

Giới thiệu Cữu Kiếp Hồ Tình

Truyện huyền huyền luôn làm người đọc phải lạc vào thế giới huyền hoặc đầy những điều kì bí, bạn đọc không thể không cảm thấy thích thú trước những nhân vật, những tình tiết đan xen trong câu chuyện và thấy được những nét đặc trưng trong thể loại truyện này. Đây là thế giới có lẫn lộn, tiên, yêu, người với những câu chuyện tình yêu đầy ảo mộng, đi đến cuối cùng, đến đoạn kết người ta mới chợt thức mắc thâu hiểu ra rằng, à thì ra tình yêu có vị ngọt đến vậy, có những thăng trầm như thế, mời bạn đọc truyện Cữu Kiếp Hồ Tình 2 để trải nghiệm những điều này.

Hai ngàn năm trước một lần ngẫu nhiên tương phùng, Lý Mân đối với hồ tiên Hồ Lân nhất kiến chung tình, tình yêu của hai người chấm dứt trong bi kịch. Hồ tiên Hồ Lân nhận ra tình yêu của mình đối với nàng, bắt đầu xuyên qua cửu thế, tìm kiếm tung tích của nàng. . .

Nữ chủ bị lão công hồ tiên xuyên qua thời không dây dưa tám kiếp giống một chuyện cổ tích cầu huyết. Trịnh trọng nhắc nhở, mỗi một kiếp đều là một câu chuyện tương đối độc lập, ai thích có thể trực tiếp đọc từ chương bất kỳ hoàn toàn không ảnh hưởng nội dung vở kịch.

Trải qua chín kiếp, vòng sinh lão bệnh tử, vòng luân hồi của cuộc sống nhân sinh thì tình cảm vẫn là thứ mà người ta luôn canh cánh bên lòng, dù có uống canh Mạnh Bà, dù có siêu sinh, hóa kiếp thì có thể nói một điều rằng trái tim này không thể dối lừa. Mời bạn đọc truyện và chiêm nghiệm điều này

Bạn đang đọc truyện *Cữu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Hồ Ly Xuất Hiện

Edit: Kuisuira

Tháng tư ở Tiểu Thành, là thời gian đẹp nhất trong năm.

Tiểu Thành là nơi nổi tiếng trong nước về hoa hồng, hàng năm đến tháng tư, không khí trong thành liền mờ mịt hương hoa hồng, ấm áp khiến người mệt mỏi muốn ngủ.

Lý Mân hai mươi mốt tuổi đang ở trong tiệm bán giày trẻ em Ong Vàng Lớn ngập ngủ, điện thoại di động đột ngột kêu. Nguyên lai là tí ti Lý Đông Thanh muốn nhờ Lý Mân giúp đưa con trai Trương Tiểu Xuyên đến trường.

Nhà Lý Mân ở tại phía tây ngoại ô, cha nàng khi nàng còn nhỏ liền qua đời, cha vừa chết nương liền đi bước nữa, chỉ còn lại nàng và tí ti sống dựa vào nhau.

Tí ti của Lý Mân là Lý Đông Thanh gả cho người cùng thôn Trương Xuyên, không ngờ kết hôn chưa đầy hai năm, quanh Tiểu Thành bắt đầu xây đường cao tốc, Trương Xuyên như được thần tài chiếu cố, đi theo thần thích làm quản đốc nhỏ làm tu sửa đường cao tốc, hai vợ chồng đều bận rộn rồi tính rồi mù, trong nhà rất nhiều chuyện đều do người nhân rồi Lý Mân đi làm giúp.

Lý Mân lập tức gọi điện thoại cho Mã Hiểu Nam, đề Mã Hiểu Nam tới trông tiệm. Mã Hiểu Nam là học sinh của học viện sư phạm đối diện tiệm, lúc Lý Mân bận không thờ nổi đều gọi cho nàng tới giúp, trả tiền công theo giờ.

Sau khi cúp điện thoại, Lý Mân đang muốn thu dọn một chút, cửa tiệm liền bị đẩy ra, một người mẹ trẻ tuổi dắt theo bé trai năm tuổi đi vào.

Lý Mân cũng không tiến lên chào hỏi, muốn để khách tùy ý nhìn. Lý Mân mở tiệm giày Ong Vàng Lớn chuyên bán giày trẻ em, vị trí tốt, hơn nữa Lý Mân trước giờ không lừa khách, cho nên tuy mặt tiền cửa hàng rất bé, nhưng vì có một đám khách quen, làm ăn cũng không tệ.

Người mẹ trẻ nhìn qua rất tiến bộ, nói với con trai:

“Tiểu Tùng, chính con chọn một đôi đi!”

Đứa trẻ kia kêu Tiểu Tùng rất hoạt bát, lập tức ở trong tiệm chạy tới chạy lui đi chọn lựa giày.

Một lát sau, Tiểu Tùng chọn một đôi giày da màu trắng đưa cho mẹ, người mẹ trẻ tuổi cầm lấy giày hỏi Lý Mân:

“Bà chủ, đôi giày này có cỡ 31 hay không? Chân con tôi có hơi lớn. . .”

Lý Mân mỉm cười nói: “Có, tôi đưa chị tới nhìn xem!”

Lý Mân đến kho hàng nhỏ phía sau quầy hàng đem giày lấy ra đưa cho người mẹ trẻ.

Đứa trẻ đi giày rất thích hợp, mẹ hài lòng liền bỏ tiền ra mua. Lý Mân đang giúp nàng đem giày bỏ vào trong hộp, đứa trẻ đột nhiên đẩy cửa chạy ra ngoài. Người mẹ vội đuổi tới cửa, la lớn:

“Tần Giai, Tiểu Tùng chạy ra ngoài rồi, mau trông chừng Tiểu Tùng!”

Một nam tử trẻ tuổi tuổi tú bước ra từ một chiếc xe màu đen hiệu Audi đỗ bên đường, đi nhanh vài bước, lập tức liền ngăn lại Tiểu Tùng chạy như điên, nhắc Tiểu Tùng lên.

Một nhà ba người này chân trước vừa đi, phía sau Mã Hiểu Nam liền vội vàng chạy tới, Lý Mân nhanh chóng vội vàng đến nhà tí ti.

Trương Tiểu Xuyên học tại một trường tiểu học tư nhân phía Bắc Tiểu Thành, một tuần về nhà một lần, Lý Đông Thanh cùng Trương Xuyên đều bạn quá, bình thường nhiệm vụ đưa đón Tiểu Xuyên đều rơi xuống người Lý Mân.

Lý Mân đối với cháu trai duy nhất Tiểu Xuyên yêu thương có thừa, mỗi tuần đưa đón rất là tận tâm tận lực.

Đến đường Tân Hoa Đông nhà tí ti đón Tiểu Xuyên, sau đó Lý Mân lại ở trên đường mua cho Tiểu Xuyên một hộp sữa bò cùng một ít hoa quả, sau đó mới dùng xe của tí ti đưa nó đến trường học.

Lúc Lý Mân lái xe đi về đã là chạng vạng, ước chừng hơn sáu giờ một chút, ánh trời chiều phủ lên người thực thoải mái. Trường học của Tiểu Xuyên ở tại vị trí rất hẻo lánh, tuy rằng đi qua rất nhiều lần nhưng Lý Mân vẫn sợ đi nhầm, nàng dựa theo hướng dẫn chỉ đường chậm rãi lái xe.

Nàng lái xe vào một nhánh đường chưa từng đi qua.

Con đường này không nhìn thấy cái xe nào khác, rất là yên lặng, hai bên đường là mênh mông vô hạn rừng hoa đào, hoa đào phấn hồng nở trong trời quang mây tạnh xán lạn vô cùng, Lý Mân lái xe thật sự chậm, phân tâm nhìn hoa đào ven đường.

Có điều hướng dẫn giống như có vấn đề, Lý Mân đi nửa ngày phát hiện vẫn chưa đi ra khỏi phiến rừng hoa đào. Hồngбет nhất là, sương trắng không biết từ khi nào bắt đầu tỏa, đường nhỏ cùng rừng hoa đào cùng nhau bị bao phủ trong sương mù trắng xóa, tầm nhìn rõ ngắn, Lý Mân mở đèn pha, vẫn không thấy đường phía trước.

Lý Mân trong lòng động, lập tức la lớn:

“Long Ngư, là người sao? Là người trở về sao?”

Nhưng chung quanh một mảnh tĩnh lặng, tiếng khàn khàn của nàng rất nhanh liền biến mất trong sương trắng mù mịt.

Lý Mân im lặng một hồi.

Nàng dứt khoát đem xe đỗ ở ven đường, lấy điện thoại di động ra nhìn, điện thoại di động một chút tín hiệu cũng không có.

Đến nơi quý dị như vậy, Lý Mân trái lại gan lớn lên, nàng cầm lấy chai nước khoáng uống vài ngụm, tâm tình chậm rãi bình tĩnh lại. Để thay đổi lực chú ý, nàng bắt đầu nhìn hoa đào nở rộ bên cạnh.

Hoa đào này so với trước kia nàng gặp qua đều không giống, cánh hoa rất lớn, lá đào mon môn sẫm xanh biếc, nhìn qua cực mỹ lệ, Lý Mân nhìn nhìn, giật mình, nảy ra một ý nghĩ: nếu dời một cây đào nhỏ trở về, trồng tại trong viện nhà mình, không phải hàng năm đều có thể nhìn thấy hoa đào mỹ lệ nở rộ mỹ lệ bùng bùng sức sống đó sao?

Lý Mân nghĩ đến liền muốn làm, lập tức từ thùng xe lấy ra xẻng nhỏ, tại trong rừng đào tìm kiếm cây đào nhỏ có thể đào. Nhưng nàng ở trong rừng hoa đào tìm nửa ngày, rừng hoa đào từng cây đều là bộ dáng trắng kiết, ngay cả một cây đào nhỏ cũng không có. Lý Mân có điểm thất vọng, thời điểm đang muốn rời khỏi, nàng tùy ý xoay lưng nhìn thoáng qua, lại phát hiện phía sau mình vừa lúc có một cây đào rất nhỏ.

Gốc cây đào này vừa bé vừa thấp, đại khái mới đến đầu gối Lý Mân, nở vài ba đóa hoa đào thừa thốt.

Lý Mân rất cao hứng, liền cầm xẻng nhỏ đào lên.

Lúc này sương mù lập tức tiêu tán không ít, mặt đường phía trước cũng dần dần trở nên rõ ràng lên. Lý Mân đem cây đào nhỏ để vào thùng sau xe ô tô, phát động ô tô, một lần nữa khởi động bộ chỉ đường.

Lần này rất thuận lợi, không bao lâu Lý Mân tìm đến quốc lộ 312. Chạy trên đường cao tốc một lúc, Lý Mân nhìn thời gian, đã là buổi tối hơn chín giờ, cũng có nghĩa, nàng ở trong rừng hoa đào hơn 3 tiếng thời gian.

Trở lại nhà ở ngoại ô phía Tây Tiểu Thành, Lý Mân nghỉ ngơi một lát, uống chút nước, ăn mì trứng với rau cải thìa.

Ăn xong mì, Lý Mân cầm chén ngâm vào bồn rửa. Nàng ghét nhất là rửa chén thu dọn phòng bếp, toàn là hai ngày dọn dẹp một lần.

Nàng dạo qua một vòng ở trong sân, bắt đầu suy xét đem cây đào nhỏ trồng ở trước nhà hay sau nhà.

Nhà nàng là loại thường thấy ở ngoại thành Tiểu Thành, hai tầng xây gạch đỏ, trước sau có hai cái sân, ở cực kỳ thư thái. Nhà này nếu ở thành phố lớn bị

tính là xa xỉ, mà tại Tiểu Thành vùng ngoại ô lại không tính là gì.

Sân sau nhà Lý Mân trồng rất nhiều cây cối, rất tươi tốt, ngăn trở ánh mặt trời, chiếu sáng có chút không đủ, nàng quyết định đem cây đào nhỏ này trồng ở sân sau đi.

Nàng mở đèn sân sau, cầm xẻng ở tại trước cửa sổ phía đông căn phòng đào hố, đem cây đào nhỏ trồng xuống, lại tưới chút nước.

Làm xong cái này, Lý Mân xem đồng hồ, đã hơn mười một giờ khuya, xem ra hôm nay không thể đem xe trả lại cho tí ti.

Nàng về phòng tắm rửa chuẩn bị ngủ.

Đại khái hôm nay mệt đến thăm, Lý Mân nằm lên giường liền ngủ, không nằm mơ đến một cái.

Lúc Lý Mân tỉnh lại đã là hơn tám giờ sáng. Nàng vừa rời giường, ngay cả mặt đều không rửa liền đi xem cây đào nhỏ trồng tối hôm qua.

Đến sân sau, Lý Mân nhìn nửa ngày, trong trí nhớ của nàng tối hôm qua trồng xuống là một cây đào nhỏ, hiện tại lại là một cây cao bằng một người lớn, đây cây là nụ hoa hồng phấn, lá đào nhỏ vừa mới nhú toát ra đốm xanh nhạt.

Lý Mân lại nhìn một hồi, cảm thấy chính mình nhất định là nhớ lầm, nhất định thế !

Quan sát một lúc sau đó, Lý Mân rửa mặt chải đầu thay quần áo, đeo đồ trang sức đơn giản trang nhã. Nàng năm nay mới hai mươi một tuổi, làn da trắng nõn, mắt tươi đẹp, tươi cười dễ thương, tuy không tính là đại mỹ nữ, lại cũng được gọi là em gái hàng xóm dễ thương, kỳ thật là không xài đồ trang điểm.

Nhưng Lý Mân vẫn cảm thấy mình không trang điểm, tựa hồ thực xin lỗi cái tên “Lý Mân” này, cho nên nàng vẫn là đeo đồ trang sức đơn giản mới ra cửa.

Nàng lái xe xuất phát.

Địa phương này của Lý Mân kêu Trà Am, chính là chỗ trùng ở đồi núi phía Tây ngoại ô Tiểu Thành, trước nhà Lý Mân là đường 231, lái xe 20 phút liền đến trường sư phạm trước cửa hàng, giao thông cực kỳ tiện lợi.

Bởi vì đồng phục theo mùa, cho nên rất nhiều cha mẹ đều mang con cái tới mua giày trẻ em, cửa tiệm làm ăn không tệ, Lý Mân bận tới mặt, nhưng nhìn đến những hài tử dễ thương lương thiện, tâm tình của nàng liền không tệ.

Lúc giữa trưa, cửa tiệm không có khách, Lý Mân từ cửa hàng sát vách mua một chén canh chua cay cùng hai lồng bánh bao lá thông, vừa ăn vừa ngắm cảnh cuộc sống.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài mưa rơi tí tách rả rích.

Bên ngoài người đi đường nhao nhao chạy tránh mưa, có mấy người còn chạy vào trong cửa hàng Lý Mân.

Lý Mân cười cười, tiếp tục chuyện của mình.

Lý Mân đem một chén canh chua cay uống hết, nhưng bánh bao lá thông còn thừa lại một lồng, nàng rút cục ăn không nổi.

Lúc này người tránh mưa trong cửa hàng đều đã rời khỏi, Lý Mân đến cửa nhìn cảnh mưa bên ngoài.

Mưa giống như lớn thêm, hạt mưa như hạt đậu tương “bùn bùm lộp bộp” rơi xuống, trên đường cái bắt đầu chảy thành dòng suối nhỏ.

Xem ra không có cách nào đem xe đi trả cho tí ti.

Lý Mân vừa trở lại bên máy vi tính, liền phát hiện lồng bánh bao lá thông của mình ăn thừa kia, bánh bao chỉ còn lại một cái.

Nàng lại nhìn, trên ghế xoay mềm mại là một con chó nhỏ ướt đầm dề cuộn tròn.

Lý Mân thích nhất chó con mèo con, nàng cho rằng đây là thú cưng nhà ai dễ quên ở đây, vội ôm dậy con chó nhỏ màu đen nhìn qua rất mệt mỏi này, con chó nhỏ cũng ngẩng đầu dậy, chớp hai mắt dài nhỏ màu xanh bảo thạch, cùng Lý Mân nhìn nhau.

Lý Mân cảm thấy thực thú vị - con chó nhỏ mắt là sắc xanh bảo thạch, lại dài nhỏ - tuy rằng thực dễ thương, nhưng chó này không khỏi cũng rất giống hồ ly đi ?!

Nàng đang phát ngốc, một đôi hồ ly nhân Tiểu Hắc quấy người một cái, giật thoát khỏi tay nàng, duỗi ra móng vuốt đem cái bánh bao lá thông còn thừa kia cầm ở trong tay, mở rộng miệng “Oa ô” một cái liền đem bánh bao nhỏ nhét vào trong miệng, sau đó bắt đầu ngậm miệng nhai.

Lý Mân rất bình tĩnh nhìn con chó màu đen giống hồ ly này ăn bánh bao giống như người – dạo này, ngay cả con chó nhỏ đều đi giày da dạo phố, ăn bánh bao đã là cái gì ?

Hồ ly - chó nhỏ màu đen ăn xong bánh bao, tựa hồ có phần vẫn chưa thỏa mãn, mắt xanh lục dài nhỏ ướt đầm dề nhìn Lý Mân, chớp a chớp, làm Lý

Mân thừa nhận chính mình bắt được một cái mị nhãn của một con chó nhỏ, thiếu chút ngất xỉu trong gió --- tí tí đây phải có bao nhiêu cô đơn, mới cur nhiên ảo giác một con hồ ly - chó hướng chính mình đá lông nheo xin ăn ??

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Nửa Đêm Nghe Tin Bất Ngờ

Lý Mân từ trong ngăn kéo lấy ra một đồng khăn lông mới, giúp con chó nhỏ đem bộ lông ướt đầm dề lau cho sạch sẽ, sau đó một tay ôm chó nhỏ, một tay bung dù đến tiệm sát vách mua bánh bao lá thông.

Trong tiệm sát vách, người phục vụ đáng người nhỏ bé khuôn mặt tuấn tú nhìn Lý Mân cùng hắc hồ ly trong lòng Lý Mân, cười nói : “Mân tí, người sao lại nuôi con hồ ly làm thú cưng?”

“Hồ ly?” – Lý Mân cau mày nhìn xem con chó trong lòng, vẫn cảm thấy là con chó, chẳng qua bộ dạng giống hồ ly thôi.

Dạo này, hồ ly sớm đã thành động vật cần bảo vệ, sao có thể chạy vào trong thành phố, chẳng lẽ Tiểu Thành hoang vắng đến như vậy ?

Cầm bánh bao lá thông đi vào trong tiệm, Lý Mân đem bánh bao thả ở trên bàn, đi xem con chó nhỏ.

Trên người con chó nhỏ đã khô, bộ lông đen thui tỏa sáng mềm mại, sờ lên như tơ lụa trơn trượt, mềm mại giống như lông thiên nga vậy. Lý Mân nhìn không được sờ lại sờ.

Con chó nhỏ hình như rất hưởng thụ vuốt ve của Lý Mân, híp mắt núp ở trong lòng Lý Mân, phát ra tiếng thở khò khè nhỏ.

Lúc này, Lý Mân cố ý nói: “Chao ôi, không ăn bánh bao sao? Đưa cho mèo con sát vách là tốt rồi!”

Vừa dứt lời, hồ ly – chó nhỏ lập tức tỉnh lại, lùi đến trên bàn, vạch nắp lông che, hai móng vuốt nâng lên một cái bánh bao gặm xuống.

Lý Mân: ....Con chó này cũng rất hiểu tiếng người a.

Nàng đối diện hồ ly - chó nhỏ mắt xanh mà nói – “Chó con đáng yêu, người sinh ra đã giống hồ ly như vậy, ta kêu người Tiểu Hồ Tiên nha! !”

Mắt xanh bảo thạch của hồ ly – chó nhỏ chớp chớp, đem bánh bao còn thừa hoàn toàn nuốt xuống.

Thời điểm chạng vạng, mưa tạnh, trong tiệm lập tức có mấy mẹ trẻ ủa vào, Lý Mân bận không thờ nổi, liền nhắn tin cho Mã Hiểu Nam tới giúp.

Hai người bận đến hơn tám giờ tối mới rồi.

Lý Mân trông tiệm, cho Mã Hiểu Nam ra ngoài mua ba phần bánh bao chay, mặn cùng ba chén cháo bát bảo, hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm.

Trong lúc ăn, Mã Hiểu Nam bỗng ngừng đầu nhìn Lý Mân. Lý Mân không để ý, tiếp tục ăn phần của mình.

Mã Hiểu Nam nói với Lý Mân:

"Tiểu Mân tí, tí hôm nay giống như có điểm khác thường!"

“Chỗ nào khác thường?” – Lý Mân dùng đũa kẹp một cái bánh bao nhỏ thả trong miệng – “Còn không phải vẫn thế!”

Mã Hiểu Nam rung đùi đắc ý nói:

"Không phải vậy, thí chủ hôm nay nhìn qua mặt hiện tướng đào hoa, mắt hiện ra □, sợ là có số đào hoa kiếp!"

Lý Mân cười : “Người còn muốn thành nữ bói toán !”

Mã Hiểu Nam gắng sức nuốt xuống thứ trong miệng – “Tí khoan hãy chê, nhà của ta xem tướng nhìn phong thủy thật đúng là có nguồn gốc sâu xa, bà của ta nổi tiếng là thần nữ, thế hệ trước của Tiểu Thành nhắc tới Mã thần bà không ai không biết! Ta nếu không thi lên đại học đã sớm về nhà theo bà của ta nhây đồng, so với đi làm kiếm được nhiều tiền hơn, tướng mạo của tí...”

“Được được, ta biết rồi, tiểu Mã thần nữ!” – Lý Mân gấp cho Mã Hiểu Nam một cái bánh bao nhỏ - “Có chuyện ta sẽ điện thoại cho người! Chao ôi, bạn trai người đâu? Sao không thấy hần ?”

Bạn trai của Mã Hiểu Nam là Diêm Triết cũng là sinh viên của học viện sư phạm Tiểu Thành, bộ dáng rất đẹp trai, thường cùng Mã Hiểu Nam tới đây,

cho nên Lý Mân cũng quen biết.

“Hắn a,”- Mã Hiểu Nam hóp một hóp cháo bát bảo mới nói – “Khoa của bọn hắn gần đây hình như xảy ra chuyện gì đó, cả ngày bận bịu không gặp được người!”

Mã Hiểu Nam về rồi, Lý Mân đem bánh bao hấp cùng cháo bát bảo bày ra trên bàn, đem Tiểu Hồ Tiên thả ở trên ghế dựa trước bàn, sau đó đứng một bên, coi Tiểu Hồ Tiên ăn kiểu gì.

Tiểu Hồ Tiên không chút hoang mang đứng thẳng người dậy, dùng móng vuốt cầm lấy bánh bao bắt đầu ăn, ăn xong bánh bao, nó dùng hai móng vuốt nâng lên chén cháo bát bảo, bắt đầu húp cháo.

Trái tim Lý Mân đập mạnh, nâng bình tĩnh nhìn Tiểu Hồ Tiên húp cháo —— đã là hồ ly - chó, chó bắt chước người cũng coi như bình thường đi ?

Gần mười giờ tối Lý Mân mới về nhà, nàng thay một bộ quần áo thoải mái ở nhà, sau đó mở đèn sân sau, vào trong sân đi tưới cây đào mới trồng kia.

Một ngày không gặp, cây đào nhỏ tựa hồ tràn ra nhiều nụ hoa hơn một chút, nụ hoa sắp nở lung lay trong gió xuân, tựa hồ đang vẫy tay hỏi thăm nàng.

Lý Mân dùng cái muôi múc từ vạc lớn trước kia cha nàng nuôi cá vàng, múc mấy muôi nước, rưới lên gốc cây đào.

Tưới xong cây đào, Lý Mân mới cầm gáo tưới cây bắt đầu tưới những hoa cỏ khác.

Nhà Lý Mân ở ngoại ô phía Tây Tiểu Thành tại một địa phương kêu Trà Am. Tiểu Thành là một thành phố nhỏ dưới thung lũng, ngoại ô phía tây có đôi núi nhấp nhô kéo dài, Trà Am ở nơi trũng của dãy đồi núi phía tây ngoại ô Tiểu Thành, có một nhánh sông kêu Hắc Thủy chảy qua .

Diện tích nhà Lý Mân khá lớn, mặt hướng về phía Nam, phía trước chính là quốc lộ 231, phía tây chính là con sông nhỏ kêu Hắc Thủy kia. Sân nhà nàng thực không tính là nhỏ, được xây lúc Lý Mân còn bé, lúc đó cha nàng còn sống, mở xưởng gỗ kiếm tiền, thu nhập dư dả, ngoài một căn nhà xây phía ngoài, còn xây thêm một tòa nhà hai tầng kiểu tây.

Lúc cha Lý Mân còn sống thích trồng hoa chăm cỏ, ở trong sân trồng rất nhiều cây cối. Men theo tường nhà là mãn cỏ, kim ngân cùng lăng tiêu, hiện tại tuy rằng chưa nở hoa, nhưng đã đầy tường lá vàng lẫn xanh nhạt; phía tây nhà có rặng nho phủ trên tường, đến mùa hè nổi lên một trận xanh biếc, hiện tại nhìn có phần điều hiu; phía đông nhà trồng cây mai vàng và một cây hoa quế, dưới tán cây vốn là một cái vạc lớn nuôi cá, nay mọc hoa sen bình thường, Lý Mân thường múc nước tưới cây từ nơi này, sau đó lại đổ thêm nước vào trong; một mặt của tòa nhà kiểu tây trồng một cây ngô đồng cao cao, cửa sổ phía đông vốn không trồng cái gì, hiện tại được Lý Mân trồng cây đào nhỏ.

Sau khi cha Lý Mân qua đời, mẹ Lý Mân li hôn tái giá, lấy chồng ở xa tận Sơn Tây Tấn Thành, không lâu sau tí ti Lý Đông Thanh cũng lấy chồng, cái nhà to như vậy chỉ còn thừa lại mình Lý Mân, còn lại một viện đầy hoa cỏ này với nàng.

Tưới cây xong, Lý Mân đến phòng bếp nấu nồi mì.

Ăn xong mì đã là hơn 10 giờ, Lý Mân tắm rửa qua ở phòng tắm dưới lầu.

Sau khi tắm xong, Lý Mân quấn khăn tắm, đứng ở trước gương chải tóc.

Tóc của nàng nuôi mấy năm rất tốt lại dài, lúc chải có điểm phiền toái.

Lý Mân đang tranh đầu cùng mái tóc của mình, chợt phát hiện cửa phòng tắm mở ra, Tiểu Hồ Tiên từ trong khe cửa chen vào. Nàng xoay người ôm Tiểu Hồ Tiên lên : “Tiểu Hồ Tiên, ngươi cũng muốn tắm rửa sao ?”

Tiểu Hồ Tiên mắt xanh chớp a chớp, còn liên tục gật đầu cực dễ thương .

Lý Mân đem bồn tắm lớn chà qua, xả nước, sau đó cẩn thận dè dặt đem Tiểu Hồ tiên thả vào trong nước.

Tiểu Hồ Tiên vừa vào trong nước liền xoay người, phơi bụng bằng phẳng trong bồn tắm, móng vuốt nhỏ còn để trên bụng vỗ vỗ, ra hiệu Lý Mân mau giúp nó tắm rửa.

Lý Mân đem Tiểu Hồ Tiên tắm rửa sạch sẽ một phen, cầm một đồng khăn tắm mới đem lau nó đến sút da, lại dùng máy sấy hong cho bộ lông hồ ly đen bóng xỏa tung mềm mại, lúc này mới đem Tiểu Hồ Tiên lên phòng ngủ trên lầu.

Nhà nàng cửa nẻo tuy là thông với bên ngoài, nhưng phía đông nhà Lý Mân chính là đồn công an, ban đêm cũng có người trực ban, cho nên trước giờ Lý Mân đều không sợ.

Phòng của Lý Mân ở tại phía đông tầng hai.

Sau khi vào phòng, Lý Mân tìm cái thùng giấy, lại dùng thảm nhung nhỏ trải bên trong, đặt Tiểu Hồ Tiên vào trong, sau đó cũng lên giường nằm xuống, kéo chăn mỏng, tắt đèn, phòng ngủ liền được bóng đêm bao phủ.

Tiểu Hồ Tiên hình như đã ngủ, một tiếng động cũng không phát ra.

Lý Mân còn chưa ngủ, tai nàng rất thính, nghe thấy từ đồn công an sát vách phía đông có tiếng hai cảnh sát đang nói chuyện, hai cảnh sát này tựa hồ ở trong hành lang lâu hai đồn công an dựa vào bên này hút thuốc tán gẫu, gian phòng của Lý Mân có cửa sổ mở ở hướng Nam, bởi vậy nghe rất rõ.

Lý Mân tiến vào mộng đẹp trong tiếng nói chuyện của hai cảnh sát. Trước khi thiếp đi, Lý Mân nhớ được hai cảnh sát nói chuyện gì giống như học viện sư phạm phát sinh vụ án giết người vứt xác, nạn nhân đều là thiếu nữ còn rất trẻ...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Tiểu Thành Hung Án

Ngủ đến nửa đêm, Lý Mân cảm thấy trước ngực mềm mại, cảm giác giống như lông tơ hây hây, nàng mở to mắt, phát hiện Tiểu Hồ Tiên không biết chui vào trong ngực nàng từ khi nào, còn vén vạt áo ngủ của nàng, đang ngủ mê một gần bộ ngực của nàng.

Lý Mân kéo Tiểu Hồ Tiên ra, vùi mặt vào trong gối, rất nhanh lại ngủ say.

Buổi sáng Lý Mân từ trên giường ngủ dậy, rửa mặt chải đầu sau đó đứng tại hành lang lâu hai, vươn vai, liếc thấy trong sân của đồn công an sát vách có hai cảnh sát đang hút thuốc lá, liền chào hỏi – “Đại Lưu, Vương Bồi Vũ, đêm qua hai người trực ban à?”

Đại Lưu cùng Vương Bồi Vũ về mặt tiêu thụ đầy râu ria khề gặt đầu, Vương Bồi Vũ còn duỗi thắt lưng nói – “Ài, mệt chết người, tối hôm qua họp đến hơn nửa đêm, tính ra được ngủ không đến hai tiếng!”

Lý Mân an ủi hai câu, sau đó thăm hỏi: “Vụ án giết người vứt xác của học viện sư phạm đến tội cùng là như thế nào a? đêm qua nghe thấy hai người ở lâu hai nghị luận mà?”

Đại Lưu cùng Vương Bồi Vũ thoáng nhìn nhau, Vương Bồi Vũ quay đầu nhìn phương hướng phòng làm việc, ngắc đầu hỏi Lý Mân: “Lý Mân, người chưa ăn sáng đúng không? Có muốn ta đem ít đồ ăn qua không?”

Lý Mân đang muốn đáp ứng, bỗng cảm thấy ống quần chùng xuống một chút, nàng cúi đầu nhìn, phát hiện Tiểu Hồ Tiên cắn ống quần của nàng kéo vào trong phòng!

Lý Mân cúi người, ôm Tiểu Hồ Tiên lên, duỗi tay đến trên bụng nó nhẹ nhàng cào cào, Tiểu Hồ Tiên cực kỳ không có đạo đức, lập tức phoi bụng nằm trong lòng Lý Mân, bộ dáng hưởng thụ sự chà đạp của nàng. Lý Mân vừa cào bụng nó, vừa thương lượng – “Tiểu Hồ Tiên a Tiểu Hồ Tiên, trước cửa đồn công an có bán canh hạt tiêu cay rất ngon, bánh quẩy cũng giòn xốp, chờ chút ta mua cho người một chén canh cay với hai khúc bánh quẩy nha..”

Tiểu Hồ Tiên phoi bụng, nhắm mắt lại, phát ra tiếng khò khè nhỏ, tựa hồ bị Lý Mân dỗ ngủ.

Lý Mân không khỏi cảm thấy buồn cười, Tiểu Hồ Tiên này đúng là bị một chén canh hồ tiêu cay và hai khúc bánh quẩy mua chuộc, đúng là con chó nhỏ dễ thương lại tham ăn.

Sau khi thả Tiểu Hồ Tiên ở trên giường, Lý Mân nhắn tin cho Vương Bồi Vũ, bảo hắn mua ba phần bữa sáng tới đây.

Không đến mười phút, Vương Bồi Vũ đã gõ cửa lớn.

Lý Mân bày ra bàn chén và đĩa, bày canh hồ tiêu và bánh quẩy của Vương Bồi Vũ mang tới lên trên.

Vương Bồi Vũ so ra kém Lý Mân một tuổi, năm nay mới hai mươi. Cha của hắn là lão Vương vốn là bạn làm ăn với cha Lý Mân lúc sinh tiền, hai nhà quan hệ không tệ, được xưng là thông gia tốt, Vương Bồi Vũ với Lý Mân giống như chị em. Lý Mân tốt nghiệp đại học liền mở tiệm giày Ong vàng lớn, Vương Bồi Vũ sau khi tốt nghiệp trung học, đi quân ngũ hai năm trở về liền bị cha hắn sắp xếp cho vào đồn công an làm cảnh sát nhân dân.

“Có hai người, sao phải bảo ta mua ba phần bữa sáng?” – Vương Bồi Vũ vừa đem bánh quẩy đặt lên khay vừa hỏi.

“Chờ một chút là biết!” – Lý Mân không trả lời câu hỏi của hắn, trái lại lòng hiếu kỳ của Vương Bồi Vũ tăng lên, khiến hắn bắt đầu muốn thăm vấn tình hình cụ thể tí mỉ.

Vương Bồi Vũ vừa giúp đỡ phân chia đĩa vừa nói – “Lý Mân, người đừng vội hỏi, ăn cơm đã, cơm nước xong lại nói!”

Lý Mân cắn một miếng khúc bánh quẩy – “Vì sao a?”

Vương Bồi Vũ làm mặt quỷ giương nanh múa vuốt nói: “Sợ đến lúc đó người nuốt không trôi cơm!”

Mặt của hắn thuộc loại dễ thương như trẻ con, cho dù nhăn nhó cũng không đáng sợ chút nào.

Lý Mân “Hừ” một tiếng, hai người bắt đầu ăn sáng.

Lý Mân đang ăn bánh quẩy, bỗng nhiên trên đùi phốc một cái, Tiểu Hồ Tiên từ tầng hai nhảy xuống dưới, như từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đầu gối nàng. Nàng tay trái kéo Tiểu Hồ Tiên, tay phải cầm bánh quẩy.

Vương Bồi Vũ cười nói – “Lý Mân, ngươi nuôi hồ ly từ bao giờ thế?”

Lý Mân vừa kéo Tiểu Hồ Tiên vừa nói – “Sai, đây không phải hồ ly, là hồ ly-chó, cũng là một loại chó thôi!”

Nàng đặt chén canh hồ tiêu cay kia lên bàn trước mặt Tiểu Hồ Tiên, cho Tiểu Hồ Tiên ngồi trên đầu gối mình uống canh.

Vương Bồi Vũ tròn mắt há mồm nhìn “Hồ ly-chó” của Lý Mân nâng chén lên bắt đầu uống canh.

Lý Mân rất kiêu ngạo nói – “Con chó này của ta giống người lắm a, nó cũng không chê cay!”

Vương Bồi Vũ: “...Chao ôi, con chó nhỏ này của ngươi cũng đừng ăn hết bánh quẩy chứ!”

Hóa ra Tiểu Hồ Tiên thừa dịp hắt phát ngọc, đem mấy khúc bánh quẩy còn lại đều đẩy vào trong đĩa trước mặt mình.

Vương Bồi Vũ rút cục cướp được một khúc bánh quẩy, hai ba ngậm liền nuốt vào, sau đó hướng Tiểu Hồ Tiên le lưỡi.

Tiểu Hồ Tiên vẻ mặt kiêu ngạo, giống như không thèm để ý đến hắn.

Lý Mân ở một bên cười không ngừng.

Ăn xong bữa sáng, Vương Bồi Vũ bày ra bộ dáng chuẩn bị kể chuyện, nói với Lý Mân lúc này đang thu dọn cái bàn – “Lý Mân, ngươi pha cho ta ly trà, ta liền kể cho nghe!”

Lý Mân thu dọn bát đĩa đến phòng bếp, lúc chuẩn bị xếp vào trong bồn rửa chén, lại phát hiện bồn rửa chén sạch sẽ bóng loáng, chén đĩa tối qua ngâm bên trong đều được rửa sạch sẽ đặt lên bàn, phòng bếp cũng được thu dọn cực kỳ sạch sẽ.

Nàng có chút mơ hồ, chẳng lẽ tối hôm qua mình đã dọn phòng bếp? Nhưng sao chẳng có chút ấn tượng đây?

Lý Mân pha hai chén trà, đưa cho Vương Bồi Vũ một cốc, để trước mặt mình một cốc, sau đó ngồi ôm Tiểu Hồ Tiên chờ Vương Bồi Vũ mở lời.

Vương Bồi Vũ uống một ngụm trà, sau đó mới bắt đầu kể.

Tiểu Thành rất nhỏ, chỉ có hai trường đại học – học viện sư phạm Tiểu Thành và đại học luật Tiểu Thành. Học viện sư phạm Tiểu Thành ở ngoại ô phía tây Tiểu Thành, vườn trường phía tây có đồi núi cao thấp nhấp nhô, đồi núi gần học viện sư phạm là một rừng cây lớn, phía tây rừng cây là nghĩa địa công cộng lớn nhất Tiểu Thành.

Những sinh viên trẻ tuổi yêu đương lãng mạn thích đến rừng cây tản bộ, có người gan lớn thậm chí còn đến nghĩa địa hẹn hò.

Mấy ngày trước, một đôi tình nhân ở gần rừng cây có nghĩa địa hẹn hò, hai người đang ở trong rừng chơi đuổi bắt, người nữ đang chạy bị vấp, người nam đang muốn đến gần đỡ nàng dậy, kết quả lập tức gây người. Người nữ đứng dậy nhìn, phát hiện mình vừa vấp phải một thi thể khô quắt, cánh tay của mình chính là đang chạm vào đám tóc lớn màu đen trên mặt đất, lúc này hết râm lên.

Vương Bồi Vũ lại uống một hớp trà rồi nói – “Sau đó họ đi trình báo, bởi vì thuộc khu vực quản lý của chúng ta nên ta cùng Đại Lưu vội vàng đi theo, kết quả ở trong rừng cây lại phát hiện thêm một cỗ xác khô, giống với cái trên, đều là thiếu nữ còn trẻ, như thể hàm lượng nước trong cơ thể đều bị rút khô, nhìn qua giống như xác ướp, mặt cũng thay đổi, ngay cả con ngươi cũng...”

“Dừng ! Dừng !” – Lý Mân cố nén chán ghét, đứng dậy nói – “Các ngươi mau mau phá án, đừng cho người xấu nhờn nhỏi ngoài vòng pháp luật !”

Vương Bồi Vũ nhún vai – “Nếu vụ án không thuộc khu vực của đồn công an tại này, sớm đã giao cho tổ trọng án rồi.”

Lúc Vương Bồi Vũ rời khỏi, đối với Lý Mân thăm thì – “Dữ kiện vụ án rất kì quái, ta nghi hung thủ không phải con người!”

Lý Mân nổi một thân da gà da ốc, nhanh đẩy Vương Bồi Vũ ra khỏi cửa – “Đi đi đi, còn dám ngụy biện mê tín ! Có phải cảnh sát không vậy !”

Sau khi Vương Bồi Vũ đi khỏi, Lý Mân đứng một mình trước cửa lớn một lát, sau đó mang Tiểu Hồ Tiên tới tiệm.

Buổi sáng không có khách, Lý Mân vừa đọc sách trên mạng vừa trông tiệm. Đến buổi chiều bắt đầu có khách, Lý Mân có một người bạn không thờ nổi, liền nhân Mã Hiểu Nam tới.

Lúc Mã Hiểu Nam tới cũng mang theo bạn trai Diêm Triết.

Diêm Triết là loại cao lớn tuổi trẻ thanh niên, toàn thân phát tán hơi thở nam tính, hấp dẫn ánh mắt phụ nữ từ tám đến tám mươi tuổi.

Diêm Triết thường xuyên cùng Mã Hiểu Nam tới đây chơi, đối với cửa tiệm cũng quen thuộc, hẳn thấy Lý Mân và Mã Hiểu Nam bận rộn, liền vội tới giúp.

Trong tiệm mấy mẹ trẻ vốn chỉ nhìn xem, cũng không có ý định mua, nhưng có Diêm Triết tuần nỡ đứng đó, ôn tồn giới thiệu mấy câu, các mẹ trẻ vui sướng liền bắt đầu bỏ tiền mua.

Lý Mân cùng Mã Hiểu Nam cười tí mắt đứng ở một bên nhìn. Lý Mân lặng lẽ giơ ngón cái lên với Mã Hiểu Nam, bày tỏ ý khen ngợi.

Ba người họ đương lúc bận rộn, Tiểu Hồ Tiên ăn bánh đậu xanh mà Lý Mân chuẩn bị cho nó, uống túi sữa bò, nằm cuộn ở khe hẹp trong kho hàng phía sau tiệm ngáy o o.

Đến thời điểm cơm chiều, trong tiệm rốt cục còn lại ba người Lý Mân, Lý Mân tươi cười – “Hiểu Nam, Diêm Triết, muốn ăn cái gì nói đi, tí tí mời khách!”

Nàng gọi điện thoại kêu ba phần pizza.

Lúc ăn cơm, Mã Hiểu Nam nói về vụ án vứt xác ở rừng cây phía tây trường học, nói muốn đi nhìn xem.

Diêm Triết lập tức giận tái mặt, trách mắng Mã Hiểu Nam – “Em nghỉ em có bao nhiêu bản lĩnh? Anh không cho phép đi!”

Mã Hiểu Nam nhìn Diêm Triết le lưỡi – “Đã biết.”

Diêm Triết còn sợ Mã Hiểu Nam không nghe lời, chậm rãi nói – “Hiểu Nam, nơi đó rất nguy hiểm, không cần đem chính mình đặt vào chỗ nguy hiểm, anh sẽ lo lắng.”

Trong lòng Mã Hiểu Nam nổi ngọt ngào, đăm đăm nhìn Diêm Triết, nhu tình như nước nói – “Triết, tất cả nghe theo anh...”

Lý Mân rút cục chịu không nổi hai người này diễn cảnh buồn nôn, nhanh chóng lấy cốc trà tiền, ôm Tiểu Hồ Tiên vừa mới tỉnh ngủ tránh đi.

Ngủ đến nửa đêm, điện thoại di động của Lý Mân đột nhiên vang lên. Lý Mân mơ màng cầm điện thoại, hí mắt nhìn xem. Là Mã Hiểu Nam gọi tới.

Lý Mân nhún nút nghe.

Tiếng Mã Hiểu Nam có điểm dồn dập – “Mân tí, người mau tới đây! Nhanh tới giúp chút!”

Lý Mân lập tức tỉnh ngủ, vừa từ trên giường xuống vừa hỏi – “Người đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Đêm Trăng Kinh Hồn

Lý Mân tiện tay mở ra đèn bàn đầu giường.

Không biết có phải do đường truyền có vấn đề hay không, đầu dây bên Mã Hiểu Nam truyền tới tiếng “Sa sa”, tiếng Mã Hiểu Nam gián đoạn rất không rõ ràng – “...Ta ở rừng cây phía đông nghĩa địa công cộng. Tí mau tới đây...Cầm cái trăm bạch ngọc của tí...Chính là cái trâm ta thấy tí đeo trên cổ lần trước...”

Lý Mân sùng sốt, Mã Hiểu Nam này lại chọc đến tai họa gì đây? Nàng đúng thật có một cái trăm bạch ngọc, là của Long Ngự đưa cho nàng, nói để nàng mang bên người, nàng bèn dùng một sợi tơ đỏ xuyên qua, đeo bên trong cổ áo, bị Mã Hiểu Nam nhìn thấy, còn nói là pháp khí gì đó, Lý Mân liền đem trăm bạch ngọc để ở trong ngăn kéo đầu giường.

Lúc này Tiểu Hồ Tiên cũng tỉnh, bộ lông xồm phẩn chấn lắc lư, bước những bước ngắn đến bên cạnh Lý Mân, mắt xanh biếc sáng long lanh nhìn nàng.

Lý Mân đang trầm ngâm, điện thoại di động đầu kia truyền tới tiếng Mã Hiểu Nam cầu xin: “Lý Mân tí, xin người...Người không tới..ta liền xong đời...Diêm Triết ở trong ký túc xá của trường không ra được...ta không cách nào gọi hắn...”

Lý Mân lúc này mới ý thức được sự tình khẩn cấp, nàng không thể mắt thấy Mã Hiểu Nam sắp xong đời lại ngồi yên mặc kệ - “Được, đợi ta, ta lập tức tới!”

Lý Mân cúp điện thoại, nhảy xuống giường bắt đầu mặc quần áo.

Tiểu Hồ Tiên đứng ở trên giường, chuyên chú nhìn Lý Mân mặc quần áo.

Lý Mân trên người còn mặc váy ngủ, nàng vốn chuẩn bị cởi váy ngủ để đổi thường phục, nhưng cởi được một nửa, nghĩ nghĩ, tay đang vén váy ngủ hạ xuống, lấy một bộ áo ngắn tay, trực tiếp mặc ở bên ngoài váy ngủ.

Tiểu Hồ Tiên vốn hai mắt sáng ngời nhìn chòng chọc Lý Mân, thấy Lý Mân mặc vào áo ngắn tay, khuôn mặt giống như không thú vị xịu xuống.

Sau khi mặc quần áo tử tế, Lý Mân lấy từ tủ đầu giường ra chiếc trâm bạch ngọc, đem mái tóc dài quấn vài vòng, sau đó lấy trâm bạch ngọc làm trâm cài tóc cắm vào. Nàng đang muốn ra cửa, lại phát hiện Tiểu Hồ Tiên dùng miệng cắn chặt váy ngủ của nàng, không cho nàng đi. Lý Mân thuận tay bế Tiểu Hồ Tiên lên: “Đi thôi, ngươi cũng đi cùng, cho ta thêm can đảm”

Nàng mở cửa chính, sau đó đi khởi động ô tô - may mắn chưa trả xe về cho ti ti.

Lý Mân mở cửa xe, đặt Tiểu Hồ Tiên vào ghế sau.

Lúc này đã 12 giờ đêm, quốc lộ trước cửa nhà Lý Mân không có lấy một người đi đường, ngẫu nhiên có một hai cái xe chạy qua, tốc độ đều rất nhanh.

Lý Mân bất chấp tiền phạt quá tốc độ, lái xe đến đường 130.

Không đến mười phút liền đến địa điểm Mã Hiểu Nam nói trong điện thoại.

Mã Hiểu Nam cũng không đợi ở bên đường, Lý Mân đem xe đỗ ở ngoài rừng cây xong liền chuẩn bị xuống xe. Nàng vừa mới mở cửa xe, Tiểu Hồ Tiên liền từ khe hở giữa hai ghế trước chen tới, nhảy lên đùi nàng.

Lý Mân đành phải ôm Tiểu Hồ Tiên đứng lên.

Lý Mân ôm Tiểu Hồ Tiên hướng rừng cây mà đi.

Ánh sáng đèn đường chiếu vào chỗ giáp ranh của rừng cây, chỗ sâu trong rừng rất tối, trên trời tuy có trăng nhưng ánh trăng thanh lãnh chiếu xuyên qua cành lá trong rừng chỉ lưu lại vết lốm đốm, còn lại là bóng đen, càng tăng thêm mấy phần quỷ dị.

Lý Mân trong lòng khẽ quyết định, vừa đi vừa gọi một tiếng “Mã Hiểu Nam”.

"Mân ti, ta đang ở đây!"

Tiếng Mã Hiểu Nam truyền tới từ chỗ sâu trong rừng.

Lý Mân hướng phía trước mà đi.

Lúc này Tiểu Hồ Tiên đột nhiên gãy thoát khỏi cánh tay nàng, nhảy xuống, chạy về bên trái, rất nhanh biến mất trong rừng cây.

Giữa rừng có một mảnh đất trống lớn, Mã Hiểu Nam đang khấn trương đứng ở chỗ ấy, trong tay cầm một cây kiếm, mũi kiếm đâm xuyên một lá bùa. Đối diện với nàng là một thiếu nữ xinh đẹp mắt to cằm thon, thân hình hoạt bát, đáng vẻ mỹ diệu, xinh đẹp như tinh linh.

Lý Mân nhìn xuống, phát hiện từ gấu váy thiếu nữ trở đi tựa hồ bị một tầng sương trắng bao phủ, cái gì cũng không thấy.

Thấy Lý Mân tới, nàng cũng chỉ nhìn lướt qua, lạnh lùng nói – “Lại một kẻ nữa tìm chết!”

Trong lòng Lý Mân cực hoảng, nàng run rẩy rút trâm bạch ngọc, chậm rãi đi về phía trước.

Mã Hiểu Nam thấy Lý Mân tới, vội tới gần Lý Mân nói – “Ả ở trong rừng cây hút tinh khí của con người, gần đây bắt đầu dụ hoặc cả lái xe qua lại ven đường, đúng lúc bị ta thấy...”

Lý Mân mặt trắng dã nhìn Mã Hiểu Nam, khấn trương nắm trâm bạch ngọc, không biết nên làm gì mới tốt.

Giữa không trung đột nhiên nổi một trận gió ác, lá bùa găm ở mũi kiếm của Mã Hiểu Nam đột nhiên quay tròn, rất nhanh bốc lửa bắt đầu cháy thành tro tàn.

Tay chân Mã Hiểu Nam luống cuống, giờ kiếm hướng thiếu nữ xinh đẹp kia mà đâm. Thiếu nữ xinh đẹp nọ vẫn không nhúc nhích, từ trong sương trắng ngưng tụ thành một con rắn khổng lồ, lập tức quấn lấy người Mã Hiểu Nam.

Tay Lý Mân cầm trâm bạch ngọc không tự chủ run rẩy, trơ mắt nhìn Mã Hiểu Nam biến mất trong làn sương.

Lý Mân hoảng loạn xông lên trước, cầm trâm bạch ngọc nhắm ngay đuôi rắn lớn cắm xuống, còn chưa đụng vào đuôi rắn, chỉ nghe “Ầm vang” một tiếng, một cái đầu rắn to lớn chui ra từ trong màn sương, hai mắt xám trắng bắn ra hung quang, lưỡi rắn thật dài phất ra tiếng hỗn hển.

Lý Mân đột nhiên thấy đầu rắn xấu xí đáng sợ như vậy, tay mềm nhũn, trâm bạch ngọc rơi xuống nền đất.

Thân rắn lập tức liền quấn lấy Lý Mân.

Tay áo Lý Mân vốn là xắn lên, làn da lập tức chạm vào da rắn lạnh dính, vừa chán ghét vừa sợ hãi, trăm bạch ngọc cũng không biết rớt ở chỗ nào.

Thân rắn quấn càng lúc càng căng, Lý Mân sắp không thể hô hấp, từ bộ ngực đến phần hông nàng đều bị rắn lớn cuốn lấy, sắp ngạt thở.

Lúc này, trong lòng Lý Mân hối hận vô cùng, hối hận đáng ra không nên tới, đúng là chạy tới tìm chết. Nghĩ tới bản thân sắp bị hút khô máu biến thành cái xác, Lý Mân liền cảm thấy buồn nôn.

Nhưng hiện tại nói gì cũng đều muộn.

Cho nên khi thiếu niên áo đen mỹ lệ kia xuất hiện, Lý Mân còn cho rằng lúc mình đang hấp hối nảy sinh ảo giác.

Lúc Lý Mân gần ngạt thở, trong rừng cây truyền đến tiếng chân giẫm lên cỏ “sa,sa”. Ngay sau đó, một thiếu niên cao gầy mỹ lệ đẩy ra hai nhánh cây chắn trước mắt, đứng trước mặt Lý Mân.

Rắn lớn cũng cả kinh, nháy mắt cuốn Lý Mân càng chặt.

Chính vào lúc Lý Mân nhắm mắt mê man chờ chết, mỹ lệ thiếu niên mắt bình tĩnh nhú mày, tay trái vung lên, một đoàn sương khói màu đen lập tức bao phủ rắn lớn cùng Lý Mân.

Trong làn sương màu đen có một luồng hương khí mát lạnh, Lý Mân lập tức cảm thấy tinh thần sáng khoái, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo. Mà rắn lớn kia bỗng buông Lý Mân ra, thân thể to lớn ở dưới đất uốn lượn mưu đồ chạy trốn. Nhưng đoàn sương dày đặc lại trước sau bao phủ nó, hơn nữa khi thể tích màn sương thu nhỏ lại, rắn lớn cũng biến thành một con rắn nhỏ.

Lý Mân ngồi trên mặt đất, trơ mắt nhìn ngón tay thiếu niên hơi vạch trên không, con rắn nhỏ liền rơi vào tay hắn.

Thiếu niên cầm con rắn nhỏ quan sát một lúc, sau đó hai tay cử động, không biết bóp kiểu gì, một viên trân châu nhỏ tròn trịa phát ra ánh sáng màu đen liền bị bóp ra ngoài, trôi nổi trong không trung.

Lý Mân nhìn thiếu niên mỹ lệ như hoa dùng ngón tay trắng nõn thon dài làm chuyện máu chảy đầm đìa kia, lập tức mở to mắt, quay mặt đi không dám nhìn.

Nghĩ không nhìn nhưng Lý Mân không ức chế được lòng hiếu kỳ của chính mình, lại nghiêng đầu, hiếu kỳ trừng mắt coi thiếu niên làm gì kế tiếp.

Thiếu niên bắt một cái quyết đơn giản, làn môi khẽ cử động, giống như đang niệm thần chú, ánh trắng màu trắng đột nhiên tụ thành một bó trời nổi giữa không trung, bao quanh hạt trân châu, hạt trân châu nhỏ bắt đầu chuyển động, càng lúc càng nhanh, từ màu tối dần biến thành trắng, sau đó phát ra ánh sáng trắng chói mắt.

Mắt Lý Mân không chịu nổi, vô thức dùng tay che mắt. Từ giữa kẽ tay, nàng trông thấy ánh trắng kia biến mất, hạt châu nhỏ đã biến thành một hạt trân châu trắng bóng lớn hơn một chút, dưới ánh trắng tỏa ra vàng sáng nhu hòa.

Thiếu niên hơi ngửa đầu, hạt châu kia hóa thành một luồng sáng trắng chui xuống cổ họng hắn, xung quanh lập tức lại tối tăm.

Lý Mân ngửa đầu nhìn thiếu niên mỹ lệ.

Người thiếu niên này bộ dáng rất cao, nhưng rất gầy, áo đen, quần bò tối màu, mái tóc dài màu đen rối tung trên vai làm nổi bật làn da trắng nõn trơn bóng như bạch ngọc, mắt cũng xanh biếc. Hắn cúi người nhìn Lý Mân, bỗng nhiên cười, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, nhìn qua thực dễ thương.

Lý Mân không nghĩ tới thiếu niên lạnh lùng giết rắn đầy huyết tinh lại đột nhiên lộ ra nụ cười hiền lành như vậy, có chút hoảng hốt.

Thiếu niên cười, dịu dàng nói với Lý Mân:

“Bạn của người ở bên kia.”

Hắn chỉ phía Bắc rừng cây.

Lý Mân nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Thiếu niên đứng thẳng lên, cũng gật đầu:

“Vậy ta đi trước.”

Trong nháy mắt lúc hắn đi lại khẽ mỉm cười, nụ cười trong sáng, hồn nhiên, tươi đẹp, Lý Mân trong phút chốc thất thần.

Chờ nàng tỉnh lại, thiếu niên mỹ lệ đã không thấy đâu. Xung quanh thực an tĩnh, ánh trăng chiếu xuống rừng cây như nước, trong không khí còn vương lại ít hương vị mát lạnh.

Lý Mân đứng lên, dựa theo phương hướng thiếu niên chỉ đi tìm Mã Hiệu Nam.

Đi về hướng Bắc không mấy bước chân, Lý Mân liền thấy Mã Hiểu Nam nằm trên mặt đất. Nàng chạy tới, quỳ xuống kiểm tra, phát hiện hô hấp Mã Hiểu Nam đều đặn, tựa hồ đang ngủ.

Lý Mân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức xụi lơ ở trên mặt đất.

Một lát sau, nàng mới khôi phục một chút, bắt đầu lay động Mã Hiểu Nam.

Sau khi Mã Hiểu Nam bị đánh thức, trước là dụi mắt, sau liền lập tức truy vấn – “Mỹ nữ rắn kia đâu ? Mỹ nữ rắn ở nơi nào ?”

Lý Mân khó chịu nói – “Mỹ nữ rắn biến thành ta!”

Mã Hiểu Nam còn tưởng thật, tròn tròn hai mắt nhìn Lý Mân – “A——”

Lý Mân bực mình duỗi tay gỡ lên đầu nàng một cái.

Lúc đi đến mảnh đất trống trong rừng, Lý Mân ngừng lại – “Đợi chút, ta tìm một thứ của ta!”

Vừa rồi hoảng loạn, không biết trăm bạch ngọc đã bị nàng ném đến nơi nào.

Lý Mân mở điện thoại di động để chiếu sáng, tìm trên mặt đất, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy trăm.

Trong lòng nàng có chút buồn, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, kéo Mã Hiểu Nam đi – “Đi nhanh đi!”

Nơi này thật đáng sợ, nàng muốn nhanh chóng rời khỏi.

Hai người cùng chạy tới bên ô tô.

Lý Mân mở cửa xe, phát hiện Tiểu Hồ Tiên nằm ở ghế trước, rụt thành một quả cầu nhỏ đang ngủ mê mết, thế mới nghĩ đến vừa rồi bản thân quên mất Tiểu Hồ Tiên, may mắn nó tự trở về.

Nhưng nàng lại cảm thấy, hình như có chỗ nào đó không thích hợp a.

Mã Hiểu Nam gắng hỏi sau đó phát sinh chuyện gì.

Lý Mân đem tình hình thực tế nói ra, Mã Hiểu Nam không tin, trong lòng Lý Mân hoang mang, cũng không muốn nhiều lời.

Lý Mân đem Mã Hiểu Nam về nhà mình.

Hai người nằm trên giường nói về chuyện tối nay.

Lý Mân trách Mã Hiểu Nam – “Nửa đêm ngủ quên còn tới đó làm cái gì? Không biết chỗ đó xảy ra chuyện?”

Mã Hiểu Nam lời lẽ hùng hồn – “Tôi nghĩ xem ta Mã Hiểu Nam, đường đường là người thừa kế của trù yêu thế gia, nghe chuyện yêu tinh hại người chẳng lẽ có thể ngồi yên không quản sao?”

“Trù yêu thế gia?” – Lý Mân lại lườm nàng một cái – “Thế gia lừa đảo thì có ?!”

Mã Hiểu Nam bật cười ha hả, nói với Lý Mân – “Vốn chỉ nghĩ tới nhìn xem, ai ngờ liền phát hiện tung tích của yêu tinh kia. Muốn gọi Diêm Triết tới nhưng sau nghĩ lại, buổi tối hán ở trong ký túc xá là không ra được, chỉ có nhà tí ti ở gần, cho nên...”

Hai người nói chuyện một lúc liền ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Lý Mân ôm Tiểu Hồ Tiên đang ngủ trên ghế sofa lên, suy nghĩ hôm qua nhìn thấy Tiểu Hồ Tiên ở trong xe, rốt cục có chỗ nào không đúng nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Hồ Ly Không Phải Chó

Lý Mân nỗ lực nhớ lại sự tình phát sinh đêm qua, nàng nhớ lúc nàng xuống xe đã dùng điều khiển khóa cửa xe, làm thế nào Tiểu Hồ Tiên có thể tự mở cửa xe, hơn nữa tự mở khóa cửa xe ?

Nàng cau mày, nghi ngờ nhìn Tiểu Hồ Tiên.

Mắt hồ ly xanh biếc trong trẻo giống như bảo thạch của Tiểu Hồ Tiên nhìn nàng rất vô tội.

Người và thú đối diện thật lâu, cuối cùng Lý Mân dờ mắt đi chỗ khác, tuyên cáo bại trận.

Lý Mân nghĩ mãi không ra, cuối cùng vẫn u mê hồ đồ. Nàng thả Tiểu Hồ Tiên trên ghế sofa, vào buồng vệ sinh đối diện phòng ngủ. Lý Mân vừa muốn đóng chặt cửa buồng vệ sinh, Tiểu Hồ Tiên liền chen vào từ khe cửa, ngửa đầu nhìn Lý Mân.

Lý Mân cảm thấy bộ dạng chó con tựa hồ rất hiểu tính người, nhất thời nổi lên tâm tư đùa bỡn nó, khom người nhìn Tiểu Hồ Tiên nói : “Tiểu Hồ Tiên, ngươi muốn nhìn ta tắm gội sao?”

Tiểu Hồ Tiên chớp chớp mắt xanh biếc, tựa hồ là gật đầu.

Lý Mân vừa cởi quần áo vừa nói – “Xem thì xem ! Dù sao ngươi cũng là chó!”

Sau khi cởi sạch quần áo, bởi vì không bé theo Tiểu Hồ Tiên, Lý Mân vô tư đến dưới vòi hoa sen, vừa muốn mở nước, bỗng nhiên nghĩ tới Tiểu Hồ Tiên không biết là chó đực hay cái a ! Nàng bèn hướng Tiểu Hồ Tiên vẫy tay: “Tiểu Hồ Tiên, tới đây tới đây!”

Tiểu Hồ Tiên đang đưa lon ton chạy tới.

Lý Mân xoay người ôm Tiểu Hồ Tiên lên, ngồi trên ghế nhựa, đặt Tiểu Hồ Tiên ở trên đùi, đẩy ngã Tiểu Hồ Tiên, biến nó thành bộ dáng phơi bụng, sau đó muốn nhìn trộm vị trí riêng tư của Tiểu Hồ Tiên.

Tiểu Hồ Tiên nhìn thấy ý đồ của Lý Mân, nó bày ra biểu tình kinh hãi cực độ, liều mạng khép lại hai cái đùi đằng sau, dùng hành động để từ chối hành vi phi lễ của Lý Mân.

Lý Mân đem so với nó đương nhiên sức lớn hơn, nàng gắng sức tách hai chân sau của Tiểu Hồ Tiên ra, nhắm bộ vị riêng tư của Tiểu Hồ Tiên, muốn thưởng thức với giám định một phen.

Nghiên cứu năm sáu phút, Lý Mân lúc này mới giám định với thưởng thức đủ, buồng Tiểu Hồ Tiên ra.

Tiểu Hồ Tiên được tự do, nhảy ra giống như bay, một mắt còn liếc nhìn Lý Mân, về mặt “Người ta rất sợ đó”.

Lý Mân làm mặt quỷ với nó – nàng kỳ thật vẫn không biết Tiểu Hồ Tiên đến tốt cùng là chó đực hay cái, bởi nàng căn bản không biết chó đực thế nào, mà chó cái phải ra sao.

Lý Mân vừa tắm rửa vừa suy tư.

Vào lúc nàng tắm rửa, đầu óc thanh tĩnh nhất, rất thông suốt trật tự.

Lý Mân lại nghĩ đến chuyện tối qua, vẫn cảm thấy giống như một giấc mộng.

Lúc đó nàng hồ đồ chạy tới cứu Mã Hiểu Nam, nhưng hiện tại tưởng tượng thật hối hận muốn chết, xin thề về sau buổi tối đi ngủ, điện thoại di động nhất định tắt máy.

Mặt khác, nghĩ đến thiếu niên xinh đẹp như tinh linh kia, Lý Mân không tự chủ được cảm thán : thực con mẹ nó xinh đẹp a !

Lý Mân tắm rửa, nghĩ ngợi linh tinh.

Tiểu Hồ Tiên không biết nhảy tới mặt bên bồn tắm từ lúc nào, trước là mở một mắt nhìn lên Lý Mân, lại giống như then thùng dờ ánh mắt ra chỗ khác, tiếp lại nhìn thoáng qua, sau đó lại dờ ánh mắt nhìn chính mình trong gương, cảm thấy kinh khủng, liền đem chuyện nhìn lên Lý Mân tắm rửa quên mất.

Sau khi Lý Mân tắm rửa xong, cũng không quên Tiểu Hồ Tiên.

Nàng quần khăn tắm, làm một chậu nước ấm, đi tới đối diện ôm Tiểu Hồ Tiên lên, bỏ vào trong chậu.

Tiểu Hồ Tiên cũng không giãy dụa, ngoan ngoãn mặc cho Lý Mân đùa nghịch.

Lúc lựa chọn dầu gội hay sữa tắm, Lý Mân do dự.

Nàng dứt khoát đem dầu gội đầu cùng sữa tắm để ở trước mặt Tiểu Hồ Tiên, cười nói: “Tiểu Hồ Tiên của ta, chính ngươi chọn đi!”

Tiểu Hồ Tiên duỗi ra móng vuốt bên trái, chọc chọc trên lọ dầu gội, mặt hồ ly ngẩng lên nhìn Lý Mân.

Lý Mân cầm chai dầu gội – “Được, tí tí dùng dầu gội tắm rửa cho ngươi !”

Tiểu Hồ Tiên lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt, đầu gối trên tay Lý Mân, để Lý Mân bôi dầu gội đầu cho nó, lúc Lý Mân xoa xoa bóp bóp cho nó, Tiểu Hồ Tiên còn phối hợp với Lý Mân, giờ bụng ra cho Lý Mân chà đạp.

Một người một chó thu dọn xong xuôi từ trong phòng tắm ra, Lý Mân đánh thức Mã Hiểu Nam vẫn còn ngủ say, sau đó thay đồ, ôm Tiểu Hồ Tiên đi mua bữa sáng.

Ăn xong bữa sáng, Lý Mân lái xe mang Tiểu Hồ Tiên cùng Mã Hiểu Nam đến tiệm.

Buổi sáng hôm nay Mã Hiểu Nam không có lớp, nàng trông tiệm trước, Lý Mân lái xe mang Tiểu Hồ Tiên đi tới nhà tí ti trả xe.

Tí ti của Lý Mân không có nhà.

Lý Mân đem xe trả rồi, dùng xe đạp điện của mình đi trở về tiệm.

Từ ngời ô tô biến thành ngời xe đạp điện, Tiểu Hồ Tiên cũng vẫn bình chân như vại, ngồi trên xe hết nhìn đông lại ngó tây.

Thời điểm chiều xuống, Lý Mân có chuyện cần về nhà một chuyến, liền để Mã Hiểu Nam trông tiệm, tự mình về nhà.

Sau khi tới nơi, xong việc rồi, Lý Mân ngồi trên ghế đá trong sân nghỉ một lát.

Lúc này đã là chạng vạng, ánh chiều tà chiếu trong sân, khiến hoa cỏ trong sân rộ lên một tầng ánh sáng vàng.

Ngồi chỗ ấy ngắm một hồi, Lý Mân thấy mặt trời xuống núi, bắt đầu tưới hoa.

Lúc mức nước từ trong vại hoa sen, Lý Mân lại nghĩ đến Long Ngư, động tác dừng lại.

Giờ là mùa xuân, hoa nhài cùng mai Du Diệp trong sân nhà Lý Mân đã tàn héo, dựa vào tường rơi xuống đất những cánh hoa đỏ tươi, vàng nhạt.

Hoa Mân Côi đã bắt đầu nở, đầy tường những nụ hoa màu hồng, nhìn thật dễ thương, ngay cả hoa Kim Ngân cũng bắt đầu mọc những nụ nhỏ nhỏ màu trắng và vàng.

Quá trình tưới hoa rất khoái hoạt, một muôi một nước tưới trên gốc rễ của hoa cỏ, nghe được tiếng giống như thực vật đang uống nước khiến trong lòng vui vẻ khó tả.

Nhưng khi tưới đến cây đào kia, Lý Mân cảm thấy quái dị, nhưng lại nói không ra chỗ nào quái dị.

Lý Mân vẫn nghiêm túc tưới cho gốc cây đào bốn muôi nước.

Lúc nàng tưới cây, Tiểu Hồ Tiên đứng tại cửa sổ trên lầu, lạnh lùng nhìn gốc hoa đào.

Đến thứ sáu, Lý Đồng Thanh theo chồng đến tỉnh Z làm việc, Lý Mân đem cháu ngoại Trương Tiểu Xuyên về nhà mình trông.

Lúc đi xe về, Lý Mân cố ý đi tìm rừng hoa đào mà mình đã chiết gốc cây đào kia, nhưng tìm tới tìm lui đều không thấy, cuối cùng vì Tiểu Xuyên không chịu yên mới phải nhanh chóng về nhà.

Đón Trương Tiểu Xuyên về nhà, Lý Mân đem thức ăn đến phòng bếp nấu cơm, Trương Tiểu Xuyên chơi ở trong phòng sách dưới tầng.

Lý Mân muốn cho Tiểu Hồ Tiên và Trương Tiểu Xuyên chơi với nhau, ai dè Tiểu Hồ Tiên chẳng thèm ngó tới Trương Tiểu Xuyên, cứ trốn trốn tránh tránh, không biết đã trốn ở nơi nào.

Nhân lúc thức ăn đã xào nấu xong nhưng cháo chưa chín, Lý Mân bèn đi coi Tiểu Xuyên đang làm cái gì.

Vừa vào phòng sách, Lý Mân liền phát hiện Tiểu Xuyên đang đứng trước bàn sách nhìn chòng chọc ra bên ngoài.

Lý Mân đi vào, Tiểu Xuyên liền chỉ ra ngoài cửa sổ hỏi :

“Dì ơi, gốc cây đào của dì là loại mới sao?”

“Là sao?” – Lý Mân nhìn theo hướng tay của nó, chỉ thấy gốc cây đào kia nở hoa sáng quắc đầy cây, thực sự là um tùm.

Tiểu Xuyên gãi gãi đầu – “Vì nhìn rất kỳ lạ, trong sân thể dục trường cháu hoa đào đã sớm rụng, lá đào đang dài ra, hoa đào của dì còn nở, không phải loại mới còn gì !”

Lý Mân tưởng tượng, cảm thấy không đúng lắm, hoa đào nên rụng sớm sao ?

Nàng thò tay ra cửa sổ, duỗi tay kéo một cành hoa đào để nhìn kỹ, cuối cùng cảm thấy ngoại trừ lớn hơn hoa đào bình thường một chút, màu sắc trong bóng hơn một chút, thơm hơn một chút, cây đào này của nàng đâu có chỗ nào dị thường đâu a!

Nhưng nghĩ đến đây, Lý Mân cảm thấy chính mình có phải có phần bao che khuyết điểm không a?

Ăn xong cơm tối, Tiểu Xuyên lại tới phòng sách chơi game trên điện thoại. Lý Mân đắc ý chạy tới cạnh cây đào, đôi tay tạo thành hình chữ thập, thì thào cầu nguyện – “Hoa đào nhỏ ơi hoa đào nhỏ, ta thích ngươi, yêu ngươi, thương ngươi như vậy, cách mấy ngày đều tưới cho ngươi một lần nước, ngươi nếu như có linh liên khiến thân thể nở đầy hoa biến bình thường chút a, dù sao cũng không phải mùa !”

Cầu nguyện xong, Lý Mân còn trịnh trọng bái.

Làm xong tất cả, Lý Mân cảm thấy bản thân quá buồn cười, duỗi tay gõ lên đầu mình một chút, lẩm bầm lâu bầu – “Ta thật là điên ! Hà hà!”

Ngày hôm sau, Lý Mân để Tiểu Xuyên ở nhà làm bài tập, nói tới giữa trưa sẽ về kiểm tra, sau đó liền tới tiệm.

Giữa trưa trở về, vừa vào trong sân, Lý Mân thấy Tiểu Xuyên đứng trước cây đào không biết đang làm cái gì, vội tới nhìn.

Tiểu Xuyên thấy nàng tới, vội nói với nàng :

“Dì ơi, đi coi, hoa đào của dì sao trong một đêm đã rụng hết ?”

Lý Mân nhìn, chẳng phải hôm qua hoa đào còn nở đầy cây sao, hôm nay đã rơi xuống toàn bộ, dưới đất toàn cánh hoa phấn hồng.

Lý Mân vui vẻ, cảm thấy cây đào nhỏ thực biết nghe lời, nàng lặng lẽ cười nhẹ một tiếng với cây đào, thì thầm – “Hi, biểu hiện không tệ nha!”

“Dì ơi, đi xem đi xem, hoa đào sao toàn là công a!” – Tiểu Xuyên lại bắt đầu hô to gọi nhỏ.

Lý Mân nhanh nhẹn qua nhìn.

Tiểu Xuyên chỉ đám hoa đào đã tàn nói – “Cô giáo chúng cháu có nói qua hoa đào là hoa lưỡng tính, nhưng hoa đào của dì toàn là hoa giống đực!”

Lý Mân đang muốn qua xem cẩn thận, Tiểu Xuyên nhiệt tâm khoa học bưng bưng lại kêu gào – “Thực quá kỳ quái a, toàn là công !”

Lý Mân ngại ngùng nhìn cháu ngoại – “Tiểu Xuyên, bài tập của cháu làm xong chưa?”

Nhắc tới bài tập, Tiểu Xuyên nhanh chóng tốt lên phòng sách, miệng liên tiếp kêu – “Sắp rồi sắp rồi ! Còn một ít thôi!”

Lý Mân phì cười, đưa trẻ này !

Vì Lý Mân muốn tới cửa hàng, qua trưa liền đi.

Tới dưới lầu, Lý Mân phát hiện trên gốc cây đào lại nở một bông hoa xán lạn.

Cái này cũng thật quý dị.

Lý Mân đang nhìn chòng chọc cây đào đến phát ngốc, Tiểu Hồ Tiên từ lầu hai nhảy xuống, lập tức nhảy tới chỗ cây đào, bắt đầu cào cào, gốc hoa đào rất nhanh bị nó tàn phá trơ trụi, cánh hoa rách nát rơi xuống mặt đất.

Lý Mân nghĩ ngăn nó lại, nhưng cuối cùng cũng không ngăn, trơ mắt nhìn hành động phá hoại của Tiểu Hồ Tiên.

Sau khi đưa Tiểu Xuyên đi học, Lý Mân đem Tiểu Hồ Tiên tới cửa hàng.

Nàng ngồi trong tiệm, Tiểu Hồ Tiên rúc vào bên cạnh nàng ngủ gật.

Một người khách quen thấy Tiểu Hồ Tiên, cười nói – “Cô chủ cũng thật chơi trội, cứ nhiên nuôi hồ ly làm thú cưng !”

Lý Mân nhìn Tiểu Hồ Tiên đang gà gật, nói : “Đây là chó hồ ly, không phải hồ ly!”

Khách hàng nữ cười – “Đúng là hồ ly ! Từ nhỏ tôi đối với động vật thấy rất hứng thú, trong nhà có rất nhiều sách tranh, bên trong có hình cáo đen chính là bộ dáng như vậy!”

Nàng cúi sát một chút, tinh tế nhìn nhìn rồi nói – “Bất quá con hồ ly của cô hình thể thực nhỏ a!”

“Nhỏ sao ?”- Lý Mân bế Tiểu Hồ Tiên lên, cọ vào lông nó, cảm thấy mềm nhũn vô cùng, lại sờ sờ cái đuôi xoắn tung của nó, trong lòng có chút nghi ngờ --- Tiểu Hồ Tiên thực là hồ ly ? chó không có cái đuôi xoắn tung như vậy ?

Chỉ cần là của mình, là chó hay hồ ly thì quan hệ gì ?

Lý Mân chợt cảm thấy có chút cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Thám Hiểm Núi Dương

Buổi tối Lý Mân đóng cửa tiệm, chạy xe về nhà

Trên đường về nhà có một tiệm bán bánh đậu xanh Sơn Tây, đậu xanh bên trong đặc biệt ngon, Lý Mân tiện đường mua hai cân bánh đậu xanh.

Nàng thả túi giấy đựng bánh đậu vào giỏ xe, cùng một chỗ với Tiểu Hồ Tiên.

Tiểu Hồ Tiên vốn thành thực ở lại trong giỏ xe, khi thấy bánh đậu xanh, nó im lặng không nói mở túi, lấy ra một cái bánh đậu dương dương tự đắc bắt đầu ăn.

Lúc này trời đã tối, đèn hai bên đường đã sáng lên, khi qua vườn trồng mơ, Lý Mân thấy ô cửa sổ nhỏ của phòng trong vườn còn sáng đèn, liền nghĩ mua chút mơ cho Tiểu Hồ Tiên ăn.

Chủ nhân của vườn mơ là người quen với Lý Mân. Vừa thấy Lý Mân tới, không nói hai lời lập tức đưa Lý Mân tới trong vườn mơ hái một giỏ quả mơ tươi mới.

Trở lại nhà, Lý Mân cất xe, ôm Tiểu Hồ Tiên rồi đi lấy bánh đậu xanh. Tiểu Hồ Tiên làm gì cũng rất chính tề, gói giấy đựng bánh đậu bị nó che đậy, chồng lên nhau ngay ngắn.

Lý Mân xách túi giấy lên, cảm thấy nhẹ, lay động phiêu phiêu chỉ nặng đúng bằng cái túi giấy. Nàng mở túi ra nhìn, phát hiện bánh đậu xanh bên trong bị Tiểu Hồ Tiên ăn không còn một mống, chút vụn cũng không lưu lại !

Lý Mân lại không thể tức giận – người sao lại có thể cùng động vật tức giận được ?

Nàng chỉ giả bộ tức giận, lạnh lẽo liếc Tiểu Hồ Tiên một cái.

Tiểu Hồ Tiên lúc trước còn bày vẻ mặt kiêu ngạo, sau đó liền giống như thẹn thùng vùi mặt vào lòng Lý Mân cọ cọ.

Lòng Lý Mân lập tức mềm xuống, nàng ôm Tiểu Hồ Tiên, cọ mặt trên đám lông mềm mại của Tiểu Hồ Tiên một chút – “Tiểu Hồ Tiên, đợi tí ti rửa mơ cho người nha!”

Nàng thả Tiểu Hồ Tiên trong phòng khách dưới lầu, đi vào phòng bếp, đem mơ ra rửa, bày lên hai đĩa, bung đĩa quả vào phòng khách.

Tiểu Hồ Tiên đã mở ti vi, nghiêng người trên ghế sofa xem ti vi.

Lý Mân để trên bàn trà trước mặt Tiểu Hồ Tiên một đĩa mơ, một đĩa để cạnh mình.

Tiểu Hồ Tiên vừa chăm chú xem truyền hình, vừa ăn mơ trong đĩa.

Lý Mân giả vờ xem ti vi, mắt lại liếc Tiểu Hồ Tiên. Nàng cảm thấy Tiểu Hồ Tiên ăn rất nhiều, cảm thấy Tiểu Hồ Tiên rất giống người, tóm lại rất quái dị.

Nhưng nhìn đôi mắt hồ ly xanh như bảo thạch đẹp đẽ cùng bộ lông cực mềm mại, lòng Lý Mân trong nháy mắt lại vòng vo --- hồ ly nhỏ dễ thương như vậy, cho dù quý dị một chút cũng có sao ?

Buổi sáng Lý Mân mua hai phần bữa sáng, một phần là canh hạt tiêu cay, một phần là cháo bát bảo. Tiểu Hồ Tiên nhìn hai phần bữa sáng một mặt một mặt bày ra trên bàn, vẻ mặt do dự quanh quẩn. Cuối cùng dường như nó ra quyết tâm rất lớn, tiến đến trước bát canh tiêu cay, thè đầu lưỡi phản hồng, rất nhanh liếm một chút canh hạt tiêu, sau đó liếc mắt nhìn Lý Mân.

Lý Mân bất động quan sát nó.

Tiểu Hồ Tiên lại rất nhanh liếm một ít cháo bát bảo, sau đó liếc nhìn Lý Mân.

Lý Mân tiếp tục bất động nhìn nó.

Tiểu Hồ Tiên lúc này mới coi như hoàn tất xác lập lãnh địa, ngang nhiên cầm lấy thìa uống cháo bát bảo, uống xong cháo, nó lại tiếp tục uống chén canh tiêu cay kia.

Từ đó về sau, mỗi lần Lý Mân mua bữa sáng đều mua ba phần -- Tiểu Hồ Tiên hai phần, nàng một phần.

Nàng dần phát hiện, Tiểu Hồ Tiên thực thích ăn đồ ngọt, hầu như mỗi ngày đều muốn uống một chén cháo bát bảo, hơn nữa sức ăn của nó rất lớn, ăn

hết hai cân bánh đậu xanh chỉ là chuyện nhỏ, nó thậm chí có thể một mình ăn hết một trái dưa hấu.

Lý Mân đứng là nghĩ không thông, thân thể Tiểu Hồ Tiên nhỏ thế kia, đồ ăn đi vào nơi nào vậy !

Cuối tuần lại đến, tí ti cùng anh rể đi công tác, nhắc Lý Mân chăm sóc Tiểu Xuyên. Lý Mân bèn đem Tiểu Xuyên đón về nhà.

Lẽ ra động vật nhỏ phải thích con nít, nhưng Tiểu Hồ Tiên căn bản luôn bày bộ dáng khinh thường Tiểu Xuyên. Tiểu Xuyên nếu ở trong phòng sách dưới tầng, Tiểu Hồ Tiên liền ở trên tầng không xuống.

Lý Mân nhìn đồng hồ, đã là mười giờ tối, liền giục Tiểu Xuyên tắm rửa đánh răng đi ngủ.

Lúc ngủ, vì phòng ngủ Tiểu Xuyên thức đêm chơi game, Lý Mân để Tiểu Xuyên ngủ ở phòng ngủ dưới lầu, còn mình ngủ ở phòng sách đối diện. Tiểu Hồ Tiên đã tắm sạch thì để trong phòng ngủ trên lầu, nàng không quản nó.

Trước khi đi ngủ, Lý Mân đóng chặt cửa trước và cửa sau phòng sách, trong gian phòng có chút khó chịu. Nằm trên giường rất lâu, Lý Mân vẫn trằn trọc không ngủ được. Nàng dứt khoát từ trên giường bò dậy.

Nàng mở cả cửa trước và cửa sau phòng sách, một luồng gió mang hương thơm thoải thối, khiến tinh thần nàng phấn chấn, dưới trạng thái này, ngủ một giấc liền giống như mây trôi.

Nửa vầng trăng treo trên bầu trời.

Ánh trăng thanh lạnh xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng sách.

Có tiếng ech kêu và tiếng chim đỗ quyên - “Đỗ quyên, đỗ quyên” từ bên ngoài truyền tới.

Lý Mân ngậy ngốc ngồi xếp bằng trên giường.

Căn nhà cũ đã hai mươi năm, lại là tầng một, trong phòng có chút mát lạnh, nàng cảm thấy trên lưng từng trận lạnh run.

Nàng mới 21 tuổi, nhưng mười mấy tuổi cha chết mẹ đi lấy chồng khác, không quá một năm sau, tí ti cũng lấy chồng.

Nàng hoặc ở trọ trong trường, hoặc sống một mình, nổi cô đơn như hình với bóng, trước sau bám theo nàng.

Chính lúc này, Lý Mân nghe thấy cửa phòng truyền tới tiếng móng vuốt cào, nàng vội bật đèn đầu giường.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, một bóng đen nhanh nhẹn chui vào, lưng cong lên, cửa phòng “Ba” một tiếng khép lại.

Tiểu Hồ Tiên nhảy đến trên giường, chui vào lòng Lý Mân. Nó chỉ nhỏ nhỏ như vậy, nhưng thật ấm áp mềm mại, khiến cả người Lý Mân lập tức ấm lên. Nàng ôm Tiểu Hồ Tiên, xóc chân lên nằm xuống: “Ngủ thôi, Tiểu Hồ Tiên, ngày mai còn có nhiều chuyện tốt cần làm!”

Ôm Tiểu Hồ Tiên, nàng cảm thấy trước ngực và bụng có một dòng hơi thở ấm áp lưu chuyển, rất nhanh liền ngủ.

Ngày hôm sau, Lý Mân cảm thấy tinh thần sáng khoái, vô cùng tốt.

Lúc ăn sáng, Tiểu Xuyên nói với Lý Mân rằng nó cùng mấy đứa bạn tốt trong thôn đã hẹn cùng nhau đi xe đạp tới thám hiểm phía Bắc núi Dương.

Trước đây Lý Mân cũng cùng tí ti đi xe đạp qua núi Dương, cảm thấy không có nguy hiểm, liền đáp ứng, nàng chỉ hỏi Tiểu Xuyên có những ai đi cùng nó.

Tiểu Xuyên gấp ngón tay đếm: “Có Mã Tân Bằng, chính là đứa có biệt hiệu ‘Ba phải’, còn có Thái Đại Quân, biệt hiệu ‘Thái Gia Cát’, còn có Hàn Sâm, biệt hiệu ‘Bé mập’...”

Lý Mân vừa nghe đã nhận ra mấy đứa nhỏ tuổi không hơn kém Tiểu Xuyên là bao, đều là hàng xóm gần nhà, liền khẽ gật đầu, hỏi số di động của Mã Tân Bằng rồi ghi nhớ, kế tiếp dẫn dò Tiểu Xuyên mấy câu, bảo Tiểu Xuyên nhất định phải mang theo điện thoại di động, thuận tiện liên lạc với mình.

Tiểu Xuyên banh mắt hết cỡ nhìn Lý Mân, nghe Lý Mân đồng ý, Lý Mân nhìn đứa cháu ngoại bình thường nghịch như quỷ nay bày ra bộ dáng thành thực nghe lời, bản thân cũng thấy ngại ngừng chuyện mình nói lan man, gõ lên đầu Tiểu Xuyên một cái, không nói thêm nữa.

Vì là cuối tuần, trong tiệm đóng cửa ngược lại so với hàng ngày, Lý Mân và Mã Hiểu Nam quả thực tới tối muộn. Tiểu Hồ Tiên tha áo của Lý Mân đến bàn máy tính, vo thành một cục, kê thành gối cao, vùi đầu ngủ say.

Đến lúc ăn cơm trưa, Lý Mân nhớ đến Tiểu Xuyên, nhanh chóng gọi điện cho Tiểu Xuyên.

Tiếng Tiểu Xuyên ở đầu dây bên kia nghe đặc biệt hưng phấn:

“Dì ơi, không ngờ núi Dương hay ho như vậy ! Chúng cháu vừa phát hiện một cái động, nhìn rất thần bí, trước mặt động có một lỗ nhỏ, chúng cháu đang muốn chui qua lỗ nhỏ vào bên trong thám hiểm !”

Lý Mân từng đi qua núi Dương nhiều lần, trước giờ không biết núi Dương còn có một cái động như vậy, nhưng thấy nó hưng phấn, vui vẻ như thế, liền dặn dò mấy câu, bảo sớm về nhà, sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Lý Mân bắt đầu lên trên mạng đặt hàng giày cùng thời trang trẻ em mới cho mùa hè với tổng công ty, ngay cả cơm trưa cũng là Mã Hiểu Nam mua.

Đến 4 giờ chiều, Lý Mân nghĩ tới đưa Tiểu Xuyên đến trường, liền gọi cho Tiểu Xuyên. Nhưng nàng bấm số mấy lần, mỗi lần đều là “Số điện thoại bạn gọi không nằm trong phạm vi phủ sóng.”

Lý Mân có chút gấp gáp, vội lấy điện thoại Mã Hiểu Nam gọi đi.

Nhưng gọi bằng điện thoại Mã Hiểu Nam cũng là – “Số điện thoại bạn gọi không nằm trong phạm vi phủ sóng.”

Lý Mân cuống lên, nàng đem tiệm giao cho Mã Hiểu Nam, chuẩn bị xe đến nhà tí ti. Nàng vừa mới dắt xe đạp điện ra, Tiểu Hồ Tiên vốn đang ngáy o o lập tức bật dậy, nhảy vào giỏ xe.

Lý Mân không có thời gian dây dưa với nó, liền mang theo nó đến nhà tí ti.

Đem xe đạp điện để ở nhà tí ti xong, nàng lấy xe tí ti về nhà một chuyến.

Trong nhà không có ai, không thấy Tiểu Xuyên, nàng vội lái về hướng núi Dương.

Núi Dương là một trong chín ngọn núi nổi tiếng của thành phố N, ở phía tây thành phố N, phía Bắc nhà Lý Mân.

Từ nhà Lý Mân tới núi Dương, vì đường quốc lộ qua thôn được xây tốt nên cùng lắm mất nửa giờ chạy xe.

Lý Mân vừa lái xe vừa gọi điện cho Tiểu Xuyên, nhưng vẫn không gọi được. Lý Mân vừa tự an ủi chính mình, có lẽ trong núi tín hiệu di động không tốt, vừa cố gắng hết sức tăng tốc độ xe.

Đến chân núi Dương, Lý Mân đem xe đỗ ở một sân nuôi tầm lớn dưới chân núi. Thôn dân dưới chân núi Dương đặc biệt thuần phác, cũng rất nhiệt tình, Lý Mân hỏi bọn họ có nhìn thấy vài bé trai trên dưới mười tuổi hay không, họ đều nói nhìn thấy, miêu tả cũng giống với bọn Tiểu Xuyên. Lý Mân lại hỏi họ trong núi Dương có hang động nào không, họ đều nói không có.

Lý Mân lại gọi cho Tiểu Xuyên và Mã Tân Bằng, vẫn là “Số điện thoại bạn gọi không nằm trong phạm vi phủ sóng.”

Thôn dân nhao nhao nói nàng biết dù là nơi sâu nhất trong núi Dương cũng có tín hiệu điện thoại di động.

Vừa nghe họ nói như vậy, Lý Mân càng lo lắng. Nàng để Tiểu Hồ Tiên lại trong xe, bản thân mang nước và đèn pin vào núi.

Núi Dương là núi nhỏ, thực không phát hiện ra vực sâu dốc hiểm nào. Một tiếng sau, Lý Mân từ chân núi phía nam leo tới đỉnh núi. Một đường leo Lý Mân luôn kêu gọi tên Tiểu Xuyên, nhưng không có lời đáp.

Lúc này đã là chạng vạng tối.

Lý Mân quyết định từ sườn phía bắc leo xuống tìm lần nữa.

Sườn phía bắc so với phía nam khó đi hơn nhiều, nàng đi được một nửa đường, trời đã tối hẳn.

Lý Mân gọi vào số di động của Tiểu Xuyên, vẫn là “Số điện thoại bạn gọi không nằm trong phạm vi phủ sóng.”

Bóng đêm mênh mông.

Lý Mân gọi Tiểu Xuyên, tiếng quanh quẩn trên đường núi.

Không có người trả lời.

Nước mắt Lý Mân rơi xuống.

Gió đêm đầu hạ thổi phất trên mặt nàng, thổi khô nước mắt chảy ra.

Lý Mân đã từng rất thích khóc, nhưng những năm gần đây, nàng ép chính mình không được khóc, do vậy rất ít khóc.

Sau khi cha qua đời, mẹ tái giá, Lý Mân và tí ti Lý Đông Thanh sống dựa vào nhau. Chị lớn như mẹ, Lý Đông Thanh đối với Lý Mân, thay vì nói là chị, không bằng nói là mẹ, phi thường bảo vệ nàng.

Tiểu Xuyên lại là con độc nhất của Lý Đông Thanh, là cuộc đời của Lý Đông Thanh và Trương Xuyên, cũng là thịt trong tim Lý Mân, bây giờ nó ở đâu không rõ, Lý Mân sao có thể không hoảng hốt ?

Nghĩ đến Tiểu Xuyên, Lý Mân bắt đầu tỉnh tâm trở lại. Nàng vừa kêu tên Tiểu Xuyên, vừa hướng phía Tây tìm.

Phía trước cảnh lá rậm rạp, tựa hồ là một khe núi.

Lý Mân bật đèn pin bước tới.

Khe núi có vẻ nông, miệng khe bị hai gốc cây hòe che lại, nhìn không thấy cảnh tượng bên trong.

Lý Mân tiến lên tách ra cảnh lá cây hòe, dùng đèn pin chiếu, phát hiện phía sau cây hòe là một tảng đá lớn, trên mặt khắc ba chữ phồn thể --- “Ao Đào Hoa”, phía cuối tảng đá lớn là một cửa động tối om, hình dạng cửa động tròn méo không quy tắc.

Lý Mân thử kêu một tiếng “Tiểu Xuyên”, bên trong lỗ mờ phảng phất có tiếng đáp lại.

Cái động này phù hợp với miêu tả của Tiểu Xuyên qua điện thoại.

Lý Mân nhìn cửa động tối u âm trầm, cắn chặt răng đi vào.

Lý Mân dùng đèn pin soi đường, phát hiện từ bên ngoài nhìn vào thì đáng sợ, bên trong lại bằng phẳng, dưới đất trải một tầng cỏ rêu, không dễ gì mà trượt ngã. Chỉ là trong động lạnh lẽo, càng đi càng lạnh, Lý Mân mặc áo mỏng với quần bò, càng đi vào trong càng thấy lạnh.

Nàng vừa đi vừa quan sát bốn phía, cứ vài bước lại kêu một tiếng ‘Tiểu Xuyên’.

Lý Mân dùng đèn pin chiếu phía trước, chỉ thấy đá lởm chởm, mấy tảng đá khô ráo, cỏ và rêu, không còn đường, nàng đang muốn tới gần xem, bỗng có tiếng nổ “Uỳnh uỳnh”, một bóng đen mang theo tiếng ông ừn ừn kéo tới, đụng ngã Lý Mân. Hai tay Lý Mân ôm đầu, té ngã xuống đất, chân trượt, tay chưa kịp nắm chặt mặt đất, thân thể đã trượt về phía trước.

Một loạt hành động kết thúc rất nhanh, Lý Mân bị ném tới đáy hố, cột sống đau nhức.

Bốn phía tối om, Lý Mân có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Được Mỹ Nam Cứu

Lúc Lý Mân trượt từ trên xuống dưới, không biết đèn pin đã bị ném tới chỗ nào, bốn phía một mảnh hắc ám.

Chẳng những xương sống Lý Mân đau, lưng cũng đau, cánh tay cũng đau, trên mặt cũng đau, nàng sờ sờ má phải, thấy ẩm ướt, có lẽ đã chảy máu.

Nàng ngồi ở chỗ đó, nước mắt không tự chủ chảy ra.

Dùng tay chùi nước mắt, Lý Mân đang muốn gầy dựa đứng dậy, trước mặt bỗng nhiên sáng ngời, đâm vào mắt khiến nàng không mở mắt ra được.

Chờ nàng mở to mắt, phát hiện trước mặt hóa thành ban ngày, một thiếu nữ tóc ngắn mặc áo đỏ quần bò đen đứng phía trước, phía sau nàng là một rừng cây lớn, sương bạc giăng giăng.

Thiếu nữ tóc ngắn thân hình cao gầy, bộ ngực có phần bằng phẳng. Nàng nhìn Lý Mân, mắt hạnh xinh đẹp lộ vẻ khinh thường, dùng tiếng khàn khàn lạnh lùng nói : “Thì ra là ngươi ! Ngươi đến Đào Hoa Trì của ta làm cái gì ?”

Lý Mân cảm thấy lời nói của nàng có phần kì lạ, cái gì mà “Thì ra là ngươi” . Nàng dùng tay chống đỡ, chập vật đứng lên, rất lễ phép hỏi : “Tôi tới tìm cháu trai của tôi...”

“Có phải bốn đứa trẻ mười mấy tuổi không?” – thiếu nữ cắt ngang lời nói của Lý Mân.

“Đúng, đúng!” - Lý Mân vui mừng, bất chấp cơ thể đầy thương tích, đáp lời liên tục, đang muốn hỏi cho kĩ, thiếu nữ kia đã lộ vẻ mặt nghiêm trọng, nổi giận quát : “Theo ta tới đây!”

Lý Mân đang muốn hỏi lại, thiếu nữ kia đã không bình tĩnh, đột nhiên nâng tay chụp xuống bắt nàng.

Lý Mân trở mắt nhìn bàn tay thiếu nữ cách bản thân càng ngày càng gần, càng lúc càng biến lớn, nàng vô ý thức muốn chạy, nhưng mới xoay người chưa kịp né tránh, áo phông màu đen mới mặc đã bị bàn tay khổng lồ kia tóm ngay chốc, cả người bị xách lên.

Hai chân thiếu nữ không động nhưng tốc độ di chuyển cực nhanh, nháy mắt đã xách Lý Mân xuyên qua rừng cây tới đường mòn, bay tới một trang viên thoạt nhìn mang phong cách cổ xưa.

Lý Mân bị vút trên nền gạch xanh.

Tuy rằng cột sống đang bị thương lại bị ném thực đầu đón, nhưng Lý Mân vẫn gầy dựa đứng lên. Chung quanh im ắng, thiếu nữ xinh đẹp kia không biết đã đi đâu.

Vị trí của nàng giống một cái phòng khách, trên nền lát gạch xanh, các cột xung quanh và trần nhà có dây mây và cây cối xanh biếc bò quanh, phả ra hương thơm u nhã.

Lý Mân đang quan sát bốn phía, bỗng một nam nhân áo trắng từ từ đi vào, thiếu nữ theo sau hắn.

Lý Mân thấy nam tử kia tướng mạo tuấn nhã, bộ dáng hiểu biết, vội tới nghênh đón, giải thích : “Tôi tới tìm cháu ngoại, không biết cháu tôi đã gây ra chuyện gì, nhưng nếu lỗi là của chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức bồi thường !”

“Hừ” – thiếu nữ cười lạnh một tiếng – “Bồi thường ? Các nguoi bồi thường nổi sao?”

Nam nhân kia nhăn trán, không nói gì.

Thiếu nữ cảm giận nói tiếp – “Thiếu chủ nhà ta ra ngoài chơi đùa, không trêu chọc ai lại bị mấy tên tiểu súc sinh kia đá thương vào đầu, đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh !”

Lý Mân vừa nghe, lập tức nói : “Tôi trước xin thay mặt cháu trai xin lỗi. Có thể để tôi gặp người bị thương, xem có giúp được gì hay không ?”

Nam tử kia không nói chuyện, quét mắt nhìn Lý Mân, trong mắt có hàn quang chợt lóe. Lý Mân không khỏi rung mình một cái, đang muốn nói, nam nhân áo trắng kia đã quay đầu bước đi, vừa đi vừa nói với thiếu nữ : “Hong Cừ, chuyện này giao nguoi xử lý.”

Nói xong liền đi vào bên trong, nháy mắt đã biến mất trong đám cây cối.

Thiếu nữ tên Hong Cừ trừng mắt nhìn Lý Mân, nói “Đi theo ta”, vươn tay ra với nàng. Lý Mân phát hiện Hong Cừ bộ dạng xinh đẹp nhưng tay lại rất lớn, mười ngón tay thon dài, rất giống tay đàn ông, không khỏi ngần ra.

Hong Cừ không bình tĩnh, lập lại chiêu cũ, xách Lý Mân lên mà đi. Lần này nàng vừa mới xách Lý Mân lên, liền phát hiện áo phong của Lý Mân bị cuộn lên, lộ ra áo ngực màu trắng.

Hong Cừ nhìn chòng chọc bộ ngực của Lý Mân nửa ngày, không có biểu tình gì.

Tuy Hong Cừ thân hình quá cứng nhắc, nhưng dù sao cũng là nữ, cho nên Lý Mân không thấy lúng túng nhiều, dùng hết sức kéo áo phong xuống.

Hong Cừ rút cục rời tầm mắt, xách Lý Mân đi qua mấy cái sân, sau đó dừng lại trước một cái hồ lớn. Cái hồ này rộng vô cùng, nước sâu xanh ngắt, giữa hồ là một tòa lầu như tạc từ ngọc trắng. Hong Cừ bơi đứng mà đi, tới phía dưới tòa lầu bạch ngọc, ném Lý Mân xuống đất.

Lý Mân vội đứng lên, vừa mới chỉnh lại quần áo, một thiếu nữ áo trắng, lông mày mảnh, mắt híp từ trong tòa lầu bạch ngọc chạy ra đón, liếc mắt nhìn Lý Mân, nói với Hong Cừ : “Thiếu chủ vẫn chưa tỉnh !”

Hong Cừ nhướn mày, túm Lý Mân lôi vào bên trong.

Trên lầu hai, Hong Cừ ném Lý Mân xuống đất, nhắc màn che màu trắng lên đi vào.

Lúc Lý Mân muốn theo vào trong, Hong Cừ đã đầy vẻ nghiêm trọng trên mặt sai bước đi ra, xách Lý Mân lên, nói – “Cùng làm bạn với cháu ngoại nguoi đi”, sau đó ném Lý Mân vào trong hồ nước.

Lý Mân bị bất ngờ không kịp phòng ngự, lập tức bị túm ngay chóc, đã nghĩ sẽ rơi xuống nước, ai dè thân thể vừa chạm vào nước lập tức bị hút vào, rất nhanh rơi xuống trên mặt đất phủ đầy rom rạ.

Xung quanh hơi tối, Lý Mân chưa kịp thích ứng đã nghe tiếng Tiểu Xuyên vui mừng kêu : “Di ơi —— ”.

Một cơ thể lập tức chui vào lòng nàng.

Lý Mân ôm lấy đầu Tiểu Xuyên, không kim được hôn rồi hôn, tiếng nói cũng nghẹn ngào : “Tiểu Xuyên thôi, rốt cục tìm được cháu rồi!”

“Di ơi !”

“Cô cô!”

“Cháu gái !”

Ba Phải, Thái Gia Cát cùng Hàn mập đều xông tới. Bởi vì cùng thôn, các nhà đều có quan hệ lỏng lẻo dây mơ rễ má với nhau, cho nên xưng hô của ba đứa này với Lý Mân không giống nhau.

Ba Phải là đứa đơn giản nhất, vui vẻ ra mặt:

“Dì ơi, dì tới cứu chúng cháu sao ?”

Thái Gia Cát khề thờ dài.

Lý Mân thành thật nói : “Ta tới tìm mấy đứa, cùng bị bắt vào đây.”

Lại hỏi tiếp – “Các người rốt cục đã gây ra chuyện xấu gì?”

Trương Tiểu Xuyên, Ba Phải cùng Hàn mập liếc nhau, Thái Gia Cát nói : “Cô cô, để cháu kể cho nghe!”

Thái Gia Cát đeo kính, nhìn có vẻ ngốc ngốc nhưng đầu óc thông minh, tài ăn nói cũng rất tốt, đem sự tình ngọn nguồn rất nhanh kể qua một lần.

Thì ra lúc bốn người bọn hắn từ dốc phía bắc núi Dương đi xuống, Tiểu Xuyên mất tinh thấy một con chồn nhỏ nhảy qua bụi cây phía trước. Bốn đứa nhỏ đang tuổi nghịch ngợm, lập tức hô to đuổi theo.

Chồn nhỏ nhìn be bé, rất dễ thương, giống như muốn cùng bọn Tiểu Xuyên vui chơi, chạy nhảy một lúc lại dừng một lúc. Nó thấy bọn Tiểu Xuyên đuổi không kịp thì dừng lại, ngoảnh xung quanh.

Cứ như thế đuổi bắt được một lúc, phía trước xuất hiện một hang núi, cửa hang bị cây cối che, chồn nhỏ ngồi trong một khóm hoa gần miệng hang quan sát xung quanh.

Bốn đứa đã thở hồng hộc, chính lúc này điện thoại di động của Tiểu Xuyên kêu, lúc Tiểu Xuyên đang nghe điện thoại, chồn nhỏ đột nhiên hướng hang động chạy đi.

Lúc đó Ba Phải gấp gáp, lượm hòn đá ném qua, trúng ngay đầu chồn nhỏ.

Bốn đứa trẻ biết mình gây họa, nhanh chóng vây quanh, đúng lúc này bỗng có một trận sương mù dày đặc bao phủ bốn đứa, trong nháy mắt bọn hắn bị ném tới nơi này.

Nghe tiểu Gia Cát giải thích xong, Lý Mân đã rõ lỗi là ở bên ta, bắt đầu suy nghĩ phải giải quyết thế nào. Bọn Tiểu Xuyên nhìn Lý Mân trầm ngâm không nói, cũng không dám nói, tha thiết mong chờ nhìn Lý Mân. Lý Mân rõ ràng đã phụ kỳ vọng của bọn Tiểu Xuyên, nàng nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Vị trí của bọn hắn tựa hồ khép kín, không có ánh đèn, nhưng không quá tối, không biết ánh sáng lọt vào từ chỗ nào.

Lý Mân xem xét, phát hiện vách tường mềm mại, sờ lên giống như đất chứ không phải xây bằng gạch.

Chính lúc này, có tiếng ồn ào vọng tới, là tiếng của Hồng Cừ : “Ta trả người cho người, không được thương tổn chủ nhân nhà ta !”

Lời của nàng chưa dứt, trước mắt Lý Mân bỗng sáng ngời, phòng tối đã biến mất, bản thân nàng đang đứng trên một bãi cỏ mềm mại, bọn Tiểu Xuyên đang nằm bên cạnh.

Hồng Cừ kia xông tới, ghim lấy Lý Mân, xoay người.

Cỗ hòng Lý Mân bị ghim sắp tắt thở, nàng thấy thiếu niên bí ẩn xinh đẹp đã gặp trước kia mang theo một thứ màu trắng, cười gió bay tới, tới trước mặt nàng và Hồng Cừ thì ngừng lại.

Lúc này Lý Mân mới nhìn rõ, thiếu niên xinh đẹp dùng ngón tay thon dài tóm cái đuôi lông xù của người áo trắng nọ, cứ thế xách người áo trắng trong tay.

Hắn so với buổi tối kia giống nhau, mặc áo sơ mi đen, quần bò sẫm màu, mái tóc dài đen rối tung trên vai, dáng cao gầy đứng ở chỗ ấy.

Thiếu niên mỹ lệ nhìn cỗ hòng Lý Mân bị ghim chặt, cười lạnh, trong mắt hồ ly xanh như bảo thạch tràn đầy hàn ý : “Buông nàng ra !”

Thân thể Hồng Cừ run lên, nói lóng một chút, nhưng vẫn nói – “Người thả chủ nhân nhà ta trước !”

Khóe miệng thiếu niên xinh đẹp nhếch lên, mắt liếc người áo trắng trong tay, xách người nọ lên cao, tay trái chộp sau gáy người áo trắng, tay phải dùng ngón tay thon dài vươn tới trong miệng người nọ, dùng sức bẻ một cái.

Người áo trắng hét thảm một tiếng, nhất thời co lại một đúm, quần áo trên người trở nên rộng thùng thình —— hắn biến thành một con chồn mặc áo !

Thiếu niên xinh đẹp cười hi hi, đem thứ vừa bẻ từ miệng chồn giơ trước mặt Hồng Cừ : “Thả hay không thả ?”

“Thả ! Ta thả !” – Hồng Cừ đẩy Lý Mân ra.

Thiếu niên dùng ngón tay xoa xoa trên đầu con chồn mặc áo đang ‘chi chi’ la hoảng kia, duỗi tay kéo lấy Lý Mân.

Trong nháy mắt bị kéo tới áp vào trước ngực hắn, Lý Mân ngửi được một mùi hương hoa hồng quen thuộc trong không khí.

Sau đó nàng hôn mê bất tỉnh.

Khi Lý Mân tỉnh lại, nàng phát hiện bản thân đang ở trong sân nuôi tắm dưới chân núi Dương, bên cạnh chính là xe của nàng, bọn Tiểu Xuyên nằm ngổn ngang lộn xộn ở đuôi xe.

Nàng khó nhọc đứng lên, chạy tới cạnh bọn Tiểu Xuyên, phát hiện bọn hắn chỉ đang ngủ, lúc này mới đặt mông ngồi trên mặt đất.

Mở cửa xe, Lý Mân phát hiện Tiểu Hồ Tiên đang nằm trên ghế xe ngủ mê mệt, trong lòng thả lỏng, trên khuôn mặt cứng nhắc đã nửa ngày thoáng hiện nét cười.

Trên đường về nhà, Tiểu Hồ Tiên đã tỉnh ngủ nhất quyết ngồi trên đùi Lý Mân, Tiểu Xuyên ngồi bên ghế phụ, bọn Ba Phải chen chúc ngồi phía sau. Bốn đứa nhỏ đều rất ngạc nhiên, cảm thấy sao mình lại mệt đến độ ngủ quên không biết, bởi vậy lú lú rú rú bàn luận. Lý Mân chỉ biết mình được thiếu niên xinh đẹp kia cứu, chuyện khác cũng không rõ – “Người ta bảo ba người phụ nữ bằng một nghìn con vịt, giờ xem ra bốn đứa nhỏ các người cũng không kém, làm thế nào tranh cãi loạn lên được vậy a!”

Trở về nhà đã là hơn mười một giờ tối.

Bọn Ba Phải tự về nhà, Tiểu Xuyên ngủ ở phòng ngủ dưới lầu nhà Lý Mân.

May mà buổi chiều Lý Mân đã gọi điện cho thầy giáo chủ nhiệm của Tiểu Xuyên xin phép nghỉ, vấn đề cũng không lớn.

Thu xếp cho Tiểu Xuyên xong xuôi, Lý Mân ôm Tiểu Hồ Tiên lên lầu.

Nàng thả Tiểu Hồ Tiên ở trên giường, kéo rèm cửa sổ trước sau kín đáo, lúc này mới đứng trước gương to cởi quần áo.

Lý Mân nhìn bản thân trong gương, nhận ra mình đúng là đầy người thương tích, ngoài vết thương trên mặt, trên cánh tay, trên lưng, đùi nàng đều bị trầy xước nhiều chỗ.

Nàng đang tính bôi thuốc, nhưng con mọt mũi đánh tới từng đợt, cuối cùng nàng nằm trên giường, rất nhanh đã ngủ.

Trước khi ngủ, kí ức cuối cùng của nàng là Tiểu Hồ Tiên chui vào trong lòng nàng.

Sáng sớm bị đồng hồ báo thức đánh thức, Lý Mân khó khăn lắm mới bò dậy nổi.

Tiểu Hồ Tiên cũng đã tỉnh, toàn thân lỏng lẻo hết sức phấn chấn, nó đứng ở trên giường nhìn Lý Mân, trong đôi mắt xanh bảo thạch phảng phất mang ý cười.

Lý Mân đang thay quần áo.

Nàng cởi áo ngủ, chỉ mặc đồ lót đứng ở trước gương, nhìn thân thể của mình sạch sẽ hoàn mỹ, trong lòng nảy sinh chút nghi ngờ, chút nghi ngờ này dần dần biến lớn —— những vết thương của nàng biến đâu rồi ??

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Ôn Cứu Mạng

Chuyện là, Lý Mân bây giờ toàn thân trần trụi trực, trắng nõn nà, một chút tí vết cũng không có, càng không tính tới mấy vết thương tối qua.

Lý Mân cảm thấy tối qua hoặc là một giấc mộng của chính mình, hoặc là mình gặp quỷ. Bất quá, căn cứ vào đoạn thời gian đã trải qua, nàng thực không biết rốt cuộc là vì sao.

Sáng sớm, đầu óc Lý Mân rất thanh minh, nhưng tuy đầu óc tỉnh táo, trái tim của nàng lại luôn là lạ, có chút cảm giác hốt hoảng, trái tim nhảy ‘phanh phanh’, quả thực sắp từ lồng ngực nhảy ra.

Lý Mân lấy ra một bộ đồ lót mới, bắt đầu mặc, tuy rằng khó hiểu, nhưng loại cảm giác hoảng hốt kia trước sau không xua đi được.

Nàng luôn lo lắng chuyện ngày hôm qua sẽ không giải quyết dễ dàng như vậy.

Hồng Cừ kia lợi hại như vậy, chủ nhân của nàng sợ là càng lợi hại hơn. Ngày hôm qua còn có thiếu niên mắt xanh mỹ lệ kia cứu mình, giờ nếu bọn Hồng Cừ tìm đến nhà mình thì sao ? Chính mình nên xử lý thế nào ? Báo cảnh sát sao ? Hàizzz !

Lý Mân than thở, mặc xong đồ lót, cầm một cái váy liền áo mặc vào, ôm Tiểu Hồ Tiên xuống lầu.

Sau khi đưa Tiểu Xuyên đến trường, Lý Mân mang Tiểu Hồ Tiên đến cửa hàng.

Buổi sáng tiệm vắng khách, Lý Mân mở máy vi tính, lên mạng xem tiết mục giới thiệu đồ ăn ngon.

Tiết mục kỳ này đang giới thiệu đồ ăn ngon phía Nam, trong đó nhắc tới cách làm cháo bát bảo. Lý Mân vừa xem vừa trông tiệm, Tiểu Hồ Tiên ngồi trên đùi nàng, thấy rất nghiêm túc.

Lúc Tiểu Hồ Tiên cho rằng cháo bát bảo thơm ngon sắp xuất hiện trên màn hình, hai cái móng vuốt liền cào cào trên màn hình, miệng cũng dính lên.

Lý Mân cảm thấy buồn cười, túm Tiểu Hồ Tiên trở về, thuận miệng an ủi : “Đừng thèm ăn như vậy, tối về nhà ti ti làm cho người ăn.”

Mắt xanh của Tiểu Hồ Tiên tròn tròn căng, mang theo vui mừng vô hạn nhìn Lý Mân.

Lý Mân phát hiện thú cưng nhỏ của mình nghĩ mình nói thật, đành phải cứng đầu nói : “Tối về nhà mua nguyên liệu, nhất định làm cho người !”

Buổi tối về nhà, Lý Mân tiện đường tới siêu thị mua nguyên liệu làm cháo bát bảo, mang Tiểu Hồ Tiên trở về nhà.

Tiểu Hồ ở trong phòng khách xem truyền hình, Lý Mân ở trong phòng bếp nấu cháo bát bảo.

Lý Mân lấy đậu đen, đậu xanh, hạt sen, táo khô, đậu đỏ rửa, sau đó tìm Tiểu Hồ Tiên thương lượng : “Tiểu Hồ Tiên a, đêm nay không làm cháo bát bảo, làm mì thịt bò được không?”

Tiểu Hồ Tiên đang xem trận thi đấu lớn của chương trình Thần Bếp, nghe vậy rất không hài lòng liếc Lý Mân một cái, lại không nói cái gì.

Kỳ thực tài nấu nướng của Lý Mân không tệ, chỉ là lười làm, cũng không có thời gian làm, thường xuyên mua đồ về ăn, cho nên Tiểu Hồ Tiên thực ra chưa nếm qua cơm nàng làm.

Lý Mân lấy ra toàn bộ vốn liếng, làm nửa nồi thịt bò, phía dưới lót mì, sau đó nấu nước đun sôi để nguội thành nước dùng mì, lúc này mới gọi lên phần thịt bò.

Lý Mân làm hai bát mì một lớn một nhỏ, bưng ra phòng khách.

Tiểu Hồ Tiên thành thực không khách khí, kéo một tô mì tới bên mình, dùng móng vuốt cầm đũa bắt đầu ăn.

Lý Mân vừa chậm rãi ăn, vừa hướng Tiểu Hồ Tiên nói : “Một con hồ ly có thể dùng đũa cũng rất nghịch thiên đi. Người phải nhớ kỹ, về sau chỉ khi có mình ta với người mới được dùng đũa, lúc khác dùng móng vuốt mà ăn.”

Tiểu Hồ Tiên cũng không ngẩng đầu lên, vui mặt ăn mì.

Lý Mân nhìn không được, một phát nắm chặt cái đuôi to lông xù của nó rung qua lắc lại, sờ lại sờ : “Có nghe hay không, Tiểu Hồ Tiên ?”

Cái đuôi Tiểu Hồ Tiên bị nàng nắm, trái lại dường như rất thoải mái, không hoảng không loạn, cũng không gãy ra, còn quay đầu nhìn Lý Mân, trong mắt xanh tựa hồ phủ một tầng hơi nước, mê mê mang mang.

Lý Mân cảm thấy là lạ, buông cái đuôi to của Tiểu Hồ Tiên ra, bắt đầu ăn mì của mình.

Ăn xong mì đã rất muộn, Lý Mân ôm Tiểu Hồ Tiên đi lau rửa qua loa, sau đó tới phòng sách dưới lầu ngủ.

Ban đêm, cửa sổ phía Nam phòng sách kêu loạn ‘Cạch cạch cạch cạch’, đánh thức Lý Mân. Lý Mân dậy nhìn, phát hiện bên ngoài đang mưa to.

Lúc này nàng mới phát hiện không thấy Tiểu Hồ Tiên đâu, vội xuống giường xò dép lê đi tìm.

Lúc này đã khuya.

Gió to ném văng nước mưa, giống như từ Ngân Hà đổ xuống, cửa sổ mở rộng, phía dưới mái hiên đã tụ thành mấy dòng nước. Khả năng vì hướng gió, cửa sổ phòng sách nhà Lý Mân mới mở tung, bên ngoài tối đen, nhưng mưa gió trước sau không bắn vào trong cửa sổ.

Lý Mân đứng trước cửa sổ, nghĩ muốn đi xem Tiểu Hồ Tiên có ở ngoài cửa sổ hay không?

Một cành đào từ ngoài cửa sổ thò vào, lá đào bị mưa làm ướt nhẹp, theo gió lung lay, tựa hồ đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

"Tiểu Hồ Tiên! Tiểu Hồ Tiên!" - Lý Mân kêu mấy tiếng không được đáp lại, lòng nàng chột động, lập tức nhảy dựng lên, lao ra ngoài phòng sách.

Vì là đêm khuya, trong sân đáng lẽ nên tối đen, nhưng bầu trời sấm sét vang dội, chiếu lên sân lúc sáng lúc tối, Lý Mân rõ ràng trông thấy vị thiếu niên mặc đồ đen đã giúp mình hai lần đang đứng giữa không trung, dáng vẻ tiêu sái, đôi tay khê nâng, từng đạo tia chớp từ không trung chém thẳng xuống dưới, mục tiêu là cây đào trước cửa sổ thư phòng cùng vại hoa sen trong góc khuất.

Gốc cây đào kia không biết từ khi nào đã có bộ dáng tráng kiện cao lớn, hơn nữa cành lá rậm rạp, thân cành đông đưa, tựa hồ đang chặn thế công của thiếu niên áo đen.

Quý dị nhất là trong vại hoa sen ở góc khuất của sân đột ngột mọc một bông sen đỏ. Đóa hoa sen đỏ này nở rộ, so với cái đĩa bình thường còn lớn hơn rất nhiều, đem những tia chớp bỏ về phía mình bắn trở về.

Thiếu niên áo đen giống như đã chú ý đến Lý Mân, trong con ngươi xanh biếc có sóng mắt lưu chuyển, khe khẽ mỉm cười, bàn tay giơ lên, đầu ngón tay thon dài tạo một cái quyết phức tạp, chỉ thấy hai tia chớp hình cung nhanh chóng hình thành trên tay hắn, hắn lật tay, tia chớp phân biệt hướng cây đào và hoa sen bắn tới.

“Oành” một tiếng, Lý Mân ngửi được mùi thịt cháy khét, nàng lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lúc Lý Mân tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn. Nàng vuốt ve Tiểu Hồ Tiên, nghĩ tới chuyện phát sinh đêm qua.

Tiểu Hồ Tiên không biết chui vào trong áo ngủ Lý Mân từ lúc nào, dán lên bụng nàng ngủ mê mịch. Bộ lông tơ màu đen mềm mại đến cực điểm cọ gần làn da, Lý Mân cảm giác lỗ chân lông như chạm phải điện, tê tê dại dại, đích thực rất thoải mái.

Nàng sẽ không ngu ngốc cho rằng đêm qua là một giấc mộng.

Lý Mân vừa ra cửa, liền thấy trong không khí mang vị bùn đất, thật sự rất trong lành. Nàng đứng ở hành lang trên lầu ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời xanh lam như được gột rửa, tâm tình nhất thời tốt lên.

Nhưng lúc nhìn vào trong sân, Lý Mân lập tức sửng sốt. Sân nhà nàng đã biến thành một cái ao lớn, nước trong ao không phải loại nước mưa vẫn đục sau cơn mưa mà là một loại nước xanh biếc quý dị, xanh giống như nước đọng trong đầm. Trên mặt nước có lá đào sắc xanh cùng cánh hoa sen màu đỏ đang trôi.

Hoa Mân Côi và hoa Kim Ngân bò trên bờ tường cũng đều bị đánh rụng xuống, mấy đóa Mân Côi nở sớm chỉ thừa lại cành tàn lá héo. Rất nhiều dây leo vốn không có trong sân nay lại sinh trưởng tươi tốt. Lý Mân cẩn thận phân biệt, phát hiện dây leo này giống với đám nàng gặp ở Ao Đào Hoa, tựa hồ đều là loài hương thảo mọc thành giàn. Dây leo này bò tới tận trên cành cây cao nhất trong sân, lá cây xanh biếc còn theo gió sớm lung lay.

Quý dị nhất là đóa sen đỏ vẫn tồn tại trong vại hoa sen như trước, chỉ có điều đã biến thành nụ hoa trơ trụi.

Nhưng Lý Mân nhớ rõ ràng trong vại hoa sen nhà mình chỉ có vài lá sen, cũng không có hoa, chẳng lẽ trong một đêm hoa sen có thể hoàn thành quá trình từ nụ hoa đến nở rộ ?

Lại nói, Lý Mân quên mất trong vại hoa sen nhà mình vốn nuôi hoa sen trắng, không phải loại sen đỏ này.

Cây đào trước phòng sách cũng thay đổi, lá cây xanh bóng nay gần như rụng hết, bộ dáng cành khô lá héo.

Lý Mân vốn muốn tới phòng bếp nấu cháo bát bảo cho Tiểu Hồ Tiên, nhưng không biết tại sao lại thấy chán ghét ao nước xanh biếc đọng trong sân kia. Đứng ở hành lang nhìn xuống một hồi, Lý Mân thấy ao nước đọng không có chiều hướng rút đi, cúi đầu nhìn, phát hiện trên người vẫn mặc bộ áo ngủ in nhân vật hoạt hình, vội chạy về phòng thay quần áo.

Không lâu sau Lý Mân mặc một bộ váy chạy ra, chân xỏ đôi dép lê, nghĩ sợ rằng phải lội nước.

Đứng ở hành lang, mắt Lý Mân tròn tròn, đám nước đọng đáng ghét trong sân kia không thấy tăm hơi, lộ ra nền gạch xanh nguyên bản.

Nàng quay lưng, thấy Tiểu Hồ Tiên cũng đã dậy, đang đứng ở ngưỡng cửa phòng sách, hấp háy lim dim dụi mắt.

Lý Mân tới ôm Tiểu Hồ Tiên, trầm mặc thật lâu.

Nàng đã xác định trong sân nhà mình phát sinh sự tình khó giải thích bằng lẽ thường.

Bất quá, Lý Mân luôn giới khoản huyền hoặc chính mình, nếu bản thân đã không làm gì được, vậy cứ mặc kệ thôi !

Thế là Lý Mân thả Tiểu Hồ Tiên trên ghế sofa, đến phòng bếp nấu cháo bát bảo.

Lúc này mới 6 giờ rưỡi sáng, chín giờ nàng mới phải tới cửa hàng, thời gian còn dư dả.

Lý Mân có thói quen vừa nấu cơm vừa suy nghĩ.

Nàng tiếp thêm nước vào nồi cháo, để ở trên bếp, sau đó cho thêm đậu đen, đậu xanh, hạt sen, táo khô, đậu đỏ, mở lửa lớn nửa giờ sau đó thêm gạo

nếp và long nhãn, đổi sang lửa nhỏ hầm nấu. Đợi đến khi cháo sền sệt, Lý Mân mới cho thêm quả hạch.

Trong nhà phát sinh chuyện lớn như vậy, nhưng chuyện Lý Mân nghĩ tới trong lòng trước hết là việc nhập hàng cho kịp mùa mới, lần này nhập hàng cần mấy vạn, tiền trong tay nàng không đủ !

Lý Mân vừa nghĩ làm thế nào kiếm tiền, vừa trộn trộn đảo đảo một hồi, chờ cháo bát bảo chín.

Đến khi cháo chín, Lý Mân vẫn chưa nghĩ ra biện pháp.

Nàng cho thêm đường phèn vào bát cháo đã đặc ngon, cầm thìa quấy nhẹ nhàng.

Lý Mân để bát cháo trong nước lạnh một hồi mới bung cho Tiểu Hồ Tiên.

Tiểu Hồ Tiên múc một thìa cháo bát bảo bỏ vào trong miệng, bắt đầu nhấm nháp.

Lý Mân bung bát cháo của mình, vừa muốn ăn, chợt nghe bên cạnh vang lên tiếng nói của nam nhân —— “Con mẹ nó, thì ra có thể ngon như vậy ! Cháo bát bảo trước kia ta ăn đều là cho heo ăn sao !”

Lý Mân đầu óc chớp nháy, chậm rãi xoay đầu qua, ngốc ngốc nhìn Tiểu Hồ Tiên bên cạnh đang chửi mắng thô tục.

Trong nháy mắt, Tiểu Hồ Tiên biến thành thiếu niên áo đen mỹ lệ kia.

Hắn nhìn cũng không nhìn Lý Mân một cái, để thìa xuống, cầm bát cháo lên húp ra tiếng.

Lý Mân trơ mắt nhìn hắn, không biết nói cái gì, cũng không biết bản thân nên phản ứng kiểu gì.

Thiếu niên uống xong một chén cháo bát bảo, để bát xuống, liếc nhìn Lý Mân, vẻ mặt bất mãn – “Nàng có thể nấu cháo bát bảo ăn ngon như vậy, vì sao vẫn mua cho ta cháo bán bên ngoài khó ăn như thế ?”

Lý Mân biết chính mình nên phản bác, nhưng trời sinh tính hồ đồ khiến nàng lại mở miệng giải thích – “Ta cũng xem truyền hình mới biết cách làm. . .”

Thiếu niên thả lỏng người dựa ở trên ghế sofa, chỉ huy Lý Mân – “Lại múc cho ta một bát lớn !”

“Được” - Lý Mân đứng dậy tới phòng bếp.

Nàng vừa rời phòng khách, tiếng thanh lãnh của thiếu niên từ sau lưng truyền tới – “Ta cứu mạng nàng ba lần, là ân nhân của nàng, nàng phải nuôi ta !”

Lý Mân vô ý thức xoay người phản bác – “Là hai lần !”

“Ba lần!” – trong mắt xanh của thiếu niên tràn đầy chắc chắn – “Đem qua ta lại cứu nàng một lần !”

Lý Mân im lặng, ngoan ngoãn đến phòng bếp múc cho ân nhân tham ăn này “một bát lớn” cháo bát bảo.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Bước Đầu Chung Sống

Lý Mân ngồi ở một bên, nhìn thiếu niên uống xong một chén lớn cháo bát bảo.

Không có biện pháp, nàng vẫn không thể đem thiếu niên thanh nhã như tiên này liên hệ một chỗ cùng thú cưng dễ thương như Tiểu Hồ Tiên.

Thiếu niên uống xong cháo bát bảo, vẫn chưa thỏa mãn quay đầu nhìn Lý Mân: “Còn nữa không ?”

Lý Mân thành thật đáp : “Không.”

Thiếu niên cách lớp áo sơ mi sờ bụng : “Ai, chỉ có tám phần no !”

Lý Mân liếc hắn một cái, nhin không được hỏi : “Y phục này của ngươi thực là quần áo?”

Thiếu niên tà tà dựa ở trên ghế sofa, cười tí mắt với Lý Mân : “Ta không mặc quần áo, đây là phép che mắt.”

Lý Mân – “...Nói vậy, ngươi luôn trần truồng ?”

Thiếu niên gật đầu – “Có thể nói như vậy.”

Lý Mân: . . . .

Lý Mân rất bình tĩnh thu dọn phòng bếp, chuẩn bị xuất phát tới cửa hàng.

Khi nàng học trung học đã gặp Long Ngư cũng không phải nhân loại, đại khái đã có thói quen, nàng thấy Tiểu Hồ Tiên xuất hiện cũng không có nhiều kinh hãi.

Lý Mân vừa khởi động ô tô, thiếu niên liền mở cửa xe, ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, sau đó nhìn Lý Mân, mắt xanh cong cong : “Ta tên Hồ Lân.”

Lý Mân trừng hấn hai giây, sau đó để tay trên bánh lái, một lát sau ngẩng đầu nhìn hấn : “Hồ Lân, bộ dáng này của ngươi không thể đi cùng ta.”

Lông mày dài như vẽ của Hồ Lân hơi nhú, nhìn Lý Mân.

Lý Mân hít sâu một hơi, nói : “Đầu tiên, tóc của ngươi quá dài, nhìn rất quái; tiếp theo, ngươi không thể trần truồng, phải mặc quần áo của nhân loại; thứ ba, mắt của ngươi màu xanh, người Trung Quốc chúng ta đều là mắt tối màu.”

Về mặt Hồ Lân không đề ý: “Nàng đưa ta đi cắt tóc đi; về phần y phục, không mặc không sao cả; mắt thì, cứ nói ta có huyết thống ngoại quốc được rồi.”

Lý Mân vừa lái xe vừa hỏi : “Sao ngươi không tự đi ?”

Hồ Lân rũ mắt xuống: “Từ khi nàng. . . Ta xa cách nhân thế đã hơn sáu mươi năm.”

“ ‘Từ khi ta’ là có ý gì ?” – lỗ tai Lý Mân rất thính, lập tức truy vấn.

Hồ Lân không nói chuyện, xuống xe đi khóa cửa chính.

Trong lòng Lý Mân than thở, không nói gì nữa.

Nàng nhớ phụ cận Tân Hoa Thương Thành có mấy tiệm quần áo nam tốt, liền lái xe đi Tân Hoa Thương Thành.

Nửa giờ sau đó, Lý Mân cùng Hồ Lân xách túi lớn túi nhỏ đi ra từ tiệm quần áo.

Tiệm mà Lý Mân đưa Hồ Lân tới chỉ là cửa hàng rất bình thường, y phục cũng không đắt, chỉ là từ trong tới ngoài, từ giày đến tất đều mua, ngược lại phí không ít tiền.

Trên người Lý Mân không mang nhiều tiền mặt như vậy, nàng quét thẻ mua quần áo cho Hồ Lân.

Từ trong tiệm đi ra, Hồ Lân không dùng phép che mắt nữa, mặc vào quần áo mới, áo phông quần bò giày thể thao, nhìn rất có hình tượng ‘thiếu niên nhà bên’ , chẳng qua là ‘thiếu niên nhà bên’ này quá mỹ lệ.

Trên đường lái xe trở về cửa hàng, Lý Mân xót xa nói với Hồ Lân : “Ta ghét nhất là quét thẻ, không có cảm giác tiêu tiền, lúc tiêu tiền thấy tiêu sái, lúc tính số thật là đau. . .”

Nàng lái nhai lăm nhăm nói, Hồ Lân trầm mặc nhìn phía trước, một lát sau mới nói – “Nếu lòng đau, vì sao còn mua cho ta nhiều y phục như vậy ?”

Lý Mân bị sặc, nàng phản ứng không quá nhanh, qua một phút mới phản bác – “Còn không phải. . .ngươi là ân nhân cứu mạng ta đó thôi !”

Tuy nàng nói thế, kỳ thật trong lòng nghĩ Hồ Lân sinh ra xinh đẹp như vậy, mặc bộ quần áo mấy chục đồng rất không xứng.

Hồ Lân phảng phất có thể đọc ra suy nghĩ trong lòng nàng, tà tà liếc nàng một cái, không nói gì.

Phụ cận tiệm giày trẻ em của Lý Mân có một tiệm cắt tóc khá đẹp, nàng dẫn Hồ Lân tới tiệm cắt tóc nọ, sau đó bản thân trở về tiệm của mình.

Lý Mân đang đổi tiền lẻ cho khách hàng, ngẩng đầu lên liền gặp một thiếu niên tóc hớt sát đầu đi vào, tập trung nhìn kỹ mới phát hiện là Hồ Lân. Nàng không nhịn được cười, nói với Hồ Lân : “Ngươi để tóc hớt cũng rất đẹp đó thôi, rất nhẹ nhàng khoan khoái !”

Hai tay Hồ Lân cầm trong túi quần, chậm rì đi tới đối diện Lý Mân, đứng cạnh quầy thu ngân: “Thợ cắt tóc tiến cử kiểu tóc đều quá nữ tính, chính ta chọn kiểu này !”

Lý Mân còn chưa kịp đáp, nữ khách hàng liền hỏi nàng : “Bà chủ, đây là em trai cô sao ? Bộ dạng cũng thật xinh đẹp!”

Lý Mân đang muốn nói ‘phải’ , Hồ Lân đã mỉm cười nói – “Ta là bạn trai nàng!”

Về mặt nữ khách hàng giật mình, nghĩ một đặng nói một nẻo : “Thật sao? Thật xứng đôi.”

Mắt hồ ly xanh như bảo thạch của Hồ Lân cười đến cong cong : “Đúng vậy đúng vậy a!”

Lý Mân: .....

Đội trong tiệm không còn khách, Lý Mân mới chất vấn Hồ Lân : “Ta thành bạn gái ngươi khi nào ?”

Hồ Lân hướng mắt xanh nhìn Lý Mân, rất bình tĩnh nói : “Nàng nhìn ta trần truồng, sờ thân thể ta, nàng phải chịu trách nhiệm với ta.”

Lý Mân: “.....Ngươi cũng nhìn ta khỏa thân !”

Hồ Lân: “Không vừa vặn sao? Cả hai ta chịu trách nhiệm lẫn nhau là tốt rồi !”

Lý Mân: “.....”

Không đợi Lý Mân nghĩ ra lý do bác bỏ lời Hồ Lân, có hai khách quen đẩy cửa đi vào, Hồ Lân chào hỏi khách : “Mời từ từ xem, giày nam ở bên này, giày nữ ở bên kia.”

Lời kịch của chính mình bị cướp, Lý Mân hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Lân.

Hồ Lân cười cười với nàng, thu liễm nụ cười rồi đi chào hỏi khách hàng.

Hai nữ khách hàng vốn chỉ vào nhìn xem, ai biết vừa ngẩng đầu liền thấy một nam nhân viên cửa hàng xinh đẹp như vậy, không nhìn được tỏ vẻ kinh ngạc, vừa xem giày, vừa lên nhìn Hồ Lân.

Hồ Lân luôn mỉm cười nhìn các nàng.

Cuối cùng, hai vị nữ khách hàng đều xách túi giấy đầy ắp đi ra.

Cho tới trưa, Hồ Lân đã bán hơn bốn mươi đôi giày, phải biết là, bình thường buổi sáng làm ăn là tẻ nhạt. Đối mặt với doanh thu tốt như vậy, Lý Mân không nói chuyện khác, chỉ hướng Hồ Lân vẫy ngón cái.

Hồ Lân hát cảm nhỏ - “Ta không muốn ăn cơm ở bên ngoài, buổi trưa ở trong tiệm nấu cơm cho ta.”

Đối mặt với nhân viên vàng bạc của tiệm, đương nhiên Lý Mân liên tục đáp ứng – “Được, có điều đồ trong tiệm không đầy đủ, ngày mai bắt đầu nấu cho ngươi, hôm nay mua đồ ăn đi.”

Hồ Lân có chút không vui : “Vậy buổi tối nàng xào mì cho ta, giữa trưa ngày mai ta muốn ăn bánh chèo, bánh chèo tự làm !”

Lý Mân nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không khó làm, liền khẽ gật đầu.

Buổi chiều, thừa dịp trong tiệm không có khách, Lý Mân gọi điện thoại cho một người quen.

Người quen này ở phía Tây trong thôn, bình thường không đi làm, mỗi ngày chơi mạt chược, dựa vào việc cho thuê phòng và cho vay tiền để sinh sống.

Lý Mân hỏi mượn nàng bốn vạn, lãi suất ước tính mười phần trăm.

Hồ Lân luôn ở bên cạnh lắng lắng nghe, đợi Lý Mân cúp điện thoại mới hỏi : “Nàng không có tiền ?”

Lý Mân cầm cốc uống một hớp nước, sau đó mới nói – “Lần này nhập hàng không đủ tiền, mượn trước để quay vòng một chút.”

“Thiếu bao nhiêu? Bốn vạn ?”

Lý Mân để cốc xuống – “Khoảng bốn vạn là đủ.”

Kỳ thật nàng có thể hỏi mượn tí tí, chỉ là anh rể thực sự keo kiệt, sợ anh rể biết được, vợ chồng tức giận bức bối, cho nên nàng tình nguyện dù đi vay lãi suất cao cũng không hỏi mượn tí tí.

Hồ Lân cầm cốc của nàng, một hơi uống hết nước.

Lý Mân chăm chú nhìn hân dùng cốc của mình uống nước, sau đó thấy Hồ Lân cầm một cái vòng ánh vàng rực rỡ trong tay, trên vòng còn khắc bảo thạch xanh : “Lý Mân, chiếc vòng này có thể bán bốn vạn không ?”

Lý Mân kinh ngạc đến ngây người: “Ngươi... Ngươi lấy ra từ chỗ nào?”

Hồ Lân không để ý nói: “Cái này thực ra là người khác tặng cho...Bất quá nàng không cần nghĩ, bán nó lấy tiền nhập hàng đi.”

Lý Mân tiếp lấy cái vòng, lần qua lộn lại nhìn, cuối cùng vẫn cảm thấy nhận lấy không thích hợp : “Nhưng vòng này rất quý.”

Về mặt Hồ Lân thân nhiên : “Của nàng chính là của ta, của ta cũng là của nàng, giữa nàng và ta còn phân biệt cái gì.”

Lý Mân rất muốn có khí khái nói ‘Người là người, ta là ta’, nhưng lửa đã cháy đến lòng mảy, tiền nhập hàng khiến cõi lòng khí khái của nàng ‘Xích’ một tiếng biến mất.

Lúc tối về nhà, Hồ Lân thân là chủ nợ, rất danh chính ngôn thuận, hùng hồn ra lệnh : “Buổi tối làm gà xào mì đi !”

Trở lại nhà, Lý Mân để Hồ Lân trông nhà, nàng đi vào thôn mua gà. Trong thôn có người ở dốc trên lập hàng rào nuôi gà, còn kiêm giết gà.

Xách gà đã làm lông về nhà, Lý Mân thấy đèn trong sân sáng, Hồ Lân đang tưới hoa.

Nhìn nụ hoa sen trổ trên cây đào không lá trong sân, Lý Mân hỏi Hồ Lân : “Bọn chúng rốt cục làm sao vậy?”

Hồ Lân thờ ơ như không, duỗi tay bẻ cuống hoa sen, ném hoa sen vào trong vại – “Cái này là hoa sen tinh ở Đào Hoa Trì, chính là kẻ tên Hồng Cừ bị ta đem chân thân phong ấn ở đây; cái kia là cây đào tinh ngàn năm, cũng bị ta phong ấn chân thân ở nơi này.”

Lý Mân truy hỏi : “Cây đào tinh kia sao lại tới nhà ta ?”

Hồ Lân nói lảng ra chuyện khác: “Ồ ? Nàng còn không mau đi xào mì ?”

Lý Mân: “...” Đánh trống lảng rõ ràng như vậy, có thể ngây thơ như vậy không a!

Trước tiên Lý Mân đem thịt gà chưng lên, trộn thêm phần nửa chấu mì, sau đó bắt đầu làm nhân bánh chèo. Lần này nàng băm thịt với rau họ làm nhân bánh. Nhân bánh chèo xong, mì cũng gần được.

Trước hết nàng làm gà xào mì.

Ăn cơm tối xong, Hồ Lân ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem ti vi, Lý Mân ngồi một bên cán bột làm vằn thắn.

Hồ Lân thích nhất xem tiết mục nấu ăn và phim truyền hình mẹ chồng đại chiến nàng dâu, vợ cả đại chiến bồ nhí linh tinh. Thấy hẳn xem say sưa, Lý Mân ngồi cạnh, vừa làm vằn thắn vừa khinh bỉ phẩm vị của hẳn.

Bánh chèo làm xong cho vào tủ đông lạnh, việc chính đã xong.

Thu dọn xong phòng bếp, Lý Mân đang muốn lên lầu, vừa quay đầu liền phát hiện Hồ Lân đứng phía sau mình. Nàng vội xoay người chặn đầu cầu thang – “Ta đi ngủ, người làm gì?”

Hồ Lân về mặt đương nhiên : “Ta cũng đi ngủ.”

“Hiện tại người là người, không phải thú cưng” – Lý Mân lời lẽ chính nghĩa – “người ngủ ở phòng ngủ dưới lầu đi !”

Hồ Lân rũ mắt xuống – “Ừ.”

Nháy mắt công phu, Hồ Lân biến mất, một tiểu hồ ly màu đen xuất hiện trước mắt Lý Mân, hai chân trước phóng ‘vèo’ một cái, rúc vào trong lòng Lý Mân.

Lý Mân sờ sờ tiểu hồ ly cuộn tròn tại ngực mình, xoay người lên lầu.

Lúc tắm rửa, Lý Mân thừa dịp tiểu hồ ly ngồi trên giường xem tạp chí, lặng lẽ cầm áo ngủ và đồ lót cần thay tới buồng vệ sinh đối diện phòng ngủ.

Vừa mới đóng cửa buồng vệ sinh, Lý Mân quay đầu nhìn liền thấy tiểu hồ ly chồm hồm trên bồn rửa mặt trắng men. Nàng hít sâu một hơi, xách tiểu hồ ly ném ra ngoài, sau đó dùng lực đóng cửa lại.

Ngoài cửa truyền tới tiếng Hồ Lân – “Nàng cho ta tắm rửa !”

Lý Mân vô lực đáp – “Chờ ta xong hẵng tính !”

Tắm xong, Lý Mân mở cửa, xách tiểu hồ ly vào, thả tới trong chậu nước đã pha kỹ.

Tiểu hồ ly cũng không phản kháng, chỉ lảo đảo từ trong nước đứng lên, ngược đầu, mắt xanh ướt dầm dề nhìn Lý Mân, đáng thương ủy khuất vô cùng.

Lòng Lý Mân lập tức mềm xuống, ngồi bên bồn tắm, đổ sữa tắm, dịu dàng bôi trên người tiểu hồ ly xoa rửa.

Tiểu hồ ly nhắm mắt, bộ dáng rất hưởng thụ.

Đến lúc đi ngủ, khi tiểu hồ ly chui vào trong chăn Lý Mân, nàng cũng không phản đối, chỉ dặn dò : “Người không được biến thành người đó !”

Tiểu hồ ly thò đầu từ trong chấn ra, rung đùi đắc ý tỏ vẻ đồng ý.

Lý Mân tắt đèn, nghiêng người nằm trên giường.

Nàng cảm nhận được Tiểu Hồ Tiên lặng lẽ tiếp cận nàng, sau đó chui vào trong lồng ngực, dán lên bụng nàng, lúc này mới không động nữa.

Lý Mân không đuổi tiểu hồ ly ra ngoài.

Từ năm nàng mười một tuổi, tí ti lấy chồng trở về sau, nàng luôn chỉ có một mình. Căn nhà rộng như vậy, nhiều phòng như vậy, chỉ có một mình nàng.

Lúc ăn cơm, chỉ có một mình nàng.

Lúc xem ti vi, chỉ có một mình nàng.

Khi sét đánh ngoài kia, cũng chỉ có một mình nàng.

Hiện tại, có hồ ly nhỏ cùng nàng.

Lý Mân ôm chặt tiểu hồ ly, nhắm lại hai mắt.

Người tiểu hồ ly ấm áp, rất mềm mại, nàng rất nhanh đã ngủ.

Buổi sáng, Lý Mân là bị liếm mà tỉnh.

Nàng nhắm mắt lại, cảm thấy một thứ nóng nóng ẩm ướt chốc chốc liếm trên môi mình, mở to mắt, ở khoảng cách gần nhìn thấy mắt xanh của tiểu hồ ly.

Lý Mân đẩy tiểu hồ ly ra, xoay người tiếp tục ngủ.

Tiểu hồ ly tự xuống giường.

Không biết qua bao lâu, Lý Mân nghe thấy từ ngoài phòng ngủ truyền tới tiếng Hồ Lân: “Lý Mân, ta quét sân xong rồi, nàng còn không mau nấu cơm!”

Lý Mân lấy chăn trùm đầu, chuẩn bị ngủ tiếp.

Tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới.

Lý Mân vội tung chăn, Hồ Lân vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái đứng trước giường, đứng đang chuẩn bị lật chăn của nàng !

Buổi sáng Hồ Lân tới trông tiệm, Lý Mân đi tới thôn Hán Dã tìm cậu ngoại bán cái vòng vàng nạm ngọc. Cậu ngoại họ Cao, là em trai của mẹ Lý Mân, từ nhỏ đã học nghề chạm ngọc, sau khi về hưu mở tiệm đồ cổ, buôn bán trang sức châu ngọc, không có cửa hàng mặt tiền, chỉ dựa vào truyền miệng, làm ăn vẫn rất khá.

Từ nhà cậu ngoại đi ra, Lý Mân cầm theo ba vạn đồng tiền, trực tiếp đem gởi vào tài khoản ngân hàng của mình. Nàng biết bản thân không biết giá trị cái vòng khảm ngọc xanh kia, nhưng không có cách nào khác, nàng chỉ đành bán cho cậu ngoại là người quen biết.

Khi về cửa hàng, Hồ Lân đang tiếp khách.

Nữ khách hàng mang theo con nhỏ, Hồ Lân rất nhiệt tình giúp đưa nhỏ thử giày.

Đưa nhỏ thử hai đôi giày, mẹ hắn mua hết. Lúc tính tiền, Hồ Lân đưa ra một đôi tất cùng màu – “Quà tặng cho bé đẹp trai.”

Hai mẹ con vui vẻ rời tiệm.

Sau khi khách hàng rời khỏi, Hồ Lân mới hỏi : “Bán bao nhiêu tiền?”

Lý Mân có điểm hồ thẹn : “Ba vạn.”

“Không đủ bốn vạn, “ – trong tay Hồ Lân xuất hiện một cái vòng tay ngọc ánh xanh – “Đem cái này cũng bán đi, sắp xếp cho đủ bốn vạn.”

Lý Mân không nhận lấy, nàng nhìn Hồ Lân, cúi đầu : “Ba vạn đủ rồi, còn thiếu một ít xoay sở được.”

“Khi nào cần ngoại lại bán đi!” – Hồ Lân nhét vòng bảo thạch xanh vào trong túi quần Lý Mân – “Buổi tối nấu lẩu cho ta.”

Lý Mân : “....”

Giữa trưa, Lý Mân dùng lò vi sóng đem từ nhà tới rã đông bánh chẻo, Hồ Lân ăn hết hai bát lớn, cuối cùng đề xuất yêu cầu : “Khi về nhà lại mua cho ta ít bánh đậu xanh.”

Lý Mân : “Ách, được thôi.”

Hơn hai giờ chiều một chút, Hồ Lân một người ra đi, cũng không nói làm cái gì.

Mới đầu Lý Mân không để ý, chờ đến ba giờ rưỡi, Hồ Lân cũng chưa trở về, nàng nghĩ tới Hồ Lân từng nói hần ‘đã ngăn cách nhân thế hơn sáu mươi năm’, bắt đầu có chút lo lắng : Hồ Lân bộ dạng xinh đẹp như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đi ?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Chuyện Thú Vị Ở Tiểu Thành

Đến hơn bốn giờ, Hồ Lân mới xách một cái túi to trở về.

Lý Mân đang đợi có chút gấp gáp, thấy hần trở về, vốn chuẩn bị tới nghênh đón, nghĩ nghĩ, sau đó không làm, cứ thế giúp trẻ nhỏ mà khách hàng đưa tới thử giày.

Hồ Lân ngồi sau quầy thu ngân, lấy trong túi ra một chồng sách, lật xem.

Sau khi khách hàng rời khỏi, Lý Mân cũng không qua ngay, còn cầm giẻ lau bụi phủ trên giá giày.

“Lý Mân, tới đây.” – Hồ Lân gọi nàng.

“Làm gì ?” - Lý Mân giấu sự hiếu kỳ đang xao động trong lòng, giả bộ nghiêm túc làm việc, không hề quan tâm hần.

“Tặng quà cho nàng.”

Quà ? Lý Mân ít khi được tặng quà, nhất thời mừng rỡ, ném giẻ lau, vui vẻ chạy tới: “Quà gì ?”

Hồ Lân cười hi hi nhìn Lý Mân, lấy chồng sách đưa nàng.

Lý Mân đón lấy sách, lật lật, mắt lập tức tối lại ---- tổng cộng có bốn quyển sách, quyển đầu tiên “1000 món cay Tứ Xuyên”, quyển hai “1000 món mặn gia đình”, quyển ba “1000 món bình dân từ Nam tới Bắc”, quyển bốn “1000 đồ uống lạnh tinh tế”.

Hồ Lân mắt xanh phát sáng, vênh lỗ tai, đợi Lý Mân khen ngợi.

Lý Mân rũ mắt xuống, đựng tới vòng tay bảo thạch xanh Hồ Lân cho trong túi quần, nàng than thở, không tình nguyện nói : “Cảm ơn.”

Hồ Lân lấy ngón tay chọc chọc, mắt cười híp thành một đường nhỏ : “Nàng quá khách khí à!”

Lý Mân: “...” Khách khí cái quỷ nhà ngươi !!!

Buổi tối ở Tiểu Thành chẳng hề giống thành phố lớn phồn hoa náo nhiệt. Đến tối, mọi người đều đi tản bộ hoặc chạy bộ, rất ít người đi dạo phố, cho nên vừa bây giờ, Lý Mân đã chuẩn bị đóng cửa tiệm.

Trên đường về nhà, Lý Mân mua bánh đậu xanh.

Bất tri bất giác đã đầu hè, ruộng lúa hai bên đường cũng đổi thành màu xanh, cây bạch dương trồng hai bên đường cũng mọc lá xanh nhạt, khi mặt trời chiều ngã về Tây, chụp lên tất thấy một tầng ánh sáng vàng kim.

Lúc lái xe đến nghĩa địa công cộng phía đông rừng cây, Lý Mân nghĩ tới cây trầm bạch ngọc đánh mất trong rừng kia, nàng vốn muốn đi nhìn xem có thể tìm được hay không, nhưng không dám đi một mình, cho nên chưa đi tìm.

Lý Mân nhìn Hồ Lân đang ngồi lật sách ở ghế phụ, nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy không biết có nên hỏi hay không, nàng cũng không biết tại sao lại do dự. Cuối cùng, mắt thấy sắp đi qua rừng cây, Lý Mân chậm rãi đỗ xe ở ven đường, cẩn thận dè dặt hỏi Hồ Lân – “Buổi tối hôm đó ta có đánh mất một thứ trong rừng cây, ngươi có thể đi tìm cùng ta được không ?”

Hồ Lân gấp sách lại, con ngươi lưu chuyển : “Đương nhiên có thể.”

Hai người xuống xe cùng nhau.

Lần đầu tiên Lý Mân tới nơi này vào ban ngày.

Khu rừng này thật hẻo lánh. Nó nằm trên rặng đồi núi cao thấp nhấp nhô, xa xa phía Đông là học viện sư phạm Tiểu Thành, chỗ trũng phía Tây là nghĩa địa công cộng Tiểu Thành. Đứng ngoài rừng cây nhìn về hướng Tây có thể thấy mộ bia màu trắng san sát, ở thời điểm chiều tà, có vẻ trống rỗng lại thêm mấy phần thê lương.

Lý Mân không dám nhìn tiếp, nàng cúi đầu, dựa theo ký ức buổi tối hôm ấy đi về phía trước.

Chính vào lúc này, bàn tay có phần lạnh run của nàng bị một bàn tay ấm áp giữ chặt.

Hồ Lân giữ chặt tay nàng – “Đi chậm một chút !”

Lý Mân không nói chuyện, bước chân chậm lại, cảm nhận độ ấm tay Hồ Lân.

Bàn tay Hồ Lân khô ráo, mềm mại ấm áp, cũng rất mạnh mẽ, ngón tay thật dài bao lấy tay nàng, khiến Lý Mân tự dung cảm thấy an toàn.

Phía trước chính là khoảnh đất trống trong rừng, Lý Mân cúi đầu chậm rãi tìm.

Về mặt Hồ Lân không để ý, dắt tay Lý Mân cùng nàng tìm.

Lý Mân đang muốn tới xem bụi cỏ phía trước, chợt nghe thấy tiếng ‘Cách cách’ dưới chân, vội nhấc chân lên nhìn, phát hiện dưới chân chính là trâm bạch ngọc đã vỡ thành mấy mảnh.

Xoay người nhặt mấy mảnh ngọc gãy lên, Lý Mân tự trách mình sơ ý, thảm thán thờ.

Hồ Lân đứng một bên cười lạnh, nói : “Chỉ là cái pháp bảo cấp thấp nhất, có gì đáng giá mà thương tiếc.”

Lý Mân ngẩng đầu, trợn mắt nhìn hắn, muốn nói hắn mấy câu, cuối cùng nuốt xuống, trăm lời ngàn chữ hóa thành một câu : “Một con hồ ly như ngươi thì hiểu cái gì !”

Mắt Hồ Lân dưới ánh trời chiều huyền hóa ra ánh sáng lung linh, sau một lúc lâu, hắn mới nói : “Ta sao lại không hiểu...”

Trên đường trở về, hai người đều không nói chuyện.

Về đến nhà, hai người vẫn không ai để ý ai. Lý Mân vào phòng bếp nấu cơm, Hồ Lân ở trong sân kéo vòi nước tưới cây.

Lý Mân vừa mới nấu cháo, liền nghe thấy có người gõ cửa nhà mình.

Nàng lo đầu nhìn, Hồ Lân đứng đưa lưng về phía nàng, đang tưới hoa Mân Côi bò trên bờ tường phía Tây, không có ý muốn ra mở cửa, nàng đành tự đi.

Ra là Mã đại nương cùng thôn.

Mã đại nương đem cho Lý Mân bánh bao vừa mới hấp.

Nàng đưa bánh bao xếp trong khay cho Lý Mân, mắt lại ngắm Hồ Lân đang tưới hoa, chớp mắt vài cái, nhỏ giọng thăm hỏi : “Tiểu Mân, tiểu soái ca kia là ai ?”

Lúc này Lý Mân khẳng định, Mã đại nương đưa bánh bao là lấy cớ, tìm hiểu mới là mục đích chính, nàng vừa muốn nói là bà con xa gì gì đó, Hồ Lân đã xoay người, mặt cười cong cong – “Đại nương, ta là bạn trai Tiểu Mân, tên gọi Hồ Lân.”

Hai mắt Mã đại nương sáng lên, tinh thần bà tám hùng hực thiêu đốt : “Thì ra là Tiểu Hồ ! Tiểu Hồ, mắt ngươi sao lại màu xanh a? Con lai sao ?”

Bộ dáng Hồ Lân mềm dẻo dễ thương – “Ừ, bà ngoại ta là người ngoại quốc, cách thế hệ di truyền cho ta.”

Mã đại nương tấm tắc, coi là chuyện lạ - “Mắt xanh cũng có thể di truyền, tương lai ngươi và Tiểu Mân cũng sinh một đứa nhóc mắt xanh đi, khẳng định rất xinh đẹp !”

Hồ Lân liên tục gật đầu : “Ừ, nhất định !”

Rốt cuộc Lý Mân nghe không vô, xoay người vào phòng bếp, để Hồ đại tiên và Mã đại nương tám thoải mái đi.

Màn đêm đã buông xuống, mặt trăng trên trời rất sáng, Hồ Lân liền không bật đèn trong sân.

Lý Mân bày thức ăn lên bàn đá dưới cây tử đằng trong sân.

Nàng làm hai món, một là trứng xào ớt xanh, một là gà xào nấm, nấu một nồi cháo kê, vốn định làm bánh nướng áp chảo, nhưng vì Mã đại nương đem tới mấy cái bánh bao lớn, nàng không chuẩn bị bánh nướng nữa.

Hồ Lân rửa tay xong, ngồi đối diện nàng ăn lấy ăn để.

Ánh trăng như nước, chiếu xuyên qua cành lá cây tử đằng, tạo nên những đốm loang lổ trên mặt bàn đá, bốn phía im ắng, ngẫu nhiên truyền tới một hai tiếng chim đỗ quyên kêu.

Thực ra Lý Mân không đói, nàng nhìn Hồ Lân ngồi đối diện ăn com, bỗng nhiên cảm thấy tình cảnh này thực quen thuộc, giống như đã từng xảy ra rất nhiều lần như vậy.

Lòng của nàng lập tức mềm xuống, dùng đũa kẹp một cái cánh gà, để tới trong bát của Hồ Lân – “Ta nhớ người thích nhất là ăn cánh gà.”

Nói xong, Lý Mân lập tức sừng sốt, nàng khi nào thì biết Hồ Lân thích ăn cánh gà ? Nhưng câu nói phảng phất đã đậu trên môi, chốc lát liền thành tiếng.

Hồ Lân cũng ngẩng đầu nhìn nàng, mắt sáng long lanh, tựa hồ mang kính hi.

Lý Mân che dấu, cười cười nói – “Hồ ly thích ăn gà, ta đoán thế. Hắc hắc hắc!”

Hồ Lân cúi đầu bắt đầu ăn cái cánh gà kia.

Đến lúc tắm rửa, Hồ Lân lại biến thành một con hồ ly nhỏ.

Tắm xong, Lý Mân tựa vào gối, cầm điện thoại di động đọc tiểu thuyết, tiểu hồ ly nằm cuộn tròn gần nàng. Cái Lý Mân đang đọc chính là tiểu thuyết ngôn tình “Nam nhân của ta là hồ ly”. Xem một lúc, nàng duỗi tay sờ sờ cái đuôi của tiểu hồ ly : “Tiểu Hồ Tiên, mọi người đều nói hồ ly tinh vạn năm, người tu luyện được bao nhiêu năm? Một vạn năm chưa ?”

Ban đầu tiểu hồ ly không nói chuyện, chỉ nhắm mắt lẳng lặng cuộn tròn, một lát sau mới nói : “Ta cũng không nhớ được bao lâu, đại khái trên một vạn năm”

Lúc này Lý Mân mới phát hiện Hồ Lân ở nguyên hình cũng nói được, vội truy vấn: “Hồ ly tinh có phải sẽ lấy âm bỏ dương ? Người là lấy âm bỏ dương hay lấy dương bỏ dương. . .”

Tiểu hồ ly vui đầu vào trong áo ngủ của nàng, bất luận thế nào cũng không mở miệng.

Lý Mân cười thầm.

Nàng tắt đèn bàn, kéo cao chăn mỏng, nhắm hai mắt lại.

Tiểu hồ ly xuất hiện, khiến cuộc sống cô đơn quanh què của nàng được lấp đầy, không có khe hở.

Sáng sớm, điện thoại di động Lý Mân vừa khởi động liền xuất hiện một dòng tin nhắn, là từ Vương Bồi Vũ : “Hôm qua ta trực ban đêm, ta mua đồ ăn sáng cho người, có muốn mua thêm một phần cho con hồ ly-chó kia không ?”

Lý Mân vội nhắn lại một chữ : “Muốn.”

Rất nhanh, Vương Bồi Vũ nhắn lại : “Tám giờ rưỡi đến.”

Lý Mân nhìn đồng hồ, đã tám giờ hai mươi, nàng vội chạy vào phòng vệ sinh dặn Hồ Lân đang đánh răng : “Chút nữa Vương Bồi Vũ đến, người biến thành tiểu hồ ly nha!”

Hồ Lân đầy miệng bọt kem đánh răng, trả lời một câu : “Ta không muốn !”

Lý Mân mới không muốn để ý đến hắn – “Vậy người không được xuống lầu.”

Mấy ngày này hơi nóng, nàng cởi áo ngủ, thay áo phông và quần bò, sau đó xuống lầu.

Nàng vừa tới dưới lầu, chuông cửa chính kêu, Vương Bồi Vũ xách theo bánh quẩy và canh hồ tiêu cay nàng thích nhất đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Người Và Thú Tranh Ăn

Từ trước giờ Lý Mân ăn uống không giữ gìn, nàng cảm thấy bản thân từ nhỏ tới lớn là cái cống ngâm đầy dầu động, thuốc trừ sâu thuốc diệt cỏ gì đó lưu lại trên thực phẩm không biết đã ăn vào bao nhiêu, lại lười chú ý nên cũng không quan tâm, cho nên luôn là cái gì thích ăn thì ăn, thích uống thì uống. Ví dụ như bữa sáng bánh quẩy với canh hồ tiêu cay này, nàng biết rõ ăn nóng người, nhưng từ nhỏ đều ăn bữa sáng kiểu này, đã thành thói quen, có cơ hội liền

muốn ăn. Ngay cả tiểu hồ ly Hồ Lân này cũng bị nàng cải tạo thành thích ăn bánh quẩy với canh hồ tiêu cay.

Đón Vương Bồi Vũ vào nhà xong, Lý Mân xách bánh quẩy và canh hồ tiêu cay tới phòng bếp, bẻ chén bát ra.

Lúc Lý Mân tới phòng bếp, Vương Bồi Vũ luôn nhìn bóng lưng nàng, đợi nàng từ phòng bếp đi ra mới nói : “Tiểu Mân, ngươi béo lên !”

Hắn không đợi Lý Mân trả lời, bồi thêm một câu : “Bắp đùi ngươi so với hồi trước to hơn nhiều !”

Lý Mân cảm thấy câu này rất không dễ nghe, nàng đặt bát đĩa lên bàn : “Ta béo gây liên quan gì tới ngươi ! Bắp đùi ta to vẫn nhỏ hơn ngươi, quân cái rắm á !”

Vương Bồi Vũ lấy tay ôm ngực đứng ở chỗ ấy, nhũ mày nói : “Ta vẫn cảm thấy nếu ngươi không gả đi được, hẳn ta phải rước về, cho nên ta cảm thấy bản thân có nghĩa vụ giám sát ngươi bảo trì thân hình thon thả, để ngươi có thể thuận lợi lấy chồng !”

Lý Mân tròn mắt nhìn hắn.

Vương Bồi Vũ mặt dài và gầy, trắng nõn trắng nà, thân hình gầy teo cao cao, mặc đồng phục cảnh sát đứng ở chỗ ấy, thực có chút tư thế ngọc thụ lâm phong.

Uổng công hắn mất nửa ngày bày ra tư thế đẹp trai, Lý Mân lại không thèm liếc mắt, hừ một tiếng nói : “Không phiền cụ quan tâm”

Vương Bồi Vũ trình bày xong, ngồi xuống đối diện Lý Mân : “Con chó thú cưng của ngươi đâu? Ta mua phần bữa sáng cho nó này.”

Lý Mân còn chưa đáp lời, liền nghe thấy tiếng Hồ Lân truyền tới từ tầng hai : “Lý Mân!”

Vương Bồi Vũ và Lý Mân cùng ngẩng đầu, nhìn Hồ Lân đang đứng tại lan can lầu hai.

Hồ Lân nhìn bọn họ, khoe môi nhếch lên cười cười, theo cầu thang phía Đông đi xuống.

Vương Bồi Vũ thấp giọng chất vấn Lý Mân : “Tên nhóc mắt xanh kia là thế nào? Sao ngươi lại dẫn người về nhà ?”

Lý Mân cảm thấy có trăm miệng cũng không biện bạch được, há mồm thờ dốt không biết giải thích thế nào.

Hồ Lân thính tai đã nghe thấy, đi tới đối diện, chào hỏi Vương Bồi Vũ : “Là Tiểu Vương đệ đệ sao? Ta là Hồ Lân, bạn trai Tiểu Mân.”

Hắn mỉm cười vươn tay hướng Vương Bồi Vũ.

Vương Bồi Vũ buông đĩa xuống, cũng đứng lên.

Hắn cảm thấy bộ dáng người tên Hồ Lân này không quá mười tám tuổi, gọi mình là “Tiểu Vương đệ đệ” nghe thực khó chịu.

Dù sao Vương Bồi Vũ cũng là người đã xông pha bên ngoài mấy năm, lập tức chẳng nói chẳng rằng bắt tay Hồ Lân.

Hồ Lân giống như chủ nhà chào hỏi Vương Bồi Vũ xong thì ngồi xuống, sau đó giống như người bẻ trên tròng mắt liếc Lý Mân một cái.

Không biết tại sao nhưng Lý Mân chính là có thể hiểu rõ ý tứ trong ánh mắt Hồ Lân. Nàng không muốn khiến Vương Bồi Vũ làm lớn chuyện, lập tức tới phòng bếp.

Không khí bữa sáng này luôn rất kỳ quái.

Bộ dáng Vương Bồi Vũ luôn giống như đang suy nghĩ, lẳng lặng đánh giá Hồ Lân và Lý Mân.

Lý Mân thì giả vờ trấn định, thực ra trong lòng sớm đã mắng Hồ Lân không biết bao nhiêu lần.

Về phần đầu sỏ gây chuyện là Hồ Lân lại bày ra bộ dạng bình tĩnh, sắm vai chủ nhà nhiệt tình cực hoàn hảo.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Vương Bồi Vũ và Lý Mân lớn lên cùng nhau, sau khi nhà Lý Mân chỉ còn lại mình Lý Mân, hẳn tuy nhỏ hơn Lý Mân một tuổi, nhưng tự nguyện muốn chăm sóc Lý Mân, cho nên hẳn thường xuyên qua lại nhà Lý Mân, bây giờ đột nhiên bị một tên thư sinh mặt trắng mắt xanh đối khách thành chủ, Vương Bồi Vũ vô cùng không thích ứng, hắn vừa ăn vừa giả bộ vô ý hỏi thăm lai lịch Hồ Lân : “Hồ...ngươi sinh năm bao nhiêu?”

Hồ Lân mỉm cười : “Ta năm nay hai mươi bốn.”

Mở to mắt nói dối a ! Hai mươi bốn ? Muốn lừa người cũng quá đàn độn đi ! Vương Bồi Vũ vừa chửi thầm, vừa không ngừng cố gắng hỏi : “...Hồ ca, quê ngươi ở đâu?”

Hồ Lân lấy một khúc bánh quẩy cắn một miếng : “Núi Thanh Khâu.”

Trước giờ Vương Bồi Vũ không đọc truyện giải trí, không biết trong “Son Hải kinh” có nói núi Thanh Khâu là nơi sản xuất hàng loạt hồ ly chín đuôi, lại

hỏi thêm một câu : “Núi Thanh Khâu ? Chưa từng nghe qua, ở tỉnh nào vậy ?”

Hồ Lân liếc nhìn Lý Mân: “Tỉnh Thiểm Tây.”

Lý Mân vội ngắt lời : “Bồi Vũ, không phải ngươi muốn đi tham gia huấn luyện ở trên tinh sao, chuyện xử lý thế nào rồi ?”

Tuy rằng Vương Bồi Vũ nhờ quan hệ mới vào đồn cảnh sát, nhưng hắn không có văn bằng, cho nên có cơ hội huấn luyện đều sẽ không buông tha.

“Ngày mai sẽ đi, lần này huấn luyện ở trường cảnh sát tỉnh, kéo dài hơn nửa năm, ta tới chính là để tạm biệt ngươi.”

Đề tài nói chuyện được Lý Mân thay đổi thành công.

Vương Bồi Vũ vừa đi, Lý Mân liền kéo Hồ Lân vào phòng khách lầu một.

Vào phòng khách, nàng tức giận trừng mắt : “Ngươi dựa vào cái gì nói ngươi là bạn trai của ta ?!”

Hồ Lân không thêm để ý, về mặt hợp tình hợp lý : “Nàng là vợ của ta, ta nói bạn trai là giảm bớt rồi.”

Lý Mân giận quá hóa cười : “Từ khi nào ta thành vợ của ngươi ? Khẩu vị ta cũng không nặng như vậy, lại đi thích cái gì nhân thú ! Ngươi với thú ! Ọe !”

Nàng cố ý làm bộ dáng nôn mửa.

Hồ Lân vốn rất vui mừng a, kết quả Lý Mân lại biểu hiện như vậy, lập tức hắn bị chọc trúng chỗ đau, mắt hồ ly tức giận trừng Lý Mân, cả mắt đã biến thành màu xanh đậm.

Đáng tiếc Lý Mân xoay người ra đi, không thấy biến hóa này của Hồ Lân.

Lý Mân cho rằng Hồ Lân tức giận sẽ không cùng mình tới cửa hàng, kết quả sau khi lái xe tới cửa chính, vừa muốn xuống xe khóa cửa, liền thấy Hồ Lân về mặt khó chịu đi ra, khóa lại cửa chính.

Lý Mân tính cách tốt, giận nhanh hết giận cũng nhanh, nàng vừa lái xe, vừa nói với Hồ Lân: “Hôm nay ta đem xe đi trả tí ti, đến lúc đó ta đi bằng xe đạp điện, xem ngươi đi theo ta kiểu gì.”

Vốn Hồ Lân đang nghiêm mặt tức giận, nghe Lý Mân nói ngây thơ như vậy, ngay cả trả lời cũng khinh thường, ngửa mặt hừ một tiếng : “Lý Mân, nàng là của ta, nàng chạy không thoát.”

Lý Mân lườm hắn, không hề coi là thật.

Tới đến nhanh, Lý Mân đúng thật muốn tới nhà tí ti trả xe.

Trước hết nàng gọi điện thoại cho tí ti, nói tí ti ở nhà đợi mình.

Ra đến cửa, nàng hỏi Hồ Lân : “Ta muốn tới nhà tí ti trả xe, ngươi tự về nhà hay biến thành tiểu hồ ly đi cùng ta ?”

Hồ Lân nghĩ nghĩ, nói : “Chưa đến giờ đóng cửa, ta trông tiệm, sau đó tự về nhà.”

Bởi vì hắn coi trọng Lý Mân, cho nên đối với cửa hàng của Lý Mân cũng coi trọng tương đương.

Lý Mân lái xe tới nhà tí ti.

Anh rể vừa mua cho tí ti một chiếc xe mới đắt tiền, cho nên chiếc Tilda này của tí ti không dùng đến, nhưng Lý Mân vẫn có một loại cảm giác phải nhờ cậy anh rể, hơn nữa đối với nàng mà nói, nuôi một chiếc xe không phải chuyện đơn giản, cho nên tuy rằng thuận tiện, Lý Mân vẫn quyết định trả xe.

Tí ti Lý Đông Thanh của Lý Mân đợi nàng ở nhà.

Tuy là chị em ruột, nhưng Lý Đông Thanh và em gái Lý Mân ngoại hình không giống nhau.

Lý Đông Thanh ngực to eo nhỏ, biểu hiện đầy đặn, ngũ quan sắc nét, trang điểm điểm lệ, tuy rằng tính cách nóng nảy không đủ hiền dịu, cũng vẫn là người chị tốt.

So với tí ti, Lý Mân bình thường hơn nhiều, làn da nàng trắng nõn, lông mày và lông mi đen đậm, là hình tượng ‘em gái hàng xóm biết điều’.

Khi Lý Mân tới nhà tí ti, Lý Đông Thanh vừa mới gọi đồ ăn bên ngoài về, chào hỏi Lý Mân bảo nàng cùng ăn.

Nàng bày ra mấy hộp đựng cơm giữ nhiệt, hai chị em ngồi đối diện nhau ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

“Tí, Trương ca đâu ?”

“Hắn còn đang ở công trường.”

Lý Đông Thanh tùy ý nói mấy câu vu vơ, sau đó trực tiếp đi vào chủ đề chính : “Lý Mân, năm nay mười hai mươi hai đúng không ?”

Đương nhiên Lý Mân biết mưu đồ của tí ti, cười nói : “Tí ti, ta mới hai mươi mốt thôi, vừa rồi còn có khách hàng khen ta khí chất trong lành, bộ dáng giống như em gái hàng xóm vậy.”

“Hừ !” – Lý Đông Thanh đưa hộp giấy đựng canh cho Lý Mân – “Em gái hàng xóm ? Năm trước mười đã qua sinh nhật hai mươi mốt, không cần lại giả vờ hai mươi mốt tuổi. Không giao bạn trai ra đây, tương lai mười làm lão xử nữ được đấy !”

Lý Mân nhìn tí ti cười, vẻ mặt đùa giỡn : “Tí, sao tí cứ như vậy khẳng định ta là xử nữ a?”

Lý Đông Thanh tròn tròn mắt, dùng thìa chỉ Lý Mân, nửa buổi mới nói được một câu : “Hừ!”

Nàng buông thìa, khí thế như lửa : “Không phải xử nữ cũng phải lấy chồng cho ta, lần này tí ti tìm được cho người một người đàn ông độc thân vàng ! Ngày mai trang điểm, nhanh chóng đi xem mặt cho ta !”

Lúc Lý Mân rời khỏi, Lý Đông Thanh cho nàng một cái váy mới và một bộ trang điểm đầy đủ, kêu nàng ngày mai nhanh chóng đi xem mặt.

Lý Mân nghĩ tới Hồ Lâm còn ở nhà chịu đói, sợ Hồ Lâm đói sẽ tức giận, trong lòng cũng gấp gáp, vội vàng vàng chạy về nhà. Từ nhà tí ti ở phía Đông đến nhà nàng ở ngoại ô phía Tây có đi qua học viện sư phạm Tiểu Thành và nghĩa địa công cộng, ven đường là rừng cây và vườn hoa hồng, buổi tối không có người.

Lý Mân chạy xe đạp điện trên đường yên tĩnh, cảm thấy trên lưng lạnh buốt.

Càng nghĩ nàng càng sợ hãi, tay nắm tay lái có chút run.

Gió không biết nổi lên từ khi nào, gió lay động cây bạch dương ven đường, phát ra tiếng “rắc rắc rầm rầm”. Ánh đèn hai bên đường tựa hồ cũng theo gió lơ lửng, lúc ẩn lúc hiện.

Lý Mân chạy xe rất nhanh, không thấy phía trước có một cái hố, lập tức té lăn trên đất, đèn chạy bằng điện trên xe cũng tắt. Nàng nhin đau đang muốn đứng lên, chợt nghe thấy phía trước truyền tới tiếng bước chân, lòng to toàn thân lập tức dựng đứng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Đi Xem Mặt

Toàn thân Lý Mân lập tức xụi lơ trên mặt đất, trước giờ nàng chưa từng sợ hãi như vậy, nàng luôn tự xưng là thần kinh thô, to gan ngu ngốc.

Toàn thân nàng lúc này run rẩy, nhìn bóng đen từ xa tiến đến gần.

Cái bóng đen kia chậm rãi đi tới đối diện, đi tới dưới đèn đường, ngồi xuống chồm hồm trước mặt nàng, cười tí mắt nhìn nàng.

Lúc này Lý Mân mới phát hiện là Hồ Lâm, nàng thờ gáp, nghĩ muốn duỗi tay đánh Hồ Lâm, nhưng cánh tay mềm oặt, căn bản không nâng nổi.

Hồ Lâm duỗi tay bế Lý Mân lên, dùng kiểu bế công chúa.

Trước giờ Lý Mân chưa từng được người khác bế như vậy, nhất thời không thích ứng.

Buổi tối dưới đèn đường, màu sắc con người Hồ Lâm thoát nhìn thâm u dị thường, hơn nữa da trắng môi mọng, thực sự xinh đẹp. Nhìn khuôn mặt quen thuộc của hắn, cái ôm gắt gao của Hồ Lâm, nhiệt độ cơ thể hắn cách lớp quần áo truyền tới, lòng nàng đang yên chợt nhảy ‘bang bang’, nhiệt độ cơ thể dần ấm lại.

Hồ Lâm nhướn lông mày, vẻ mặt đắc ý : “Xem đi, nàng rồi ta không được.”

Lý Mân muốn phản bác bắt bẻ hắn, nhưng trái tim không yên, vì vậy không nói chuyện.

Thấy nàng đã khôi phục, Hồ Lâm đặt nàng trên mặt đất, vỗ vỗ đất bảm trên người nàng, lại chăm chú nhìn, phát hiện cùi chỏ tay phải Lý Mân bị trầy da.

Hồ Lâm nâng cùi chỏ Lý Mân lên, cau mày không nói.

Lúc này Lý Mân đã hoàn toàn khôi phục, không hề tâm nói : “Chỉ là trầy da, không sao cả.”

Hồ Lân không để ý nàng, cúi người chăm chú nhìn chỗ trầy da kia.

Lý Mân cảm thấy như vậy rất quái dị, vừa muốn mở lời, Hồ Lân đã thè lưỡi bắt đầu liếm chỗ trầy da kia.

Hắn liếm từng tí một, liếm đến Lý Mân toàn thân ngửa ngửa, nhin không được vừa cười vừa trốn tránh – “Được rồi, được rồi! Ngươi là chó sao?”

Hồ Lân đứng dậy, mắt sáng long lanh nhìn nàng.

Lý Mân nhìn thấy, cuối cùng ngại ngùng, than thở nói : “Về nhà thôi.”

Lại dặn một câu : “Nhặt túi trên đất lên đi, đồ trang điểm bên trong không biết có rơi hỏng không.”

Hồ Lân chạy xe đạp điện, Lý Mân ngồi ở phía sau.

Hồ Lân rất gầy, eo nhỏ, nhìn rất không có cảm giác an toàn, nhưng hắn cứu mình nhiều lần như vậy...

Lý Mân ngồi phía sau hắn, hoàn toàn không cần để ý, chỉ cần ngồi ở chỗ ấy, hết thấy giao cho Hồ Lân. Cảm giác này tuy rằng xa lạ, nhưng rất nhẹ nhàng, thậm chí có chút hạnh phúc nho nhỏ.

Những năm gần đây, nàng tuy có chị gái, nhưng chị gái cũng có gia đình nhỏ của mình, cũng không thể luôn quản nàng, nàng luôn lấy chính mình làm chủ, chính mình chăm sóc bản thân...

Lúc này tuy đã khuya, nhưng đang là mùa gặt lúa, ruộng lúa hai bên quốc lộ có người thu hoạch lúa suốt đêm, tiếng máy gặt ‘thình thịch đột’ truyền tới từ trong ruộng, còn có tiếng người nói chuyện.

Lý Mân ngại ngùng nói : “Thực kỳ lạ, vừa rồi ta chi lo sợ hãi, không thấy xung quanh có nhiều người như vậy.”

Hồ Lân chạy xe đạp điện, trên mặt mang nụ cười đắc ý, miệng lại nói : “Về sau có ta bảo hộ nàng.”

Về tới nơi, Lý Mân nhìn miệng vết thương trên cánh tay mình dưới ánh đèn, phát hiện đã sắp khô, không đau, miệng vết thương cũng không hiện rõ, cơ hồ sắp nhìn không ra. Nàng nói với Hồ Lân đang đỗ xe : “Không ngờ nước miếng của ngươi rất hữu hiệu nha.”

Hồ Lân nghe vậy nói : “Nếu đã không có chuyện gì, ta còn chưa ăn cơm chiều đâu, nhanh làm cơm chiều cho ta.”

Lý Mân há miệng thở dốc, vốn nghĩ giả bộ bị thương mềm yếu, nhưng cái này xem ra không có tác dụng.

Nàng lấy ra từ tủ lạnh com còn thừa hôm qua, rửa mấy cây ớt, nghĩ nghĩ, lại lấy từ tủ lạnh ra mấy miếng thịt khô, chuẩn bị xào com rang thịt khô ớt xanh.

Lúc Lý Mân đang hết sức chuyên chú thái thịt khô, phía sau bỗng truyền tới giọng nam sáng sủa : “Thịt khô đừng thái lớn như vậy.”

Nàng quay đầu, chỉ thấy Hồ Lân đang đứng tựa bên khung cửa nhìn nàng.

Lý Mân đang muốn thuận miệng nói một câu ‘Lão nương muốn làm gì thì làm’, nhưng miệng vừa mới mở, Hồ Lân giống như biết nàng định nói cái gì, mắt hơi nhúu lại.

Đừng nhìn bộ dáng Hồ Lân bình thường giống như rất dễ nói chuyện, khi mắt hắn nhúu lại như vậy, Lý Mân nghĩ dù sao hắn vẫn là yêu quái, vẫn có chút e sợ, lời thô tục gần tuôn ra lập tức biến thành : “Được!”, sau đó lại chân chó hỏi : “Ớt rất cay, ngươi ăn được không? Ta làm com rang ớt xanh, sau đó lại thổi com.”

Hồ Lân khẽ gật đầu, thân nhiên rời đi.

Hắn phát hiện vô luận là kiếp nào, nếu hắn luôn thuận theo lời nói của Lý Mân, nàng đều sẽ lên mặt, cách một đoạn thời gian lại dọa nàng một chút, nàng mới ngoan ngoãn thành thật.

Lý Mân hướng lưng hắn quơ quơ nắm đấm, làm mặt quỷ. Mặt quỷ của nàng vừa làm được một nửa phải lập tức ngừng lại – Hồ Lân đột nhiên quay đầu, hai mắt sáng ngời nhìn nàng chòng chọc !

Vì thế, Lý Mân rất ngọt ngào.

Bữa khuya hôm nay hai người ngồi ăn trong sân, mặt đối mặt.

Lý Mân nhìn Hồ Lân ngồi đối diện bộ dáng giống thiếu niên, liền tìm đề tài hỏi chuyện : “Hồ Lân, sao ngươi lại nói với Vương Bồi Vũ ngươi hai mươi bốn tuổi?”

Hồ Lân không ngắt đầu, cúi đầu chậm rãi ăn, Lý Mân thấy lòng mi hắn vừa dày vừa cong, trong lòng đổ kị xen lẫn ao ước --- hồ ly tinh này biến thành người thật đẹp !

Chính lúc Lý Mân cho rằng hắn sẽ không trả lời, Hồ Lân lại ngẩng đầu nhìn nàng : “Năm nay ta hai vạn bốn nghìn tuổi.”

Mắt hắn hẹp dài, khoe mắt phía trong hướng xuống, khoe mắt phía đuôi nhếch lên, con ngươi trong suốt, giống như bảo thạch xanh tinh khiết.

Lý Mân nhìn mắt của hắn mà phát ngốc: hai vạn bốn nghìn tuổi ? Đây là khái niệm gì ? Nên xưng hô với hắn thế nào ? Lão gia gia sao ?

Lý Mân mắt nửa ngày mới xuất được một câu : “Tốt lão!”

Hồ Lân bung chén canh uống một ngụm : “Rồi sẽ có một ngày, trông nàng so với ta già hơn nhiều.”

Câu này của hắn là thật tự dưng khiến Lý Mân cảm thấy ngọt ngào, nửa buổi không nói chuyện.

Hồ Lân đạt được mục đích, trong lòng đắc ý, rũ mắt xuống nói : “Kỳ thật, muốn trường sinh bất lão cũng không phải không có cách.”

Lý Mân lại đáp: “Trường sinh bất lão? Ta không hứng thú.”

Đúng thực nàng không hứng thú. Cho dù có thể thực sự trường sinh bất lão, nhưng người thân đều không còn, còn mỗi mình sống phòng có ích gì ?

Hồ Lân đang ăn cơm rang, nghe vậy liền lập tức bị nghẹn, phát ho.

Lý Mân vội đứng dậy giúp hắn vỗ lưng, vừa vỗ vừa hiếu kỳ hỏi : “Hồ ly tinh cũng có thể bị nghẹn chết sao ?”

Hồ Lân : “...”

Đang muốn lên lầu tắm rửa đi ngủ, Hồ Lân lại giữ chặt Lý Mân: “Nàng giặt quần áo cho ta.”

Lý Mân ngẩn người, Hồ Lân lập tức biến thành một con hồ ly nhỏ, nhảy lên lòng Lý Mân, quần áo của hắn xếp ở trên mặt đất.

Lý Mân xoay người nhặt quần áo lên, cầm tới lầu trên.

Tiểu hồ ly nằm trên giường Lý Mân, dùng máy tính bảng xem phim ‘Pháp y thị huyết’ , Lý Mân mệnh khổ giặt quần áo cho tiểu hồ ly trong buồng vệ sinh đối diện. Nàng vừa giặt quần áo vừa oán hận : “Tiểu hồ ly, cuộc đời này của ta, đây là lần đầu giặt quần áo cho đàn ông !”

‘Pháp y thị huyết’ có tình tiết chặt chẽ, tiểu hồ ly cuộn thành một đồng ở trên giường, xem đến mê mẩn. Bên ngoài truyền tới tiếng Lý Mân phi nhỏ : “Trước giờ ta không giặt quần áo cho đàn ông !!”

Lỗi tai tiểu hồ ly động đậy, cái đuôi to xoa tung lác lác, tiếp tục xem kịch hay.

Buổi sáng, Lý Mân giãy dụa từ trên giường ngồi dậy.

Bữa sáng không cầu kỳ, cháo trắng dưa cải đơn giản.

Lý Mân ngồi song song với Hồ Lân trên ghế sofa trong phòng khách ăn cơm.

Lý Mân mặc áo ngủ nhăn nhoe, hai mắt lim dim, quàng mắt màu đen, túi mắt rõ ràng, hiển nhiên không ngủ ngon.

Hồ Lân mặc áo sơ mi trắng với quần bò, ăn diện rất bình thường, nhưng bộ dạng rất có tinh thần.

Ăn xong bữa sáng, Hồ Lân thu dọn chén bát đi rửa, Lý Mân dậy lên trên lầu.

Trưa hôm nay được tí tí sắp xếp đi xem mắt !

Lý Mân vốn ít khi trang điểm, bèn trang điểm đơn giản một chút, sau đó buộc tóc thành một cái đuôi ngựa cao cao, mặc váy tí tí mới cho, đổi sang đôi giày cao gót, lúc này mới đi xuống lầu.

Hồ Lân đứng ở trong sân, nhìn Lý Mân mặc váy đầm xanh nhạt, cảm thấy rất đẹp, chính là cảm thấy son phấn son nước gì đó trên mặt Lý Mân rất chướng mắt, Lý Mân không trang điểm xinh đẹp hơn a !

Hồ Lân dắt xe đạp điện ra ngoài, nhưng lúc xuất phát lại thấy Lý Mân la oai oái : “Váy này may bằng tơ tằm đó, vạn nhất vướng vào chỗ nào bị kéo sợi thì sao ? Váy này rất mắc đó !”

Hồ Lân cau mày : “Chúng ta mua ô tô đi.”

Lý Mân cười cười đoạt lấy tay lái, đưa túi cho Hồ Lân cầm – “Ý của ta là ta sẽ chạy xe, người ngồi phía sau đi.”

Hồ Lân không nói chuyện, lẳng lặng ngồi phía sau xe đạp điện.

Lý Mân cười lên xe, xuất phát.

Hồ Lân ngồi phía sau, nghĩ vấn đề có nên mua xe hay không.

Lý Mân vừa tới cửa hàng, điện thoại của tí ti liền gọi tới : “Lý Mân, đúng 11 giờ 30 đến quán cà phê Dio!”

Sau khi cúp điện thoại, Lý Mân cũng không nói chuyện này với Hồ Lân.

Hồ Lân nói phải ra ngoài một lát, Lý Mân vội nhắc hân : “Trước mười một giờ nhớ về đó!”

Hồ Lân khẽ gật đầu, bước ra ngoài.

Đến giữa trưa mười một giờ, Hồ Lân liền trở về.

Lý Mân bung bánh chèo đã chuẩn bị tốt ra cho hân, cười nói : “Hồ Lân, chị gái ta kêu ta qua một chút, ngời trông cửa hàng nhé, được không ?”

Hồ Lân khẽ gật đầu.

Lý Mân xách xe rời khỏi.

Hồ Lân nhìn bóng lưng Lý Mân, cảm thấy hôm nay nhìn Lý Mân có điểm vui vẻ nhảy nhót ?

Quán cà phê Dio tại Tiểu Thành rất nổi tiếng.

Tiểu Thành là thành phố nhỏ, những địa điểm gặp gỡ ước hẹn không có nhiều, cho nên mọi người đều sắp xếp gặp mặt, hẹn hò tại quán cà phê Dio.

Nếu như ngời muốn xem mặt, vì đôi bên đều muốn không gian nhỏ riêng tư, vậy hãy tới cà phê Dio.

Nếu như ngời muốn nói chuyện làm ăn, vì muốn chứng tỏ đẳng cấp, mời đến cà phê Dio.

Nếu như ngời muốn ngoại tình, vì chứng tỏ túi tiền ngời thừa thãi, có thể sung túc hưởng hoan lạc, vậy càng nên đến cà phê Dio.

...

Xét thấy quán cà phê Dio chiếm vị trí quan trọng như vậy ở Tiểu Thành, Lý Đông Thanh mới sắp xếp xem mặt cho Lý Mân tại cà phê Dio.

Vào quán cà phê Dio, Lý Mân còn đang nhìn xung quanh, Lý Đông Thanh bên kia đã đứng lên vỗ tay.

Sau khi Lý Mân đi tới, phát hiện ngoại trừ tí ti còn một người nam trẻ tuổi xa lạ.

Thấy Lý Mân tới, chàng trai trẻ tuổi kia đứng lên. Lý Đông Thanh vội giới thiệu : “Đây là em gái ta Lý Mân, đây là Trình Trùng.”

Nàng cười với Lý Mân, bổ sung một câu : “Trình Trùng đang cùng anh rể Trương của muội hợp tác mở mỏ khai thác quặng ngọc đó !”

Lý Mân cười cười, ba người cùng ngồi xuống.

Nói thêm mấy câu, Lý Đông Thanh liền lấy cớ phải đi trước, để lại Lý Mân và Trình Trùng mặt đối mặt.

Trình Trùng này trắng trẻo, bộ dáng hai mươi lăm hai mươi sáu, thân hình tầm trung, mi thanh mục tú, nhìn qua đã thấy hơn người, ăn nói giỏi, rất nhanh đã làm chủ cục diện. Uống xong một tách cà phê, Trình Trùng liền đề nghị cùng nhau tới rạp Tiểu Thành Tiên Quý xem ca nhạc.

Rạp Tiểu Thành Tiên Quý rất nổi tiếng ở Tiểu Thành, vừa mới khai trương. Lý Mân kinh ngạc : Tiên Quý tới Tiểu Thành mở chi nhánh mới ? Nay mới biết, thì ra rạp Tiên Quý này phía trước còn thêm hai chữ ‘Tiểu Thành’.

Lý Mân liếc ra ngoài mới phát hiện, xe của Trình Trùng là một chiếc BMW X6, nàng lập tức rõ vì sao tí ti lại nói giới thiệu cho mình một người đàn ông độc thân vàng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Bóng Đen Lúc Nửa Đêm

Trình Trùng dùng điều khiển mở khóa xe, quay người nói với Lý Mân: “Chúng ta trước tìm nơi nào ăn chút gì đi, em có chỗ nào muốn tới không?”

Đây là lần đầu Lý Mân đi xem mắt, mà điều kiện Trình Trùng lại tốt như vậy, trong lòng nàng cũng có chút khản trương.

Nghe Trình Trùng nói vậy, nàng nỗ lực mỉm cười đáp : “Tôi nghe theo anh.”

Trình Trùng đưa Lý Mân tới tiệm ăn có phòng riêng rất nổi tiếng tại Tiểu Thành.

Thức ăn của tiệm ăn tư phòng Lâm gia rất nổi tiếng ở Tiểu Thành, vì xa xỉ mà nổi tiếng. Lý Mân là lần đầu tới. Tiệm ăn tư phòng Lâm gia có sân vườn nho nhỏ theo kiến trúc cổ, nơi nơi đượm sắc cổ hương, ngay cả đồng phục của người phục vụ cũng là phục sức nhà Hán.

Xem bộ dạng Trình Trùng là khách quen, họ trực tiếp đưa Lý Mân tới hậu viện.

Hậu viện có một tòa lầu nhỏ nằm độc lập, làm bằng gỗ sơn đỏ thắm, nhìn vừa thanh lịch lại đẹp mắt. Sau khi vào trong, Lý Mân cảm thấy rất mát mẻ, nhưng lại nhìn không ra điều hòa ở chỗ nào.

Bãi trí trong tiểu lầu cũng mang phong cách nhà Hán, rất cổ xưa, ngay cả bộ đồ ăn được mang lên cũng có kiểu dáng cổ đại, Lý Mân cảm thấy mình đúng là được mở rộng tầm mắt.

Lúc ăn cơm, vốn Lý Mân còn có một chút khản trương, nhưng Trình Trùng rất sẵn sàng, cũng rất có phong độ trí thức, đề tài hán nói đều là chuyện Lý Mân biết, ví dụ như chuyện Trình Trùng và anh rể Lý Mân hợp tác mở quảng mỏ khai thác ngọc và công trình kênh đào đang xây.

Lý Mân chậm rãi thả lỏng, bắt đầu vừa cười vừa nói. Bất quá nàng sẽ không tán gẫu nhiều, thời gian nghe Trình Trùng nói nhiều hơn.

Trình Trùng rút cục là người hiếm có trong xã hội, thường giúp Lý Mân gấp đồ ăn và chạn canh, sẵn sàng Lý Mân kín kẽ. Đây là lần đầu Lý Mân được nam nhân chăm sóc như vậy. Nhất thời có phần thụ sủng nhược kinh. Nàng là người thẳng thắn, người khác đối với mình tốt một phần, chỉ hận không được báo đáp lại mười phần, cho nên lúc Trình Trùng hỏi số di động của nàng, tuy nàng không có cảm giác với Trình Trùng, nhưng vẫn thành thật trả lời.

Cơm nước xong, hai người cùng rời khỏi tiệm ăn Lâm gia.

Vừa mới đến bãi để xe, điện thoại di động Lý Mân vang lên, Lý Mân rút ra nhìn một cái, thì ra là điện thoại của cửa hàng, vội nhấn nút nghe.

Là Hồ Lân gọi. (Kui: *hét lên* Hồ ca ơi Mân tỷ đi ngoại ti... Ừm ừm ừm. Mân tỷ: suyt, im ngay ko ta bầm nhỏ làm nhân bánh chèo giò. Kui: ...)

Không biết có phải vì nghe qua điện thoại di động hay không, giọng Hồ Lân có chút âm u – “Lý Mân, nàng đang làm gì vậy?”

Tìm Lý Mân không khỏi đập hơi tăng tốc, nàng nhìn Trình Trùng đang đứng cạnh xe, trả lời: “Ta có chút việc, rất mau sẽ về.”

Hồ Lân chỉ là “Ừ” một tiếng.

Nàng cúp điện thoại, tới đối diện Trình Trùng giải thích : “Thực xin lỗi, vừa rồi có điện thoại từ cửa hàng tôi gọi tôi, có chút việc tôi cần về xử lý một chút.”

Trình Trùng cũng rất có phong độ, vội nói : “Anh đưa em về nhé?”

Lý Mân vội cười nói – “Ai nha, không cần đâu, vừa lúc có xe buýt, tôi ngồi xe buýt về là được rồi.”

Trong lòng nàng không yên, khẽ gật đầu với Trình Trùng rồi đi.

Đứng ở trạm xe buýt nọ, Lý Mân ổn định tâm tình nghĩ nghĩ, cảm thấy vừa rồi bản thân có chút cảm giác chạy trời chết, nhất định lưu lại cho Trình Trùng kia ấn tượng không tốt. Nghĩ tới đây, nàng có phần buồn bã.

Lý Mân biết Trình Trùng này điều kiện rất tốt, sau này sợ là khó gặp được đối tượng xem mắt điều kiện tốt như vậy, nhưng tưởng tượng đến khi trở về, vạn nhất Hồ Lân biết mình đi xem mắt, không biết sao nàng thật lo lắng.

Nghĩ đến Hồ Lân khuôn mặt thanh lệ, thân hình gầy teo, Lý Mân cũng không rõ vì có gì mình sợ hãi, đại khái là lần đầu tiên gặp mặt, Hồ Lân quá khủng bố đi, thế cho nên dù hán luôn biểu hiện bình thường, Lý Mân vẫn cảm giác được uy lực vẫn còn.

Xuất thân trong chốn lạt, Lý Mân không lên xe buýt, nàng đi tới một dãy cửa hàng cách đó không xa.

Trong dãy cửa hàng có một cửa tiệm, đặc biệt chuyên bán lẻ đồ lót chất lượng cao, Lý Mân thường mua đồ lót ở tiệm này, chất lượng không tệ.

Lý Mân nhớ được cửa hàng, vào trong tới chỗ đồ lót.

Sau khi chọn được một lốc đồ lót, Lý Mân tùy ý đưa mắt liếc qua gian trưng bày đồ lót nam, nàng nghĩ tới Hồ Lân chỉ có ba cái quần lót, mỗi tối đều phiên hà nàng phải giặt giúp hán.

Lý Mân lập tức mua giúp Hồ Lân sáu cái quần lót – ba cái màu trắng, ba cái màu đen, đều là vải co giãn.

Lý Mân lên xe buýt, tay xách hai túi nhựa màu tối.

Máy mắn, đại khái vì đang giữa trưa hơn một giờ, trên xe buýt không có nhiều người, còn có ghế trống.

Ngồi trên xe buýt, Lý Mân để hai cái túi ni lông trên đùi, trong lòng vẫn rối bòng bong, bản thân cũng không biết phải về kiểu gì.

Xuống xe buýt, cách cửa tiệm của Lý Mân một đoạn, Lý Mân giống như người chạy nạn hai tay xách hai cái túi màu đen to đi về hướng cửa tiệm.

Xa xa, nàg nhìn thấy Hồ Lân đứng ở cửa tiệm, hai tay dứt túi quần, đang nhìn về hướng này.

Hồ Lân cũng thấy Lý Mân, hấn đi nhanh tới, tiếp lấy hai cái túi to, nhấc lên rồi đi.

Thân hình hấn cao gầy, nhưng khí lực rất lớn, thứ mà Lý Mân liều mạng mới xách về được, hấn tiện tay là xách được.

Sau khi an trí tốt hàng hóa, Lý Mân đưa cho Hồ Lân một túi nhỏ : “Hôm nay phá lệ, mua cho ngươì.”

Hồ Lân nhận lấy túi, mở ra nhìn nhìn, lại giương mắt nhìn Lý Mân một chút, khoe miệng hơi nhếch lên, không nói gì.

Trong lòng Lý Mân có quỷ, cũng không nói gì.

Lúc này ngoài trời rất nóng, trong tiệm cũng không có khách, nàg ngồi sau quầy thu ngân, ngón tay di di nghĩ ngợi.

Hồ Lân đi đâu cũng không nói, rất nhanh cầm một bọc khoai nướng đi vào, hấn đưa khoai nướng cho Lý Mân.

Cơm Lý Mân ăn buổi trưa còn chưa tiêu, vốn không thấy đói, nhưng ngửi thấy mùi khoai nướng thơm ngọt, bụng nhất thời kêu hai tiếng “cô cô”, vội lột vỏ khoai lang bắt đầu ăn.

Nàg đang ăn ngon, nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng Hồ Lân: “Lý Mân, buổi trưa đi đâu vậy?”

Lý Mân nuốt toàn bộ khoai lang xuống, vừa muốn nói đi nhập hàng, lại cảm giác được Hồ Lân tới gần.

Hồ Lân đứng đối diện quầy thu ngân, cúi người nhìn Lý Mân, hấn nhìn mắt Lý Mân chòng chọc, không nói tiếng nào.

Trước giờ Lý Mân chưa từng nhìn hấn ở khoảng cách gần như vậy, chỉ cảm thấy làn da hấn trắng mịn như không có lỗ chân lông, lông mày tú lệ và đuôi mắt xếch lên hẹp dài, đường nét mắt hồ ly giống như dùng mực tỉ mỉ vẽ thành, quá xá đẹp mắt.

Nàg vừa rung động, vừa chột dạ, nghiêng mặt qua nhìn chỗ khác.

Hồ Lân lại tiến gần nàg thêm chút, lúc nói chuyện, tựa hồ nhiệt khí đều phun trên tai nàg: “Người đời thường nói yêu nhau, muốn cùng nhau một đời một kiếp, nhưng nàg biết không, cộng thêm cuộc đời này, ta và nàg đã qua cửu sinh cửu thể, phàm là nàg có chút gió thổi cỏ lay động tình, ta đều nhìn rành mạch rõ ràng, đừng nghĩ lừa ta, nếu không...”

Hấn dùng ngón tay phốt qua cằm Lý Mân, cười cười với Lý Mân, nhưng ý cười không chạm tới đáy mắt, đáy mắt của hấn một mảnh hàn ý.

Lý Mân bị khí thế của hấn đè ép có phần thờ không nổi, khoai nướng cũng không dám ăn, cúi đầu, ngập ngừng : “Chị của ta giới thiệu một đối tượng, ta chính là đi xem mắt...”

“Nam nhân khác, nàg nhìn cũng đừng nghĩ đến,” – Hồ Lân kẻ sát vào Lý Mân, hôn một cái lên trán nàg – “Mặc kệ kiếp này hay kiếp trước, nam nhân của nàg đều là ta, nàg là của ta.”

Nói xong, Hồ Lân cầm cốc nước đặt trước mặt Lý Mân, quay người bỏ đi.

Lý Mân sờ trán, trên trán nàg tựa hồ còn lưu lại hơi thở lạnh lẽo rét buốt kia của Hồ Lân.

Đó là một nụ hôn giá lạnh, không có độ ấm. (Kui: Chết.tý.chưa, Lý Mân: ...)

Sau khi Hồ Lân bỏ đi, đến lúc Lý Mân đóng cửa hàng, hấn đều chưa trở về.

Buổi tối trên đường về nhà, Lý Mân mua nguyên liệu làm cánh gà ướp tiêu và bánh trôi hấp rượu, nghĩ về nhà làm cho Hồ Lân ăn.

Cơm chiều làm xong, Lý Mân bày thức ăn trên bàn phòng khách, bật điều hòa, bắt đầu đợi Hồ Lân trở về.

Nhưng Lý Mân ngồi chỗ ấy đợi nửa buổi, Hồ Lân cũng không trở về.

Trong lòng Lý Mân có điểm mất mát.

Buổi tối lúc tắm rửa, thấy bông tắm treo bên cạnh bồn tắm, Lý Mân nghĩ đến mỗi đêm nàg đều tắm rửa cho tiểu hồ ly, trong lòng nhất thời trống trơn.

Tắm xong, nàg giặt mấy cái quần lót vừa mua cho Hồ Lân.

Lý Mân nằm trên giường nửa buổi, lăn qua lộn lại chính là không ngủ được.

Trong mấy tháng này, mỗi lúc buổi tối khi đi ngủ, tiểu hồ ly luôn chui vào trong chăn Lý Mân, dán lên bụng nàng mà ngủ, lúc đầu Lý Mân không quen, sau tập mãi cũng thành thói quen, hiện tại tiểu hồ ly không ở đây, đột nhiên nàng cảm thấy trống rỗng.

Tuy rằng đã khuya, nhưng gió đêm mùa hạ vẫn như cũ mang theo chút hơi nóng, cửa sổ hướng Nam và cửa sổ hướng Bắc trong phòng ngủ Lý Mân đều mở, hình thành dòng chảy đối xứng, mang theo hơi gió nóng thổi lên người, khiến nàng càng thêm ngọt ngào.

Lý Mân dứt khoát dậy, đóng chặt cả hai cửa sổ hướng Nam và Bắc, sau đó mở điều hòa, che chăn ngủ.

Lại qua lúc lâu sau, Lý Mân mới mở mắt ngủ được.

Nàng luôn ở trạng thái ngủ không sâu, cho nên khi cửa sổ hướng Nam truyền tới tiếng “Kèo kẹt”, nàng lập tức liền nghe rõ tỉnh lại.

Trong bóng tối, Lý Mân tròn tròn mắt, nhìn cửa sổ bị mở ra một khe hở, một bóng đen nho nhỏ từ trong khe hở chui vào, rất nhanh cửa sổ tự động đóng lại.

Bóng đen kia nhanh nhẹn nhảy lên giường Lý Mân, sau đó xốc chăn chui vào trong, cọ sát gần Lý Mân, sau đó mới thành thạo cởi nút thắt áo ngủ Lý Mân, dán lên bụng Lý Mân, lúc này mới không động nữa.

Lý Mân không cử động, cũng không lên tiếng, nàng cảm nhận lòng tơ tiểu hồ ly tiếp xúc với làn da mình.

Nàng thích tiểu hồ ly, cũng thích Hồ Lân, nhưng loại cảm giác này giống như thích thú cưng hoặc là thích trẻ con thích em trai, nàng cảm thấy không phải tình yêu nam nữ a!

Nghĩ đến Hồ Lân từng nói : “cộng thêm cuộc đời này, ta và nàng đã qua cửu sinh cửu thế..”, Lý Mân vẫn cảm thấy không tin được, chính là loại cảm giác không rõ ràng không đầu đuôi.

Điều hòa mở thật sự lạnh, Lý Mân kéo chặt chăn mỏng.

Tiểu hồ ly dán trên bụng nàng vừa mềm mại vừa ấm, liên tục không ngừng phát ra hơi ấm, Lý Mân rất nhanh đã ngủ.

Nàng ngủ thực sự an ổn, chờ tới khi nàng bị chuông điện thoại di động bấm riết không tha đánh thức, đã là hơn tám giờ rưỡi sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Vương Bộ Thanh Hoa

Lý Mân cầm điện thoại di động lên, thấy biểu tượng gọi đến, liền nhấn nút nghe : “Tỷ.”

Trong điện thoại di động truyền tới giọng to của Lý Đông Thanh: “Lý Mân, ngày hôm qua hẹn hò thế nào ?”

Lý Mân gắng sức chớp chớp mắt : “Tỷ, sao sáng sớm đã hỏi cái này ?”

Hồ Lân vừa mới rửa mặt đẩy cửa phòng ngủ đi vào, trước mở cửa sổ phía Nam, sau lại mở cửa sổ phía Bắc, sau đó đứng dựa vào cửa sổ phía Bắc nhìn Lý Mân, trong mắt xanh một mảnh sâu thẳm.

Mắt Lý Mân đối diện cùng Hồ Lân, trong lòng không khỏi có chút hoảng loạn, lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Hôm qua lúc chiều sau khi các người tách ra, Trình Trùng có gọi điện thoại cho chị, nói rất vừa lòng với em” – trong giọng Lý Đông Thanh không hề nén được hưng phấn – “Em cảm thấy hân hoan thế nào?”

Lý Mân nghĩ nghĩ, lại nhìn Hồ Lân đang nhìn mình, nàng nổi dừng khí đáp : “Tỷ, em cảm thấy bản thân và Trình Trùng không thích hợp...”

“Có cái gì không thích hợp?” – Lý Đông Thanh cất ngang lời Lý Mân.

“Hắn rất có tiền, em lại nghèo, đôi bên khác biệt quá lớn, tương lai nhất định nảy ra vấn đề” - Lý Mân rất lí trí đáp.

Lý Đông Thanh có vẻ tức giận bức bối: “Em không thử sao biết được? Em là đồ ngốc à? Em đi tới chỗ nào mới tìm được người có điều kiện như Trình Trùng..”

Vô luận tí ti nói thế nào, Lý Mân điều kiện thì không muốn gặp lại Trình Trùng.

Lý Đồng Thanh nói một hồi liền tức giận, gào lên một câu “Về sau ta rút cuộc mặc kệ chuyện của người”, sau đó lập tức cúp điện thoại.

Lý Mân xoay người nằm bò trên giường, yên lặng không nói.

Nàng từ chối tí ti, kỳ thực nguyên nhân không chỉ vì Hồ Lân, nguyên nhân quan trọng nhất là nàng cảm thấy bản thân và Trình Trùng thực không xứng. Tuy bản thân không phải người có tiền, nhưng đi theo tí ti và anh rể, nàng cũng biết không ít chuyện của người có tiền, biết gia đình như vậy chú ý nhất là môn đăng hộ đối. Lý Mân nhớ được tí ti và anh rể từng nói về chuyện kết hôn của một người bạn làm ăn, gia đình nhà gái đưa của hồi môn là hai mươi cửa hàng và một chiếc xe Audi. Nếu nàng và Trình Trùng kết hôn, đến lúc đó đưa cái gì? Một tiệm giày trẻ em cộng nợ nần cộng khoản vay ngân hàng?

Lý Mân than thở.

Hồ Lân đại khái rất vui vẻ. Tuy hắn không cười, nhưng miệng cong cong, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Hắn đi tới gần, vỗ vào mông Lý Mân một cái: “Lý Mân, ta đi mua bữa sáng cho nàng.”

Lý Mân đang suy nghĩ tâm sự, mông đột ngột tê rần, nàng lập tức tỉnh lại, vội nói: “Không cần, trong tủ lạnh có cơm thừa tối hôm qua, người đi hâm nóng đi.”

Hồ Lân xoay người, liếc Lý Mân một cái, cười cười đi ra.

Lý Mân mơ mơ màng màng nằm bò ở trên giường, trước hết nghĩ: Hồ Lân cười như thế nhìn thật quái. Tiếp đó, Lý Mân xoa xoa mông: sao mông lại đau vậy ta? (Kui: haha, lần này tỷ bị cảnh cáo thể thui, may nhá. Lý Mân: cảnh cáo vì chuyện gì, ta làm sai gì sao? Kui:...)

Hồ Lân chuẩn bị bữa sáng thật tốt, lúc này mới gọi Lý Mân.

Lý Mân ngồi xuống ghế, phát hiện Hồ Lân hâm nóng bánh trôi hấp rượu và bánh bao, tìm thấy cả cánh gà ướp tiêu Lý Mân làm hôm qua, còn làm thêm dưa chuột trộn giấm tỏi.

Lý Mân nếm, cảm thấy dưa chuột Hồ Lân làm ăn rất ngon, liền khen một câu: “Không nghĩ tới người còn biết làm thức ăn a!”

Hồ Lân đang dùng thìa múc bánh trôi hấp rượu, nghe vậy liền nói: “Có một kiếp nàng không biết nấu ăn, cơm đều do ta làm.”

“Ách ——” - Lý Mân vẫn cảm thấy không thể tiêu hóa sự thực này – “Hai chúng ta đúng như người nói, làm vợ chồng nhiều năm thế sao?”

Hồ Lân không ngẩng đầu lên – “Đương nhiên là thật, ta lừa nàng làm cái gì.”

Lý Mân nhìn khuôn mặt thanh lệ của hắn, vẫn không sao cảm thấy là thực.

Ăn xong bữa sáng, Lý Mân và Hồ Lân cùng nhau thu dọn bát đĩa.

Lúc Lý Mân rửa bát, Hồ Lân đứng một bên phụ nàng.

Lúc hai người cùng nhau rời khỏi nhà đón ánh nắng, Lý Mân cảm thấy Hồ Lân không giống trước, nàng cảm thấy lúc sáng Hồ Lân vẫn có hình dạng thiếu niên, sau một bữa cơm liền biến thành hình dáng thanh niên. Lý Mân vội hỏi: “Hồ Lân, hình như người biến già thêm chút?”

Hồ Lân không nhìn nàng, trên mặt rất bình tĩnh: “Ta sẽ luôn cùng nàng, nàng già đi, ta sẽ cùng nàng biến già.”

Nhất thời Lý Mân có chút cảm giác rung động không biết tên trong tâm can. Nàng yên lặng lặp lại câu nói kia —— “Ta sẽ luôn cùng nàng, nàng già đi, ta sẽ cùng nàng biến già.”

Buổi sáng, việc làm ăn của tiệm không quá bận, Hồ Lân ra ngoài một chuyến, mãi đến giữa trưa mới trở về.

Đến buổi chiều, Lý Mân đưa tiền bán trang sức giao cho Hồ Lân, để Hồ Lân gửi tiền vào tài khoản ngân hàng của mình, Hồ Lân cầm bọc tiền đi.

Buổi tối trở về nhà, trên truyền hình có tiết mục giám định bảo vật, thấy Hồ Lân xem rất nghiêm túc.

Lý Mân đi bỏ quả dưa hấu, nàng và Hồ Lân mỗi người một nửa, cầm thìa múc ăn.

Trong tiết mục có người đưa ra một cái bình tròn bằng sứ men xanh da trời, chuyên gia đang định giá.

Chuyên gia xác định cái bình sứ Thanh Hoa này thực đúng là Vương Bộ Thanh Hoa, ước lượng giá trị rất cao, khoảng trên dưới một trăm vạn.

Bộ dạng Hồ Lân rất bình tĩnh, Lý Mân ngồi một bên nghe, không nhận được hâm mộ nói: “Người này thực may mắn a, nếu không ngày mai hai chúng ta cũng đem nhà kho dọn dẹp chút, không chừng cũng có thể nhảy ra một cái bình sứ Thanh Hoa.”

Hồ Lân liếc Lý Mân: “Chúng ta cũng có Vương Bộ Thanh Hoa.”

Lý Mân nhìn tay hẩn biến ra một cái bình trà sứ Thanh Hoa, nhất thời ngây người.

Hồ Lân đặt bình trà trên bàn, tiếp tục xem truyền hình.

Trái tim Lý Mân phanh phanh nhảy loạn, đi tới bên Hồ Lân : “Cái này nguoi biến đâu ra vậy ? Sẽ không phải phép che mắt chứ ?”

Hồ Lân liếc nàng một cái : “Đây là của nàng mua ở thời dân quốc a! Còn kèm theo sáu chén trà nữa.”

Tay hẩn duỗi ra, không biết làm thế nào liền xuất hiện một cái chén trà nhỏ màu xanh đáy trắng.

Sau khi bày sáu chén trà ở trên bàn, Lý Mân nhào tới, chăm chú nhìn, phát hiện bình trà và tách trà đều có hoa xanh đáy trắng, nhìn qua có chút cổ, trong đó trên hai chén trà đều có đường vân tinh tế.

Nàng nhìn Hồ Lân : “Thực là Vương Bộ Thanh Hoa?”

Hồ Lân uể oải liếc nàng một cái, không nói chuyện.

Lý Mân giật mình quá mức, lằm bằm lầu bầu : “Chẳng lẽ thực có cái gọi là cửu sinh cửu thế ?”

Nàng truy vấn Hồ Lân : “Thứ gì nguoi cũng giữ lại?”

Mắt Hồ Lân vẫn nhìn màn ảnh ti vi : “Thứ nàng thích thôi.”

Lý Mân: “...”

Chuyện cổ tích của nàng và Hồ Lân, dường như rung động đến tâm can, nhưng đối với nàng mà nói lại không có chút cảm giác chân thật.

Hồ Lân ăn hết sạch dưa hấu : “Muốn bán hay không?”

Lý Mân nhú mày: “Không cần bán, hiện tại cũng không thiếu tiền.”

Thực giác nàng cảm thấy mấy cái này đối với Hồ Lân đều là vật kỷ niệm trân quý, vẫn không bán tốt hơn.

Hồ Lân liếc nàng : “Ta nghe lời nàng.”

Lại nói : “Mấy thứ này nàng thu lại đi.”

Lý Mân trân trọng đem bộ ấm trà Vương Bộ Thanh Hoa cất ở ngăn tủ trong phòng ngủ.

Lúc tắm rửa, Lý Mân vừa xoa rửa sơ sơ cho Tiểu Hồ Tiên, vừa cảm thán : “Tiểu hồ ly, hiện tại hai chúng ta có tính là phú hộ trăm vạn không ? Nghĩ mà xem ! Hà hà!”

Tuy rằng Vương Bộ Thanh Hoa kia không thể cầm đi bán lấy tiền, nhưng Lý Mân vẫn có cảm giác kích động và hưng phấn vì đã trở thành mầm non phú hộ trong tay có trăm vạn.

Tiểu hồ ly dùng miệng cọ cọ lòng bàn tay nàng.

Hắn thích nhất Lý Mân tắm rửa cho hắn, mặc dù trải qua chín kiếp, nhưng cơ hội Lý Mân tự mình tắm rửa cho hắn cũng không nhiều.

Xem ra Lý Đông Thanh thực sự tức giận, đoạn thời gian này không có liên hệ với Lý Mân. Lý Mân biết ti ti thực tức giận, nghĩ sẽ đợi ti ti nguoi bớt rồi đi xin lỗi ti ti.

Dù sao Trình Trùng kia đại khái cũng không vừa ý Lý Mân, cũng không gọi điện thoại.

Tháng 8, tiệm giày trẻ em Ong Vàng cần nhập hàng mùa thu đã đặt trên tỉnh, Lý Mân đương nhiên muốn đi nhập hàng.

Tiếp đó, nàng hỏi Hồ Lân có muốn đi cùng không.

Gần đây Hồ Lân thường tự đi dạo, hương vị thanh nhã như tiên kia dần dần nhạt đi, nhìn qua càng lúc càng giống nguoi của thế giới này. Hắn đang sắp xếp giày trong tiệm, nghe Lý Mân nói vậy, xoay người hỏi Lý Mân: “Hiện tại Vương Bồi Vũ kia ở trên tỉnh?”

“Đừng a, hắn còn đang huấn luyện ở trường cảnh sát.”

Hồ Lân : “Vậy ta cũng đi.”

Những nguoi giống Lý Mân muốn đi lên tỉnh nhập hàng buôn bán, hầu như đều tới bến xe Tân Hoa Thương Thành chọn xe buýt có giường nằm, xuất phát lúc 11 giờ tối, ngủ qua một đêm, rạng sáng sẽ tới tỉnh, sau đó vội vã đi nhập hàng bán lẻ lúc 6 giờ.

Lý Mân chuẩn bị gọi điện thoại đặt vé. Giống như trên báo giá, giá vé là tám mươi đồng, lượt đi năm mươi, lượt về ba mươi.

Nàng nhìn nhìn Hồ Lân, có ý muốn tiết kiệm tiền, dùng khẩu khí như đùa nói : “Hồ Lân, hay ngươi biến thành tiểu hồ ly, như vậy chúng ta lên tỉnh chỉ mất tiền một vé.”

Hồ Lân liếc nàng một cái, hừ một tiếng coi như đồng ý.

Lý Mân khó gặp dịp nổi hứng keo kiệt, tiết kiệm được tám mươi đồng, vui vẻ lăm lăm, đặt vé xong liền ngâm nga hát, sau đó đến phòng kho sắp xếp hàng hóa.

Hồ Lân trông tiêm, nghe Lý Mân ngâm nga cái gì mà “...Ngoài việc nghĩ tới ngươi, ngoài việc yêu ngươi, cái gì ta cũng đồng ý...”, hẳn cảm thấy cuộc sống như vậy thật bình yên hạnh phúc, không tự chủ được mỉm cười.

Lý Mân cho rằng hẳn biến thành hồ ly để tiết kiệm tiền, vẫn còn vui vẻ, lại không biết hẳn thật ra rất thích biến về nguyên hình để dính cạnh nàng, quang minh chính đại dán lên người nàng, gần nàng, dựa vào nàng, ngửi hương vị tốt đẹp kia trên thân nàng...

Từ sau lần trước nàng ra đi, hẳn đã đợi nàng hơn sáu mươi năm, là sáu mươi năm cô độc lạnh lẽo không có nàng, luôn gặm nhấm lòng hẳn.

Một kiếp này phí nhiều năm như vậy, thực không dễ dàng tìm thấy nàng, hẳn hẳn không thể lúc nào cũng dán lên người nàng...

Lý Mân không biết, nhưng hẳn biết, hẳn cũng sẽ cho nàng biết, cảm tình của hẳn đối với nàng trăm ngàn năm qua là thế nào.

Lý Mân gọi điện cho Mã Hiểu Nam, kêu Mã Hiểu Nam tới, dặn dò kĩ càng một phen.

Đã một thời gian Mã Hiểu Nam không tới đây, nàng nhìn thấy Hồ Lân, kinh ngạc quá đổi.

Lý Mân cười giới thiệu : “Đây là bạn trai ta, Hồ Lân.”

Tính Mã Hiểu Nam vô tư, cũng cười đáp : “Mân tí, bạn trai tí cũng thật đẹp trai!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Khoản Tiền Đầu Tiên

Lý Mân vô ý liếc Hồ Lân một cái.

Hồ Lân cười cười, cũng không nói gì.

Bây giờ nhìn hẳn khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, ngũ quan thanh lệ như trước, nhưng không còn là thiếu niên non nớt, còn tăng thêm vẻ trầm ổn của thanh niên.

Hắn cúi xuống thu dọn các loại sách giám định đồ cổ, báu vật hẳn mua về trên bàn, lông mi dài rậm rũ bóng trên mặt, che khuất sóng mắt sâu thẳm. Mắt hẳn nhìn qua là mất một mí, kỳ thật là hai mí trong, nhìn ở góc độ của Lý Mân, đuôi mắt hẳn xếch lên, giống như được ai đó tỉ mỉ vẽ nên, đường nét đẹp để làm người ta kinh ngạc.

Môi hẳn rất đẹp, là màu hồng, đang mím chặt.

Lý Mân nhìn Hồ Lân, Mã Hiểu Nam nhìn Lý Mân, hai nàng nhìn nhau cười.

Sau khi chuyện trò với Mã Hiểu Nam, Hồ Lân và Lý Mân trở về nhà.

11 giờ đêm nay bọn họ sẽ bắt xe, hiện tại phải trở về thu dọn hành lý.

Lúc Lý Mân thu dọn hành lý, Hồ Lân nằm bò trên giường, mở máy tính bảng xem, bộ dáng rất nghiêm túc.

Lần này đi chỉ trong ba ngày, kỳ thật không cần thu dọn nhiều thứ, Lý Mân đem theo quần áo thay đổi cho ba ngày của nàng và quần áo mặc hai ngày của Hồ Lân. Nàng thu dọn hành lý xong, đi qua xem Hồ Lân đang làm cái gì, lúc này mới phát hiện Hồ Lân đang dùng google tìm hiểu thị trường buôn bán đồ cổ trên tỉnh.

“Ngươi muốn bán Vương Bộ Thanh Hoa kia?” - Lý Mân tùy ý hỏi một câu.

“Cái đó không bán” – Hồ Lân cúi cánh tay trái, kéo eo Lý Mân, đè Lý Mân nằm trên giường – “Mấy ngày nay ta ra ngoài, đến đường Trọng Cảnh đào bức họa cổ, muốn tìm hiểu thị trường ra sao.”

Lý Mân nghiêng mặt nhìn Hồ Lân, trong lòng không khỏi giật mình – “A, người còn biết kinh doanh?”

Hồ Lân thờ ơ như không xem mạng : “Kiếp trước nàng đặc biệt thích tiêu tiền, lại còn trong thời kì khó khăn, không biết buôn bán sao ta nuôi nổi nàng ?” (Kui: Xem ra 8 kiếp trước của anh cũng ko sung sướng gì, cái gì cũng phải học để nuôi vợ, haizz. Hồ Lân: nha đầu không hiểu đừng nói nhiều, đó gọi là một loại hạnh phúc. Kui:...)

Lý Mân im lặng, một lát sau mới nói : “Nếu đúng thực hai chúng ta cùng ở một chỗ suốt mấy đời, sao người có thể không chán ghét ta?”

Tay phải Hồ Lân điều khiển con trỏ, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve lưng Lý Mân : “Đều là nàng, sao ta phải phiền chán, lại nói, mỗi một kiếp, nàng vẫn là nàng, nhưng lại có phần không giống nhau.”

Nói xong, giống như nghĩ đến cái gì, khóe miệng hần nhếch lên, cho thấy là đang cười.

Lòng hiếu kỳ của Lý Mân lập tức nổi lên, nghiêng người nằm ở đó nhìn Hồ Lân: “Rốt cuộc có gì không giống nhau?”

Hồ Lân vẫn nhìn website đồ cổ, hần vừa xem vừa nói chuyện, trên mặt mang ý cười.

“Có một kiếp, thân thể nàng không tốt, rất yếu ớt, lại bị ta nuông chiều hư, hay nóng giận, không quan tâm cái gì, dạy cái gì hòng cái ấy, còn dám đánh ta; còn có một kiếp, nàng phải chịu khổ, lúc đó ta không có nhiều pháp lực, phải gia tăng thời gian tu luyện, nàng liền sống ở thôn dã cùng ta cả một đời; còn có một kiếp, nàng đặc biệt...cái kia...rất đào hoa, ta lại chỉ có thể hiện nguyên hình, dù như vậy, nàng vẫn ở cùng ta suốt một đời..Cứ nói kiếp trước thôi, nàng đặc biệt cẩn thận, cái gì cũng muốn chu toàn, ngay cả mua cái nhẫn cũng nghĩ tới mua thêm dầu ăn, bức ta mỗi ngày đều phải nghĩ cách kiếm tiền...”

Tuy rằng đang trách Lý Mân, nhưng trên mặt Hồ Lân mang ý cười, nhìn qua rất hạnh phúc.

Lòng Lý Mân đột nhiên động, lỗ mũi cay cay, nàng nằm bò trên giường gần sát Hồ Lân, nửa buổi cũng không nói chuyện.

Nàng vẫn không cảm giác được đây là sự thực, nhưng bị cảm động, bị chân tình của Hồ Lân đối với những “Lý Mân” kia làm cảm động.

Lý Mân xuống lầu làm cơm chiều, Hồ Lân thu dọn trong sân.

Cơm chiều rất đơn giản, Lý Mân làm mấy cái bánh rán hành, lại nấu một nồi cháo kê.

Vặn bếp gas nhỏ rán bánh, Lý Mân có chút không an tâm, liền ra ngoài nhìn Hồ Lân.

Lúc này trời đã xẩm tối, trong sân lại không bật đèn, toàn bộ có hơi tối, Lý Mân thấp thoáng thấy Hồ Lân đang đứng trước cửa sổ thư phòng làm cái gì đó, nàng hơi tò mò, liền đi mấy bước tới hành lang, kết quả thấy Hồ Lân đang trêu chọc gốc cây đào kia.

Lý Mân liền đi tới, đứng bên cạnh nhìn.

Hồ Lân rất chuyên chú bận rộn, cầm một cái xẻng nhỏ, chôn một tấm bùa vàng dưới gốc cây đào, sau đó rất nghiêm túc lấp đất che đậy.

Hần xong việc ở bên này, lại đi qua “chiếu cổ” hoa sen đỏ trong vại bên kia.

Hoa sen gì đó đã biến mất, trong vại chỉ còn lá sen ỉu xiu không có tinh thần.

Hồ Lân cũng chôn dưới vại sen một lá bùa.

Lý Mân nhìn hần xong việc, lúc rửa tay mới hỏi : “Người làm cái gì đấy?”

Hồ Lân liếc nàng một cái : “Còn không phải xử lý đào hoa của nàng ?” (Kui: hí hí, ‘đào hoa’ này thỉnh hiểu 2 nghĩa a).

Lý Mân: “...”

Lúc Lý Mân bày cơm, Hồ Lân lại tưới cho tất cả hoa cỏ trong sân một lần nước.

Hơn 10 giờ tối, Hồ Lân xách hành lý, mang Lý Mân tới bến xe Tân Hoa Thương Thành. Lúc tới bến xe, Hồ Lân kéo Lý Mân vào một góc khuất không người. Một phút sau, một tay Lý Mân kéo rương hành lý, một tay ôm một con hồ ly đen nhỏ đi ra.

Giường nằm trong xe rất sơ sài, phân làm giường trên và dưới, Lý Mân luôn thích ngủ giường trên, cảm thấy giường trên thường sạch sẽ hơn chút, liền tìm một cái giường trên bò lên.

Điều hòa trong xe đã mở, rất mát mẻ.

Lý Mân không thích chăn mền của nhà xe, nàng mang theo chăn bông nhỏ của chính mình. Vì dễ thuận tiện khi đi xe, nàng mặc áo phông và quần thể

thao, áo phông có co giãn, tiểu hồ ly vốn nằm trên bụng nàng cách một tầng chăn bông lại xốc áo phông của nàng lên, chui vào trong.

Xe đang chạy, Lý Mân nhắm mắt nằm, cảm nhận được nơi lồng mềm của tiểu hồ ly tiếp xúc với da thịt mình. Nàng tự biết bản thân có chút thèm khát cảm giác đụng chạm da thịt, việc tiếp xúc như vậy có thể mang lại cho nàng cảm giác thư thái và an toàn vô hạn.

Nàng rất nhanh đã ngủ.

Từ lúc bắt đầu tiểu hồ ly luôn nhắm mắt, thực tế lại đang nghĩ ngợi.

Trải qua nhiều kiếp như vậy với Lý Mân, hẳn không ngừng tổng kết kinh nghiệm, hiện tại đã ngộ được chân lý để chung sống với Lý Mân, hẳn vừa phải ăn sạch Lý Mân, quản lý chặt chẽ nhưng không được làm căng hoặc buông lỏng, nhất định phải nắm chắc nhịp độ này.

Sau khi nghĩ ngợi một lát, tiểu hồ ly hơi mệt, hẳn dán trên người Lý Mân, cảm thấy cơ thể thả lỏng vô cùng, rất nhanh liền ngủ trong chiếc xe lung la lung lay.

Hơn 8 giờ sáng, Lý Mân và Hồ Lân tới một nơi gần chỗ nhập hàng – một khách sạn có tên Hoa Tháng Tám.

Lần này toàn là các chủ cửa hàng từ các nơi lên tỉnh nhập hàng, có nhiều người đi một mình, cũng có rất nhiều giống Lý Mân và Hồ Lân đi hai người.

Lễ tân hỏi quan hệ của Lý Mân và Hồ Lân, do Lý Mân không muốn bị sắp xếp ở cùng phòng với người khác nên thuận miệng nói là người nhà.

Lý Mân và Hồ Lân liền được xếp vào một phòng.

Dựa theo lịch trình của tổng công ty, ngày đầu là họp và liên hoan, sáng ngày hôm sau là hoạt động tự do, buổi chiều tới trụ sở phòng thí nghiệm tham quan, ngày thứ ba giao nhận hàng, sau đó kết thúc.

Buổi sáng hôm sau, Hồ Lân mang Lý Mân tới Thế giới đồ cổ Bích Ba Viên.

Đi ra từ Bích Ba Viên, hẳn lại gọi xe đưa Lý Mân tới Thành Đồ Cổ.

Đi ra từ Thành Đồ Cổ, Lý Mân bắt Hồ Lân khao số tiền tám vạn đồng, đưa Hồ Lân tới quán cổ Lạc Dương phía Tây đối diện Thành Đồ Cổ để ăn đồ Lạc Dương.

Mãi tới lúc chọn xong thức ăn, Lý Mân vẫn có chút hoảng hốt ----- tiền này kiếm cũng quá dễ dàng đi ? Hồ Lân tùy ý đi dạo, đảo bực tranh cổ, sau đó liền bán được tám vạn đồng ? Bản thân mình đau khổ cay đắng nhập hàng bán, cả năm cũng không lãi nổi tám vạn đồng a !

Hồ Lân lại vẫn bình tĩnh, hẳn vừa gọi phục vụ mang trà Thiết Quan Âm lên, vừa hỏi Lý Mân: “Trời sắp trở lạnh, mỗi ngày chạy xe tới cửa hàng cũng rất mệt, ta buôn bán một chút liền có thể mua cho nàng một chiếc xe, nàng muốn loại xe gì ?”

Lý Mân nhìn Hồ Lân, không nói gì.

Hồ Lân đưa chén trà cho nàng : “Uống trà trước đã.”

Hắn biết Lý Mân thích uống Thiết Quan Âm nên gọi cho nàng một bình Thiết Quan Âm.

Trời nắng to, hẳn mang theo Lý Mân chạy đi chạy lại giữa hai tiệm đồ cổ lớn, hẳn có chút thương nàng : “Lần sau nàng ở trong khách sạn đợi, mình ta đi được rồi.”

Lý Mân uống một ngụm trà, lúc này mới bình tĩnh lại, nhìn Hồ Lân – “Hồ Lân, ngươi thực lợi hại !”

Hồ Lân liếc nàng, rũ mắt xuống nhìn cái cốc trong tay.

Lý Mân ngạc nhiên phát hiện mặt hắn đỏ.

Da Hồ Lân trắng, hơi phiếm hồng một chút nhìn rất rõ. Hắn nhìn Lý Mân chăm chú, mắt long lanh nước, giống như một cái hồ sâu, sắp hút Lý Mân vào -- mấy ngày nay, mắt hắn cũng không xanh như vậy, nay biến thành một loại xanh lá cây đậm như hồ nước tĩnh lặng.

Tim Lý Mân đập nhanh một trận, vội nhìn đi chỗ khác, vừa lúc mấy người phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Lý Mân thích ăn đồ Lạc Dương, nhưng ở Tiểu Thành không có quán như vậy, cho nên trước giờ nàng toàn đợi đến lúc lên tỉnh nhập hàng mới có thể tới đây ăn đã nghiền. Bình thường chỉ có mình nàng, lần này tới cùng Hồ Lân , nàng gọi không ít thức ăn, đều là những món mình thích, ví dụ như tổ yến mẫu đơn, canh thịt hoa sen, cá rân chua cay, thịt viên rang cháy cạnh chua cay, món chính là mì lổ nước thịt và mì xào thịt dê.

Trong lòng nàng có chút loạn, thức ăn vừa bê lên liền cúi đầu ăn.

Buổi chiều sau khi tập trung, mọi người ngồi xe đi tham quan trụ sở.

Lúc xe buýt ngừng lại, Lý Mân mới phát hiện bên ngoài đang mưa.

Mưa này nhẹ lất phất, cũng không lớn, khiến thời tiết nóng giảm bớt chút.

Nơi này chỗ nào cũng là cây xanh cỏ xanh, phòng ở của mọi người màu trắng giữa đám cây, ngoài khu nhà khách là nước chảy róc rách vờn quanh, cây cỏ xanh tươi, mưa phùn lác đác, hoa đỏ nhà khách trắng, cảnh sắc thực đẹp.

Trưởng đoàn phát chìa khóa, thông báo cho mọi người thời gian tập hợp ở nhà ăn, sau đó cho mọi người giải tán.

Mọi người cầm chìa khóa, nhao nhao đội mưa tới phòng của mình.

Lý Mân đang muốn xuống xe, trong tay Hồ Lân lại xuất hiện một cái ô. Lý Mân nhận ra đó là ô che nắng của mình, không biết Hồ Lân làm thế nào cầm tới đây.

Hồ Lân bung dù, kéo Lý Mân men theo đường nhỏ bên bờ suối tới phòng của hai người.

Trong phòng bày hai chiếc giường nhỏ, thoát nhìn sạch sẽ bóng loáng.

Lý Mân hiếu kỳ tìm hiểu bên trong, phát hiện trang bị trong phòng ở rất đầy đủ, không những có ti vi, phía sau còn có một buồng vệ sinh có thể tắm rửa.

Hồ Lân ngồi trên giường, nhìn Lý Mân đi tới đi lui, trong lòng bình tĩnh, có một loại cảm giác hạnh phúc quen thuộc.

Lý Mân mở cửa sổ trong phòng, nhìn mưa bên ngoài và rừng cây xanh cùng hoa hồng nở rộ, nghe tiếng mưa tí tách rả rích, tâm tình lập tức thư thái.

Buổi tối là bữa liên hoan chung.

Hôm nay Lý Mân rất vui vẻ, thuận miệng uống hai chén rượu.

Hồ Lân không uống rượu, hần ngồi gần Lý Mân, tuy không nói chuyện, nhưng luôn gấp đồ ăn rót nước, chăm sóc nàng kín kẽ không khe hở.

Ngồi bên cạnh cũng là chủ cửa tiệm tới từ Tiểu Thành, nhận ra Lý Mân, liền nói với Lý Mân : “Lý Mân, cô thật là có phúc khí, nhìn chồng cô đối với cô thật tốt a.”

Lý Mân uống chút rượu, đang có chút choáng váng hồ đồ, nghe vậy đang muốn đáp lại người ta hai câu, bỗng nghe bên cạnh truyền tới tiếng người gọi tên nàng —— “Lý Mân?”

Đây là một giọng nam rất có từ tính, nghe ra người hỏi đang không biết có đúng là nàng hay không .

Nhưng, thanh âm này, vô luận thế nào, Lý Mân không sao quên được.

Lý Mân lập tức cứng người, sau nửa buổi mới chậm rãi xoay người, đứng dậy, trên mặt dờ khóc dờ cười : “Là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 16: Ước Hẹn Với Long Ngư

Hồ Lân lập tức phát hiện Lý Mân khác thường, hần cũng đứng lên, duỗi tay kéo eo Lý Mân, ngoài mặt sòng em gió lạnh, trên thực tế đang đánh giá nam nhân đối diện.

Nam nhân này thoát nhìn còn rất trẻ, làn da màu tiểu mạch, mặt mũi thanh tú, đang nhìn Lý Mân, về mặt kinh hi.

Mà bộ dạng Lý Mân vẫn đông cứng ở chỗ ấy, làn môi cũng có chút run rẩy: “...Long Ngư?”

“Ừ” – người tên Long Ngư kia cười hi hi, liếc nhìn Hồ Lân bên cạnh Lý Mân – “Anh cùng vài đồng nghiệp trong cục tới đây ăn cơm, còn em?”

Lý Mân miễn cưỡng cười cười : “Em.em mở tiệm giày trẻ em ở nhà, tới lúc nhập hàng nên đến đây.”

Lý Mân nói chuyện với Long Ngư, Hồ Lân đứng một bên lạnh nhạt.

Hần vừa thấy Long Ngư, liền biết người này không dễ đối phó như với Trình Trùng kia.

Lúc ấy sau khi Lý Mân và Trình Trùng tách ra, Hồ Lân biến thành một bà thầy bói túm lấy Trình Trùng đoán mệnh, đại khái dọa hần một chút, nói Trình Trùng vừa mới gặp được nữ sát tinh gây trở ngại tới tài vận. Trình Trùng là dân kinh doanh, sợ nhất là cái này, nửa tin nửa ngờ, sau cũng không gọi điện

thoại cho Lý Mân.

Nhưng Long Ngư này chính là loại hình Lý Mân thích, hơn nữa nhìn phản ứng của Lý Mân, sợ rằng không đơn giản như vậy.

Trên mặt Hồ Lâm cười cười, trong lòng lại đang nghĩ đường ngang ngõ dọc. Hắn càng nghĩ tới chủ ý xấu xa, trên mặt càng cười rạng rỡ.

Bên kia Long Ngư đang cùng Lý Mân tán dóc mấy câu.

Long Ngư thấy bộ dạng thân mật của Lý Mân và nam nhân đặc biệt xinh đẹp bên cạnh nàng kia, thoáng liếc lại, nghĩ Lý Mân sẽ giới thiệu, ai ngờ Lý Mân đang thất hồn lạc phách, căn bản không nghĩ tới việc giới thiệu.

Đồng nghiệp của Long Ngư còn đang ở bên kia đợi hắn, bên nói với Lý Mân: “Đồng nghiệp anh còn đang đợi bên kia, nháy gọi đi động cho anh, anh sẽ gọi lại.”

Sau khi hai người trao đổi số đi động xong, Long Ngư liền rời đi.

Trong lòng Lý Mân rất khó chịu, ăn không vô. Nàng gắng gượng chống đỡ nói với Hồ Lâm: “Ta không thích ăn thịt bò, dạ dày có chút khó chịu, ta ra ngoài trước.”

Nói xong, nàng cũng không đợi Hồ Lâm trả lời, xoay người bỏ ra ngoài.

Nếu như mọi khi, nhất định Hồ Lâm sẽ đi theo, nhưng lần này, hắn chỉ khẽ gật đầu, ngồi lại chỗ của mình.

Lúc này ngoài nhà ăn còn mưa rơi lác đác, Lý Mân cũng không mở dù, chậm rãi đi men theo con đường mòn trong rừng cây.

Long Ngư là mối tình đầu của nàng, hoặc đúng hơn là mối tình đơn phương đầu tiên.

Lúc học trung học, Long Ngư ngồi đằng trước Lý Mân. Long Ngư là loại thiếu niên hoạt bát ăn ngay nói thẳng, Lý Mân là loại thiếu nữ ngưng đọng dịu dàng, nhưng hai người lại trở thành bạn tốt.

Đến sinh nhật Lý Mân, bởi vì tóc nàng dài, Long Ngư liền tặng nàng chiếc trâm bạch ngọc.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Lý Mân phát hiện mình thích Long Ngư.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Lý Mân lấy được bằng lái, thổ lộ với Long Ngư.

Lúc ấy Long Ngư không từ chối, nhưng sau khi lên đại học, Lý Mân gọi điện thoại và nhắn tin cho hắn không ít lần, hắn cũng không chủ động trả lời dù chỉ một cú điện thoại, một phong thư. Dần dần, Lý Mân cũng không rõ nữa, nàng cố nén, rút cục không liên lạc với hắn, không nghĩ lại tình cờ gặp hắn ở chỗ này.

Lý Mân cũng không biết nàng làm thế nào trở về, chính là trong lòng khó chịu, lồng ngực giống như bị người ta hung hăng đập một cái.

Tuy rằng không liên lạc với Long Ngư, nàng cũng từ bạn học biết được tin tức của Long Ngư. Cha của Long Ngư là lãnh đạo tư pháp của Tiểu Thành, hắn vừa tốt nghiệp đại học liền bị cha hắn dùng quan hệ sắp xếp vào cục an toàn quốc gia trên tỉnh. Có bạn học quen biết với Long Ngư còn nói, cha Long Ngư mua cho quý tử một biệt thự ở vịnh ven biển đắt tiền nhất, còn mua cho hắn một chiếc xe BMW.

Lý Mân thường tưởng tượng, nghĩ rằng nhiều năm sau gặp lại, biết đâu Long Ngư nhận ra nàng sống tốt, sẽ có một ngày lại thích nàng. Ai ngờ hiện tại gặp lại, nàng vẫn bình thường như vậy, chán nản như vậy.

Nghĩ đến đây, trái tim Lý Mân liền đau thắt.

Mưa tuy không lớn, nhưng rất tinh mịn, đi trong mưa được một lúc, áo quần nàng đã ướt đẫm, may mà điện thoại di động của nàng rất nhỏ, luôn nắm ở trong tay, không dính phải mưa.

Lúc này trời đã sẩm tối, đèn hai bên đường đã bật sáng, ánh sáng mờ nhạt xuyên qua mưa bụi, mịt mờ mịt mịt.

Lý Mân cúi đầu đi, không để ý va phải một bộ ngực ấm áp.

Nàng ngẩng đầu, phát hiện là Hồ Lâm đang cầm ô.

Một tay Hồ Lâm bung dù, một tay kéo eo nàng, mang nàng tiến về phía trước, rất nhanh về đến khu nhà khách của bọn họ.

Sau khi vào phòng, Hồ Lâm đẩy Lý Mân vào phòng tắm, lại lục trong rương hành lý tìm được quần lót và váy ngủ của Lý Mân, chuyển vào cùng khăn tắm.

Thường ngày hắn đều biến thành hồ ly nhỏ tắm rửa chung với Lý Mân, lúc này vì có mưu đồ nên không vào trong.

Hồ Lâm nhặt điện thoại di động Lý Mân ném trên giường, không chần chừ tìm đến số đi động của Long Ngư.

Lý Mân đang tắm nước nóng, Hồ Lân ở bên ngoài nói lớn tiếng : “Lý Mân, ta ra ngoài một chút !”

Lý Mân đang có tâm sự, thuận miệng đáp một tiếng.

Tắm rửa xong đi ra, Lý Mân đang chải tóc, điện thoại di động của nàng vang --- là Long Ngư gọi tới.

Giọng Long Ngư rất bình tĩnh, hẳn cũng không nhiều lời, chỉ nói muốn mời Lý Mân tối mai cùng nhau ăn bữa cơm.

Dựa theo lịch trình của Lý Mân, sáng mai sau khi nhận hàng xong, buổi chiều 2 giờ sẽ đón xe giường nằm rời tỉnh. Nhưng nghe lời mời của Long Ngư, nàng mà xui quấy khiến thế nào liền đáp ứng.

Lý Mân vui vẻ đến muốn bay lên, nàng đi tới đi lui trong phòng, vừa đi vừa nghĩ kế hoạch ngày mai nên làm gì.

Khi Hồ Lân trở về, phát hiện Lý Mân đã nằm trên giường, mái tóc dài còn ẩm ướt. Hắn cầm máy sấy, đứng bên giường bắt đầu sấy tóc cho Lý Mân.

Lý Mân chưa ngủ, nàng ngồi dậy từ trên giường, thuận tiện để Hồ Lân sấy tóc cho mình.

Hồ Lân vừa vén mái tóc dài của nàng cho gió nóng lùa qua, vừa không biểu lộ gì hỏi : “Sao cao hứng vậy ?”

Lý Mân nghiêng mặt cười với Hồ Lân : “Bạn trung học cũ của ta vừa mới gọi điện, nói tối mai mời ta ăn cơm !”

Hồ Lân rũ mắt xuống, không nói chuyện.

Lý Mân liếc Hồ Lân, cầu khẩn : “Hồ Lân, mai chúng ta chưa cần đi, ngày mai mới đi có được không ?”

Nàng rất sợ Hồ Lân không đáp ứng, tha thiết mong chờ nhìn Hồ Lân.

Bộ dạng Hồ Lân như không để ý : “Được, đến lúc đó ta không quấy rầy bạn cũ các người gặp mặt, ta đi xem tiệm đồ cổ phía Bắc.”

Hồ Lân sấy khô tóc Lý Mân xong thì đi tắm rửa.

Lý Mân nằm ngủ.

Hồ Lân tắm xong đi ra, tới giường bên cạnh nằm xuống, duỗi tay tắt đèn đầu giường.

Thể xác và tinh thần Lý Mân đều mệt mỏi, nhưng lật người nửa buổi cũng không ngủ được, cảm thấy có chuyện gì đó rất không đúng. Qua nửa ngày nàng mới nghĩ ra. Trong mấy tháng này, Hồ Lân đều là biến về nguyên hình hồ ly tắm rửa cùng nàng, cùng nàng ngủ mỗi đêm.

Một khi đã nghĩ ra, Lý Mân càng không ngủ được, nàng có ý muốn kêu Hồ Lân biến thành tiểu hồ ly để ngủ cùng nàng, nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy không thích hợp. Ban đầu nàng coi Hồ Lân là tiểu hồ ly, nhưng hiện tại Hồ Lân có thể trông tiệm, có thể làm việc nhà, còn rất biết kiếm tiền, không khác biệt gì so với nam nhân bình thường, cho nên bảo hắn biến thành hồ ly, Lý Mân cảm thấy không ổn.

Hồ Lân nằm dựa lưng về phía Lý Mân ở trên giường, cũng không ngủ được.

Hắn ngủ cùng Lý Mân lâu vậy, không có thói quen ngủ một mình, không ngửi thấy mùi của Lý Mân, không được gần Lý Mân hẳn không ngủ được. Nghe thấy tiếng Lý Mân xoay người ở giường bên cạnh, Hồ Lân nghĩ muốn lập tức thay đổi hình dạng về nguyên hình để tới ngủ cùng Lý Mân.

Nhưng nghĩ tới kế hoạch của mình, Hồ Lân yên lặng kiềm chế bản thân, không nhúc nhích nằm ở chỗ ấy.

Buổi sáng hôm sau giao nhận hàng xong, Lý Mân và Hồ Lân tiếp tục đặt phòng ở khách sạn.

Hồ Lân đi tiệm đồ cổ phía Bắc.

Lý Mân đi trước mua một chiếc váy đẹp, mua thêm đôi giày cao gót, sau đó tìm một thẩm mỹ viện, nhờ thợ trang điểm cho mình, lúc này mới thay váy chải đầu, gọi xe đi hẹn hò.

Địa điểm ước hẹn của nàng và Long Ngư là nơi giao thoa của đường Bích Vân và đường Hàng Hải.

Lý Mân vừa mới tới, bốn phút sau Long Ngư đi xe BMW tới.

Sau khi Lý Mân lên xe, Long Ngư hỏi nàng : “Muốn ăn gì không ?”

Đây là lần đầu Lý Mân chính thức hẹn hò với Long Ngư, bèn nói : “Em ăn gì cũng được, anh quyết định đi.”

“Vậy thì đi phố Đức Trị ăn bún gạo nhé. Ở đó có một nhà bún gạo ăn rất ngon.”

Rất nhanh đã tới phố Đức Trị, Long Ngư nói với Lý Mân : “Gửi xe bên kia phố phải thu phí, anh biết có nơi đỗ xe không thu phí, chúng ta tới đó đỗ xe.”

Tuy Lý Mân cảm thấy lời hán nói không khỏi có chút keo kiệt, nhưng không nói gì.

Long Ngư đỗ xe ở một bãi đỗ dưới lòng đất của một siêu thị cỡ lớn, sau đó cùng Lý Mân đi bộ tới phố Đức Trị.

Lý Mân cảm thấy từ nơi này tới phố Đức Trị có chút xa, nhưng cũng không nói gì, đành phải nhìn quai giày cao gót đi lần đầu trên chân mình mà trong lòng than thở. (Kui: giày mới đi đau chết chân a. Lý Mân...)

Thân hình Long Ngư thẳng tắp, sạch sẽ ưa nhìn, hần thân cao chân dài, lúc đi đường luôn xoải bước, đi ở phía trước; Lý Mân mặc váy, xách túi nhỏ, chân đi giày cao gót da bảy phân, đi trên đường giống như dương liễu gặp gió thổi, rất nhanh không theo kịp.

Tiệm bún gạo này nằm tít trong một ngõ nhỏ ở phố Đức Trị, trang trí sơ sài, nhưng rất nhiều khách, trong tiệm đầy người, Long Ngư và Lý Mân đành phải lấy số đứng bên ngoài xếp hàng chờ gọi.

Long Ngư nhìn số phiếu trong tay, nói với Lý Mân: “Em đợi ở chỗ này, anh đi mua ít thứ.”

Khi Long Ngư trở về, Lý Mân đã được xếp bàn, vừa mới bung hai bát lớn bún gạo tới.

Long Ngư thả trên bàn bốn túi. Lý Mân phát hiện một túi là gà quay, một túi là cánh gà chiên, một túi là đùi gà kho.

Lý Mân nhìn cái túi thứ tư, trong lòng nghĩ : sẽ không phải cũng là gà chứ ?

Long Ngư mở túi thứ tư—— lòng gà kho ——nhiệt tình mời Lý Mân: “Ăn đi! Ăn đi!”

Lý Mân mỉm cười gật đầu, nhưng vô luận ra sao cũng không duỗi đũa gắp cái kia.

Long Ngư có vẻ rất thích ăn gà, mặc cho Lý Mân có ăn hay không, bản thân hần gió cuốn mây tan ăn sạch sẽ bóng loáng gà quay, chân gà, cánh gà, tim gà.. chỉ thừa mỗi xương.

Trong tiệm bún gạo không có máy điều hòa, từ trong tiệm đi ra, Long Ngư đầu đầy mồ hôi cởi đi áo vét bên ngoài, song song đi cùng Lý Mân.

Lý Mân đi đường, lặng lẽ liếc Long Ngư bên cạnh.

Trong ký ức của nàng, Long Ngư vừa hào phóng lại hào sảng, bằng không cũng sẽ không tặng trăm bạch ngọc quý giá như vậy cho nàng làm quà sinh nhật, tại sao lần gặp mặt này vừa keo kiệt lại nhỏ mọn như vậy ?

Lý Mân cảm thấy hoặc là Long Ngư đã thay đổi, hoặc là bản thân mình đã mỹ hóa ký ức, trong lòng không khỏi rầu rĩ.

Long Ngư vừa lái xe rất thành thạo, vừa nói chuyện: “Buổi tối mười giờ đến mười một giờ ở Mỹ Khái có karaoke, tiền vé chỉ còn nửa giá, đến lúc đó hai chúng ta đi hát, chưa nói chuyện khác, quà vật đồ uống gì đó đều là giá gốc...”

Lý Mân yên lặng nghe, lúc cần gật đầu thì gật đầu.

Vì chưa đến mười giờ tối, Long Ngư đem Lý Mân tới đi dạo trong siêu thị gần Mỹ Khái. Dạo nửa ngày, cuối cùng Lý Mân mua ít ô mai, chocolate linh tinh làm quà vật.

Long Ngư đi trước, Lý Mân đi phía sau tự mình trả tiền rồi mới đi ra.

Đi dạo bên ngoài đến 9h55, Long Ngư mới đưa Lý Mân tới Mỹ Khái.

Vào thuê một phòng, vừa mới bắt đầu, Long Ngư còn giả bộ : “Lý Mân, em tới hát không?”. Sau khi Lý Mân khiêm nhường từ chối một câu, Long Ngư liền bắt đầu phát huy mười phần bản sắc âm nhạc, cầm micro hát một bài tiếp một bài mãi không ngừng.

Long Ngư hát thực dễ nghe, cũng rất nhập tâm, Lý Mân ngồi một bên nghe hần hát.

Hát một mạch đến 10h55, Long Ngư hát xong một khúc “Mưa trên trời xanh”, vẫn chưa thỏa mãn nói : “Ai nha, thời gian qua thật là nhanh!”

Lý Mân vội nói : “Bằng không lại hát một lúc nữa ?”

Long Ngư quyết đoán phủ định: “Không hát, kế tiếp sau đây không tính nửa giá tiền.”

Lý Mân rất muốn nói ‘Em mời’, nhưng nghĩ nghĩ, lại lo lắng tổn thương lòng tự tôn nam tử hán của Long Ngư, bèn thôi.

Ra khỏi Mỹ Khái, Long Ngư mời Lý Mân đi ăn khuya, còn hỏi Lý Mân: “Em muốn ăn gì không?”

Lý Mân hoảng hốt cảm thấy bản thân như người được một luồng hương vị là lạ, giống như mùi chuông hồ hay sói hay chồn trong vườn bách thú vậy. Nàng không dám chắc, lặng lẽ hít hít ngửi.

Long Ngư giống như chú ý động tác nhỏ của nàng, cười cười nói : “Nơi này cách công viên Tử Kinh Sơn không xa, chúng ta tới đó ngồi một chút không?”

Lý Mân thầm nghĩ: ta cũng không có điện, hơn nửa đêm đến ngồi trong công viên, có khi mất mạng vì một chút tiền.

Nàng cảm thấy Long Ngư trong mộng trước kia đã hoàn toàn biến mất, trong lòng hận không thể lập tức rời khỏi đây.

Lý Mân cười từ chối : “Không nên, không nên a! Em phải mau trở về, sáng sớm mai còn mua vé xe.”

Long Ngư cũng rất nhiệt tình : “Bằng không, anh đưa em về nhé?”

“Như vậy rất phiền toái, em gọi xe về được rồi” - Lý Mân giống như chạy trốn đến bên đường, vẫy tay gọi một chiếc taxi, ngồi lên là đi.

Nàng trở lại khách sạn, phát hiện Hồ Lâm đã trở về, đang ngồi một chỗ nghiên cứu cái gì đó.

Thấy Lý Mân, về mặt Hồ Lâm ngại ngùng cười nói : “Lý Mân, ta mua cho nàng một món quà sinh nhật.”

Lý Mân sững sờ, lúc này nàng mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình.

Hồ Lâm đưa cho Lý Mân một cái hộp nhưng màu đỏ sậm rất to.

Lý Mân kinh sợ, nàng phỉ chút sức mới mở được cái hộp ra, bên trong là một cái vòng vàng, nàng xem nhãn hiệu, đứng hình 30 giây.

Lý Mân cảm thấy mascara như đang lem vào mắt, làm mắt chất chất xót xót, nàng cúi đầu than thở : “Lão Phụng Tường, giá hơn một vạn đi?”

Hồ Lâm cười cười : “Ta nhớ nàng thích vàng, nói là vật có thể đảm bảo giá trị, cho dù tương lai gặp đại loạn cũng có thể dùng để đổi tiền.”

Lý Mân lặng lẽ lau mắt: “Ta nói bừa thôi!”

“Ta giúp nàng đeo” – Hồ Lâm cầm vòng vàng, đeo lên cổ tay trái Lý Mân.

Lý Mân gơ cổ tay lên, đối chiếu với ánh đèn mà nhìn.

Vòng vàng mới tinh, loang loáng rạng rỡ trước ánh đèn.

“Ta đi rửa mặt” - Lý Mân đá giày cao gót rơi xuống, đi dép lê của khách sạn vào phòng tắm.

Đi với Long Ngư một đoạn đường kia, chân của nàng cũng bị mài sưng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Hồ Ly Thô Bỉ

Đợi đến khi Lý Mân đi ra từ toilet, Hồ Lâm đã lấy ra váy ngủ và nội y cho nàng, Lý Mân cầm xong liền đi tắm rửa.

Tắm xong, Lý Mân ngồi trên giường, Hồ Lâm dùng máy sấy tóc giúp nàng sấy tóc.

Động tác của hắn rất dịu dàng, từ đuôi tóc đến da đầu Lý Mân đều tê dại mềm mềm, cảm giác giống như bị điện giật, rất thoải mái, nàng tùy ý duỗi chân ngồi đối diện Hồ Lâm ở trên giường.

Chân nàng thuộc loại dài khăng khịu, ngay cả đầu ngón chân cũng dài, chẳng hề xinh đẹp, bình thường Lý Mân sẽ không dễ dàng để người ta thấy, chỉ là Hồ Lâm đã sớm nhìn thấy qua mọi thứ, nàng cũng không cần phải lưu ý nhiều. Buổi tối hôm nay nàng đi giày cao gót mới tinh đi cùng Long Ngư nhiều như vậy, trên chân có mấy chỗ bị mài xước, lúc tắm rửa không để ý, hiện tại mới cảm giác được đau.

Hồ Lâm vừa giúp nàng sấy tóc, vừa nhìn chân nàng.

Hắn thấy miệng vết thương trên chân nàng, trong lòng một trận đau, bất quá cũng không hỏi hận.

Hắn mượn danh nghĩa Long Ngư, gọi điện thoại hẹn Lý Mân ra ngoài.

Ngày hôm sau, hắn không hề đi tiệm đồ cổ phía Bắc mà tới nhà Long Ngư, sau khi làm Long Ngư hôn mê, bản thân biến thành Long Ngư, đem xe của Long Ngư đi hẹn hò với Lý Mân. Hắn biết Lý Mân ghét nhất nam nhân nhỏ mọn, vì để Lý Mân chết tâm với tên Long Ngư kia, hắn cố ý biểu hiện ích kỷ, keo kiệt, cuối cùng còn gợi ý thô tục một phen, dọa Lý Mân chạy mất.

Nghĩ đến công tích vĩ đại lừa gạt Lý Mân của mình, trong lòng Hồ Lân liền dễ chịu vô cùng, chỉ là nhìn thấy miệng vết thương trên chân Lý Mân, trong lòng hắn nổi từng đợt đau thay Lý Mân, tia đắc ý kia cũng không cánh mà bay.

Mái tóc dài của Lý Mân rất nhanh được sấy khô.

Hồ Lân cắt mấy sợi, lôi ra mấy miếng gạc cá nhân, ngồi ở bên giường, ôm chân Lý Mân vào ngực, chăm chú nhìn, sau đó đem mấy miếng băng gạc cá nhân kia dán lên miệng vết thương bị mài xước.

Lúc Hồ Lân cúi đầu dán băng cá nhân, Lý Mân nhìn Hồ Lân, chớp chớp đôi lông mi dài, nhin không được nói : “Hồ Lân, tối hôm nay ta đi gặp Long Ngư, chính là bạn học cũ kia của ta.”

Nàng biết Hồ Lân có tính ghen lớn, lần trước nàng đi xem mặt, Hồ Lân còn giống như biến thành một người khác uy hiếp nàng, nhưng không nói ra, nàng lại cảm thấy thực có lỗi với Hồ Lân.

“Trước kia ta còn thích hắn, không nghĩ tới... Ai, không nói nữa !” - Lý Mân cúi đầu không muốn nói thêm gì nữa. Tuy rằng rất thất vọng với Long Ngư, nhưng muốn nàng há mồm nói xấu Long Ngư, nàng nói không được. Nàng thực không tin được Long Ngư sẽ nhỏ mọn keo kiệt đến nông nỗi này, trở thành nam nhân đáng ghét. Hào cảm trước kia của nàng đối với Long Ngư hiện tại đều trở nên lạch lạch.

Trong lòng Hồ Lân cười, trên mặt lại không biểu tình. Hắn kiểm tra băng gạc một chút, nhìn móng chân cái Lý Mân đã mọc hơi dài, thuận tay biến ra một cái bấm móng tay để cắt.

Lý Mân bị hắn nắm chân có chút ngứa, vừa vuron chân, vừa cười hỏi : “Hồ Lân, có phải ngươi có túi thần kỳ của Doraemon không a, như thế nào cả gạc cá nhân lẫn bấm móng tay đều biến ra được ?”

Hồ Lân liếc xéo nàng, không nhanh không chậm đáp : “Không kém nhiều lắm”

Lý Mân có ý đùa, thuận miệng nói: “Băng vệ sinh cũng biến ra được ?” (Kui: Mân tử, hay chương này tựa đề sửa lại là ‘Lý Mân thô bỉ’ đi, ta thấy hợp hơn a. Lý Mân: ...)

Hồ Lân cắt phát ra chút tiếng ‘răng rắc’, không biết làm thế nào trong tay liền xuất hiện một hộp dụng cụ sửa móng chân.

Lý Mân có bệnh móng quặp, hai ngón chân cái cách một đoạn thời gian sẽ đau đến không thể đi đường, nàng thường đến tiệm móng gần nhà để sửa. Gần đây nàng có chút bận, một thời gian không đi sửa, hai móng cái đều mọc dài cắm vào trong thịt, hiện tại nhìn thấy Hồ Lân lôi dụng cụ sửa móng chân ra, Lý Mân giật mình, nghĩ tới thành tích vĩ đại trước kia của Hồ Lân, nàng cứ nhớ lại mà sợ, vội giãy giụa muốn chạy trốn.

Trước kia có một lần Lý Mân đau chân, bị Hồ Lân nhìn thấy. Hồ Lân xung phong nhận việc sửa chân cho nàng, còn lôi ra một bộ dụng cụ sửa móng. Lý Mân nhìn thấy hắn dụng cụ đầy đủ như vậy, còn cho rằng hắn là cao thủ sửa móng chân, kết quả Hồ Lân khi bắt đầu vẫn dè dàng cắt cắt sửa sửa, Lý Mân liền buông lỏng cảnh giác.

Ai ngờ Hồ Lân thừa dịp nàng không chú ý, lập tức dùng tay túm ra đoạn móng chân cắm ở trong thịt kia của Lý Mân, tay đứt thì ruột xót a, khiến Lý Mân đau đến muốn ngất đi. Từ đó về sau, rốt cuộc Lý Mân không cho Hồ Lân đụng vào móng chân nàng nữa.

Hiện tại Hồ Lân lại nóng lòng muốn thử, nhưng Lý Mân đã bị dọa rồi, nàng dùng chân đạp Hồ Lân vài cái, lập tức giẫy thoát chạy ra, nhảy lên trên giường mình, sau đó xoay người xuống giường, đứng cách giường giăng co với Hồ Lân : “Ta không cần ngươi sửa, chờ ta trở về sẽ tìm thợ giỏi sửa !”

Hồ Lân cười hi hi nhìn nàng, trong tay còn cầm dụng cụ sửa móng chân.

Lý Mân lùi về sau một bước, vừa muốn chạy về hướng buồng vệ sinh, Hồ Lân cách một cái giường bay tới, lập tức ôm lấy nàng.

Lý Mân không nói chuyện, gắng sức giãy giụa.

Nhưng Hồ Lân đã nổi ác ý, Lý Mân càng không muốn hắn càng mạnh tay hơn, dụng sức ghì eo Lý Mân, cầm cổ Lý Mân trong lòng ngực mình, không có ý thả.

Cuối cùng, Lý Mân toàn thân vô lực, đành phải mặc cho Hồ Lân xử lý.

Hồ Lân để Lý Mân nằm thẳng đơ trên giường, bản thân ngồi cuối giường, cầm bộ dụng cụ sửa móng kia bắt đầu sửa hai ngón cái của Lý Mân.

Vì lần trước thất bại, lần này Hồ Lân đã có kinh nghiệm, trước hắn dùng kéo nhỏ sắc bén nhẹ nhàng cắt, tách phần móng chân mọc dài cắm vào thịt kia khỏi móng chân gốc, sau đó nhẹ nhàng chậm rãi tìm cách lấy ra bộ phận kia.

Lý Mân phát hiện lần này tuy vẫn hơi đau, nhưng cái đau này còn có thể chịu được, liền nhắm mắt lại cho Hồ Lân đùa nghịch ngón chân cái của người khác.

Hồ Lân làm xong việc thì đi vào toilet rửa tay, Lý Mân thử đi mấy bước, phát hiện phần móng đâm vào thịt đã biến mất, cũng không bị đau thấu xương, còn rất nhẹ nhàng thoải mái, trong lòng rất cảm kích Hồ Lân.

Hồ Lân tắm rửa xong đi ra, phát hiện Lý Mân đã ngủ, trong phòng chỉ mở đèn đầu giường.

Hắn đứng trước giường Lý Mân, nhìn gương mặt Lý Mân lúc ngủ hồng hào trắng nõn, trong lòng giống như có cái móng vuốt đang cào, rất muốn nhào lên ăn sạch Lý Mân. Nhưng hắn biết hiện tại thời cơ chưa đến, rất sợ bản thân sẽ dọa Lý Mân.

Cuối cùng, Hồ Lân cân nhắc nhiều lần, cảm thấy vẫn nên duy trì phương pháp ‘nước ấm nấu ếch’, đợi Lý Mân thích ứng hẳn nói. (Kui: nước ấm lên từ từ, ếch nằm trong nồi không biết, cứ thế từ từ chín, đồng chí Lý Mân, hảo hảo bảo trọng a...T_T).

Nhìn Lý Mân ngủ say, thực tế là đang giả bộ ngủ.

Nàng vốn mong Hồ Lân biến thành tiểu hồ ly tới ngủ cùng mình, cho nên luôn nhắm mắt lại chờ. Nhưng Hồ Lân sau khi đi ra, lại đứng trước giường nàng, nửa ngày cũng không có động tĩnh, đến cuối cùng Hồ Lân còn tắt đèn, thành thật nằm ngủ ở giường bên cạnh.

Hồ Lân ngủ rất nhanh, trong gian phòng vang lên tiếng hít thở nhỏ của hắn.

Lý Mân lại không ngủ được, xoay người đưa lưng về phía Hồ Lân nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rèm cửa sổ trong phòng là lụa trắng, trước kia ngủ Lý Mân không mở điều hòa nên rèm cửa sổ không đóng chặt, hiện tại đã là rạng sáng, bên ngoài u tối, giống như lồng thêm một tầng sương mù màu xanh xám, nàng nhìn ra ngoài từ khe hở rèm cửa sổ, đột nhiên thấy cô đơn và quạnh quẽ --- ở thành thị xa lạ này, nàng chỉ có Hồ Lân.

Lý Mân xoay người, nhìn Hồ Lân đang ngủ mê mết ở giường bên cạnh, cảm thấy trong lòng ngực vắng vẻ trống không, rất hi vọng tiểu hồ ly sẽ tới dán lên người mình ngủ.

Nàng nổi dũng khí, thấp giọng hỏi : “Hồ Lân, biến thành tiểu hồ ly tới ngủ với ta đi.”

Lý Mân nghĩ Hồ Lân đã ngủ, cho nên chỉ ôm tim chờ vận may, nói thành tiếng suy nghĩ trong lòng.

Ai ngờ Hồ Lân nghe thấy lập tức ngồi dậy, nháy mắt công phu liền biến về nguyên hình. Tiểu hồ ly màu đen ngồi trên giường mài mài móng vuốt một lát, ‘phốc’ một cái liền nhảy lên giường Lý Mân, chui vào chăn Lý Mân.

Lý Mân nhắm mắt lại, cảm nhận thứ ấm áp đang dán lên bụng mình kia, trong khoáy cảm tê dại từ lông tơ của tiểu hồ ly chạm vào da thịt, rất nhanh liền ngủ.

Sau khi Lý Mân ngủ, rất nhanh liền biến thành tư thế nằm ngửa.

Hồ Lân cọ xát bụng Lý Mân, lè lưỡi liếm một chút, sau đó lặng lẽ bò lên trên, nhanh chóng lên đến trước ngực Lý Mân.

Hắn dùng móng vuốt đụng đụng ngực trái Lý Mân, lại đụng đụng ngực phải Lý Mân, sau đó để hai ngực hướng trung gian cùng chen chúc một chỗ. Lúc này tâm thần hắn có chút nhộn nhạo, rất muốn nhào lên cắn cắn kiểm tra.

Nghĩ đến liền muốn làm, tiểu hồ ly vừa muốn cắn, lập tức phát hiện một vấn đề, ghé vào trước ngực Lý Mân cười không ra tiếng.

Bởi 2 giờ chiều phải lên xe nằm, cho nên bọn họ ngủ đến hơn 10 giờ, gần 11 giờ sáng mới tỉnh dậy.

Lý Mân rửa mặt chải đầu xong, đang muốn cầm quần áo tới toilet thay, Hồ Lân đứng một bên dận dò – “Đừng mặc váy, mặc quần đi.”

Hắn lấy ra từ trong rương hành lý, đưa cho Lý Mân quần bò và áo phông.

Lý Mân nhận lấy quần áo, đang muốn vào toilet, lại cảm thấy Hồ Lân luôn nhìn chòng chọc ngực mình, trên mặt cười như không cười, ánh mắt cũng là lạ, vì thế hỏi : “Nhìn gì vậy ? Ta xinh đẹp lắm sao ?”

Gương mặt thanh lệ của Hồ Lân bỗng có chút thô bỉ : “Lý Mân, ta muốn nói lời này, nàng sẽ không tức giận chứ ?”

Lý Mân mặt bình tĩnh nói : “Ta việc gì phải tức giận.”

Nàng đẩy cửa phòng muốn vào trong, Hồ Lân nhanh nhẹn đi tới đối diện, cúi người tiến gần tai nàng, nói khẽ : “Ta vừa mới phát hiện...”

“Phát hiện cái gì?” – trực giác Lý Mân cho thấy đây không phải chuyện tốt gì, hơn nữa khoảng cách của Hồ Lân đối với nàng rất gần, lúc nói chuyện, nhiệt khí phun trên lỗ tai nàng, có chút quái dị.

Nàng đang muốn tránh ra, Hồ Lân vươn tay kéo eo nàng, tiếp tục nói : “Ta phát hiện hai đầu meo meo của nàng đều lặn xuống...Muốn ta giúp nàng hút chúng ra không ?” (Kui : đầu meo meo: thỉnh tự hiểu a.)

Mặt Lý Mân ‘xoát’ một tiếng đỏ đến xuyên thủng được, nàng đẩy Hồ Lân ra, chen vào toilet, ‘phịch’ một tiếng đóng cửa lại.

Hồ Lân cười hi hi sờ cái mũi của mình, nghe đến lời mờ phảng phất có tiếng Lý Mân truyền ra trong toilet : “Hồ ly, về sau đừng nghĩ ngủ với ta !”

Hồ Lân càng cười vui vẻ. Không thể lập tức ăn Lý Mân, trêu đùa Lý Mân một chút, nhìn Lý Mân hóa thành con nhím nhỏ cũng rất thú vị. Căn cứ vào kinh nghiệm của mấy kiếp trước kia, một khi hắn cùng Lý Mân thực sự thành vợ chồng, nhất định hắn sẽ bị Lý Mân ăn đến sít sao, cho nên phải thừa dịp trước khi kết hôn trêu đùa Lý Mân một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Tỉ Tỉ Can Thiệp

Sau khi lên xe, Lý Mân nằm ở giường bên trên, nghiêng người nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, không thèm để ý tiểu hồ ly. Tiểu hồ ly vừa mới leo lên, liền bị Lý Mân một cước đá văng, đá tới chỗ cuối giường, cùng làm bạn với chân Lý Mân đi.

Sau khi tiểu hồ ly bị đập mấy lần, cũng học ngoan, không vội vàng tới chỗ Lý Mân, uốn người nằm ở cuối giường, không biết lại đang suy tính cái gì.

Lúc này xe buýt đã ra khỏi tỉnh tới đường cao tốc, nhìn cây cối và thôn xóm vùn vụt trôi qua hai bên đường cao tốc, tâm tình Lý Mân rất tốt, rất bình tĩnh.

Chính vào lúc này, đột nhiên nàng cảm thấy đầu ngón chân ngứa ngứa, nàng nhồm dậy liếc về phía cuối giường, không biết tiểu hồ ly cỡi tất của nàng từ lúc nào, đang đùa bỡn đầu ngón chân của nàng, hắn dùng đệm thịt dưới móng vuốt nhẹ nhàng ma sát đầu ngón chân Lý Mân, chơi đến vui vẻ.

Thiếu chút nữa Lý Mân giận quá mà ngắt, ở nơi công cộng lại không thể làm ra hành động ngược đãi động vật, đành phải ngồi dậy ôm lấy tiểu hồ ly, để ở trong lòng ngực mình.

Tiểu hồ ly đạt được mục đích, ngây ngất nằm trên bụng Lý Mân.

Lý Mân thấp giọng cảnh cáo nó : “Móng vuốt của ngươi vừa sờ qua chân ta, bản chết, không được sờ chỗ khác của ta.”

Tiểu hồ ly ngước đầu, mắt hồ ly xanh như bảo thạch híp lại về bốn cọt.

Lý Mân sững sốt, trong chốc lát phản ứng không kịp, móng vuốt tiểu hồ ly như tia chớp thò vào trong cổ áo nàng, sờ soạng vài cái trên ngực nàng.

Đợi đến lúc Lý Mân phản ứng kịp, quỹ kế của tiểu hồ ly đã thực hiện xong. Hắn sờ cũng sờ rồi, biết Lý Mân không thể xử lý mình, dứt khoát ngửa bụng nằm trên người Lý Mân, nhìn Lý Mân nháy mắt.

Lý Mân tức chết, quyết định không thèm để ý hồ ly đáng ghét này, nhắm mắt lại muốn ngủ.

Tháng tám sắp qua, mong một tháng chín các trường học sẽ khai giảng, không ít phụ huynh muốn mua cho con giày mới, cho nên khoảng thời gian này cửa hàng Lý Mân làm ăn rất tốt, may mà có Hồ Lân ở đây, Lý Mân cũng không bị mệt.

Buổi sáng công việc không quá bận, Hồ Lân đưa Lý Mân tới cửa hàng, sau đó đi buôn bán đồ cổ của hắn, buổi trưa lúc ăn cơm mới trở về, buổi chiều trong tiệm làm ăn bận rộn, hắn luôn ở lại trong tiệm.

Giữa trưa hôm nay Lý Mân không nấu cơm, mua hai phần lẩu Ma Lạt* ở một tiệm không xa, gọi cho bà chủ bảo sau một lúc thì giao hàng.

Lúc bà chủ mang lẩu Ma Lạt đến, vô tình nói với Lý Mân chuyện cửa hàng sát vách muốn chuyển nhượng, Lý Mân nghe xong liền lưu tâm.

Hồ Lân rất nhanh đã trở lại, hai người cùng nhau ăn cơm trưa, Lý Mân nhắc tới chuyện tiệm sát vách muốn chuyển nhượng.

Hồ Lân nghe nàng nói xong thì hỏi : “Nàng muốn mua lại mặt tiền cửa hàng của người ta?”

“Ừ” - Lý Mân ra sức gật đầu – “Tiệm chúng ta chỉ bán giày, rất đơn điệu, không bằng mua thêm cửa hàng mặt tiền sát vách, sửa sang trang hoàng lại, song song bán thời trang trẻ em và giày trẻ em Ong Vàng Lớn, lại nói, gần đây không phải người cũng kiếm được không ít tiền lời đó sao, tiền không là vấn đề.”

Hồ Lân nhìn bộ dáng nàng hai mắt sáng lên, không khỏi cười, dịu dàng nói : “Dù sao ta đều đem tiền đưa nàng, nàng nghĩ muốn làm gì thì làm thế ấy.”

Lý Mân làm việc rất nhanh nhẹn, không mất mấy ngày, nàng đã nhận bàn giao của tiệm sát vách. Những ngày tiếp theo, Lý Mân tiếp tục trông cửa hàng thuận tiện thông báo sự tình với tổng đại lý thời trang trẻ em, Hồ Lân bắt đầu giám sát người tới trang trí cửa hàng sát vách.

Lý Mân nhàn hạ, phát hiện Hồ Lân làm chuyện gì cũng hết sức đáng tin, các mặt đều suy xét kỹ càng, đúng là một nam nhân biết lo liệu việc nhà.

Nàng thấy Hồ Lâm bận rộn, thường quên uống nước, bèn cách một hồi lại qua một chuyến, mang cho Hồ Lâm cốc trà, cái khăn lông, đến nỗi các công nhân trang trí tiệm phải đùa Hồ Lâm – “Chao ôi, ta nói này anh bạn trẻ, vợ cậu đối với cậu cũng thật tốt a!”

Trong lòng Hồ Lâm ngọt ghê gớm, mím môi cười.

Tháng mười một năm đó, tiệm bán đồ trẻ em Ong Vàng Lớn của Lý Mân một lần nữa khai trương.

Tiệm hơi lớn, làm ăn cũng càng lúc càng tốt, việc buôn bán đồ cổ của Hồ Lâm cũng trên quỹ đạo, có lúc còn phải chạy tới bên ngoài thu thập đồ cổ, xong lại chạy đi tỉnh thành để bán, cho nên không thể lúc nào cũng ở cùng Lý Mân.

Hồ Lâm không nỡ tách khỏi Lý Mân, cho dù hần đi tỉnh ngoại, cũng đều là sáng đi sớm tối về trễ, có rất nhiều lần hần về nhà ngay giữa đêm.

Hồ Lâm không ở trong tiệm, lúc Lý Mân bận không thờ nổi đành kêu Mã Hiểu Nam tới giúp.

Lý Mân làm ăn tốt, cuộc sống cũng trên quỹ đạo, nghĩ đến chị gái liền gọi điện thoại cho Lý Đông Thanh.

Lý Đông Thanh cũng không còn tức giận, hai chị em nói mấy câu sau đó liền tốt.

Tối nay, Lý Mân vừa muốn đóng cửa hàng, Lý Đông Thanh gọi điện thoại tới, nói Lý Mân nhanh chóng tới nhà mình.

Khi Lý Mân tới nhà chị gái, Lý Đông Thanh ra mở cửa.

Lý Mân vừa vào nhà, nàng liền dặn dò : “Trong nhà có khách, em sửa soạn lại một chút.”

Lúc này Lý Mân mới rõ ràng, tí ti lại giới thiệu đối tượng cho mình. Trong lòng nàng thật sự không muốn, nhưng tí ti làm như vậy, nàng có chút dâm lao phải theo lao, bèn theo tí ti đi vào.

Nàng đi vào, nhìn thấy anh rể Trương Xuyên đang ngồi ở phòng khách cùng một nam nhân rất anh tuấn.

Lý Đông Thanh vội thay mọi người giới thiệu lẫn nhau.

Nam nhân này tên Hoàng Hân Hân, là bạn làm ăn với anh rể Lý Mân.

Lý Mân và Hoàng Hân Hân tùy ý tán dóc mấy câu, Hoàng Hân Hân này cũng không phải loại ăn nói giỏi, rất trầm mặc, nhưng khi Lý Mân nói chuyện hần luôn nhìn mắt Lý Mân, rất nghiêm túc lắng nghe.

Một lát sau, Hoàng Hân Hân ngồi một lúc thì rời khỏi.

Hoàng Hân Hân vừa đi, Lý Đông Thanh liền hỏi Lý Mân : “Em cảm thấy Hoàng Hân Hân thế nào?”

Lý Mân không biết nên nói gì mới tốt, cuối cùng đáp : “Em đoán tính cách bọn em không thích hợp, Hoàng Hân Hân này tính cách hướng nội, ăn nói không giỏi, em cũng vậy, tính cách hướng nội, không biết ăn nói, hai chúng em thực không thích hợp.”

Về mặt Lý Đông Thanh ngạc nhiên : “Đều không thích nói chuyện, cái này còn không phải chứng minh tính cách hai người rất hợp sao ?”

Lý Mân vội thề : “Tỷ, em chính là vì bản thân không có tài ăn nói mới luôn tìm người có tài ăn nói lanh lợi.”

Lý Đông Thanh vội nói : “Ta mặc kệ, người nên nắm chắc Hoàng Hân Hân này, cha hần làm ăn rất lớn, trước kia làm bất động sản, khu biệt thự “Kim Tà” bên Bạch Hà chính là của cha hần, hiện tại ở đất ở Tân Hoa đều là nhà hần, cha hần còn đang mở rộng khai thác mỏ, tu sửa đường cao tốc...Người như vậy tương lai không gặp nỗi đâu !”

Nàng nói như vậy một hồi, Lý Mân càng không muốn, cố ý đùa nói : “Tỷ, không phải người đang nghĩ gả ta cho cha của Hoàng Hân Hân chứ ?”

Lý Đông Thanh chỉ hận rên sất không thành thép, ra sức khuyên giải Lý Mân: “Nha đầu ngốc, người nghe lời chị đi, nhất định phải nắm chắc Hoàng Hân Hân này ! Người đừng cho rằng người có thể dễ dàng gặp người ta, mẹ Hoàng Hân Hân vốn muốn tìm cho hần một cô gái môn đăng hộ đối, nhưng ta nói với người ta rằng người có một căn nhà rộng bốn mẫu ở ngoại ô thành phố, ở trong thành phố lại mở một tiệm chuyên bán đồ dùng trẻ em nổi tiếng, bản thân lại có riêng một chiếc xe Nissan nhập ngoại, bằng không người ta mới không thèm gặp người!”

Lý Mân nghe vậy thờ ơ gấp - “Cái gì mà ‘căn nhà rộng bốn mẫu’, nhà ta đâu có lớn như vậy? Lại nói, cửa hàng kia của ta mới lớn cỡ bàn tay, còn nợ tiền của tỷ và của ngân hàng cho vay, tỷ phóng đại kiểu gì vậy, ta nào có xe nhập ngoại gì, bản thân ta vẫn đi xe đạp điện cũ đấy...”

“Mặc kệ nó! Chờ hần mắc câu hăng nói!” – Lý Đông Thanh hào hùng quơ quơ tay.

Chị em hai lời không hợp ý, nói nửa câu cũng thấy nhiều.

Lý Đông Thanh ép em gái đồng ý hẹn hò cùng Hoàng Hân Hân.

Lý Mân nghĩ Hoàng Hân Hân là con nhà giàu chưa chắc sẽ vừa ý mình, vì muốn thoát khỏi tí ti, liền thuận miệng đáp ứng.

Lúc nàng rời khỏi, Lý Đông Thanh giữ lại xe đạp điện của nàng, bắt nàng lái chiếc xe Tilda cũ không xài tới của mình đi về.

Cuối cùng, không lay chuyển được chị gái ruột, Lý Mân ỉu xiu tạm biệt chiếc xe đạp điện thân ái của mình, lấy xe “Nissan nhập ngoại” của chị gái, trở về “căn nhà rộng bốn mẫu” của mình.

Nàng biết Hồ Lân nhất định sẽ trở về, vừa về đến nhà liền bắt đầu nấu cơm.

Nàng làm cho Hồ Lân một bữa tối thanh đạm --- dưa leo trộn, cà chua bi xào giá, còn làm thêm một nồi cháo đậu xanh.

Vừa mới làm cơm xong thì Hồ Lân về. Trong lúc hẩn đi rửa tay, Lý Mân đã bày hết đồ ăn ở trong sân.

Tối hôm nay trăng rất sáng, ánh trăng chiếu xuyên qua cây hương thung, xuyên qua hàng hàng lớp lớp cành lá, chiếu trên khuôn mặt tuấn tú thanh lệ của Hồ Lân, làm Lý Mân quả thực nhìn không rời mắt.

Hồ Lân bị nàng nhìn như vậy đã quen, cũng không để ý, từng miếng từng miếng ăn cơm và húp cháo ----- hẩn lo lắng Lý Mân, vừa bán đồ xong liền vội vàng trở về, một ngày không ăn thứ gì. Thực ra, dựa vào tu vi của hẩn, mấy tháng không ăn cũng không sao, nhưng mỗi ngày đã quen ăn đồ ăn Lý Mân làm, không ăn một bữa liền cảm thấy thiếu cái gì đó.

Hồ Lân ăn cơm tối xong, Lý Mân thu dọn chén đĩa đi rửa, sau đó thu dọn phòng bếp, lúc này mới bung nước chanh ra.

Hồ Lân uống nước chanh chua ngọt, lấy ra từ trong ngực một cái hộp trắng, đưa cho Lý Mân.

Lý Mân liếc nhìn, phát hiện là điện thoại mới, vội nói : “Điện thoại di động của ta còn tốt, mua điện thoại mới làm gì ?”

Hồ Lân chỉ cười, không hề giải thích. Hẩn biết hiện tại mọi người đều thích dùng điện thoại kiểu này, bèn mua cho Lý Mân một cái, về phần chính hẩn, hẩn dùng điện thoại cũ của Lý Mân, có thể gọi điện liên hệ làm ăn là được rồi.

Hẩn cầm lấy điện thoại di động của Lý Mân, nhanh chóng đổi sim, ý chừng hẩn sẽ dùng điện thoại cũ của Lý Mân, Lý Mân dùng điện thoại mới hẩn mua.

Thực ra Lý Mân rất thích chiếc điện thoại Nokia cũ của mình, cực kỳ thích. Nhưng đã là tâm ý của Hồ Lân, nàng cũng không tiện chối từ, cho nên nghĩ ngợi một chút thì nhận lấy.

Hôm nay, Hồ Lân đến mở đầu thu đồ cổ, một mình Lý Mân trông tiệm.

Màn đêm dần buông xuống, Hồ Lân cũng chưa trở về.

Lý Mân đang muốn đóng cửa về nhà, bỗng điện thoại di động vang, là số của tí ti.

Mấy ngày nay Lý Mân sợ nhất là tí ti gọi điện cho mình nói về việc xem mắt, do dự một chút mới nhấn nút nghe.

Giọng Lý Đông Thanh rất trong sáng : “Lý Mân, ta và anh rể ngươì đi Bạch Hà ăn đồ nướng, ngươì cũng tới đây đi.”

Lý Mân đang muốn từ chối, nhưng nghĩ đến gương mặt đen như đáy nồi của chị gái, liền dừng một chút, sau đó đáp : “Được thôi.”

“7 giờ 30 ta kêu Hoàng Hân Hân tới cửa hàng đón ngươì” – Lý Đông Thanh nhanh chóng cúp điện thoại.

Đề điện thoại xuống, Lý Mân chán nản cực độ.

Nàng đang phiền não, bỗng nhiên nghĩ tới Lý Đông Thanh giúp nàng nói khoác trước mặt Hoàng Hân Hân “tiệm chuyên bán đồ dùng trẻ em nổi tiếng”, lại nhìn cửa hàng nhỏ chưa đến ba mươi thước vuông của mình, trong lòng nghĩ : có khi Hoàng Hân Hân vừa nhìn cửa hàng nhỏ như vậy, lập tức quay đầu bước đi, mình cũng không cần phí sức khuyên tí ti chuyện xem mắt.

Tưởng tượng như vậy, nàng không còn khó chịu nữa.

Hoàng Hân Hân rất nhanh đã đến.

Xe hẩn rất khiêm nhường, là một chiếc màu đen sáng sủa.

Hoàng Hân Hân đỗ xe ở ven đường, đi tới đối diện.

Lý Mân đứng ở cửa tiệm, cười khanh khách nhìn Hoàng Hân Hân, đợi xem quá trình biến hóa sắc mặt của Hoàng Hân Hân.

Ai ngờ Hoàng Hân Hân nhìn Lý Mân chăm chú, chỉ tùy ý nhìn thoáng qua cửa hàng nhỏ của Lý Mân, hỏi một câu : “Tiệm của em đây à ?”

Lý Mân “ừ” một tiếng, khẽ gật đầu.

Hoàng Hân Hân thuận miệng nói qua loa : “Vị trí rất tốt, làm ăn cũng không tệ phải không?”

“Cũng có chút.”

Hai người xã giao mấy câu, Hoàng Hân Hân lập tức nói : “Bên Bạch Hà có một nhà bán món nướng rất ngon, thịt dê xiên nướng đủ tiêu chuẩn, hương vị quả thực là tuyệt. Hai vợ chồng chị gái em đã đi, chúng ta cũng nên nhanh chóng đi.”

Lý Mân cũng thích ăn đồ nướng, cũng nghĩ nhân dịp này nói rõ ràng với ti ti, hai người nhanh chóng xuất phát.

Chú thích:

*Lẩu Ma Lạt (麻辣烫/ma lạt nằng): nói chung là đồ cay nóng, món ăn vặt khá phổ biến bên Trung Quốc, bắt nguồn từ vùng đất nổi tiếng với những món cay - Tứ Xuyên. Nguyên liệu gồm thịt cá rau dưa tùy ý thích được nướng sơ rồi đem nấu cùng tiêu, ớt, thảo quả, quế, rượu,... tất cả trộn lẫn, hoà quyện với nhau tạo thành mỹ vị khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Xe Đi Trong Đêm Bão Tố

Sau khi đỗ xe ở bãi đỗ bên cạnh quảng trường Giải Phóng, Hoàng Hân Hân và Lý Mân đi cầu thang men theo đê tới bờ sông.

Ở Bạch Hà toàn là liễu rủ, lúc này trời đã tối đen, chỉ có ánh sáng mờ nhạt từ đèn đường trên cao chiếu xuống. Mặt sông rất rộng lớn, trên mặt nước thổi tới từng trận gió lạnh, lướt qua động cảnh liễu.

Trong rừng liễu men theo bờ sông toàn là tiệm thịt nướng, phần lớn là thịt dê xiên nướng và cá xiên nướng, chỉ có một nhà bán thêm thịt thỏ xào ớt cựa gà. Hoàng Hân Hân mang Lý Mân tới tiệm đó.

Lúc hai người bọn họ đến, Lý Đông Thanh và Trương Xuyên đã tới, đang ngồi ở bàn trong góc.

Thấy Hoàng Hân Hân và Lý Mân tới, Lý Đông Thanh mới bắt đầu chọn thức ăn.

Xem ra nàng đã tới đây không ít lần, thành thạo gọi mười lăm xiên thịt dê và hai phần thịt thỏ xào ớt cựa gà lớn, sau đó cho Lý Mân gọi món.

Về cơ bản mọi tiệm thịt nướng ở Tiểu Thành đều phục vụ rau xào, Lý Mân thấy ti ti gọi rất nhiều thịt, bèn gọi một đĩa rau muống xào tỏi và một đĩa cải xào mộc nhĩ.

Hoàng Hân Hân gọi thêm 4 chai bia.

Lý Mân vốn có chút không tự nhiên, nhưng nhìn bộ dạng Lý Đông Thanh cùng Hoàng Hân Hân đều rất thoải mái, nàng cũng nhanh chóng thả lỏng.

Bọn họ lục tục gọi món xong, bốn người vừa ăn vừa nói chuyện. Lúc bắt đầu Hoàng Hân Hân nói không nhiều, chủ yếu là Lý Đông Thanh nói, sau hai ly bia, mấy hắt của hân liền mở ra, bắt đầu nói chuyện của mình.

Những chuyện Hoàng Hân Hân trải qua tựa hồ cực kỳ phong phú, đã từng đi lính ngoài hải đảo, sau giải ngũ tới Thâm Quyển làm áp tải viên của xe chở tiền, sau đó bị cha hân sống chết tìm cách bắt trở về, lúc này mới giúp cha hân kinh doanh.

Hoàng Hân Hân kể chuyện mình gặp quý trên đảo, lại nói chuyện gặp kẻ cướp xe chở tiền ở Thâm Quyển, còn kể chuyện mở công ty taxi ở Lhasa, chuyện mở sòng bạc ở Lệ Giang.

Lý Mân không nghĩ Hoàng Hân Hân này trải qua nhiều chuyện phong phú như vậy, nhất thời cảm thấy rất hứng thú, ngồi nghe rất nghiêm túc.

Lý Đông Thanh và Trương Xuyên đều cảm thấy lần này có hi vọng, hai vợ chồng nháy mắt ra hiệu với nhau.

Hoàng Hân Hân và Trương Xuyên vừa chuyện trò vui vẻ, vừa ăn ngấu ăn nghiêng, ăn thật sự vui sướng, hai người chạm cốc nhiều lần, uống không ít rượu.

Lý Mân ăn mỗi thứ một ít, cũng không ăn nhiều, bất quá lúc Hoàng Hân Hân rót bia lại cho nàng, nàng kiên quyết từ chối, một chút cũng không uống.

Ăn xong, Lý Đông Thanh đề xuất đi chèo thuyền.

Lý Mân còn nghĩ là thuê một chiếc thuyền lớn, ai ngờ Hoàng Hân Hân thuê hai chiếc thuyền con.

Cuối cùng, Lý Mân và Hoàng Hân Hân ngồi một thuyền, Lý Đông Thanh và Trương Xuyên ngồi một thuyền.

Trên mặt sông Bạch Hà rộng lớn dị thường, ánh đèn xa xa từ bờ bên kia chiếu tới đây, thuận theo gió sông lúc nhanh lúc chậm, phản xạ trên mặt sông ánh sáng lẫn lẫn.

Hoàng Hân Hân lái thuyền, Lý Mân ngồi ở bên cạnh.

So với lúc ăn com, lúc này chẳng những chung quanh yên tĩnh trở lại, hai người cũng yên lặng trở lại, Hoàng Hân Hân không nói chuyện, chuyên chú điều khiển thuyền.

Mất Lý Mân có chút mông lung, nhìn ánh đèn lốm đốm ở xa hai bên bờ sông, có cảm giác cô độc ngăn cách với thế giới. Nàng bắt đầu nhớ Hồ Lân, Hồ Lân giống như nước, bất tri bất giác bước vào cuộc sống của nàng, sớm đã không thể phân tách, trở thành một bộ phận của nàng.

Nàng thầm nghĩ: lần này sau khi trở về, nhất định phải minh bạch với Hồ Lân, dù sao cũng là chuyện không nặng không nhẹ, nói dối hấn làm cái gì.

Hoàng Hân Hân tựa hồ cũng đang nghĩ tâm sự.

Hai người đều lặng im, chỉ có mái chèo cắt nước lạnh phát ra tiếng ‘ào ào’ liên tục không ngừng.

Hoàng Hân Hân cho thuyền ra giữa sông trôi về phía Đông, đèn đuốc hai bên bờ sông dần dần thưa thớt, rồi không có nữa, hai bên bờ tối om toàn rừng cây.

Chung quanh yên tĩnh cực độ, gió nhẹ thổi cành liễu, phát ra tiếng ‘ào ào’.

Thuyền dần cập bờ, cuối cùng ngừng lại ở chỗ gần rừng cây nơi vịnh nước sâu.

Hoàng Hân Hân đã không muốn nói chuyện, vậy Lý Mân cứ thế nghĩ tâm sự của chính mình.

Lặng im một lúc lâu, Hoàng Hân Hân bỗng nhiên cười nói : “Anh còn cho rằng tính em giống như tí ti hướng ngoại, không nghĩ lại hướng nội như vậy, bình thường anh cũng không thoải mái, lâu như vậy mới được có chút an tĩnh, thực thoải mái.”

Tuy Lý Mân mở cửa tiệm buôn bán, nhưng thực ra thích nhất sự tĩnh lặng, lúc này nghe Hoàng Hân Hân nói như vậy, rất có cảm giác gặp tri kỷ, không khỏi cười liếc Hoàng Hân Hân. Có lẽ vì đã có hảo cảm, nhìn Hoàng Hân Hân trở nên tuấn tú hơn không ít, ngũ quan dưới ánh sao trở nên rõ ràng hơn, nhất là mắt, Lý Mân cảm giác phát ra ánh sáng xán lạn khí phách.

Trong lòng Lý Mân nghĩ đến Hồ Lân, cảm thấy so với Hoàng Hân Hân thành thực ổn trọng, Hồ Lân vẫn như đứa trẻ nhỏ. Nghĩ đến Hồ Lân, nàng liền bắt đầu thất thần, lại lo lắng khi nào Hồ Lân trở về.

Hoàng Hân Hân phát hiện Lý Mân thất thần, nghiêng mặt nhìn Lý Mân cười cười, duỗi tay muốn vuốt tóc Lý Mân.

Lý Mân cảm thấy là lạ, vội vờ tay ngăn cản, ngẩng đầu nhìn bờ nói : “Muộn rồi, chúng ta nên trở về.”

Lên trên bờ, Hoàng Hân Hân đột nhiên nói cảm thấy khó chịu, nằm bò ở ven đường ỏi ra. Lúc này, Lý Đông Thanh cũng đỡ Trương Xuyên tới, thì ra Trương Xuyên uống rượu, bị gió trên sông thổi qua cũng phát ỏi.

Không còn cách nào khác, Lý Đông Thanh dùng xe ô tô nhà mình đưa Trương Xuyên về; Lý Mân bị tí ti phân phó dùng xe Phaeton của Hoàng Hân Hân đưa hấn về nhà.

Lý Mân vốn muốn từ chối, nhưng nàng biết anh rể Trương Xuyên hiện tại đang làm công trình dưới quyền cha Hoàng Hân Hân, bản thân không thể đắc tội Hoàng Hân Hân, bèn im lặng không nói, tiếp lấy chìa khóa xe.

Đêm dài, đường cái chạy dọc theo sông hiếm bóng người, Lý Mân khởi động xe, lúc này mới hỏi kỹ càng địa chỉ nhà Hoàng Hân Hân.

Hoàng Hân Hân tựa hồ đã say khướt, dựa mặt vào thành ghế khò khè ngủ ngon lành, không trả lời. Lý Mân hỏi nửa buổi, Hoàng Hân Hân mới lờ mờ lẩm bẩm nói : “Thôn Hán Dã... số nhà 59...”

Lý Mân ghi nhận tin tức, nhớ ra thôn Hán Dã kia có đồng cỏ hoang vắng, nhiều năm trước hình như có bãi tha ma, mộ nhà Hán gì đó, nhưng lúc này Hoàng Hân Hân đã say thành một đám bùn loãng, không làm gì được, nàng đành phải lái xe đưa hấn về.

Lý Mân mở GPS, đặt địa điểm tới là thôn Hán Dã.

Ngoại trừ hai năm học ở trường đại học ở tỉnh ngoài, Lý Mân luôn sống tại Tiểu Thành, trước sau cũng đã gần hai mươi năm. Nhưng thôn Hán Dã nằm ở phía Bắc, từ khi bà ngoại nàng ở thôn Bắc Viên qua đời, Lý Mân không tới đây nữa, tính ra cũng đã mười mấy năm. Thôn Hán Dã trong trí nhớ của nàng, ngoại trừ đồng ruộng hoang vắng, bụi cây lổ nhổ và mộ bia cao thấp thì chỉ còn mấy cây bạch dương trơ trọi.

Nói sao Lý Mân cũng rất sợ địa phương đó.

Hiện tại nàng có 2 lựa chọn: một là đem Hoàng Hân Hân về nhà mình, hai là đem Hoàng Hân Hân về nhà hắn. Sau khi cân nhắc một chút, Lý Mân quyết định đưa Hoàng Hân Hân về nhà hắn.

Vừa ra tới đường lớn, tuy rằng còn cách thôn Hán Dã một đoạn, nhưng Lý Mân đã chuẩn bị tốt. Nàng đóng chặt cửa kính xe, mở điều hòa, mở nhạc thật lớn, bài nàng bật là “Tiểu ngao giang hồ” của Tiểu Thâm Dương.

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, trên đường không có bóng người.

Lý Mân nặng nề lái xe.

Nàng phát hiện xe tốt chạy thực ổn định, nếu là xe Tilda của chị gái, lúc queo vẫn hơi lung lay, nhưng xe Phaeton này lại rất ổn.

Nhưng Lý Mân nghĩ đến tí ti nói muốn đem chiếc Tilda bán cho mình, sau này thành xe của mình, nàng vẫn cảm thấy xe đạp điện cũ của mình tốt hơn.

Vừa nghĩ tới chiếc xe cũ của mình, Lý Mân lại nghĩ đến Hồ Lân nói lần này trở về, hắn muốn cùng nàng mang tiền tới nhà tí ti trả khoản vay và tiền mua xe, khéo miệng không tự chủ cong lên.

Lúc này Hồ Lân đang lái xe trên đường trở về.

Mỗi một kiếp, hắn chỉ cần tìm được Lý Mân, luôn luôn cố gắng hết sức dung hợp vào cuộc sống của Lý Mân, cùng Lý Mân làm một đôi vợ chồng bình thường nhất trong chốn thế tục.

So với sinh mệnh dài mấy vạn năm của hắn, mỗi một kiếp của Lý Mân đều quá ngắn ngủi, hắn chỉ hận thời gian trôi mau, còn thời gian đâu chú tâm tu luyện? Chỉ cần có thể ở cùng Lý Mân, cùng nhau vui vẻ trải qua mỗi một kiếp, mọi thứ khác tính cái gì?

Còn một chuyện cũng phải làm thật nhanh, gian phòng trong nhà khá lớn, cửa sổ tập trung ở tầng một, đến mùa đông không thể mở điều hòa, Lý Mân lại sợ lạnh nhất, cho nên hắn còn đang suy tính sửa cửa sổ ở phòng ngủ trên tầng và phòng tắm.

Hồ Lân tính toán muốn cùng Lý Mân đi gặp tí ti của nàng, nghĩ tới mua xe cho nàng, nghĩ tới Lý Mân mùa đông sợ lạnh, nghĩ tới sửa sang căn nhà, nghĩ tới tương lai của hắn và Lý Mân càng lúc càng tốt đẹp, ý cười không tự chủ đã chạm đến đáy mắt.

Hoàng Hân Hân ngồi ở ghế kế bên tài xế, nhắm mắt lại đang ngủ khò khè mê mết, trong xe đóng chặt, mùi rượu tán ra, khiến Lý Mân cũng có cảm giác hơi say.

Ô tô dựa theo hướng dẫn GPS tiến vào một nhánh đường yên tĩnh. Con đường này không có đèn đường, Lý Mân bật đèn pha.

Khi ánh đèn bắn ra, Lý Mân phát hiện một bên đường là một khu đất cao hơn mặt đường không ít, trên khu đất có nhiều cây hòe mọc chen chúc, địa thế bên kia rất thấp, tràn đầy cỏ xanh và cỏ lau, cảnh tượng có chút giống lúc đi tìm Trương Tiểu Xuyên.

Tâm Lý Mân có chút hoảng, bắt đầu nhấn ga, dần dà lên đến tốc độ 100 Km/h, nhưng sau nửa tiếng vẫn chưa đi hết con đường.

Bên ngoài bắt đầu mưa nhỏ.

Mưa càng rơi càng lớn, dần dần biến thành mưa rền gió dữ.

Lý Mân nhìn con đường phía trước được đèn pha chiếu rọi, lòng bàn tay dần dần toát mồ hôi——phía trước là một nhánh đường đất vàng trông bạch dương, cây bạch dương hai bên đường cành lá rậm rạp, đang kịch liệt đung đưa giãy dụa trong mưa gió.

Con đường này tựa hồ kéo dài vô cùng vô tận.

Độ ẩm trong xe thấp, nhưng lưng Lý Mân lại bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Nàng nỗ lực tự trấn định, bảo bản thân phải ổn định lại, nhất định phải ổn định lại, nhưng lại không tự chủ được tiếp tục nhấn ga tăng tốc.

Đã lên đến tốc độ 200 Km/h, nhưng con đường phía trước tựa như vẫn đang kéo dài vô cùng vô tận, giống như vĩnh viễn không có chút kết thúc.

Tìm Lý Mân đạp càng lúc càng nhanh, nàng chậm rãi hạ ga hạ thấp tốc độ, duỗi tay đẩy Hoàng Hân Hân bên cạnh, nhưng Hoàng Hân Hân chỉ chép chép miệng, tiếp tục nghiêng người ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 20: Kiếp Trước Kiếp Này

Lúc này Lý Mân sợ đến có chút chết lặng, nàng ngừng xe lại, ngẩng nhìn về phía trước.

Bên ngoài vẫn là mưa gió ầm ầm kéo đến và con đường phía trước không có chút kết thúc.

Lý Mân gắng sức đẩy ghế của Hoàng Hân Hân, Hoàng Hân Hân lệch người một cái, bỗng nhiên biến mất trước mắt Lý Mân.

Đầu ngón tay phảng phất còn xúc cảm ấm áp, nhưng một người sống to đùng say khướt là Hoàng Hân Hân lại biến mất không thấy đâu.

Lý Mân trở mặt nhìn ghế trước trống không, nàng phát hiện bản thân không thể cử động, một màn khí vàng nâu có mùi tanh tươi bao lấy nàng, Lý Mân liêu mạng giấy dựa, nhưng màn khí màu vàng kia lại giống như tơ nhện cuốn lấy nàng, khiến nàng không thể cử động.

Nàng muốn hô hấp, nhưng thứ khí màu vàng nâu kia vây quanh nàng, khiến nàng không thể không hít vào thứ khí này, cổ họng giống như bị lửa đốt, phổi đau đớn giống như bị kim đâm.

Trong giây phút này, Lý Mân cảm giác được từ thần giáng lâm, nàng nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái chết tới.

Ý nghĩ cuối cùng của nàng là: thì ra, chết là một chuyện dễ dàng như vậy.

Chính vào lúc này, Lý Mân cảm thấy thân xe kịch liệt giật lên một cái, nàng mở to mắt, thấy màn kính xe ô tô xuất hiện một cái lỗ lớn, luồng khí tanh tươi màu vàng nâu kia bị vo thành một cục, bị hút ra ngoài.

Nàng co rút thành một khối, lại không thể không thấy Hồ Lân đang trôi nổi giữa không trung, hắn đã khôi phục lại hình dạng thiếu niên, tóc đen dài bay múa trong cuồng phong, mắt hồ ly xanh, ngón tay thon dài kết một cái ấn kỳ lạ, cục khí màu vàng nâu kia bị Hồ Lân vây khốn giữa không trung, chuyển động quay tròn.

Ngón tay Hồ Lân linh hoạt bất quyết, dần dần đè khối khí màu vàng nâu kia trong hai bàn tay.

Trong một tiếng nổ mạnh dòn núi lấp biển, cục khí màu vàng nâu kia nổ thành mảnh vụn, nháy mắt biến mất.

Mùi tanh tươi tràn ra từ khối khí cũng dần tiêu tán.

Trước mắt Lý Mân bỗng xuất hiện một làn sương mù màu xanh nhạt hết sức xinh đẹp, sương mù trong nháy mắt ầm ầm kéo đến vây lấy nàng.

Sau một trận nghiêng trời lệch đất, màn sương màu xanh nhạt mang theo Lý Mân, bay ra từ lỗ hồng lớn ở màn kính xe, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Hồ Lân tiến lên một bước ôm lấy nàng.

Trong vòng tay ấm áp của Hồ Lân, Lý Mân cảm thấy thực an toàn, nàng mở to mắt, phát hiện con đường dài vô tận kia đã biến mất, hiện tại bên đường có mấy tiệm gội đầu cắt tóc còn sáng đèn, đèn neon màu hồng trên biển hiệu lóe sáng về mờ ám, trước kia Lý Mân nhìn thấy cảnh này cảm thấy là lạ, hiện tại trong màn đêm này lại cảm thấy thực sự thân thiết.

Lý Mân nhìn ô tô bên cạnh.

Xe ô tô màu đen có rèm che đã yên lặng ngừng ở ven đường, nguyên vẹn không trầy xước, Hoàng Hân Hân vẫn ngủ trong xe như trước.

Tháng 11, đêm lạnh như nước, nhưng Lý Mân cảm giác được toàn thân mình ướt đẫm mồ hôi, mái tóc dài bị mồ hôi thấm ướt rối loạn, xõa xuống dưới.

Nàng ngẩng đầu nhìn Hồ Lân, Hồ Lân lại luôn chăm chú nhìn nàng, cái nhìn phảng phất như trấn bảo mất đi tìm lại được, sắc mặt hắn tái nhợt, môi cũng trắng bệch.

Lý Mân gắt gao ôm lấy eo hắn, vùi mặt vào trước ngực hắn.

Nàng lại ngửi được mùi hương giống với làn sương mù xanh nhạt.

Sau khi thanh tỉnh lại, Lý Mân cùng Hồ Lân đưa Hoàng Hân Hân trở về nhà, sau đó hai người chặn một chiếc taxi để về nhà.

Đến cửa nhà, Lý Mân mới phát hiện có một chiếc ô tô đang đỗ ở ngoài cổng nhà mình.

Lý Mân tiện tay xem thử, kéo cửa xe, nàng mới phát hiện cửa xe không khóa.

Nàng nhìn Hồ Lân.

Sau khi cứu nàng, Hồ Lân không nói chuyện, trên mặt không biểu tình.

Bây giờ Lý Mân đã sớm khôi phục lại, thấy biểu tình Hồ Lân như vậy, không hiểu sao chột dạ.

Nàng cũng không dám nói chuyện, chỉ đi rửa tay, pha một bình Thiết Quan Âm, rót cho Hồ Lân một chén, lại rót cho mình một chén.

Hồ Lân cầm chén trà, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, mắt cũng không liếc Lý Mân một cái, chỉ nhìn chòng chọc cái cốc trong tay : “Chồn tỉnh ở Ao Đào Hoa phải Hồng Cừ tới đây, bị ta áp chế ở chỗ này, hần bèn tự thân ra tay, bắm vào trên người kia.”

Lý Mân sợ hần hỏi thân phận của Hoàng Hân Hân, giả vờ uống trà, cúi đầu không nói.

Hồ Lân ngẩng đầu, nhìn Lý Mân đang cúi đầu không nói.

Hần đoán được Lý Mân lại đi xem mắt.

Hần nhất định phải nhân cơ hội này, đem mọi thứ làm sáng tỏ, chặt đứt ý nghĩ đi xem mắt của Lý Mân.

Trong lòng hần nhanh chóng tính toán, sóng nước trong mắt lại không xao động.

Hồ Lân rất nhanh đã nghĩ ra một kế hoạch tốt.

Hần ngồi thẳng người nhìn Lý Mân, mắt xanh sâu thẳm như giếng không đáy, tràn đầy hàn ý: “Lý Mân, nam nhân kia là ai ? Khuya như vậy, nàng không về nhà mà đi cùng hần làm cái gì ?”

Lý Mân liếc hần một cái muốn xin tha thứ, lại bị hàn khí trong mắt hần dọa đến phát run, thấp giọng tội nghiệp đáp : “Thực xin lỗi, ti ti giới thiệu cho ta...”

Hồ Lân dùng sức cầm tay nàng, nhìn chòng chọc vào mắt nàng chất vấn : “Nàng đi xem mắt ? Một người đã có nam nhân như nàng lại đi xem mắt ? Chẳng lẽ lời ta nói một câu nàng cũng không tin ?”

Lý Mân giải thích – “Cũng không phải không tin...Chỉ là...”

“Ta tìm Vãng Sinh đan cho nàng, cho nàng nhìn xem rốt cuộc ta nói thật hay giả !” – Hồ Lân đứng dậy, kéo Lý Mân đi ra ngoài.

Đến trong sân, hần bỗng nhiên dừng bước, gắt gao ôm Lý Mân.

Lý Mân bị hần ôm chặt, cũng thuận thế ôm lấy eo nhỏ của hần.

Trong nháy mắt Lý Mân bị Hồ Lân ôm vào trong ngực đó, nàng ngửi được rõ ràng mùi hương thanh đậm trên người Hồ Lân, đó là một loại hương vị cực nhạt trong suốt, giống như mùi của giọt sương đầu tiên đọng lại trong rừng buổi sớm mai.

Nàng có thể cảm nhận được bộ ngực cứng rắn bên trong áo lót màu trắng và cánh tay mạnh mẽ của Hồ Lân, mặt nàng dán trước ngực Hồ Lân, nàng thậm chí nghe được tiếng tim Hồ Lân đang đập cấp tốc.

Trong phút chốc, làn sương màu xanh nhạt lần nữa bao phủ hai người họ.

Lý Mân biết bản thân đang trong trạng thái di chuyển nhanh chóng, nhưng không nhìn thấy cái gì, nàng nhắm mắt lại, ôm chặt lấy Hồ Lân.

Không biết trải qua bao lâu, nàng rõ ràng cảm giác được, bản thân cùng Hồ Lân đang chìm trong nước --- đây đúng là cảm giác ở trong nước, nhưng nàng không dám mở to mắt.

Hồ Lân sẽ không chết đuối, nhưng phạm nhân Lý Mân có thể a !

Trong giây phút chìm vào trong nước đó, Lý Mân lại cảm thấy không khó chịu chút nào.

Đúng thực không khó chịu.

Lý Mân cảm nhận được nước mát bao quanh mình, nhưng nàng lại có thể hô hấp.

Lý Mân chớp chớp mắt, lại há miệng thở dốc, nước giống như không khí bao lấy nàng.

Ngay sau đó, Hồ Lân ôm nàng, hai cánh tay hơi dùng lực, Lý Mân phát hiện bọn họ bắt đầu di chuyển nhanh chóng ở trong nước, áp lực nước tăng lên. Nàng vội nhắm hai mắt lại, đem mặt rúc vào trong ngực Hồ Lân.

Ước chừng sau nửa giờ, áp lực do nước tạo thành đột nhiên biến mất, lúc này Lý Mân mới thò đầu ra, mở to mắt.

Nàng phát hiện Hồ Lân đã ôm nàng lên bờ.

Lý Mân quấy người một cái, nhưng Hồ Lân cũng không để nàng xuống, ôm nàng tiếp tục đi về phía trước.

Lý Mân không lay chuyển được Hồ Lân, đành phải thay đổi chính mình, chuyển mắt nhìn cảnh trí xung quanh.

Bọn họ đang đi trong một rừng đào. Hoa đào nơi này nở cực kỳ chói lọi, ở trong rừng phóng mắt nhìn, nơi nơi toàn là cánh hoa phấn hồng, từng đóa từng đóa, từng nhành từng cành, từng cây từng cây, nhiều đám, nhiều chuỗi, um tùm rậm rạp, hình thành một thế giới tràn ngập cánh hoa màu phấn hồng.

Trong rừng đào tựa hồ lồng thêm một tầng khói trắng mờ ảo. Từ nơi xa truyền tới tiếng sóng vỗ bờ, gió nhẹ thổi qua mang theo hương hoa đào, khói trắng lững lờ trôi, rừng đào hơi lay động, cánh hoa đào liền giống như mưa rơi xuống.

Lý Mân nhắm hai mắt, hít một hơi thật sâu, hơi thở mát lạnh kia tiến vào thân thể nàng, đem tới từng trận cảm giác thư thái, nàng chỉ có thể nghĩ tới một từ để miêu tả, đó là ‘Thấm vào ruột gan’.

Nàng một mực động đây cơ thể, tìm một tư thế thoải mái nhất trong ngực Hồ Lân.

Khi đôi chân Lý Mân được tiếp xúc với mặt đất, nàng rốt cục cũng nhận ra bản thân đang ở nơi nào.

Hồ Lân kéo tay nàng đi trên đường mòn trong rừng hoa đào, địa thế ngày càng thấp, giống như chúc xuống. Không lâu sau, rừng cây đã ở phía sau lưng, phía trước thấp thoáng một kiến trúc màu trắng.

Trên con đường trước mặt xuất hiện một ngã rẽ, đường mòn lát gạch xanh nổi thẳng tới nơi thấp nhất. Hồ Lân đi rất nhanh, tay hấn gắt gao nắm chặt cổ tay Lý Mân, Lý Mân có chút lảo đảo đi theo hấn tiến vào đường mòn màu xanh.

Tựa hồ bọn họ đã tới nơi thấp nhất.

Hai bên đường mòn màu xanh vẫn là hoa đào nở rộ.

Chỗ thấp nhất có diện tích rất lớn, thoạt nhìn như chỉ toàn hoa đào.

Đi đến tận cùng của đường mòn màu xanh, trước mắt Lý Mân xuất hiện một cái hồ xanh như ngọc phi thủy, bên hồ có một cái ngôi nhà tinh xảo.

Hồ Lân túm tay Lý Mân tiến vào trong sân. Lý Mân phát hiện trong hồ trồng rất nhiều hoa sen, hoa sen nở rộ, từng trận hương thơm, từ nơi xa truyền tới tiếng nước chảy ‘ồ ồ’, tiếng ếch kêu ‘ôm ộp’, cùng với tiếng ca uyển chuyển của loài chim không biết tên.

Diện tích của ngôi nhà không lớn, nhưng có vẻ tú lệ tinh tế, nổi bật giữa trời xanh nước xanh, nhìn qua lóng lánh trong sáng giống như lầu các trên trời.

Lý Mân bị Hồ Lân kéo vào phòng.

Trong phòng bày biện đơn giản, ngoài một ít đồ đạc thiết yếu thì chỉ treo mấy bức tranh sơn thủy, bày mấy bồn hoa cỏ mà thôi, có vẻ rất trống trải.

Con giạn của Hồ Lân hình như còn sót lại chưa tan hết, sau khi đẩy ngã Lý Mân trên giường lớn trong phòng ngủ thì rời đi.

Chờ hấn đi khỏi, Lý Mân mới ngồi dậy.

Trước sau nàng cũng không tin Hồ Lân sẽ thương tổn mình.

Lý Mân ngồi trên giường không động đậy, nàng cảm thấy căn nhà này và Hồ Lân có một mối liên hệ nào đó.

Rốt cuộc là quan hệ gì ?

Lý Mân đầu đầu suy nghĩ.

Còn chưa nghĩ ra, Hồ Lân đã trở lại, trong tay cầm một cái cốc trong vắt lóng lánh, bên trong là chất lỏng xanh nhạt.

Lý Mân nhìn thấy hấn đến gần, cảm nhận được áp lực của hấn truyền tới, tim bắt đầu đập gia tăng tốc độ.

“Hồ Lân, ngươi muốn làm cái gì?”

Hồ Lân cũng không liếc nàng một cái, đi đến bên giường, để cái cốc trên đầu giường bằng gỗ từ đàn khắc hoa, sau đó lấy ra từ trong ngực một cái bình ngọc, đổ ra hai viên đơn dược màu tím nhạt.

Lý Mân nhìn hấn đổ hai viên đơn dược vào trong cốc.

Đơn dược màu tím nhạt sau khi rơi vào trong chất lỏng xanh nhạt liền chuyển động nhanh chóng, phát ra tiếng ‘xùy xùy’. Trong quá trình chuyển động, đơn dược màu tím nhỏ dần nhỏ dần, càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất.

Chất lỏng trong cốc cũng dần biến thành màu xanh lá cây đậm.

Hồ Lân bung cốc lên, mắt nhìn Lý Mân chòng chọc : “Uống hết!”

Lý Mân đột nhiên nghĩ ra đây là cái gì, hấn là Vãng sinh đan mà Hồ Lân từng nói !

Nàng không biết chất lỏng màu xanh lá cây đậm trong cốc có công hiệu gì, nàng liếc nhìn Hồ Lân. Mắt hấn sâu thẳm tới lại, mang theo một chút điên cuồng.

Trong lòng Lý Mân rùng mình, buột miệng nói ra – “Ta không dám uống.”

Khóe miệng Hồ Lân hơi nhếch lên, không nói gì, nhưng Lý Mân phát hiện mắt hắn đã biến thành màu xanh lá cây đậm – “Lý Mân, nàng không muốn biết tám kiếp kia hai chúng ta như thế nào sao ?”

Giọng hắn khàn khàn trầm thấp, nhưng lại mang theo dụ hoặc không tên, Lý Mân nhìn mắt hắn, cảm thấy mắt hắn giống như cái giếng sâu đang hút mình vào, nàng không tự chủ được khẽ gật đầu – “Muốn.”

“Vậy uống hết.”

Lý Mân bụng cóc lên, uống một hơi cạn sạch.

Ngọt, lạnh lạnh, giống như nước bạc hà mật ong.

Ý thức Lý Mân dần dần mơ hồ, nàng thấy đôi mắt xanh của Hồ Lân mờ dần, cảm thấy bản thân bị Hồ Lân đẩy ngã, nằm ở trên giường, nàng thậm chí có thể cảm nhận được tay của Hồ Lân nhẹ nhàng lướt qua gò má nàng, lướt qua môi nàng.

Sau đó, phảng phất như linh hồn rơi vào vực sâu vạn trượng, trong tối đen cấp tốc xoay tròn rơi xuống.

Cuối cùng, không còn nghe thấy gì, không còn cảm giác được gì...

HẾT QUYỂN 1

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Ở Nhạc Du Nguyên

Tết đón năm mới đầu mùa xuân, Nhạc Du Nguyên ở phía Nam thành Trường An, trời xanh mây trắng, sông chảy uốn lượn, gió từ cao nguyên tùy ý du đãng thổi qua.

Thừa tướng Lý Không và con trai thứ ba Lý Vũ mang theo tiểu muội Lý Mân mới mười ba tuổi chậm rãi đi trong rừng hoa đào tại tư trang của mình ở phía Bắc Nhạc Du Nguyên.

Lý Không thuộc gia tộc Lũng Tây Lý, là vọng tộc nổi tiếng, lúc Hán Vũ Đế mất, các hào kiệt được phong chức đến quận này để bảo vệ Mậu lăng, tổ tiên Lý Không cũng chuyển từ quận Lũng Tây tới đây. Đến thế hệ này của Lý Không, gia tài phú hào, đường làm quan hanh thông, làm đến chức thừa tướng, dưới có hai ngàn nhân khẩu. Thê tử Tôn thị thay Lý Không sinh được ba người con trai, sau đó vào năm 33 tuổi sinh ra con gái duy nhất là Lý Mân.

Lý Mân ra đời vào một ngày mùa hạ.

Bên ngoài cửa sổ phòng chính dinh thự Lý phủ có trồng mấy cây hoa hồng, cánh hoa đỏ tươi thư giãn dưới ánh mặt trời, thân xanh biếc có gai, lá cây hình bầu dục, gió nhẹ hây hây thổi qua khiến trên dưới đóa hoa lay động.

Sau khi Lý Không nghe được giới tính của đứa trẻ mới sinh, híp mắt nhìn cánh hoa hồng đang rung rinh, cân nhắc những tên của con gái, buột miệng nói ra một cái tên: “Đứa nhỏ gọi là Lý Mân Côi* thì thế nào ?”

Ba huynh đệ Lý gia Lý Thường, Lý Nghe, Lý Vũ là sinh ba, tự nhiên lòng có chút linh thông với nhau, bọn hắn cùng lo lắng ngó ngác nhìn nhau : Không thể để bị kịch cái tên lại phát sinh trên người muội muội duy nhất a !** (Kui:Tên của 3 anh: Nghe-Thường-Vũ = Áo lông chim có năm màu như cầu vồng,ahaha)

Lão đại Lý Thường mười lăm tuổi tiến lên một bước, kính cẩn nói : “Phụ thân, tên chúng con đều là hai chữ...”

Lý Không gật đầu mỉm cười : “Tốt, vậy tiểu muội kêu Lý Mân đi !”

Mười ba năm trôi qua thật nhanh.

Lý Vũ mang muội muội Lý Mân đi thưởng thức hoa đào nở rộ, một đám con cháu nhà quyền quý đi tới bên cạnh, trong đó có cháu của Đại tư mã Hoắc Quang – Hoắc Chi.

Hoắc Chi là bạn tốt của Lý Vũ, hai người tụ lại một nơi nói chuyện phiếm.

Hoắc Chi mặc áo đen, thân hình thẳng tắp như cây giáo, khuôn mặt tuấn tú lạnh mạc dị thường, chuyên chú trò chuyện với Lý Vũ, cũng không liếc Lý

Mân bên cạnh đến một cái.

Lý Mân đứng bên cạnh nghe một lúc, cảm thấy thật nhàm chán. Nàng thừa dịp ca ca không chú ý, lặng lẽ đi về phía Nam, phía Nam chính là rừng cây nhà nàng.

Lý Mân bắt tri bắt giác đi tới một nơi chưa từng tới trước kia, trước mắt nàng là một nhánh đường xuống dốc, cực kỳ dốc, hai bên đường là rừng cây lá xanh um tươi tốt.

Nàng nhìn bốn phía, phát hiện cũng không có bóng người.

Nội tâm Lý Mân nhảy nhót, vén váy lên, thuận đường đi thẳng xuống dốc, trên mặt đường phủ kín đá nhỏ màu gừng vàng, nhưng nàng vẫn chạy nhanh như trước, đáy lòng tràn ngập vui vẻ chạy nhanh chạy nhanh a.

Khi đường xuống dốc trở nên bằng phẳng, Lý Mân dừng bước, hiếu kỳ đánh giá cảnh tượng trước mắt.

Ở nơi thấp nhất này cây xanh mọc thành rừng, um tùm rậm rạp, nơi nơi đều là màu xanh đậm nhạt khác nhau.

Lý Mân đi về hướng sâu trong rừng cây.

Chưa đi được bao xa, nàng đã ngửi thấy một mùi hương nhẹ rất nhạt, Lý Mân hít sâu một hơi, nàng biết đây là hương của hoa đào.

Trong lòng Lý Mân vừa thấp thỏm lại mong đợi, bước chân cũng trở nên gấp gáp hơn.

Đẩy ra lá cây hai bên, nàng thấy màu phấn hồng ngập tràn mắt.

Hoa đào vô cùng vô tận, nở rộ nơi rừng sâu.

Dưới chân cây đào tràn ngập cánh hoa, trải thành một lớp đệm hoa màu hồng. Lý Mân chạy nửa buổi, thân thể đã có phần mỏi mệt, nàng ngồi xuống lớp cánh hoa đào.

Phía dưới lớp hoa đào là hoa cỏ mượt mà màu xanh, ngồi lên thật thoải mái. Nàng dứt khoát nằm xuống, tiến vào mộng đẹp trong hương thơm hoa đào.

Khi Lý Vũ và Hoắc Chi cùng nhau tìm tới, Hoắc Chi nhìn thấy gương mặt Lý Mân lúc ngủ mềm mại dễ thương như hoa hồng.

Ngày hôm sau, Lý Mân lại tới chỗ này.

Nàng chạy băng băng tới chỗ này, ngủ một giấc, tưởng tượng... được làm tất cả những gì mình muốn mà mẫu thân không cho phép.

Gia tộc Lũng Tây Lý là hào phú được Hán Vũ Đế cắt cử từ Lũng Tây đến đây, dinh cơ của bọn họ chiếm diện tích rất rộng ở Nhạc Du Nguyên, Lý Mân phát hiện vị trí của rừng hoa đào ở phía Nam của dinh cơ.

Ba vị ca ca của Lý Mân trước giờ không chú ý tới nơi này, nơi này trở thành hoa viên bí mật của nàng.

Mùa hè tới, Lý phu nhân thường mang con gái nhỏ Lý Mân tới dinh cơ ở Nhạc Du Nguyên tránh nóng.

Có một ngày, Lý Mân nằm chơi dưới gốc cây đào ở hoa viên bí mật của nàng, bởi vì mê mẩn nên để lỡ giờ cơm, tới lúc bụng nàng kêu ‘cô cô’ thì đã đói đến khó chịu.

Nàng bò lên men theo đường nhỏ trên dốc, đi không bao xa liền phát hiện rừng đào ven đường không biết đã kết quả từ lúc nào, mỗi cây đều có quả đào lớn nặng trĩu bên dưới lá xanh.

Lý Mân vui mừng, lập tức chạy tới trèo lên cây hái mấy quả đào lớn, cầm đến rửa ở bên suối nhỏ một chút, lúc cầm đào đang muốn đi xuống, bỗng nàng có một loại cảm giác mãnh liệt, cảm giác như có ai đang nhìn nàng. Lý Mân ngưng thần quay lại nhìn, phát hiện có một tiểu nam hài trắng trẻo như ngọc đang đứng phía sau cây đào.

Tiểu nam hài có lẽ đến từ Tây Vực, mặt trắng như cục bột có vẻ hồng hào dễ thương, lại điểm thêm hai mắt tròn màu xanh, lông mi dài mà cong cùng cái miệng nhỏ, nhìn qua cực đáng yêu.

Lý Mân là hài tử nhỏ nhất trong nhà, cực kỳ hi vọng có thể có một đệ đệ hoặc là một muội muội dễ thương yêu. Vừa nhìn thấy hài tử dễ thương xinh đẹp như vậy, lòng yêu mến trong nàng trào dâng, nhảy mấy bước đến bên cạnh tiểu nam hài, nghiêng đầu nhìn mấy quả đào trong tay, nhìn qua nhìn lại, cuối cùng chọn ra trong số đó một quả to nhất đỏ nhất, đưa cho tiểu nam hài – “Tiểu đệ đệ ăn đi này!”

Trên mặt tiểu nam hài vốn không có biểu tình gì, nhưng lúc nghe đến tiếng “tiểu đệ đệ” kia của Lý Mân, lại hép mắt trừng Lý Mân một cái, trong mắt có vẻ lạnh lùng không thuộc về lứa tuổi này.

Lý Mân không bị tia lạnh trong mắt hấn dọa, tiến lên một bước, nhiệt tình tiếp tục chào hàng quả đào to của mình : “Ăn đi ! Ăn rất ngon đó !”

Vì để làm mẫu, nàng tùy ý cầm quả đào cắn một ngụm, thật là ngọt.

Tiểu nam hài lườm nàng một cái, không nhận lấy quả đào của nàng, xoay người rời đi.

Lý Mân lập tức đuối theo phương hướng rời đi của tiểu nam hài, nhưng đứa bé trai phảng phất như đã biến mất, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Biểu đạt tình bạn thất bại, Lý Mân tấm tức đi về nhà.

Sau khi trở lại nhà, trong lòng Lý Mân luôn nhớ tới tiểu nam hài xinh đẹp kia, nàng vừa mới xem qua rất nhiều ghi chép của người qua đường, rất hoài nghi đứa bé trai kia là Hồ tiên trong núi trong truyền thuyết, trong lòng nhin không nổi tò mò.

Nhưng khi nàng đi tìm lại rừng hoa đào kia, phát hiện đường xuống dốc thông đến rừng đào đã biến mất, giao lộ phía dưới vốn là một cái hồ rất lớn.

Rút cuộc nàng không tìm lại được hoa viên bí mật của mình.

Lý Mân theo mẫu thân trở lại Trường An trong thất vọng phiến muộn.

Mùa thu sau đó một tháng có một trận tuyết, sau khi tuyết tan mùa xuân đã tới. Hoa đào lục tục nở, Đào Hoa Cốc lại trở thành một thế giới màu phấn hồng pha xanh nhạt.

Sau khi xuân qua lại tới mùa hạ.

Lý Mân mười bốn tuổi cùng mẫu thân lần nữa tới dinh cơ ở Nhạc Du Nguyên.

Hôm đó Lý Mân thừa dịp mẫu thân ngủ trưa, lặng lẽ chạy tới.

Nàng vừa rời khỏi nhà, lập tức chạy rất nhanh.

Nàng chạy mãi, chạy mãi, chạy tới bên cái hồ kia.

Đang giữa trưa, trong cốc tuy có đủ loại cây, nhưng Lý Mân vẫn nóng đến khó chịu như trước, xiêm y mùa hạ hơi mỏng cũng bị mồ hôi tẩm ướt, trở nên có phần trong suốt.

Lý Mân đứng bên bờ hồ, dùng tay quạt gió.

Con đường dốc xuống kia vẫn không thấy tăm hơi như trước, mặt hồ trước mặt ngay cả một chút gợn sóng cũng không có, giống như một miếng ngọc phi thủy không lỗ.

Rốt cục Lý Mân nhẫn nại không được, ngồi ở trên tảng đá cạnh hồ, cởi giày, thò chân vào trong nước.

Nước hồ mát lạnh lập tức bao lấy Lý Mân, thoải mái đến nỗi nàng muốn thờ dài.

Chung quanh rất yên tĩnh, ngay cả tiếng ve kêu và chim hót cũng biến mất, Lý Mân bỗng cảm thấy có chút quý dị, nàng vừa muốn đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy chân mình như bị một sợi tảo nước quấn lấy, nàng dùng tay gỡ, nhưng thử nhiều lần cũng không gỡ được.

Nước càng lúc càng lạnh, tảo nước trên chân dây dưa, muốn túm lấy nàng lôi xuống hồ.

Lý Mân chìm vào trong nước, vừa ngoi lên bỗng cảm thấy có người đang nâng chân mình lên, đột nhiên đưa nàng nổi lên. Một lực mạnh mẽ đánh úp lại, cặp chân Lý Mân thoát khỏi đám tảo nước quấn quít nơi mắt cá chân, được hai cánh tay nâng nổi lên mặt nước.

Lỗ mũi lần nữa được hít không khí mới mẻ, Lý Mân gắng sức hít vài hơi, bắt lấy bụi cây trên bờ, dùng cả tay lẫn chân để leo lên, đặt mông ngồi ở bãi cỏ trên bờ.

Bên bờ hồ nước, một thiếu niên tóc dài rối tung từ trong nước ngoi lên, mắt xanh như bảo thạch chuyên chú nhìn nàng.

Lý Mân gắng gượng cười cười, dùng tay xoa nước trên mặt. Nhưng nước trên tóc chảy xuống rất nhanh, Lý Mân vật lộn được chỗ này mắt chỗ kia có phần chật vật.

Lý Mân vội chỉnh lý tóc tai xiêm y, thiếu niên kia cũng lên bờ, ngồi trên thảm cỏ như đang đợi Lý Mân vậy.

Lý Mân đi tới gần, ngoi xuống bên cạnh hắn, nghiêng mặt nhìn hắn. Bộ dáng thiếu niên này áng chừng mười bốn mười lăm tuổi, mái tóc đen dài rối tung trên áo lụa trắng, màu da hần trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, nhìn rất tuấn tú, mắt hần nhếch lên hẹp dài, khoe mắt phía trong hướng xuống, khoe mắt phía đuôi hướng lên trên, con ngươi trong suốt giống như bảo thạch xanh tinh khiết, nhìn tuy xinh đẹp lại có phần quái dị.

Lý Mân cảm thấy rất kỳ lạ, hắn vừa bước từ trong nước ra, nhưng tóc và y phục đều khô nguyên, một chút nước cũng không có. Nàng lúng túng nói – “Cảm ơn ngươi đã cứu ta.”

Thiếu niên nghiêng đầu sang chỗ khác cười nói – “Nhấc tay phóng lao thôi, không cần để ở trong lòng.”

Lý Mân luôn ăn nói thành thật, hẳn đã nói như vậy, Lý Mân cũng không biết nói gì mới tốt, đành phải trầm mặc.

Bộ dáng thiếu niên kia cũng rất hoạt bát, nghiêng mặt qua cười hỏi Lý Mân : “Ngươi là cô nương Lý gia ? Tên gọi là gì? Trước giờ ta không gặp qua người a.”

Khi thiếu niên nói chuyện đều mang nét cười, môi hơi mỏng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp, Trên tai trái của hắn đeo bông tai bảo thạch xanh hình giọt nước, đừng đưa tới lui khi hắn nói chuyện, nhìn thực vui vẻ.

Không biết tại sao tìm Lý Mân đập nhanh, nàng gắng sức nín lấy cổ xanh dưới đất, liều mạng trấn tĩnh lại : “Ta là Lý phủ trông coi Mậu lăng... Lý Mân, trước kia ta tới đây rất nhiều lần nhưng cũng không gặp qua ngươi.”

Thiếu niên liếc xéo nàng một cái, cười cười.

Lý Mân nhìn khuôn tai sắc xanh đừng đưa tới lui của hắn, trong miệng khô khát, không biết nói gì mới tốt, cuối cùng lúng ta lúng túng hỏi : “Ngươi là...”

Thiếu niên lệch đầu nhìn nàng một cái, trên mặt mang ý cười, gò má bên phải có một cái lúm đồng tiền mờ nhạt lúc ẩn lúc hiện – “Ta là Hồ Lân.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Hoắc Chỉ Cầu Hôn

Lý Mân chăm chú nhìn hắn, đang muốn nói chuyện, phảng phất như nghe thấy tiếng thị nữ Hồng Ân gọi —— “Tiểu thư, người đang ở đâu ? Tiểu thư _____,”

Nàng vội đứng dậy từ trên mặt đất, chỉnh lý một chút y phục màu đỏ đang dán trên người ướt đầm, vội vàng hành lễ với Hồ Lân, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi Lý Mân rời khỏi, Hồ Lân đáng vẻ luôn nhàn hạ lại lập tức dựa người vào thân cây đào phía sau, trên khuôn mặt tuấn tú hiện vẻ mệt mỏi.

Hắn nhắm hai mắt, lông mi dài nhẹ nhàng run, môi mỏng gât gao mím chặt, đôi tay bắt lấy cổ xanh dưới đất, phảng phất như đang chịu đựng thống khổ cực đại.

Sau đó nháy mắt, hắn từ một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi biến thành tiểu nam hài năm, sáu tuổi, tiểu nam hài trắng như tuyết nõn nà, đôi má hồng hào, mắt xanh lông mi đen, tuy rằng đang nhắm mắt vẫn xinh đẹp như trước, chỉ là trên mặt có thêm thống khổ không phù hợp với lứa tuổi.

Không được bao lâu, tiểu nam hài tiêu biến trong hư không, một tiểu hồ ly bộ lông đen thui xuất hiện trên thảm cỏ. Một đoàn sương xanh nhạt xuất hiện, tiểu hồ ly bị bao bọc trong đó, rất nhanh biến mất.

Sau khi sương mù tiêu tán, cỏ cây bên hồ đừng đưa trong không khí.

Sau khi Hồ Lân hiện nguyên hình, kết giới mất đi lực lượng bố trí, hoàn toàn hiện cảnh tượng thật.

Hồng Ân rốt cục tìm được tiểu thư, vội nói : “Tiểu thư, người có sao không?”

Lý Mân đã khôi phục khí độ tiểu thư khuê các, chậm rãi nói – “Vừa rồi không cẩn thận rơi xuống nước.”

Hồng Ân cúi đầu lui về phía sau, đợi Lý Mân tới gần mới cùng đi về.

Vốn tiểu thư nói đi ngủ trưa, nhưng đến lúc phải đánh thức tiểu thư, nàng lại phát hiện trong phòng không có người.

Hồng Ân cuối cùng cũng tìm được tiểu thư ở trong rừng hoa đào, lại phát hiện tóc tai y phục tiểu thư ướt đầm dề, thực sự rất kỳ lạ a.

Hồng Ân vốn là người trầm mặc ít nói, tuy rằng cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không nói nhiều, liền theo Lý Mân trở về.

Lý Mân cùng Hồng Ân đi đường vòng trở về, tránh được phòng chính nơi mẫu thân đang ở, trở lại phòng mình phía sau vườn hoa nhỏ.

Thị nữ của nàng tuy nhiều, nhưng chỉ có Hồng Ân là người hầu hạ bên người, những thị nữ khác giờ đều đang ở trong phòng đợi.

Trong khi Lý Mân cởi quần áo, Hồng Ân đã cho người chuẩn bị tốt bồn tắm và nước ấm.

Sau khi tắm gội, Lý Mân mặc vào y phục lót trong, ngồi trước bàn trang điểm, đợi thị nữ Cốc Tinh giúp nàng chải đầu, búi tóc.

Cốc Tinh biết Lý Mân thích kiểu tóc đơn giản mộc mạc, sau khi chải mượt mái tóc dài của nàng thì vẫn một búi tóc rủ, từ trong búi tóc giữ lại một lọn tóc nhỏ, rũ xuống tạo kiểu.

Chải đầu xong, Cốc Tinh nữ rửa tay, lấy ra từ hộp nữ trang bột chì, phấn và son, chuẩn bị trang điểm cho Lý Mân,

Lý Mân nâng tay cân nòng, tự mình lấy ra son phấn, dùng đầu cọ nhúng một chút, bôi trên môi, dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa.

Cốc Tinh nói khẽ – “Tiểu thư, vẫn nên vẽ lông mày một chút, nghe nói hiện tại ở Trường An đang lưu hành vẽ lông mày Viễn Sơn đó !” (lông mày Viễn Sơn: lông mày hình dạng tựa nét núi ở xa cong cong).

“Lông mày Viễn Sơn?” – Lý Mân trầm ngâm một chút, trong đầu nàng xuất hiện vị thiếu niên mắt xanh như bảo thạch gặp được giữa trưa kia – “Được thôi.”

Cốc Tinh nhẹ hành lễ – “Dạ.”

Nàng bắt đầu dùng chì và nước điều chế mực vẽ.

Đợi đến khi Cốc Tinh giúp Lý Mân trang điểm hoàn tất, Hồng Ân đem y phục bên ngoài màu xanh nhạt tới, giúp Lý Mân mặc vào.

Lý Mân đang muốn đi phòng chính gặp mẫu thân, thị nữ Mạn Khúc bên cạnh Lý phu nhân lại bước nhanh tới truyền lời – “Phu nhân mời tiểu thư qua.”

Lý Mân nhìn nàng một cái.

Mạn Khúc lập tức hiểu ý, cúi đầu nói – “Xuân nương của Hoắc phủ tới.”

“Hoắc phủ?” – Lý Mân sửa sang lại dây thắt lưng thêu hoa văn dây leo màu xanh, tùy ý hỏi – “Hoắc phủ nào ?”

Mạn Khúc lại hành lễ, hạ giọng đáp – “Hoắc phủ Đại tư mã đại tướng quân, Xuân nương là người được nhị phu nhân Hoắc phủ coi trọng.”

Lý Mân im lặng.

Mấy ngày nay, tuy Hoắc nhị phu nhân không đích thân đến, nhưng đã là lần thứ ba sai nô tì tới vấn an mẫu thân mình, hai lần trước mẫu thân đều không gọi nàng tới, vì sao lần này muốn nàng tới?”

Lý Mân liếc Hồng Ân – “Hồng Ân, thưởng cho Mạn Khúc một chuỗi tiền mua son phấn.”

Mạn Khúc nhún người vài cái, nhận lấy tiền, xong cười nói – “Nô tì nghe nói tam công tử của nhị phu nhân Hoắc phủ đang tính chuyện hôn sự.”

Nàng nhìn Lý Mân, chớp chớp mắt, mỉm cười không nói.

Lý Mân lập tức hiểu rõ ý trong câu chưa nói hết của nàng ta, trong lòng lập tức rối loạn, bèn nói – “Cảm ơn Mạn Khúc tì ti.”

Lý Mân mang theo Hồng Ân và Cốc Tinh, đi theo Mạn Khúc tới hướng phòng chính.

Lý phu nhân luôn ở trong chính phòng của dinh cơ, nàng thương con gái, thường sắp xếp để Lý Mân ở trong phòng sau vườn hoa nhỏ. Lý Mân đi men theo đường nhỏ ven tường, đi tới dưới mái hiên phòng chính, vào phòng chính.

Thị nữ của Lý phu nhân Nhã Ly đang đứng ở cửa đợi Lý Mân, thấy Lý Mân tới, vội vào trong báo một tiếng.

Lý Mân vừa vào chính phòng liền thấy mẫu thân ngồi ở trên giường, bên cạnh giường là một phụ nữ trung niên đang ngồi, thân mặc y phục màu tối, trang điểm kiểu nô tì.

Lý Mân đi tới chào mẫu thân, người phụ nữ kia vội đứng lên, thực hiện một cái chào đủ tiêu chuẩn lễ nghi – “Nô tì Xuân Hi bái kiến tiểu thư.”

Lý phu nhân đương nhiên biết ý tứ khi tới của Xuân nương, nhưng việc chưa định, nàng cũng không tiện nhiều lời, chỉ tùy ý tán gẫu với Xuân nương. Tuy nàng là chính thê của quan lớn bên dưới có hai nghìn nhân khẩu, nhưng Xuân nương tới từ Hoắc phủ quyền khuynh thiên hạ, tự nhiên nàng phải cho Xuân nương mấy phần thể diện, cùng nói chuyện phiếm với Xuân nương.

Tuy rằng Xuân nương cùng tán gẫu với Lý phu nhân, nhưng cặp mắt sáng thường nhìn về phía Lý Mân ngồi đối diện.

Lý Mân cảm nhận được ánh mắt đánh giá của Xuân nương, nàng cúi đầu rũ mắt ngồi một bên mẫu thân, chẳng hề nói chen vào.

Đây là lần đầu tiên Xuân nương nhìn thấy tiểu thư Lý phủ Lý Mân, da thịt Lý Mân trắng nõn, mặt mày thanh tú, tuy không có mười phần tư sắc, nhưng vẫn có ấn tượng cao quý, cử chỉ hào phóng, xem ra ánh mắt của tam công tử luôn luôn cao ngạo cũng không tệ.

Sau khi Xuân nương cáo từ, Lý Mân cho thị nữ trong phòng lui ra, lúc này mới rời chỗ ngồi, đi tới bên giường mẫu thân, xốc váy lên ngồi xuống, dựa sát vào mẫu thân làm nũng nói – “Mẫu thân, nữ nhi ngồi đến tê cả đùi !”

Lý phu nhân thân thiết vỗ trên lưng Lý Mân một cái, đuối tay kéo Lý Mân, sau đó bắt đầu xoa bóp hai chân cho Lý Mân : “Bây giờ ngồi nửa canh giờ đã kêu mệt, tương lai lấy chồng rồi, lo liệu việc nhà xử lý công việc, xem con làm thế nào.”

Lý Mân rúc vào ngực mẫu thân, than thở nói – “Con còn nhỏ, con muốn ở nhà với phụ thân và mẫu thân, không muốn lấy chồng đâu.”

Lý phu nhân nhìn mặt Lý Mân, trong lòng yêu thương vô hạn, nói – “Tiểu Mân, con đã từng gặp qua tam công tử Hoắc phủ chưa ?”

Lý Mân nhẹ đáp – “Dạ” một tiếng, nàng còn nhớ một năm trước nhìn thấy thanh niên lạnh lùng mặc y phục đen thui kia.

“Năm trước tam ca mang con đi Nhạc Du Nguyên, có gặp qua Hoắc tam công tử.”

Lý phu nhân vừa xoa bóp cho con gái, vừa nói – “Hoắc tam công tử đang cầu hôn, nghe nói Hoắc nhị phu nhân đã bắt hấn chọn trong không ít danh môn khuê tú.”

Kỳ thật Lý phu nhân đang phiền não.

Hoắc phủ cao quý lại hiếm con, Hoắc tam công tử Hoắc Chi văn võ song toàn, tướng mạo tuấn nhã, thực sự được xưng tụng là lương phối(xúng đôi vừa lứa). Nhưng người tôn quý nhất Hoắc phủ không phải là Đại tư mã đại tướng quân Hoắc Quang mà là phu nhân của Hoắc Quang – Hoắc Hiền.

Hoắc Hiền này tính cách ngang ngược âm hiểm, trong thành Trường An có lời đồn nàng ta hại chết vợ cả của hoàng đế Hứa hoàng hậu. Nghe nói bây giờ Hoắc Quang triều miên trên giường bệnh, bề ngoài Hoắc gia xa hoa tươi đẹp, thực chất bên trong lại đang dầu sôi lửa bỏng, một khi Hoắc Quang chết, hoàng đế nhất định sẽ không bỏ qua Hoắc gia.

Nghĩ đến đây, Lý phu nhân than thở thật sâu. Lý phủ của nàng đã phú quý cực kỳ, chỉ có mỗi một đứa con gái này, sao có thể đẩy nàng vào hố lửa ?

Nàng ôm lấy con gái, nhẹ giọng hỏi han – “Tiểu Mân, bây giờ con cũng lớn rồi, nói cho mẫu thân nghe, con muốn một phu quân thế nào ?”

Lý Mân nghe vậy, mặt nóng rát, trước mắt lại lập tức xuất hiện người thiếu niên bên hồ kia, mặt của nàng càng đỏ, thẹn thùng chui vào lòng mẫu thân oán trách – “Mẫu thân lại nói lung tung !”

Lý phu nhân chỉ cười không nói.

Một khi Hoắc nhị phu nhân đã phái Xuân nương tới thăm dò, nàng cũng phải hành động nhanh, dinh thự này không thể ở lâu, ngày mai cần hồi phủ thương lượng một chút cùng đại nhân.

“Tiểu Mân, con cho người hầu thu dọn một chút, ngày mai về thành.”

“Dạ” – Lý Mân có chút sững sờ.

Nhanh như vậy đã phải về sao ? Sợ là khó gặp lại người thiếu niên kia..

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng phảng phất có chút buồn bã.

Ngày thứ hai, Lý Mân cùng mẫu thân ngồi xe ngựa nhà mình trở về thành Trường An.

Xe ngựa chạy nhanh trên đường phố Trường An, gió cuốn thổi rèm trên xe, Lý Mân tùy ý nhìn cảnh bên ngoài, không ngờ lại chạm trúng một đôi mắt quen thuộc.

Lòng nàng đột nhiên nhảy dựng, mặt rất nhanh đã đỏ, cúi đầu không dám nhìn lần nữa.

Lý phu nhân ngồi gần Lý Mân chú ý đến vẻ khác thường của con gái, thân mật ôm lấy Lý Mân an ủi – “Tiểu Mân, không thoải mái sao? Sắp tới nơi rồi, đến lúc đó mẫu thân sẽ sai người mời nữ y Thuần Vu đến phủ.”

Lý Mân vội nói – “Mẫu thân, con không có say xe, thật đó !”

Tại cửa sổ lâu hai một từ quán ở ngã tư đường, Hồ Lân mặc y phục màu đen sẫm, ngồi dựa vào cửa sổ, giơ cao chén ngọc trong tay, nhìn đôi ngựa kéo xe của Lý phủ chạy nhanh qua, đôi mắt hồ ly đẹp hơi hơi híp lại, trong đáy mắt một mảnh thâm trầm.

Tuy rằng Hoắc nhị phu nhân dò hỏi nhiều nơi, Hồ Lân lại biết nữ tử mà Hoắc tam công tử ngưỡng mộ trong lòng là con gái nhỏ của thừa tướng Lý Không, Lý Mân.

Hắn giơ chén ngọc lên, uống một hơi cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Ban Đêm Gặp Gỡ

Làm yêu quái hai vạn năm, tuổi tác Hồ Lân cũng không tính lớn, năm xưa hắn lãng phí thời gian luôn chui đầu vào núi sâu tu luyện, không biết đường làm giống như hồ ly khác vào đời tu hành, phóng túng hưởng thụ nam nữ hoan ái, nếu không vì Phong Lôi kiếp lần thứ hai sắp tới, dựa vào tu vi bản thân hắn khó mà độ kiếp, hắn cũng sẽ không tới nhân gian tìm kiếm Định Phong Châu và Đình Lôi đan.

Chỉ là nhân gian có luật pháp, tiên giới cũng có tiên quy. Đối với Định Phong Châu và Đình Lôi Đan, chỉ khi đối phương cam tâm tình nguyện giao cho Hồ Lân, Hồ Lân mới có thể được độ kiếp, nếu không hắn sẽ bị Định Phong Châu và Đình Lôi Đan phản phệ, cuối cùng số phận càng thảm hại hơn.

Cho nên hắn ngồi trên lầu hai từ lâu, bày ra tạo hình lạnh lùng cho tiểu nữ Lý gia nhìn thoáng qua, sau đó lão yêu Hồ Lân nhanh chóng nhảy về nơi ở của mình tại thành Trường An – một viện tử hoang phế đã nhiều năm phía Nam thành.

Sau khi trở lại nơi ở, Hồ Lân cũng không lập tức tiến hành tu luyện, hắn đứng dưới tán cây đại thụ trong sân, yên lặng suy nghĩ kế hoạch hành động tiếp theo.

Hắn chia kế hoạch làm ba bước, bước thứ nhất chính là khiến tiểu nữ Lý gia khẳng khái một lòng đối với mình, cam tâm tình nguyện giao ra viên Định Phong Châu trên cổ nàng.

Về phần làm thế nào để câu dẫn tiểu nữ Lý gia, Hồ Lân đã nghĩ một năm, trước sau vẫn rối bòng bong. Lần đầu hắn tới nhân gian gặp tiểu nữ Lý gia là lấy hình dạng trẻ con, cuối cùng phát hiện như vậy khó giao lưu, đành phải chạy trời chết.

Sau khi nghe lên vô số nam nữ loài người gặp gỡ ở trong rừng và nói chuyện nhỏ trong phòng, Hồ Lân đã tháo ra bước thứ nhất —— hóa thành nữ thiếu niên, lấy sắc đẹp câu dẫn cô gái nhỏ Lý gia.

Từ xưa các cô nương đã thích mỹ nam. (Kui: cụ nói quá chuẩn ạ), Hồ Lân cảm thấy mình đã đi bước thứ nhất đúng đắn, kế tiếp phải làm sao đây ?

Hồ Lân có hai kế hoạch. Kế hoạch thứ nhất là ‘liệt nữ sợ sói quần quít’, mỗi ngày hắn sẽ nghĩ cách quần quít tiểu nữ Lý gia, cuối cùng đoạt thân thể tiểu nữ Lý gia, dùng kỹ năng giường chiếu cao siêu để nàng khẳng khái một dạ đối với mình, kế hoạch khác là lòng dạ cô nương loài người đều mềm mại, hắn sẽ ra và mỹ nam ôm yếu, lừa tiểu nữ Lý gia thương tiếc, sau đó yêu cầu viên Định Phong Châu kia của nàng.

Vấn đề của kế hoạch đầu tiên là Hồ Lân già thì không già nhưng cũng là xử nam đã vạn năm (Kui: Rau sạch vạn năm vạn tuế ! Hồ Lân: Im !), cái gọi là ‘kỹ thuật giường chiếu cao siêu’ không phải nói học là học được; vấn đề của kế hoạch thứ hai là vạn nhất tiểu nữ Lý gia cũng như những quý nữ nhà giàu khác, thiếu lòng đồng cảm, vậy hắn cũng không thành công được.

Ẩn thân đứng dưới tán cây suy tư nửa ngày, rốt cục Hồ Lân cũng định ra chủ ý, trước hết tiếp cận tiểu nữ Lý gia, sau lại giả bộ mỹ nam bệnh tật, sau đó Bá vương ngành thượng cung, không lo tiểu nữ Lý gia không khuất phục.

Về phần Đình Lôi Đan của Hoắc gia, chờ hắn lấy được Định Phong Châu sẽ cổ động tiểu nữ Lý gia gả cho tam công tử Hoắc gia, sau đó đợi cơ hội lấy.

Hồ Lân càng nghĩ càng vừa lòng, càng nghĩ càng thấy thích hợp, hài lòng bố trí một cái kết giới, bắt đầu tu luyện.

Trong khi Hồ Lân vắt óc nghĩ kế hoạch, con mồi của hắn là tiểu nữ Lý gia cùng phụ mẫu cũng đang vắt kiệt óc.

Sau khi Lý phu nhân về tới phủ liền ra lệnh cho người tới thư phòng gọi trượng phu Lý Không, đi thẳng vào vấn đề nói ra điều mình lo lắng.

Lý Không nghe xong cũng rất lo lắng.

Hắn xuất thân cao quý, gia tài hào phú cho nên không có dã tâm gì, chỉ hi vọng con gái mình có thể bình an sống. Con cả Lý Thường, con thứ Lý Nghệ đều cưới thê từ đến từ những nhà quyền quý ở Lũng Tây: Địch Lô thị và Hàn Thị, con thứ ba Lý Vũ tuy chưa cưới vợ nhưng cũng có ý với con gái thứ tư Liễu thị của tộc Lũng Tây, chỉ có con gái nhỏ nhất Lý Mân, vì được yêu thương quá mức nên tuy luôn có nhà quyền quý tới cầu thân, hắn và phu nhân luôn lựa chọn khất khe, đến giờ vẫn chưa chọn được ai.

Nghe phu nhân kể, Lý Không lập tức nói : “Đội lát nữa đem ra danh sách những công tử Lũng Tây quyền quý chưa vợ hợp tuổi với Tiểu Mân, chúng ta cùng nghiên cứu một chút !” Nói xong, hắn lại vội bổ sung một câu – “Con nào cũng được, ngoại trừ con trưởng.”

Lý Mân tới phòng cha mẹ, thấy phụ thân cũng ở đó, vội hành lễ, sau đó cùng ngồi xuống bên chiếc sập dài với phụ mẫu.*

Lúc bắt đầu, Lý Mân còn có thể đoan chính ngồi ngay ngắn một chỗ, nhưng rất nhanh nàng đã không chịu nổi, dựa vào người mẫu thân, để mẫu thân múc cháo gạo cho mình.

Lý Không ngồi trên giường, cách một cái bàn nhỏ nhìn con gái.

Ba con trai sinh ra đều giống mẫu thân chúng, chỉ có Lý Mân sinh ra giống hắn lúc còn trẻ nhất, da thịt trắng nõn, lông mi dày rậm, nhìn qua giống một bức họa.

Trong ba đứa con trai, con cả Lý Thường tính tình trầm ổn làm việc thỏa đáng, bây giờ là Thái Thú ở Nam Quận, con thứ Lý Nghiê thông minh lanh lợi, cưới con gái thứ nhất của quan nội hầu Hàn Hưng, bây giờ cùng thê tử ở tại đất phong của Hàn Hưng, con thứ ba Lý Vũ thần thái sáng lạn, quan hệ rộng rãi, cũng không cần lo lắng — Lý Không rất yên tâm về cả ba đứa con trai, chỉ lo lắng Lý Mân.

Con gái Lý Mân duy nhất này của hắn, nói chuyện không khéo, làm người thành thật. Nếu gã tới nhà quyền quý, Lý Không lo lắng nàng không hầu hạ được cha mẹ chồng, đối phó không nổi với cơ thiếp, quản lý không được hạ nhân; nếu gã cho nhà nghèo, Lý Không lo lắng dòng dõi đối phương không xứng với con gái mình, cuộc sống thiếu thốn sẽ bạc đãi con gái mình, cuối cùng hai vợ chồng quyết định tìm trong đám người quen cũ ở Lũng Tây một người không phải trưởng tử (con trai cả) cho Lý Mân, để Lý Mân được gã đi không phải phí sức lo liệu xử lý việc nhà, lại không bị áp lực sinh con nối dõi, hơn nữa đã là người quen cũ cũng có thể mặt dày yêu cầu đối phương không nạp thiếp.

Lý Không nghĩ một lát, nghĩ tới đứa bé tròn ửng trắng như phấn để thương năm nào cũng đến lúc phải lập gia đình, nhất thời trong lòng trống vắng, vậy tay nói : “Tiểu Mân, tới đây nói chuyện với phụ thân.”

Lý Mân lập tức bỏ dậy từ trên sập, quy xuống ngồi bên cạnh phụ thân.

Vì là mùa hè, thời tiết nóng nực, Lý Mân mặc y phục mỏng thấu hoa cỏ màu xanh, y phục lót màu trắng bên trong hơi hé, để lộ một hạt ngọc lớn như hạt nhãn đeo trên cổ.

Lý Không nhìn hạt minh châu kia, trầm ngâm một chút.

Hạt minh châu này gọi là Định Phong Châu, là đồ gia truyền mà mẫu thân đã qua đời của hắn lưu lại, mượt mà sáng bóng, rạng rỡ loang loáng, hắn bèn cho đứa con gái yêu quý nhất Lý Mân.

Hắn vuốt ve mái tóc đen nhánh sáng bóng rủ sau cổ của Lý Mân, thương yêu hỏi : “Tiểu Mân, mùa thu này phụ thân muốn về Lũng Tây vì lễ giỗ của tổ phụ tổ mẫu, con theo phụ thân trở về một chuyến được không ?”

Lý Mân nghe lời gật gật đầu. Nhà nàng xuất thân từ Lũng Tây, nhưng lớn như vậy nàng vẫn chưa từng tới Lũng Tây a !

“Tam ca con đâu ?” – Lý Không tùy ý hỏi.

Lý Mân biết tam ca Lý Vũ cùng mấy thiếu niên thân thiết đã đi săn thú ở rừng cây nhà mình tại Nhạc Du Nguyên, lại biết phụ thân ghét nhất chuyện ca ca đi cùng đám băng hữu bát nháo của mình, vội cười nói – “Hình như con nghe ca ca nói, hắn muốn đến Thái Học Viện bài kiến Đình tiến sĩ !”

Lý Không vừa nghe con trai thứ ba Lý Vũ có ý hướng học, không khỏi vẻ râu mừng rỡ : “Đứa nhỏ Lý Vũ này giống ta, yêu thích học tập !”

Lý Mân và mẫu thân nhìn nhau cười.

Dùng xong cơm trưa, Lý Mân mang theo thị nữ trở về phòng mình ở hậu viện, vợ chồng Lý Không nghỉ ngơi.

Đến buổi chiều, vừa qua giờ Thân (15-17h), Lý Mân liền sai một vị thị nữ trông cửa chính, dặn dò đợi tam ca về đến nơi thì phải báo với mình ngay, miễn để ca ca đi săn thú trở về, lỡ măng xông vào lại bị phụ thân quát roi dạy bảo.

Giờ Thân canh ba, vị ma ma tới báo, nói là tam công tử đã trở về !

Lý Mân vội vàng mang theo Hồng Ân ra đón.

Nàng chạy nhanh một mạch, rốt cục kịp thời chặn đứng ca ca ở ngoài cửa, lau mồ hôi mới nói : “Tam ca, phụ thân ở nội viện.”

Lý Vũ mặc quần áo sẵn, một tay cầm cung tên, một tay cầm con mồi, đang muốn đi khoe khoang với mẫu thân ở nội viện, nghe vậy lập tức co rụt lại, lùi trở về.

Hắn đưa đồ trong tay cho một gã sai vặt đứng cạnh, kéo Lý Mân ra ngoài, đi mấy bước tới dưới bóng cây gần cửa chính, lúc này mới nhỏ giọng nói : “Không phải phụ thân muốn đi bãi phóng Thái Thường Tự Khanh sao ? sao lại ở nhà lúc này ?”

Lý Mân nhìn bộ dạng ca ca đầu đầy mồ hôi, lấy ra khăn tay, kiễng chân giúp ca ca lau mồ hôi, mím môi cười nói – “Chắc phụ thân có chuyện.”

Hai huynh muội đang nói chuyện, ba người thiếu niên vốn đang đợi Lý Vũ ở bình phong xây gần cửa chính đi tới, trong đó có một thiếu niên vóc người tầm trung, da ngăm đen lớn tiếng kêu tên tự “Hồng Nhạn” của Lý Vũ, nói : “Hồng Nhạn, là muội muội của ngươi sao ? Cũng không giới thiệu một chút ?”

Tuy rằng sách “Lễ Ký” có nêu rất nhiều chuyện nam nữ phải kiêng kị, triều Lưu cũng có viết “Liệt nữ truyền”, nhưng ở triều Đại Hán, việc kiêng kị nam nữ không nghiêm, Hán Cảnh Đế tới du ngoạn Thượng Lâm Uyển còn cho trọng thân và họ hàng đi chung lẫn lộn với phi tử, sủng cơ của mình, có những người cảm thấy như vậy không thích hợp không muốn đi, Hán Cảnh Đế liền tỏ ra không vừa lòng.

Cho nên người thiếu niên này mới dám to gan kêu Lý Vũ giới thiệu muội muội cho mình.

Lý Vũ không để tâm, kéo Lý Mân xoay người một cái rồi nói – “Xá muội Lý Mân”, sau đó chỉ vào người thiếu niên giới thiệu – “Đây là bạn tốt của huynh, Lưu Thanh – Lưu Úc Âm.”

Lý Mân vội hành lễ.

Lý Vũ lại chỉ một thanh niên anh tuấn nói – “Tam công tử Hoắc phủ Hoắc Chi – Hoắc Đình Lan.”

Lý Mân hơi giương mắt liền thấy một cặp mắt sâu thẳm, nàng vội cúi đầu hành lễ.

“Đây là bạn tốt ca ca mới kết giao gần đây, Hồ Lâm !” (Kui: *té xiù* , cụ nhanh quá).

Lý Vũ không nói tên tự của người nọ, Lý Mân có chút kinh ngạc, ngẩng đầu lên liền thấy khuyên tai bảo thạch xanh hình giọt nước quen thuộc lúc ẩn lúc hiện kia, nhất thời mặt nóng lên, tim đập cũng lẹ hơn, rốt cuộc không dám nhìn nhiều, hành lễ rồi lùi về sau một bước.

Lý Vũ không chú ý đến khác thường của tiểu muội, dặn dò Lý Mân: “Bây giờ chúng ta đi đến Tây viện của ta, nhờ muội dặn dò phòng bếp chuẩn bị cho chúng ta bữa rượu và đồ nhắm.”

Lý Mân gượng cười đáp ứng.

Lý Vũ lại thấp giọng bổ sung – “Ngàn vạn lần đừng cho phụ thân biết ta đã về.”

Lý Mân gật đầu đồng ý.

Nàng hành lễ với Lưu Thanh, Hoắc Chi và Hồ Lâm, xoay người rời đi.

Lý Mân đi trên con đường rải đá cuội trắng, lỗ tai dựng lên, nghe ngóng động tĩnh của đám người ca ca phía sau.

Lý Vũ tựa hồ đang chào hỏi Hồ Lâm, bọn họ cùng nhau rời đi.

Lý Mân nghe thấy tiếng Hồ Lâm, rất thanh lãnh, rất dễ nghe, trong lòng nàng ngửa ngửa, không nhịn được quay đầu liếc một cái.

Ai ngờ Hồ Lâm kia cũng nghiêng người nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, tim Lý Mân bắt đầu đập tăng tốc, mặt giống như bắt lửa, nàng hốt hoảng liếc Hồ Lâm một cái, xoay người rời đi như đang chạy trốn.

Mãi cho đến khi trăng lên, nàng vẫn nghĩ về Hồ Lâm.

Một ngày không gặp, hình như Hồ Lâm có chút biến hóa, mắt hấn có màu xanh đen gần giống màu đen, thân hình cũng cao lên rất nhiều, thoát nhìn cao lớn gầy gò, hơn nữa bớt đi vẻ trẻ con, bộ dạng tầm mười bảy, mười tám tuổi.

Mái tóc đen xõa tung của hấn hôm qua giờ được búi lên, dùng một cái trâm bạch ngọc giữ lại, bộ đồ sấn mặc hôm nay tựa hồ rất tinh xảo, ở cổ áo, cổ tay, thắt lưng và vạt áo đều được thêu hoa văn màu hồng đậm, bông tai hình giọt nước màu xanh vẫn còn bên tai trái, lắc lắc đung đưa như trước, trừ vạt này ra không có trang sức nào khác.

Đến tận buổi tối, trong lòng Lý Mân vẫn còn nghĩ tới Hồ Lâm.

Lý Mân gọi thị nữ hầu hạ trong viện của tam ca tới hỏi một chút, lúc này mới biết tam ca và bằng hữu uống say đến túy lúy, đều ngủ lại Tây viện.

Hồng Ân và Cốc Tinh hầu hạ Lý Mân tắm gội xong, đợi Lý Mân ngủ mới rời khỏi.

Lý Mân ở tại hậu viện phía sau chính viện của cha mẹ, vườn nho nhỏ, cảnh trí tú mỹ. Lý Mân ở trong căn phòng đầu tiên, dựa theo quy củ Lý gia, chủ nhân không ở cùng người hầu, toàn bộ người hầu đều ở trong khu nhà dưới, đến ban đêm, trong phòng nàng không có người hầu nào được giữ lại.

Ngủ đến nửa đêm, Lý Mân ở trong giấc mộng nghe thấy tiếng sáo nhỏ du dương.

Nàng ngồi dậy trên giường.

Đêm nay trăng tròn, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuyên qua song cửa sổ vào phòng, một trận gió mát lạnh thổi tới từ ngoài cửa sổ, cuốn bay rèm giường Lý Mân.

Lý Mân giật mình, dậy xuống giường.

Nàng đứng trên sàn phòng ngủ, cầm lấy áo ngắn mặc ban ngày phủ lên người.

Trận gió kia càng thổi càng xoáy nhanh, thổi tung mái tóc dài của Lý Mân, làm tóc che mặt Lý Mân. Lý Mân vừa muốn vén tóc ra hai bên, vấy lại bị thổi lên, bèn vội áp chế lần vấy.

Nhất thời nàng rối ren vô cùng.

Bên tai bỗng truyền tới tiếng cười trầm thấp, gió đột nhiên ngừng lại, ‘Cạch’ một tiếng, hai cánh cửa sổ bị đẩy ra, Hồ Lâm một thân bạch y đứng trước mặt Lý Mân cười cười.

Lý Mân biết tất cả chuyện này là mộng.

Cho dù là ở trong mộng, lòng nàng cũng phảng phất như được ngấm trong mật đường băng lạnh, vừa ngọt vừa lạnh. Nàng ngẩng đầu nhìn Hồ Lân, Lý Mân đánh giá Hồ Lân, Hồ Lân cũng đang đánh giá Lý Mân. Mắt hần thoáng đảo qua rồi nói – “Tối nay nàng rất xinh đẹp.”

Tựa hồ hần chỉ tùy ý nói một câu, nhưng Lý Mân vẫn đỏ mặt, vội gập, duỗi căng vạt áo ngăn.

Lý Mân theo Hồ Lân ra khỏi cửa, đi đến bụi cỏ trồng hoa hồng trước cửa sổ.

Hồ Lân ngồi xuống thăm cỏ.

Lý Mân dừng một chút, cũng ngồi xuống cạnh hần.

Hai người đều không nói chuyện.

Lý Mân rất thẹn thùng, không biết nói cái gì.

Hai vạn năm nay, đây là lần đầu tiên Hồ Lân ở cùng một chỗ với con gái, sau khi dốc ruột dốc gan ra vẫn không kiếm được lời nào để nói, đành phải ngậm miệng giả vờ thâm trầm.

Không bao lâu sau, Hồ Lân cứ nhiên nằm ngửa trên thảm cỏ.

Lý Mân ngồi bên hần, đánh giá hần.

Tóc mai Hồ Lân dài tới má, mắt hẹp dài xéch lên, sau khi nhắm mắt lại, Lý Mân phát hiện lông mi hần rất dài rất dày, phủ xuống trên má cả một mảng bóng râm.

Hình như Hồ Lân ngủ rất ngon, Lý Mân ngồi yên ở chỗ ấy ngắm hần.

Ngồi ở chỗ này ngắm gương mặt dễ thương lúc ngủ của Hồ Lân, người thấy hương vị đậm đậm như có như không từ trên người Hồ Lân truyền tới, đối với Lý Mân mà nói, đây quả thực là việc dụ hoặc nhất trên thế giới.

Kỳ thực Hồ Lân giả vờ ngủ, hần không biết làm cách nào để câu dẫn con gái.

Trong lúc nhắm mắt lại, đầu óc Hồ Lân vẫn luôn hoạt động nhanh chóng, cuối cùng hần ra quyết định.

Hồ Lân mở to mắt, dưới ánh trăng, phảng phất như tất cả vì sao đều tan tác, tụ vào trong mắt của hần, lóe ra long lánh, thần thái rực rỡ.

Hần duỗi tay đẩy ngã Lý Mân, xoay người đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Trước Sau Khó Thành(16+)

Lúc đè lên Lý Mân, Hồ Lân đồng thời tiện tay bố trí kết giới, như vậy vừa có thể bảo hộ Lý Mân, vừa có thể không cho người khác thấy chuyện mình và Lý Mân đang làm.

Hồ Lân đè trên người Lý Mân, chỉ cảm thấy thân thể mềm mại, hương thơm ngào ngạt, có xúc động rất muốn nhào lên cắn một ngụm, nhưng nhìn nửa ngày, chỉ cảm thấy chỗ nào của Lý Mân cũng mềm mại dễ thương, cuối cùng vẫn không nỡ xuống miệng. Lúc này hần cũng không có thừa hơi sức sấm vai tình thánh, chuyên chú nhìn chòng chọc Lý Mân, cuối cùng tâm ý đã quyết, nhắm ngay môi hồng đào của Lý Mân gặm xuống.

Tính cả tuổi mụ Lý Mân mới mười lăm, tuy nụ tình chớm nở, nhưng vẫn chỉ là tiểu cô nương mới nếm mùi đời, kết giới của Hồ Lân khiến nàng nghĩ đang trong mộng, đã là trong mộng, vậy nàng liền yên lòng, mặc cho Hồ Lân thích làm gì thì làm.

Khi Hồ Lân đè lên nàng, hơi thở nam giới trong lành phả vào mặt khiến Lý Mân lập tức xụi lơ như bùn, nhắm hai mắt lại. Hồ Lân ngậm môi nàng, trước hút sau cắn, Lý Mân bị đau, lập tức mở miệng ra, đầu lưỡi Hồ Lân lập tức chui vào quấy mát.

Lý Mân nhắm mắt lại, toàn thân tê dại, bị động đáp lại Hồ Lân.

Hồ Lân bắt đầu dòi xuống, duỗi tay kéo mở vạt áo Lý Mân, nhìn chòng chọc Định Phong Châu một hồi, sau đó bắt đầu hôn trước ngực Lý Mân.

Trong nháy mắt khi hần ngậm chặt đỉnh cao trước ngực Lý Mân, Lý Mân cảm nhận được một vật vừa cứng vừa nóng cọ giữa hai chân mình.

Nàng mở to mắt, nghi ngờ nhìn Hồ Lân.

Hồ Lân hơi nhồm nguời, mắt hồ ly xanh sâu thẳm mị hoặc, yên lặng nhìn nàng, môi mỏng hơi run.

Lý Mân thò tay ra, cách quần áo Hồ Lân cầm cái vật kia.

Thân thể Hồ Lân run lên, hàm răng trắng như tuyết cắn chặt môi, dường như hấn hạ quyết tâm thật lớn, cúi người hôn lên môi Lý Mân một chút, xóc lên làn váy mềm của Lý Mân, tách hai chân Lý Mân ra.

Lý Mân cảm nhận được đồ vật kia đung vào nơi riêng tư nhất của mình, trong lòng sợ hãi, mặc dù biết đang ở trong mộng vẫn không tự chủ được giãy dụa.

Mồ hôi từ trên trán Hồ Lân chảy xuống, nhỏ trên mặt Lý Mân.

Một tay Hồ Lân bắt lấy cổ tay Lý Mân, một tay tách ra hai chân Lý Mân, không chút do dự gắng sức đẩy về phía trước.

“Không cần ! Không cần ! A——” – Lý Mân kêu lên một tiếng, nước mắt lập tức trào ra.

Hồ Lân đang muốn trong một tiếng trống khí thế mà thâm nhập thì Lý Mân kêu, hấn liền không nỡ đâm vào, thế là liễu mạng dừng ở lối vào.

Đỉnh đồ vật kia của Hồ Lân rất lớn, bị vây ở lối vào của Lý Mân, dịch nóng ẩm khiến toàn thân Hồ Lân run rẩy, co bóp bí mật dồn dập máy mút kia mang tới cho hấn cực hạn khoái cảm chưa bao giờ có, đầu óc hấn trống rỗng, đột nhiên bắn ra.

Toàn thân Hồ Lân đè trên người Lý Mân, mặt nóng bùng dán trên mặt Lý Mân, nhẹ nhàng ma sát.

Sau khi khoái cảm dần dần lui bước, Hồ Lân chỉ cảm thấy nhục nhã —— có hồ ly tinh vô dụng như vậy sao ? Có hồ ly tinh ôm nhuỷễn ngọc ôn hương trong lòng, chưa vào cửa đã ‘khóc’ sao ?

Lý Mân không biết chuyện gì xảy ra, nàng cho rằng mình và Hồ Lân đã phát sinh chuyện thân cận nhất trong mộng, mắt ướt át thẹn thùng nhìn Hồ Lân, e lệ vô hạn.

Hồ Lân nhìn đôi mắt hồn nhiên kia của nàng, càng cảm thấy xấu hổ, hàm hồ nói – “Lân này làm không tốt, lần sau sẽ tốt !”

Lý Mân nhìn khuôn mặt tuần mỹ của hấn, nhẹ đáp “Ừ” một tiếng.

Hồ Lân cho rằng Lý Mân cũng biết hấn không được nên càng thêm xấu hổ, một lần nữa cường điệu nói : “Thật đấy !”

Lý Mân thẹn thùng vui mặt vào cổ hấn.

Hồ Lân rất muốn lại tới một lần, chứng minh bản thân không phải không được, hơn nữa còn rất lợi hại, nhưng sau khi trải qua lời kiếp lần đầu tiên, tu vi của hấn chưa hoàn toàn khôi phục, kết giới bày ra sắp không kiên trì được nữa.

Trong giây phút này, hấn cảm thấy việc mình ‘không được’ là một sự thực trước mắt không thể xoay chuyển, Hồ Lân bèn nhẹ nhàng thổi một hơi vào Lý Mân.

Lý Mân lập tức lâm vào mộng đẹp.

Lý Mân tỉnh lại từ trong mộng xuân, phản ứng đầu tiên chính là xóc chân lên kiểm tra thân thể của mình. May mắn, quần áo trong của nàng còn nguyên, vật vấy cũng thẳng, lúc này Lý Mân mới yên lòng, trái tim mới trở về vị trí cũ.

Sau khi kéo chăn nằm xuống lần nữa, Lý Mân nhắm mắt lại nghĩ đến cảnh mộng đêm qua, vừa thẹn, vừa thích, vừa hoảng hốt, nàng kéo cao chăn, che kín mặt nóng rất.

Nghĩ đến chuyện Hồ Lân trong mộng làm với mình đêm qua, trong lòng Lý Mân lại hoảng hốt, nàng có nhớ được cảm giác đau đón, phảng phất giống như thật, nàng vội vươn tay sờ sờ phía dưới, phát hiện tuy phía dưới có chút ướt, nhưng không hề đau.

Lúc này Lý Mân mới xác định kia đúng chỉ là một giấc mộng, vừa vui mừng, lại có phần thất vọng.

Lúc này Hồ Lân lấy cơ say rượu, đang nằm ở phòng dành cho khách trong viện từ của Lý Vũ nghỉ ngơi.

Hấn trọn mắt nằm trên giường, chỉ cảm thấy chán chửa buồn bực.

Thật quái lạ, sau khi phát sinh chuyện đó với Lý Mân, hiện tại về phòng, chỉ cần nghĩ tới bộ dáng Lý Mân nhu thuận nằm dưới thân mình, phía dưới hấn lập tức cứng, thẳng tắp dựng ở chỗ ấy, tưởng đến làm hấn phát đau.

Hồ Lân thực nghi ngờ, bản thân đã sống hơn hai vạn năm, chỗ này chưa từng có phản ứng, như thế nào chỉ gần Lý Mân một đêm liền cứng ? Hiện tại còn phát triển đến độ chỉ cần nghĩ đến Lý Mân, nơi nào đó liền rục rịch ngóc đầu dậy, quả thực biến thành động vật động tình !

Lý Vũ mở tiệc chiêu đãi Hồ Lâm, Hoắc Chi và Lư Thanh ở Xuân Mãn lâu.

Trong bữa tiệc, Hoắc Chi rất khéo léo hỏi việc hôn sự của Lý Mân.

Lý Vũ uống vài chén rượu, có chút say, giống như cái ống trúc dựng ngược đem toàn bộ nói ra : “Xả muối thân thể nhỏ yếu, tình tình dụ ngoạn, ý tứ của gia phụ gia mẫu là em rể tương lai phải...”

Nói tới đây, hần nhìn mấy vị đang hết sức chuyên chú nghe mình nói chuyện, lại cố ý bịt nút lại, bùng chén rượu, cười mà không nói.

Trong lòng Hồ Lâm hơi động, rừ mắt xuống, yên lặng không nói.

Lư Thanh nhanh mồm nhanh miệng, lập tức hỏi : “Rốt cuộc là có yêu cầu gì ?”

Lý Vũ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén đồng, lúc này mới nói – “Không thể là con trai trưởng, không thể nạp thiếp, chỉ thể mà thôi.”

Lư Thanh là trưởng tử, biết mình không có hi vọng, có phần ử rừ nói – “Ba người chúng ta, sợ là chỉ có Hoắc huynh phù hợp với điều kiện.”

Mắt hần chuyển về phía Hồ Lâm, tùy tiện thăm hỏi – “Hồ huynh trong nhà xếp thứ mấy?”

Hồ Lâm khẽ mỉm cười – “Hồ mỗ bất tài, hồ thẹn xếp thứ chín.”

Quả thật hần có tám vị ca ca cùng mẹ, chỉ là đã hai vạn năm trôi qua, tám người ca ca kia của hần đều không có tin tức.

Lư Thanh vỗ tay cười lớn – “Hồ huynh so với Hoắc huynh càng có tư cách ! Haha!”

Mắt sắc của Hoắc Chi quét qua Hồ Lâm, sau đó chậm rãi dời đi.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Mân, hần đã nhìn trúng Lý Mân.

Hoắc Chi tự nhận tính cách rất mạnh, cho nên muốn một thê tử nhu thuận nghe lời, mà tuy Lý Mân cùng xuất thân nhà quyền quý được nuông chiều, lại vẫn dịu dàng ngại ngùng, nhu thuận mềm mại, cũng là lựa chọn tốt nhất của hần.

Hồ Lâm mỉm cười nhìn Hoắc Chi, đáy mắt tràn đầy mỉa mai — Lý Mân đã là nữ nhân của hần, Hoắc Chi chỉ có thể si tâm vọng tưởng.

Đến đêm, sau khi Lý Mân ngủ say, lại bắt đầu nằm mơ.

Nàng mơ thấy Hồ Lâm lại tới tìm mình.

Tối nay Hồ Lâm một thân y phục đen tuyền, hần khẽ mỉm cười, thanh lệ vô song, kéo Lý Mân ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Lý Mân cùng Hồ Lâm đi song song nhau.

Lúc này Lý Mân mới phát hiện Hồ Lâm thực gầy, nhưng rất cao, chính mình chỉ đứng tới cầm hần.

Khoảng cách của nàng và Hồ Lâm quá gần, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt cực dễ chịu trên người Hồ Lâm, thế là lạng lẽ lui về sau một chút.

Hồ Lâm cười nhìn nàng.

Trong mắt hần, tuy đêm qua đến cuối cùng cũng không làm được, nhưng Lý Mân đã là nữ nhân của hần, tối nay nhất định hần sẽ làm đến nơi đến chốn, rửa sạch sỉ nhục trước kia.

Hần suy nghĩ một buổi chiều, rốt cục định ra kế hoạch.

Hần muốn đưa Lý Mân tới bên hồ, dưới ánh trăng, thuyền nhỏ du đãng, làn váy nhẹ lay, hoa sen đỏ nở bung, cùng nhau vui vẻ.

Hồ Lâm ôm chặt Lý Mân, cúi đầu hôn.

Trong lòng Lý Mân như nai con đập loạn, vô thức trốn ra sau, lại bị hần gắt gao nắm chặt bờ eo, chặt chẽ áp ở trong ngực, đành phải nhu thuận tiếp thu hần.

Vị trong miệng Hồ Lâm trong veo, tại lúc răng môi lẫn lộn, Lý Mân cảm thấy một loại rung động không tên dâng lên trong người, toàn thân lập tức không có sức, chỉ có thể dựa vào Hồ Lâm.

Khi Hồ Lâm buông nàng ra, bấp chân nàng nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Hồ Lâm ôm nàng dậy, hôn lên trán nàng một chút, đi về hướng hồ.

Đi tới bên hồ, Hồ Lân nói – “Nàng nhìn xem, hoa sen đỏ ở bên kia.”

Lý Mân nằm trong lòng hân nhìn ra, chỉ thấy ánh trắng bao phủ mặt hồ, sóng gợn lẫn tẩn, mênh mông bát ngát, căn bản không thấy hoa sen đỏ mà Hồ Lân nói.

Hồ Lân dịu dàng nói – “Ta mang nàng đi nhìn.”

Hân rút ra kiếm dài đeo trên eo, ném xuống mặt hồ.

Kiếm dài hóa thành một chiếc thuyền con đậu xuống trên mặt hồ.

Hồ Lân ôm Lý Mân, nhẹ nhàng nhảy lên.

Bọn họ vừa ngồi xuống thuyền nhỏ, thuyền nhỏ lập tức giống như mũi tên lao về phía trước.

Trong nháy mắt bọn họ đã tới gần bờ bên kia, quả thực là từng đám lớn ruộng sen, um tùm rậm rạp mọc chen chúc, chỉ có thể nói là “Sắc lá liên trời xanh gần ngắt”. Nhìn về phía xa, lá sen xanh biếc mượt mà trong ánh trắng đông đưa theo gió, truyền ra tiếng ‘sa sa’.

Toàn cảnh chìm sâu trong màu xanh nhạt, một đóa hoa sen đỏ như một ngọn lửa chói mắt, vươn thẳng trong vạt dậm lá xanh.

Lý Mân ngậy ngốc nhìn.

Hồ Lân thấy vẻ mặt Lý Mân, lại hỏi – “Có cần ta giúp nàng tới ngắt không?”

Lý Mân vội nói – “Không cần ! Để hoa sen nở ở chỗ ấy mới tốt.”

Nghe Lý Mân nói vậy, ngón tay Hồ Lân vốn duỗi ra lại thu về.

Hồ Lân điều khiển thuyền nhỏ lướt đi trong đám lá sen, đi về hướng đóa hoa sen kia.

Khi đến bên cạnh đóa hoa sen, Lý Mân không dám tới sờ, sợ làm bẩn đóa hoa sen kia, chỉ chăm chú thưởng thức.

Hồ Lân cười nói – “Nàng đừng nghĩ hân thực là ‘trong bùn mà không hôi tanh mùi bùn’ mà xem trọng hân. Nàng không thấy mảng lớn lá sen như vậy chỉ có mình đóa sen là hân ? Đó là vì những bông hoa sen khác đều thành thức ăn trong bụng hân rồi.”

Lý Mân nghe vậy, vội đem thân thể kề sát Hồ Lân.

Nếu là bình thường, nàng sẽ không to gan như thế, nhưng đây là trong mộng, hơn nữa Hồ Lân lại là mỹ lang quân yêu thích trong lòng nàng, nàng bèn tùy ý hành xử.

Về chuyện đóa hoa sen thành tinh này, chắc do ban ngày nghe người ta nói chuyện Vu cô(phù thủy) nhiều, cho nên ban đêm mới mơ thấy thôi.

Hồ Lân thấy nàng trầm tư, cho rằng nàng còn muốn tên sen đỏ kia, trong lòng có chút ghen tuông, duỗi tay nắm lấy cằm Lý Mân, quay về phía mình, lặng lẽ nhìn mắt Lý Mân.

Lý Mân nhìn mắt hân, chỉ cảm thấy đôi mắt xanh xinh đẹp này sâu thẳm, tựa hồ muốn hút đi hồn phách của nàng, mỗi mọng hé mở, nàng thờ gáp một tiếng.

Một tiếng này đối với Hồ Lân mà nói không khác gì dụ hoặc yêu mị, hân đẩy ngã Lý Mân, đè lên, sau đó ngậm chặt môi dưới của Lý Mân, nhẹ nhàng gặm, cắn, mút vào.

Lý Mân sớm đã hóa thành một vũng nước xuân.

Một lần nữa nàng cảm nhận được đồ vật cứng rắn kia của Hồ Lân chạm vào phần bụng dưới của mình. Nàng nhớ tới giấc mộng đêm qua, cảm giác khi đồ vật kia của Hồ Lân chọc nàng, có chút đau, rất trưởng...Nghĩ đến đây, toàn thân nàng từ trên xuống dưới mềm nhũn, cảm giác có một cỗ nhiệt lưu trào ra phía dưới.

Hồ Lân xoay người, khiến Lý Mân trở thành tư thế nghiêng người lưng đưa về phía mình.

Hân vừa muốn xóc vạt váy màu trắng của Lý Mân lên, lại thấy một vũng lớn máu tươi. Hồ Lân lập tức bối rối, hân hỏi Lý Mân – “Lý Mân, váy nàng sao lại vậy ? Nàng bị thương?”

Ý nghĩ này lập tức dọa hân, hân ôm Lý Mân dậy để ở trên chân mình, xóc lên váy Lý Mân lên muốn nhìn xem vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Phiền Nảo Trên Hồ

Hành động của Hồ Lân lập tức khiến Lý Mân phát thẹn, nàng xoay người, trượt xuống từ trên đùi Hồ Lân, nàng kéo váy ra nhìn, chỉ thấy máu đỏ tươi loang trên làn váy trắng.

Lý Mân hoảng hốt.

Không ngờ kinh nguyệt lại tới quấy rối lúc này.

Hồ Lân thấy vẻ mặt của Lý Mân, cũng lơ mờ hiểu ra, hỏi thăm dò: “Xích Long?”

Lý Mân nghe không hiểu lời hần nói, chỉ yên lặng che dấu vết tích, giấu phần váy kia ở phía dưới mông.

Hồ Lân nhướn lông mày nhìn Lý Mân, tay vô thức thò ra, trong bụng nghĩ muốn giúp nàng xoa xoa. Các yêu quái khi tu luyện đều nói luôn phải kiêng kỵ nước màu đỏ của Xích Long vì cho rằng chuyện ấy không lành. Hồ Lân tuy biết bản thân hần cũng nên chú ý, nhưng nhìn vẻ đáng thương đang cố giấu diếm của Lý Mân, trong lòng hần mềm nhũn, không nói nên lời, đành tự cời thất lưng của mình.

Thất lưng của hần rất tinh xảo, lúc cời ra cũng phải phí chút sức.

Lý Mân cho rằng Hồ Lân còn muốn làm chuyện kia, giật nảy mình, theo bản năng lùi về phía sau trốn tránh, nhưng đang ở trên thuyền, nàng không có chỗ nào để trốn, đánh phải chớp chớp mắt to vô tội, khẩn cầu Hồ Lân không thực hiện hành động man rợ kia.

Hồ Lân cời thất lưng, kéo vạt áo, cời bỏ áo lót bằng tơ lụa màu trắng phía trong, ‘Xoẹt’ một tiếng, vạt áo trong đã bị hần xé ra.

Hần quay mặt nhìn về hướng khác, đưa mảnh áo trắng kia cho Lý Mân: “Cầm lấy.”

Mặt Lý Mân đỏ đến nặn ra máu được, nàng thò tay nhận lấy mảnh vải, liếc mắt nhìn lên, tuy là dưới ánh trăng nhưng cũng nhìn ra mặt Hồ Lân đỏ đến xuyên thủng được.

Hồ Lân cảm nhận được cái nhìn chăm chú của nàng, quay lưng về phía nàng.

Lý Mân run rẩy gấp mảnh lụa trắng rồi nhét vào trong hai đùi, mức nước rửa tay, lúc này mới nói: “Cảm ơn.”

Hồ Lân xoay người lại, màu đỏ trên mặt đã nhạt đi, nhưng mắt cụp xuống không nói gì.

Lý Mân sợ nếu mình cử động, mảnh lụa trắng trong đùi sẽ rơi ra, vì vậy đành kẹp chặt bắp đùi, ngồi yên một chỗ.

Từ lúc vào phòng ngủ của nàng đưa nàng ra ngoài, Hồ Lân luôn dùng kết giới trong suốt bao quanh hần và Lý Mân, khiến Lý Mân cảm giác như đang trôi nổi ở giữa không trung – cho nên nàng vẫn nghĩ đây là trong mơ.

Hồ Lân liếc nhìn Lý Mân, khuôn mặt Lý Mân tròn tròn, vẫn mang ít vẻ mềm mại của trẻ con, làn da trắng nõn ửng hồng, lông mi dày rậm, tuy không tính là xinh đẹp mười phần, nhưng tinh khiết khiến người ta yêu thương.

Hần cảm thấy bản thân hơi rung động, đó là một loại cảm giác giống như bị người khác dùng tay nắm lấy trái tim. Đối với hồ ly Hồ Lân đã sống hai vạn năm, tâm luôn lạnh như nước mà nói, đây là một loại cảm giác cực kỳ xa lạ, hần mất tự nhiên, mấp máy môi nói: “Ta đưa nàng về.”

Lý Mân ngẩng đầu nhìn Hồ Lân, kinh ngạc kêu “A” một tiếng.

Đôi mắt Hồ Lân giống như vực sâu thăm thẳm, yên lặng nhìn nàng.

Lý Mân cảm thấy linh hồn mình như đang bị hút vào, nhanh chóng mê man.

Sáng hôm sau tỉnh lại, thân thể và bờ eo Lý Mân mới như. Trước tiên nàng thử sờ xuống dưới, lại phát hiện ra thứ không nên phát hiện.

Lý Mân nhìn mảnh vải lụa màu trắng dính máu, khuôn mặt bị dọa đến trắng bệch, chẳng lẽ đêm qua không phải là mơ? Làm sao lại thế được? Nhưng nếu đó là một giấc mơ, vậy thứ trong tay là từ đâu mà ra?

Nàng mở rộng tấm vải lụa trắng, nghiêm túc lật qua lật lại xem xét.

Viền mảnh lụa còn lòi ra từng sợi tơ, rõ ràng bị người ta xé rách, như vậy chuyện đêm qua có khả năng là thật!

Nhưng nếu như là thật, sao người hầu không biết mình đã bỏ đi?

Nếu là thật, làm sao thanh kiếm của Hồ Lân có thể biến thành một chiếc thuyền con?

Nếu như là thật, chẳng phải mình đã là người của Hồ Lân sao...

Nghĩ tới ý cuối cùng kia, Lý Mân không biết nên vui hay nên sợ.

*****

Hồ Lân tạm biệt Lý Vũ, chuẩn bị trở về chỗ ở của mình.

Hắn, Hoắc Chi và Lưu Thanh cùng nhau rời khỏi phủ họ Lý.

Ba người cưỡi ngựa, chậm rãi đi.

Lưu Thanh và Hoắc Chi có quan hệ rất tốt, biết tâm tư của hắn với muội muội Lý Mân của Lý Vũ, thậm chí còn trêu ghẹo Hoắc Chi: “Hoắc huynh, nên nhanh chóng trở về xin cha mẹ phái người tới cầu thân đi, ta nghe nói Lý đại nhân chuẩn bị cáo lão về quê, còn mang Lý Mân đi Lũng Tây để xem mắt nữa.”

Hoắc Chi cười cười không nói, nhưng Hồ Lân nghe vậy, không khỏi trừng mắt với Lưu Thanh một cái, Lưu Thanh cười to nói: “Hồ huynh, chẳng lẽ huynh ghen tị? Ha ha ha!”

Hoắc Chi nhàn nhã liếc Hồ Lân, trong mắt mang vẻ đắc ý, cười nói: “Lưu huynh, Hồ huynh, hẹn ngày gặp lại!”

Hắn thúc ngựa đi, nô bộc của Hoắc phủ cũng vội thúc ngựa đuổi theo.

Hồ Lân nhìn bóng lưng của hắn đi xa, ý cười trên mặt dần dần biến mất.

Hắn vốn lập kế hoạch sau khi lấy được Định Phong Châu từ Lý Mân sẽ tự mình đi mê hoặc Hoắc Chi để lấy Định Lôi Đan. Dù sao từ thời Cao tổ hoàng đế tới nay, các triều đại hoàng đế nhà Hán đã có suy nghĩ phóng khoáng hơn, ở triều Đại Hán này, chuyện nam nhân với nam nhân cũng không khiến ai bất ngờ, hơn nữa hắn là hồ ly tinh, cũng không mất miếng thịt nào. Thế nhưng hiện tại, hắn cảm thấy bộ dạng tên Hoắc Chi này rất đáng ăn đòn, chỉ cần người khác nhắc đến, gán ghép Hoắc Chi và Lý Mân, hắn liền có một nỗi xúc động muốn tiến lên, dùng quyền cước cho Hoắc Chi một trận tơi bời.

Hồ Lân vái chào, quay đầu ngựa trở về nơi ở của mình phía Nam thành.

Trở về nơi ở, Hồ Lân đề xuống những ưu tư, nhanh chóng tới dưới tán cây đại thụ trong sân, đắm chìm trong ánh trăng, tiến vào trạng thái tu luyện.

Sau khi trải qua một lần Phong Lôi kiếp, hầu như toàn bộ tu vi của hắn đều bị tổn thất, khiến năng lực của hắn giảm đi, lại còn bị một tên công tử loài người uy hiếp. Hắn nhất định phải tu luyện thật tốt, khôi phục tu vi không chỉ vì vượt qua Phong Lôi kiếp lần thứ hai mà còn vì hắn cần năng lực để bảo vệ người phụ nữ của mình trong tương lai.

Sau khi tu luyện một tuần, Hồ Lân mở mắt tỉnh lại.

Lúc này là đêm khuya giờ Sửu.(1-3 giờ sáng)

Mặt trăng vẫn treo trên bầu trời như trước, tuy rằng không phải giữa tháng, nhưng ánh trăng vẫn trút xuống như dòng nước, chiếu lên người Hồ Lân cùng sân viện mọc đầy cây cỏ dại.

Hồ Lân nhắm chán tựa vào thân cây, miệng ngậm một nhánh lá hòe, trong bụng nghĩ không biết nên tiếp tục tu luyện thêm một tuần hay đi làm chuyện khác.

Nếu là bình thường hắn đã sớm đi tìm Lý Mân, nhưng bây giờ trên người Lý Mân có thứ nước đỏ kia, cho dù đi cũng không thể làm gì, đi cũng mất công, còn tự đốt lửa trên thân mình, tốt nhất là không đi.

Tuy đã quyết định không đi tìm Lý Mân, nhưng trong lòng Hồ Lân giống như có cỏ mọc hỗn loạn, đột nhiên hắn nghĩ tới mặc dù lần trước không đi tới bước cuối cùng với Lý Mân, nhưng toàn bộ nguyên tinh giữ gìn hai vạn năm đã cho Lý Mân, không biết Lý Mân có mang thai hay không? Tuy rằng giao hợp khác giống sẽ không thể sinh ra đời sau, nhưng dù sao đó là nguyên tinh của Hồ Lân hắn, ngộ nhờ độ đậm đặc quá cao, khiến Lý Mân mang thai, như vậy phải làm sao? Ngộ nhờ sinh ra quái vật nửa người nửa hồ ly thì sao...

Hồ Lân càng nghĩ càng sợ, rốt cục ngồi không yên, quyết định đi tìm Lý Mân, còn hơn ngồi một chỗ mà lo lắng.

Hắn vừa muốn đi tới phủ nhà họ Lý, trước khi đi bỗng khựng lại, hắn lấy ra từ trong túi cát đỏ một hạt nguyên đan, ý định đưa cho Lý Mân. Đây là hạt nguyên đan đầu tiên hắn luyện được sau khi tu thành hình người, nếu Lý Mân nuốt vào có thể an thai.

Mang theo suy nghĩ đó, Hồ Lân cất viên nguyên đan vào trong ngực, xuất phát đi phủ nhà họ Lý.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Rung Động Ngoài Ý Muốn

Trước khi Lý Mân ngủ còn nghĩ, lần này nhất định phải đề phòng trong lúc ngủ.

Nàng đã kết luận, Hồ Lâm kia chắc chắn là yêu quái, bản thân không được mắc lừa!

Ngủ tới nửa đêm, bụng Lý Mân bắt đầu đau. Từ khi nàng bắt đầu có kinh nguyệt, mỗi lần tới kỳ, bụng sẽ xoắn đau, chuyện này đã trở nên bình thường, do vậy dù Lý Mân đang ngủ cũng nhăn lông mày.

Khi Hồ Lâm vào trong phòng liền thấy tình cảnh Lý Mân nằm ngủ ôm bụng nhăn nhó.

Trước hết hần bố trí một cái kết giới trong suốt, bao quanh bản thân và Lý Mân, sau đó đánh thức Lý Mân.

Lý Mân vừa tỉnh, lập tức nhìn Hồ Lâm vẻ khẩn trương.

Hồ Lâm hồn nhiên không phát hiện ra, biểu hiện vẫn dịu dàng, quan tâm hỏi Lý Mân: “Bụng rất đau sao?”

Khuôn mặt hần thanh lệ vô song, vẻ mặt quan tâm, lời nói dịu dàng, phòng ngự cứng rắn của Lý Mân không khỏi bắt đầu tan rã, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ừ.”

Hồ Lâm tỏ vẻ đương nhiên, duỗi tay muốn sờ bụng nàng.

Lý Mân cả kinh, vừa muốn lùi về phía sau, Hồ Lâm nhìn nàng nói: “Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Lý Mân hồ đồ không dám động đây, để yên cho bàn tay ấm áp của Hồ Lâm đặt trên bụng nàng.

Hồ Lâm nghiêm túc dùng tay xoa bụng Lý Mân, còn nhăn nhó, sau đó hỏi: “Bệnh trạng thế nào?”

Lý Mân liếc nhìn hần, nhỏ giọng đáp: “Chỗ đó xoắn đau, có lúc còn buồn nôn, đau đầu...”

Hồ Lâm đau lòng nhìn nàng, hần không ngờ Lý Mân bị thứ nước đỏ ấy làm khổ nhiều như vậy.

“Liên tục trong bao lâu rồi?”

“Từ lúc mười ba tuổi... Kinh nguyệt bắt đầu... Mỗi lần tới đều...”

Hồ Lâm lấy ra hạt nguyên đan kia, nhét vào trong tay Lý Mân: “Nuốt vào đi.”

Lý Mân hơi sợ nhìn hần, nắm đan dược kia trong lòng bàn tay, có chút chần chờ.

Hồ Lâm liếc nàng, rũ mắt xuống.

Lý Mân nhìn hần, cảm thấy hôm nay hần đặc biệt dịu dàng, lá gan nàng lập tức biến lớn, lườm Hồ Lâm nói: “Ta không uống!”

Chuyện xảy ra trong nháy mắt, Hồ Lâm nhanh như chớp bắt được viên nguyên đan trong tay Lý Mân, một tay nâng cằm Lý Mân, một tay nhanh nhẹn nhét viên đan vào trong miệng Lý Mân, sau đó hôn Lý Mân.

Lý Mân hoảng hốt, quên cả phản kháng, trơ mắt nhìn đôi môi Hồ Lâm tới gần, sau đó cảm giác được sự mềm mại ấm áp, thì ra là Hồ Lâm hôn mình.

Hồ Lâm ôm chặt Lý Mân, phả vào một hơi thở, hạt nguyên đan kia bị hơi thở từ cổ đẩy, tụt xuống dưới.

Cổ họng Lý Mân động đây, nuốt xuống viên đan kia.

Lúc này Hồ Lâm mới buông nàng ra.

Vốn hần đứng trước mặt Lý Mân lúc này đang ngồi trên giường, sau khi làm xong việc kia, thân thể rời đi, hần lại xoay người, đưa lưng về phía Lý Mân.

Không lâu sau khi Lý Mân ăn nguyên đan liền cảm thấy ấm áp trong bụng, cơn xoắn đau kia và cảm giác lạnh lẽo biến mất rất nhanh.

Hồ Lâm đưa lưng về phía nàng, thấp giọng nói: “Đây là nguyên đan của ta, nó sẽ bảo vệ thân thể nàng...”

Lý Mân nhìn bóng lưng mảnh khảnh thon dài của hần, trong lòng vừa chua vừa chát, một lúc lâu sau nàng mới hỏi: “Nguyên đan? Là vật rất quý đối với người sao?”

Hồ Lân “Ừ” một tiếng, vẫn không xoay người lại.

Trong lòng hân lúc này đang hồi hận vì sự hào phóng của bản thân!

Viên nguyên đan này không phải vật thường, chỉ cần lấy được viên đan này sẽ có thể không chế tính mạng của hắn. Hắn nhất thời xúc động, ấy thế lại đem cho Lý Mân, nhưng nam tử hán đại trượng phu, nói lời phải giữ lấy lời... Dù sao nói đi cũng phải nói lại, Lý Mân đã là người phụ nữ của hắn, đưa viên đan cho nàng chữa bệnh, cho dù chỉ là bệnh đau bụng cũng là chuyện đúng a!

Hồ Lân ở bên kia, trong lòng loạn cào cào, Lý Mân ở bên này cũng cúi đầu nghĩ ngợi.

Trong lòng Lý Mân ngọt ngào, nàng cảm thấy đan được Hồ Lân cho mình giống như là tín vật định tình, vậy nàng cũng nên cho hắn một vật quý giá, để làm tín vật định tình đáp lại hắn.

Nghĩ tới đây, Lý Mân đứng dậy, lấy ra từ khay kim chi trước giường một cái kéo, nàng kéo ra dây đỏ giấu trong áo, cắt một cái, sau đó đỡ lấy hạt minh châu kia.

“Cho chàng này.” – Lý Mân quỳ trên gối, cổ tay trắng muốt vươn tới trước mặt Hồ Lân – “Đây là vật quý giá nhất của ta, tặng cho chàng làm tín vật.”

Hồ Lân tròn mắt há mồm nhìn Lý Mân giơ Định Phong Châu trước mặt mình, hắn còn chưa mở miệng hỏi, Định Phong Châu đã bay vào trong tay sao?

Lý Mân cho rằng hắn không muốn nhận, vừa thẹn vừa cáu, lập tức muốn rút tay về, cổ tay lại bị Hồ Lân bắt được.

Hồ Lân cầm tay nàng, lấy đi viên Định Phong Châu.

Hắn xoay người nhìn nàng, trong mắt có nghi hoặc, cũng có vui mừng.

“Ta nhận.” – Hắn mỉm cười nhìn nàng, vươn người về phía trước, hôn một cái lên má nàng.

Mặt Lý Mân đỏ bừng, nàng nhìn hắn, khẽ mỉm cười.

Hồ Lân nhìn nàng nở nụ cười e thẹn, trong bụng co thắt, vươn cánh tay ôm Lý Mân vào lòng, gắt gao ôm chặt lấy.

Buổi sáng Lý Mân tỉnh lại, y như rằng phát hiện Định Phong Châu trên cổ đã biến mất. Lúc nàng tới thỉnh an cha mẹ, Lý phu nhân phát hiện hạt ngọc trên cổ con gái đã biến mất, vội hỏi: “Tiểu Mân, hạt minh châu trên cổ con đâu?”

“Không biết bị rơi ở đâu rồi ạ.” – nàng ngồi xuống giường mẩu thân, cố gắng nói lảng sang chuyện khác – “Mẫu thân, bữa sáng hôm nay ăn gì vậy?”

Lý phu nhân không bị mắc lừa, nàng sửa lại cổ áo Lý Mân, oán trách nói: “Đó là đồ gia truyền của Lý gia chúng ta, tương lai sẽ là của hồi môn của con, còn không mau sai thị nữ giúp con tìm khắp nơi xem...”

“Con biết rồi, nương!” – Lý Mân liếc mắt dò xét về mặt phụ thân, thấy ông không nói gì bèn nói: “Phụ thân, sao cha vẫn chưa lên triều?”

Lý Không cười nói: “Cha của con đã cáo lão về quê, sau này không cần lên triều nữa.”

“Vì sao vậy?” – Lý Mân vội hỏi.

Lý Không và vợ nhìn nhau cười cười, lại không giải thích với Lý Mân.

Quyết định cáo lão về quê này là kết quả mà hắn và thê tử đã cùng nhau bàn bạc.

Hoắc Quang nắm giữ triều chính trong tay nhiều năm, giờ đã bệnh nguy kịch, một khi Hoắc Quang chết đi, trong triều chắc chắn sẽ có biến động lớn, hắn đã làm thừa tướng mười mấy năm, sớm đã nên rời khỏi con lốc xoáy chính trị, không những thế, bây giờ Hoắc phủ có ý muốn cưới Lý Mân về, hắn nhất định phải đưa Lý Mân trở về Lũng Tây, định ra hôn sự, tránh tai họa sắp ập đến.

Lý Mân không được cha mẹ giải đáp cũng không hỏi lại nữa, nàng bê hộp trang sức của mẫu thân ra, bụng nghĩ tìm một đôi bông tai thích hợp.

Lý phu nhân nhìn nàng bối loạn trong hộp trang sức của mình, tiện tay gõ nhẹ lên trán Lý Mân một cái, cười nói: “Muốn tìm cái gì, nói cho nương, để nương tìm cho.”

Lý Mân cuộn trên người Lý phu nhân giống như con mèo nhỏ, làm nàng nói: “Tiểu thư của Tô gia, Tô Cẩm có tổ chức tiệc vào ngày mai, có đưa thiệp mời cho con, mấy người bạn họ đều chỉ xem trọng váy áo, trang sức, địa vị gia tộc, con cũng muốn trang điểm xinh đẹp một chút, khỏi để người ta coi thường.”

Lý Không khiển trách: “Bọn họ đã là người như vậy, sao con còn qua lại với họ? Không những thế, tương lai con sẽ được gả tới Lũng Tây, khó có thể về Trường An, cần gì phải xã giao với bọn họ?”

Đây là lần đầu tiên Lý Mân nghe được rõ ràng chuyện hôn sự của nàng từ miệng cha mẹ, không khỏi kinh hãi, kinh ngạc nhìn phụ thân.

Lý Không thấy phản ứng của nàng, cười nói : “Phụ thân mang con trở về Lũng Tây, chính là để cho con tự chọn một chút, tìm một phu quân tâm đầu ý hợp! Mấy ngày nữa con thu xếp một chút, đợi sau khi bàn giao công việc ở nhà môn xong xuôi, phụ thân sẽ mang con đi..”

Nghe thấy lời an ủi của phụ thân, Lý Mân cúi đầu không nói một lời.

Trong lòng nàng rối bời, không biết phải làm sao.

Lý Mân dường như đã xác định chuyện đêm đó phát sinh giữa nàng và Hồ Lân. Hồ Lân đã là nam nhân của nàng, làm sao nàng có thể gả cho người khác?

Lý Mân trầm mặc ngồi dựa vào mấu thân, trong lòng nghĩ sẽ đợi ban đêm khi Hồ Lân tới, dò hỏi một chút suy nghĩ của Hồ Lân.

Sau khi Hồ Lân lấy được Định Phong Châu, ngay lúc đó phải cực lực kiềm chế sự vui sướng, nhưng sau khi trở lại nơi ở, hần gần như muốn nhảy lên ăn mừng. Hần lấy viên Định Phong Châu ra, ngắm nghía nửa ngày, cười tí mắt nhét vào trong túi đựng đồ, giấu dưới tán cây hòe lớn, sau đó lập kế hoạch để cướp lấy Đình Lôi Đan.

Đêm đó, Lý Mân không gặp được Hồ Lân.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Bên Dòng Khúc Giang

Đêm đó, Lý Mân không gặp được Hồ Lân.

Phía Nam của Nhạc Du Nguyên có sông Khúc Giang, nước sâu ngàn trượng, sóng nước mênh mông, hai bên bờ có lầu gác nhấp nhô, liễu rủ như vẽ, hoa cỏ tươi đẹp, cảnh sắc động lòng người, là thắng cảnh nổi tiếng của thành Trường An. Mỗi ngày mồng ba tháng ba, ngày mười lăm tháng bảy và ngày Tết, các quý tộc thường mang theo người hầu và xe ngựa, tới uống rượu ngắm cảnh, ngồi thuyền vẽ tranh, tấu nhạc, ca hát du dương trên sông Khúc Giang. Hôm nay chính là Tết Trung Nguyên*, từ sáng sớm đã vô cùng náo nhiệt, hơn nữa con gái duy nhất của nhà họ Tô, Tô Cẩm đang cử hành hội Khúc Giang ở nơi này, khiến cảnh hai bên bờ sông càng nô nức người qua người lại, áo gấm lẫn với áo hoa, đúng là một cảnh tượng phồn hoa thời bình.

Phụ thân Lý Không không muốn ra khỏi nhà, đại ca của Lý Mân là Lý Thường và nhị ca là Lý Nghê lại không có ở Trường An, do vậy nhiệm vụ đưa Lý Mân tham gia hội Khúc Giang rơi xuống đầu tam ca Lý Vũ.

Lý Vũ cười trên ngựa, Lý Mân ngồi trên chiếc xe hai ngựa kéo, hai người cùng nhau tới bờ sông Khúc Giang.

Sau khi xuống xe ngựa, Lý Mân tới chỗ của Tô Cẩm và các tiểu thư nhà quyền quý khác, Lý Vũ cũng tới chuyện trò cùng đám bạn bè của mình.

Sau một lúc thì Hoắc Chi cũng tới, hần liếc thấy Lý Mân lẫn trong đám người, vội vàng rẽ đám đông đi tới.

Lý Mân đang đứng một chỗ cùng đám người Tô Cẩm.

Cha của Tô Cẩm có thân phận hiển hách, tính tình ôn hòa khoan dung, gia sản lại lớn, nên quanh Tô Cẩm có một đám tiểu thư vây quanh, tạo thành một vòng tròn nhỏ. Lý Mân đứng mãi tí bên ngoài vòng tròn, bởi vì cha nàng cũng chỉ mới từ quan, nếu không dựa vào tính cách trầm mặc của nàng, đám Tô Cẩm tuyệt đối sẽ không mời nàng đến.

Trong lòng Lý Mân lúc này có tâm sự, tuy đứng cùng đám người Tô Cẩm nhưng tâm tư phân tán, cũng không chú ý để hòa nhập với bọn họ.

Hoắc Chi vừa đến gần, đám Tô Cẩm đã nhìn thấy hần. Hoắc Chi xuất thân cao quý, tướng mạo anh tuấn, đúng là tình nhân trong mộng của bao thiếu nữ, các nàng nhao nhao tiến lên chào hỏi, tiếng như chim oanh, lịch sự nói : “Bái kiến Hoắc tam công tử.”

Lý Mân còn đang ngẩn ngơ, nghe thấy đám Tô Cẩm gọi “Hoắc tam công tử” thì lập tức nghĩ tới khoảng thời gian Hoắc tam công tử Hoắc Chi và Hồ Lân ở trong nhà mình, trong lòng nổi một tia hy vọng, nàng ngẩng đầu nhìn.

Tuy rằng Hoắc Chi đang đáp lễ với đám người Tô Cẩm, nhưng mắt lại luôn nhìn về phía Lý Mân.

Ánh mắt Lý Mân và hần giao nhau, nàng vội dúi mắt nhìn sang chỗ khác. Nàng nhìn sau lưng hần, phát hiện không có Hồ Lân, trong lòng thất vọng, tuy nhiên vẫn nghiêm chỉnh cúi chào hành lễ.

Hoắc Chi bước tới gần, nhìn Lý Mân chăm chú.

Hôm nay Lý Mân trang điểm rất xinh đẹp, đồ trang sức bằng vàng nạm hồng ngọc rủ xuống từ búi tóc, những lọn tóc dài đen nhánh rủ sau lưng, trên

người mặc y phục mỏng màu hồng phấn thêu cảnh mai đỏ, tà áo dài chiết eo bay bay. Sau khi cúi chào xong, nàng ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Chi.

Nàng vẫn như ngày đó, trên mặt không trang điểm nhiều son phấn, dưới hàng lông mày cong cong như dáng núi là hai tròng mắt sâu thẳm, môi căng mọng có màu son nhàn nhạt, xinh đẹp như một đóa sen trà đang nở rộ.

Hoắc Chi giật mình, tiến lên một bước.

Lý Mân hơi kinh ngạc, nhú mào, lùi về sau một bước.

Hoắc Chi lại nhanh chóng tiến lên một bước, thấp giọng nói : “Một khắc nữa hãy gặp nhau dưới gốc cây liễu, Hoắc mỗ có lời muốn nói.”

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của hắn, Lý Mân có chút ngạc nhiên.

Nàng tìm một cái cớ, sau đó cáo từ đám người Tô Cẩm, đi tới gốc cây liễu ở phía Tây bờ sông Khúc Giang.

*****

Hôm nay Hồ Lân vốn không định rời khỏi nơi ở.

Từ sau khi lấy được Định Phong Châu của Lý Mân, hắn luôn ẩn náu tại nơi này để nghiên cứu Định Phong Châu, đồng thời suy nghĩ kế hoạch lấy Đình Lôi Đan.

Sáng hôm ấy là Tết Trung Nguyên, Lư Thanh mang theo mấy tên hầu tới bái kiến Hồ Lân.

Thủ vệ và người hầu ở tiền viện đều là hắn dùng người giấy biến thành, chúng nhanh chóng tới hậu viện để thông báo với Hồ Lân.

Hồ Lân tới tiền viện để gặp Lư Thanh. Lư Thanh tán gẫu với hắn vài câu, sau đó tiện thể mời Hồ Lân đi tham gia hội Khúc Giang với mình.

Hồ Lân không muốn đi, đang muốn nhẹ nhàng từ chối thì lại nghe Lư Thanh nói: “Hôm nay Lý tam ca cũng sẽ mang em gái của hắn tới, ta đoán Hoắc Chi nhất định cũng sẽ tới, đến lúc đó có chuyện hay để xem rồi !”

Vốn lòng Hồ Lân đang lặng như nước, nghe Lư Thanh nói xong lại thấy buồn bực.

Hắn như bị ma xui quỷ khiến, mở miệng nói – “Được, vậy ngu huynh sẽ đi cùng ngươi.”

Nói xong, hắn không khỏi hoảng hốt tự hỏi: Định Phong Châu đã lấy được rồi, mình còn đi làm gì nữa ?

Hắn im lặng suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng tìm ra một lý do thuyết phục bản thân: mình phải đi, để còn xem có nên dùng nam sắc hồ ly mê hoặc Hoắc Chi hay không, sau đó giành lấy Đình Lôi Đan. (Kui: *đập bàn*, tất cả chỉ là ngụy biện! Hồ Lân...)

Một khắc sau, Hồ Lân mặc trang phục đẹp đẽ, cười trên tuần mã, tiền hô hậu ủng ra khỏi nhà cùng Lư Thanh.

Sau khi đến bờ sông Khúc Giang, Hồ Lân và Lư Thanh cùng nhau đi dạo.

Lư Thanh tìm Hoắc Chi khắp nơi, còn Hồ Lân lại yên lặng tìm kiếm Lý Mân.

Bọn hắn đi vào từ phía Tây bờ Khúc Giang, đi không bao lâu, Hồ Lân liền thấy hình bóng của Hoắc Chi và Lý Mân cùng một chỗ. Hắn lập tức khựng lại, trợn mắt nhìn Hoắc Chi và Lý Mân.

Lý Mân đi tới gốc cây liễu ở mé phía Tây bờ Khúc Giang, nàng quan sát, phát hiện tuy rằng khoảng cách giữa nơi này và đường lớn phía Tây không xa, nhưng cách mép nước khá xa nên có rất ít người qua lại.

Nàng dừng lại dưới một cây liễu lớn, chờ Hoắc Chi đến.

Không lâu sau, Hoắc Chi cũng tới.

Hắn đưa lưng về phía mặt trời, đi tới trước mặt nàng.

Hắn mặc một thân y phục màu đỏ cao quý viền chỉ đen đậm, ánh mặt trời chiếu trên người hắn, kéo dài cái bóng cao lớn của hắn, khuôn mặt trẻ trung tuấn tú, các đường nét đều đẹp, trên gương mặt lại có ý cười nhàn nhạt.

Sau khi đi tới bên cạnh Lý Mân, Hoắc Chi vươn tay nắm lấy tay Lý Mân.

Lý Mân cả kinh, đang muốn rút tay về, Hoắc Chi lại hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Chúng ta tới sau cây liễu nói chuyện đi.”

Tay hắn thon dài mạnh mẽ, nắm tay Lý Mân rất chặt, Lý Mân đành phải đi theo hắn tới đằng sau cây liễu già.

Mấy ngày nay thời tiết hơi nóng, nhưng dưới cây liễu già có bóng râm rộng lớn, hơn nữa gió mát từ mép nước thổi tới, lướt qua mặt khiến cảm giác thư thái mát mẻ đi nhiều.

Lý Mân nhẹ giãy thoát khỏi tay Hoắc Chi, cúi đầu đứng im.

Hoắc Chi nhìn Lý Mân chăm chú.

Nàng vẫn xinh đẹp mềm yếu y như lần đầu tiên hắn gặp,

Hoắc Chi vẫn còn nhớ ngày đó.

Đó là một ngày đầu xuân, hắn tới Nhạc Du Nguyên theo lời hẹn với Lý Vũ, Lý Vũ mang theo em gái nhỏ của hắn.

Ngày đó nàng mặc váy áo xanh nhạt thêu hình chim sâu đậu trên cành hoa, thân thể nhỏ xinh đứng cạnh Lý Vũ cao lớn. Nàng được ca ca dắt tay, dáng vẻ thẹn thùng, mặt cúi gằm, mái tóc đen nhánh mềm mại rủ sau lưng, trên búi tóc chỉ cài một cây trâm ngọc màu xanh, tua trâm rủ xuống gương mặt trái xoan trắng nõn. Hoắc Chi thấy hàng lông mi vừa cong vừa dày của nàng rung rinh dưới ánh mặt trời. So với những phụ nữ ăn mặc hoa lệ, thân đeo đầy đồ trang sức vàng ngọc, nàng thực đáng yêu xinh đẹp biết bao.

Trong lòng Hoắc Chi rung động, hắn lại không dám nhìn Lý Mân nhiều, đành ra về chuyên tâm nói chuyện với Lý Vũ.

Hắn biết, đây chính là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên. Có điều, Lý Mân còn chưa đầy mười bốn tuổi, cần đợi gần hai năm nữa...

Nghĩ tới đây, Hoắc Chi lại tiến lên một bước. Lý Mân vội vàng muốn né ra, lại bị Hoắc Chi bắt được hai cánh tay.

Hắn thấp giọng, vội nói: “Lý Mân, ta thích nàng, ta muốn cưới nàng làm vợ!”

Lý Mân nghe vậy sững sốt, nàng ngẩng lên nhìn Hoắc Chi, trong sóng mắt sâu thẳm có một tia hoảng loạn.

Lúc này Hoắc Chi đang rất cuồng, tìm hắn đập rất nhanh, hắn vội dời ánh mắt qua chỗ khác.

Trong lòng Lý Mân cũng đang cuồng cuồng, nàng còn đang nghĩ cách để từ chối Hoắc Chi.

Lý Mân còn chưa sắp xếp xong từ ngữ, đột nhiên bên cạnh có người cất cao giọng nói: “Không phải Hoắc huynh đây sao?”

Là giọng của Hồ Lân.

Lý Mân vội xoay người, đứng thực là Hồ Lân.

Hắn và Lưu Thanh đang đứng ở gò đất bên trên, phía sau là mấy gã sai vặt.

Hồ Lân mặc một thân y phục đen tuyền, khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú, cặp mắt hồ ly xé lên hơi híp lại, mang theo một chút hàn ý trừng Lý Mân.

Lý Mân đang muốn mở miệng giải thích, hàn ý trên mặt Hồ Lân đã biến mất, hắn cười như không cười, hỏi: “Thì ra tiểu muội nhà họ Lý cũng ở chỗ này à!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Liên Tục Kích Thích

Hồ Lân vừa nói xong lại nhìn thấy ánh mắt ủy khuất của Lý Mân, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình: lời lẽ chua loét như vậy là do đại hồ ly như hắn nói ra sao?

Hoắc Chi cười cười, hắn dắt tay Lý Mân ra đón, nửa đùa nửa thật nói: “Ta và tiểu muội tới đây nói chút chuyện.”

Lý Mân cảm nhận được Hồ Lân đang nhìn chòng chọc ở nơi Hoắc Chi nắm tay mình, trong lòng nàng cũng phiền muộn, nàng muốn giãy thoát, nhưng sức lực Hoắc Chi rất lớn, nàng giãy thoát không nổi.

Nàng nhỏ giọng cầu xin Hoắc Chi: “Hoắc công tử, xin ngài buông ra đi.”

Hoắc Chi nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi lại: “Nàng xin ta sao?”

Lý Mân vội gật đầu liên tục.

Hoắc Chi cười dịu dàng với nàng, tay hơi buông lỏng.

Hồ Lân nhìn Lý Mân và Hoắc Chi diễn cảnh tình chàng ý thiếp ngọt ngào như mật trước mắt hần, trong lòng tức điên, hai bàn tay trong ống tay áo rộng nắm chặt, hận không thể lập tức xông lên, đập cho mất Hoắc Chi không còn nhìn thấy Lý Mân nữa, đập cho cái tay thói của Hoắc Chi không thể sờ được tay nhỏ của Lý Mân nữa.

Lý Mân lùi về phía sau một bước, đi theo sau Hoắc Chi tới trước mặt hần.

Hồ Lân càng nhìn càng điên: nàng còn dám cúi đầu đi bước nhỏ theo sau hần, không thấy như vậy rất giống vợ chồng sao?

Hần không lờm Hoắc Chi nữa, chuyển sang trừng Lý Mân.

Lý Mân đi tới bên cạnh Hồ Lân, lúc này nàng mới ngẩng đầu nhìn hần, lại vừa vặn nhìn thấy ánh mắt chòng chọc của Hồ Lân đang nhìn nàng. Đôi mắt xanh như bảo thạch của Hồ Lân trong mộng giờ đã biến thành màu đen sâu thẳm, phẳng phất giống như hồ sâu không đáy, mang theo tức giận pha lẫn ý lạnh.

Lý Mân bị ánh mắt của hần dọa, hơi cúi đầu như thể đang đứng trước mặt hần nhận sai.

Hồ Lân thấy biểu hiện khúm núm này của nàng, trong lòng dễ chịu được một chút, nói chuyện cũng khách khí hơn, giả vờ cười nói: “Lý muội muội, huynh trưởng của ngươi đâu?”

Lúc này Lý Vũ cũng tới cùng mấy công tử quý tộc, trong đó có một người tên là Hạ Chú, là công tử của Thái Thú ở Nam Quận, cũng xuất thân từ Lũng Tây giống như nhà Lý Mân, có vẻ thân quen với nhà họ Lý. Hần vừa thấy Lý Mân đã thân mật chào hỏi: “Tiểu Mân, tới đây với Hạ ca ca nào!”

Vốn Lý Mân đang khó thở dưới áp lực của Hồ Lân, cho nên vừa nghe thấy tín hiệu giải cứu của Hạ Chú, nàng vội tiến tới đón, tươi cười chào hỏi: “Hạ ca ca!”

Hồ Lân nhìn Hạ Chú cao lớn khỏe mạnh, lại nhìn Lý Mân đang mỉm cười với Hạ Chú, trong lòng lại bắt đầu chua.

Đến bữa cơm trưa, người hầu của phủ họ Tô đã bày biện xong bàn và sắp cho quan khách bên bờ Khúc Giang.

Mỗi khách đều có một bộ bàn và sắp riêng.

Một tỷ nữ của Tô phủ dẫn đám người Lý Vũ và Lý Mân tới chỗ ngồi. Tuổi Lý Mân nhỏ nhất nên Lý Vũ ưu tiên cho nàng ngồi xuống trước, Lý Mân bèn tùy ý chọn một vị trí, quy gối ngồi lên sắp.

Dựa theo thói quen, chỗ ngồi của Lý Vũ thường ở gần Lý Mân nhất. Khi hần đang muốn ngồi xuống cạnh Lý Mân, Hồ Lân lại đi trước một bước, chấp tay với hần, sau đó quy gối ngồi xuống bên cạnh Lý Mân.

Lòng dạ Lý Vũ thoải mái, hần bèn đi tới bên còn lại cạnh Lý Mân, đang muốn đặt mông ngồi xuống, Hoắc Chi lại mỉm cười giành trước.

Trên mặt Lý Vũ cười cười, trong lòng lại có suy nghĩ, hần quy gối ngồi xuống một vị trí gần Hoắc Chi.

Đến khi người hầu mang thức ăn lên, nhìn thấy Hoắc Chi giúp Lý Mân gấp đồ ăn, Hồ Lân lại bị kích thích. Hần nhử mày nhìn cử chỉ hào phóng của Hoắc Chi và biểu hiện tiếp nhận của Lý Mân, cảm giác được sự nhả nài của hần đối với hai người này đã tới cực điểm.

Mà lúc này Lý Mân lại đang e dè liếc hần, trong mắt có áy náy như muốn giải thích.

Hành động này của Lý Mân khiến trong lòng Hồ Lân như tấm trong gió xuân, ngây ngất bay bổng, hần hận không thể cười lớn ba tiếng, cười nhạo hành vi xun xoe nịnh nọt con gái của Hoắc Chi.

Loại tâm lý hơn người này khiến Hồ Lân được giải thoát khỏi trạng thái ghen tị, hần bắt đầu thờ ơ liếc nhìn Hoắc Chi và Lý Mân.

Lý Mân cúi thấp mặt, nhẹ nhàng mỉm cười, đôi lúc sẽ đáp lại Hoắc Chi một câu, nhưng tổng thể luôn tuân theo lễ nghi và khách sáo.

Nhưng ánh mắt Hoắc Chi nhìn Lý Mân, vừa dịu dàng vừa lưu luyến, ẩn chứa sự quyến luyến không rời.

Hồ Lân cúi đầu, trong lòng đã có quyết định.

Hần nghiêng mặt nhìn Lý Mân, trong lòng trào ra một cảm giác gần với sự áy náy. Tình cảm nam nữ ở nhân gian và sự quyến rũ của sắc dục, nếu đem so với sự nghiệp tu tiên lớn lao thì quả không thể bằng.

*****

Sau khi hầu hạ Lý Mân đi ngủ, bọn thị nữ đều rời đi.

Lý Mân ngồi dậy từ trên giường, nàng không ngủ được.

Trong lòng nàng rối bời, ngàn lời vạn chữ đan xen với nhau, không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

Nàng nghĩ ngợi, nghĩ tới những chuyện phát sinh vài ngày trước, không biết là mộng hay thực; nàng muốn hỏi Hồ Lân, hỏi hẳn rốt cuộc mối quan hệ giữa nàng và hắn là gì. Nàng thích Hồ Lân, nhưng tâm ý của Hồ Lân đối với nàng lại không rõ; nàng nghĩ tới chuyện cha mẹ sắp xếp, nghĩ tới sắp phải trở về Lũng Tây, trong lòng càng thêm rối loạn...

Câu hỏi khó khăn nhất, luôn thường trực trong lòng nàng đó là, nàng không biết, rốt cục Hồ Lân còn tới tìm nàng hay không...

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Lý Mân liền cay đắng, cảm giác không thờ được.

Trước khi Hồng Ân rời đi, vì để Lý Mân được mát mẻ đã mở cánh cửa sổ phòng Lý Mân. Gió đêm mát mẻ từ ngoài thổi vào, thổi qua gương mặt Lý Mân, nàng bỗng cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, lúc này mới phát hiện nước mắt đã chảy ra từ bao giờ.

Lý Mân nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, vô thức dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt.

Lúc này nàng mới giật mình vì nước mắt lau mãi không hết, nàng cuống quýt dùng tay áo lau.

Lý Mân vừa hạ ống tay áo xuống, chợt cảm thấy trước mắt sáng ngời, nển cảm trên đế đồng thau đầu giường bị thấp sáng, bóng tối trong phòng lập tức tan biến.

Hồ Lân đứng cạnh đế cắm nến, ánh sáng nhu hòa từ ngọn nến khoác lên người hắn một tầng sáng vàng dịu. Hắn mặc một thân y phục đen tuyền, thất lưng đỏ thẫm tinh xảo thêu hoa cẩm tú buộc quanh eo thon, dáng lưng thẳng tắp, như ngọc thụ lâm phong đứng ở chỗ ấy, khuôn mặt tuấn mỹ mang ý cười dịu dàng, mắt hồ ly xéch lên nhìn nàng không chớp mắt, khuyên tai bảo thạch xanh trên vành tai hắn nhẹ nhàng đung đưa.

Lý Mân nhìn hắn, trong lòng vừa là yêu, vừa là buồn, muôn mối tâm tình khó giải thích, cuối cùng không lên tiếng, chỉ cúi đầu giận dỗi.

Hồ Lân tiện tay bỏ trí một cái kết giới, đi tới ngồi xuống bên giường Lý Mân.

Lý Mân mặc bộ đồ ngủ bằng tơ màu trắng, nút buộc bằng dây lông lẻo, vạt áo hơi hé mở, để lộ cái yếm đỏ bên trong.

Hồ Lân cảm thấy cổ họng hơi khô, hoảng hốt vội dòi tầm mắt. Hắn rũ mắt, vươn tay kéo lại vạt áo đang để mở của nàng, buộc dây lại thật chặt.

Lý Mân không nhìn hắn, chỉ ngồi ở chỗ đó, cảm hơi nhếch lên, không muốn nhìn Hồ Lân.

Trong lòng Hồ Lân hơi tê dại, hắn hít sâu một hơi, khẽ nói: “Ta không lừa nàng, trong lòng ta quả thật có nàng...”

Nhưng hắn không có cách nào nói tiếp nữa, chỉ sững sờ nhìn Lý Mân chăm chú.

Lý Mân ngồi thẳng lưng trên giường, mái tóc đen xõa mềm mại rủ xuống trên lưng nàng, xõa xuống tận mặt giường, một sợi tóc đậu bên má nàng, nhẹ nhàng lay động theo làn gió.

Cõi lòng Hồ Lân vốn không dễ gì mới hạ nhiệt lại lập tức mềm nhũn, hắn nhìn Lý Mân, rất muốn chạm vào nàng, rất muốn vén sợi tóc kia ra sau tai Lý Mân.

Cuối cùng hắn cũng vươn tay ra, ôm Lý Mân vào ngực.

Kính nguyệt của Lý Mân chưa hết, cho dù Hồ Lân rất muốn làm nốt việc đang dở kia cũng không có cách nào.

Hồ Lân ôm Lý Mân, nghiêng người để cả hai ngã xuống giường.

Ban đêm không khô nóng như ban ngày, gió đêm mang theo cảm giác mát mẻ.

Hồ Lân ôm chặt Lý Mân trong ngực, kéo chân mỏng, cảm tựa vào đỉnh đầu Lý Mân, nhắm mắt lại, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Khi Hồ Lân tỉnh lại, bên ngoài đã không còn tối nữa, trời sắp sáng.

Hắn nhìn Lý Mân đang cuộn tròn trong ngực mình ngủ mê mịch, ôm chặt nàng lần nữa.

Trải qua một đêm này hắn mới biết, thì ra lúc ngủ được ôm người mình thích là một chuyện hạnh phúc như vậy.

Nhưng sinh mệnh của con người thật ngắn ngủi, thân thể đáng yêu mềm mại, khuôn mặt trẻ trung... tất cả chỉ như giấc mộng trong nháy mắt, đào mất đã thành xương trắng.

Mà hắn theo đuổi tiên đạo, chính là vì tiên đạo mang lại sự trường sinh.

Hồ Lân buông Lý Mân ra, khiến mọi thứ khôi phục như cũ, sau đó giải trừ kết giới, nháy mắt đã biến mất.

Q.1 - Chương 29: Kinh Biến Bên Hồ (18+)

Mưa bên ngoài rơi rào rào.

Mưa bắt đầu từ chiều chưa ngừng.

Hôm nay ông trời cũng như đang buồn, mưa thấm vào đất, triền miên không nghỉ, khiến tâm tình con người không hiểu vì sao cũng buồn theo.

Lý Mân vừa tắm xong, tóc còn đang ẩm ướt, nàng nằm một lúc không ngủ được bèn dậy, cầm lấy giá nến, mở cửa sổ nhìn ra ngoài sân.

Ánh sáng từ giá nến rất mỏng manh, Lý Mân chỉ có thể nhìn thấy mấy bụi hoa mẫu đơn gần cửa sổ.

Được nước mưa gột rửa, lá hoa mẫu đơn biến thành màu xanh bóng ướt át.

Mưa vẫn không ngừng, mưa rơi trên lá mẫu đơn, tạo thành tiếng ‘lộp bộp’.

Trên người Lý Mân chỉ mặc bộ đồ lót bằng lụa trắng, nàng cảm thấy hơi lạnh, bèn vòng tay ôm trước ngực, cố gắng xua đi cái lạnh kia.

Lúc đó nàng bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau, còn chưa kịp xoay người, cả cơ thể đã rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Nàng ngửi được hương vị đặc biệt chỉ thuộc về Hồ Lân.

Lý Mân nhắm mắt lại.

Hồ Lân ôm nàng rất chặt, Lý Mân có chút khó thở, nàng ngước đầu, cọ trán mình lên cằm Hồ Lân, thò tay vỗ vỗ trên cánh tay Hồ Lân đang để trước mặt mình, ra hiệu cho hắn thả lỏng một chút.

Dù nàng chỉ tùy ý vỗ, Hồ Lân lại cảm thấy những chỗ bị Lý Mân vỗ đều tê tê, thân thể bay bay, quả là một loại cảm giác vừa lạ vừa quen. Cơ thể hắn đánh sạt vào Lý Mân, hận không thể được Lý Mân vỗ thêm nhiều một chút.

Nhưng tay Lý Mân đã nhanh chóng rút về.

Hồ Lân rốt cuộc không nhịn được, thân thể tiến về phía trước, dùng hai tay bắt Lý Mân chạm vào cơ thể mình.

Lý Mân cảm nhận được vật to lớn kia cọ cọ phía sau nàng, tim bắt đầu đập nhanh hơn, thân thể hơi run run.

Nàng bối rối, không biết nên làm gì.

Lý Mân vô ý thò tay ra đằng sau, cách một tầng y phục chạm vào vật lớn kia của Hồ Lân.

Đồ vật kia vừa cứng vừa nóng, cái đầu rất lớn, lại có phần mềm mại.

Lý Mân đã biết đó là cái gì.

Đầu óc nàng trống rỗng, trong lúc vô thức đã xoa nắn, còn hơi day day nó.

Thân thể Hồ Lân bắt đầu run rẩy, hắn nhịn không được, rốt cục phát ra tiếng hút không khí.

Nghe thấy tiếng Hồ Lân hút không khí, Lý Mân vội buông đồ vật trong tay ra, cô ý ra về nghi ngờ hỏi thăm: “Chàng làm sao vậy?”

Trong quan hệ giữa nàng và Hồ Lân, Hồ Lân luôn là phía chủ động, nhưng ở tình huống trước mắt, tuy Lý Mân cũng không hiểu rõ chuyện tình dục, nhưng thấy Hồ Lân bị ức chế như vậy, lần đầu tiên Lý Mân có cảm giác giống như rất hài lòng.

“Ta khó chịu quá...” – tiếng Hồ Lân ảm ách, mờ ám không rõ, phần thân dưới lại cọ về phía trước.

Lý Mân bị cọ đến nổi cứng đờ cả người, nàng im lặng một chút mới hỏi: “Vậy chúng ta phải làm sao?”

Hồ Lân nghe thấy cụm từ ‘Chúng ta’ trong lời nói của nàng, quả thực như nỡ từng khúc ruột, bộ phận kia càng sưng to. Hắn không nói chuyện, tiếp tục khiến đồ vật đang dục đứng kia chọc về phía trước.

Lý Mân cũng không nói gì, nhưng tiếng thở nặng nề đã báo động nàng.

Cuối cùng Hồ Lân không nhịn nổi nữa, hần xoay người bế Lý Mân lên, đi tới bên giường, đặt Lý Mân ở trên.

Thân thể Lý Mân run lên nhẹ, mắt nhìn Hồ Lân, sau đó dường như đã hạ quyết tâm, nàng nhắm hai mắt lại.

Hồ Lân kiệt lực không chế đôi tay của mình, cởi quần áo Lý Mân, cởi quần áo của bản thân, sau đó cúi xuống hôn Lý Mân.

Những nụ hôn của hần nóng rực mà vội vã, nhanh chóng biến thành cuồng dã, hần áp chế Lý Mân, cuồng loạn mà hôn.

Trên người hần có mùi vị nhàn nhạt kia, tựa như có tác dụng khiến người ta say mê đắm chìm, Lý Mân nhanh chóng có phản ứng, hai chân thon dài bắt đầu ma sát với đùi Hồ Lân.

Hồ Lân cảm nhận được hành động mỉa mai của Lý Mân, máu toàn thân sôi trào, hần không thể nuốt Lý Mân vào bụng.

Hần nâng hai chân Lý Mân lên, để chúng quấn trên eo mình, sau đó nhắm chuẩn bộ phận thần bí kia của Lý Mân, đột ngột dùng sức đâm vào trong.

Trong nháy mắt khi hần đi vào, toàn thân Lý Mân đau đến phát run, cơ thể nàng run rẩy, đau đớn ừn ừ kéo đến, nàng không chịu nổi, liều mạng vịn vào thân thể.

Đồ vật kia của Hồ Lân bị nơi nóng rực của nàng thít chặt lấy, nhưng vì thương tiếc lần đầu tiên của nàng, hần không dám va chạm lung tung, chỉ liều mạng cắn chặt môi. Trên trán, trên mặt hần đều toát một lớp mồ hôi tinh mịn.

“Lý Mân, ta có thể sao?” – Hồ Lân cong người, cúi đầu ngậm nụ hoa màu phấn hồng trên ngực trái Lý Mân, liếm láp, thỉnh thoảng dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn.

Lý Mân khó chịu vặn vẹo thân thể, muốn tránh né Hồ Lân.

“Xin chàng...” – tiếng của nàng khàn khàn, còn kèm theo tiếng nức nở.

Rốt cuộc Hồ Lân không nhịn nổi nữa, dùng sức chọc vào.

*****

Trời đã tờ mờ sáng.

Mưa bên ngoài đã tạnh từ lâu.

Lý Mân tỉnh lại từ trong hôn mê, lưng xoay về phía Hồ Lân, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hồ Lân vốn không ngủ, hần luôn gặm cắn Lý Mân không ngừng, trên thân thể trắng nõn của Lý Mân toàn là dấu hồng hồng tím tím.

Hần cũng không biết có phải do bản tính động vật trong hần phát tác hay không, nhưng Lý Mân bị hần làm đến ngất đi, mà hần vẫn không ngừng vuốt ve nàng, hôn nàng, gặm cắn nàng. Thân thể trần trụi của hần dán vào lưng Lý Mân, tay phải vươn tới phía trước Lý Mân, nhẹ nhàng xoa bóp.

Thân thể Lý Mân vừa đau vừa mệt, lại bị đùa bỡn đến khó nhịn, nàng nói ra suy nghĩ từ nãy đến giờ: “Ta sẽ mang thai sao?”

Hồ Lân khựng lại, động tác tay ngừng lại, thân thể cũng hơi cứng ngắc – “Sẽ không.”

“Thật chứ?” – Lý Mân nhanh chóng xoay người lại, mắt to nhấp nháy.

“Ừ” – hần xoay người Lý Mân, sau đó lại đè lên – “Nếu đã tỉnh, vậy thêm một lần đi!”

Khi Hồ Lân dùng sức xâm nhập, Lý Mân kêu “A” một tiếng, ánh mắt như tơ nhìn Hồ Lân, thân thể mềm mại như nước xuân, mặc cho Hồ Lân hành động.

Hồ Lân đã làm qua một lần, cho nên lần này đã có kinh nghiệm. Nào là ‘chín nông một sâu’, rồi thì ‘rồng lớn vẫy nước’, tất cả bắt đầu có hình có dạng. Tuy phía dưới của Lý Mân sưng đau khó chịu cũng chỉ có thể để mặc hần làm, trăm bông kêu rên. Hồ Lân đạt được ủng hộ to lớn, khí thế như rồng thâm nhập hết lần này đến lần khác, đạt tới đỉnh cùng lúc Lý Mân kêu thét một tiếng.

Khi Hồng Ân vào phòng hầu hạ tiểu thư ngủ dậy, nàng cảm thấy trong phòng có một loại hương vị kỳ lạ, hơn nữa tiểu thư đã mặc quần áo chải đầu xong xuôi.

Nàng thấy vẻ mặt Lý Mân yếu ớt, lại hơi xanh xao, vội vàng hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy, sao sắc mặt lại không tốt thế kia?”

Toàn thân Lý Mân đau nhức, đến cử động một chút cũng không muốn, nàng cố gắng dặn dò Hồng Ân: “Đi nói với cha mẹ ta, nói rằng đêm qua ta mất ngủ, sẽ ngủ thêm một lát.”

Hồng Ân “Đạ” một tiếng rồi rời khỏi.

Lý Mân mặc nguyên quần áo nằm xuống giường, yếu ớt kéo chăn.

Nàng không thể cỏi y phục ra, vì nhất định sẽ bị phát hiện những vết tích mà Hồ Lân để lại trên người.

*****

Hai ngày sau, mặt trời chiếu rạng khắp nơi, đúng là sau cơn mưa trời lại sáng, Lý Vũ mang Lý Mân tới dinh cơ ở Nhạc Du Nguyên.

Hắn nói với cha mẹ, khẩn cầu cha đồng ý để hắn mang muội muội tới dinh thự ở Nhạc Du Nguyên trước khi trở về Lũng Tây.

Ngày hôm nay Lý Vũ phải đi gặp khách, hắn dặn Lý Mân không được rời khỏi dinh thự. Khách của hắn là đám người Hoắc Chi, Lý Vũ nói lần này bọn hắn tới một nơi rất đẹp để du ngoạn.

Lý Mân biết điều nên đồng ý yêu cầu của anh trai.

Đợi sau khi ca ca rời khỏi, Lý Mân tách khỏi Hồng Ân, một mình đi tới rừng hoa đào phía sau dinh thự, lặng lẽ tản bộ.

Lúc này hoa đào đã rụng hết, trên cây có rất nhiều quả đào lớn nhỏ.

Lý Mân nghĩ tới Hồ Lân, trong lòng vừa ngọt ngào vừa buồn bã.

Sau khi nàng trở về Trường An, nhất định sẽ tìm Hồ Lân bàn bạc chuyện kết hôn.

Khi tới gần bên hồ, nàng chợt nghe thấy phía trước có tiếng nam giới đang nói chuyện.

Giọng nói này rất quen thuộc với Lý Mân, nàng vô thức thả lỏng bước chân, nhẹ nhàng đi tới, đứng sau một thân cây đào cạnh hồ.

Hoắc Chi mặc y phục đen tuyền đang đứng đối diện Hồ Lân mặc y phục màu trắng, từ chỗ của Lý Mân có thể nhìn thấy Hồ Lân đang cười yếu ớt với Hoắc Chi.

Sau đó, Lý Mân nghe thấy Hồ Lân nói : “Hoắc Chi, ta thích ngươi đã lâu...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: Quyền Như Tia Chớp

Lúc nghe đến câu “Hoắc Chi, ta thích ngươi đã lâu” của Hồ Lân, Lý Mân dường như nghe thấy tiếng lòng mình tan nát. Mỗi con chữ Hồ Lân nói ra đều phóng đại bên tai nàng, đập vào trí óc nàng, toàn thân nàng không còn cảm giác, không còn nghe thấy gì, không còn nhận biết được mọi vật bên ngoài.

Tim nàng đập dồn, cổ họng như bị ai đó siết chặt, ác ý đè ép, từ lồng ngực dồn lên từng cơn khó thở, nàng cố gắng xoay người nhưng không đủ sức, thân thể giống như của người khác, nàng không cách nào điều khiển được.

Trong sâu thẳm nội tâm nàng co giật từng trận, rốt cuộc không thể kìm được nước mắt, trở nên hốt hoảng.

Đây chính là người nàng yêu!

Đây chính là nam nhân của nàng!

Đây chính là người nàng muốn giao phó cả đời!

Cuối cùng Lý Mân hồi tỉnh, xoay người lao đảo rời đi.

*****

Sáng sớm hôm đó, khi Hồ Lân rời khỏi nơi của Lý Mân, cứ nghĩ đến Lý Mân bị hắn làm đến chết đi sống lại, trong lòng hắn liền sinh ra kiêu ngạo và thỏa mãn; nhưng cứ nghĩ đến về mặt mũi của Lý Mân lúc hắn đi, trong lòng hắn tự nhiên lại nảy sinh đau lòng và thương tiếc với Lý Mân.

Sau khi trở lại nơi ở phía Nam thành, hắn tới hậu viện, sau khi ngắm ngời một lúc bèn bắt đầu tu luyện.

Sau khi tu luyện một tuần lễ, Hồ Lân mở mắt ra.

Gần đây hắn đã khôi phục được phần lớn, đã đến lúc chuẩn bị nghênh đón Phong Lô kiếp lần thứ hai.

Có Định Phong Châu của Lý Mân đưa hắn, giờ chỉ còn thiếu Đình Lô Đan của nhà họ Hoắc.

Hồ Lân đã tìm hiểu từ sớm, Đình Lô Đan bị một đạo sĩ hiến cho Hán Vũ Đế. Tuy Đình Lô Đan quý giá, nhưng Hán Vũ Đế cũng không biết công dụng của nó, chỉ nghĩ rằng nó có khả năng tránh sét, cho nên trước khi Hoắc Khứ Bệnh xuất chinh ra chiến trường đã ban cho hắn.

Trước khi Hoắc Khứ Bệnh qua đời đã đưa Đình Lô Đan cho em trai Hoắc Quang, Hoắc Quang lại đưa cho cháu mình là Hoắc Chi.

Đình Lô Đan đã ở trong tay Hoắc Chi, vậy phải nghĩ cách để Hoắc Chi tự giao ra.

Cứ nghĩ tới Hoắc Chi, trong lòng Hồ Lân lại thấy phiền.

Nếu nói trên đời có người mà Hồ Lân căm ghét, không nghi ngờ chính là Hoắc Chi. Cứ nghĩ tới ánh mắt nhìn Lý Mân mê đắm kia, Hồ Lân chỉ hận không thể đập cho hắn ngã ngoài.

Đương nhiên, đập vẫn đập, nhưng phải đợi sau khi Hoắc Chi ngoan ngoãn giao ra Đình Lô Đan đã.

Hồ Lân tựa người vào thân cây ẩm ướt, trong lòng suy tính.

Tên cáo già không hiểu chuyện tình ái mất nửa ngày để nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định dùng phương pháp sắc dụ sở trường của hồ ly tinh.

Hồ Lân bắt đầu lập kế hoạch.

Khi Lưu Thanh sai tiểu đồng đưa thiệp cho hắn, hẹn ba ngày sau tới Nhạc Du Nguyên săn thú, Hồ Lân cười híp mắt hỏi tiểu đồng: “Công tử nhà người hẹn những ai?”

Tiểu đồng bị ánh mắt của hắn mê hoặc, nghiêm túc nghĩ ngợi, cuối cùng nói: “Có đại công tử nhà họ Hạ, tam công tử phủ họ Hoắc, tam công tử phủ họ Lý, lục công tử nhà họ Vệ, ngũ công tử phủ họ Kim...”

Hồ Lân mỉm cười tiễn khách, hắn cảm thấy đây là một cơ hội tuyệt hảo.

Hồ Lân cảm thấy nếu một nam nhân có khả năng chịu đựng chuyện nữ nhân của mình bị kẻ khác nhưng nhớ, hơn nữa còn muốn đi dụ dỗ tên tinh địch kia, vậy nam nhân đó tuyệt đối là nam tử vĩ đại tuyệt thế hiếm có khó tìm!

Bây giờ hắn sắp đi làm một nam tử vĩ đại tuyệt thế hiếm có, cho nên Hồ Lân không khỏi có một loại cảm xúc bi tráng. Tráng sĩ ra đi, hê, không trở về, hê.
(T ^ T)

Hôm ấy mặt trời lên cao, Hồ Lân cười tuần mã, mặc đồ săn đẹp để đi Nhạc Du Nguyên.

Sau khi đến Nhạc Du Nguyên, các vị công tử sẽ tụ tập một chỗ, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày thứ hai sẽ cưỡi ngựa đi săn thú. Đến buổi trưa ngày thứ hai, hoạt động săn thú sẽ kết thúc.

Tới Nhạc Du Nguyên, sau khi được người hầu hạ ăn cơm uống nước tại một nơi gần dinh thự Lý phủ, mọi người đều tản ra tìm chỗ nghỉ ngơi.

Hồ Lân thấy Hoắc Chi đi vào rừng hoa đào phía sau dinh cơ Lý phủ, liền vội vã đi theo.

Đến bên hồ, hắn cởi bỏ bộ áo săn mặc ngoài, lộ ra y phục tơ lụa màu trắng bên trong, sau đó soi mình trên mặt nước để chỉnh trang, hắn nhất định phải trở nên đẹp trai thanh tú đến mức trời hận người oán, khiến cho Hoắc Chi ngoan ngoãn quý gồi dưới vạt quần mình. (Kui: level tự kỷ của Hồ ca đã lên đến một tầm cao mới...)

Sau một lát, Hồ Lân soi bóng trên mặt hồ, chỉnh trang y phục xong xuôi. Trên mặt hồ phản chiếu hình ảnh của hắn, tóc dài mượt mà, khuôn tai lác lác, cặp mắt hồ ly ẩn chứa vẻ quyến rũ, môi mỏng đỏ tươi hơi hé mở, y phục tơ lụa màu trắng điểm thêm thắt lưng màu đen, lộ ra vòng eo nhỏ gầy, quả nhiên là một tuyệt thế mỹ thiếu niên.

Hồ Lân đắc chí ngắm một lát, sau đó đi về hướng Hoắc Chi.

Hoắc Chi đang bị vây khốn trong trận pháp của hắn cách đó không xa.

Hồ Lân đã hỏi Lý Vũ, biết được Lý Mân đã tránh đi nơi khác để không gặp khách, cho nên cũng không để ý, lười không bố trí kết giới. Hắn đành đặc đi tới trước mặt Hoắc Chi, đứng sừng vai với Hoắc Chi, khoe mắt ngăm quỳnh rũ, khoe miệng mỉm cười: “Hoắc huynh, ngu đệ có một câu nhất định phải nói với huynh.”

Hoắc Chi nghe vậy, hơi nhướng lông mày hỏi: “Nhất định phải nói?”

Hồ Lân cười tiêu sái, đứng song song với Hoắc Chi mà nói: “Hoắc Chi, ta thích người đã lâu...”

Hoắc Chi nghe xong, thân thể hơi lão đảo, bắp đùi cũng mềm xuống, tuy hấn ra vẻ bình tĩnh không biểu lộ gì, nhưng khóe miệng không không chế được giật giật, sắc mặt cũng chuyển xanh, cổ họng nghẹn ứ, trên dưới khó chịu muốn chết.

Hắn biết nam tử của gia tộc mình đều có dung mạo tuấn mỹ, luôn bị người ta đồn là đoạn tụ*, ngay cả hai người bác là Hoắc Khứ Bệnh đã chết và Hoắc Quang đang ốm liệt giường cũng không thoát được, cho nên hắn luôn nghiêm túc rèn luyện bản thân, lúc nào cũng cố gắng biểu hiện vẻ nam tử hán khí khái mười phần. Đây là lần đầu tiên có nam nhân dám đứng trước mặt hắn nói “Hoắc Chi, ta thích ngươi đã lâu.”

Một cỗ lừa gập bồm lên từ đàn điền, Hoắc Chi nắm tay thành quả đấm. Hắn nhìn bộ răng tốt trong miệng thiếu niên xinh đẹp đứng trước mặt mình, lại nhìn cặp mắt hồ ly đang ra sức quyến rũ hắn, nhìn tới đôi môi đỏ tươi ướt át, tới khuôn mặt hoàn mỹ có tóc đen như tơ rủ xuống, trong lòng thầm tính toán nên đấm phát đầu tiên vào chỗ nào.

Cuối cùng hắn lựa chọn cặp mắt hồ ly ghê tởm kia —— đúng, chính là cái cặp mắt hồ ly xéch lên kia, cứ luôn lén lút ngắm Tiểu Mân muội muội của hắn, hắn đã sớm thấy ngứa mắt.

Từ nhỏ Hoắc Chi đã luyện tập võ nghệ để mai sau có thể chinh chiến nơi sa trường như người bác Hoắc Khứ Bệnh. Hắn thở chậm lại, quả đấm xé gió lao đi, nhắm ngay chốc cặp mắt hồ ly đáng ghét.

Hồ Lân đánh đầu thẳng đó trên mặt trận Lý Mân nên đã đánh giá quá cao mị lực của bản thân. Lúc quả đấm của Hoắc Chi đánh trúng hốc mắt hắn, Hồ Lân mới phát hiện có chuyện không đúng.

Cú đấm của Hoắc Chi như tia chớp, tốc độ rất nhanh, nhanh đến mức Hồ Lân không kịp phòng vệ, lập tức bị đấm ngã xuống đất, hắn cảm thấy lỗ mũi bắt đầu đổ máu, nện, chua, cay ba vị trộn lẫn.

Là một đại yêu quái đại biểu cho sức mạnh của núi Thanh Khâu không hồ ly nào dám chọc vào, sau khi Hồ Lân sống hai vạn ba ngàn hai trăm mười sáu năm, lần đầu tiên bị người khác đập.

Hắn lau mũi, phát hiện máu đỏ tươi.

Từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên Hồ Lân thấy máu của mình.

Lòng tự tôn của Hồ Lân bị xâm hại một cách nghiêm trọng, hắn ‘Oa ô’ một tiếng, nhảy vọt lên, nhào tới, xông vào đánh nhau với Hoắc Chi. (Kui: =)))))))))

Hắn chưa vượt qua Phong Lôi Kiếp, chưa luyện được tiên thể, cho nên không dám tùy tiện dùng pháp lực bắt nạt người phạm, nhưng có cái nhìn được có cái không nhìn được, Hồ Lân bùng nổ rồi.

Chính vào lúc Hồ Lân bị Hoắc Chi đấm ngã dưới đất khiến lỗ mũi đổ máu, Lý Mân đã lặng lẽ rời đi.

+++++

Chú thích:

*đoạn tụ: cắt tay áo, ý chỉ đồng tính nam. Từ này xuất phát từ điển tích tình yêu nam-nam giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Hán Ai đế Lưu Hân đem lòng yêu một thanh niên tuấn tú tên là Đồng Hiền, đến mức định đem cả thiên hạ giao cho sủng nam của mình. Hồi Ai đế còn là thái tử, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Mấy năm sau, anh ta được Ai đế tình cờ nhìn thấy, và nhận ra chỉ mấy năm không gặp mà Đồng Hiền đã tuấn tú hẳn lên, nếu đem so với những cung nữ phân sáp trong lục viện thì anh ta còn kiểu điểm hơn. Ai đế không cầm được sự vui mừng, lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình để hầu hạ. Từ đó Ai đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền, ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền. Vua còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha Đồng Hiền cũng được thăng lên Bá Lăng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu, đều là những chức quan to dưới thời nhà Hán. Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt của một mỹ nhân mà từ ngôn ngữ đến cử chỉ đều giống phụ nữ, tính tình dịu dàng, giỏi quyến rũ. Cũng vì thế Ai đế rất cưng chiều Đồng Hiền. Hai người luôn luôn quấn quýt đến nỗi một lần Lưu Hân thức giấc trước, Đồng Hiền còn ngủ, đầu gối lên tay áo Lưu Hân. Sợ Đồng Hiền mất giấc nồng, Lưu Hân dùng dao cắt tay áo. Câu chuyện này trở thành điển cố “đoạn tụ” nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Hồn Oán Bay Đi

Lý Mân đi không được bao xa đã không thể chống đỡ nổi nữa.

Tuy giờ là mùa hạ nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Rừng đào rộng lớn giống như một tấm lưới vô hình, bao phủ bước chân nàng, khiến nàng nhấc chân cũng khó. Lý Mân tựa vào một gốc đào, đứng một hồi lâu mới rời đi.

Sau khi trở về tiểu viện, nàng đẩy cửa, bước vào phòng, ngồi lên giường, cởi giày thêu, sau đó nằm trên giường, kéo cao chăn che người.

Tấm chăn dường như quá mỏng, từ cột sống nàng dâng lên từng trận rét lạnh, tỏa ra tứ chi, khiến nàng lạnh đến run lẩy bẩy.

Thị nữ Hồng Ân và Cốc Tĩnh lo lắng đứng bên cạnh nhìn nàng.

Toàn thân Lý Mân run rẩy, nàng đưa lưng về phía Hồng Ân và Cốc Tĩnh, chật vật nói: “Đắp thêm cho ta một cái chăn.”

Tấm chăn dày đè ở trên thân, cuối cùng Lý Mân cũng có được chút ấm áp. Nàng cuộn tròn thành một cục, cảm thấy lạnh từ trong xương cốt.

Hồng Ân bước tới gần hỏi: “Tiểu thư có muốn nô tì bẩm báo với tam công tử không?”

“Không cần... nếu ca ca hỏi.. cứ nói.. cứ nói ta mệt.. muốn ngủ một chút..”

Chiều xuống, bên ngoài trời lại mưa, mặt đất khó khăn lắm mới khô lại trở nên ướt đầm.

Mưa không lớn, chỉ tí tách rơi trên đất.

Sau khi Lý Vũ hồi thăm qua Hồng Ân cũng không tới chỗ nàng nữa. Thấy mưa rơi tí tách, đám công tử bọn hắn bên bày tiệc uống rượu nghe hát, đến mai mới ra về, cho nên tâm tình rất vui vẻ.

Hồ Lân và Hoắc Chi đánh nhau đến bầm dập nên không có mặt mũi đi gặp người khác, chỉ sai nô tài đi thông báo một tiếng, sau khi đôi bên trừng mắt với nhau thì lần lượt rời khỏi Nhạc Du Nguyên.

Lý Mân nửa mê nửa tỉnh, mỗi lần tỉnh lại, nàng đều cố gắng nhìn xem trong phòng còn có người nào khác hay không.

Nhưng mỗi lần đều chỉ có Hồng Ân và Cốc Tĩnh tới hoàn thành trách nhiệm, không có người khác tới, Hồ Lân càng không thấy đâu.

Đến ngày thứ hai, khách khứa đều rời khỏi, phủ nhà họ Lý ở Nhạc Du Nguyên lại trở nên tĩnh lặng. Lý Vũ vội đi thi tuyển vào Vũ Lâm Quân, ngày nào cũng đi sớm về trễ, trong dinh thự chỉ còn lại Lý Mân.

Những giận dữ và đau xót ban đầu của Lý Mân dần biến mất, nàng chỉ mong Hồ Lân có thể tới giải thích với nàng.

Nhưng Hồ Lân không tới.

Lý Mân không thể đợi đến khi Hồ Lân tìm tới, bèn chật vật mang theo Hồng Ân tới bờ hồ phía sau rừng đào.

Mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương, Lý Mân chờ đến tận tối, nhưng Hồ Lân vẫn không xuất hiện.

Mùa hè dần trôi qua, thời tiết bắt đầu trở nên mát mẻ, Lý Mân đã tới đợi rất nhiều lần.

Nhưng Hồ Lân dường như đã biến mất trên thế gian, không có chút tin tức nào.

Cuối cùng Lý Mân cũng bỏ cuộc, không tới bên hồ đợi Hồ Lân nữa.

Người đầu tiên phát hiện Lý Mân khác thường là Lý Vũ.

Hắn luôn bận rộn, đến khi công việc xong xuôi mới phát hiện, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, gương mặt trái xoan nõn nà của Lý Mân đã trở nên hốc hác, cằm cũng nhọn đi, quần áo mặc trên người rộng thùng thình như một đứa trẻ mặc đồ người lớn.

Lý Vũ vội sai người trở về Trường An thông báo tình trạng của Lý Mân cho mẫu thân.

Lý phu nhân nhận được tin, không đợi đến khi Lý Không trở về, lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa, nhanh chóng tới dinh thự ở Nhạc Du Nguyên.

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Lý phu nhân đã nặc kệ tất cả, nhảy xuống xe ngựa, chạy vọt tới phòng Lý Mân.

Lúc này nàng mới biết Lý Mân đúng thực đã bị bệnh.

Lý Vũ đã mời nữ y của gia tộc Thuần Vu tới xem bệnh cho Lý Mân.

Nữ y vất vả xem bệnh nửa ngày cũng chỉ nói rằng: “Tiểu thư tâm tính mẫn cảm, lo nghĩ hại đến lá lách, gan không ổn... Đây là tâm bệnh”, sau đó kê mấy thang thuốc bổ nhưng không có hiệu quả, Lý Mân vẫn bệnh như trước.

Lý phu nhân ôm con gái, không ngừng truy hỏi: “Tiểu Mân, rốt cuộc con có tâm sự gì, mau nói cho mẫu thân, nói cho mẫu thân đi!”

Lý Mân nhắm mắt.

Nàng phải nói thế nào với mẫu thân? Nói rằng nàng là cô gái mười lăm tuổi đã có quan hệ với một nam nhân, mà nam nhân đó lại thích nam nhân? Nói rằng nàng đã bắt chấp hết thảy thích một người nhưng lại bị vứt bỏ?

Chỉ có thể tự trách mình.

Lý Mân không nói được.

Toàn thân nàng rét run, không có chút sức lực, cổ họng khô, hô hấp khó khăn, mỗi lần thở ra hít vào đều giống như kim đâm vào phổi.

Lý phu nhân nhìn con gái ngày càng tiêu tụy, nước mắt tuôn trào, nàng run rẩy sờ tay Lý Mân mới phát hiện, cổ tay Lý Mân vốn đầy đặn giờ đã giống như cành cây khô, gãy trơ cả xương, lòng bàn tay ướt đầm, lúc nóng lúc lạnh.

Lý phu nhân òa khóc.

Trong lòng Lý Vũ vô cùng hối hận, mẫu thân đã giao muội muội cho hấn, hấn lại không quan tâm muội muội đầy đủ. Hấn tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Mẫu thân, hay là để con tự mình vào cung tìm nam ngư y?”

Bây giờ mạng của con gái chỉ trong sớm chiều, Lý phu nhân nào còn quan tâm ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ gì đó, chỉ khóc lớn nói: “Vũ nhi mau đi đi!”

Lý Vũ tới gần, vuốt ve khuôn mặt hốc hác của muội muội, trong lòng cực kỳ đau xót, hấn quay người, nhanh chóng xuất phát.

Tuy đã mời rất nhiều danh y tới khám và chữa bệnh, uống không biết bao nhiêu thuốc, nhưng sau một thời gian ngắn, Lý Mân đã ốm liệt giường không dậy nổi.

Lý Không huiy chuyển đi Lũng Tây xem mặt của Lý Mân, ngày ngày cùng vợ ở tại dinh thự để chăm sóc con gái.

Đại ca của Lý Mân là Lý Thường mang vợ là Từ thị vội vàng trở về từ Nam Quận, nhị ca Lý Nghê cũng vội vàng mang thê tử Hàn Thị trở về từ đất phong của cha vợ là quan nội hầu Hàn Hưng. Tam ca xin nghỉ dài hạn với tướng quân thống lĩnh Vũ Lâm Quân, ở lại trong dinh thự để trông nom muội muội.

Mọi người trong nhà đều không nói về bệnh tình của nàng, nhưng khi chỉ có một mình, họ thường lén lút rơi nước mắt, mọi người đều hiểu Lý Mân sẽ không qua nổi mùa hè này.

Lý Mân cũng biết bệnh tình của mình.

Từ nhỏ nàng là một đứa trẻ khỏe mạnh, rất ít khi bị bệnh, không ngờ vừa mắc bệnh đã nghiêm trọng đến mức này. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân không còn khí lực, cổ họng rát bỏng, nói chuyện hay uống nước cũng khó khăn, toàn thân rét run, lạnh đến mức xương cốt đau nhức, dù đắp chăn cũng thấy lạnh.

Đối với nàng, sống đã trở thành một chuyện thống khổ.

Nàng đã muốn tự sát, nhưng trong bụng nàng lại có một nguồn nhiệt nho nhỏ, tỏa ra hơi ấm, duy trì sinh mệnh của nàng, khiến nàng muốn chết cũng không dễ.

Hồ Lân vẫn không xuất hiện.

Một ngày cuối tháng bảy, bầu trời âm u, buổi chiều bắt đầu mưa to.

Lý Mân phảng phất như có lại một chút sức, nàng sai Hồng Ân mở cửa sổ, sau đó xin mẫu thân và các chị dâu tạm lánh mặt một lúc.

Khi nàng bệnh, người nhà luôn vây quanh nàng, nhưng đến lúc sắp chết, nàng chỉ muốn được ở một mình.

Người nhà ai cũng thương nàng, thấy nàng rơi lệ, mọi người đều nghe lời nàng.

Hai chị dâu diu đỡ mẫu thân của Lý Mân – Lý phu nhân rời khỏi phòng.

Bọn thị nữ cũng bị Lý Mân đuổi ra ngoài, trong sân không có một bóng người.

Lý Mân tựa trên gối, nàng lắng nghe tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài, nước mắt sớm đã khô cạn nay lại chảy không ngừng.

Từ sau khi bị bệnh nàng không hề khóc, nhưng mấy ngày gần đây không hiểu sao tuyến lệ như bị mất khổng chế, không thể ngừng rơi lệ.

Mọi người con gái đều có tuổi mười lăm, tuổi mười lăm như đóa hoa nở bung tràn đầy sức sống.

Tình yêu tuổi mười lăm giống như lửa cháy trên đồng cỏ cuối thu, một khi bắt đầu sẽ thiêu rụi tất cả.

Giờ đây, trận lửa ấy sắp mang đi sinh mệnh của Lý Mân.

Nguồn nhiệt trong bụng giúp Lý Mân chặt vật đứng dậy, nằng vắt cái áo lên khung giường, buộc thành một cái thòng lọng.

Sau khi khoắc thòng lọng lên cổ, trước khi ngồi xuống, Lý Mân thầm cầu nguyện với trời xanh:

“Nếu có kiếp sau, ta nguyện không gặp lại hần, mãi mãi không yêu hần...”

*****

Một lát sau, Lý Vũ thấy không yên lòng, bèn lạng lẽ tới nhìn muội muội.

Hần đẩy cửa phòng, lại phát hiện cửa phòng bị cài then.

Trong lòng Lý Vũ hoảng loạn, hần vội vàng chạy tới chỗ cửa sổ.

Cửa sổ vừa đẩy đã mở.

Lý Vũ đứng bên ngoài cửa sổ, hần thấy muội muội nhắm mắt bình thân ngồi trên giường, sau đó lại thấy cổ muội muội được tròng vào một cái thòng lọng vắt trên khung giường.

“Tiểu Mân——” – Lý Vũ gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Quỷ Kế Thành Công

Hồ Lân đội nón nhằm che giấu bộ dạng bầm tím, sau đó trở về nơi ở tại thành Nam, hần đợi đến khi không có ai bên cạnh mới sử dụng pháp thuật, làm vết thương trên mặt, trên người biến mất.

Hiện tại hần cực kỳ bức bối, không có tâm trí đi tu luyện.

Nỗi lo của Hồ Lân rất rõ ràng, hần lo tình địch Hoắc Chi sẽ hạ bệ hần bằng cách kể với Lý Mân chuyện hần dùng sắc dụ ngày hôm nay.

Cứ nghĩ đến Lý Mân, thân thể Hồ Lân liền nóng lên, sôi sùng sục, chỉ hận không thể lập tức chạy đi tìm Lý Mân.

Nhưng nếu Lý Mân biết chuyện kia, không biết có không thêm đề ý hần nữa hay không?

Cứ nghĩ đến chuyện Lý Mân không thêm đề ý mình nữa, Hồ Lân liền cảm thấy toàn thân khó chịu, đứng ngồi không yên. Vì vậy, chuyện này tuyệt đối không được xảy ra, hần cần nhanh chóng dập tắt mối nguy này.

Hồ Lân quanh quẩn dưới gốc cây đại thụ trong sân thật lâu, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp tuyệt hảo.

*****

Hoắc Chi giận dữ rời khỏi dinh cơ của nhà họ Lý ở Nhạc Du Nguyên, nhưng hần là công tử hậu duệ của nhà quý tộc, mặt mũi bầm dập như thế, đương nhiên không thể xuất hiện ở thành Trường An. Để tránh bị đám người quen biết nhận ra, hần mang nón, che mặt rời đi, sau đó cũng không về nhà, chỉ sai người hầu đem ngựa tới Thượng Lâm Uyển.

Hoàng đế từng ban cho người bác Hoắc Quang của hần một căn nhà gỗ để trú tạm lúc săn thú tại Thượng Lâm Uyển. Mấy hôm nay bệ hạ mang theo ái phi và các cận thân săn thú ở Thượng Lâm Uyển, hần là một trong những thị vệ thân tín của bệ hạ nên viện cớ qua đó.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoắc Chi đã dậy nhưng không ra khỏi cửa, chỉ ở trong phòng chà lau kiếm.

Sau khi lau chùi một lúc, Hoắc Chi đột nhiên rất muốn đi ra ngoài xem xét một chút.

Bởi đang là sáng sớm, lại vừa tạnh mưa, không khí trong rừng ẩm ướt, cực kỳ trong lành. Hoắc Chi dạo chơi trên con đường mòn trong rừng cây tùng, bỗng nhìn thấy một tà váy xanh nhạt lóe lên ở phía trước. Hần không kiềm được, vô thức đuổi theo.

Phía trước là một thân ảnh mặc y phục màu xanh nhạt theo hình chim sâu đậu trên cành hoa, nhìn thật quen thuộc.

Hoắc Chi vui mừng, hần bất chấp vết thương trên người, bước nhanh vài bước rồi thử gọi: “Tiểu Mân muội muội!”

Cô gái phía trước nghe thấy tiếng kêu của hần, nhẹ nhàng xoay người, còn nở nụ cười dịu dàng – đúng là Lý Mân.

Hoắc Chi tiến lại gần, trong sự vui mừng tột độ vẫn không quên chấp tay hành lễ: “Lý muội muội!”

Lý Mân cười khanh khách đáp lễ.

Hai người đi sóng đôi dạo chơi trong rừng cây tùng.

Tuy Hoắc Chi xuất thân từ nhà họ Hoắc quyền lực điên đảo triều chính, trong thành Trường An cũng nổi tiếng là một thiếu niên hào hoa, nhưng đứng trước mặt người trong lòng, hần cũng trở nên trầm mặc.

Hôm nay Lý Mân có vẻ hơi khác.

Trước kia mỗi khi nàng gặp Hoắc Chi đều yên lặng tuân thủ lễ nghi, không bao giờ chịu nói nhiều hơn một câu. Nhưng hôm nay Hoắc Chi gặp nàng, thấy nàng không những nói cười rất thoải mái còn chủ động bắt chuyện: “Hoắc tam ca, mặt của huynh...”

Khuôn mặt anh tuấn trước kia của Hoắc Chi bây giờ thực buồn cười không chịu được. Buổi sáng hần có nhìn qua gương đồng, mặc dù hình ảnh không rõ ràng nhưng hần cũng biết hốc mắt mình bầm tím, khóe miệng bị rách, đúng là thực thê thảm.

Nghe Lý Mân hỏi thăm, một vết đỏ ửng lập tức lan từ tai Hoắc Chi tới mặt rồi xuống cổ. Hoắc Chi cúi đầu liếc trộm Lý Mân đang đi song song với mình, giọng gao nói: “Tôi hôm qua ta luận võ cùng mấy huynh đệ trong Thượng Lâm Uyển, quá hăng say nên bị thương.”

Lòng tự tôn siêu mạnh của hần không cho phép hần nói thật với người trong lòng mình, chả lẽ lại nói “Có một nam nhân tỏ tình với ta, ta và hần đánh nhau một trận”?

Nói như vậy hần sẽ dọa Lý Mân mất!

Hoắc tam công tử luôn luôn bình tĩnh, thời khắc này cũng bởi vì người trong lòng mà trở nên thấp thòm, tự ti.

Lý Mân nhếch miệng cười.

Hoắc Chi liếc trộm nàng cười, tim đập ‘bịch bịch’, hần vội chuyển đề tài: “Tiểu Mân muội muội, sao hôm nay muội cũng tới Thượng Lâm Uyển vậy?”

Lý Mân dịu dàng giải thích: “Hôm nay cha ta tới gặp bề hạ, ta tới cùng cha.”

Hoắc Chi vội hỏi: “Vậy bác trai sẽ ở chỗ này mấy ngày?”

Lý Mân liếc hần một cái, lấy ống tay áo che miệng, lịch sự trả lời: “Ta cũng không biết. Phụ thân đến theo mệnh lệnh của bề hạ, không thể cho người khác biết.”

Giọng nói của nàng chưa bao giờ mềm mại đáng yêu như vậy, khiến lòng Hoắc Chi mềm nhũn, hần vội đáp: “Đương nhiên rồi!”

Được dạo chơi trong rừng cây tùng sau cơn mưa, đắm mình trong hơi thở trong lành của cây lá được gột rửa, được ngửi làn hương thanh mát của người trong lòng đi bên cạnh, được tâm sự riêng tư với nàng, Hoắc Chi cảm thấy đời người không còn gì sung sướng hơn được nữa.

Đến lúc sắp phải chia tay, Hoắc Chi nổi dừng khí, hần hẹn với Lý Mân giờ Thìn(7 đến 9 giờ sáng) ngày mai lại gặp nhau trong rừng tùng.

Lý Mân thẹn thùng đồng ý, nàng tạm biệt Hoắc Chi, sau đó rẽ một lối khác mà về.

Hoắc Chi vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, hần nhìn thân ảnh duyên dáng của nàng rời đi, trong lòng như say.

Khi đi trên đường trở về nơi ở, ngoài mặt Hoắc Chi vẫn tỏ ra trầm tĩnh, thực tế trong lòng đang nhảy nhót tung bừng. Sau khi trở về, hần lập tức nhảy cao một cái vọt lên tận xà nhà.

Hôm sau đúng giờ Mão(5 đến 7 giờ sáng), Hoắc Chi đã tỉnh, sau khi tỉnh không ngủ lại được nữa.

Hần ra ngoài sân của căn nhà gỗ, trước hết luyện chút quyền cước, sau đó luyện kiếm một lúc, đến khi mồ hôi đầy mình mới đi tắm rửa.

Chưa tới giờ Thìn, một Hoắc Chi thơm tho sạch sẽ đã đứng chờ ở bên rừng tùng.

Giờ Thìn vừa tới, hần đã thấy bóng dáng Lý Mân từ phía xa.

Hôm nay Lý Mân mặc y phục màu hồng nhạt theo cảnh mai đỏ, đồ trang sức bằng vàng nạm hồng ngọc rủ xuống từ búi tóc, những lọn tóc dài đen nhánh rủ sau lưng, tà áo chiết eo dài đến mắt cá chân bay bay, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, lông mày và lông mi đen đậm, sống mũi thẳng, trên môi mọng đỏ chút son hồng, cực kỳ mê người.

Hoắc Chi không dám nhìn nhiều, chỉ cùng tản bộ trong rừng tùng với Lý Mân.

Lần này bọn họ đi khá xa, đến tận một nơi có bãi cỏ.

Hoắc Chi và Lý Mân cùng ngồi xuống trên thảm cỏ.

Trên người Lý Mân có một mùi hương rất nhẹ, Hoắc Chi yên lặng hít vào, hần đang say mê thì nghe thấy giọng nói thẹn thùng e lệ của Lý Mân: “Hoắc tam ca, ta... muốn đưa cho huynh...”

Nàng không nói thêm gì nữa, chỉ giơ bàn tay trắng nõn về phía Hoắc Chi, trong lòng bàn tay là một hạt ngọc.

Hoắc Chi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, lại nhìn hạt ngọc đang nằm trong bàn tay nõn nà kia của nàng, tim hần đập như hươu chạy, không khỏi ngập ngừng nói: “Đây là...”

Lý Mân giống như còng ngượng ngùng, tiếng nói nhỏ gần như không thể nghe thấy: “Đây là Định Phong Châu, là bảo vật gia truyền của nhà ta, ta muốn đưa cho ca ca, huynh...”

Hoắc Chi không nói nên lời: đây còn không phải là tín vật định tình sao? Chuẩn rồi!

Lòng dạ hần sôi sục không thể kiềm chế, phải dùng hết sức mới khiến bản thân ổn định lại. Hần kéo Lý Mân đứng dậy, cúi đầu nhìn nàng, bộ ngực cường tráng nhấp nhô, sau đó mới trầm giọng nói: “Tiểu Mân muội muội, ta cũng có một thứ muốn tặng cho muội.”

Lý Mân đã tặng hần ngọc, đương nhiên hần cũng phải lấy một vật quý giá nhất trên thân làm vật đáp lễ. Đinh Lôi Đan để trong túi gấm mà người bác Hoắc Quang cho hần chính là vật quý giá nhất trên người hần.

Hoắc Chi lấy viên ngọc màu vàng kim từ trong túi gấm ra: “Tiểu Mân muội muội, đây là quà mà huynh muốn đưa cho muội.”

Lý Mân nhận lấy Đinh Lôi Đan, chăm chú quan sát, khoe miệng cong lên, sau đó cất Đinh Lôi Đan quý giá đi, ngẩng đầu cười duyên với Hoắc Chi: “Hoắc ca ca, ta nhất định sẽ giữ gìn nó.”

Đến ngày thứ ba Hoắc Chi lại tới, nhưng hần phát hiện Lý Mân không đến như đã hẹn.

Hần tìm khắp cả Thượng Lâm Uyển cũng không thấy Lý Mân đâu.

Hoắc Chi cười ngửa trở về Trường An, vội vã tới bái kiến Lý Vũ, lúc này mới biết Lý Vũ vẫn chưa trở về từ Nhạc Du Nguyên.

Hần âm ức rời khỏi Lý phủ.

Sau đó mấy ngày, Hoắc Chi lại tới Lý phủ, lúc này hần được biết Lý Mân mắc bệnh nặng ở Nhạc Du Nguyên, cả nhà họ Lý đều tới Nhạc Du Nguyên.

Hoắc Chi kinh hãi, vội vội vàng vàng đi Nhạc Du Nguyên nhưng chỉ gặp được Lý Vũ, xác nhận tin tức Lý Mân bị bệnh nặng.

Hoắc Chi như mất hồn trở lại Trường An, nhưng một sự kiện nghiêm trọng hơn còn đang đợi hần.

*****

Sau khi Hồ Lân biến thành Lý Mân, lừa lấy được Đinh Lôi Đan từ Hoắc Chi, tâm tình hần cũng rất phức tạp.

Một mặt hần rất đắc ý, hần đã có Đinh Lôi Đan và Định Phong Châu, sau này không phải sợ Phong Lôi kiếp nữa, đợi đến khi độ kiếp thành công, hần dự định sẽ đến Trường An đập Hoắc Chi một trận; nhưng mặt khác, Hồ Lân đã nhận thấy sự sâu nặng của Hoắc Chi đối với Lý Mân. Cứ nghĩ đến một nam nhân khác luôn dòm ngó nữ nhân của mình, Hồ Lân chỉ hận không thể xông tới băm Hoắc Chi thành tám mảnh.

Mang theo tâm tình phức tạp, Hồ Lân trở về núi Thanh Khâu, tiến vào động phủ của mình để bế quan tu luyện, chuẩn bị nghênh đón Phong Lôi kiếp lần thứ hai.

Tu luyện hơn hai vạn năm, có thể trở thành tiên hay không phụ thuộc vào cơ hội này.

Khi Phong Lôi kiếp lần thứ hai tới, vốn độ kiếp rất nguy hiểm, nhưng vì có trong tay Đinh Lôi Đan và Định Phong Châu nên Hồ Lân vượt qua rất thuận lợi.

Một giây cuối cùng khi chuẩn bị kết đan, Hồ Lân lại cảm thấy được năng lượng dao động từ viên nguyên đan nằm trong cơ thể Lý Mân.

Viên nguyên đan này, trừ phi sinh mạng của Lý Mân gần biến mất, nếu không sẽ không xuất hiện dao động lớn như thế.

Chi nháy mắt, trên trán Hồ Lân đã túa đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Mộ Hoang Cỏ Khô

Thông qua dao động của nguyên đan, Hồ Lâm biết Lý Mân đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Cứu hay không cứu, hai lựa chọn khó khăn bày ra trước mặt Hồ Lâm.

Một bên là cơ hội lớn thành tiên đã trông đợi hai vạn năm, là trụ cột tinh thần đã giúp hắn kiên trì tu hành đến ngày nay; một bên là người phụ nữ của hắn, là người duy nhất mà hắn động lòng trong hai vạn năm, nhưng lại là một người phạm có sinh mệnh ngăn ngui.

Hồ Lâm tự nói với bản thân, trong cơ thể Lý Mân có nguyên đan của hắn, sau khi kiếp này của nàng kết thúc, nếu hắn tu được cơ thể của tiên sẽ có nhiều cách để tìm lại nàng. Chỉ vì sinh mệnh vài chục năm ngăn ngui của Lý Mân mà mất đi cơ hội thành tiên hiếm có ngàn năm khó gặp, thực sự không đáng. (Kui: Rút kiểm... à quên, rút chuột, ném vào màn hình, chít đi hồ ly thú!).

Hồ Lâm nhắm mắt, tiến vào trạng thái tu luyện.

Hắn đã lựa chọn.

*****

Hai mươi năm sau, mùa xuân đầu năm thứ nhất sau khi vua mới lên ngôi, gió xuân se lạnh lảng đãng thổi qua Nhạc Du Nguyên, khiến cỏ khô run rẩy.

Nhạc Du Nguyên phồn hoa náo nhiệt, du khách đi lại như mắc cửi năm xưa giờ chỉ còn là chốn hoang vắng, thê lương lạnh lẽo.

Một thanh niên tuấn tú chậm rãi tản bộ ở Nhạc Du Nguyên, y phục đơn bạc màu đen phác họa ra thân hình cao gầy mạnh mẽ của hắn, trời chiều đỏ bóng lên mái tóc đen dài của hắn, ánh lên một tầng ánh sáng vàng kim, tựa như dệt từ mộng.

Hắn đi đến dinh thự năm nào của nhà họ Lý, nhìn cỏ dại khô vàng trước mắt, hắn dừng bước, trên mặt hiện vẻ nghi ngờ: rừng đào tươi đẹp ngày xưa đâu? Hồ nước lặn tằm như ngọc đâu? Cả thiếu nữ dịu dàng hồn nhiên năm đó...

Thì ra một nháy mắt trong sinh mệnh của hắn, đối với nhân gian lại là hai mươi năm...

Hồ Lâm biết Lý Mân đã chết, từ giây phút hắn trở thành tiên, xuất quan xuống núi đã không cảm nhận được dao động của viên nguyên đan nữa.

Biết là biết, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Ánh trời chiếu ánh vào mắt khiến hắn nhức nhối, Hồ Lâm nheo mắt, tựa như thoáng thấy một thân ảnh màu hồng phía xa.

Hồ Lâm chậm rãi tới gần.

Nơi đó có một cây đào nhỏ, một đóa hoa phấn hồng tội nghiệp lung lay trong gió, bên cạnh là một tấm bia mộ cong vẹo. Năm mộ nằm phía sau bia đá đã bị cỏ hoang chôn vùi, sắp nhìn không ra.

Hồ Lâm quỳ gối, dùng tay nhẹ vuốt, lớp bụi tích tụ trên bia mộ bao năm tháng lập tức biến mất, chữ khắc vuông vắn hiện ra rõ ràng — “Tiểu nữ gia tộc Lũng Tây Lý — Lý Mân chi mộ”.

Trong nháy mắt nhìn thấy văn bia, mũi Hồ Lâm cay cay, trái tim đột nhiên co rút, đau đến khiến hắn hựt hơi.

Hắn biết quy định của nhân gian, thiếu nữ chưa chồng mà chết đi sẽ không được chôn cất trong phần mộ tổ tiên, chỉ có thể tìm một nơi hoang vắng hẻo lánh để chôn cất. Không ngờ sau khi cả nhà họ Lý trở về Lũng Tây lại để một mình Lý Mân cô đơn ở Nhạc Du Nguyên.

Chuyện xa xưa đối với hắn giống như mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng mộ hoang cô đơn của Lý Mân lại đang ở đây...

Hai mươi năm trôi qua, cõi người đã trải qua không biết bao nhiêu thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Không bao lâu sau khi Hồ Lâm lừa được Đinh Lôi Đan từ tay Hoắc Chi, rời khỏi Thượng Lâm Uyển trở về núi Thanh Khâu, Hoắc Quang bệnh chết; hai năm sau nhà họ Hoắc làm phản, anh họ của Hoắc Chi là Hoắc Vân tự sát, Hoắc Chi không rõ tung tích, nhà họ Hoắc hoàn toàn suy tàn. Sau đó một năm, cả nhà họ Lý trở về Lũng Tây, từ đó không ra làm quan nữa. Cũng trong năm đó, hoàng đế mắc bệnh chết, Thụy Hào lên ngôi trở thành Hiếu Tuyên Đế.

Hồ Lâm không rời đi, hắn lập một gian nhà cỏ trước mộ phần Lý Mân rồi ở lại đó.

Một năm lại một năm trôi qua, một ngày lại một ngày trôi qua, hắn vẫn ở lại nơi hoang vắng này, trấn thủ trước mộ hoang.

Hắn đợi ở chỗ này, đợi cảm nhận Lý Mân chuyển kiếp, đợi sự dao động của nguyên đan khi kinh nguyệt của nàng tới.

Một lần đợi này, chính là hai trăm bốn mươi năm.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Bên Ngoài Thính Vũ Lâu(16+)

Một ngày cuối xuân tại quận Thường Sơn, Triệu gia trang.

Trong một thời đại mà quần hùng tụ họp, bốn phương loạn lạc cắt cứ, chỉ có thể miêu tả là ‘xương trắng phơi đồng hoang, ngàn dặm không nghe gà gáy’, ở Triệu gia trang tại quận Thường Sơn lại như một thế giới thần tiên, an ổn, bình yên nhưng vẫn không ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Sau giờ Ngọ(11-13 giờ), Lý Mân lúc này mười lăm tuổi lặng lẽ trốn ra từ phòng mình, nàng quan sát xung quanh, sau khi xác nhận chủ và cô đã ngủ, đám người hầu cũng đã ngủ mới rón ra rón rén tới bên ngoài phòng của biểu ca(anh họ)Triệu Vân.

Đang là cuối xuân, cảnh liễu như tơ bay múa trong không khí, lá cây bạch dương đã dài ra, dần biến từ màu vàng nhạt thành xanh nhạt. Thời tiết hơi nóng. Lý Mân đi chưa được mấy bước đã đầy người mồ hôi, nàng mặc váy trắng thấu lá liễu và áo ngắn cùng màu khá mỏng, đáng lẽ phải cảm thấy thông thoáng, nhưng vì vội vã nên nàng vẫn thấy nóng.

Phòng Triệu Vân khép kín, Lý Mân đẩy thử, phát hiện bên trong cài then nên không mở được, nàng bèn thay đổi chiến lược, kiễng chân bên bậu cửa sổ.

Nàng rút xuống từ búi tóc một cây trâm hoa sen màu đỏ mã não, dùng mũi trâm nhọn đẩy then cửa sổ.

Cửa sổ nằm đối diện một cái giường, một thanh niên mặc bộ y phục lót màu trắng đang say ngủ trên giường, lông mày lười kiểng nhếch cao, mắt hai mí rõ ràng, sống mũi cao thẳng, làn môi hoàn mỹ, không khó để nhận ra đây là một nam tử cực kỳ anh tuấn.

Lý Mân nằm bò bên bậu cửa sổ, hay tay chống má, cười tí mắt thưởng thức bức tranh mỹ nam nằm ngủ.

Biểu ca Triệu Vân vừa vội vã trở về từ Lạc Dương nên rất mệt, lúc này đang ngủ không biết gì. Nàng híp mắt, thông dong nhìn từ đầu đến chân hắn một lần, lại nhìn từ chân lên đầu một lần nữa, trong lòng cảm thấy biểu ca thật là đẹp trai.

Cha mẹ Lý Mân mất từ khi nàng còn nhỏ, chủ và cô thương nàng bơ vơ đã đón nàng đến Triệu gia trang, coi như con gái ruột mà yêu thương. Từ nhỏ Lý Mân đã biết điều dễ thương, cô chủ nàng rất thương nàng nên đã định hôn ước của nàng và con trai thứ hai Triệu Vân.

Năm nay Triệu Vân đã mười tám tuổi, chỉ cần đợi Lý Mân trưởng thành sẽ có thể thành thân.

Có điều tuy Lý Mân đã mười lăm tuổi nhưng không hiểu sao vẫn chưa có kinh nguyệt, việc thành thân đành tạm thời hoãn lại.

Mùa hè năm ngoái Triệu Vân rời khỏi Triệu gia trang, hắn cùng bạn thân là Hạ Hầu Minh cùng tới Lạc Dương để học. Sáng hôm nay hắn vừa về, vì rất mệt nên chỉ ăn uống qua loa rồi đi nghỉ.

Lý Mân rất nhớ vị biểu ca kiêm vị hôn phu cùng lớn lên từ nhỏ này, khi Triệu Vân trở về nàng không kịp tới nói chuyện, bèn thừa dịp người nhà ngủ trưa để lên tới đây thăm biểu ca.

Nàng nhìn ngắm một hồi, bỗng cảm thấy có chuyện không đúng —— chỗ dưới bụng biểu ca làm sao vậy? Sao đũng quần lại nhô cao lên như thế?

Lý Mân càng nhìn càng kinh ngạc, càng nghĩ càng thấy sợ. Nàng vội vén váy lên giắt vào thắt lưng, đôi tay đặt trên bậu cửa sổ, dụng lực nhảy một cái, thân thể lập tức đã nhảy vào trong phòng.

Nàng rón rén đi tới trước giường, lo lắng nhìn bộ phận nhô cao dưới lớp quần áo của Triệu Vân, nhìn không được vươn tay, cầm lấy cách một lớp quần.

Ồ? Đây là cái gì? Nóng nóng, cứng cứng, dùng một tay cũng cầm không hết, Lý Mân lại dùng thêm một tay, chơi đùa cái vật dưới lớp quần lót.

Thứ này như có sinh mệnh, trong lúc Lý Mân dùng sức cầm, nó lại càng nóng càng cứng hơn, còn hơi động đập.

Tim Lý Mân đập rộn.

Nàng đột ngột buông thứ đồ chơi ấy ra, sau đó hít sâu một hơi, xốc vạt áo của Triệu Vân lên, sau đó cời thắt lưng quần hắn.

Y phục lót trong và quần lót của Triệu Vân đều do Lý Mân tự tay may, nàng thương biểu ca nhất nên dùng tơ lụa tốt nhất để may cho hắn, chất vải cực

kỳ tron n्हn.

Sau khi cời thất lưng, Lý Mnh nhanh như chớp cời bỏ quần lót của Triệu Vn.

Cái thứ đồ chơi vừa to vừa nóng vừa cứng kia lập tức xuất hiện trước mắt nàng, sau đó, Lý Mnh nhìn thấy phần gốc đen đậm um tùm của nó.

Rất hay ho nha!

Lý Mnh ngậy người.

Sau khi bị biểu muội(em gái họ) quấy rối một lúc, dù Triệu Vn đã đi suốt ba ngày ba đêm không ngủ cũng phải tỉnh lại. Hấn mở to mắt, mê mang nhìn cảnh tượng trước mắt, chớp chớp mắt.

Sao Lý Mnh lại ở đây.

Nàng che mặt, yếu ớt kêu một tiếng: “Từ Long ca ca —” (Kui: khoan, đừng nói với ta vị biểu ca này chính là Triệu Từ Long của Thường Sơn, đừng mnh anh tuấn thần vũ nổi tiếng trong truyện Tam Quốc đó nha O_O)

Triệu Vn đã tỉnh hnh, hnh nhanh như chớp kéo chăn mỏng che trên người, lnh một vòng, quần chặt chnh quanh thân, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, lúc này mới quát: “Tiểu Mnh, muội lại nghịch ngom!”

Lý Mnh nhìn khuôn mặt đỏ bừng sắp nặn ra máu của Triệu Vn, đáng lẽ nàng phải là người thẹn thùng, nhưng xem ra biểu ca còn thẹn hơn nàng, chuyện này khiến nàng cảm thấy đắc ý. Nàng tỏ vẻ dương dương tự đắc, đi tới đi lui trong phòng Triệu Vn, trong lòng vẫn đang nghĩ làm thế nào giải quyết tình huống trước mắt.

Cuối cùng Triệu Vn cũng chiến thắng sự ngượng ngùng của mình, hnh quay đầu nhìn Lý Mnh, phát hiện tuy nàng không nhìn hnh, mặt cũng nghiêng sang một bên, nhưng Triệu Vn nhận thấy khóe miệng của nàng nhếch lên, khuyên tai ngọc bích cũng hơi rung rnh.

Triệu Vn biết nàng đang cười trộm, không chịu nổi phải kéo cao chăn trùm lên đầu, bất động như chết.

Vốn Lý Mnh còn chưa biết phải đối phó thế nào, biểu ca lại tỏ ra yếu thế hơn. Dững khi nổi lên, nàng ngồi xuống giường, sau đó vươn tay tới đập loạn lên tấm chăn của hnh, vừa đập vừa thấp giọng nói: “Không quan tâm ta lâu như vậy, cho huynh chết này! Cho đáng đời huynh này!”

Nàng nghĩ tới chuyện biểu ca đi lần này hơn một năm, càng nghĩ càng tức, càng đánh càng hnh.

Triệu Vn biết Lý Mnh được mnh thân và hnh nuông chiều từ nhỏ, tính cách tùy tiện, bản thân hnh lại đi lâu như vậy, để nàng đánh vài cái hà giận cũng tốt, hơn nữa quả đấm của nàng rơi trên người hnh vừa mềm vừa êm, cũng coi như một loại hưởng thụ.

Nhưng lần này Lý Mnh hình như định không hết giận không ngừng, vẫn tiếp tục đánh.

Triệu Vn đột nhiên thò ra hai cánh tay từ trong chăn, hnh ôm chặt Lý Mnh, dùng sức một cái, Lý Mnh lập tức ngã lên người hnh, lnh môi mềm mại vừa vịn chạm vào môi hnh.

Triệu Vn vô ý thức há miệng ngậm chặt môi Lý Mnh.

Trong miệng Lý Mnh thật ngọt, thật trong lành, Triệu Vn ngậm chặt đầu lưỡi Lý Mnh.

Thật lâu sau, Triệu Vn mới buông Lý Mnh ra.

Mặt hai người đều đỏ bừng, mắt lấp lánh, hơi thở dồn dập.

Lý Mnh nghiêng người dựa vào Triệu Vn, bị Triệu Vn ôm vào ngực, cánh tay nàng để trước ngực Triệu Vn. Hai người không cử động, chung quanh lại rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập.

Cặp mắt Triệu Vn đã sớm trở nên sâu thẳm.

Hnh ôm chặt Lý Mnh, xoay người, dùng thân thể đè lên Lý Mnh.

Triệu Vn nhìn Lý Mnh, Lý Mnh nhìn Triệu Vn.

Giờ Lý Mnh mới biết, thì ra chỉ cần nhìn một người cũng cảm thấy tuyệt như vậy. Nàng cảm thấy Triệu Vn thật tuyệt, thật tốt đến nỗi nàng đồng ý trở thành con thiêu thân lao đầu vào lửa, để được hnh ôm chặt trong ngực giống như lúc này.

Thì ra bị biểu ca đè lên lại có cảm giác kỳ diệu như vậy.

Nàng không biết phải nói gì, sau khi nghĩ qua nghĩ lại mới thì thào: “Từ Long ca ca, cái thứ kia của huynh rốt cuộc là cái gì?”

“Cái thứ kia?” – Triệu Vn nheo mắt, rất nhanh đã hiểu.

Hắn khiến thân thể hơi ép xuống.

Lý Mân bị đồ vật cứng rắn chọc trên bụng đến hơi phát đau, mặt nàng lại trở nên đỏ bừng.

Sau đó thật lâu, Triệu Vân mới cất giọng khàn khàn, khó nhin lên tiếng: “Lý Mân, kinh nguyệt của muội vẫn chưa tới?”

“Ừ.”

Triệu Vân trèo xuống từ bên trên nàng, đưa lưng về phía Lý Mân vẫn đang nằm trên giường.

Đột nhiên Lý Mân cảm thấy rất áy náy, nàng biết biểu ca luôn mong chờ kinh nguyệt của nàng tới để thành thân, nhưng không biết tại sao, thị nữ trong phủ còn nhỏ hơn nàng hai tuổi đã có kinh nguyệt, mà nàng vẫn chưa có.

“Biểu ca, thực xin lỗi...”

Triệu Vân đã ổn định lại, hắn đứng dậy cầm quần áo mặc lên người, đến lúc mặc xong chỉnh tề mới quay người, xoa đầu Lý Mân: “Nha đầu ngốc!”

*****

Trời chạng vạng tối, vì mưa rơi lác đác nên Thính Vũ Lâu nổi tiếng trong thành cũng rất vắng vẻ, tầng một không có mấy người khách, trên lầu hai cũng chỉ có hai bàn gần cửa sổ có khách.

Một bàn có bốn nam thanh niên đang ngồi uống rượu tán chuyện.

Bàn bên cạnh là một nam tử trẻ tuổi mặc đồ đen.

Hắn đang chậm rãi uống rượu.

Trên bàn không có thức ăn, chỉ có một bầu rượu tinh xảo màu trắng và một cái chén nhỏ.

Dường như hắn cảm nhận được một tia dao động mỏng manh của nguyên đan, vội ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngã tư đường lát đá xanh không có một bóng người, chỉ có mưa phùn chao nghiêng như dệt vải.

Hắn thu hồi tầm mắt, chuyên tâm uống rượu.

Tia dao động lại mạnh hơn một chút, hắn ngẩng đầu, phát hiện trên đường lớn có một nữ tử che ô lợp giấy dầu đang đi tới.

Tim hắn đập càng lúc càng nhanh, hắn nắm chặt hai nắm tay, kiệt lực đè nén bản thân, chăm chú quan sát.

Khi người nọ đi tới gần Thính Vũ lâu, chiếc dù hơi ngã về sau, một thiếu nữ áo xanh váy trắng xuất hiện trước tầm mắt hắn.

Nàng cũng liếc về phía hắn, khóe miệng mang ý cười nghịch ngợm.

Trong nháy mắt đó, tim Hồ Lân đột nhiên ngừng đập —— cuối cùng đã tìm được Lý Mân!

Ánh mắt hai người giao nhau.

Thiếu nữ kia cùng lắm chỉ mười bốn mười lăm tuổi, nhưng dáng người trời sinh đã duyên dáng, trong duyên dáng lộ ra vẻ thanh nhã.

Cặp mắt đen trong vắt như nước, trong sóng mắt như ẩn chứa phong tình vô hạn, lại mơ hồ điểm xuyết vẻ ngây thơ chưa am hiểu chuyện đời.

Đây chính là Lý Mân, hình dáng giống y hệt Lý Mân ở kiếp trước.

Hồ Lân lặng lẽ nhìn nàng, đợi nàng đi tới, sau đó lên lầu.

Gương mặt thiếu nữ dần lộ ra từ cầu thang.

Trên gương mặt nàng luôn mang nụ cười mềm mại đáng yêu.

Hồ Lân nghe thấy tiếng trầm thấp của nam tử vang lên bên cạnh: “Tiểu Mân, sao muội lại tới đây?”

“Cô bảo muội mang theo Hồng Ân tới tìm huynh.” – thiếu nữ đáng yêu nói như làm nũng, nàng mang theo một thị nữ mặc đồ đen ngồi xuống sau lưng Hồ Lân.

Sống lưng Hồ Lân lập tức cứng đờ.

Q.1 - Chương 35: Triệu Gia Có Hỉ

Người con gái hán đội hơn hai trăm năm lại đang ngồi phía sau hán, thân mật nói chuyện với một nam nhân khác.

Hồ Lân nhắm mắt, thăm lam lắng nghe hơi thở của nàng.

Hơi thở của nàng vẫn giống như kiếp trước, là mùi hương mà không phải mùi hương, rất trong lành rất dễ chịu, khiến cho người ta không nhận được chỉ muốn dán lên cổ nàng mà ngủ, hôn rồi lại cắn, cắn rồi lại hôn.

Trong hai trăm năm chờ đợi Lý Mân, một trăm năm đầu tiên, hán luôn ở tại Nhạc Du Nguyên, nhìn những thay đổi biến ảo khôn lường của năm tháng.

Sau đó hán sợ vạn nhất để lỡ nàng nên bắt đầu quay lại nhân gian để tìm kiếm. Ngày qua ngày, năm qua năm, hán luôn cố chấp tìm kiếm trong cõi người, tìm từ trời Nam lên biển Bắc, từ góc bể đến chân trời, không biết đã trải qua bao lần mặt trời lặn mặt trời mọc, không biết trải qua bao nhiêu gió táp mưa sa.

Hôm nay, sau vài chục năm lận lộn, bốn ba mần trời chiếu đất, rốt cuộc đã có kết quả —— hán đã tìm thấy nàng!

Hồ Lân mở to mắt, cặp mắt hồ ly dài nhỏ tối lại khép hờ, môi mọng mím chặt, hai nắm tay để dưới bàn nắm chặt.

Ba người bạn đang ngồi cùng Triệu Vân thứ tự là Hạ Hầu Minh, Hạ Hầu Lan và Tôn Chính. Bọn hán đều là bạn tốt của Triệu Vân, có câu ‘vật hợp theo loài, người phân theo nhóm’, do Triệu Vân luôn trọng tình giữ chữ tín, làm chuyện gì cũng chu đáo chặt chẽ, hiền lành lại khéo hiểu lòng người nên ba người bạn tốt này của hán, tuy bề ngoài không giống nhau nhưng đều là những anh hùng hảo hán giống Triệu Vân. Sau khi Lý Mân ngồi xuống cạnh Triệu Vân, ba người bọn họ đều dựa theo nguyên tắc “Vợ của bạn không thể chạm vào” nên đều cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cuộc luận đàm đang cao trào phút chốc trở nên yên tĩnh.

Triệu Vân cũng hiểu, hán chú ý nhìn xuống dưới chân Lý Mân, phát hiện do Lý Mân đội mưa đến, tuy mưa không lớn nhưng giày thêu của nàng đã ướt đầm, dính không ít bùn đất, vạt váy cũng dính bùn.

Hán và Lý Mân đã đính hôn nhiều năm, đối với hán, Lý Mân vừa là muội muội, vừa là thê tử, là người hán yêu nhất trên đời.

Thời tiết cuối xuân tuy không lạnh nhưng Lý Mân bị như vậy chắc sẽ rất khó chịu, trong lòng Triệu Vân thấy đau, bèn lấy cớ: “Nhà của ngu đệ có chuyện, xin cáo từ trước, các vị huynh đệ thứ lỗi.”

Triệu Vân đưa Lý Mân xuống lầu, thị nữ Hồng Ân cũng xuống theo.

Hồ Lân vẫn không cử động.

Hai trăm năm chờ đợi và tìm kiếm cuối cùng cũng có chút tiến triển, hán dự định đi theo sau.

Hán có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của Triệu Vân và Lý Mân từ dưới lầu một. (Kui: đúng là thánh như... Hồ Lân: Hửm? Kui: như.. như hồ ly, hồ ly thuộc họ chó mà, ahaha,*cháy mồ hôi*)

Triệu Vân đưa Lý Mân tới lầu một của Thánh Vũ Lâu, sau đó thuê một gian phòng, hán và Lý Mân cùng nhau vào.

Hồng Ân canh ở bên ngoài.

Lý Mân bị Triệu Vân đặt ở trên ghế.

Triệu Vân quỳ một gối ngồi trước mặt nàng, nhắc lần váy của nàng lên.

Lý Mân phát thẹn, nàng rút chân lại: “Từ Long ca ca, huynh muốn làm gì vậy?”

Triệu Vân ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười, hán vươn tay cời đôi giày ướt đầm của Lý Mân, sau đó lấy ra từ trong ngực hai chiếc khăn thêu do Lý Mân tặng hán, phủ mỗi cái một bên, cẩn thận bao bọc chân Lý Mân.

Trước giờ hán làm chuyện gì cũng tinh tế tỉ mỉ, Lý Mân cũng hiểu rõ.

Đội Triệu Vân xong việc, Lý Mân mới cười hi hi, nàng dùng hai bàn chân đã được bọc kỹ chọc chọc vai Triệu Vân: “Ca ca, muội còn muốn đi mua một ít chỉ màu.”

Triệu Vân đang muốn để chân nàng xuống, cặp mắt hơi giương lên mới phát hiện mình đang đối diện với hai đùi của Lý Mân. Tuy rằng còn cách một lớp quần vải nhưng mặt của hắn vẫn đỏ ửng, hắn tự trấn định, cặp mắt xuống, để đùi của Lý Mân xuống: “Thời thế loạn lạc, nơi nơi đều là chốn nguy hiểm, mạng người còn không bằng trâu ngựa, muội là một khuê nữ, từ nay về sau nếu không có ta đi cùng thì nhất định không được đi một mình.”

“Ừ” – Lý Mân nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, ngoan ngoãn đáp ứng.

Triệu Vân thấy Lý Mân vốn tinh nghịch tùy hứng nay lại nghe lời như thế, lòng chợt mềm nhũn – ở bên ngoài hắn luôn là một hán tử đường hoàng khí thế, nhưng đứng trước mặt Lý Mân lại luôn mềm nhũn.

Hắn chăm chú nhìn Lý Mân, sau đó nhanh lẹ vuron người, khề hôn lên môi Lý Mân.

Toàn thân Lý Mân chấn động, nàng nhanh chóng vuron tay đặt trên vai Triệu Vân, gắng sức hôn đáp lại.

Hai người chẳng biết gì nữa, chỉ biết si mê quấn quít môi miệng.

Hôn một lúc, giữa hai đùi Triệu Vân đã có thứ hơi nhô lên cao cao, hắn sợ mất mặt, vội dằn nén bản thân, buông Lý Mân ra.

Hắn nhìn Lý Mân.

Mắt Lý Mân sáng long lanh, môi dưới bị hắn cắn trở nên đỏ tươi ướt át.

Tìm Triệu Vân đập rất nhanh, hắn không dám nhìn nữa, nỗ lực nhìn sang chỗ khác.

“Đi thôi” – Triệu Vân đứng dậy, lưng đưa về phía Lý Mân vẫn đang ngồi.

Lý Mân cười khúc khích, nàng bỏ nhào lên lưng Triệu Vân, hai tay nhẹ vòng quanh cổ hắn, hai chân quấn trên vòng eo thon mảnh mẽ của hắn.

Triệu Vân đỡ hai chân nàng, đứng dậy đi ra ngoài.

Hồ Lân vẫn nghe thấy mọi âm thanh mà người khác không nghe thấy.

Sau khi hắn rời khỏi, tiểu nhị tới dọn bàn, phát hiện trên chén sứ trắng dính máu đỏ tươi.

*****

Mưa vẫn bay bay như trước.

Lá cây hai bên đường được nước mưa gột rửa, lộ ra màu xanh lục tươi mát.

Triệu Vân cồng Lý Mân, vững vàng bước đi.

Khi ở cùng Lý Mân, hắn luôn trầm mặc, luôn là Lý Mân nói hắn nghe, nếu Lý Mân cần hắn đáp lại, hắn liền đáp “Ừ” hoặc là “Được”.

Lúc này Lý Mân đang kể chuyện phiền muộn mới nhất của nàng.

Trên mặt nàng vốn luôn nhẵn nhụi, nhưng sáng hôm nay ngủ dậy lại phát hiện trên trán hơi đau và ngứa, nàng sờ thì phát hiện trên trán mọc một cái mụn đỏ cứng cứng.

Lý Mân biết nam nữ khoảng mười bốn mười lăm tuổi sẽ mọc mụn như vậy, có người mọc nhiều, có người chỉ mọc vài cái, cũng có người chả mọc cái nào.

Nàng vẫn cho rằng nàng sẽ giống biểu ca Triệu Vân không mọc bất kỳ cái mụn nào, ai ngờ vui quá hóa buồn, cái mụn này không chờ nàng chuẩn bị đã xông ra.

Lý Mân thật sự rất ghét cái mụn này, thì thà thì thảm một hồi, muốn Triệu Vân giúp nàng làm nó biến mất.

Triệu Vân nghe xong cười không ngừng, nhưng không nói gì.

Lý Mân tức tối nói: “Huynh chưa bị mọc bao giờ, đem của muội chuyển qua mặt huynh có phải tốt không!”

Nghe lời cố tình gây sự của nàng, Triệu Vân vẫn chỉ cười.

Đúng là hắn yêu thương Lý Mân hết mực, cái gì cũng muốn cho nàng, nàng nói cái gì thì là cái đó.

Lý Mân lẩm bẩm nửa ngày nhưng không được đáp lại, mắt hứng vuron tay gõ trên đầu hắn vài cái: “Không để ý huynh nữa, đồ ngốc, không biết dỗ ta.”

Triệu Vân luôn được người ta nhận xét là can đảm can trọng, có dũng có mưu, nhưng ở trước mặt Lý Mân hắn chẳng bao giờ có cơ hội bộc lộ, chỉ đành nặc cho Lý Mân khóc lóc mắng mỏ, dù sao Lý Mân đánh cũng chả đau, hơn nữa vợ hắn đánh hắn vài cái, dù đau cũng có làm sao! (Kui: Hức, I love du

Triệu ca ca. Triệu Vân: Cái này... Kui: *khóc chạy đi*)

Lý Mân đánh ca ca xong, nàng nghĩ tới tâm tình của mình từ buổi sáng phát hiện ra cái mụn, cũng biết mình thật quá đáng. Nàng vội kè sát mặt, cẩn nhẹ vành tai Triệu Vân một cái, sau đó ngậm chặt vành tai hấn.

Đây là điểm mẫn cảm của Triệu Vân, nàng cảm giác rõ ràng Triệu Vân run lên, vành tai bị nàng ngậm lập tức nóng lên.

*****

Hồ Lân ân thân đi sát đằng sau Triệu Vân.

Hấn nhìn thấy Lý Mân nằm trên lưng Triệu Vân, bộ ngực cũng dán lên lưng Triệu Vân, nhìn thấy Lý Mân làm nũng và Triệu Vân si mê, nhìn thấy Lý Mân nhẹ ngậm vành tai Triệu Vân...

Hồ Lân không muốn nhìn nữa, không muốn nghe nữa.

Hấn nghĩ tới một từ mà loài người hay dùng —— bắt gian.

Nhưng hiện tại hấn có tư cách bắt gian hay không?

Hồ Lân vẫn theo sát phía sau.

Sau hơn hai trăm năm liên tục suy nghĩ, hấn đã hiểu ra, một khi đã quyết định lưu luyến nhân gian, vĩnh viễn ở bên Lý Mân, vậy hấn phải hiểu, đòi người chính là vô vàn những vấn đề và quá trình giải quyết những vấn đề đó.

Quan hệ của Lý Mân và Triệu Vân bây giờ chính là vấn đề đầu tiên hấn cần giải quyết.

*****

Triệu gia trang xưa nay vẫn yên tĩnh an bình bỗng xảy ra một chuyện lớn.

Phía Đông của Triệu gia trang có một căn nhà trước kia là nhà của huyện úy Uyển Châu- Trình Chu Hàm. Hôm qua Trình Chu Hàm đã bán tòa nhà kia cho một cặp huynh muội họ Hồ là họ hàng dưới quê, sau đó mang cả gia đình tới Kinh Châu để nhờ cậy anh cả Trình Lễ Uẩn.

Hôm huynh muội họ Hồ dọn vào, nhà Triệu Vân đang bận rộn nên cũng không chú ý đến chuyện này.

Tối hôm ấy, sau khi trở về từ Thính Vũ Lâu, Triệu Vân đốt đèn đọc binh thư, đang đọc đến mê mẩn thì nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Lý Mân.

Tiếng của Lý Mân không lớn, nhưng Triệu Vân có võ công cao cường, tai thính mắt tinh nên nghe thấy.

Hấn lập tức xông ra.

Triệu Vân và Lý Mân đều ở trong hậu viện, hấn nhanh chóng vọt tới gian phòng của Lý Mân.

Lý Mân chỉ mặc mỗi y phục lót, đang cong người vịn vẹo trên giường, cúi đầu nhìn cái gì đó.

Thấy Triệu Vân xông vào, Lý Mân nhìn hấn, trên mặt vừa sợ vừa mừng, nàng nhú mi nhìn Triệu Vân, nhỏ giọng nói: “Ca ca, huynh nhìn xem cái này có phải là...”

Triệu Vân tiện tay đóng cửa phòng, tới bên giường cúi đầu nhìn.

Lý Mân mặc trung y màu trắng bằng tơ, cong móng vịn người trên giường, Triệu Vân nhìn thấy rõ ràng móng nàng bị ướt đầm một mảng lớn máu tươi.

Triệu Vân hiểu ra, trong lòng cũng mừng như điên.

Hấn đứng thẳng người, không dám nhìn lại nơi đó.

“Ca ca, phải làm sao bây giờ?” – Lý Mân phiền não nhìn Triệu Vân.

Triệu Vân vẫn không dám nhìn nàng, một lát sau mới nói: “Ta đi tìm mẫu thân!”

Nói xong, hấn xoay người rời đi.

Mẫu thân của Triệu Vân là Triệu Lí nghe Triệu Vân kể xong, trước hết vui mừng nói: “Ai nha, nhà chúng ta sắp có hi sự!”

Sau đó lại vỗ mạnh lên lưng Triệu Vân một cái: “Ô? Tiểu tử thú, sao ngươi biết trước mà về hay vậy?”

Mặt Triệu Vân đỏ bừng, cúi đầu không nói.

Cứ nghĩ đến sắp thành thân cùng Tiểu Mân, trong lòng hẳn vui mừng không thể tả.

*****

Đêm hôm đó, Hồ Lân đang ở trong phòng ngủ ở phía Đông nhà họ Triệu thì cảm thấy nguyên đàn dao động cực kỳ mãnh liệt.

Hắn ẩn thân di chuyển tức thời đến hiện trường, vừa lúc nhìn thấy Lý Mân đang nhếch mông cho Triệu Vân “giám định và thưởng thức.”

Trước tiên Hồ Lân cảm thấy lỗ mũi nóng lên, hắn đưa tay sờ thì phát hiện là máu, sau đó nghe thấy Lý Mân hỏi Triệu Vân: “Ca ca, phải làm sao bây giờ?”, máu mũi đang phun trào của hắn lập tức ngừng, ghen tuông dâng lên lấp đầy trong lòng.

Sau khi cô rời khỏi, Lý Mân nằm trên nệm giường mà cô mới trải, nàng lăn lộn vài cái thì ngủ.

Ngủ tới nửa đêm, Lý Mân vì nóng mà tỉnh, nàng cảm thấy có thứ gì đó nóng rực dán lên người mình, ôm chặt lấy mình, quả thực là nóng muốn chết.

Lý Mân đá văng chăn, tay chân đá đập lung tung vài cái, nàng cảm giác hình như mình đã trúng một cái gì đó, vừa nóng vừa cứng, lại giống như đồ vật nọ dưới bụng biểu ca Tử Long

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Yêu Nghiệt Kiếp Trước

Lý Mân chẳng phải là người thông minh, đầu óc nàng phản ứng luôn chậm hơn thân thể nửa nhịp.

Đầu óc còn chưa kịp phản ứng, chưa kịp sợ hãi, chân nàng đã đá về hướng đồ vật vừa nóng vừa cứng kia.

Lý Mân tuyệt đối tin tưởng nàng đã đá trúng một ‘con gà nhỏ’ trong không khí, hơn nữa còn nghe được một tiếng kêu đau đớn.

Nhưng nàng chẳng thấy gì cả.

Lý Mân bò trên giường, vừa nhìn vừa sờ xung quanh.

Vốn Lý Mân đang nóng muốn chết, giờ lại biến thành lạnh đến khó chịu, lưng nàng ẩm ướt toàn mồ hôi lạnh, đột nhiên nàng cảm thấy sợ hãi.

Sau khi nghe thấy tiếng răng mình đánh ‘lập cập’, Lý Mân quyết định xuống giường, cầm y phục vắt trước giường mặc vào, xách giày chạy ra ngoài.

Lý Mân mở cửa, sau đó lại quay về giường cầm xấp vải vệ sinh (kotex thời cổ ^^!) mà cô đã chuẩn bị cho nàng, lúc này mới chạy đi.

Triệu Vân vẫn chưa ngủ, hắn bày một bàn cát ở trong phòng, chăm chú nhìn bàn cát dưới đèn, định thần suy nghĩ. Trong lòng hắn đang so sánh thế lực ở Kỳ Châu ai mạnh ai yếu, đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, sau đó là giọng Lý Mân thì thầm “Ca ca, mau mở cửa.”

Triệu Vân vội ra mở cửa.

Lý Mân ôm một đống những thứ gì đó nhào vào trong phòng, nàng vọt tới giường Triệu Vân, xốc chăn chui vào trong.

“Có chuyện gì vậy?” – Triệu Vân đóng cửa, sau đó đi tới gần, cúi người hỏi thăm.

Lý Mân co rúm thành một cục trong chăn Triệu Vân, hàm răng vẫn va vào nhau: “Tử Long ca ca, trong phòng muội có quỷ!”

Triệu Vân buồn cười nhìn nàng.

Hắn không phải kẻ theo thuyết vô thần, cũng không phải người mê tín, hắn cảm thấy trên thế giới này có rất nhiều điều không thể giải thích được, có thể thuận theo thì nên thuận theo.

Lý Mân nói vậy nhưng hắn cũng không tin, hắn cho rằng đây chỉ là lý do Lý Mân nghĩ ra để chui vào phòng mình mà thôi.

Triệu Vân cũng không phản bác hoặc vạch trần Lý Mân, chỉ cầm giá nến bằng bạc đặt trên bàn nhỏ trước giường, sau đó ngồi xuống giường, vuốt nhẹ mái tóc đen như mây xoắn tung của Lý Mân, nhẹ giọng hỏi: “Bụng muội có đau không? Có muốn huynh xoa xoa không?”

Khi mẫu thân dạy Lý Mân cách ứng phó kinh nguyệt, hắn nghe mẫu thân nói rằng, khi kinh nguyệt của phụ nữ đến, bụng sẽ hay bị đau, hơn nữa cơ thể rét run, sau khi lấy chồng mới khỏi.

Không phải hẳn cố ý nghe, nhưng vì giọng mẫu thân hơi lớn, hẳn không cẩn thận đã nghe thấy.

Bụng Lý Mân lại không đau chút nào.

Nàng cũng cảm thấy rất kỳ lạ, cô nói khi kinh nguyệt tới, bụng sẽ luôn xoắn đau, hơn nữa thân thể sẽ cảm thấy rét run, nhưng nàng không thấy đau chút nào, ngược lại cảm thấy như có một mặt trời nhỏ trong bụng, đang tỏa nhiệt ra toàn thân, cực kỳ thoải mái.

Lý Mân định nói thật, nhưng khi nàng chui ra từ trong chăn, đang định nói thì nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Triệu Vân, lời đến miệng lập tức biến thành: “Cám ơn Từ Long ca ca...huynh đối với ta thật tốt...”

Triệu Vân nhìn Lý Mân chủ động xốc chăn và quần áo lên, tay chân mở rộng để lộ cái bụng trắng như tuyết, trong lòng hẳn vừa buồn cười vừa yêu thương, hẳn nhích tới gần Lý Mân một chút.

Hắn chà xát tay một lúc, đợi lòng bàn tay nóng lên mới đặt lên bụng Lý Mân.

Bụng Lý Mân mềm mại, trắng như tuyết, Triệu Vân vừa tiếp xúc liền bắt đầu liên tưởng. Hắn nhìn đi chỗ khác, bắt mình nghĩ đến những chuyện lớn lao, cố gắng thay đổi lực chú ý.

Một lát sau, hắn chà xát tay cho nóng rồi để lên eo Lý Mân.

Lý Mân cảm thấy rất thoải mái, nàng buông lỏng người, giống như con mèo con phơi bụng nằm trên giường, nói chuyện với Triệu Vân: “Từ Long ca ca, muội cảm thấy trong phòng muội có quỷ thật, muội còn đá đến... đến... cái đó...”

Lý Mân ngại ngùng không nói tiếp.

Triệu Vân nhướn mày nhìn nàng, ánh nến hắt lên những đường nét rõ ràng trên mặt hắn, mắt đẹp mi thanh, anh tuấn khiến tim người khác đập nhanh.

Lý Mân ngấm hắn, không nói tiếp được nữa, vội nói bừa: “Nơi này của huynh dương khí nhiều, để muội ngủ đây một đêm đi.”

Mặt Triệu Vân hơi đỏ lên, hắn “Ừ” một tiếng, giúp Lý Mân đắp kín chăn, sau đó xoay người tới ngồi bên bàn cát.

Sau một lúc, Lý Mân mới hỏi: “Từ Long ca ca, huynh đang nghĩ cái gì thế?”

“Bây giờ thiên hạ hỗn loạn, các lộ ngang ngược, khởi binh gây chiến, cũng không biết ai đúng ai sai, dân chúng lúc nào cũng đứng trong nguy cơ nước mất nhà tan. Dân chúng trong quận muốn tiến cử huynh làm Triệu Vương, để huynh cầm đầu, sau đó thay họ tìm một chỗ dựa vững chắc, huynh đã xem xét hộ mọi người, nhìn trong thiên hạ thì Viên Thiệu của Ký Châu...”

Triệu Vân nói thao thao bất tuyệt, lời hắn nói với Lý Mân là thật, đều là ý nghĩ chân thật trong lòng hắn.

Lý Mân lắng lắng nghe. Nàng biết Từ Long ca ca của nàng mang thiên hạ trong tim, được dân chúng trong quận kính yêu, đáng lẽ nàng nên lấy đó làm kiêu ngạo, nhưng không hiểu sao lòng nàng lại dâng lên nỗi thê lương không tên.

Thật lâu sau đó nàng mới hỏi: “Mấy ngày nữa huynh sẽ đi sao?”

Triệu Vân vừa dùng bàn cát vừa đáp “Ừ” một tiếng.

Mũi Lý Mân bỗng cay cay, khóe mắt ướt át, nàng vui mặt vào trong chăn, hít ngửi hương vị Từ Long ca ca để lại trên chăn, đột nhiên nghĩ tới một khúc hát lưu truyền trên phố:

“Qua sông hái phù dung,

Đầm lan nhiều cỏ ngát,

Hái rồi biết tặng ai,

Nhớ tới người xa cách,

Ngoảnh đầu nhìn cổ hương,

Đường dài sao xa tấp,

Chung lòng mà ly biệt,

Suốt đời u hoài mãi.”*

Nàng cúi đầu, nghiêng người, nhìn cây thương bạc dựng đứng trong góc phòng Từ Long ca ca, nước mắt lặng lẽ chảy ra.

Nam nhân vẫy vùng tranh đoạt vận mệnh thiên hạ, có ai nhớ tới thể tử đang đợi ở nhà...

*****

Khi Lý Mân chạy tới, Hồ Lan cũng ẩn thân tới theo – dù nói thế nào, hân cũng không thể để Lý Mân ở một mình với Triệu Vân được.

Hồ Lan đã rút ra kinh nghiệm từ bài học ở kiếp trước, đó chính là lúc nào cũng phải giữ, phải trông coi Lý Mân, không được để nàng rời khỏi tầm mắt của mình.

Lý Mân chui vào trong chăn của Triệu Vân, Hồ Lan không muốn chạm vào đồ vật của tình địch, vì vậy hân đứng bên ngoài cửa sổ phòng Triệu Vân để trông Lý Mân.

Nghe nàng và Triệu Vân nói chuyện, lại thấy nàng lặng lẽ roi lệ, Hồ Lan cảm thấy trái tim hân co rút từng trận đau đớn – hân tưởng có thể không chế tất cả, nhưng tim hân lại có ý chí riêng của nó, vì nàng mà đau.

Từ nay về sau, hân nhất định sẽ ở bên nàng đời đời, không để nàng phải roi lệ vì hân bỏ đi lần nữa.

Sáng hôm sau, huyện úy mới nhậm chức Tiền Yên Minh tới bái phỏng Triệu Vân, Triệu Vân và phụ thân cùng tới tiền viện gặp khách.

Phu nhân họ Triệu đang chỉ huy mọi người chuẩn bị việc thành thân của Lý Mân và Triệu Vân, bận không thể tả.

Chỉ có Lý Mân là tương đối nhàn rỗi, nàng vốn muốn tới góp chút sức với cô, nhưng cô lại không nỡ để nàng vất vả, đuổi nàng về phòng rồi đóng cửa: “Thân thể con bất tiện, ngoan ngoan ở lại đây cho ta!”

Sau đó còn bảo thị nữ Hồng Ân: “Mau đi phòng bếp xem canh táo đỏ hạt sen của tiểu thư đã chuẩn bị xong chưa?”

Sau khi Triệu Lí thị chỉ huy người hầu đi đặt heo và dê trong thôn, Hồng Ân tới tìm nàng, nói là tiểu thư mời bà tới.

Bà nhanh chóng tới chính phòng, vừa vào cửa đã bị Lý Mân ẩn ngồi xuống trên giường.

Lý Mân bung một chén canh táo đỏ hạt sen nóng hôi hổi dâng cho cô, nói như làm nũng: “Cô cô, người mau ăn chút gì rồi lại làm tiếp.”

Triệu Lí thị nhận chén, bắt đầu ăn từ từ.

Ăn được vài miếng, bà liếc Lý Mân đang ngồi gần mình: “Con đã ăn chưa?”

“Con ăn rồi!” – Lý Mân dựa sát vào người Triệu Lí thị, giọng nói thật đáng yêu mềm mại: “Cô cô thật thương thể tá.”

Triệu Lí thị thở dài nói: “Hậu duệ mang họ Lý của chúng ta giờ chỉ còn lại mình con, cô cô là người thân nhất của con, con là do ta một vốc phân một vốc nước tiểu nuôi lớn, cô cô không thương con thì thương ai?”

Lý Mân cau mày: “Cô cô nói chuyện thật thô tục a!”

Triệu Lí thị vừa bực vừa buồn cười, vươn tay gõ lên lưng Lý Mân một cái: “Ô? Ta nói không đúng sao? Người đến sáu tuổi còn đá dầm, ta đúng là một vốc phân một vốc nước tiểu mới nuôi lớn được người a...”

Lý Mân nhận ra cô nàng lại bắt đầu muốn kể lể lịch sử gia đình, tiếp đó chính là công tích vĩ đại của nàng lúc tám tuổi còn đòi ngủ chung với cô cô, nàng bèn vội đứng dậy.

Triệu Lí thị thấy nàng hờn dỗi bỏ đi, cười nói với theo: “Sau khi thành thân với Triệu Vân, các người muốn sinh bao nhiêu đứa cũng được, con trai cả thì theo họ Triệu, con trai thứ nhất định lấy họ Lý để tiếp nối huyết mạch nhà chúng ta...”

Buổi chiều, Triệu Vân đi lên trấn trên cùng với huyện úy mới nhậm chức.

Lý Mân đang ở trong phòng cô cô để chuẩn bị áo cưới thì Hồng Ân tới báo, nói là có cô nương họ Hồ mới chuyển đến ở căn nhà phía Đông tới bái kiến, phu nhân sai nàng tới mời tiểu thư ra gặp khách.

Lý Mân biết cô cô rất chú ý lễ tiết trước mặt người ngoài, nên trước hết nàng trở về phòng mình ở hậu viện để thay áo chải đầu, sau khi chỉnh tề mới theo Hồng Ân tới gặp khách.

Sau khi cúi chào cô cô, Lý Mân đứng thẳng người, liếc vị mỹ nhân đang đứng bên cạnh cô.

Nàng mới nhìn thoáng qua, chưa kịp nhìn kỹ thì nghe cô cô ra lệnh: “Tiểu Mân, mau bái kiến Hồ cô nương.”

Sau khi Lý Mân và Hồ cô nương bái kiến lẫn nhau, nàng mới có thể nhìn cho kỹ.

Hồ cô nương rất cao, da dẻ trắng nõn, khuôn mặt thon nhỏ, cặp mắt rất xinh đẹp, sâu thăm thẳm, đuôi mắt hẹp dài, khoe mắt phía trong hướng xuống, đuôi mắt nhếch lên, con ngươi đen sẫm trong suốt giống như bảo thạch ẩn mình dưới mặt nước... Quả là một đại mỹ nhân!

Lý Mân đang đánh giá thì Hồ cô nương liếc nàng, trên mặt mang ý cười, gò má bên phải có một cái lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện: “Ta là Hồ Lân, vừa mới theo huynh trưởng chuyển tới quý quận, huynh trưởng đã ra ngoài làm ăn, một mình Hồ Lân ở nhà, có gì mong tí ti chiều cố nhiều hơn.”

Nhìn thấy nụ cười duyên dáng của nàng, Lý Mân hơi ngây ngời, hoảng hốt cảm thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, giống như đã từng xảy ra ở kiếp trước. Hơn nữa vị muội muội Hồ Lân xinh đẹp này sao lại quen mắt đến vậy, giống như đã từng gặp trong kiếp trước...

Triệu Lí thị cười mắng Lý Mân: “Nha đầu ngốc, đang ngây ngời ra làm gì đấy, còn không mau mời Hồ muội muội ngồi xuống.”

“Vâng” – Lý Mân nghe lời đáp lại, ra hiệu mời Hồ mỹ nhân ngồi xuống.

Nàng gọi thị nữ tới, đang muốn sai mang trà và bánh lên thì Hồ mỹ nhân lại cười nói: “Tí ti không cần bận tâm, trong nhà ta có trà táo đỏ và bánh điểm tâm rất ngon, tí có muốn về nhà ta nếm thử không?”

Lý Mân còn đang do dự thì nghe Triệu phu nhân nói: “Việc trong nhà đã có cô lo, con đi chơi với Hồ cô nương đi.”

Nhà họ Triệu là một nhà giàu có tiếng, được xưng là hộ lớn trong thôn. Bình thường Triệu Lí thị rất chú trọng chuyện gia thế, những cô nương có khả năng làm bạn với Lý Mân rất ít, bà cũng cảm thấy Lý Mân rất cô đơn, không thường chơi với các khuê nữ khác, vì vậy mới cố vũ Lý Mân kết giao với vị Hồ cô nương này.

Cô cô đã nói như vậy, Lý Mân bèn đồng ý đi theo Hồ cô nương. (Kui: *ôm đầu*, thôi xong rồi Triệu ca ca, mỹ nhân gì mà mỹ nhân, còn không phải là.... Hồ Lân: *dịu dàng nhét khăn tay vào mồm Kui*. Kui: Ú ừ ặc ặc..)

Thị nữ của Hồ cô nương kêu Thanh Tú, là một nha đầu trầm mặc, nàng ta cũng đi theo Hồng Ân.

*****

Chú thích:

*Đây là bài thơ Qua sông hái phù dung, là bài thứ sáu trong Cổ thi thập cửu thủ, tả một vị du tử nơi đất khách hoài niệm thê tử tại cố hương. Bài thơ bắt đầu từ việc hái hoa tặng người nhưng đường xa khó gửi tới nơi và nổi thất vọng thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Kết Giao Tỷ Muội

Mấy hôm nay mưa không ngớt, mặt đất vẫn còn ẩm ướt, dù sao đường trong nhà họ Triệu đều được lát gạch xanh nên không sao cả.

Nhưng một khi ra khỏi cửa lớn thì bên ngoài lầy lội không thể tả.

Lý Mân rất cẩn thận nâng váy, cố gắng để dẫm chân lên nơi có cỏ hoặc chỗ đất nhô cao.

Nhưng tuy nàng cẩn thận, ‘Hồ cô nương’ Hồ Lân đang đi đỡ nàng lại không như vậy.

Lý Mân đang muốn bước một bước dài về phía trước để né hố nước đọng dưới chân, Hồ cô nương đang điu nàng lại đột nhiên lôi kéo, khiến nàng giẫm ngay vào vũng nước, giày thêu lập tức thấm đẫm nước bùn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hồ cô nương tràn ngập tự trách, trong đôi mắt đen sẫm phủ một tầng hơi nước, tội nghiệp nhìn Lý Mân: “Tí ti, thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Xưa nay Lý Mân luôn thoải mái, không muốn so đo với mỹ nữ, không hề để ý nói: “Không sao, hôm nay cũng không lạnh.”

Trước giờ chỉ khi nàng đứng trước mặt biểu ca Triệu Vân mới giống một thiếu nữ, trước mặt những cô gái khác thì nàng thường biểu hiện rất nam tính. Nàng vỗ vỗ tay Hồ Lân: “Thân thể ta khỏe mạnh như vậy, ướt cái giày cũng không sao cả.”

Nhà họ Hồ được thu dọn gọn gàng sạch sẽ, thu xếp khéo léo, sau khi qua cửa sẽ thấy bức tường bình phong, sau đó là một hành lang màu xanh nổi thẳng tới nhà chính.

Lý Mân được Hồ cô nương dẫn đến nhà chính.

Sau khi vào nhà, trước hết Hồ cô nương để Lý Mân ngồi xuống sập, sau đó mới sai thị nữ chuẩn bị trà bánh.

Lý Mân không thích ngồi quỳ, nhưng mới tới làm khách đương nhiên phải tỏ ra đứng đắn, đành khụy gối ngồi ở chỗ đó.

Hồ cô nương quay người, nhìn thấy Lý Mân ngồi quỳ, lông mày thanh tú nhíu lại: “Tỷ không thích ngồi quỳ như vậy sao?”

“A?” – Lý Mân sững sốt – “Đúng là ta không thích.”

Hồ cô nương đưa đệm cho nàng để lót dưới mông, sau đó đổi một tư thế thoải mái hơn.

Hồ cô nương cười cười, ngồi xuống cạnh Lý Mân.

Lý Mân nhìn chăm chú bộ sập và bàn nhỏ, ra hiệu cho Hồ cô nương ngồi vào phía đối diện.

Hồ cô nương lại nói: “Không phải chân tỷ vẫn còn ướt sao?”

Lý Mân: “...”

Chân ta ướt thì liên quan gì đến người? Chân ta ướt còn không phải nhờ công người sao?”

Hồ cô nương rũ mi cười nhẹ, nhắc đùi Lý Mân để trên chân mình, sau đó nhanh nhẹn cởi tất của Lý Mân.

Cặp chân trơn bóng của Lý Mân lộ ra trong không khí, cảm giác vừa quái quái vừa không thoải mái, nàng động đậy.

Hồ cô nương liếc nàng, thấp giọng an ủi: “Trước khi huynh trưởng ta ra ngoài đã dặn, nếu không có chuyện gì, nam nhân tuyệt đối không được vào nơi này.”

Ánh mắt nàng ta mang theo ý quyến rũ, Lý Mân bị nàng nhìn cũng cảm thấy toàn thân tê tê, may mắn cho nàng không phải là đàn ông.

Lý Mân thầm nghĩ: tuyệt đối không thể để biểu ca Triệu Vân tiếp xúc với vị Hồ cô nương này, tuy nhân cách của biểu ca rất đáng tin, nhưng Hồ cô nương này đúng là có vẻ quyến rũ trời sinh a. Bản thân nàng là nữ mà khi nhìn thấy ánh mắt mọng nước cong cong kia còn tê dại, chỉ hận không thể quỳ dưới vạt váy nàng ta, chỉ sợ Triệu Vân ca ca cũng khó cưỡng lại a !

Lúc này một vị nha hoàn lớn tuổi bưng một chậu gỗ đựng nước ấm đi vào, đặt ở trước sập, sau đó lại bày một cái ghế nhỏ phía sau chậu, hành lễ xong thì lặng lẽ rời đi.

Lý Mân không biết Hồ cô nương muốn làm gì, kinh ngạc liếc nàng ta.

Hồ cô nương trèo xuống sập, ngồi xuống trên ghế nhỏ, ngẩng đầu nhìn Lý Mân cười khanh khách: “Mân tỉ, để muội rửa chân cho tỉ.”

Khóe miệng Lý Mân giật giật: “Hồ muội muội, muội thực muốn rửa chân cho ta?”

“Ừ” – Hồ cô nương khẽ gạt đầu mỉm cười, dịu dàng cầm lấy hai chân Lý Mân, ngâm vào trong nước nóng.

Nước ấm vừa phải, ngón tay Hồ cô nương thon dài mềm mại, xoa bóp cũng đúng lúc đúng chỗ, hơn nữa trong nước còn ngâm thêm hoa nhài thơm ngào ngạt, Lý Mân được rửa chân rất thoải mái, nhưng càng thoải mái, nàng lại càng cảnh giác: vị Hồ muội muội này không phải là đang ngấp nghé biểu ca Triệu Vân của nàng đó chứ?

Lý Mân nhìn Hồ cô nương, trên mặt thoáng hiện nét suy nghĩ.

Cũng không phải Lý Mân đa nghi, nàng đã từng ăn rất nhiều quả đắng tương tự a!

Khi mới được cô chủ đón về thôn Triệu gia, Lý Mân rất vui vẻ, thường có một đám tiểu cô nương tới tìm nàng chơi, coi nàng như công chúa, xun xoe nịnh bợ. Lý Mân ngốc nghếch hơn hồ được mấy năm, nhưng khi nàng lên tám tuổi mới đột nhiên phát hiện sự thật – mỗi lần đám khuê nữ lớn nhỏ đó tới tìm nàng chơi, mắt luôn dán lên người biểu ca Từ Long.

Dù còn nhỏ, Lý Mân cũng đã có tính tự giác bảo vệ chủ quyền rất cao, nàng lập tức công khai với đám người đó: “Từ Long ca ca đã đính hôn với ta rồi!”

Đám khuê nữ lập tức e thẹn, dường như rất trong sáng phản bác: “Vị tình yêu vĩ đại, chúng muội làm thiệp cũng được...”

Lý Mân học máu đen: “...”

Sau đó nàng cũng không chơi với đám tình địch luôn như hổ rình mồi với Từ Long ca ca đó nữa. (Kui: *đỏ mặt e thẹn* Mân tỷ, vị tình yêu vĩ đại, muội cũng nguyện làm thiệp... Lý Mân: *vác chổi*)

Hồ cô nương đang dùng một đồng khăn lụa tỉ mỉ chà lau ngón chân của Lý Mân, nàng bèn nghiêm túc nói: “Hồ muội muội, ta có một chuyện muốn nói với muội.”

“Hả?” – Hồ cô nương mỉm cười, ngẩng đầu, sóng mắt như nước nhìn Lý Mân.

Cứ nghĩ đến biểu ca Triệu Vân yêu quý, Lý Mân cố gắng kháng cự ánh mắt như nước của nàng ta, nhẫn tâm nói: “Ta và biểu ca Triệu Vân đã đính hôn từ nhỏ!”

Hồ cô nương: “...” Cái này ta biết lâu rồi.

Lý Mân: “Biểu ca Triệu Vân luôn rất thích ta! Rất thương ta! Rất yêu ta!” – Lý Mân cố gắng phóng đại.

Mắt Hồ cô nương chớp a chớp: “...” Ta cũng thấy được a.

Lý Mân: “Ta cũng rất yêu rất yêu biểu ca Triệu Vân, muốn cùng hắn một đời một kiếp, yêu hắn, chăm sóc hắn, ta không cần tí muối nào chia sẻ giúp ta!”

Hồ cô nương sắp hộc máu đen: “...”

Lý Mân nhìn cặp mắt ướt át của nàng, nàng đang làm vẻ kiên cường bỗng cảm thấy áy náy vô cùng, cảm thấy bản thân chính là vị biểu muối hư hỏng bá đạo vô lương tâm thích chia cắt tình yêu của người khác trong truyền thuyết.

Hồ cô nương cúi đầu: “Mân tử, muối thật sự ngưỡng mộ tử, chỉ vì lần đầu gặp tử mà cứ giống như đã quen từ kiếp trước nên trong lòng muối chỉ nghĩ muốn đổi tốt với tử...”

Lý Mân nghe vậy bèn nói: “Thật sao? Ta cũng vậy a, không hiểu sao khi thấy muối thì cảm thấy rất quen thuộc...”

Đề tài được thay đổi thành công.

‘Hồ cô nương’ mỉm cười nhìn Lý Mân, trong lòng đau vô cùng: cô gái ngốc này, vẫn dễ dàng mắc lừa như vậy, thay vì để cho người khác bắt nạt, không bằng cuộc đời này để ta bắt nạt đi!

Sau khi nàng ta được thị nữ hầu hạ rửa tay mới mời Lý Mân dùng trà và điểm tâm.

Đồ ăn của nhà họ Hồ đều là thứ Lý Mân thích ăn, nào là trà mật táo đỏ a, bánh xốp vùng a, bánh son tra a, cánh gà xào tiêu a, chua cay mặn ngọt, cái gì cũng có, Lý Mân ăn đến căng cả bụng.

Hồ cô nương lại sai thị nữ mang lên cháo ngô thơm ngào ngạt.

Ăn xong, Hồ cô nương sai lấy một đôi giày mới, tự đi vào chân cho Lý Mân, sau đó mới đi dạo trong vườn hoa với Lý Mân.

Lý Mân đã từng tới đây, thời gian đã lâu nên không nhớ được nhiều chi tiết, chỉ mang máng nhớ mấy món ăn mà lão phu nhân nhà họ Trình thích, nhớ vườn hoa nhà họ Trình thừa thốt trống không, một ngọn cây cũng không có, ngoài cái trắng thì chỉ trồng hành tây.

Tuy vẫn ướt nhưng đường trong nhà họ Hồ đều đã được lát gạch xanh, không dính chút bùn nào.

Hồ cô nương giống như chim nỏ nép bên người, khẳng khái đòi Lý Mân dắt tay trong lúc đi đường. Tuy Lý Mân cảm thấy nắm tay đi trên đường hẹp như vậy cũng là lạ, nhưng không kháng cự nổi má lúm đồng tiền của Hồ tiểu mỹ nữ, đành chấp nhận số phận dắt tay Hồ muội muội.

Sau khi vào vườn sau, Lý Mân mới phát hiện nơi này đã thay đổi – vườn rau trước kia đã biến thành biển hoa mận côi, cánh hoa đỏ tươi kiêu ngạo nở rộ trong ánh trời chiều, tỏa ra hương thơm ngào ngạt mỗi khi gió nhẹ thổi qua.

Trong biển hoa hồng có một cây hòe già, thân cành xanh biếc, che lấp ánh mặt trời.

Cặp mắt hồ ly xinh đẹp của Hồ cô nương nhìn Lý Mân về mong đợi, đợi Lý Mân khen ngợi mình có phẩm vị.

Dường như Lý Mân đang nghĩ gì đó, nàng nghiêm túc nhìn biển hoa mận côi, thật lâu sau đó mới như đã hạ quyết tâm, nói với Hồ Lâm: “Hồ muội muội, có một câu ta không biết có nên nói hay không?”

Mắt Hồ Lâm lấp lánh: “Nói đi nói đi!” Khen ta đi khen ta đi, mau mau khen ta đi!

Lý Mân vươn tay nắm lấy tay nàng ta, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ muội không biết cây hòe có tính âm, không thể trồng ở đó sao?”

Hồ Lâm: “...” Cây hòe này trung thành với ta đã nhiều năm, sắp tu thành hình người, chả lẽ muốn ta chặt hẳn sao...

Trời ngả chiều, Lý Mân bèn cáo từ, Hồ cô nương lưu luyến không rời đưa nàng tới tận cửa nhà họ Triệu, sau đó lại lưu luyến không rời đưa nàng vào bên trong, cuối cùng lưu luyến không rời đưa tới tận chính đường Triệu gia, vừa lúc nhìn thấy cô của Lý Mân – Triệu Lí thị.

Triệu Lí thị thấy cháu gái có bạn, tình cảm còn tiến triển như vậy, hơn nữa còn tỏ vẻ thân thiết đưa đẩy, bà liền khách khí nói một câu: “Hồ cô nương, tối nay ở lại đây dùng bữa với nhà chúng ta đi.”

Hồ cô nương then thùng: “VẬY.. cảm ơn Triệu phu nhân.”

Lý Mân rất cảnh giác, nàng hỏi cô : “Chú và Từ Long ca ca đâu rồi?”

Nếu chú và Từ Long ca ca đều ở nhà, vậy không biết có nên giữ Hồ cô nương lại hay không?

“Hai người bọn họ sai thuộc hạ tới nhắn, nói đêm nay không về” – Triệu Lí thị cũng hơi bất ngờ.

Trên thực tế, nô bộc tới báo, nói là Viên Thiệu của Ký Châu – Viên đại nhân đã phái tâm phúc tới gặp Triệu Vân, giữ hai cha con Triệu Vân lại trong phủ để luận đàm.

Lý Mân lộ vẻ thất vọng.

Triệu Lí thị nhìn cháu gái Lý Mân, trong lòng rất lo lắng.

Nàng biết con trai mình đặt lòng tại thiên hạ, nhưng mặc kệ chí hướng lớn thế nào, cũng phải thành thân trước mới nói a!

Trong lúc dùng bữa tối, Hồ cô nương dường như vô ý nói huynh trưởng của nàng ta không có ở nhà, nàng ta ngủ một mình rất sợ.

Triệu Lí thị nhiệt tình bèn giữ Hồ cô nương ở lại qua đêm.

Lý Mân vốn sợ Hồ Lân có ý đồ với biểu ca Triệu Vân nên không nhiệt tình đồng ý, nhưng nàng nghĩ tới chuyện phòng mình có quý, nhanh chóng tiếp lời: “Hồ muội muội ở lại với ta đi, một mình ta ngủ cũng rất sợ.”

Hồ cô nương mừng như điên, mắt hồ ly cười đến cong cong: “Cảm ơn Mân tỷ!”

Lý Mân nhìn nàng, cũng nhẹ cười đáp: “Ti muội chúng ta không phải khách khí.”

Nhưng trong lòng nàng lại đang âm mưu: nếu đêm nay quý xuất hiện, nhân tiện dọa vị Hồ muội muội yếu đuối này một chút, có khi nàng ta sẽ không dám ngáp ghé biểu ca Triệu Vân nữa?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Lân Đầu Ở Chung (16+)

Tuy lo lắng Hồ muội muội xinh đẹp có ý đồ với mình, nhưng Lý Mân vẫn vui vẻ khi có bạn tới ở cùng, có điều người bạn này làm nhiều, nói ít.

Trước khi đi ngủ, Lý Mân đi tắm rửa, lúc đi ra phát hiện Hồ muội muội đã cầm khăn vải đang đợi nàng.

Lý Mân vội vươn tay nhận khăn vải lau tóc, thuận miệng hỏi một câu: “Hong Ân đâu rồi?”

Hồ Lân khẽ mỉm cười: “Ta để bọn Hong Ân lui xuống rồi.”

Nàng ta cao hơn Lý Mân không ít, đôi tay để trên vai Lý Mân, nhẹ nhàng một cái, Lý Mân bèn ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Hồ Lân đứng phía sau nàng, trước hết dùng khăn vải lau nhẹ mái tóc dài của nàng, sau khi đã hơi khô mới cầm lược bắt đầu chải.

Trong phòng chỉ đốt một cây nến, mờ ảo không sáng rõ.

Chải đầu một lúc, Hồ Lân tựa cằm trên vai Lý Mân, ra hiệu cho Lý Mân nhìn vào gương đồng.

Trong gương đồng mờ mờ phản chiếu gương mặt hai thiếu nữ: một là Hồ Lân xinh đẹp như tinh linh, một dễ thương đoan trang hơi ngốc nghếch là Lý Mân.

Lý Mân cảm thấy nàng và Hồ muội muội quá thân mật, lơ đãng nói: “Đi ngủ thôi.”

Nàng trải hai tấm chăn song song trên giường, đặt thêm hai cái gối.

Lý Mân thổi tắt nến, cùng lên giường ngủ với Hồ Lân.

Trong bóng tối, Lý Mân nghe thấy tiếng Hồ Lân hỏi: “Mân tỷ, tỷ có nguyện vọng gì muốn thực hiện không?”

Vốn Lý Mân và Hồ Lân ngủ mặt đối mặt, khi Hồ Lân mở miệng nói chuyện, nàng ngửi được một làn hương nhàn nhạt, phảng phất như nước mưa đọng trên lá trúc đầu xuân, thật là một mùi hương dễ chịu, khiến nàng muốn ngửi thêm một chút.

Lý Mân nghĩ tới mùi mồ hôi dễ chịu của Triệu Vân ca ca sau khi luyện thương, nghĩ tới hương vị nhẹ nhàng khoan khoái của Triệu Vân ca ca lúc mới tắm xong, nỗ lực không chế sự xúc động khi ngửi hương vị trên người Hồ Lân.

Nàng cử động thân thể, chuyển thành tư thế nằm ngửa.

Đợi đến lúc nằm thoải mái, nàng mới trả lời: “Có a!”

Hồ Lân ngẩng lên, một tay chống đầu, nghiêng người nhìn nàng: “Tỷ nói một chút đi.”

Lý Mân vừa nghĩ vừa nói: “Nguyên vọng đầu tiên của ta, chính là sớm thành thân cùng biểu ca Từ Long, sinh em bé cho cô cô bé, sau đó sống đến răng long đầu bạc với biểu ca.”

Hồ Lân nghe vậy, cả người giống như cái bóng hơi bị chọc thủng, lập tức ỉu xiu, nằm bò trên giường, kéo chăn che kín đầu.

Lý Mân không chú ý, tiếp tục nói: “Nguyên vọng thứ hai của ta, chính là cô và chú được khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

Hồ Lân bật ra từ trong chăn, mắt hồ ly long lanh hơi tỏa ánh sáng xanh trong bóng tối: “Nếu như có một vị tiên nhân có thể thực hiện nguyên vọng thứ hai của tỷ, nhưng với điều kiện phải hy sinh nguyên vọng thứ nhất thì sao?”

Lý Mân nghĩ ngợi, cảm thấy thật khó mà trả lời, nàng muốn hai nguyên vọng đều được thực hiện, cuối cùng đành phải cười nói: “Trên đời này có thần tiên thật sao? Nếu như thần tiên là có thật, vậy sao thiên hạ loạn lạc, dân chúng cơ khổ như vậy mà họ vẫn mặc kệ không quan tâm?”

Hồ Lân không đáp lại.

Hắn cũng xoay người, nằm ngửa trên giường, yên lặng suy tư.

*****

Lý Mân tỉnh dậy từ rất sớm, bên ngoài trời vẫn còn tối chưa sáng.

Nhưng vừa tỉnh, Lý Mân đã bị bản thân làm cho đỏ mặt.

Nàng phát hiện trong lúc ngủ đã đạp chân, thò chân vào trong chăn của Hồ Lân, quần nàng cuộn lên, hai cái đùi trần trụi trực gác lên đùi Hồ Lân.

Lý Mân lập tức tỉnh táo, nàng nhanh chóng rút chân về, nhân tiện quần chăn bao lấy người.

Lý Mân nằm trong chăn của nàng, đột nhiên nghĩ tới cảm giác khi nãy chạm lên đùi Hồ Lân dường như rất dễ chịu, mỗi lỗ chân lông như giãn ra, tê tê, thoải mái cực kỳ.

Lý Mân đỏ mặt.

Nàng lại nghĩ tới chân của Hồ Lân bị nàng xê dịch.

Lý Mân lén nhô đầu ra nhìn, phát hiện Hồ Lân đang ngủ mê mịch, tiếng hít thở đều đặn, hàng lông mi dài tỏa bóng râm, thật là xinh đẹp.

Sau khi xác định Hồ Lân vẫn ngủ say, Lý Mân mới xoay người vươn qua bên kia của Hồ Lân, cố gắng chỉnh trang lại chân của Hồ Lân bị chân nàng đạp phá.

Lý Mân mặc trung y màu trắng mềm mại, sau một loạt động tác, vạt áo trong hơi buông lỏng, ngực trắng như tuyết hé lộ, nàng không biết, vẫn chuyên tâm khâu trang thủ tiêu chứng cứ.

Hồ Lân mở to mắt, nhìn mảng da thịt tuyết trắng trước mặt, lặng lẽ ngẩn đầu, thè đầu lưỡi liếm nhẹ một chút.

Lý Mân chỉnh lại chăn xong, đang muốn rút người về thì như bị sét đánh, lông tơ toàn thân dựng đứng, nàng trừng to mắt nhìn Hồ Lân.

Hồ Lân vẫn đang ngủ ngon như trước, hình như còn đang trong giấc mộng đẹp, say sưa chép chép miệng.

Nhìn gương mặt xinh đẹp đang ngủ của Hồ Lân, Lý Mân bắt đầu hồ đồ: vừa rồi là ảo giác hay là thật?

Nếu là ảo giác, nơi đó của nàng bị liếm có cảm giác rất rõ ràng, sự tiếp xúc nóng ướt kia còn chưa tiêu hết; nhưng nếu là thật, Hồ Lân cũng là nữ sao lại đi liếm chỗ đó của nàng? Hơn nữa nàng ta còn ngủ mê?

Lý Mân vật lộn một hồi vẫn không nghĩ ra, sau đó quyết định: một là làm hai là không, phải điều tra xem Hồ Lân là nam hay nữ!

Nàng tự cổ vũ chính mình, khẽ sát vào Hồ Lân, tay trái vén chăn của Hồ Lân, tay phải tập kích ngực Hồ Lân, hai tay phối hợp ăn ý, động tác như mây bay nước chảy, thoáng chốc đã thành công.

Kết quả:

Lý Mân trợn mắt nhìn bộ ngực Hồ Lân đầy đặn trắng nõn còn lớn hơn ngực nàng, tay phải còn thô bị xoa xoa chà xát thử, ngốc nghếch lắm bầm: “Hóa ra là thật nha.”

Hồ Lân mở mắt, kêu lên, dùng tay che ngực, mắt hồ ly xinh đẹp tràn ngập sương mù ướt át: “Mân tỷ, tỷ... tỷ... muốn làm gì vậy?”

Mãi cho đến khi hai người lúng túng rời giường mặc quần áo xong, Lý Mân vẫn còn đang lắp bắp giải thích: “Muội muội, thực xin lỗi, ta chỉ nhất thời hiếu kỳ, muốn nhìn thử...”

Hồ Lân quay lưng về phía Lý Mân, bờ vai run run, hình như còn đang khóc lóc thương tâm: “Ta còn chưa xuất giá, tí ti lại làm như vậy với ta...”

Lý Mân đau khổ xin lỗi mãi cũng không có kết quả, đành dứt khoát hi sinh hồng lầy lòng bạn: “Nếu không tỷ cho muội sờ của tỷ nha..”

Hồ Lân bung mặt, vẫn không quay đầu, không ngừng trách: “Vừa nãy tỷ không những sờ, mà tỷ còn... tỷ còn cầm... Ta sẽ đi nói với cô cô...”

Lý Mân thấy phen này dù cho nàng nhảy xuống ao cũng rửa không hết tội, vội nói: “Cho muội xoa bóp lại đây!”

Hồ Lân quay người nhìn nàng, đôi mắt đen thẫm long lanh nước, hốc mắt khóc đến phát đỏ: “Thật à?”

“Thật” – Lý Mân ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêng mặt: “Sờ đi!”

Hồ Lân che giấu nụ cười đắc ý, nhấn Lý Mân đang ngẩng đầu ngồi xuống giường, bản thân thì đứng trước mặt Lý Mân, cởi bỏ y phục hồng nhạt theo cánh hoa đỏ nàng mới mặc, vén vạt áo trong màu trắng, sau đó cởi dây yếm, kéo yếm xuống dưới. (Kui:cao tay, thiết là cao tay, quang minh chính đại ăn đậu hũ a!)

Hai bầu ngực trắng như tuyết của Lý Mân bật ra, bại lộ trong không khí.

Hồ Lân nhìn không chớp mắt.

Lý Mân cau mày liếc nàng ta: “Muốn sờ thì sờ đi, còn chậm rì rì làm cái gì đó?”

Hồ Lân nghe lời, cúi người, nhìn bầu ngực trắng như tuyết tựa như bao phủ trong một vầng sáng, hấn vuron tay, cầm lấy một bên.

Lý Mân cảm thấy quái dị, cảm giác được Hồ Lân không những sờ, đầu ngón tay còn đang xoa nắn nụ hoa.

Nàng khó chịu nói: “Bẩm sinh đầu nhũ của ta bị ẩn vào, muội xoa cũng vô dụng thôi.”

Hồ Lân ngẩng đầu, kéo yếm xuống che trước ngực Lý Mân, dùng ánh mắt lo lắng để nhìn nàng: “Mân tỷ, đầu nhũ của tỷ bị thụt vào, nếu về sau thành thân với biểu ca của tỷ rồi sinh con thì phải cho bú bằng cách nào?”

Lý Mân nghĩ ngợi: đúng nha, nhưng phải làm sao đây?

Nàng cau mày nhìn Hồ Lân.

Dường như Hồ Lân cũng đang suy nghĩ, cuối cùng dùng giọng nói như thể đang giúp đỡ Lý Mân: “Mân tỷ, để muội giúp tỷ!”

Lý Mân: “?”

Hồ Lân cười cười, đẩy Lý Mân ngã xuống giường, xốc vạt áo Lý Mân lên, sau đó nhào lên.

Lúc này Lý Mân đã hiểu Hồ Lân muốn làm gì, nàng vô thức vuron tay muốn đẩy Hồ Lân ra.

Tay nàng còn chưa đụng tới Hồ Lân, Hồ Lân đã bắt đầu nâng bầu ngực bên phải của nàng lên, mút nơi nụ hoa của nàng.

Lý Mân dậy thì rất tốt, đáng tiếc hai viên đầu nhũ đều rất nhỏ, hơn nữa thụt sâu vào trong, Hồ Lân hút vài cái, hạt nhỏ kia liền bị hút ra.

Hồ Lân ngậm chặt đóa hoa nhỏ màu hồng nhạt, nhẹ nhàng gặm, cắn, liếm.

Lý Mân cảm nhận được một loại xúc cảm kỳ quái, nàng khó nhịn khép chặt hai chân.

Hồ Lân cũng cảm nhận được thay đổi của Lý Mân, đôi môi đỏ tươi buông hạt bên phải ra, bắt đầu dùng sức hút hạt bên trái, sau khi mút ra thì liếm láp, gặm cắn. Cùng lúc đó, hai ngón tay kẹp đầu nhũ bên phải vừa bị hấn hút ra, nhẹ nhàng búng, gãi.

Lý Mân cảm thấy nơi bị Hồ Lân ngậm trong miệng vừa ẩm ướt vừa nóng, vừa thô ráp vừa ngứa, sau khi bị cắn thì ngứa lan ra toàn thân, rồi lại từ toàn thân ngứa vào trong lòng. Toàn thân nàng như con sâu nhỏ ngo ngoáy, vừa khó nhịn vừa ngứa, mặt đỏ tới tận mang tai, hai chân cũng vô thức kẹp chặt, cảm thấy có thứ gì đó đang chảy ra,

Cùng lúc đó, Lý Mân cảm thấy bản thân như đang lướt trên sóng, lại giống như ngồi trên xích đu văng tạt trời cao, thân thể xụi lơ tê dại, đầu óc mê man choáng váng, tim đập loạn.

Hồ Lân buông nàng ra, ngẩng đầu nhìn mặt nàng.

Lý Mân còn đang đắm chìm trong dư vị, mặt như hoa đào, hai mắt mê ly, đôi môi đỏ tươi ướt át hơi hé mở, hơi thở nhỏ nhẹ hỗn loạn, trên mặt trên cổ đều ửng lên màu phấn hồng, phủ một tầng mờ hôi tinh mịn.

Thân thể nàng cứ vài giây lại co giật một chút, trông thật đáng thương.

Hồ Lân hít sâu một hơi, cúi người đè lên thân nàng, dùng hết sức lực mới đè nén được rung động phần thân dưới.

Chính vào lúc này, Hồ Lân nghe thấy tiếng bước chân, hơn nữa còn là mấy người.

Hắn phản ứng linh hoạt, nháy mắt biến thân.

*****

Tác giả có lời muốn nói: trình trọng thanh minh: đây là truyện ngôn tình, không phải đam mỹ, không phải bách hợp nha ~

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39: Đạt Được Ước Muốn

Lý Mân bị dọa cho tỉnh lại.

Bụng nàng bị một đồ vật cứng rắn chọc, mỹ nhân mềm mại trước kia bỗng trở nên rắn chắc, mà Hồ Lân muội muội cũng biến thành nam nhân trong nháy mắt – tuy khuôn mặt không thay đổi nhiều nhưng thân thể đã biến hóa a, hơn nữa còn biến thành một nam nhân trần truồng.

Lý Mân hoảng hốt, ra sức đẩy Hồ Lân.

Sức lực Hồ Lân đột nhiên trở nên rất lớn, một tay hắn nắm hai cổ tay Lý Mân, nhấn Lý Mân xuống, khiến nàng không gãy dựa được, một tay kéo chân che trên thân mình, sau đó đè lên Lý Mân, cởi áo váy Lý Mân ném xuống đất.

Lý Mân không thể động đậy, nàng bị giam cầm ở chỗ đó, mái tóc dài của Hồ Lân rủ xuống che khuất tầm mắt nàng, khiến nàng không nhìn được cảnh bên ngoài. Nhưng nàng đã nghe thấy tiếng bước chân, cả giọng nói của cô cô nữa : “Tiểu Mân, sao còn chưa rời giường? Mau tới thử váy cô thêu cho con ——“

Bà nhìn đồng váy áo rơi dưới đất, có một cái khăn lốm đốm máu lẫn vào bên trong, lại nhìn Lý Mân và Hồ Lân đang trần truồng quấn vào nhau trên giường – chân mền chỉ che đến thắt lưng Hồ Lân. Bà nhắm mắt cho tỉnh lại, sau đó xoay người đóng cửa phòng, trầm giọng ra lệnh cho đám thị nữ đang ngay người phía sau mình mau đến tiền viện đợi lệnh, cấm không được tiết lộ tình hình nơi này, ai vi phạm sẽ bị loạn côn đánh đến chết!

Khi bà vào lại, Lý Mân và Hồ Lân đã mặc xong quần áo. Lý Mân đầu bù tóc rối, mặt đầy nước mắt quý ở trên giường, Hồ Lân đã thay y phục của nam giới, ngồi trên giường dịu dàng an ủi Lý Mân.

Thấy cảnh tượng này, Triệu Lí thị cảm thấy mạch máu trên thái dương nhảy ‘phanh phanh phanh’, nàng nhìn Lý Mân chăm chú, chất chứa hỏi : “Lý Mân, thế này là thế nào?”

Lý Mân gãy dựa xuống giường, ‘bịch bịch’ quý xuống trước mặt cô, nàng khóc: “Cô cô, đều tại con không tuân thủ lễ nghi. . . đều tại con. . .”

Nàng quý rạp trên mặt đất, ra sức đập đầu ‘bang bang’ mấy cái, sau đó gào khóc: “Cô cô, con sai rồi. . .”

Nàng cảm thấy nàng có lỗi, nhưng ai biết được Hồ Lân đã biến từ nữ thành nam trong nháy mắt, rõ ràng nàng đã kiểm tra, Hồ Lân đúng là nữ. . . Nhưng mặc kệ thực hư thế nào, ngàn sai vạn sai đều do nàng, do nàng không cẩn thận đề phòng, để mắc lừa Hồ Lân, bây giờ bị cô cô bắt tại trận, dù nàng có trăm cái miệng cũng không thể thanh minh.

Lúc này Hồ Lân mới phát hiện Lý Mân đập đầu đến nổi chảy máu, hắn cảm thấy không xong, vội bỏ nhào tới, quý xuống gần Lý Mân, dùng tay lót trên trán Lý Mân hòng ngăn cản nàng lại đập đầu.

Lý Mân muốn đẩy hắn ra nhưng không nổi, nàng phần hận bắt đầu tát mình, lại bị Hồ Lân ôm vào trong ngực.

Hồ Lân vừa ôm chặt nàng, giam giữ nàng, khiến nàng không thể động đậy, vừa thể hiện vẻ mặt đau đớn, nước mắt chan chứa còn hơn cả diễn kịch: “Lý

Mân, nàng đừng tự trách như vậy, không phải lỗi của nàng, đều tại ta, đều là lỗi của ta a! Chỉ trách ta vừa gặp nàng đã yêu, nhưng nhớ không thôi mới đành giả gái để tiếp cận nàng! Ta thực sự rất yêu nàng a!”

Hắn vừa khóc vừa dùng tay dấm lên mặt đất, quả dấm hạ xuống đúng cái khăn nhuộm máu kia: “Lý Mân, bây giờ nàng đã là người của ta, sao nàng có thể dứt bỏ ta được? Đòi đòi kiếp kiếp ta không thể không có nàng!”

Lý Mân ngậy người một lần nữa, nàng không giẫy dụa, chỉ quỳ gối, ngơ ngẩn ngó Hồ Lâm: Hắn đang nói cái gì vậy? Sao hắn lại nói dối?

Nhưng quả thật nàng không biết nói gì, cũng không biết nói thế nào.

Sắc mặt Triệu Lí thị tái nhợt, bà nhìn cháu gái đang quỳ dưới chân đã khóc đến ngậy người, trong lòng đau như dao cắt, lại nhìn Hồ Lâm tình sâu như biển, ngọt ngào đáng đến tận huyệt. Bà chăm chú nhìn Lý Mân, chậm rãi nói: “Lý Mân, bộ dạng này của con làm sao còn xứng với biểu ca của con?”

Biểu ca? Đúng rồi, còn biểu ca thì sao? Sắc mặt Lý Mân lập tức trắng bệch, nàng lẩm bẩm: “Biểu ca... Từ Long biểu ca...”

Nàng không tuân thủ đạo làm vợ, Từ Long biểu ca sẽ không muốn nàng nữa, sẽ không bao giờ muốn nàng nữa...

Thiếu nữ mười lăm tuổi rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, hôn mê bất tỉnh.

Hồ Lâm đỡ được Lý Mân, hắn ôm chặt nàng, đau khổ kêu gọi: “Lý Mân —— Lý Mân, nàng mau tỉnh lại —— mau tỉnh lại ——”

Triệu Lí thị bắt đầu tỉnh tâm, bà nhìn thiếu niên xinh đẹp tuấn tú đến cực điểm trước mặt, trong lòng không thể lý giải được tại sao hắn phải điên cuồng như vậy, chỉ vì thích một cô gái mà phải giả gái để chui vào đây, làm ra chuyện xấu hổ mất mặt như vậy?

Bà nhìn Hồ Lâm chăm chú, trầm giọng nói: “Nhà họ Hồ các người cũng là vọng tộc của Thiểm Châu, sao có thể làm ra chuyện bừa bãi như vậy được?”

Hồ Lâm ôm Lý Mân, dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt, nức nở nói: “Cháu thực sự rất thích Lý Mân, bắt đắc dĩ mới phải ra hạ sách này, giờ Lý Mân đã là người của ta, ta không thể buông nàng được...”

Triệu Lí thị phát phát tay: “Hai người các người đã làm đến nước này, người hầu đều đã trông thấy, cũng không thể che dấu, người mau mang Lý Mân đi đi, không thể ở lại Triệu gia trang hay huyện Chân Định được nữa, mau đi đi, đi càng xa càng tốt.”

Bà không thể giữ Lý Mân lại làm mất mặt nhà họ Triệu và nhà họ Lý, cũng không thể đợi đến khi Triệu Vân về khiến hắn bị tổn thương, chỉ có thể để cho Hồ Lâm nhanh chóng mang Lý Mân đi.

Hồ Lâm ôm Lý Mân, hành lễ với Triệu Lí thị, sau đó rời khỏi nhà họ Triệu.

Đến khi Triệu Lí thị bình tĩnh lại một chút, bà bèn thu gom ít bạc và quần áo, mang theo thị nữ đến nhà họ Hồ. Lúc này bà mới phát hiện nhà họ Hồ không có ai.

Đang là buổi sáng, ánh mặt trời lấp lóa, cuối xuân chim hót hoa nở, nhưng nhà họ Hồ cũ nát xám xịt, trên xà nhà vương đầy tơ nhện, đường mòn ngập trong cỏ dại, không có một ai.

Không thấy Hồ Lâm đâu, Lý Mân càng không thấy đâu.

Bọc quần áo và bạc trong tay Triệu Lí thị rơi xuống đất, phát ra một tiếng ‘Canh’.

*****

Khi Lý Mân tỉnh lại, nàng phát hiện đang nằm trong một gian phòng rất tĩnh mịch, đồ đạc bày trong phòng đồ chót, trên cái bàn đầu giường có hai cây nến nạm rồng vàng cũng đồ chót. Toàn bộ căn phòng chìm trong ánh nến càng trở nên đỏ rực rục.

Nàng trợn mắt, đối diện với cặp mắt hồ ly sáng ngời.

Lý Mân cố gắng nhắm mắt lại.

Đối với Hồ Lâm, nàng không hận, chỉ có hờ hững và đau đớn.

Nàng chỉ hận bản thân không đề phòng, đã mắc lừa Hồ Lâm, phụ lòng cô, phụ lòng biểu ca Từ Long.

Nghĩ đến Triệu Vân, nước mắt Lý Mân lại chảy ra.

Hồ Lâm mặc một thân áo đỏ thắm cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng ngồi bên giường nhìn Lý Mân rơi lệ.

Hắn biết Lý Mân kiếp trước đã tự sát nên luôn cảnh giác, tuyệt đối không rời nàng nửa bước, không để nàng giẫm vào vết xe đổ của kiếp trước.

Nền đỏ bốc cao.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hoa lửa ngẫu nhiên nổ ‘lép lép’.

Hồ Lân mặc áo đỏ vẫn ngồi không nhúc nhích, chỉ nhìn Lý Mân chăm chú. Hân đợi nàng hơn hai trăm năm, tìm nàng hơn trăm năm, bây giờ nàng đã thuộc về hân, Hồ Lân nhìn bao nhiêu cũng thấy không đủ.

Nhìn một hồi, Hồ Lân cầm khăn lụa lau nước mắt trên mặt Lý Mân, sau đó tiếp tục ngồi ngắm Lý Mân.

Cầm khăn lụa, hân lại muốn cười.

Khăn lụa khiến hân nghĩ tới âm mưu mà hân đã bày ra trước mặt cô của Lý Mân – một chiếc khăn dính máu.

Chỉ cần có cái khăn kia, dù Lý Mân có trăm miệng cũng không thể thanh minh, từ nay về sau chỉ có thể lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, lấy hồ ly theo hồ ly!

Nghĩ tới đó, trong lòng Hồ Lân cảm thấy rất vui sướng.

Hân thấy môi Lý Mân khô khốc, vội gọi với ra bên ngoài: “Lão Hòe, mau mang nước vào đây!”

Cửa phòng bị đẩy ra, một tiểu đồng mặc áo xanh, mặt mũi thanh tú bưng một cái khay đi vào, trên khay có một cái chén sứ trắng. Đứa nhỏ hành lễ với Hồ Lân: “Lão Hòe khẩu kiến chủ nhân, khẩu kiến phu nhân!”

Lão Hòe này chính là cây hòe già, hân đã ở cùng với Hồ Lân ngàn năm. Hôm nay Hồ Lân mang Lý Mân rời đi, vì vậy nhân tiện cho hân một viên Thanh Tâm đan, giúp hân sớm biến thành hình người, có điều tuổi hân quá nhỏ, tu vi thấp nên chỉ có thể biến thành một đứa trẻ.

Hồ Lân thấy hân xưng hô với Lý Mân là ‘phu nhân’, trong lòng rất vui vẻ, gật đầu nói: “Lui xuống đi.”

Hồ Lân bưng chén, cười tí mắt nhìn Lý Mân: “Phu nhân của ta, nước tới rồi, nàng tự uống hay để ta giúp nàng uống đây?”

Lý Mân nhắm mắt, không đáp lại hân.

Hồ Lân giả vờ thở dài: “Vậy ta phải dùng miệng mớm cho nàng rồi.”

Lý Mân lập tức mờ to mắt, nàng nhìn thấy Hồ Lân nhấp một ngụm nước, đôi môi đỏ tươi cách nàng càng ngày càng gần. Lý Mân cảm thấy chán ghét nên vội đẩy Hồ Lân ra, nàng ngồi dậy, nhận lấy chén, uống một hơi hết nước.

Nàng uống rất vội nên bị sặc, ho khù khụ.

Hồ Lân thấy thế, vội vỗ nhẹ lưng nàng, còn nhẹ giọng oán trách: “Sao lại không cẩn thận như vậy, chẳng lẽ đúng là nàng muốn ta dùng miệng mớm nàng uống nước sao?”

Lý Mân uất hận, đôi mắt nhanh chóng đỏ lên, dùng ánh mắt ngập nước trừng hân.

Tuy Hồ Lân biết Lý Mân hận hân phá hoại chuyện của nàng và biểu ca Tử Long, nhưng hân cứ nhìn Lý Mân đã thấy vui vẻ, cứ nghĩ đến từ nay về sau nàng chỉ thuộc về hân, hân cao hứng không thôi, nhịn không được tiến sát lại, nhẹ hôn lên môi Lý Mân một cái, sau đó nhanh chóng tránh ra, nhìn Lý Mân cười cười.

Lý Mân bị bất ngờ không kịp đề phòng, nàng bị hân tập kích như vậy, cảm thấy thật đáng ghét. Nàng vội dùng ống tay áo lau miệng, chà xát một hồi lại nghĩ đến chuyện mình và Hồ Lân đã làm, lại càng cảm thấy đáng ghét hơn.

Nàng nắm chặt tay thành nắm đấm, dùng sức đánh chính mình, chỉ hận không thể cứ như vậy chết quách cho xong để quên đi chuyện ngu xuẩn đã làm.

Hồ Lân thấy nàng tự đánh mình, trái tim hân đột nhiên nhói đau.

Hân vội dùng sức ôm nàng vào lòng: “Tất cả đều là kế hoạch của ta, đều là lỗi của ta, nàng chỉ mắc bẫy của ta mà thôi, sao phải tự đánh mình làm gì?”

Hồ Lân ngửi hít mùi hương trên người Lý Mân, hân nhắm mắt, lầm bầm nói: “Tối nay là đêm tân hôn của ta và nàng, sau tối nay nàng sẽ là người phụ nữ của ta, sống cùng ta mãi mãi. Chúng ta nhất định sẽ sống thật tốt, vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Theo hiểu biết của hân, phụ nữ loài người có một điểm chung trong tình yêu, nếu hân chiếm được thân thể của nàng, hân là nàng sẽ khuất phục, đúng không?

Lý Mân đang đắm chìm trong tự trách và sự đau khổ của bản thân, không nghe thấy câu “..sau tối nay, nàng sẽ trở thành người phụ nữ của ta” của Hồ Lân. Đến khi nàng phản ứng thì...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Hồ Lân Bị Đánh(16+)

Lý Mân nắm chặt quả đấm, vung tay nhắm ngay khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta ganh tị của Hồ Lân. Hồ Lân đang trong trạng thái tinh trùng xông nào nên bị bất ngờ, không kịp đề phòng, bị Lý Mân đấm ngay vào sống mũi cao thẳng.

Lý Mân dùng hết toàn lực để đấm, nên trước hết Hồ Lân cảm thấy chết lạng, sau đó thấy đau, sau đó mới cảm giác được hai dòng chất lỏng nóng ấm chảy ra, hắt đành buông Lý Mân ra.

Hắn không nỡ đánh Lý Mân, nhưng cũng không muốn để nàng đắc ý.

Hắn dụi mắt vào trước ngực Lý Mân, sau đó ra sức cọ xát, sau đó ngửa người nằm bên cạnh Lý Mân.

Lý Mân trở mặt nhìn Hồ Lân chảy máu không ngừng cách mình càng ngày càng gần, nàng đang muốn tặng thêm một đấm thì Hồ Lân đã bôi máu lên vạt áo nàng. Mũi Hồ Lân cọ qua cọ lại có cảm giác vừa cứng vừa ẩm áp rất kỳ lạ, Lý Mân không phản ứng kịp. Chờ đến khi nàng phản ứng thì Hồ Lân đã nằm ngửa bên cạnh nàng.

Lý Mân vẫn nghĩ cho dù nàng không phải tiểu thư dịu dàng lễ độ thì cũng là một thiếu nữ hiền lành, không ngờ nàng lại lợi hại như vậy, vừa ra tay đã cho Hồ Lân đo ván.

Nàng thở hắt, giờ quả đấm lên quơ quơ trước mắt, sau đó rất khó thể cười lên người Hồ Lân, nhắm ngay mắt Hồ Lân tính tặng thêm một đấm.

Hồ Lân vừa định giơ tay tiếp quả đấm của nàng thì suy nghĩ chợt lóe, hắn dần nén ý nghĩ muốn cử động, nằm không nhúc nhích, mặc cho quả đấm của Lý Mân hạ lên mặt mình.

Sau khi Lý Mân đấm được hai cái thì phát hiện, hóa ra mình lợi hại như vậy, mà Hồ Lân thì chẳng khác nào củi mục. Trong phút chốc, lòng tự tin của nàng phình to, định bụng sẽ cho Hồ Lân biết tay thêm chút nữa.

Đến khi nàng đánh mệt, xoay người trèo xuống mới phát hiện, trên thân nàng và người Hồ Lân toàn là máu mũi của Hồ Lân, vương cả lên khăn trải giường và chăn mền, trông rất quái đản.

Trong lòng Lý Mân biết đây là Hồ Lân cố ý để nàng trút giận, nhưng sau khi đập hấn nàng vẫn cảm thấy khó chịu, trong lòng như bị nhét một cục vải to, cực kì khó chịu.

Hồ Lân vẫn nằm cạnh nàng không nhúc nhích.

Mặt hấn trắng nõn như ngọc, vừa bị thương một chút đã trông cực kỳ thâm thẫm, cặp mắt hồ ly xinh đẹp bị đánh đến xanh tím, hai gò má in hấn năm dấu tay hồng hồng của Lý Mân, sống mũi cao thẳng cũng bị đánh đến bầm tím, máu mũi khô đọng trên mặt, khóe miệng cũng bị đánh sưng...

Thấy hấn bị đánh thâm thẫm như vậy, Lý Mân lại không cảm thấy vui vẻ. Nàng ngồi trên giường, đầu óc như chiếc đèn kéo quân ẩn hiện những bóng hình quen thuộc – biểu ca Triệu Vân, cô cô, chú, Hồng Ân...

Lúc này nàng mới nhận ra, từ hôm qua đến hôm nay chỉ là một ngày một đêm ngắn ngủi, nhưng đời này nàng không thể trở về được nữa.

Nàng không còn mặt mũi nào trở về.

Hoa đào mùa xuân xán lạn trong thôn họ Triệu, đầm nước trong suốt ở thôn Tây, huyện Chân Định náo nhiệt phồn hoa... những nơi biểu ca Triệu Vân thường đem nàng đi, sợ rằng chỉ có thể gặp lại trong mộng.

Lý Mân che mặt, nước mắt chảy ra từ những kẽ tay trắng nõn.

Hồ Lân nheo mắt liếc trộm nàng.

Hắn biết Lý Mân đang hối tiếc những gì.

Hắn cũng biết nàng lo sợ những gì.

Từ khi Lý Mân ăn vào nguyên đan của hấn, nguyên đan đã hợp thành một thể với nàng. Tuy nguyên đan giúp thân thể nàng khỏe mạnh, nhưng bởi hồ ly có tính dâm, mà khi Hồ Lân tu hành luôn cường chế bản tính này khiến dòng dục niệm mãnh liệt hòa nhập vào trong nguyên đan của hấn. Vì nguyên đan đã dung hợp với Lý Mân nên một khi kinh nguyệt của nàng đến, thân thể dục thì, cảm giác của nàng về chuyện tình dục sẽ trở nên mãnh liệt hơn bình thường, chỉ sợ hấn trêu chọc một chút nàng cũng sẽ không ngăn cản được.

Hồ Lân rử mắt, lông mi cong dày che khuất ánh mắt sâu thẳm của hấn.

“Ta kêu Lão Hộc mang đồ ăn lên cho nàng.” – Hồ Lân nhồm dẩy xuống giường, ra đến cửa lại xoay người nhìn Lý Mân: “Phải ăn mới có sức, có sức

mới có thể đánh ta trút giận.”

Lý Mân thờ gấp, hận hấn mặt dày vô sỉ, nàng tóm cái gối ném về phía hắn.

Hồ Lân khẽ vươn tay tiếp được cái gối, hắn kẹp cái gối vào nách đi ra.

Không bao lâu sau, Hồ Lân bung một cái khay đi vào, trên khay là một bát mì gà.

Hồ Lân lẳng lặng ngồi bên cạnh nàng, không nhìn nàng, cũng không biết đang nghĩ gì, trên mặt vẫn chỗ đồ chỗ tím như trước.

Lý Mân không khách sáo bung bát lên ăn, ăn một miếng mì lại tưởng tượng ra mặt Hồ Lân một lần, coi Hồ Lân là đồ ăn để nhai cắn.

Lý Mân ăn mì gà xong, Hồ Lân thu dọn chén đĩa ra ngoài.

Lý Mân nằm bò trên cái bàn gần giường, nàng nghĩ được một lúc thì bị tiếng mở cửa đánh thức. Nàng mở to mắt nhìn, phát hiện Hồ Lân đã cởi bỏ bộ áo cưới đồ rực và quần áo dính không ít máu mũi, trên người chỉ mặc trung y màu trắng. Hắn đang bê một cái thùng gỗ to dùng đựng nước tủa ra từng giọt hơi nóng bước vào phòng.

Lý Mân không lí giải được tại sao cùi mụch Hồ Lân lại có sức lực lớn như thế, ngây ngốc nhìn hắn.

Hồ Lân bước vào phòng, đặt thùng gỗ trước giường. Thùng gỗ rất lớn, bên trong lại đầy nước, xem ra trọng lượng không hề nhẹ.

Lúc Hồ Lân đặt thùng tắm xuống, Lý Mân thoáng thấy cánh tay nổi cơ bắp thấp thoáng dưới lớp áo mỏng của hắn, trong lòng nàng hiếu kỳ —— trông Hồ Lân xinh đẹp mong manh gió thổi cũng bay, không ngờ lại có cơ bắp không thua kém biểu ca Triệu Vân.

Nhìn một hồi, lúc này nàng mới phát hiện tóc Hồ Lân ướt đầm xỏa tung, xem ra cũng vừa tắm rửa xong.

“Tắm rửa đi.”

Hồ Lân lấy ra một tấm bình phong để sau giường, dựng che chắn trước bồn tắm, sau đó bước ra ngoài.

Lý Mân đứng dậy, phát hiện bên cạnh đã đặt một bộ trung y màu trắng và một cái yếm màu hồng nhạt.

Sau khi nàng tắm rửa mặc quần áo xong, Hồ Lân mới thản nhiên đi vào.

“Ngủ thôi!” – Hồ Lân cởi bỏ quần áo trên thân.

Lý Mân lạnh lùng liếc Hồ Lân, chỉ hận không thể nhào lên đạp cho hắn một cước.

Hồ Lân cởi áo, vén chăn, nằm xuống phía trong giường.

Lý Mân khóc đến sưng cả mắt, chỉ đánh Hồ Lân một chút đã tổn hết sức lực toàn thân của nàng, sau khi ăn no thì đầu óc hỗn loạn, chỉ muốn đi nghỉ.

Lý Mân thấy chỉ có một cái chăn, nàng ra sức kéo, kéo hết chăn trên người Hồ Lân quấn trên người mình, sau đó lăn tròn để cho chăn khóa lại trên mình, nhanh chóng ngủ say.

Hồ Lân nằm duỗi thẳng trên giường, Lý Mân nằm bên cạnh hắn.

Hắn đợi Lý Mân ngủ, lúc này mới bò lên, nhẹ nhàng thổi một hơi lên mặt Lý Mân, đợi Lý Mân ngủ say hoàn toàn mới bắt đầu nhẹ kéo mở chăn, bắt đầu ‘giúp’ Lý Mân cởi quần áo.

Hắn nhanh chóng cởi quần áo Lý Mân đến lúc chỉ thừa lại mỗi trung y.

Hồ Lân ngồi nhìn Lý Mân chăm chú, cuối cùng hạ quyết tâm, hắn vươn tay bắt đầu cởi trung y của Lý Mân, đến khi chỉ còn lại mỗi cái yếm.

Sau khi cởi sạch đồ Lý Mân, Hồ Lân cũng cởi sạch đồ trên thân mình, sau đó nằm xuống, dán người áp vào lưng Lý Mân, kéo chăn trùm kín.

Hồ Lân giương một ngón tay, ngọn nến ‘phù’ một tiếng bị dập tắt.

*****

Nửa đêm Lý Mân bị nóng mà tỉnh, nàng phát hiện thân mình trần truồng, Hồ Lân dán vào sau lưng nàng đang ngủ mê mệt.

Lý Mân lập tức tỉnh táo, nàng muốn cử động nhưng Hồ Lân ôm nàng rất chặt, hơn nữa nàng nhanh chóng phát hiện có một vật cứng rắn nóng bỏng chọc giữa hai chân nàng.

Lý Mân chờ đến vài giây, sau đó bắt đầu hành động.

Nàng không thèm thẹn thùng, vươn tay về phía sau, cầm đồ vật kia, dùng hết sức bẻ một cái.

Hồ Lân đang trong mộng đẹp, hần mơ thấy Lý Mân cầm thứ đó của hần, đang đắc ý thì một dòng đau nhức đánh úp lại. Hồ Lân kêu lên thảm thiết, nháy mắt tỉnh táo, hần co thành một cục như con tôm, đau đến không phát ra tiếng, chỉ có thể thở phì phò, từng giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống từ trên trán.

Lý Mân dùng chăn bao quanh người, lạnh lùng nhìn Hồ Lân.

Hôm qua Hồ Lân bị nàng đánh đến bầm dập mặt mũi, máu vương đầy mặt, thật thê thảm, nhưng ngủ một đêm, Hồ Lân đã hoàn toàn khôi phục, một vết xước cũng không thấy đâu. Hần lại trở về hình dạng tuần tú môi hồng răng trắng ghê tởm như trước, có điều hiện tại đang co rúm thành một cục, mái tóc đen xõa tung trên giường, toàn thân run rẩy – rốt cục Lý Mân đã cảm thấy thỏa mãn.

Trước giờ Hồ Lân không biết trên đời có tồn tại sự đau đớn như vậy, đau khó mà tả được, đau đến nỗi hần chỉ hận không thể vứt bỏ cái thứ to dài rắc rối kia, thiếu chút nữa hần không khống chế được mà hiện nguyên hình.

Thật lâu sau, Hồ Lân mới khôi phục lại.

Hần vẫn duy trì trạng thái co rúm thành một cục như trước, trong đầu lại nhanh chóng suy tính, xem làm thế nào mới có thể thuần phục Lý Mân dưới thân.

Lúc này Lý Mân cách hần khá gần, Hồ Lân nhắm mắt, hít ngửi hương vị đặc trưng trên người Lý Mân.

Một lần nữa hần cảm thấy sự dao động của nguyên đan.

Hồ Lân thấy thật khó hiểu.

Lúc này vì sao nguyên đan trong cơ thể Lý Mân lại dao động mãnh liệt như thế?

Chỉ có ba loại tình huống khiến nguyên đan dao động: thứ nhất là khi kinh nguyệt của Lý Mân đến, thứ hai là khi Lý Mân động tình, thứ ba là khi Lý Mân sắp chết.

Hồ Lân mở to mắt, hần nhìn Lý Mân đang quần chăn ngồi quay lưng về phía mình, không biết đang nghĩ gì. Rốt cuộc hần đã hiểu – Lý Mân đang động tình!

Lúc này ngoài mặt Lý Mân bình tĩnh, thật ra đã không chịu nổi.

Nàng cảm thấy thân thể mình trở nên kỳ lạ, trong bụng phát ra hơi ấm, căng căng, giống như có một luồng hơi nóng tỏa ra toàn thân. Loại hơi nóng này khiến toàn thân nàng run lên, ngứa ngáy, đầu nhũ cứng lên khó nhìn, cảm thấy trống rỗng khó chịu...

Hồ Lân híp mắt, hần tới gần, kéo bỏ tấm chăn đang quấn quanh người Lý Mân. Hần nâng một bên ngực Lý Mân, ngậm chặt, bắt đầu mút vào.

Rốt cuộc Lý Mân không chống cự nổi, ồm ồm để mặc cho Hồ Lân hành động.

Đến khi nàng phát giác ra vật nóng bỏng cứng rắn kia của Hồ Lân chen vào giữa chân, nàng đã không thể chống cự nổi nữa.

Hồ Lân dán vào sau lưng nàng, vật rắn kia cọ tới cọ lui, cọ tới nỗi bấp đuôi Lý Mân ngựa ngựa. Hai tay hần vươn về phía trước, xoa nắn bộ ngực Lý Mân, đầu ngón tay nhẹ cầm đầu nhũ. Quy đầu to lớn đã chen vào trong, căng đến khiến nàng đau đớn, trong đau đớn mang theo chút tê dại.

Đầu óc Lý Mân hỗn loạn, bị ai nghĩ: hóa ra ta chỉ là động vật không khống chế nổi dục niệm của mình!

Thân thể nàng khát vọng Hồ Lân tiến vào, nhưng trong lòng lại kháng cự, nàng hận mình dâm dăng, hận mình vô sỉ.

Vật nhô cao của Hồ Lân đã chạm vào phía dưới Lý Mân, quy đầu bị nơi đó bóp chặt, trong lòng ngứa khó chịu, chỉ hận không thể lập tức xông vào bên trong. Bàn tay hần đang vươn tới phía trước mặt Lý Mân đột nhiên cảm nhận một giọt chất lỏng nóng ấm rơi xuống, sau đó lại thêm một giọt.

Lòng hần nháy mắt co giật – đến lúc này, Lý Mân vẫn đang rơi lệ...

Bộ phận đang phần chần bưng bưng của Hồ Lân lập tức mềm xuống, hần ôm chặt Lý Mân, không ngừng hôn gáy nàng, thấp giọng an ủi: “Ta không ép nàng, đừng khóc, ta sẽ không ép nàng...”

Lý Mân nằm trong lòng Hồ Lân, lặng lẽ rơi lệ.

Hồ Lân không động dậy nữa, chỉ lẳng lặng nằm, dường như đã ngủ.

Hơi thở của Hồ Lân rất nhẹ, chậm rãi mà có quy luật.

Sau khi hần ngủ, loại dục niệm khó chịu muốn nhanh chóng được hần lấp đầy cũng rời bỏ Lý Mân. Nàng nghe tiếng hít thở của hần, mờ mịt tiến vào giấc ngủ.

Q.1 - Chương 41: Xuân Đi Thu Tới

Buổi sáng khi Lý Mân tỉnh lại thì thấy Hồ Lân không ở trên giường, điều này khiến nàng dễ chịu hơn một chút.

Quan sát một lúc, Lý Mân phát hiện có một bộ áo váy màu tím nhạt rất tinh xảo đặt ở đầu giường, bèn lấy mặc vào, sau đó rời giường.

Rửa mặt chải đầu xong, Lý Mân đẩy cửa bước ra ngoài.

Trước mặt nàng là một căn nhà khá lớn.

Căn nhà lợp ngói xanh kiên cố, được xây theo kiểu truyền thống, đối diện nhà chính là một hành lang lát gạch xanh, hai bên hành lang có những khoảnh vườn nhỏ vuông vắn, trồng đủ loại hoa cỏ. Lý Mân nhận ra cây bạc hà và cây kinh giới nên nàng đoán đây là mảnh vườn do chính Hồ Lân vun xới.

Cuối hành lang có một cây hòe già, cành lá rậm rạp che phủ bức bình phong bằng gạch xanh vuông vắn gần cổng.

Lý Mân đi men theo hành lang.

Phía sau bức tường bình phong là cửa hình tròn như trăng rằm.

Ra khỏi cửa trăng là một loạt các phòng ốc lợp ngói xanh.

Lý Mân đi men theo lối nhỏ bên phải dãy phòng, phát hiện tiền viện cũng có ba gian phòng một lớn hai nhỏ. Chính giữa nhà chính, bên trên cửa treo một tấm biển sơn đen chữ đỏ: “Tiệm thuốc Hồ Lân.”

Lúc này Lý Mân mới biết Hồ Lân mở hiệu thuốc.

Nàng đứng trong sân nhìn hiệu thuốc tấp nập người ra người vào, trong lòng mê mang – đây là nơi nào?

Trước giờ Lý Mân không ra ngoài nhiều, từ khi biểu ca Triệu Văn tròn mười bốn tuổi bắt đầu ra ngoài du ngoạn, còn nàng chỉ quanh quẩn trong huyện Chân Định, ngày ngày sống trong bầu trời hình vuông, chờ đợi biểu ca trở về. Nếu không xảy ra chuyện của Hồ Lân, suốt đời còn lại nàng cũng sẽ như vậy – biểu ca xông pha bên ngoài, còn nàng ở nhà sinh con lo liệu việc nhà, vĩnh viễn chờ đợi.

Trong lòng Lý Mân chua xót, thầm tự giễu: có lẽ đây cũng là một chuyện tốt, ít ra mình đã có cơ hội đi tới thế giới bên ngoài, có được một cuộc đời không buồn chán; cũng may chuyện này xảy ra trước khi thành thân với biểu ca, để biểu ca thoát khỏi vận mệnh lấy một kẻ dâm đảng làm vợ...

Sau đêm qua, Lý Mân thực sự cảm thấy mình có lẽ đúng là một người dâm đảng. Chỉ cần Hồ Lân tới gần nàng, nhìn nàng say đắm, nàng sẽ không tự chủ được nảy sinh phản ứng.

Nghĩ tới đây, Lý Mân liền muốn tìm một biện pháp ngăn ngừa tình huống khó xử tới qua lặp lại.

Nàng đang muốn quay người đi thì thấy một thanh niên tuần tú mặc đồ đen đi ra từ trong tiệm thuốc, chính là Hồ Lân.

Hồ Lân khoanh tay đứng trước cửa tiệm thuốc, lẳng lặng nhìn Lý Mân.

Sau đêm qua, hắn đã hạ quyết tâm, nhất định không tổn thương Lý Mân lần nữa, hơn nữa sẽ bảo vệ, chăm sóc nàng, dù sao hắn cũng đã đợi hơn hai trăm năm, đợi thêm chút nữa cũng có sao?

Lý Mân đang xoay người muốn bỏ đi, sau lưng lại truyền đến tiếng Hồ Lân: “Bữa sáng ở nhà chính đã dọn xong rồi.”

Lý Mân bước đi, Hồ Lân nhìn theo bóng lưng nàng, yên lặng không nói gì.

Hắn phát hiện chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi, Lý Mân đã gầy đi trông thấy, bóng lưng mảnh mai phẳng phiu như đeo thêm gánh nặng ngàn cân, cái eo nhỏ gầy thấp thoáng trong lớp áo rộng...

Buổi chiều, Lý Mân không muốn ngồi không nên bắt đầu dọn dẹp phòng ngủ. Dù sao nàng cũng không thể rời đi nên đã quyết định, dù làm cách gì cũng phải tách khỏi Hồ Lân, chọn một gian phòng làm phòng riêng.

Dãy nhà ở hậu viện cũng có ba phòng một lớn hai nhỏ. Phòng ngủ của nàng là một trong hai gian nhỏ, gian còn lại tuy có giường nhưng cũng không có người ở, chỉ có giá sách và bàn đọc, bên trên xếp không ít thẻ tre.

Lý Mân tìm một cái khăn buộc bao lấy mái tóc, bắt đầu thu dọn phòng ngủ.

Trước hết Lý Mân quét sạch phòng, sau đó tìm được trong tủ một bộ chăn đệm trải lên.

Trải đệm giường xong, nàng lại lấy gối của mình trên giường Hồ Lân để ra chỗ khác.

Thu dọn giường ổn thỏa, Lý Mân bắt đầu thu dọn, sắp xếp quần áo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, rương quần áo ở góc Tây phòng xếp đầy y phục nam và nữ, tất cả đều mới tinh.

Lý Mân lật giở vài cái, phát hiện bên trong còn có đồ lót của Hồ Lân, nàng cứng người không phản ứng được nữa.

Lý Mân dùng bữa chiều xong, Hồ Lân mới trở về.

Hồ Lân đi tới phòng ngủ, không lập tức tiến vào mà chỉ đứng ở cửa nhìn ngắm Lý Mân.

Lý Mân đang ngồi trước bàn trang điểm, soi gương đồng chải tóc.

Nàng thấy hần bước vào qua gương đồng nhưng không thêm quan tâm đến hần.

Hồ Lân thấy nàng không nhảy dựng lên đánh mình, cũng không mở miệng chửi mình đã cảm thấy thỏa mãn mười phần. Hần muốn củng cố thành quả thắng lợi nên nhanh chóng ra ngoài rửa mặt đánh răng, tắm rửa xong xuôi, sau đó mới trở về phòng ngủ.

Lý Mân đã chải đầu, thay trung y xong, đang ngồi gấp áo váy.

Nội tâm Hồ Lân nhảy nhót, hần nhanh chóng cởi bỏ quần áo bên ngoài, nhảy lên giường, sau đó ôm chăn lăn mấy vòng.

Cõi lòng đang nhảy nhót không dễ gì lắng xuống, Hồ Lân hé mắt liếc trộm Lý Mân, chỉ thấy nàng thoáng liếc nhìn mình, sau đó xoay người, ‘phù’ một tiếng thổi tắt ngọn nến.

Trong phòng tối om, tìm Hồ Lân bắt đầu đập ‘bịch bịch’, hần khát vọng nhìn hình bóng của Lý Mân, nam căn đã nhô lên. Hần ngừng thở, chờ đợi Lý Mân nhảy vào lòng mình.

Lý Mân thổi nến xong, xoay người rời phòng.

Nàng mò mẫm đi qua nhà chính, đi tới phòng ngủ sát vách, cởi giày leo lên giường, kéo chăn trùm người, nhanh chóng ngủ say.

Nhìn thấy Lý Mân bỏ đi, Hồ Lân thở hắt hắt, hần xoay người nằm ngửa trên giường, chờ đợi thân thể phục hồi nguyên trạng.

Nhưng từ sau khi hần tìm được Lý Mân kiếp này, phản ứng thân thể đã thoát khỏi sự khống chế của hần. Hần cố gắng bình ổn thân thể, nhưng sau nửa buổi, dương vật vẫn sưng như cũ, Hồ Lân giận quá mắng chửi, vuron tay.

Hần lấy ra từ lồng ngực cái yếm của Lý Mân trộm được tối qua. Hần ngửi hương vị của Lý Mân trên yếm, trong đầu tưởng tượng về mê hoặc của nàng, một tay bắt đầu lần xuống dưới, lần đầu tiên sau hai vạn năm phải dùng tay giải quyết, vì một tương lai cơm no áo ấm.

*****

Mùa xuân nhanh chóng qua đi, mùa hè vừa tới đã mưa liên miên không ngừng.

Lý Mân vẫn ngày ngày cố ý tách ra ngủ như trước, đầy dọa Hồ Lân.

Nàng vẫn thản nhiên thay áo tháo trang sức trước mặt hần, liếc nhìn noi nhô lên cao cao dưới bụng Hồ Lân, sau đó thổi tắt nến đi tới phòng ngủ sát vách.

Ba phòng ở hậu viện chỉ có mỗi Hồ Lân và nàng.

Nàng nằm trong phòng ngủ sát vách, có thể nghe được tiếng thở gấp dồn dập và rên ngâm khó nhịn của Hồ Lân, còn có thể nghe thấy tiếng hần thấp giọng kêu gọi “Lý Mân, Lý Mân”, cả tiếng giường kêu ‘kêu kẹt’ do động tác của hần.

Nhưng, nàng vẫn bình tĩnh như trước.

Nàng dần tiến vào mộng đẹp trong tiếng mưa toi tí tách.

Tuy mỗi ngày nàng đều đầy dọa Hồ Lân, nhưng sáng nào hần cũng đem thùng gỗ vào khi nàng rời giường, bên trong đựng đầy nước ấm bốc khói.

Đến một ngày, Lý Mân tắm rửa xong, vừa mới đứng dậy từ trong bồn, Hồ Lân đã tiến vào.

Hần đứng ở ngưỡng cửa phòng ngủ, ngắm nhìn toàn thân Lý Mân còn tích đọng bọt nước, cặp mắt hồ ly xé lên bỗng tối sầm.

Lý Mân thân nhiên xoay người đưa lưng về phía hấn, nhấc chân muốn bước ra khỏi thùng tắm thì bị Hồ Lân ôm trong ngực.

Hồ Lân ôm Lý Mân gắt gao.

Trên người hấn chỉ mặc trung y màu trắng bằng lụa, nhanh chóng bị thấm ướt.

Lý Mân có thể nghe thấy tiếng hấn thở hổn hển.

Thân thể Hồ Lân rất nóng, cách một tầng lụa trắng phát ra hơi nóng vô cùng.

Trái tim hấn dường như cũng đang nhảy rất nhanh, Lý Mân nhắm mắt, đứng một chỗ không nhúc nhích.

Cho dù thân thể hai người kề sát như vậy, chỉ cách một tầng áo lụa mỏng manh, nhưng nàng lại không cảm thấy rung động chút nào.

Vật đó của Hồ Lân đã nhô lên chạm vào Lý Mân, nhưng hấn biết rõ Lý Mân không có chút động tình nào.

Thì ra, Lý Mân quả thật không thích hấn, chưa từng thích hấn.

Hồ Lân nghiêng người, tựa cằm trên vai Lý Mân, nhắm hai mắt lại.

Hấn nhớ đến lưu luyến si mê của Lý Mân kiếp trước đối với hấn.

Nàng thích hấn như thế, chỉ cần hấn tới gần, nàng sẽ có phản ứng mãnh liệt.

Tình yêu của nàng nóng rực đến thế, đến độ vì hấn mà trả giá tất cả, cuối cùng thiêu đốt chính bản thân nàng.

Lý Mân của hiện tại, gần trong gang tấc, nhưng lòng xa ngàn dặm.

Hồ Lân nhắm mắt lại, một giọt nước mắt chảy ra, xuôi theo cánh mũi.

Hấn vẫn là hấn, nhưng Lý Mân đã không còn yêu.

Nhưng, hấn sẽ không buông tay.

Hấn không phải con người, hấn là thú, loài thú sẽ không buông tay với bạn đời của nó.

Cho dù là lên trời xuống hoàng tuyền, cho dù mất đi tu vi vạn năm, hấn cũng sẽ không buông tay.

*****

Hè qua, thu đến, thời tiết bắt đầu trở nên mát mẻ.

Hồ Lân thuê người xây một phòng luyện đan trong hậu viện. Sau cơn mưa đầu tiên đầu mùa thu, vì giúp Lý Mân luyện chế Thanh Linh Đan có tác dụng làm thân thể khỏe mạnh, hấn phải tới ngắt Thanh Linh thảo chỉ mọc sau trận mưa đầu tiên của mùa thu, không thể không rời nhà mấy hôm.

Trước khi đi, Hồ Lân lưu luyến không muốn rời.

Hấn không yên tâm, cũng không dám để Lý Mân ở lại một mình. Kiếp trước Lý Mân tự sát đã gây cho hấn bóng ma tâm lý. Tuy hấn biết trong cơ thể Lý Mân có nguyên đan, dù Lý Mân có xảy ra chuyện gì hấn đều có thể trở về kịp thời, nhưng hấn vẫn không dám lơ lửng.

Lý Mân hoàn toàn không biết tâm tình phức tạp đó của hấn.

Nàng thấy phía Đông phòng ngủ xây một tòa tháp bằng gạch, không biết dùng để làm gì, trong lòng rất tò mò, nhiều lần muốn mở miệng hỏi Hồ Lân nhưng sau lại nhịn xuống.

Rối rắm trong lòng Hồ Lân càng tăng, tò mò của Lý Mân cũng càng tăng.

Trong lúc ăn cơm tối, Hồ Lân ngồi đối diện Lý Mân, rốt cục hấn không nhịn được nữa, mở miệng hỏi: “Nàng có đồng ý ——”

“Không” – Lý Mân không đợi hấn nói hết câu đã trả lời, ngăn chặn lời kế tiếp của Hồ Lân.

Hồ Lân mạng bị thương trong mắt nhìn Lý Mân.

Lý Mân vẫn không phản ứng, hỏi: “Đây là nơi nào?”

Đây là lần đầu Lý Mân chủ động nói chuyện, Hồ Lân mừng rỡ, quên mất tiêu chuyện thuyết phục Lý Mân đi hái thuốc cùng mình, thao thao bất tuyệt giới thiệu: “Nhà chúng ta ở trong thôn An Nhạc Lũy, nằm phía Bắc huyện Chân Định, cách Triệu gia trang nhà cô nàng khoảng tám dặm...”

Trong lòng Lý Mân nổi sóng nhấp nhô, nàng quyết định lướt qua đoạn “nhà chúng ta”, chăm chú ghi nhớ đoạn thông tin “khoảng cách đến Triệu gia trang khoảng tám dặm”.

Mắt nàng phát sáng nhìn Hồ Lân.

Hồ Lân dừng nói chuyện, hai tròng mắt hẹp dài sáng long lanh nhìn nàng.

Ánh sáng trong mắt Lý Mân dần biến mất, đổi thành cầu xin. Nàng cắn cắn môi, dũng khí tăng lên: “Hồ Lân, ta muốn đi thăm cô và chú ta.”

Hồ Lân nhận thấy được vẻ cầu xin trong mắt nàng, hần rừ mắt, lông mi cong dài che khuất ánh mắt âm u khó dò.

Hắn biết sau khi Triệu Vân biết chuyện của hắn và Lý Mân đã quyết định đồng ý tiến cử của dân chúng, thuận theo sự nhờ cậy của mọi người trong quận, rời khỏi Chân Định tới chỗ Viên Thiệu của Ký Châu, hiện tại hắn không có ở Triệu gia trang.

Nếu Triệu Vân đã không có ở Triệu gia trang, vậy đưa Lý Mân trở về cũng có sao?

Hồ Lân ngẩng đầu, mắt hồ ly xinh đẹp giấu diếm vẻ tính toán: “Ta có thể đưa nàng về nhà mẹ đẻ, nhưng nàng phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Lý Mân oán hận nhìn hắn, chỉ hận không thể lấy chén bát trên bàn ném vào mặt hắn.

Nàng chưa bao giờ thừa nhận đã thành thân với Hồ Lân, nhưng hắn không những tin tưởng hai người đã thành thân mà còn ra sức thuyết phục nàng tin rằng bọn họ đã thành thân.

Tay Lý Mân để trên bàn hết thả lại nắm, nàng kiểm chế bản thân, sau đó nhìn Hồ Lân: “Điều kiện gì?”

*****

Tác giả có lời muốn nói: Hồ ly muốn thất thân, đường xa đường xa a ~

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42: Cùng Về Nhà

Nếu Triệu Vân đã không có ở Triệu gia trang, mang Lý Mân về một chuyến cũng có sao? Hồ Lân ngẩng đầu, cặp mắt hồ ly xinh đẹp giấu diếm vẻ tính toán: “Ta có thể đưa nàng về nhà, nhưng nàng phải đáp ứng một điều kiện với ta.”

Lý Mân oán hận nhìn hắn, chỉ hận không thể lấy chén bát trên bàn ném vào mặt hắn.

Nàng chưa bao giờ thừa nhận đã thành thân với Hồ Lân, nhưng hắn không những tin tưởng hai người đã thành thân mà còn ra sức thuyết phục nàng tin rằng bọn họ đã thành thân.

Tay Lý Mân để trên bàn hết thả lại nắm, nàng kiểm chế bản thân, sau đó nhìn Hồ Lân: “Điều kiện gì?”

Mắt Hồ Lân phát sáng, cười mờ ám: “Cùng ta ngủ một giấc!”

Lý Mân phản ứng rất nhanh, trừng mắt với Hồ Lân, giận dữ đáp: “Vậy ta không đi nữa.”

Nàng buông đũa, đứng dậy trở về phòng.

Về tui cười trên mặt Hồ Lân đông cứng trong nháy mắt, hắn ngồi lặng yên một hồi, sau đó cũng rời đi.

Một khi đã quyết định xây dựng tương lai với Lý Mân, hắn không thể cứ dựa vào những thứ do phép thuật biến ra, cho nên hắn muốn kinh doanh hiệu thuốc thật tốt, gom góp nhiều bạc, để Lý Mân hưởng một cuộc đời sung túc.

Cây hòe già nằm gần bức tường bình phong ở hậu viện thấy chủ nhân mặt không biểu tình đi tới, vội biến thành hình người tới nhà chính thu dọn.

*****

Mùa đông nhanh chóng ập tới nhân gian, vạn vật suy tàn, thời tiết đột nhiên trở lạnh, Hồ Lân bèn đặt trong phòng Lý Mân một cái chậu than.

Tối hôm đó, vì rất nóng nên Lý Mân đá văng chăn mền, ai ngờ tới nửa đêm thì chậu than tắt.

Sáng hôm sau Lý Mân bắt đầu phát sốt.

Kỳ thực Hồ Lân sớm đã không cần ăn uống, bình thường cứ sáng ra là hân vội tới hiệu thuốc, vốn không ăn sáng, chỉ ăn chút cơm trưa và cơm chiều với Lý Mân cho có lệ.

Khi Lão Hòe bê bữa sáng tới, Lý Mân cố gắng ngồi dậy ăn một chén cháo, sau đó lại trở về phòng ngủ.

Tuy Lão Hòe đã được Hồ Lân trợ giúp để biến thành hình người nhưng thành tựu thực sự chưa ổn, chỉ biết làm việc theo sai bảo của chủ nhân Hồ Lân, hân không chú ý đến biểu hiện bất thường của Lý Mân, thu dọn chén đĩa xong thì tới tiệm thuốc làm việc.

Cứ đến mùa đông, con người sẽ rất dễ sinh bệnh. Tiệm thuốc Hồ Lân tấp nập người ra người vào, làm ăn rất tốt, Hồ Lân còn tranh thủ luyện đan nên thực sự rất bận rộn.

Hồ Lân bận bịu nửa ngày ngoài tiệm thuốc, tới buổi trưa mới có thể nghỉ một lát, hân vội trở về hậu viện tìm Lý Mân.

Hân không thấy Lý Mân ở nhà chính, trái tim bắt đầu đập nhanh hơn, hân bèn vào phòng ngủ, phát hiện Lý Mân nằm trên giường, lưng dựa về phía hân, lúc này mới yên lòng, chậm rãi đi tới.

Hồ Lân đi tới bên giường, thấy Lý Mân vẫn không nhúc nhích, hân cảm thấy hơi kỳ lạ bèn cúi người tiến sát vào một chút, lắng nghe tiếng hít thở của nàng. Hân vươn tay sờ trán Lý Mân, phát hiện nóng đến dọa người.

Hồ Lân ôm Lý Mân vào trong ngực, lúc này mới thấy mặt nàng đỏ như thiêu, môi khô nứt trắng bệch, đã hôn mê bất tỉnh.

Lão Hòe mang tới một cốc nước ấm sau đó lui xuống – Hồ Lân đã dặn không được quấy rầy hân và phu nhân.

Hồ Lân lấy Thanh Linh Đan đã chuẩn bị từ sớm trong túi trữ vật, cho Lý Mân uống một ngụm nước, sau đó mới nhét viên đan vào miệng nàng.

Hân thổi một hơi, đan được lập tức trôi xuống.

Thuốc này là hân đặc biệt luyện chế vì Lý Mân, hạt thuốc nho nhỏ, rất dễ nuốt.

Cho uống Thanh Linh Đan xong, hân cho Lý Mân uống thêm không ít nước, lúc này mới đặt nàng nằm xuống, đắp chăn tử tế.

Thuốc của Hồ Lân có hiệu quả rất tốt, đến lúc nhá nhem tối Lý Mân bắt đầu toát mồ hôi khiến quần áo trong đều ướt đầm.

Hồ Lân lấy một bộ trung y sạch sẽ, bắt đầu giúp Lý Mân thay quần áo.

Lý Mân đã tỉnh táo, nhưng toàn thân vô lực, chỉ có thể nhắm mắt lại.

Rạng sáng hôm sau, Hồ Lân bưng một bát cháo ngồi bên giường Lý Mân.

Lý Mân ăn một chút đã kêu no.

Bên ngoài lò mờ truyền tới tiếng “Đùng đoàng lách tách”.

Lý Mân nhíu mày nghe.

Hồ Lân cầm khăn lau khô miệng nàng, khẽ nói: “Hôm nay là lễ trừ tịch*, người trên trấn đốt pháo.”

Lý Mân giật mình.

Thì ra đã tới lễ trừ tịch rồi sao?

Khi nàng rời nhà cô cô là mùa xuân, thời gian qua thật nhanh, một năm đã qua?

Hôm nay là lễ trừ tịch, vậy ngày mai chính là mồng một đầu năm, sau đó chính là mồng hai. Ở huyện Chân Định, mồng hai chính là ngày nữ tử đã lấy chồng trở về nhà mẹ đẻ.

Hồ Lân thấy mặt Lý Mân nháy mắt trắng bệch, hân rũ mắt hỏi: “Lý Mân, nàng có thể rời giường được chưa?”

Lý Mân liếc hân, rất không thiện chí hỏi: “Có chuyện gì?”

“Nếu đã khỏe rồi” – Hồ Lân vươn tay vuốt ve mái tóc dài của nàng – “thì ta đưa nàng về nhà cô cô.”

“Ta khỏe rồi!” – Lý Mân lập tức ngồi thẳng người. Đã lâu không được gặp cô cô, nàng đã nhớ nhung vô cùng.

Hồ Lân nhìn nàng, trong mắt thoáng hiện vẻ suy nghĩ sâu xa: “Vậy nàng phải đảm bảo, quần áo, trang điểm, nói chuyện đều phải nghe theo lời ta.”

Lý Mân nhìn lại hân: “Đồng ý!”

Hồ Lân nhanh chóng đặt hai chậu than trong phòng ngủ, sau đó mới vác một thùng nước tắm vào.

Khi Lý Mân tắm rửa, hân cũng không ra ngoài. Tuy Lý Mân đã bình phục, nhưng toàn thân vẫn không có sức, hân hiểu rõ nên giúp nàng tắm rửa.

Hồ Lân dùng bạc hà và nước thơm chế thành một loại dầu bạc hà, hân bôi dầu trên lưng Lý Mân, dùng tay nhẹ nhàng ma sát.

Hân nhớ lần trước khi hân bày kế lừa Lý Mân, trên người nàng vẫn có da thịt đầy đặn, nhưng bây giờ đã trở nên cực kỳ gầy, có thể thấy rõ từng chiếc xương sườn.

Hồ Lân không nén được thở dài một hơi, dịu dàng nói: “Nhắm mắt lại, cúi đầu.”

Lý Mân ngồi trong thùng tắm, nghe lời nhắm mắt, cúi đầu.

Hồ Lân bắt đầu gội đầu cho nàng.

Tóc Lý Mân rất dài, vừa đen vừa sáng, Hồ Lân cẩn thận xoa bóp.

Sau khi tắm rửa xong, Hồ Lân cầm một cái khăn to bao lấy tóc Lý Mân, một cái khăn to khác bao quanh người nàng. Hân ôm Lý Mân, bế nàng ra từ trong nước, đặt trên giường, bắt đầu chà lau tóc cho nàng.

Tuy Lý Mân bệnh nặng mới khỏi, nhưng nếu cố gắng cũng có thể hoạt động được, cái chính là nàng không muốn.

Trải qua một thời gian dài như vậy, cuối cùng Lý Mân cũng nhận ra sự cố chấp của Hồ Lân đối với nàng.

Dường như nàng không có cách nào chối bỏ, chỉ có thể nhận thua.

Chẳng qua, Lý Mân vẫn cố gắng tránh né.

Lần ốm này khiến Lý Mân nghĩ đến một câu nói “Bệnh lâu ngày, trước giường không còn hiểu từ”. Từ khi nàng bị ốm đã biến thành một thiếu nữ lười biếng, để mặc Hồ Lân hầu hạ mỗi ngày, nàng muốn xem khi nào thì hân sẽ thấy phiền.

Hồ Lân nhẫn nại, chịu khó chải đầu tóc, mặc quần áo cho Lý Mân.

Lý Mân còn cho rằng hân sẽ thấy phiền, nhưng hân quả có lòng – dù sao thì, nàng cũng đã nhượng bộ hân, không phải sao?

Trước khi đi, Lý Mân đến soi trước gương đồng, lúc này mới phát hiện kiểu tóc Hồ Lân chải cho nàng là kiểu búi tóc của phụ nữ đã kết hôn, quần áo mặc trên người xê tả màu đỏ chói, làn váy có khuy bên cạnh, cái này còn không phải đáng về cô dâu về nhà mẹ đẻ sao?

Nàng xoay người trừng mắt với Hồ Lân, hân lại chỉ nhìn nàng cười cười.

Đối mặt với một Hồ Lân dịu dàng như thế, Lý Mân thật sự không có cách nào gây sự. Nàng quay người nhìn lại mình trong gương, cười về bất đắc dĩ.

Hồ Lân nhìn búi tóc Lý Mân có vẻ hơi đơn điệu, bèn lấy ra từ trong ống tay áo trăm có tua và khuyên tai hồng ngọc hân mua cho nàng. Hân cài trăm ngọc lên búi tóc Lý Mân, đeo khuyên tai ngọc cho nàng.

Hân cao hơn Lý Mân nhiều, nàng không cần ngồi xuống hân cũng có thể đeo xong.

Lý Mân không soi gương lại nữa.

Cho dù không nhìn, nàng cũng biết, chẳng có ai giống nàng dâu mới lấy chồng như nàng.

Hình bóng của Triệu Vân ca ca hiện ra trước mắt nàng, lòng Lý Mân như bị kim châm, không khỏi rung mình một cái.

Lão Hòe đã chuẩn bị một chiếc xe ngựa.

Hồ Lân cười ngựa, Lão Hòe đánh xe, đi theo đường lớn thẳng tiến phương hướng của Triệu gia trang.

Từ khi tới An Nhạc Lũy, đây là lần đầu Lý Mân ra khỏi cửa.

Tuy đang là buổi sáng nhưng mặt trời rực rỡ cũng không mang lại nhiều hơi ấm. Trời rất xanh rất cao, cây cối trụi trụi mọc thẳng hướng bầu trời xanh, tổ chim trụi trụi trên cây trông có vẻ to hơn, cỏ hoang khô vàng mọc dưới đất run lẩy bẩy trong gió rét.

Lý Mân ôm túi sưởi mà Hồ Lân đã chuẩn bị cho, nàng xốc màn xe, tham lam nhìn ngắm cảnh mùa đông của phương Bắc.

Trong lúc đó, nàng vô tình ngẩng đầu lên thì thấy Hồ Lân một thân quần áo đỏ rực đang cười con ngựa màu đen.

Từ góc của nàng trông ra, khuôn mặt nhìn nghiêng của Hồ Lân tuấn tú mà sạch sẽ, làn da trắng nõn như ngọc dưới ánh mặt trời, các đường nét rõ ràng, hàng lông mi đen dài rủ xuống, cặp mắt đen sâu thẳm, sống mũi cao ngất, môi mỏng đỏ mọng.

Hồ Lân giống như cảm nhận được ánh mắt Lý Mân đang nhìn mình chăm chú, hắn quay mặt về phía nàng, cặp mắt bình lặng hơi híp lại, khóe miệng nhếch lên.

Cặp mắt của hắn là xinh đẹp nhất, đường nét mềm mại, tựa như dùng mực tàu tỉ mỉ vẽ thành, đuôi mắt hơi xéch lên.

Lý Mân để ý thấy, khi Hồ Lân một mình trầm tư, ánh mắt hắn dường như được phủ một tầng sương mù mờ hồ, sâu thẳm khó dò, có vẻ lạnh lùng; nhưng khi hắn nhìn nàng, trong mắt dường như có lửa, ánh mắt nóng cháy khiến người ta khó nhìn.

Thấy ánh mắt Hồ Lân biến từ lạnh lẽo sang nóng cháy một lần nữa, Lý Mân tiện tay buông rèm xe xuống, không dám nhìn nữa.

Khi xe ngựa tới rìa một khu rừng, Lý Mân bảo Lão Hộc dừng xe lại.

Hồ Lân cũng nhảy từ trên ngựa xuống, dùng ánh mắt nhìn nàng như hỏi thăm.

Lý Mân vừa liu liú bước đi, vừa cố gắng giữ gìn dáng vẻ đoan trang, khẽ nói: “Ta muốn tới trong rừng làm chút việc.”

Hồ Lân nghe vậy, vốn đang muốn theo sau thì dừng chân: “Ta đứng đây chờ nàng, có chuyện thì kêu ta.”

Lý Mân đi vào rừng, sau khi đi được mấy bước thì thấy bởi đang là mùa đông, vạn vật suy tàn, những bụi cây thưa thớt không che chắn được cho nàng. Nàng bèn đi về phía sâu trong rừng, đến khi xác định bọn Hồ Lân không thể trông thấy mình mới vén váy ngồi xổm xuống.

Lý Mân giải quyết xong, vừa muốn đứng dậy thì nghe thấy tiếng ‘bộp bộp’ lặp lại của một vật rơi xuống, sau đó lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo là tiếng một nam tử hào sảng: “Hà hà, chim nhạn rơi bên này.”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Lý Mân hoảng hốt muốn tránh đi thì bị một người giữ chặt lấy.

Một thanh niên cường tráng ngăm đen kinh ngạc nhìn nàng: “Tiểu nương tử thật xinh đẹp a!”

Lý Mân ra sức giãy thoát nhưng bàn tay to của hắn lại như gọng kìm sắt nắm chặt lấy nàng.

Thanh niên ngăm đen cười cợt: “Nhìn trang phục này, chắc hẳn là con dâu nhà có tiền đây? Vì sao phải trốn ở trong rừng? Chẳng lẽ đang vụng trộm nơi hoang dã với người khác? Ô, nam nhân còn lại đâu?”

Lý Mân nghe hắn càng nói càng bậy, giãy dụa không thoát được, bèn nhấc chân đá.

Thanh niên ngăm đen lập tức bắt được chân nàng, vẻ mặt thâm tà: “Ai u tiểu nương tử, muốn sảy chân sao? Thật khó khăn mới tìm được món ăn hợp miệng a.”

Trái tim Lý Mân sợ hãi nhảy loạn, nàng vừa giãy dụa vừa kịp hô lớn một tiếng: “Hồ Lân ——.” Gã thanh niên ngăm đen có sức lực lớn, một tay tóm chặt eo Lý Mân, một tay che miệng nàng.

Lý Mân cảm nhận được một vật cứng vuron thẳng chọc trên bụng nàng, toàn thân nàng run rẩy, vuron tay muốn cào kẻ dám tặc mặt đen. Nàng chưa kịp cào thì phát hiện lực cầm giữ eo mình bỗng biến mất, tên bắt cóc mặt đen lập tức lùi về phía sau, “Rầm” một tiếng bay đập lên thân cây, rơi xuống đất, hai bàn tay co quắp biến dạng.

Lý Mân ngã xụi lơ trên mặt đất, trơ mắt nhìn Hồ Lân đàng đàng sát khí đi tới xách gã thanh niên ngăm đen lên, sau đó tung một quyền, gã thanh niên lại bay đi, rơi xuống đất bên cạnh Lý Mân.

Lý Mân quay đầu, thấy khóe miệng gã thanh niên chảy máu tươi, nàng sợ sự việc hóa lớn, vội nói: “Hồ Lân, ta đau bụng.”

Hồ Lân vội đi tới, bế nàng lên, bước đi ra ngoài.

Mặt Lý Mân kẻ sát lòng ngực Hồ Lân, nàng không ngờ biểu hiện của Hồ Lân lại đáng sợ như vậy.

Toàn thân Hồ Lân cứng ngắt, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng, hắn ôm Lý Mân bước đi.

Đi được mấy bước, chân hắn đá về sau một cái.

Một trận kinh phong úp tới, gã thanh niên mặt đen đã ngã đi lại bị cuốn lên, ‘Rầm’ một tiếng đập lên thân cây, hoàn toàn mềm nhũn.

Lý Mân vô tình quay đầu lại, thấy tình cảnh bi thảm của người kia, thân thể nàng cũng nhũn ra.

Nàng không ngờ Hồ Lân bình thường ôn nhuận như thiếu nữ, để mặc nàng cầu véo lại có mặt huyết tính như vậy.

Cả quãng đường còn lại, Hồ Lân không cười ngửa, chỉ ngồi trong xe ôm Lý Mân.

Lý Mân cứ nghĩ lại thấy sợ, người nàng mềm nhũn, xụi lơ trong lòng Hồ Lân, không mở miệng nói chuyện.

Đến giữa trưa, ruốc cuộc bọn họ đã tới Triệu gia trang.

Khi tới nhà cô cô, Lý Mân hơi khôi phục lại, nàng chỉnh trang lại búi tóc và váy áo, chuẩn bị xuống xe.

Hồ Lân đã xuống xe trước.

Sau khi hấn xuống xe cũng không đi đâu mà chỉ đứng trước cửa xe chờ Lý Mân.

Lý Mân nhìn thân hình hấn đứng thẳng tắp như cây thương, đành phải vờn tay về phía hấn.

Hồ Lân đỡ Lý Mân bước xuống, lúc này mới đi sau nàng tiến về phía cửa chính.

Lý Mân đứng bên ngoài cửa chính nhà họ Triệu, nàng ngẩng ngốc nhìn lụa đỏ và giấy đỏ bên trên cửa, không thể tiến thêm bước nào.

Vừa đúng lúc quản gia nhà họ Triệu – Triệu Huân mang theo hai gã sai vặt đi ra, hấn nhìn thấy Lý Mân, nhất thời ngây người.

Tuy Triệu phu nhân đã tuyên bố với bên ngoài là cháu gái đã ra ngoài du ngoạn, nhưng mọi người đều biết tiểu thư đã bỏ trốn cùng Hồ cô nương hàng xóm.

Có điều hai tiểu cô nương cùng bỏ trốn, cái này cũng thật quái lạ nha?

Triệu Hân nhìn thấy Lý tiểu thư dám đường hoàng mặc trang phục tân nương trở về, trong lòng coi thường, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “May mắn quá, tiểu thư đã trở về, thật là tốt, vừa đúng lúc nhị công tử nhà chúng ta thành thân!”

Lý Mân đã sớm chuẩn bị tâm lý, có một ngày biểu ca Triệu Vân sẽ thành thân, chỉ không nghĩ là nhanh như vậy.

Sắc mặt nàng trắng xanh, thân thể lung lay như sắp đổ.

“Nương tử!” – Hồ Lân bước lên trước, đỡ eo nàng, chống đỡ để nàng đứng thẳng.

Triệu Huân nhìn Hồ Lân, rõ ràng không quen nhưng lại giống như đã gặp qua, thắc mắc không cách nào giải được : không phải tiểu thư bỏ trốn cùng một nữ nhân sao? Sao bây giờ lại biến thành một nam nhân xinh đẹp?

Hấn nhìn thân hình Hồ Lân cao gầy, vẫn nghi ngờ không thôi: đây rõ ràng là nam a!

Có Hồ Lân chống đỡ, Lý Mân mới miễn cưỡng ổn định tinh thần: “Phiền quản gia vào trong thông báo một tiếng, nói là ta đã trở về thăm cô cô, cũng muốn chúc mừng biểu ca.”

*****

Chú thích:

*lễ trừ tịch: diễn ra vào ngày 30 hoặc 31 Tết, lễ trừ tịch cử hành vào giờ Tý (11 giờ đêm đến 1 giờ sáng), khoảnh khắc bao hàm trong nó một giờ của năm cũ và một giờ của năm mới. Lễ trừ tịch thường được các gia đình thắp hương trước bàn thờ tổ tiên, cúng trừ tịch với mâm xôi với con gà trống luộc hoặc mâm xôi với chân giò lợn lợn. Trong lễ này tại gia đình, người ta nhắc đến công ơn trời đất, tổ tiên, tạ lỗi cùng cha mẹ, làm hoà với nhau, trút bỏ điều xấu và hứa hẹn những điều tốt đẹp sẽ thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Rốt Cục Hòa Hợp(18+)

Triệu Lí thị ăn mặc lộng lẫy được thị nữ dìu đỡ ra ngoài. Lý Mân thấy chỉ qua mấy tháng ngắn ngủi mà dường như cô cô đã già hơn rất nhiều, mắt nàng lập tức đỏ lên, nàng né khỏi vòng tay của Hồ Lân, quỳ xuống dưới chân Triệu Lí thị.

Hồ Lân đứng cạnh nàng, cánh tay buông thõng về lạc lõng. Hấn rũ mắt, hơi mím môi, sau một lúc cũng quỳ xuống cùng Lý Mân, có điều sống lưng vẫn thẳng tắp như trước.

Lý Mân chống tay trên đất, trán chạm tay, nước mắt không ngừng chảy xuôi.

Khi nàng hai tuổi, cha mẹ đã bị loạn quân cướp bóc khắp nơi giết chết, nàng được cha mẹ giấu dưới gầm giường, là cô cô đã cứu nàng về.

Trong phủ có rất nhiều nô bộc, nhưng cô cô vẫn tự tay nuôi nàng cho tới lớn.

Vì không muốn nàng lớn lên lấy chồng chịu thiệt thòi, cô cô đã cho nàng đính hôn với chính con trai của mình. . .

Nhưng, nàng lại phụ lòng cô cô.

Hồ Lân cũng dập đầu lạy ba cái giống Lý Mân, kêu một tiếng “Cô cô”.

Triệu Lí thị nhìn cháu gái nước mắt đầy mặt, trong lòng bà cũng rất chua xót. Bà dùng khăn tay lau khóe mắt, thấp giọng nói: “Hôm nay là ngày thành thân của biểu ca Triệu Vân của ngươi, chuyện trước kia không cần nhắc lại nữa, từ nay về sau ngươi và Hồ... cháu rể nên sống thật tốt, có rảnh hãy năng trở về thăm cô cô...”

Thấy Lý Mân hai mắt đầm lệ và Hồ Lân lạnh lùng bên cạnh nàng, bà không nói thêm được nữa.

Lý Mân đứng dậy, vái cô cô hai lần, lúc này mới xoay người rời đi.

Lúc lên xe ngựa, nàng không nhìn được quay đầu liếc nhìn cửa chính phủ họ Triệu.

Một thanh niên cao gầy đứng bên tấm bình phong gần cửa chính đằng sau cô cô. Hắn dựa vào tấm bình phong, lặng lẽ nhìn Lý Mân, trên mặt không cảm xúc.

Lý Mân không dám nhìn ánh mắt của hắn, nàng liếc qua chỗ khác thì thấy nắm tay Triệu Vân để trên bức tường bình phong hết nắm lại mở.

Nước mắt của nàng không khống chế nổi nữa, nàng bèn chui vào xe ngựa.

Khi trở về đã là buổi đêm, Lý Mân vẫn ngây ngốc ngồi cạnh bàn.

Lão Hòe mang bốn món ăn và rượu nóng vào theo lời dặn của Hồ Lân, sau đó lui xuống.

Trong phòng đốt nến đỏ.

Hồ Lân nhắc bình rượu ngâm trong âu đồng đựng nước nóng, hắn rót cho Lý Mân một chén, sau đó dúi vào tay nàng: “Uống một chút cho ấm người đi.”

Lý Mân nhận ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Rượu ấm ngọt mang theo vị chua mòng manh trượt xuống cổ họng, thân thể nàng ấm lên rất nhanh, Lý Mân cảm thấy mặt nàng cũng nóng theo.

Hồ Lân nhắc chiếc ly không từ tay Lý Mân, hắn lại rót một chén đưa nàng: “Uống thêm một chén đi, uống chút rượu sẽ dễ ngủ hơn.”

Lý Mân cũng không liếc hắn, nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Mặt nàng bắt đầu đỏ lên, khóe mắt chua xót.

Tay trái Lý Mân di di trên bàn, tay phải đùa nghịch ly rượu trong tay.

Hồ Lân nhìn khuôn mặt hồng hào trắng nõn của nàng dưới ánh nến, hắn không để lộ cảm xúc, lấy đi chiếc ly rỗng trong tay Lý Mân, sau đó lại rót thêm một chén đưa cho nàng.

Lý Mân lại uống một hơi hết sạch.

Khi nàng ngửa đầu uống rượu, Hồ Lân thấy mí mắt nàng đã biến thành màu hồng, trong mắt như có một tầng hơi nước sáng long lanh, tựa mở lại không phải mở.

Hắn tóm lấy ly rượu trong tay nàng, đặt ở trên bàn, sau đó ôm nàng đi vào phòng ngủ.

Mặt Lý Mân đỏ bừng, mặt cay cay sắp không mở ra được nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo. Nàng biết Hồ Lân đang ôm nàng, cũng biết Hồ Lân đang giúp nàng cởi áo, nàng vẫn luôn tỉnh táo.

Nhưng tối nay là đêm tân hôn của biểu ca Triệu Vân, nàng không muốn nằm một mình trên giường mà rơi lệ.

Khi thân thể đã bại lộ trong không khí, Lý Mân cảm thấy hơi lạnh. Nàng mở to mắt, chống hai tay cúi nhìn Hồ Lân.

Thân thể Hồ Lân cũng giống như nàng, không còn mảnh y phục nào che lấp, phơi bày ra bộ dáng trần trụi nhất.

Lý Mân hít mắt nhìn hắn.

Thân hình Hồ Lân rất đẹp, tuy mặt hắc tuấn tú dị thường, nhưng vai rộng, cơ bụng rắn chắc, eo thon, tứ chi thon dài ẩn chứa cơ bắp.

Lý Mân nhìn thấy bụng phẳng của nàng và Hồ Lân trực tiếp chạm vào nhau.

Làn da trên cơ thể Hồ Lân cũng trắng nõn, chỉ có một nơi có màu sắc khác biệt, hơn nữa rất bắt mắt.

Trong ánh nhìn chăm chú của Lý Mân, một vật màu nâu sẫm ẩn mình trong rừng cây đen rậm rạp bắt đầu ngóc đầu nở to với tốc độ mắt thường quan sát được.

Lý Mân nhìn cái thứ thẳng tắp dữ tợn đó, sợ hãi bắt đầu dâng lên trong lòng —— nếu cái thứ này đâm vào trong cơ thể mình, còn không phải sẽ chết sao?!

Nàng nhắm hai mắt: cái này không phải do chính mình chuốc lấy sao?

Hồ Lân nhìn thân thể yếu ớt của nàng, cho dù thân thể hắc đang kêu gào cổ vũ nhào lên chiếm đoạt, hắc cũng không nhẫn tâm thương tổn nàng.

Hắn cúi người, bắt đầu hôn nàng.

Lý Mân không dám mở to mắt.

Thân thể Hồ Lân phủ bên trên người nàng nhưng không hoàn toàn đè lên. Da thịt hắc trơn mượt dị thường, giống như đồng đen được phủ thêm một lớp nhung mông. Da thịt hai người dần ma sát theo động tác của hắn, sinh ra từng luồng điện lưu, khiến da thịt Lý Mân vừa tê vừa mềm nhũn.

Nàng khép chặt hai chân, kiệt lực chống cự.

Hồ Lân tách hai chân nàng, tiếp tục hôn nàng.

Cuối cùng hắn buông tha môi nàng, đầu lưỡi nóng hầm hập bắt đầu di chuyển trên da nàng, dần hướng xuống dưới, cuối cùng đôi môi bỏng cháy ngậm chặt lấy đỉnh cao mẫn cảm nhất của nàng.

Lý Mân run rẩy, cảm giác được một cổ nóng ẩm phun trào bên dưới.

Hồ Lân tách ra hai chân nàng, đỡ đỡ vật nọ của hắn bắt đầu tiến vào.

Lý Mân cảm nhận được đồ vật nóng cứng kia của Hồ Lân đã mạnh mẽ xông vào nơi đó của nàng, hơn nữa đã vào được một phần, căng đến mức nàng cảm giác nơi đó của mình sắp vỡ ra, trần trần đau đớn khuếch tán.

Hồ Lân nhìn Lý Mân hơi hé miệng vì đau đớn, hắn vừa gắng sức tiến về phía trước vừa cúi đầu ngậm chặt môi nàng, ngăn chặn tiếng thét chói tai của Lý Mân.

Căng như vậy, hẹp như vậy, ẩm áp như vậy, cho hắn cảm giác giống y hệt kiếp trước.

Hồ Lân vừa vào được bên trong đã bắt đầu bắn ra dưới sự co bóp lộn xộn của Lý Mân.

Lý Mân trong đau đớn lại có một chút thất vọng, thì ra chuyện nam nữ cũng chỉ như vậy thôi a!

Nàng đẩy Hồ Lân đang đè trên người: “Ta mệt rồi, muốn đi ngủ.”

Nhưng Hồ Lân lại ghé chặt vào phía trên nàng, đẩy thế nào cũng không xuống.

Lý Mân mở to mắt, nàng phát hiện Hồ Lân đang nhìn nàng, đôi mắt vốn đen thẳm không biết đã biến thành màu xanh lá như bảo thạch từ lúc nào, hàng lông mi cong dài đang nhẹ run.

Lý Mân vội nhắm mắt lại.

Chẳng lẽ nàng đã nhìn sai, mắt Hồ Lân sao có thể là màu xanh.

Đúng lúc này, nàng cảm giác được thứ đang mềm nhũn trong cơ thể mình lại bắt đầu bành trướng, nhanh chóng trở nên cứng rắn, căng đến mức khiến phía dưới nàng vừa xót vừa đau. Lý Mân bắt đầu giãy dụa, nhưng Hồ Lân giống như đã biến thành một người khác. Hắn đỡ hai chân nàng, đè trên người nàng, bắt đầu gắng sức ra vào trong cơ thể nàng.

Dưới động tác va chạm kịch liệt của hắn, Lý Mân đau đến sắp hết hơi, tay nàng ra sức cào trên người hắn, cố gắng ngăn cản hắn.

Nhưng Hồ Lân giống như đã biến thành một người khác, hàng lông mi dài rủ xuống, che khuất sóng mắt xanh đậm, khuôn mặt tuấn tú trở nên căng thẳng, phảng phất như đang chịu thống khổ khó nhịn.

Lý Mân rốt cục không nhịn được, nàng bật khóc. Khi nàng khóc, nàng cảm thấy rõ ràng Hồ Lân gắng sức đẩy vào một cái, sau đó đứng yên trong nỗi sâu của nàng không động đậy.

Trong đau xót, Lý Mân cảm giác được phần chôn sâu trong cơ thể nàng của Hồ Lân bắt đầu co giật, thậm chí nàng còn cảm giác được rất rõ ràng đồ vật kia của Hồ Lân đang không ngừng phun ra.

Rốt cuộc nàng hôn mê bất tỉnh.

*****

Mỏng một đầu năm, Lý Mân bị tiếng pháo đình tai nhức óc không ngừng đánh thức.

Nàng mở mắt, điều trông thấy đầu tiên chính là Hồ Lân đang ngủ bên cạnh.

Thân thể Hồ Lân trần trụi, đang dán vào người nàng ngủ mê mết, tay phải còn đang đặt trước ngực nàng.

Lý Mân đè nén đau xót trong thân thể, nàng nhấc tay Hồ Lân đặt về chỗ cũ, đẩy hắn trở về trạng thái nằm ngửa, sau đó vươn tay nhấc mí mắt Hồ Lân, ghé sát vào nhìn thật kỹ.

Mắt Hồ Lân có màu đen.

Lý Mân vẫn không tin, nàng nhớ đêm qua khi Hồ Lân kích động, mắt đã biến thành màu xanh.

Lý Mân lại nhấc mí mắt bên kia của Hồ Lân lên.

Vẫn là màu đen.

Lý Mân không cam tâm rút người về, chẳng lẽ đêm qua là ảo giác?

Hồ Lân chậm rãi mở mắt, chậm rãi đè lên người Lý Mân.

Lý Mân vội đẩy hắn ra, nàng vừa gãy dựa thì phát hiện một dòng chất lỏng trơn ướt chảy ra từ nơi đó của mình.

Thân thể nàng bỗng chốc trở nên cứng ngắc.

Hồ Lân nhận ra vẻ khác thường của nàng. Hắn không để lộ cảm xúc, duỗi tay sờ nơi đó của Lý Mân, sau đó trèo xuống từ trên người nàng, chậm rãi tách ra hai chân nàng, lấy ra từ đầu giường một tấm khăn lụa.

Lý Mân cau mày nhìn hắn, nàng nghĩ hắn muốn thay mình lau nơi đó bèn vươn tay muốn giặt khăn lụa nhưng cổ tay lại bị Hồ Lân bắt được.

Hồ Lân cẩn thận dùng khăn lụa trói hai cổ tay Lý Mân, sau đó quỳ giữa hai đùi nàng, hắn cầm gối của mình lót dưới lưng Lý Mân.

Ánh mặt trời chiếu qua rèm cửa sỏ xanh nhạt, phủ lên mặt Hồ Lân một tầng ánh xanh quý dị. Lý Mân nhìn vẻ mặt bình tĩnh đến dọa người của hắn, ngay cả chuyện phản kháng cũng quên mất tiêu.

Hồ Lân đã cư xử dịu dàng rất lâu, lâu đến nỗi nàng đã coi hắn là con mèo nhỏ ngoan hiền, không ngờ trong buổi sáng mỏng một đầu năm hắn lại lộ ra bộ mặt thật.

Hồ Lân đã nhận ra, hắn dịu dàng với Lý Mân cũng vô dụng, hắn làm như vậy mới trấn áp Lý Mân được. Hắn đem hai chân Lý Mân quấn quanh eo mình, sau đó đỡ vật to lớn đã đứng thẳng, thừa dịp chất lỏng chảy ra thì chen vào. Cùng lúc đó, tay hắn động đẩy trên bụng Lý Mân, dẫn phát dao động của nguyên đan trong cơ thể Lý Mân.

Lý Mân lần nữa cảm giác được vật to lớn cứng rắn của Hồ Lân.

Đỉnh mềm mại của đồ vật kia chen vào trong cơ thể nàng, trong đau đớn lại thêm chút ngứa ngáy, khiến lòng tơ toàn thân nàng dựng đứng, cơ thể trống rỗng, cảm thấy chỉ có va chạm mạnh mẽ hơn mới có thể giải quyết cơn ngứa từ bên trong.

Dường như Hồ Lân cảm nhận được khát vọng nội tâm của nàng, hắn hít nắm ngấm nàng, dần dần dùng sức ra vào, cách vài cái lại xoay nghiêng một hồi, nghiêng đến khi toàn thân Lý Mân bắt đầu ê ẩm tê dại, không chỉ ê ẩm tê dại mà còn xót, đau, ngứa, nóng, cảm giác gì cũng có.

Sau một trận va chạm thống khoái, tinh thần Lý Mân bắt đầu tan rã, linh hồn phiêu đảng, thân thể cũng thoát khỏi không chế của nàng, bắt đầu co giật.

Trong sự co giật đó, thân thể Lý Mân dần bay lên...

*****

Khi nàng tỉnh lại lần thứ hai, nàng phát hiện trên người đã được mặc quần áo chỉnh tề, mà Hồ Lân cũng đã ăn mặc gọn gàng đang đứng bên đầu giường, trên tay là một chiếc khăn ẩm áp, chuẩn bị lau mặt cho nàng.

Lý Mân chớp mắt, nàng muốn cử động thân thể thì phát hiện cả người như vừa bị xe ngựa cán qua, cánh tay cũng không thể nâng lên nổi.

Hồ Lân dịu dàng nhìn nàng, thấp giọng nói: “Nàng nhắm mắt lại đi.”

Uy lực đêm qua và sáng nay của hấn vẫn còn, Lý Mân lập tức nhắm mắt lại.

Hồ Lân cẩn thận lau mặt nàng, sau đó đỡ nàng dậy, lót gối dựa phía sau lưng nàng, lúc này mới bưng chiếc bàn nhỏ tới bên giường, bên trên có một chén cháo: “Lại đây ăn chút cháo đi.”

Nguyên ngày mồng một đầu năm này, Lý Mân chỉ ở trên giường, Hồ Lân hóa thành trượng phu nhị thập tứ hiếu, hầu hạ nàng cẩn thận dịu dàng.

Lý Mân sợ hấn biến thân lần nữa, nàng dè dặt nhận sự chăm sóc của hấn, không dám làm trái lời hấn chút nào.

Tuy nàng không rời giường, thân thể nghỉ ngơi nhưng đầu óc vẫn hoạt động tăng tốc. Nàng muốn tìm một thứ để đánh lạc hướng sự chú ý của Hồ Lân.

Nghĩ mãi, Lý Mân cuối cùng nghĩ ra một chuyện. Nàng nhớ khi cô cô biết kinh nguyệt của nàng đến đã nói cho nàng một số kiến thức, ví dụ như trong đêm đầu tiên của nữ tử sẽ chảy máu, vân vân...

Nhưng Lý Mân nhớ đêm qua nàng không chảy chút máu nào.

Đến buổi đêm, quả không ngoài dự đoán của nàng, Hồ Lân lại biến thân lần nữa, từ con mèo nhỏ ngoan hiền biến thành mãnh hổ xuống núi.

Lý Mân nhìn khuôn mặt thanh tú của Hồ Lân dưới ánh nến, rốt cuộc nói ra câu nói đầu tiên trong ngày: “Hồ Lân, chuyện là... chuyện là...”

Hàng mi thanh của Hồ Lân hơi nhướng lên.

Lý Mân không thể nói lảng sang chuyện khác, rốt cuộc nói ra nghi ngờ trong lòng nàng: “Ta, ta... hình như không phải xử nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 44: Ổn Định Cuộc Sống

Vốn Hồ Lân đang xoay lưng Lý Mân về phía mình, chuẩn bị dùng sức tiến vào thì nghe thấy Lý Mân nói thế, thân thể hấn lập tức cứng đờ. Hấn xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía Lý Mân không nói chuyện.

Lý Mân chưa từng thấy lời nói của mình có hiệu quả đến thế, trong lòng vừa vui vừa thấp thòm.

Nàng không muốn lặp lại tình cảnh như sáng hôm nay và đêm qua, không có chút tôn nghiêm nằm mềm nhũn dưới thân Hồ Lân, để mặc hấn làm gì thì làm, nên nàng thà khơi mào lửa giận của Hồ Lân cũng không muốn để tình cảnh sáng sớm tái diễn.

Nhưng qua một lúc lâu, Hồ Lân vẫn nằm đưa lưng về phía nàng, không có chút dấu hiệu tức giận nào, chỉ có bờ vai hơi run rẩy, có chút quái dị.

Lý Mân không áp chế được lòng hiếu kỳ, nàng nhồm dậy trên giường, thò đầu ra phía ngoài, muốn xem Hồ Lân đang làm cái gì.

Nàng vừa cử động, Hồ Lân lập tức nằm ngửa, mắt hấn sáng long lanh, còn hơi ướt át, khoe môi đỏ tươi không tự chủ hơi cong lên.

Lý Mân đã hiểu: nàng đang bị cười nhạo!

Nàng giả bộ tức giận, ‘hừ’ một tiếng, nằm xoay lưng về phía Hồ Lân.

Hồ Lân nghiêng người, dán vào lưng nàng, trong giọng nói còn mang ý cười: “Lý Mân, chuyện đó... lần đầu tiên thông phòng không chảy máu không có nghĩa không phải xử nữ...”

Hấn kề sát người nàng nói chuyện, hơi thở nóng bỏng phả vào gáy Lý Mân khiến nàng cảm thấy tê tê, vội lạng lẽ nằm dịch vào trong giường một chút.

Hồ Lân phát hiện cử động nhỏ của Lý Mân, hấn mò tới phần hông nàng, nhẹ kéo một cái, kéo cho mông nhỏ của nàng trở về chạm vào phần bụng hấn.

Lý Mân cảm nhận được phần thân dưới cứng rắn của hấn, lòng tơ toàn thân dựng đứng, không dám nhúc nhích chút nào, chỉ nằm cứng ngắc một chỗ.

Hồ Lân vươn tay tới trước ngực Lý Mân, xoa nắn vài cái, sau đó kề sát vào nàng không nhúc nhích.

Lý Mân nghe thấy hấn nói nhỏ bên tai nàng: “Phía dưới của nàng đã sưng đỏ, tối nay ta sẽ không động đến nàng... Ngày mai chính là mồng hai, ta đã chuẩn bị không ít quà tặng, sẽ đưa nàng về nhà cô cô...”

Lý Mân “Ừ” một tiếng, không dám động đậy lung tung, chỉ sợ động đậy sẽ lại khơi mào thú tính của Hồ Lân.

Trước giờ nàng được cô cô, chú và biểu ca Triệu Vân nuông chiều, luôn luôn không biết trời cao đất rộng, lỗ mẫn nóng nẩy.

Cho dù Triệu Vân là vị hôn phu của nàng cũng luôn yêu thương nàng, nghe lời nàng, để nàng trong lòng bàn tay mà nâng niu.

Bây giờ ở cùng Hồ Lân nàng mới biết, trượng phu là trượng phu, không giống với ca ca. Ca ca sẽ sủng ái nàng vô điều kiện, nhưng trượng phu không như thế, sau khi trượng phu được thỏa mãn dục vọng mới có thể đối xử tốt với nàng.

Lý Mân kiêu ngạo đã lớn lên chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nàng biết Hồ Lân sẽ không nuông chiều nàng, đối nàng vô điều kiện.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Lý Mân dè dặt quan sát Hồ Lân, chỉ sợ đêm qua hắn không được thỏa mãn, hôm nay sẽ lại cưỡng ép nàng.

Nhưng đáng vẻ Hồ Lân lại rất bình thường, hắn đối Lý Mân rửa mặt chải đầu xong thì sai Lão Hòe bê bữa sáng vào.

Sau khi dùng bữa sáng xong, Hồ Lân đưa Lý Mân đã được trang điểm xinh đẹp về nhà cô cô nàng, toàn bộ đặt dưới sự giám sát của hắn.

Lý Mân ngồi vào xe ngựa, nàng phát hiện nệm ghế trong xe đã được đổi, nệm mới vừa lớn vừa mềm, ngồi lên rất thoải mái.

Thân dưới của nàng vẫn hơi sưng, cử động vẫn đau, ngồi trên tấm nệm dày này, dù là lúc xe ngựa xóc nảy cũng không cảm thấy đau lắm.

Chẳng lẽ đây là ý tốt của Hồ Lân ?

Lý Mân nghi ngờ, nàng lặng lẽ vén rèm lên một chút, muốn nhìn Hồ Lân.

Nhưng vừa mới vén rèm lên, nàng liền nghĩ tới uy hiếp ban đêm của Hồ Lân đối với nàng, rèm xe ‘roạt’ một tiếng lại rơi xuống.

Lý Mân sợ Hồ Lân.

Nỗi sợ này không phải sợ hãi đơn thuần, mà là kiểu sợ hãi như con chuột nhỏ rơi vào móng vuốt của con mèo, bị người khác nắm trong tay, không cách nào chạy thoát.

Ban ngày Hồ Lân càng dịu dàng săn sóc nàng, ban đêm càng đòi hỏi kịch liệt hơn, không khiến toàn thân nàng đau nhức từ trên xuống dưới thì không ngừng.

Đột nhiên Lý Mân phát hiện bên cạnh chỗ ngồi của nàng có một cái tráp son đỏ. Nàng tiện tay nhắc lên, mở ra nhìn, thấy bên trong có hai hàng, mỗi hàng sáu cái bình ngọc trắng.

Nàng nhắc một bình ra nhìn, thấy trên thân bình ngọc có ba chữ nhỏ vuông vắn được viết bằng chu sa – Thanh Linh Đan.

Lý Mân mở nắp bình ngửi thử, đúng là mùi của đan được lần trước nàng từng uống lúc phát sốt.

Nàng thả bình Thanh Linh Đan về chỗ cũ, nhắc một bình ngọc khác lên, thấy trên thân bình này có viết năm chữ – Hương Sa Định Thần Đan.

Nàng đã từng dùng Thanh Linh Đan nên biết thuốc do Hồ Lân chế ra đều có công hiệu cực kỳ tốt; hơn nữa thời gian qua nàng cũng đã thấy tiệm thuốc của hắn làm ăn rất phát đạt, việc Hồ Lân mua cho nàng nhiều đồ trang sức và vật liệu may mặc tốt chính là minh chứng cho điều đó.

Cứ nghĩ đến Hồ Lân trong ngoài không giống nhau, Lý Mân chỉ muốn hung hăng đánh hắn một trận; nhưng nghĩ đến sự chu đáo của hắn, Lý Mân lại có chút không nỡ, nàng cũng không biết rốt cuộc nàng muốn thế nào...

Xe ngựa dừng lại trước cửa nhà họ Triệu.

Hồ Lân xuống ngựa trước, lấy xuống mấy hộp nhỏ trong xe Lý Mân, lúc này mới đỡ Lý Mân xuống xe.

Lý Mân vừa mới xuống thì thấy Lão Hòe bé nhỏ đã làm nàng phải thay đổi ấn tượng một lần nữa. Hắn nhỏ thế mà sức lớn vô cùng, một lúc đỡ xuống hai cái rương to dài từ phía sau xe.

Hồ Lân chú ý đến ánh mắt của nàng, khề nói: “Đây là quà ta chuẩn bị tặng cô cô.”

Lý Mân liếc hắn, không đáp lại, chỉ nhanh chóng tiến về phía trước.

Hồ Lân thấy nàng liếc hắn một cái như thế, trong lòng bỗng tê tê, có một loại cảm giác thoải mái không tả được. Hắn nhìn theo bóng Lý Mân, vội mỉm cười đuổi theo.

Khi gặp cô và chú, Lý Mân mới biết biểu ca Triệu Vân vừa rời khỏi nhà đi Ký Châu.

Chú của Lý Mân cùng Hồ Lân thường trà ở tiền viện, Lý Mân và cô cô đi vào hậu viện.

Khi tới hậu viện, Lý Mân nhìn thấy nương tử mới cưới của biểu ca Triệu Vân – Trương thị.

Trương thị là con gái dòng chính của danh gia vọng tộc trong Thường Sơn, dung nhan tú lệ, cử chỉ thanh nhã, hầu hạ Triệu Lí phu nhân rất tận tâm, Triệu Lí thị rất vừa lòng nàng, tuy nói gần nói xa nhưng cũng không khiển trách.

Lý Mân thấy biểu ca Triệu Vân cưới được một người vợ tốt như vậy, nàng cũng vui mừng thay cho cô cô và biểu ca, tuy đáy lòng có chút mất mát, nhưng lại càng coi trọng đối với chị dâu.

Khi chị dâu tới phòng bếp dặn người làm com trưa, Triệu Lí thị không thấy bóng dáng con dâu nữa mới than thở với Lý Mân một câu: “Hiền lành thì có hiền lành, nhưng xuất thân quyền quý cũng mang tới nhiều điều dở...”

Lý Mân tựa vào người cô cô, lên tiếng khuyên giải: “Cô cô, người đừng tham lam mà, có một con dâu tốt như vậy, người còn không hài lòng sao? Người đối xử với tâu tẩu tốt một chút, để ca ca ở bên ngoài cũng yên tâm.”

“Biết rồi, biết rồi” – Triệu Lí thị vỗ vỗ tay Lý Mân, nhẹ giọng thăm hỏi: “Cháu rể đối xử với con ra sao?”

“Hắn a...” – vừa nhắc tới Hồ Lân, Lý Mân đã cảm thấy không biết nên bắt đầu nói từ đâu, nàng rũ mắt – “Cũng không tệ.”

Triệu Lí thị khẽ gật đầu, bảo Lý Mân tới đầu giường trong phòng ngủ lấy vài thứ.

Lý Mân tìm thấy bao nhỏ dưới gối của cô cô, thấy nó nặng trình trịch, khi nàng giao cho cô thì Triệu Lí thị lại nói: “Đây là chút bạc và trang sức, là của hồi môn mà cô chuẩn bị cho con, mau cầm lấy đi.”

Mũi Lý Mân cay cay, nàng dúi bao nhỏ vào tay cô: “Cô cô, Hồ Lân mua cho con không ít thứ, con không thiếu mấy thứ này...”

Triệu Lí thị nghiêm mặt: “Cầm lấy!”

Lý Mân đành phải nhận lấy.

Lúc này Triệu Lí thị mới nói: “Những đồ của Hồ gia thì là của người ta, còn cái này là cô cô cho riêng con.”

Lý Mân nhận lấy bao nhỏ, nàng rúc vào người cô cô, hai cô cháu không nói thêm gì nữa, nhưng nước mắt Lý Mân không chịu khống chế cứ chảy ra.

Nước mắt nàng rơi trong một năm kể từ khi gặp Hồ Lân còn hơn số nước mắt trong mười lăm năm trước khi gặp hắn, chẳng lẽ hắn là yêu nghiệt từ kiếp trước của nàng sao...

Buổi tối khi trở về nhà, Lý Mân thay đổi kế hoạch tác chiến, khi Hồ Lân bê nước ấm vào cho nàng tắm rửa, Lý Mân lại thẹn thùng nói: “Ngươi tắm trước đi.”

Hồ Lân không tin nổi nhìn nàng.

Lý Mân vội nín thở: “Ta kỳ lưng giúp ngươi.”

Hồ Lân nghe thấy vậy, trong lòng như nở hoa, nhưng trên mặt vẫn bình đạm không cảm xúc như trước. Gần đây, sau khi đã trải qua nhiều lần thực hành, hắn đã rút ra một kết luận, có đối tốt với Lý Mân như Triệu Vân cũng vô dụng, phải kết hợp cương nhu cùng uy lực của ‘củ cà rốt’, vừa phải dịu dàng cảm hóa nàng, vừa phải mạnh mẽ áp chế nàng, như vậy mới có thể khiến Lý Mân ngoan ngoãn thuận theo mình.

Hồ Lân ngồi trong thùng tắm, Lý Mân cầm khăn giúp hắn chà lưng, bôi dầu bạc hà, còn học tập theo Hồ Lân, gọi đầu cho hắn.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, đây là lần đầu tiên Hồ Lân được hưởng thụ cách đãi ngộ này, hắn vui đến nỗi toàn thân bay bay, chỉ hận không thể ôm lấy Lý Mân hôn vài cái ra trò. Đợi đến khi Lý Mân múc nước gội đầu cho hắn xong, hắn lập tức đứng dậy, ôm chặt Lý Mân mà hôn.

Lý Mân đáng thương vốn lên kế hoạch để Hồ Lân tắm xong thì nàng mới tắm, tắm đến khi hắn ngủ mới trở về, ai ngờ đi trộm gà còn mất nắm gạo, mất công một phen rồi vẫn bị Hồ Lân ôm lên giường, để hắn tùy ý làm bậy một buổi đêm.

Sáng hôm sau, tình cảnh hai người biến thành Hồ Lân mặt mày hớn hờ, còn Lý Mân thì dờ dẩn.

Hồ Lân và Lý Mân từ đó ở lại trong trăn, cùng nhau làm ăn.

Năm mới đã đến, tuy thiên hạ loạn lạc nhưng người dân vẫn phải tiếp tục sống. Không khí năm mới trong thôn hiện ra rất rõ ràng, người lớn trẻ con đều mặc quần áo mới, tụ năm tụ ba chơi đùa, tấp nập trên đường.

Lý Mân nhận ra mọi người đều biết Hồ Lân, ai nhìn thấy hắn cũng chào hỏi nhiệt tình, có người xưng hô là “Ông chủ Hồ”, có người gọi là “Hồ đại phu”, mọi người thấy Lý Mân bên cạnh hắn thì gọi nàng là “Bà chủ” hoặc là “Nương tử của Hồ đại phu”.

Lý Mân cảm thấy kỳ quái, nàng nhìn Hồ Lân, hắn bèn nói nhỏ: “Ta chỉ mở tiệm thuốc, nhưng nhân tiện cũng làm đại phu luôn.”

Lý Mân hiểu ra, không nhận được nghi hoặc: “Lá gan của bọn họ cũng thật lớn, họ không sợ người trị bệnh chết người sao?”

Hồ Lân tỏ vẻ đứng đắn: “Y thuật của ta, nàng cũng không phải không biết.”

Chỗ đó của Lý Mân còn sưng đỏ đây này, nàng trừng mắt nhìn Hồ Lân.

Khuôn mặt trắng nõn của Hồ Lân nháy mắt đỏ lên, hấn rừ mắt, hai hàng lông mi cong dài phấp phới.

Lý Mân cũng ngượng, nàng ngó nghiêng xung quanh nhưng không dám nhìn Hồ Lân nữa.

Qua nửa buổi, Hồ Lân mới nhỏ giọng nói: “Về nhà ta kê cho nàng thuốc hoạt huyết tiêu sưng, rửa vài bữa là được...”

Lý Mân chỉ “Ừ” một tiếng, trong lòng không phải không cảm kích.

Đến buổi tối, Hồ Lân bung một chậu thuốc vào phòng.

Lý Mân hít ngửi thì thấy mùi thơm mát, lạnh lạnh, thật dễ chịu, nàng đang muốn tiếp chậu thuốc vào sau phòng để lau rửa thì Hồ Lân lại nắm chặt chậu không buông: “Ta giúp nàng rửa.”

Lý Mân không lay chuyển được hấn, đành phải đồng ý.

Tối hôm đó, Hồ Lân đã cho nàng hiểu rõ lần nữa ý nghĩa của câu ‘Dê vào miệng cọp.’

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người chung sống dưới sự nhường nhịn của Lý Mân nên cũng có thể tính là hài hòa. Mỗi khi Lý Mân lùi một bước, Hồ Lân lại muốn tiến thêm một bước nữa nhằm củng cố thành quả thắng lợi của hấn.

Ví dụ như, hôm ấy Lý Mân đang giúp Hồ Lân phơi khô thảo dược, phơi xong, Lý Mân vừa mới rửa tay thì Hồ Lân áp sát tới, hấn cười tít mắt nói: “Nuơng tử, ta muốn ăn mì nàng làm.”

Lý Mân than thở, nàng và Lão Hòe cùng nhau xuống bếp, định bảo Lão Hòe giúp nàng nhặt, rửa rau, nhóm lửa còn nàng thì nhào bột.

Nàng vừa vào phòng bếp thì Hồ Lân cũng xông vào, hấn đuổi Lão Hòe đi trông cửa hàng, còn hấn tới nhặt, rửa rau, nhóm lửa.

Lý Mân nhìn hành động ghen ăn tức ở của hấn, tức giận nói: “Lão Hòe vẫn là đứa trẻ nhỏ, sao ngươi lại mắng mỗ hấn?”

Hồ Lân hờn dỗi không nói chuyện: trẻ nhỏ? Có trẻ nhỏ nào hơn một ngàn tuổi sao?

Từ đó về sau hấn không để Lý Mân vào bếp nữa.

Cuối tháng sau, khi Lý Mân về thăm cô cô mới biết, chị dâu Trương thị đã mang thai.

Trong lòng Lý Mân rất vui vẻ nhưng vẫn có chút chua xót.

Sau khi nàng về nhà đã chỉ huy Hồ Lân tập hợp không ít thuốc an thai và dược liệu phù hợp cho người mang thai, sau đó còn sai Lão Hòe đi mua mấy cuộn tơ lụa mềm mại nhất, lúc này mới lên xe ngựa tới nhà cô cô.

Ngồi trên xe ngựa, Lý Mân cứ nhớ tới việc chị dâu mang thai thì lại nghĩ: sau khi biểu ca thành hôn chỉ ở lại nhà một đêm mà chị dâu đã mang thai, hai người bọn họ cũng thật lợi hại a!

Nàng lại sờ bụng bằng phẳng của mình, trong lòng có cảm giác hơi mất mát. Hồ Lân rất chăm chỉ, mỗi ngày cày cấy không ngừng, chỉ khi kinh nguyệt của nàng tới hấn mới chịu buông cuộc nghỉ cày, nhưng tại sao nàng vẫn chưa mang thai?

Lý Mân rất phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45: Đường Dao Trong Nháy Mắt

Tuy lúc đi đường Lý Mân cảm thấy khó ở, còn liếc xéo Hồ Lân mấy cái, nhưng khi xe ngựa tới cửa lớn nhà cô cô, thấy cô, chú và chị dâu cùng ra đón, nàng vẫn rất vui vẻ, cùng Hồ Lân tới chào hỏi.

Tuy trước đây cô của Lý Mân từng tức giận Hồ Lân, nhưng cuộc sống của hấn và Lý Mân bây giờ cũng hạnh phúc, phu xướng phụ tùy, bà thấy vậy nên

cũng bỏ đi ác cảm trong lòng, cũng đối xử tử ái với hân.

Hồ Lân và chủ tới thư phòng uống trà tán gẫu, Lý Mân và cô cùng chị dâu tụ tập một chỗ.

Đến buổi chiều, Lý Mân và Tường thị cùng tản bộ trong vườn hoa.

Nàng dìu Tường thị đi phía trước, thị nữ của Tường thị cầm đồ đi đằng sau.

Hai người nói đến chuyện mang thai, Lý Mân rất vui vẻ nên lên tiếng chúc mừng chị dâu một lần nữa.

Tuy trên mặt Tường thị tươi cười, nhưng nét cười lại có chút miễn cưỡng.

Khuôn mặt tú lệ của Tường thị ẩn hiện một tầng sương mờ, nàng quay đầu ra hiệu với đám thị nữ.

Đám nha hoàn bèn lùi về sau một chút.

Lý Mân dìu Tường thị đi trước vài bước, sau đó tới ngồi trong đình nhỏ, bọn thị nữ đứng ở xa xa.

Sau đình nhỏ là một lùm hoa mận côi đỏ tươi đang nở rộ, gió nhẹ thổi mang theo từng đợt hương hoa hồng thấm vào người, Tường thị khẽ thở dài: “Thực ra, ta đã quên khuôn mặt của Tử Long...”

Lý Mân kinh ngạc nhìn nàng ta.

Tường thị không nhìn Lý Mân mà chỉ nhìn bụi hoa mận côi, chậm rãi nói: “Tử Long rời đi vào ngày thứ hai sau khi cưới, đến nay cũng chưa từng về nhà. Ta chỉ biết qua thư rằng hân đã rời khỏi Ký Châu, mang mọi người tới nhờ cậy thứ sử Công Tôn Toàn của U Châu. Lần trước ta về thăm nhà có nghe cha và huynh của ta nói chuyện, nghe nói Viên Thiệu và Công Tôn Toàn đang đấu nhau, ta luôn lo lắng cho hân, đêm nào cũng không thể ngủ say.”

Lý Mân đau lòng nhìn chị dâu, cũng không biết phải nói gì, trước kia nàng cũng từng nghĩ tới tình cảnh của mình sau khi thành thân với biểu ca Triệu Vân sẽ y hệt như thế này, ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, thậm chí nàng còn lên kế hoạch sẽ sinh cho biểu ca thật nhiều con, để chúng thay thế biểu ca ở bên mình.

Tường thị tiếp tục kể: “Mỗi lần muội tới đây đều được em rể hộ tống, hơn nữa mỗi lần muội xuống xe sẽ được em rể dìu đỡ; khi người nhà tụ tập một chỗ để nói chuyện, chỉ cần là muội mở miệng, em rể sẽ luôn chăm chú lắng nghe muội; khi ta đưa tiền muội và em rể đã phát hiện, ánh mắt của hân dường như chưa từng rời khỏi muội... Hai vợ chồng muội thật đúng là ngọt ngào, dắt tay nhau đến bạc đầu, mà ta và tướng công thì...”

Lý Mân ngẩng đầu nhìn Tường thị, nàng muốn tìm lời để giải thích nhưng không biết nói thế nào. Trong phủ ai cũng biết nàng và Hồ Lân bỏ trốn rồi cưới nhau, nàng còn có thể nói cái gì đây? Cuối cùng nàng chỉ lắp bắp: “Tẩu tẩu, thực ra bọn muội, thực ra...”

Nàng không nói tiếp được nữa.

Tường thị ngẩng đầu nhìn hoa hồng nở rộ trong ánh chiều tà: “Người trong phủ đã nói với ta, vì muội thích hoa hồng nên số hoa mận côi này do tướng công tự tay lấy về từ chỗ Hạ Hầu gia, vì muội mà tự tay cấy ghép và trồng chúng trong vườn hoa này. Gian phòng của tướng công trước đây và gian phòng của muội trước khi rời đi đều ở hậu viện, lại gần nhau như vậy. Mỗi khi tướng công cho người mang thư về nhà đều hỏi tình hình của muội bấy giờ ra sao...”

Nước mắt Lý Mân chực chảy ra, cuối cùng nàng nhịn xuống được. Nàng mỉm cười nhìn Tường thị, dịu dàng nói: “Tẩu tẩu, tuy ca ca đã từng đính hôn với muội, nhưng luôn chỉ coi muội là em gái mà thôi. Muội chọn Hồ lang chính bởi vì muội yêu chàng, còn chỉ coi ca ca là anh trai.”

Nàng tiếp tục an ủi Tường thị: “Tuy Hồ lang và muội có thể dắt tay nhau đến lúc bạc đầu, nhưng Hồ lang chỉ là một đại phu nơi thôn dã, mà ca ca thì chí ngoài ngàn dặm, lòng hướng về nhân dân, là một đại trượng phu chân chính!”

Tường thị nghe nàng nói như vậy thì nghĩ tới Triệu Vân thân cao tám thước, tư thế oai phong hiên ngang, có một người chồng như vậy, làn sương mờ trong lòng cũng tan không ít. Tường thị bèn thay đổi đề tài, nói mấy chuyện quần áo, trang sức với Lý Mân.

Trên búi tóc Lý Mân đang cài chiếc trâm khắc hoa nạm bảo thạch hình con bướm màu xanh có tua rù mà Hồ Lân mới mua cho nàng, trên tai đang đeo bông tai cùng bộ cũng có hình con bướm bằng ngọc xanh. Ngay cả vòng đang đeo trên tay cũng là vòng ngọc thạch chạm khắc đôi bướm đang vờn hoa, quần quít quanh cổ tay áo lụa xanh thêu chim sâu của nàng, trông thật là đẹp.

Tường thị ngắm nghía một lúc rồi nói: “Muội muội, muội hỏi em rể giúp ta, bộ trang sức này mua từ tiệm nào vậy, ta cũng muốn mua một bộ. Có điều, ta thấy bộ trang sức này tinh mỹ lại có kiểu dáng lạ mắt như vậy, sợ rằng thợ bạc trong huyện Chân Định không làm ra được, có thể chúng đến từ Đông Đô à!”

Lý Mân cũng không biết Hồ Lân mua từ tiệm nào, chỉ biết trước giờ thỉnh thoảng hân mới ra ngoài mua thảo dược khoảng nửa ngày, thời gian còn lại đều ở bên cạnh nàng, nên chắc không phải hân tới Đông Đô để mua.

Nàng cười nói với Tường thị: “Muội cũng không rõ, để muội hỏi hân vậy.”

Lý Mân nghĩ tới quà tặng mới nhớ ra: “Tướng công của muội cũng đã mua cho bảo bối sắp ra đời một chiếc vòng vàng, hơn nữa còn khám thêm một cái

khóa trường mệnh.”

“Thật sao?” – Trương thị cũng cười đáp – “Cảm ơn muội muội và em rể nhé.”

Sau khi trở lại nhà, Lý Mân đang ngồi trước bàn trang điểm để cời tóc, bỗng thì đột nhiên nghĩ tới chuyện Trương thị hỏi lúc ban ngày. Nàng hỏi Hồ Lân: “Tẩu tẩu muốn nhờ ta hỏi chàng một chút, bộ trang sức ta đeo hôm nay là chàng mua từ tiệm nào vậy?”

Hồ Lân mới vớ được một cuốn sách có tên là ‘Đàm luận về bệnh thương hàn’, lúc này hắn đang ngồi bên giường thấp nên đọc sách đến mê say, hắn nghe Lý Mân nói vậy thì tùy tiện đáp: “Bảo Châu Lâu.”

Lý Mân nghiêng mặt nhìn hắn: “Bảo Châu Lâu? Sao trước giờ ta chưa từng nghe nói đến, Bảo Châu Lâu ở chỗ nào?”

Hồ Lân vẫn dán mắt vào thẻ tre như cũ: “Ngõ Hồng Y, Đông Đô.”

Lý Mân càng thấy quái lạ: “Chàng đi Đông Đô lúc nào, sao ta không biết?”

Hồ Lân giật thót, toát mồ hôi, hắn để sách thẻ tre xuống, vừa nghĩ cách giấu diếm vừa chớp chớp mắt nhìn Lý Mân: “Ta đi mua từ trước đây rất lâu rồi.”

Tuy Lý Mân vẫn nghi ngờ nhưng cũng không hỏi nữa. Xưa nay nàng rất thích mấy đồ trang sức, phụ kiện linh tinh, Hồ Lân cũng thường xuyên mua cho nàng. Do hắn mua nhiều nên Lý Mân không phân biệt được những đồ trang sức đó Hồ Lân đi mua từ lúc nào.

Đến cuối tháng chín, tiết trời cuối thu sáng sủa quang mây, hoa cúc trong hậu viện nhà Lý Mân và Hồ Lân nở rộ, nàng bèn sai Lão Hộc đi tới nhà họ Triệu để mời cô và chị dâu tới thưởng hoa.

Lão Hộc nhanh chóng quay về, hắn báo rằng Trương thị sắp sinh nên không tới được, hơn nữa chú của Lý Mân đi săn thú không cẩn thận nên đã bị ngã gãy chân.

Lý Mân nghe vậy thì lo lắng ghê gớm, nàng bám lấy Hồ Lân, muốn hắn cho nàng về nhà thăm chú và chăm sóc tẩu tẩu.

Hồ Lân sợ nàng về nhà họ Triệu sẽ gặp lại Triệu Vân nên không muốn đồng ý, bèn từ chối: “Nàng đi làm gì, có đi cũng không giúp được gì, chỉ thêm phiền cho người ta.”

Mấy ngày nay Hồ Lân đều quán quýt Lý Mân, cả thể xác và tinh thần hắn đều được thỏa mãn no nê, hoàn toàn buông lỏng. Do sự buông lỏng và săn sóc dịu dàng của hắn, Lý Mân có xu thế lười biếng. Nàng nghe thấy thế thì lập tức trừng mắt, lớn tiếng cãi lại Hồ Lân: “Bây giờ biểu ca đang ở chỗ Công Tôn Toàn, nghe nói đi theo Công Tôn Toàn để thảo phạt Viên Thiệu của Ký Châu. Chú lại đang bị bệnh, trong nhà chỉ còn cô và tẩu tẩu, nếu ta trở về, ít nhất cũng có thể giúp đỡ một chút. Hơn nữa cô và chú nuôi ta nhiều năm như vậy, ta vẫn chưa có dịp báo đáp công ơn của hai người, ta trở về thăm một chút thì đã làm sao...”

Hồ Lân nói một câu, Lý Mân thao thao bất tuyệt một bài. Hắn vội gượng tay đầu hàng: “Được, được, nương tử không cần nói nữa, vi phu theo nàng về.”

Lý Mân áp chế được Hồ Lân, cảm thấy rất hài lòng, nàng liếc hắn: “Không cần chàng nhọc công, để Lão Hộc đưa ta về được rồi.”

Hồ Lân đành phải cầu xin tha thứ: “Ta sai, ta biết sai rồi mà! Hơn nữa ta còn phải chẩn bệnh cho chú của nàng nữa.”

Lý Mân chiếm được thế thượng phong, đắc ý dào dạt đi thu dọn hành lý.

Sau khi đến nhà cô cô, Lý Mân vội vàng tách khỏi Hồ Lân: “Ta muốn ở lại nhà cô mấy bữa, chàng còn phải lo chuyện làm ăn của hiệu thuốc, nhanh trở về đi.”

Hồ Lân lại không muốn rời khỏi nàng.

Lý Mân cau mày: “Về đi! Mỗi ngày hai chúng ta đều quán một chỗ, chàng không thấy phiền nhưng ta thấy phiền! Không phải chàng chưa đọc xong cái quyển ‘bệnh thương hàn’ gì đó sao? mau trở về đọc nốt đi, mấy ngày nữa tới đón ta.”

Bị Lý Mân xua đuổi, Hồ Lân đành để lại thuốc uống và thuốc bôi cho chú của nàng, sau đó mang Lão Hộc ầm ức ra về.

Triệu Li thị phải chăm sóc trọng phu bị bệnh nên lúc nào cũng bận rộn.

Bây giờ bụng của Trương thị đã rất to, đi lại không thuận tiện. Lý Mân trở về rất đúng lúc, nàng thu xếp, chăm sóc cô, chú và chị dâu, thuận tiện quản lý việc nhà trong phủ họ Triệu.

Hôm đó nắng đẹp, thân thể Trương thị dễ chịu nên cùng Lý Mân tản gẫu ở tiền viện.

Hai người đang ngồi trong sân nói chuyện thì có tiếng vó ngựa và tiếng áo giáp va vào nhau truyền đến từ xa. Lý Mân sững sờ, Trương thị thì vui mừng: “Chẳng lẽ là tướng công trở về?”

Không lâu trước đó, nàng có nhờ người mang thư tới cho Triệu Vân, trong thư nói về chuyện mình sắp sinh. Lòng nàng luôn mong chờ trọng phu trở về, bởi vậy vừa nghe thấy tiếng bên ngoài đã rất vui sướng, muốn đi ra nghênh đón.

Lý Mân biết hiện nay thứ sử U Châu là Công Tôn Toàn đang đại chiến với thế lực của Viên Thiệu ở Ký Châu, toàn bộ quận Thường Sơn cũng bị liên lụy. Nàng rất lo đó là đám loạn binh nên vội khuyên Trương thị trở về hậu viện rồi hăng tnh.

Trương thị lại một mực muốn ra ngoài để đón trọng phu.

Lý Mân thấy mắt chị dâu đã róm lệ, đành phải diu đỡ nàng ta đi ra ngoài.

Hai nàng vừa mang theo thị nữ tới cửa chính thì gặp một viên tướng dẫn đầu một đội người ngựa đang phóng nhanh về phía phủ họ Triệu. Lý Mân chăm chú quan sát, viên tướng dẫn đầu kia mặt đen như sắt, râu quai nón, rõ ràng không phải Triệu Vân ca ca, vội vả muốn kéo tầu tầu trở về.

Nhưng đã muộn, chỉ nghe thấy tiếng viên tướng kia thúc ngựa tới, lớn tiếng kêu: “Kia không phải người nhà của thắng nhãi Triệu Vân đó sao! Thắng nhãi Triệu Vân phản bội Viên công để quy thuận tên giặc Công Tôn, người gặp người giết! Giết cho ta!”

Thân thể Trương thị to lớn chậm chạp, lại đang bị dọa đến đờ người, làm sao còn chạy nổi?

Mắt thấy lưỡi đao sáng quắc trong tay kẻ kia sắp quét tới người Trương thị, Lý Mân gắng sức đẩy nàng ta ra.

Đao dài chém trúng eo Lý Mân, đau đớn ập đến, Lý Mân ngã xuống, tay che trên miệng vết thương, vừa đựng vào máu tươi đã phun trào.

Trong nháy mắt khi nàng ngã xuống, một màn sáng trắng hiện lên, Hồ Lân xuất hiện trước mắt nàng, ôm lấy cơ thể đang ngã của nàng.

Trương thị bị Lý Mân đẩy, bước chân lao đảo suýt thì ngã, may mắn được thị nữ diu đỡ đứng thẳng lại được. Nàng mở to mắt nhìn đao dài của viên tướng kia ‘panh’ một tiếng rơi vỡ vụn, đầu hân như bị đường đao vô hình quét qua, rụng xuống, máu tươi phun trào.

Hồ Lân mặc một thân áo đen, sắc mặt tái nhợt vừa ôm lấy Lý Mân vừa vung tay về phía đám loạn quân kia.

Theo đường tay vung lên của hân, đám loạn quân lập tức phun trào máu tươi, mảnh đao gãy vỡ cùng các phần còn lại của tay chân bắn văng bốn phía, người kêu thảm thiết, ngựa cũng bị chém đứt thành từng mảnh, trộn vào nhau hỗn loạn. Con đường nhỏ phút chốc giống như bị một cơn cuồng phong quét qua, hết xoáy tròn lại tỏa ra bốn phía, người ngựa biến thành thi thể lộp bộp rơi xuống đất, máu tươi bắn lên cả vách tường đối diện.

Khỏe miệng Hồ Lân chảy máu tươi, khuôn mặt trắng nõn như ngọc có vết máu bắn lốm đốm. Hân không nói không rằng ôm Lý Mân đứng trước đám thi thể, thoạt nhìn giống một pho tượng.

Trương thị và các thị nữ đều bị máu ám bắn tóe lên mặt, đờ đẫn tụ một chỗ, trơ mắt nhìn màn giết chóc huyết tinh trước mặt.

Sau đó các nàng thấy Hồ Lân đang ôm Lý Mân đột nhiên biến mất, để lại cảnh hoang tàn đầm máu.

Người trong phủ chưa kịp chạy ra thì đám thi thể đứt đoạn và máu tươi đầm đìa đã dần biến mất.

Trương thị thấy vết máu bắn trên mặt thị nữ chẳng biết đã biến mất từ lúc nào. Nàng sờ mặt của mình, phát hiện cũng trơn sạch như mới.

Ánh mặt trời âm áp chiếu trên con phố, ngoại trừ Lý Mân thì mọi thứ vẫn như cũ.

Sau khi đưa Lý Mân đến phủ họ Triệu thì Hồ Lân bị nàng đuổi về nhà.

Hân quán quít bên Lý Mân đã quen, nay tách ra thì cảm thấy không quen. Hân ngồi luyện đan trong phòng nửa ngày mà trong lòng cứ nhớ thương Lý Mân.

Sau hai ngày nóng ruột nóng gan, Hồ Lân quyết định đi gặp Lý Mân, nhân tiện khuyên nàng về nhà.

Hân sợ kinh động người khác nên không dùng phép di chuyển tức thời mà cưỡi ngựa chậm rãi đi.

Đi được nửa đường, Hồ Lân bỗng cảm thấy dao động kịch liệt của nguyên đan bên trong cơ thể Lý Mân. Hân lập tức di chuyển tức thời, đỡ được Lý Mân bị trọng thương đang ngã xuống.

Sau khi giết hết những kẻ đó để báo thù cho Lý Mân, Hồ Lân ôm Lý Mân trở về nhà.

Hân để Lão Hộc canh bên ngoài phòng ngủ, sau đó bố trí một kết giới trong suốt, bao bọc Lý Mân và mình.

Màn giết chóc vừa rồi gần như đã hao tổn một nửa nội lực của hân, hân chỉ có thể dùng chính nội đan của mình để chữa thương cho Lý Mân.

Hồ Lân đặt Lý Mân ngồi trên giường, hân ngồi xếp bằng trước mặt nàng, chậm rãi xuất ra nội đan của mình.

Nội đan của hân là một viên ngọc lập lờ ánh sáng xanh nhạt, to cỡ hạt nhãn. Sau khi nó chuyển động xoay tròn trong không trung một lúc thì tiến vào trong miệng Lý Mân.

Thân thể Lý Mân bắt đầu phục hồi, miệng vết thương trên eo dần khép lại, ngay cả sẹo cũng không có, da thịt trơn bóng như trước.

Khuôn mặt không có chút máu của nàng dần hồng hào trở lại, làn môi xanh tím cũng dần đỏ tươi...

Sau khi nghe thấy Lý Mân phát ra một tiếng rên, Hồ Lân thu hồi nội đan, do hấn hao phí toàn bộ nội lực nên không chống đỡ nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó ngã xuống giường hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 46: Xa Tận Chân Trời

Hồ Lân bố trí một cái kết giới bên ngoài phòng ngủ, bao bọc lấy Lý Mân và mình, sau đó bắt đầu trị thương cho Lý Mân.

Lão Hòe đứng bên ngoài đợi rất lâu, hần thấy kết giới do chủ nhân bố trí dần trở nên mỏng manh, sắp không duy trì được nữa, trong lòng hần lo lắng vô cùng. Kết giới vừa biến mất, hần đã vội xông vào trong.

Sau khi vào trong, Lão Hòe phát hiện chủ nhân và phu nhân đều hôn mê trên giường, trên mặt đất và trên giường lênh láng máu.

Lão Hòe vốn là một cây hộc nhỏ mọc dưới núi Thanh Khâu. Năm đó mưa bão ở núi Thanh Khâu suýt lấy đi cái mạng nhỏ của hần, nhờ Hồ Lân đột nhiên cao hứng nhét hần vào trong túi trữ vật, sau đó ngày ngày dùng linh tuyến và linh đan để tắm bổ cho hần, hần mới có thể ở cùng với Hồ Lân hơn một ngàn năm, sau đó còn tu được hình người dưới sự trợ giúp của Hồ Lân.

Đối với hần, Hồ Lân vừa là chủ nhân, vừa là ân nhân, cũng là sư phụ. Hần nhìn thấy tình cảnh Hồ Lân cũng biết, dựa vào tu vi của hần thì không có cách nào cứu cho Hồ Lân tỉnh lại. Hần bèn dùng phương pháp đặc thù của núi Thanh Khâu để phát thư cầu cứu ra bên ngoài.

Kể ra cũng may mắn, anh trai thứ ba của Hồ Lân là Hồ Tụ đang vân du thiên hạ. Hần quan sát Trung Nguyên, nhận ra huyết tinh đã tràn ngập không gian, e rằng tương lai sắp phát sinh họa binh đao lớn. Hồ Tụ bèn đến Trung Nguyên, chính vào lúc đang cố gắng cứu vãn tình hình thì nhận được thư cầu cứu của Lão Hòe về chuyện của Hồ Lân, hần vội đi chuyển tức thời tới đó.

*****

Sau khi Lý Mân mở mắt, phải mất một lúc lâu nàng mới hoàn toàn tỉnh lại.

Lý Mân chậm rãi đảo mắt, quan sát cảnh tượng xung quanh.

Rèm lụa xanh nhạt, chăn đệm màu trắng thêu lá xanh, túi thơm mùi bạc hà... Rõ ràng đây là phòng ngủ của nàng và Hồ Lân à!

Nhưng rõ ràng nàng nhớ mình đã bị viên tướng kia chém ngã khi cứu Tường thị, nàng còn nhớ rõ cảm giác đau đớn trước khi chết lúc thân thể bị xé toạc kia, nhưng tại sao giờ nàng lại ở nhà, hơn nữa còn nằm trên giường trong phòng ngủ?

Chẳng lẽ kia chỉ là một cơn ác mộng?

Có lẽ đó đúng là một cơn ác mộng mà thôi.

Nhưng nếu vậy, tại sao thân thể nàng lại vừa mệt vừa đau như thế này?

Lý Mân nâng cánh tay mềm nhũn, nàng sờ phần eo bị đao dài chém trúng nhưng không tìm thấy miệng vết thương.

Nhưng, tại sao trong lòng nàng vẫn thấy đau như vậy?

Nàng nhắm hai mắt lại.

Tiếng cửa mở ‘kèo kẹt’ truyền tới từ phía ngoài, tiếp đó là một chuỗi tiếng bước chân, rèm châu treo trên cửa phòng ngủ bị vén lên, phát ra tiếng ‘đینگ đینگ’. Một tiểu đồng độ mười một, mười hai tuổi, môi hồng răng trắng đang bụng một cái khay đi vào.

Khi hần vào thì phát hiện Lý Mân đã tỉnh, lập tức lộ vẻ hớn hở. Hần để cái khay trên bàn nhỏ đầu giường, sau đó chạy đến bên giường: “Phu nhân, rốt cuộc người đã tỉnh!”

Lý Mân tròn mắt mở miệng hỏi Lão Hòe: “Hồ Lân... đang ở đâu?”

Khuôn mặt tuần tú của Lão Hòe toát ra vẻ lo lắng: “Chủ nhân bị thương rồi.”

Trong lòng Lý Mân cả kinh, trái tim bỗng đau nhói, nàng buột miệng: “Bây giờ chàng đang ở đâu?”

Lão Hòe đang muốn nói lại thôi, đôi tay trắng nõn vịn xoắn vào nhau nhưng không dám ngẩng đầu nhìn Lý Mân.

Lý Mân gấp muốn chết, nàng vươn tay đập lên giường: “Lão Hòe...”

Lão Hòe không thể không nói: “Phu nhân, người cứ hỏi phục thân thể cho tốt rồi hẵng nói, có được không?”

Lý Mân im lặng nhìn hần.

Lão Hòe sợ nhất là phu nhân im lặng như vậy, lúc này mới không cam tâm nói: “Bây giờ chủ nhân bị thương, không có ở nhà...”

Lý Mân gắng ngồi dậy: “Chàng bị thương thế nào? Đang ở đâu? Đưa ta đi gặp chàng!”

Lão Hòe vội ngăn cản: “Người bị thương ở nhà cô cô, chủ nhân đã cứu người về, tam thiếu gia nói vì chủ nhân lạm dụng huyết chú nên bị huyết chú phản phệ; sau đó lại vì cứu người nên không kịp áp chế phản phệ của huyết chú, rơi vào hôn mê, hiện tại đã được tam thiếu gia đem về núi Thanh Khâu cứu chữa...”

Lý Mân nghe mà chẳng hiểu gì cả, nàng nhắm mắt lại, cố gắng lý giải.

Đầu tiên, chuyện nàng bị đao chém ngã là sự thật, không phải mơ;

Tiếp đó là chuyện Hồ Lân đã cứu kẻ gần chết hoặc đã chết là nàng;

Thứ ba, Hồ Lân vì cứu nàng đã phải trả cái giá rất lớn, được vị tam thiếu gia kia đưa về núi Thanh Khâu cứu chữa.

Lý Mân ổn định hơi thở, lúc này mới hỏi: “Chàng ấy cứu ta bằng cách nào? Tam thiếu gia là ai? Núi Thanh Khâu ở đâu?”

Lão Hòe hiểu rằng chủ nhân sẽ không thể sớm trở về, hần nhất định phải giải thích hết mọi chuyện với phu nhân. Hần bê khay đựng bát canh gà cho Lý Mân: “Phu nhân, người uống canh gà đi đã, sau đó ta sẽ giải thích hết mọi chuyện cho người.”

Tuy trong lòng Lý Mân nóng như lửa đốt nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của Lão Hòe, nàng đành phải nhận lấy bát canh, hớp vài ngụm hết sạch.

Lão Hòe lại đưa cho nàng một ít đan dược: “Đây là của tam thiếu gia để lại cho người, nói là để củng cố nguyên đan của chủ nhân trong cơ thể người, có như vậy nguyên đan mới có thể bảo vệ nguyên khí trong cơ thể người.”

Lý Mân nhận lấy thuốc, nuốt xuống không chút do dự — nàng nhớ Hồ Lân đã từng nói với nàng, Lão Hòe tuyệt đối sẽ không phản bội hần.

Lão Hòe lấy gói lót sau lưng Lý Mân, sau đó mới bắt đầu từ tốn giải thích.

Sau khi nghe Lão Hòe nói xong, Lý Mân cảm thấy như đang nằm mơ.

Núi Thanh Khâu kia chính là núi thần trong truyền thuyết, mấy đời Hồ tộc đã nối tiếp nhau định cư ở chỗ đó. Hồ Lân chính là Hồ tiên đến từ núi Thanh Khâu, xếp thứ bảy trong tộc, tam thiếu gia tên là Hồ Tụ, là anh trai thứ ba cùng mẹ của hần...

Lão Hòe giải thích xong, đầu Lý Mân cũng muốn nổ tung, có quá nhiều chuyện, nhiều sự thật đang quay cuồng trong đầu nàng. Cuối cùng nàng chỉ hỏi một câu: “Chàng có đang gặp nguy hiểm hay không?...”

Lão Hòe thấy đáng về khản trương pha lẫn mong đợi của phu nhân, đành phải ăn ngay nói thật: “Tam thiếu gia nói, huyết chú quá mạnh mẽ và tàn bạo, lực phản phệ lại lớn, trước giờ trong Hồ tộc không có người nào dám sử dụng. Hần đã mang chủ nhân trở về núi Thanh Khâu, tập hợp toàn tộc để gắng sức nghiên cứu. Nội đan của chủ nhân muốn hồi phục cũng phải mất ít nhất mười năm, cũng có khi, chủ nhân sẽ vĩnh viễn không trở về được...”

Mắt Lão Hòe đỏ hoe, nước mắt trong suốt bắt đầu dâng lên. Hần nhìn Lý Mân, ép bản thân mình nói về lời dặn của tam thiếu gia: “Tam thiếu gia có nhờ Lão Hòe nói với người, chủ nhân có thể sẽ không trở về. Người còn rất trẻ, nên sống vì bản thân mình, mọi thứ ở nơi này người đều có thể mang đi...”

Toàn thân Lý Mân không tự chủ được run rẩy, nàng yếu ớt nói: “Người ra ngoài trước đi”, sau đó nàng kéo cao chăn, che kín mặt.

Lão Hòe lau nước mắt, lặng lẽ lui xuống.

Lý Mân cuộn tròn trong chăn, thấm rơi nước mắt.

Tâm trí của nàng tách biệt với trái tim, đầu óc rất tỉnh táo.

Lý Mân tự nói với bản thân, trước kia Hồ Lân từng biến từ nữ thành nam trong nháy mắt, khiến nàng bị cô cô hiểu lầm, khiến nàng phải vội vã trốn đi cùng hần, nàng vốn nên hận hần.

Lý Mân tự nói với lòng, như vậy là tốt nhất, Hồ Lân dù sao chỉ là con hồ ly, lại còn nửa cướp nửa lừa mình tới đây, ép mình trở thành vợ hần, nàng vốn nên hận hần.

Lý Mân còn tự nói với lòng, Hồ Lân không thèm để ý tới mong muốn của nàng, cưỡng ép nàng, muốn nàng, chiếm đoạt nàng, mỗi ngày đều bắt nạt nàng, nàng vốn nên hận hân.

....

Nhưng, trái tim nàng lại co rút từng cơn, giống như bị người ta bóp chặt trong tay, đau đến mức khiến nàng không thở nổi. Nàng đã không còn điều khiển nổi tuyến lệ của mình, nước mắt không ngừng chảy ra.

Hồ Lân ngày ngày cung chiêu nàng, cho nàng mọi thứ tốt nhất.

Hồ Lân luyện đan được vì nàng, hân sợ nàng đổ bệnh, sợ nàng bị khô.

Khi nàng cúi giận, Hồ Lân sẽ mang thức ăn nàng thích tới, ôn tồn dỗ nàng.

Vì để nàng vui vẻ, rõ ràng hân cao ngạo, không coi ai ra gì lại có thể quỳ xuống trước mặt cô và chú nàng, lấy lòng cô chú nàng.

Vì báo thù cho nàng, hân không để ý phản phệ của huyết chú, giết sạch những kẻ đã hại nàng.

Vì cứu nàng, hân không ngại sử dụng nội đan của mình, khiến nội lực biến mất, hôn mê bất tỉnh...

Lý Mân dùng tay che mặt, khóc thành tiếng: Hồ Lân, chàng đang ở đâu...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Chờ Đợi Dài Lâu

Tường thị và thị nữ cùng thủ vệ, gia đình trong phủ họ Triệu tận mắt nhìn thấy màn giết chóc xảy ra, sau đó máu tươi cùng các mảnh vụn thân thể bắn khắp nơi lại biến mất. Bọn họ lập tức xui lơ trên nền đất, sau đó hôn mê.

Khi Tường thị tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường.

Triệu Lí thị đang ngồi trong phòng để trông coi con dâu, bà thấy nàng tỉnh dậy, vội lại gần hỏi thăm: “Con à, chuyện gì đã xảy ra vậy? Tiểu Mân đang ở đâu?”

Tường thị cảm thấy đầu như muốn nứt ra, nàng chỉ nhớ mình và Lý Mân cùng thị nữ đang dạo chơi ở ngoài viện, những chuyện sau đó không nhớ được chút nào.

Triệu Lí thị thấy dáng vẻ đó của con dâu cũng biết là không hỏi được gì, đành ngồi xuống bên giường, từ tốn nói: “Ta đã hỏi mấy thị nữ kia, chúng đều nói không nhớ được gì; ta cũng hỏi cả thủ vệ và gia đình, chúng cũng nói không nhớ được gì. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, Tiểu Mân nhà ta và con đang chơi với nhau vui vẻ sao đột nhiên lại không thấy đâu?”

Tường thị nghe mẹ chồng nói vậy, xoa xoa huyết thái dương đang đau nhức, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, có lẽ em rể nhớ Tiểu Mân muội nên đã âm thầm tới đón muội ấy về rồi.”

Triệu Lí thị nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy có khả năng là như vậy.

Đứa cháu rể Hồ Lân này đúng thực rất yêu Tiểu Mân, người nào trong phủ cũng nhìn ra được, bọn họ còn lên treu ghẹo, vô tình cũng truyền tới tai bà — “Chẳng trách tiểu thư muốn cùng bỏ trốn với Hồ công tử như vậy, ánh mắt Hồ công tử lúc nào cũng đặt trên người tiểu thư, nếu đổi lại là nhị công tử nhà mình, liệu có thể si tình với tiểu thư như vậy sao...”

“Ai...”, cứ nghĩ đến việc Lý Mân có thể đã lặn lẽ theo Hồ Lân về nhà, Triệu Lí thị có chút không thích, thở dài một hơi. Vốn bà bị ép phải tiếp nhận chuyện Lý Mân thành thân với Hồ Lân nên trong lòng cũng không thoải mái, hiện tại hai vợ chồng họ lại ngọt ngào êm ái như vậy, khiến bà cứ nghĩ đến đứa con trai Triệu Vân của mình là lại thấy đáng tiếc.

Đến hôm sau, Triệu Lí thị vẫn không nhận được tin tức của vợ chồng Lý Mân và Hồ Lân, bà thấy không yên tâm nên phái một người hầu cười ngửa tới nhà họ Hồ ở An Nhạch Lũy để hỏi thăm.

Lý Mân khóc suốt một đêm.

Sáng hôm sau nàng tỉnh lại, hai mắt đã sưng húp.

Lão Hộc chuẩn bị xong bữa sáng thì tới mời Lý Mân ra dùng cơm.

Hắn hiểu rõ hơn ai hết sự si tình của chủ nhân với phu nhân nên đã sớm quyết định: nếu phu nhân quyết định rời đi, hắn sẽ lặng lẽ đi theo, thay chủ nhân bảo vệ phu nhân; nếu phu nhân muốn ở lại chờ chủ nhân, hắn cũng sẽ ở lại với phu nhân, thay chủ nhân chăm sóc phu nhân.

Người hầu của nhà họ Triệu vừa đến hiệu thuốc của nhà họ Hồ thì thấy trên cửa có dán một tấm giấy vàng, trên mặt viết mấy chữ to: “Đóng cửa không làm ăn”, vội tiến lên gõ cửa.

Là Lão Hòe ra mở cửa.

Tuy ngoại hình của Lão Hòe chỉ khoảng hơn mười tuổi, vẫn còn là đứa nhỏ, nhưng dù sao hắn cũng đã sống hơn ngàn năm, hắn nhanh chóng nói đối người hầu của nhà họ Triệu, nói rằng hôm qua chủ nhân không chịu nổi nỗi khổ tương tư nên đã lên tới đón phu nhân về, hiện giờ đang đi du ngoạn bên ngoài cùng với phu nhân.

Người hầu Triệu phủ tin là thật, sau khi hỏi thăm một chút về thời gian tiểu thư và cô gia trở về thì cười ngửa đi mất.

Triệu Lí thị nghe người hầu báo lại, vừa bực mình vừa buồn cười, bà nói với chồng: “Để coi lần tới Tiểu Mân và Hồ Lâm còn mặt mũi nào tới nhà chúng ta, đúng là hai đứa nhỏ, muốn về là về, lên lút về kiểu đó cũng chịu được.”

Lý Mân lau khô nước mắt, bắt đầu ăn cơm.

Nàng đã quyết tâm chờ Hồ Lâm trở về, vì vậy sẽ ăn cơm thật tốt, chăm sóc chính mình thật tốt, để khi hắn trở về có thể trông thấy mình vẫn khỏe mạnh.

Tuy rằng vẫn khóc, tuy rằng vết thương trong lòng vẫn còn đau, nhưng ít nhất ngoài mặt Lý Mân đã tỏ ra bình thường.

Nàng ăn cơm đúng giờ — trước kia vì nàng không chịu ăn cơm từ tẻ nên thường cãi nhau với Hồ Lâm.

Trước giờ nàng không hay thêu thùa vì kỹ năng rất tệ, thường bị Hồ Lâm cười nhạo. Bây giờ mỗi sáng nàng đều ngồi trong phòng, tập cắt áo thêu hoa, muốn tương lai có thể tự tay may quần áo cho Hồ Lâm.

Sau khi dùng xong cơm trưa, Lý Mân cũng không ngủ trưa mà ngồi trong thư phòng Hồ Lâm, nhìn đồng sách thẻ tre Hồ Lâm hay đọc giết thời gian. Nàng sợ ban ngày ngủ nhiều, đêm dài mệnh mỏng càng khó ngủ — trước kia mỗi khi dùng xong cơm trưa, Hồ Lâm đều kéo nàng đi ngủ trưa, nhân tiện thân mật một hồi...

Đến khi mặt trời bắt đầu lặn ở phía Tây, nàng mới rời phòng, tới trong sân trồng hoa cát cô — ngoại trừ cây bạc hà, kinh giới và điền thất, những cây hoa cỏ khác của Hồ Lâm đều bị Lý Mân chăm tới chết...

Đến buổi tối, sau khi Lão Hòe khỏe vô cùng mang nước tắm cho Lý Mân thì lui xuống, nàng tắm rửa xong thì đi ngủ.

Nàng mới mười bảy tuổi, nhưng đã bắt đầu cả đêm mất ngủ.

Trước kia Lý Mân luôn cảm thấy ngủ không đủ — dục vọng của Hồ Lâm rất mạnh, luôn làm đến khi nàng mệt chết mới thôi; lúc Hồ Lâm ngủ luôn thích nằm sát gần nàng, khiến nàng nóng toát mồ hôi tỉnh lại. Hồ Lâm thích trang điểm cho nàng thật xinh đẹp, khiến nàng phiền nhất là ngồi trước bàn trang điểm, bởi vì chiếm dụng thời gian ngủ nướng của nàng...

Nhưng hiện tại, cái nàng có nhiều nhất chính là thời gian...

Lão Hòe thấy phu nhân không nói gì thì cảm thấy mọi thứ đã khôi phục bình thường, trong lòng cũng vui vẻ. Hắn đóng cửa tiệm thuốc, đốc sức để chăm sóc và bảo hộ phu nhân.

Không bao lâu sau Trương thị sinh, nàng sinh nở thuận lợi, sinh cho Triệu Vân một đứa bé trai khỏe mạnh.

Có cháu nội rồi, Triệu Lí thị rất vui mừng, tiện thể tha thứ cho cháu gái. Đến tiệc đầy tháng của đứa bé, bà phái người tới mời Lý Mân qua.

Tuy trong lòng Lý Mân bi ai nhưng khi nàng biết tin con trai của biểu ca Triệu Vân được sinh ra, trong lòng vẫn rất vui mừng. Nàng vào phòng ngủ định tìm mấy thứ quà tặng, sau đó mang theo Lão Hòe về nhà cô để chúc mừng.

Trong phòng ngủ của nàng và Hồ Lâm có một cái tủ vừa cao vừa to, bình thường Hồ Lâm hay cất mấy thứ quý giá vào trong đó, Lý Mân cũng không để ý lắm.

Lý Mân mở tủ, phát hiện bên trong chia làm hai phần, bên trái là rất nhiều hộp nhỏ đủ kiểu dáng được sắp ngay ngắn; bên phải là xấp lớn các cuộn tơ lụa, đều là những hoa văn và màu sắc mà nàng thích.

Nhìn thấy những vật đó, mũi Lý Mân lại cay cay.

Nàng lặng lẽ lau nước mắt, tùy ý lấy ra mấy cái hộp. Nàng mở ra nhìn, thì ra bên trong toàn là đồ trang sức, túi thơm của nàng, không ngờ Hồ Lâm đều giữ lại hết.

Trước kia khi Lý Mân còn ở nhà cô cô, các đồ vật dụng đều được thị nữ Hồng Ân thu dọn, mãi rồi cũng thành quen, nàng dùng đồ xong thì tiện tay

quảng đầu đó, trước giờ đều không biết thu vén.

Sau khi thành thân với Hồ Lâm, hấn không thích sử dụng thị nữ, mọi việc trong nhà đều do hấn tự làm, mà Lý Mân cũng không để ý tới mấy chuyện này, chỉ biết rằng mặc cái gì, đeo đồ trang sức gì đã có Hồ Lâm chuẩn bị giúp nàng, nàng vẫn oán trách Hồ Lâm quản quá nhiều. ...

Nước mắt Lý Mân tuôn như mưa.

Nàng lấy ra tất cả các hộp, chọn ra một cặp trâm ngọc chạm hình mẫu đơn và hình bướm vờn hoa có tua bằng tơ rừ xuống, dự định sẽ tặng cho Tường thị; sau đó lại lấy ra một cặp trâm khắc phượng, nạm bảo thạch và ngọc trắng có chạm hình Quan Âm, dự định sẽ tặng cho cô cô.

Sau đó nàng còn chọn ra một cuộn lụa mềm màu trắng và một tấm móng ánh kim loại rồi mới cất đồ đi.

Trong lòng nàng tính toán, trong nhà cũng không thiếu đồ, hơn nữa cô cô còn cho nàng vốn riêng, nếu tiết kiệm cũng có thể sống qua ngày.

Lý Mân không biết khi nào Hồ Lâm mới có thể trở về, nhưng nàng đã quyết định, mặc cho Hồ Lâm bao giờ mới trở về, nàng cũng sẽ đợi hấn, mãi đợi hấn.

Con trai của Triệu Vân và Tường thị khi mới sinh đã được bảy cân tám lạng, hiện tại đã qua đầy tháng, vừa trắng vừa mềm, tuy rằng đang ngủ trong lớp tã nhưng khuôn mặt đã lờ mờ có dáng vẻ của Triệu Vân.

Lý Mân nhìn đứa nhỏ dễ thương, trong lòng nàng thích vô cùng, nàng đưa ra quà tặng đã chuẩn bị, sau đó lại chúc mừng cô chú và hỏi : “Biểu ca còn chưa trở về, tên của cháu đã được đặt chưa ?”

Triệu Lí thị cười nói: “Tên là do chú của con đặt cho, tên chữ là Triệu Thống, tên ở nhà gọi là A Khuyển, nếu trong tương lai có thêm một đứa nữa sẽ gọi là Triệu Nghiêm, tên ở nhà là A Trệ.”

Lý Mân nghe tên ở nhà của cháu mà không thể không mỉm cười.

Triệu Lí thị vội hỏi: “Cháu rẻ ra ngoài đã lâu như vậy, bao giờ mới về nhà?”

Lý Mân vẫn mỉm cười như cũ: “Cháu cũng không biết, có lẽ là rất lâu rất lâu.”

*****

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua ba năm, Hồ Lâm vẫn không trở về. Tuy trong nhà họ Triệu không ai nói ra nhưng đều cho rằng Hồ Lâm đã vứt bỏ Lý Mân.

Đến khi Tường thị sinh đứa nhỏ thứ hai Triệu Nghiêm, Triệu Vân đã đứng vững ở Kinh Châu, tự mình trở về đón cha mẹ, vợ con.

Hấn tự mình tới nhà họ Hồ ở An Nhạc Lũy để thăm Lý Mân, cũng đề xuất muốn Lý Mân tới Kinh Châu cùng cả nhà bọn họ, hấn là ca ca, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho muội muội.

Trước giờ Triệu Vân không phải người nói nhiều, hấn làm nhiều, nói ít.

Hấn nhìn thân hình gầy gò của Lý Mân, trong lòng co rút đau đớn, hấn hít một hơi thật sâu: “Muội muội, muội muốn chờ em rẻ, ta là huynh trưởng cũng ủng hộ, nhưng thời thế bây giờ rối loạn, một mình muội ở lại Chân Định, ta sao có thể an tâm?”

Lý Mân mỉm cười nhìn biểu ca Triệu Vân vẫn tuấn lãng như trước, nàng cười nói : “Tướng công nhất định sẽ trở về, muội sẽ đợi chàng.”

Nàng cười vẻ nghịch ngợm : “Huynh đừng quên, Lão Hòe của ta có võ công rất cao cường đó nha.”

Triệu Vân không lay chuyển được nàng, đành chỉ than thở.

Trước khi toàn nhà họ Triệu rời đi, Triệu Vân kiên quyết đem con cả Triệu Thống gửi cho Lý Mân chăm sóc. Hấn khuyên giải vợ: “Chúng ta tới Kinh Châu, dọc đường rất nguy hiểm. Tuổi Triệu Thống còn nhỏ mà nàng còn phải chăm sóc Triệu Nghiêm, lại không có cách nào phân thân. Tốt hơn là để lại Triệu Thống cho muội muội chăm sóc, đợi đến khi chúng ta ổn định rồi tới đón con cũng không muộn.”

Tường thị thấy Triệu Vân kiên quyết như vậy, đành phải đồng ý.

Lý Mân rất thương yêu Triệu Thống, nghe được vậy thì vui sướng vô cùng, nàng tiễn người Triệu gia đi rồi mang Triệu Thống lúc này ba tuổi trở về nhà mình ở An Nhạc Lũy.

Nháy mắt lại ba năm nữa trôi qua.

Một ngày mùa xuân, hoa đào nở rộ. An Nhạc Lũy nơi nơi là hoa lê trắng như tuyết và hoa đào màu phấn hồng, đúng là một cảnh tượng đẹp của ngày xuân.

Hôm ấy Lý Mân đang cùng Triệu Thống tưới nước cho hoa Hồ Lâm trong vườn thì nghe thấy Lão Hòe — lúc này đã là một thiếu niên xinh xắn — kêu

lên một tiếng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Gặp Lại (18+)

Tuy Triệu Thống mới sáu tuổi, nhưng không những tướng mạo mà cả tính cách dũng cảm cũng giống hệt cha hắn. Hắn vừa nghe thấy Lão Hòe kêu sợ hãi thì đã để ý tới tình hình bên ngoài – đây là thời loạn lạc, chuyện gì cũng có khả năng xảy ra, đến một đứa trẻ như Triệu Thống cũng hiểu rõ nên hắn nhanh chóng đứng chắn trước cô cô, dáng vẻ rất hùng dũng oai vệ: “Cô cô, ta bảo vệ người!”

Lý Mân cũng cả kinh, nàng thả gáo nước trong tay vào thùng, xoay người bế Triệu Thống, hướng mắt nhìn về cửa trắng ở bên kia.

Triệu Thống được Lý Mân chăm sóc, thân thể xương cốt rất mạnh khỏe, mới sáu tuổi đã nặng hai mươi ba cân, Lý Mân muốn ôm hắn phải cố hết sức, nhưng vì nàng lo lắng cho Triệu Thống nên vẫn kiên trì ôm không buông tay.

Lý Mân bế Triệu Thống, đang muốn quay người về phòng thì nhìn thấy một bóng dáng cao gầy đang đi vòng qua bức tường bình phong, đang đi về phía đối diện nàng.

Nàng nhìn thân ảnh vẫn hiện lên trong ký ức mơ hồ, nước mắt chợt tràn mi.

Đây nhất định là một giấc mơ, nếu không tại sao Hồ Lân vẫn không thay đổi, vẫn là hình dáng của năm đó? Đây nhất định là mộng.

Lý Mân ôm Triệu Thống, đứng im tại chỗ ấy, nàng nhìn thiếu niên tuấn tú đang bước nhanh về phía mình.

Hình dáng của thiếu niên vẫn như xưa, chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mái tóc đen dài xõa tung buông thả, y phục bằng tơ màu trắng thêu hoa văn chìm sâu đậm trên cành hoa, làn da trắng nõn, khuôn mặt thon tinh tế, mắt hẹp dài, đuôi mắt xếch lên, con ngươi trong suốt như bảo thạch tinh khiết nhất...

Lý Mân vươn tay sờ lên mặt mình.

Năm tháng không bỏ qua cho nàng, sau sáu năm chờ đợi trong cô độc, nàng đã biến thành một thiếu phụ gầy yếu hơn hai mươi tuổi, tuổi thanh xuân dường như đã sớm rời nàng mà đi...

Nàng không tiến lên, chỉ đứng một chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Sau khi Hồ Lân tỉnh lại ở núi Thanh Khâu liền vội vã muốn về nhà gặp Lý Mân.

Hồ Tụ ngăn Hồ Lân, dùng lời khuyên giải: “Người nằm mơ một trận, nhân gian đã trải qua sáu năm. Liệu người có chắc thể từ của người còn đang đợi người?”

Hồ Lân nghe vậy, nhất thời trở nên trầm mặc.

Hắn biết, người Lý Mân vẫn thích là biểu ca thanh mai trúc mã được đính hôn từ nhỏ – Triệu Văn mà không phải hắn – trượng phu đã lừa nàng để chiếm đoạt nàng. Hắn không có ở đó, có lẽ nàng đã lấy Triệu Văn dưới sự chủ trì của cô cô, có lẽ đã trở thành chính thê thứ hai của Triệu Văn cũng không biết chừng.

Nghĩ đến đó, trong lòng Hồ Lân bắt đầu co rút đau đớn, hắn là yêu quái nhưng giờ lại có cảm giác thiếu không khí, muốn hết hơi.

Hồ Lân cắn chặt răng, xoay người nhìn anh trai: “Tam ca, ta chỉ muốn đi nhìn xem.”

Hồ Tụ lại cười nói: “Nếu nàng đã tái giá thì sao? Người sẽ bình tĩnh chúc phúc cho nàng, hay là giết chồng nàng rồi thay thế?”

Đầu óc Hồ Lân quay cuồng, ý nghĩ đầu tiên hiện lên chính “giết chồng nàng”. Hắn rủ mắt, không lên tiếng, hai bàn tay giấu trong ống tay áo tơ trắng đã nắm chặt thành nắm đấm.

Hồ Tụ tiếp tục mỉm cười: “Cửu đệ, đừng quên phân phệ của huyết chú, người không thể mắc sai lầm lần nữa.”

Hồ Lân tiến lên một bước, hắn nhìn Hồ Tụ, khóe miệng cũng cong lên thành nụ cười: “Tam ca, nếu ta muốn giết người thì có rất nhiều thời gian, rất nhiều phương pháp.”

Hắn xoay người rời đi.

Hồ Tụ phía sau nói với theo một câu : “Sáu năm a, ngộ nhờ thê tử của người đã già đi...”

Hồ Lân không thèm quay đầu : “Nàng ở trong lòng ta, bất kể có thế nào, dù già, dù xấu, dù bệnh tật, nàng vẫn là nàng.”

Tuy hấn đứng trước mặt tam ca nói rất có khí phách, nhưng trên đường trở về An Nhạc Lũy, trong lòng Hồ Lân vẫn thấp thỏm bất an. Trước giờ hấn không sợ việc Lý Mân già đi, chỉ sợ nàng thay lòng đổi dạ.

Khi thân hình hấn xuất hiện trước cửa tiệm thuốc Hồ gia, Hồ Lân có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập kịch liệt “Thịch thịch thịch thịch thịch thịch”.

Hấn kiệt lực dẫn nén cồi lòng nhảy loạn của mình, nắm chặt tay vào trong nhà, sau đó đi theo đường mòn ở phía mé Đông của nhà chính để vào hậu viện.

Con đường mòn rất sạch sẽ, trơn bóng lạ thường, không có đáng về không ai qua lại, cỏ dại mọc đầy.

“A——” — một tiếng kêu sợ hãi phát ra từ phía cửa viện.

Hồ Lân xoay người nhìn, nhận ra là một thiếu niên rất quen mắt.

Hấn vận dụng nội nhãn, phát hiện thì ra là Lão Hộc có ngoại hình lớn hơn một chút.

Lão Hộc đang gánh nước vào thì nhìn thấy Hồ Lân. Hấn vui mừng cực độ, ném phăng đòn gánh đi, hai thùng gỗ chứa nước cũng bị ném xuống đất, nước văng tung tóe.

“Chủ nhân!” — Lão Hộc kích động muốn xông lên trước nhưng lại nhìn thấy ánh mắt thanh lãnh của Hồ Lân, vội quỳ xuống dưới đất — “Chủ nhân, cuối cùng ngài đã trở về!”

“Đứng lên đi” — Hồ Lân ngừng một chút mới hỏi — “Phu nhân đâu?”

“Phu nhân đang ở trong hậu viện!” — Lão Hộc dùng ống tay áo chùi nước mắt — “Phu nhân đang ở trong hậu viện tưới giúp ngài những cây thảo dược mà ngài để lại.”

Nghe Lão Hộc nói vậy, tim Hồ Lân đập bịch bịch, hấn xoay người nhanh chóng đi về phía hậu viện.

Hấn trông thấy Lý Mân — trong lòng còn đang bế một đứa bé trai.

Hồ Lân nhìn Lý Mân không rời mắt, ánh mắt còn đánh giá cả đứa bé trai.

Mây rậm, mắt to, sống mũi cao, rất giống... Triệu Vân...

Chẳng lẽ Lý Mân đúng là đã...

Hồ Lân phần nộ bùng bùng, chuyển mắt nhìn về phía Lý Mân, hấn kiệt lực kiềm chế bản thân để quan sát nàng.

Lý Mân gầy đi rất nhiều, thân thể không biết có được chăm sóc tốt không...

Nàng còn đang khóc...

Chân Hồ Lân phản bội lý trí của hấn, bước nhanh về phía Lý Mân.

Thấy Hồ Lân bước tới, Lý Mân như người trong mộng chợt tỉnh, nàng đặt Triệu Thống xuống, bước về phía trước, lao đầu vào vòng tay Hồ Lân.

Hồ Lân ôm Lý Mân thật chặt, cảm giác trống rỗng vắng vẻ trong lòng lập tức được lấp đầy, trong lòng tràn đầy yêu thương. Hấn cúi đầu, cọ mặt vào mặt Lý Mân, sau đó hôn Lý Mân...

Vẫn là hương vị trong ký ức, trong veo như vậy...

Lý Mân cũng đắm chìm trong giấc ngủ giống như Hồ Lân, nhất thời quên phản ứng, nàng bị Hồ Lân ôm chặt rồi hôn, hôn đến tay chân cũng nhũn ra.

Chính vào lúc này, Hồ Lân và Lý Mân đang mãi hôn nhau nghe thấy tiếng trẻ con vang lên chất vấn: “Cô cô, ca ca này là ai?”

Ca ca? Lý Mân như người trong mộng chợt tỉnh, nàng đẩy Hồ Lân ra, đỏ mặt tía tai lặng lẽ dùng khăn lau miệng. Nàng tới bên cạnh Triệu Thống, thấp giọng nói: “A Khuyển, đây là chú của con.”

Nàng kéo mặt Triệu Thống về phía Hồ Lân: “A Khuyển, mau gọi chú đi.”

Hồ Lân hóa đá khi nghe thấy câu “A Khuyển, đây là chú của con” của Lý Mân. Trên mặt hấn thanh lãnh nhưng trong lòng đã reo hò hoan hô — đây không phải con trai nàng, tốt quá!

Hấn lục lọi trong túi trữ vật, rút cuộc lấy ra một tấm phù.

Triệu Thống nhìn đại ca ca xinh đẹp tuần tú trước mặt, kháng cự nói: “Cô cô, đây rõ ràng là một ca ca xinh đẹp, sao có thể là chú được.”

Lý Mân: “...”

Hồ Lâm: “...”

Hồ Lâm cất tấm phù đi, sau đó xoay người. Khi Hồ Lâm quay đầu lại đã biến thành một thanh niên tuần tú khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi.

Hắn nhìn Lý Mân, trong mắt tràn ngập vẻ tổ cáo.

Lý Mân nhìn vẻ mặt của hắn, không khỏi che miệng cười.

Hồ Lâm cảm thấy vì thể diện của Lý Mân, bản thân hắn cũng phải hiền lành với “A Khuyển” này một chút, vì thế hắn lấy ra từ túi trữ vật một xấp Phong Lôi phù, đưa cho “A Khuyển, sau đó nói: “A Khuyển, bảo Lão Hòe đưa người đi chơi đi.”

Lão Hòe vẫn đứng bên cạnh, vội tiến lên cười nói: “Tiểu công tử, thứ này chơi rất vui đó nha, không khác đốt pháo là bao, đi, Lão Hòe mang người đi chơi!”

Hắn dắt tay Triệu Thống đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, từ xa truyền tới tiếng sấm nổ —— hóa ra khi sử dụng Phong Lôi phù lại có tiếng như đang đốt pháo.

Hồ Lâm nhìn Lý Mân không rời, khàn khàn nói: “Mau vào phòng với ta.”

Không hiểu sao mặt Lý Mân lại đỏ lên, “Ừ” một tiếng.

Hồ Lâm tiến lên, nhắc bóng Lý Mân, sau đó đi về phía phòng ngủ.

Lần này, Hồ Lâm cũng không rành đùa giỡn như trước, biểu hiện giống như trai tân lần đầu ném mùi dòi. Hắn vội vàng cúi thắt lưng, giải phóng vật đã phần chần bưng bưng của mình, sau đó xốc lên vấy Lý Mân lên, nhanh chóng cởi bỏ quần lót của nàng, nâng vật đang trào của mình kề sát.

Hắn cũng không lập tức vọt vào trong mà nhìn Lý Mân nằm dưới thân mình, dùng sức đâm về phía trước một chút, sau đó hỏi nhanh một câu: “Lý Mân, nàng có muốn vi phu vào trong không?”

Lý Mân vừa thẹn, vừa sợ, nàng nghĩ một lát, cuối cùng che mặt, “Ừ” một tiếng.

Hồ Lâm trầm thân xuống, gắng sức đâm về phía trước.

Hắn chưa chuẩn bị tốt cho Lý Mân nên bên trong có chút khó vào, nhưng vẫn căng và ẩm. Tuy Hồ Lâm chỉ mới vào hơn một nửa nhưng nơi chật hẹp căng ẩm của Lý Mân cùng cảm giác mỹ diệu được thịt non máy mát hút lấy đã khiến hắn nảy sinh ý muốn bắn ra.

Hồ Lâm không dám động nhiều, lo rằng lần đầu tiên sau khi gặp lại sẽ để Lý Mân thất vọng.

Hắn nhìn Lý Mân đang e lệ, vươn tay cởi quần áo Lý Mân, đôi tay vói vào bên trong yếm Lý Mân, cầm lấy khóa dây dận trên ngực nàng, dùng sức xoa nắn một chút, sau đó gắng sức chọc vào tận cùng ở phía dưới.

Từ sau khi Hồ Lâm rời khỏi, Lý Mân vẫn không làm loại chuyện này, bây giờ vừa gặp lại đã bị thứ to lớn dị thường kia của Hồ Lâm xâm chiếm. Nàng cảm thấy phía dưới mình bị căng tràn bởi Hồ Lâm, không có chút khe hở, hơn nữa còn có chút đau.

Nhưng cho dù đau, nàng vẫn cảm thấy thỏa mãn, dường như đã rất lâu rồi, thân thể cùng tâm linh mới được trọn vẹn như vậy.

Sau khi Hồ Lâm tiến vào trong, hắn vẫn để quy đầu tại nơi sâu nhất mà không động, hơn nữa còn dùng tay đùa bỡn hai khóa dây dận của Lý Mân, hòng thay đổi lực chú ý của nàng.

Nơi đó của Lý Mân bị chen đến phát trắng, bị chọc ngứa ngáy, sắp hết hơi. Nàng nhịu mảy, vươn tay chạm tới nơi giao hợp của mình và Hồ Lâm, lúc này mới phát hiện bên ngoài còn có một phần chưa vào, nàng không khỏi kinh hãi, vẻ mặt như bị dọa.

Hồ Lâm thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, trong lòng hắn cảm thấy rất thỏa mãn, liền bắt đầu chậm rãi cử động.

Đỉnh vật to lớn của hắn quét qua chỗ mẫn cảm của Lý Mân, toàn thân nàng run rẩy, chỉ cảm thấy lòng tơ toàn thân dựng đứng, không tự chủ được phồng hóp rên ngậm.

Hồ Lâm không nhẫn nại được nữa, hắn đè hai chân Lý Mân, dùng sức va chạm.

Lý Mân cảm thấy vật đó của Hồ Lâm đang gắng sức đánh vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng, va chạm đến nỗi toàn thân nàng run rẩy, ê ẩm tê dại, liên tục thờ hắt ra. Thân thể nàng đã không còn chịu không chế của nàng, cứ thế thút chặt, run rẩy, co giật, phía dưới cũng vừa co rút vừa run lên giống như đang mót vào vật phần chần của Hồ Lâm.

Thân thể nàng tê dại, tinh thần cũng tan rã, thân thể không ngừng co giật dưới tiến công mãnh liệt của Hồ Lân, rốt cục nàng chịu không nổi, bật khóc.

Hồ Lân thấy nàng khóc, hần không nhẫn nại nổi nữa, gắng sức ra vào vài cái, ôm chặt Lý Mân bắt đầu bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 49: Ân Ái Triền Miên (16+)

Thật lâu sau đó, Hồ Lân ôm chặt Lý Mân, hần xoay người, biến thành trạng thái Lý Mân ở trên, hần ở dưới.

Thân thể vốn đầy đặn của Lý Mân bây giờ nhẹ như không có trọng lượng. Trong lòng Hồ Lân đau nhói, hần ôm Lý Mân, khẽ vuốt lưng nàng, thấp giọng gọi : “Lý Mân.”

“Ừ” – thân thể Lý Mân mệt mỏi, nàng nằm ghé lên ngực Hồ Lân, ậm ừ đáp một tiếng.

“Ta muốn nuôi nàng thật béo.”

“Sau đó giết thịt à?” – Lý Mân cười khẽ.

Hồ Lân nghiêng người ôm nàng, cọ mũi mình vào mũi nàng, đáp liên tục – “Ừ ừ”.

Hai vợ chồng chơi đùa một trận, Lý Mân vội vàng muốn rời giường: “Chờ chút, A Khuyển sắp về rồi.”

Hồ Lân ngăn nàng lại: “Nàng khoan đã, ta đem nước ấm cho nàng rửa.”

Lý Mân thắm hít ngửi, tựa hồ ngửi được trong không khí hương vị tình dục, cùng lúc đó, nàng cảm giác được có chút chất lỏng chảy ra từ giữa hai đùi, vội kẹp chặt bắp đùi không dám động dậy.

Hồ Lân mặc quần áo chỉnh tề ra ngoài, không bao lâu sau bê vào một thùng nước tắm nóng bốc khói. Đã nhiều năm Lý Mân không trông thấy hần biểu diễn tuyệt kỹ của đại lực sĩ, nàng thấy hần đi vào thì không kìm được cười khúc khích.

Nhận được sự tán thưởng của thê tử, Hồ Lân cũng rất vui vẻ. Hần tới giúp Lý Mân cởi quần áo, sau đó ôm nàng đi tới thùng tắm, thả nàng vào trong.

Lý Mân ngồi ngâm trong bồn tắm, Hồ Lân dịch chuyển cái ghế dựa, ngồi ở bên cạnh ngắm nàng.

Đang là đầu xuân, trong phòng hiển nhiên có hơi lạnh. Hần lười không muốn nhóm lửa bèn bố trí trong phòng một cái kết giới, để Lý Mân có thể thoải mái tắm rửa.

Lý Mân nhìn hần bất quyết, sau đó trong phòng tự dưng ấm lên, nàng lập tức nghĩ tới thân phận của Hồ Lân —— hồ ly tinh.

Nàng nhìn Hồ Lân, sau đó mở miệng hỏi: “Hồ Lân, chàng là hồ ly tinh sao?”

Hồ Lân chăm chú nhìn nàng, chú ý biểu cảm của nàng, hần thấy Lý Mân có vẻ rất bình tĩnh mới chậm rãi nói: “Đúng, ta là hồ ly tinh.”

Lý Mân nhú mày, rừ mắt xuống, hàng lông mi cong dài nhẹ rung rinh.

Hồ Lân nhìn nàng, trong lòng nhảy loạn.

Một lát sau Lý Mân mới nói: “Vậy chàng hiện nguyên hình cho ta xem đi.”

Hồ Lân : “... Ô, Lão Hòe sắp đưa A Khuyển về, ta ra ngoài xem thế nào.”

Lý Mân dõi mắt theo bóng dáng Hồ Lân rời đi, nụ cười chợt tắt.

Bữa cơm chiều rất thịnh soạn, Hồ Lân sai Lão Hòe chuẩn bị toàn món Lý Mân thích ăn. Hần không ngừng gấp đồ ăn cho Lý Mân, giục nàng mau ăn nhiều một chút.

Lý Mân không để ý tới đồ ăn của mình mà lo cho Triệu Thống ăn trước, sau đó nàng mới ăn.

Triệu Thống sáu tuổi đã biết dùng đũa ăn cơm, nhưng trước giờ hần được cô cô cưng chiều, cũng yêu cô cô nhất nên hần luôn giả bộ không biết cầm đũa, để mỗi ngày được cô cô đút ăn.

Hồ Lân ngồi bên cạnh nhìn một hồi, hần cảm thấy Lý Mân cưng chiều Triệu Thống như thế, sợ là có liên quan đến tình cảm dành cho Triệu Vân, trong lòng bắt đầu ghen tị.

Hần mỉm cười nhìn Triệu Thống, giả bộ thăm hỏi: “A Khuyển, những Phong Lôi phù đó chơi có vui không?”

Triệu Thống nghe vậy, mắt to chớp chớp: “Chú, chơi rất vui a!”

Hồ Lân vẫn mỉm cười : “Có muốn chú cho thêm không?”

Tiểu Triệu Thống quả nhiên mắc câu : “Muốn !”

Hồ Lân bắt đầu dụ dỗ nó: “Vậy A Khuyển phải giống như nam tử hán, tự mình ăn com mới được.”

Tiểu Triệu Thống nhận lấy đôi đũa Hồ Lân đưa cho hần, bắt đầu tự ăn.

Lý Mân ngồi cạnh, thấy vậy thì kinh ngạc: “A Khuyển, cháu trở nên lợi hại quá a!”

Được cô cô tán dương, Triệu Thống càng ăn hăng hái, nhanh chóng ăn hết một bát com.

Lý Mân lại múc cho hần một bát canh rau, hần bụng lên uống một hơi là hết.

Triệu Thống để bát xuống, tay nhỏ vurun tới trước mặt Hồ Lân: “Chú, Phong Lôi phù của cháu đâu?”

Hồ Lân cười tí mắt, hần lấy ra một xấp Phong Lôi phù, vurun tay xoa xoa đầu Triệu Thống: “Cháu đi chơi với Lão Hòe đi, không cần về nhà sớm.” (Kui: =.=!)

Trong phòng chỉ còn lại Lý Mân và Hồ Lân, không khí cũng có chút kỳ dị.

Hồ Lân gấp gà xào ớt xanh mà Lý Mân thích ăn nhất để vào trong bát của nàng: “Nương tử, mau ăn nhiều một chút.”

Lý Mân nhìn hần, nàng nghĩ đến trước kia khi nàng và Hồ Lân ngồi ăn com cùng nhau, mỗi lần hần đều chỉ ăn rất ít. Lúc đó nàng không để ý, hiện tại nhớ ra mới cảm thấy Hồ Lân lúc đó thật là có vô vàn điểm đáng ngờ, thế mà nàng lại không chú ý đến.

“Chàng luôn bảo ta ăn nhiều một chút, còn chàng sao lại không ăn?” – Lý Mân nhìn Hồ Lân hỏi.

Hồ Lân trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Thực ra ta đã sớm tích cốc, căn bản không cần ăn gì, chỉ vì muốn ngồi bên nàng nên mới ăn một chút.”

Lý Mân kinh ngạc nói: “Tích cốc? Chính là ám chỉ không cần ăn lương thực sao? Vậy chàng lấy cái gì mà sống?”

Về mặt Hồ Lân thần nhiên : “Tinh hoa nhật nguyệt, linh khí trời đất.”

Lý Mân: “...”

Sau khi Hồ Lân trở về, dáng vẻ tiêu tụy âm đạm của nàng lập tức trở nên rạng rỡ, trên mặt luôn hiện vẻ tươi cười. Nàng nghe thấy câu trả lời của Hồ Lân thì làm nũng: “Hồ Lân, có muốn ta ăn hai bát com hay không?”

Hồ Lân nhìn nàng: “Đương nhiên muốn!”

Lý Mân bắt chước dáng vẻ hần lừa gạt Triệu Thống lúc nãy: “Vậy phải cho ta xem nguyên hình của chàng.”

Hồ Lân: “...”

Màn đêm dần xuống, Lão Hòe đưa Triệu Thống đã chơi đến mệt trở về tiền viện để ngủ, trong hậu viện chỉ còn lại hai vợ chồng Hồ Lân và Lý Mân.

Hồ Lân đói bụng, ôm Lý Mân muốn lên giường ‘đi nghỉ’.

Lý Mân biết ý đồ của hần, cố ý giả vờ vài cái.

Đêm nay trăng trong như nước, ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ vào trong phòng.

Lý Mân thừa dịp trêu đùa Hồ Lân: “Ánh trăng thật đẹp, Hồ Lân, chúng ta đi hấp thu tinh hoa nhật nguyệt đi.”

Lý Mân dặt tay Hồ Lân, chậm rãi tản bộ ở trong hậu viện.

Nhìn ánh trăng phủ lên khoảnh vườn, Lý Mân áy náy nói: “Hồ Lân, thực xin lỗi, những dược thảo đó của chàng bị ta chăm gần chết hết...”

Hồ Lân buồn cười nhìn nàng: “Lý Mân, đối với ta mà nói, chỉ cần nàng còn, thứ khác thế nào cũng được.”

Lý Mân nghe hẳn nói vậy, trong lòng cảm thấy thật ngọt.

Hồ Lân quan sát nét mặt nàng, thừa cơ nói: “Lý Mân, chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi!”

Lý Mân : “Ta muốn nhìn nguyên hình của chàng.”

Hồ Lân đành phải cò kè mặc cả: “Vậy phải cho ta làm ba lần!”

Lý Mân liếc hẳn: “Hai lần!”

“Được! Hai lần thì hai lần!” – quý khách của Hồ Lân đã thực hiện được, hẳn cười rõ tươi: “Trước hết làm một lần, nhìn xong làm tiếp một lần!”

Lần này Hồ Lân đã có chuẩn bị, hẳn làm rất chậm rãi, triển miên không ngừng, khiến Lý Mân run rẩy theo tiết tấu của hẳn, phải cầu xin tha thứ: “Chúng ta... tương công... chàng... chàng... mau.. bắn.. đi.”

Hồ Lân hôn nàng, tiếp tục động tác va chạm phía dưới.

Cuối cùng Lý Mân hôn mê bất tỉnh.

Buổi sáng hôm sau, Lý Mân vừa tỉnh dậy đã đánh thức Hồ Lân đang nằm ngủ bên cạnh: “Ta còn chưa thấy nguyên hình của chàng mà!”

Hồ Lân nở to mắt, ánh mắt như đang thanh minh: “Lần thứ nhất ta còn chưa làm xong mà.”

“Rõ ràng chàng đã xong rồi!” – Lý Mân vạch trần hẳn.

“Còn chưa có bắn” – Hồ Lân lại xoay người đè lên Lý Mân.

Lý Mân nhớ lại tình hình đêm qua, nhất thời kinh hãi, nàng vội xin tha: “Hồ Lân, ta không cần nhìn nguyên hình của chàng nữa, không cần nhìn nữa a!”

Hồ Lân vui đầu vào ngực nàng, vừa hôn vừa nói: “Nhưng nương tử, vì phu lại muốn cho nàng xem nguyên hình của vi phu...”

Mười ngày sau, mỗi khi Lý Mân nhìn thấy tiểu hồ ly có bộ lông đen bóng, mắt xanh sáng nằm ngủ trên bộ ngực trần của mình đã không còn bất ngờ nữa. Nàng ôm hẳn trong ngực, con buồn ngủ nhanh chóng ập đến.

*****

Chẳng mấy chốc đã đến tháng ba, mọi người đều nô nức tham gia hội đập thanh, dân chúng trong huyện Chân Định thường đến ven hồ ngoài thành để dạo chơi.

Hồ Lân cũng mang Lý Mân, Triệu Thống và Lão Hòe tới ven hồ ngoài thành để tham gia hội đập thanh.

Hoa đào bên hồ nở rộ, cảnh liễu rung rinh, du khách tấp nập như mắc cửi, đúng là một cảnh ngày xuân tươi đẹp.

Lý Mân đang chỉ cho Hồ Lân thấy một cây bồ công anh thì có một giọng phụ nữ quen thuộc truyền tới: “Phải Lý Mân muội muội đó không?”

Nàng ngẩng đầu nhìn, nhận ra đó là một thiếu phụ mặc áo váy màu đỏ đang cười nhìn mình, thì ra là Mã Vân Nương – bạn chơi cùng nàng hồi bé.

Gia đình của Mã Vân Nương cách Triệu gia trang không xa, trước đây thường tới chơi với Lý Mân, sau đó nàng ta được gả tới huyện Chân Định.

Mã Vân Nương mỉm cười đi tới đối diện.

Từ khi trong thôn có lời đồn Lý Mân bỏ trốn với nam nhân, đã hơn mười năm nàng không gặp Lý Mân. Khi nàng mới nhìn thấy Lý Mân, tuy rằng hình dáng Lý Mân có lớn lên nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra hình bóng thời thiếu nữ, bèn tiến lên thử chào hỏi, không ngờ đúng thật là Lý Mân.

Lão Hòe đưa Triệu Thống đi nghịch nước.

Mã Vân Nương và Lý Mân khoác tay nhau đi phía trước; chồng của Mã Vân Nương và Hồ Lân yên lặng cùng đi phía sau.

Mã Vân Nương không ngờ trượng phu của Lý Mân lại đẹp như vậy, nàng ta lén nhìn vài lần, sau đó thì thảo với Lý Mân: “Lý Mân, chẳng trách muội muốn bỏ trốn cùng người kia, thì ra hẳn tuấn tú như vậy a!”

Lý Mân cười hi hi, chẳng biết nói thế nào.

“Có điều...” – Mã Vân Nương đánh giá trên dưới Lý Mân một chút rồi nói tiếp – “Lý Mân, mấy năm nay muội già đi nhiều, trượng phu thì đẹp trai thế kia, sao muội có thể trông được hẳn.”

Nàng ta cố ý che miệng cười: “Nhìn quần áo của vợ chồng muội đẹp để quý giá, trong nhà chắc cũng có không ít tiểu thiếp đúng không?”

Bên ngoài Lý Mân cười nhưng trong lòng không cười: “Trượng phu của tỷ cũng thật tuấn tú, khí phái lịch sự, trong nhà chắc cũng có không ít oanh yến?”

Mã Vân Nương ngẩng cao đầu: “Đám phụ nữ đó, hừ, ta chỉ cần động cái cổ tay, các nàng cũng chẳng làm được chuyện gì!”

Buổi tối trở về nhà, Lý Mân có chút nuốt com không trôi, nàng nhìn Hồ Lân mấy lần, sau đó đặt bát đĩa xuống đi ra ngoài.

Hồ Lân vội đuổi theo.

Lý Mân tản bộ trong sân.

Hồ Lân đi đằng sau nàng, cùng nàng tản bộ.

Hắn nghĩ ngợi, rốt cuộc cũng nghĩ ra.

Lúc ban ngày, tuy đi cách nhau một đoạn nhưng Hồ Lân vẫn có thể nghe thấy rõ ràng đoạn đối thoại kia của Lý Mân. Lúc ấy vì thể diện của Lý Mân mà hắn đã tận lực làm không ít động tác sến súa, nói không ít lời buồn nôn, không ngờ Lý Mân vẫn phiền muộn.

Hồ Lân ngẫm nghĩ, sau đó nói với Lý Mân: “Nương tử, có một loại đan dược tên là Tử Kim Hoán Nhan Đan có thể bảo trì dung nhan, có điều...”

“Có điều cái gì?” – Lý Mân xoay người nhìn hắn, vội vã hỏi.

Trước giờ nàng không để ý tới dung mạo, nhưng hôm nay bị Mã Vân Nương kích thích một chút mới nhận ra, Hồ Lân đúng là rất đẹp, lần đầu tiên nàng có cảm giác bị đe dọa.

Hồ Lân trầm ngâm một lát mới nói: “Có điều luyện chế có chút phiền toái.”

Lý Mân đi tới gần Hồ Lân, kéo kéo, rung lắc ống tay áo hắn, ngửa đầu nhìn hắn tha thiết mong chờ: “Hồ Lân...”

Được Lý Mân làm nũng, xương cốt toàn thân Hồ Lân sắp mềm nhũn cả, hắn vội đề xuất yêu cầu: “Vậy nàng phải đi hái thuốc cùng ta.”

“Được” – Lý Mân sáng khoái đáp ứng.

Nếu hai vợ chồng đã quyết định đi hái thuốc, vậy phải trả Triệu Thống về cho cha mẹ hắn rồi.

Triệu Vân đã đưa vợ và con trai thứ Triệu Nghiêm tới nước Thục, Hồ Lân đề xuất ý kiến đưa Triệu Thống đến nước Thục.

Triệu Thống nghe thấy sắp được đưa về với cha mẹ, trong lòng tuy vui mừng nhưng vẫn không nở xa cô cô. Hắn ôm Lý Mân, mặt cọ lên mặt Lý Mân, lưu luyến mãi không nở rời.

Lý Mân nhìn Triệu Thống, trong lòng nàng cũng không yên, cuối cùng đã dao động, bèn nói với Hồ Lân: “Hay là đợi thêm mấy năm nữa, để A Khuyển lớn thêm chút rồi chúng ta mới đi hái thuốc?”

Hồ Lân vội cãi: “Lý Mân, nàng thật ích kỷ nha! Nàng chiếm lấy A Khuyển, chẳng lẽ Tưởng thị tẩu tẩu không nhớ A Khuyển sao?” (Kui: chả biết ai muốn đuổi ai đi để chiếm ai à.. Hồ Lân: *chuẩn bị bắt quyết*... Kui: *cong mông chạy*)

Lý Mân cảm thấy từ ‘chiếm lấy’ kia thực khó nghe, nàng trừng mắt với Hồ Lân: “Vậy chúng ta đưa A Khuyển đến nước Thục với cha mẹ, sau đó ở lại một thời gian để giúp hắn hòa nhập.”

Hồ Lân đành phải đồng ý: “Vậy cũng được, nhưng không được ở lại lâu đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 50: Lời Thề Của Hồ Lân

Sau khi đưa A Khuyển tới nước Thục, Lý Mân mới ở lại ba ngày đã bị Hồ Lân giục rời đi.

Triệu Vân không tiện níu kéo, nhưng hắn vẫn đưa tiễn Lý Mân tới mười dặm ngoài thành.

Trong lòng hắn biết, lần này Lý Mân rời khỏi, e là kiếp này khó gặp lại, cho nên hắn luôn nhìn nàng chăm chú. Nàng là biểu muội của hắn, cũng từng là người yêu của hắn, là người mà đời này hắn không sao quên được.

Khỏe mắt Lý Mân ướt át, nàng nhìn Triệu Vân, đây là người mà nàng đã thích trong rất nhiều năm, là người mà nàng đã cho rằng chỉ khi ở bên hắn nàng mới được hạnh phúc.

Đó là một người đàn ông đội trời đạp đất, một nam nhân tốt.

Nhưng vận mệnh có quỹ đạo của riêng nó, hai người bọn họ từ giờ khó có thể chung đường.

Lý Mân ngồi vào xe ngựa, Triệu Vân nhìn theo xe ngựa ‘lộc cộc’ đi xa dần.

Triệu Vân dắt ngựa, hắn đứng dưới mái đình, dõi mắt nhìn xe ngựa dần biến mất trong buổi chiều tà.

Một trận gió nhẹ thổi phất qua, gió mang theo chút mưa bụi.

Hồ Lân cười ngựa đi bên cạnh xe ngựa, trên mặt không cảm xúc, trong lòng như có vạn con ngựa chạy qua.

Cái cảnh chia tay đau buồn man mác này tuyệt đối không phải là điều hắn muốn thấy!

Vào lúc đó, Hồ Lân đã lập lời thề: Kiếp này của Lý Mân đừng hòng nghĩ trở lại nước Thục!

Một năm sau, Từ Kim Hoán Nhan Đan đã được luyện thành.

Vì để Lý Mân ăn đan dược thuận lợi, Hồ Lân chế Từ Kim Hoán Nhan Đan thành những viên nhỏ như hạt đậu xanh. Trước khi Lý Mân ăn Từ Kim Hoán Nhan Đan, Hồ Lân còn tiến hành điều dưỡng cơ thể nàng.

Đến ngày ăn đan dược, Lý Mân thấy Hồ Lân chuẩn bị một thùng nước tắm bốc khói trong phòng, sau đó còn đun thêm khá nhiều nước ấm. Nàng đang muốn hỏi Hồ Lân thì bị hắn lột sạch toàn thân, thả vào trong thùng nước ấm.

Lý Mân ngâm nước ấm, Hồ Lân cầm chén trà và đan dược tới.

Tổng cộng có tám viên đan.

Lý Mân ghét nhất là uống thuốc, nàng nhăn mặt hỏi Hồ Lân: “Sao lại có nhiều thuốc vậy?”

Hồ Lân kéo cái ghế dựa tới cạnh thùng tắm, hắn nghe nàng hỏi thì cười tít mắt rồi đáp: “Tám viên quá nhiều sao? Hay để ta hợp chúng thành một viên to bự nhé?”

Lý Mân tưởng tượng tới hình dạng hợp thể ‘vĩ đại’ của tám viên thuốc, đành chấp nhận số phận, nhận lấy tám viên đan, chia làm hai lần để uống.

Hồ Lân cười cười, hắn nhìn nàng uống thuốc xong thì nhanh chóng đưa cốc nước đường cho nàng.

Lý Mân uống thêm vài ngụm mới trả cốc lại cho Hồ Lân.

Hồ Lân tới gần nàng, cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng một cái, thấp giọng hỏi: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Lý Mân gật đầu.

“Nàng nhắm mắt lại” – Hồ Lân trầm giọng nói.

Lý Mân nhắm hai mắt, nàng cảm thấy đôi tay Hồ Lân chạm vào lưng mình, sau đó có một luồng hơi ấm tiến vào trong cơ thể, chậm rãi lan tỏa, khiến nàng mê đi.

Sau khi Lý Mân tỉnh lại, nàng thấy Hồ Lân đã lau sạch cơ thể cho nàng, mà nước trong bồn tắm đã trở nên đen kịt.

Thấy nàng tỉnh, Hồ Lân lại hôn nhẹ một cái lên môi nàng.

Khi Hồ Lân lùi lại, cười cười nhìn nàng, Lý Mân mới phát hiện trên trán hắn có một lớp mồ hôi mỏng mịn.

Về thanh xuân của Lý Mân đã được giữ lại, da thịt vừa trắng vừa căng mọng, trông chỉ như người hai mươi tuổi.

Nhưng Hồ Lân không nói cho nàng biết, thuốc mà hắn cho nàng uống không phải là Từ Kim Hoán Nhan Đan gì đó mà là Thiên Vương Tục Mệnh Đan.

Thân thể Lý Mân rất yếu, đã định trước sẽ không thể sống thọ, hắn không thể thay đổi thiên mệnh, nhưng có thể cố gắng hết sức để kéo dài tuổi thọ cho nàng.

Sau khi Lý Mân ăn Thiên Vương Tục Mệnh Đan lại được hắn dùng tu vi để tăng cường, nhất định có thể sống thêm hai mươi năm nữa.

Một tháng sau đó, Lý Mân toàn phải trốn trong nhà không dám gặp người. Nàng nhìn gương mặt trong kính không hề thay đổi, cầu khẩn Hồ Lân: “Hồ Lân, hay là chàng cứ cho ta già đi.”

Hồ Lân liếc xéo nàng.

Lý Mân ngẫm nghĩ: “Già chậm một chút là được rồi, không cần cứ trẻ mãi không thay đổi thế này, ta sẽ cảm thấy mình cũng biến thành yêu quái mất.”

Hồ Lân tròn mắt: “Yêu quái thì sao?”

Lý Mân đảo tròn mắt, kéo ống tay áo hất làm nũng: “Chàng cũng giống ta, cùng ta biến già có được không?”

Hồ Lân nhìn Lý Mân, khẽ gật đầu. Hắn đảo tròn mắt nhưng miệng lại nói: “Ta đưa nàng đi du ngoạn khắp nơi.”

Hắn biết, lý do Lý Mân không muốn có dung nhan trẻ trung mãi mãi có lẽ là sợ kinh động dân chúng ở An Nhạc Lữ.

Hồ Lân bèn đưa Lý Mân tới rất nhiều nơi, cuộc sống của hai người thật sự hạnh phúc.

Hai mươi năm thoáng cái trôi qua.

Khi Lý Mân cảm thấy sự thay đổi của cơ thể, nàng yêu cầu Hồ Lân đưa nàng về nhà.

Vậy là bọn họ trở về An Nhạc Lữ.

Hồ Lân và Lý Mân cùng ngồi trong xe ngựa.

Dung nhan Lý Mân vẫn trẻ trung như trước, còn Hồ Lân lại cố tình biến thành dáng vẻ trung niên.

Lão Hòe lúc này cũng đã có dáng vẻ của một thanh niên, hắn trở về trước để thu dọn căn nhà.

Trải qua hai mươi năm, An Nhạc Lữ đã có nhiều đổi thay, nhưng vẫn còn rất nhiều người quen.

Khi bọn họ về tới An Nhạc Lữ chính là lễ trừ tịch đêm ba mươi.

Bắt đầu từ ngày mùng một, Lý Mân được Hồ Lân biến hóa cho thành dáng vẻ trung niên. Chỉ cần thân thể cho phép là nàng sẽ cùng Hồ Lân đi chào hỏi hàng xóm hoặc tiếp đãi người quen.

Tuy rằng hai người bọn họ đều có dáng vẻ trung niên nhưng chẳng bao giờ sợ bị người ta chê cười: khi đi trên đường, Hồ Lân luôn nắm tay thế tử; khi ngồi xuống, cho dù chỗ ngồi của hai người bị tách ra, ánh mắt Hồ Lân cũng không rời thế tử.

Hắn muốn cùng nàng trải qua những ngày cuối cùng này, hắn muốn nhớ kỹ nàng, mỗi ngày đều muốn khắc sâu dáng vẻ nàng, để kiếp sau có thể sớm tìm thấy nàng.

Những ngày ảm áp ngọt ngào luôn qua rất nhanh, nháy mắt đã qua tháng giêng.

Gió xuân đã về.

Khi cơn gió đầu xuân lạnh lẽo từ phương Bắc tìm đến, Lý Mân đã tỉnh ngủ từ lâu.

Đây là việc khá hiếm gặp, bởi từ tháng chạp năm ngoái, nàng đã phát hiện thân thể bắt đầu suy nhược. Đã khá lâu rồi, có lẽ khoảng hai tháng nàng chưa có được một giấc ngủ ngon.

Hồ Lân luôn ở bên nàng, an ủi nàng, nhưng điều đó cũng chẳng giúp ích được mấy.

Lý Mân chỉ cảm thấy bên trong cơ thể như bị lửa đốt, lực phủ ngũ tạng đều đau, nhất là chỗ đã từng bị đao chém phải kia.

Từ lần đầu tiên nàng bị mất ngủ, Hồ Lân liền bắt đầu không ngừng luyện chế các loại đan dược. Hắn cầu khẩn nàng ăn các loại đan, ép nàng uống các loại dược.

Nhưng nàng là Lý Mân, là Lý Mân được nuông chiều từ nhỏ, làm sao có thể chịu được hành hạ như vậy ?

Nàng đánh Hồ Lân, mắng Hồ Lân, từ chối ăn đan dược và uống thuốc kia.

Cuối cùng đến đêm qua, Lý Mân bỗng nhiên ngủ thiếp đi trong vòng tay Hồ Lân, ngủ thẳng một mạch đến bình minh, sau đó nhanh chóng tỉnh táo.

Hồ Lân kiệt lực nói với bản thân, rằng đây là biểu hiện Lý Mân đã khỏi hẳn.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, Lý Mân đã đến cảnh dầu hết, đèn tắt.

Sau khi nhận vết đao đó, thân thể của nàng đã phải gắng gượng đến cực hạn, là Hồ Lân dùng tu vi nhiều năm để đổi lấy sinh mệnh của nàng.

Lý Mân có thể sống được hai mươi năm qua cũng nhờ Hồ Lân dùng đan dược tẩm bổ và hao phí tu vi năm này qua năm khác đổi lấy.

Bên ngoài gió lạnh gào thét, trong phòng lại ấm áp như xuân.

Lý Mân rúc vào trong lòng Hồ Lân, mỉm cười hỏi hân: “Hồ Lân, nếu như có kiếp sau, chàng có muốn gặp ta nữa không?”

Trong mắt Hồ Lân đã dâng đầy nước mắt: “Muốn chứ!” Ta sẽ luôn đợi nàng, chờ nàng chuyển kiếp, sau đó đến tìm nàng, xuất hiện trước mặt nàng.

Nụ cười của Lý Mân trở nên ngọt ngào: “Vậy chàng phải đồng ý với ta, chàng chỉ được yêu mình ta, phải chiều ta, phải thương ta, cái gì cũng phải nghe theo ta, không được bất nạt ta...”

“Ừ” – Hồ Lân nhìn đôi mắt đang dần âm đậm của nàng, giọng hân run rẩy: “Ta đồng ý với nàng, ta xin thề, kiếp sau ta nhất định sẽ không lừa nàng bất nạt nàng như kiếp này, nhất định sẽ chiều nàng thương nàng, cái gì cũng nghe theo nàng...”

Lý Mân cảm thấy bản thân như đang rơi vào một giấc ngủ khôn cùng, câu nói cuối cùng của nàng là —— “A, không biết biểu ca bây giờ thế nào...”

Hồ Lân ôm thân thể đang dần lạnh đi của Lý Mân, lòng hân cũng trở nên giá lạnh. Hân chỉ nhớ mình đã đồng ý với Lý Mân, kiếp sau nhất định sẽ chiều nàng thương nàng, cái gì cũng nghe theo nàng, nhất định không bất nạt nàng...

Tiệm thuốc nhà họ Hồ ở An Nhạc Lũy bỗng nhiên cháy.

Sau trận lửa lớn, cả tòa nhà của họ Hồ chỉ còn là một đồng đồ nát.

Mùa xuân năm tiếp theo, trong đồng hoang tàn đột nhiên mọc một cây hòe nho nhỏ.

Cây hòe nhỏ chậm rãi lớn lên, dần biến thành một cây hòe lớn cành lá um tùm.

Trong bốn trăm năm sau đó, thời gian như trôi đưa, nhiều lần An Nhạc Lũy rơi vào cảnh chiến tranh, dần trở thành một nơi hoang vu, chỉ có cây hòe cổ thụ kia vẫn hiên ngang bất khuất, tiếp tục sinh trưởng.

*****

Đôi lời của tác giả:

Năm 172 sau Công Nguyên, Triệu Vân ra đời;

Năm 175 sau Công Nguyên, Lý Mân ra đời;

Năm 190 sau Công Nguyên, Lý Mân mười lăm tuổi, Triệu Vân mười tám tuổi, Hồ Lân xuất hiện;

Tháng hai năm 229 sau Công Nguyên, Lý Mân bệnh chết;

Tháng tư năm 229 sau Công Nguyên, Triệu Vân bệnh chết.

Quyển này vậy là đã kết thúc ~

Quyển bốn ‘Mẫu Đơn Phú’ có bối cảnh vào năm 727 sau Công Nguyên, tức mười bốn năm sau khi Đường Minh Hoàng lên ngôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 51: Biểu Huynh Biểu Muội

Từ khi Thiên Hoàng chuyển kinh đô từ Trường An tới Đông Đô Lạc Dương, loài hoa mẫu đơn mà quý phi yêu thích nhất cũng dần du nhập vào thành Lạc Dương. Nhờ vào vẻ hoa lệ ngát hương, lại có ý nghĩa là ‘cát tường phú quý’, ‘phồn vinh hưng thịnh’, chẳng mấy chốc ở Lạc Dương đã lưu truyền mấy vần thơ:

“Chỉ có mẫu đơn là quốc sắc

Hoa thời nở rộ rộn kinh thành” *

Còn có nhà thơ viết bài “Mẫu đơn phú”, trong đó có hai câu thơ nổi tiếng:

“Trăm đoá đỏ rực rỡ

Chẳng lẫn một đốm trắng”

Chỉ nhìn vào những vằn thơ như vậy cũng có thể thấy vị thế bất phàm của hoa mẫu đơn ở Đại Đường.

Sau này, dù quý phi đã qua đời nhưng hoa mẫu đơn vẫn còn đó, thậm chí độ phổ biến còn hơn xưa. Lại có câu “Một bụi hoa đỏ tươi, mười nhà cùng làm thơ” đã chứng minh thêm về độ được yêu thích của hoa mẫu đơn. Ven bờ sông ngoài thành Lạc Dương có rất nhiều hộ nông dân chuyên trồng hoa mẫu đơn, nhưng nơi sản sinh ra loại mẫu đơn nổi tiếng nhất Lạc Dương chính là nhà của “Lý Mẫu Đơn”.

“Lý Mẫu Đơn” tên gọi là Lý Thuận Chương, trong nhà có mấy đời nối tiếp nhau trồng mẫu đơn. Đến đời của Lý Thuận Chương, hẳn không những thành thạo nghề làm vườn còn nuôi trồng ra được mẫu đơn trăm cánh, lập tức nổi tiếng ở Lạc Dương, sau đó phát tài, trở thành phú hộ nổi tiếng xa gần.

Đường tiền tài của Lý Thuận Chương rất thông thuận, nhưng đường con cái lại không được tốt.

Hắn và thê tử Hồ thị đã phấn đấu nhiều năm nhưng chỉ sinh được một đứa con gái, tên chữ là Lý Mân, tên thường gọi là Mân Nương.

Lý Thuận Chương say mê nghề làm vườn, tuy chỉ có một đứa con gái nhưng cũng không nghĩ tới chuyện mua tỳ nạp thiếp để sinh con trai nối dõi. Trái lại, hắn rất nuông chiều con gái, trong lòng luôn nghĩ tương lai sẽ tuyển một đứa nhỏ ưu tú làm con rể, vậy là cũng yên tâm rồi.

Có điều, tuy ý định của Lý Thuận Chương và thê tử Hồ thị rất tốt, nhưng con gái Lý Mân lại không chịu hợp tác.

Từ nhỏ Lý Mân đã tham ăn.

Nhà nàng giàu có, cha mẹ chiều chuộng, trước giờ không bao giờ quản chuyện ăn uống của nàng, bởi vậy nàng mới mười bốn tuổi mà đã mặt tròn, eo thô, mông lớn, béo đến nỗi không có cách nào gấp người... (Kui: kiếp này coi bộ... hay ho nha =)))

Hồ thị thấy con gái mỗi năm mỗi to ra, vừa tham ăn vừa tùy hứng trong ngành, không thể không lo lắng, liên tục thờ dài.

Lý Thuận Chương thì lại nói: “Nhà ta có tiền, gia tài to như thế còn sợ không tìm được con rể như ý sao?” (Kui: O_O!)

Hồ thị nghe thế thì ngẫm nghĩ một hồi, sau đó cũng cảm thấy là đúng, cũng không lo lắng nữa, đối với con gái càng nuông chiều hơn. Vì thế nên Lý Mân càng trở nên tùy hứng bướng bỉnh, hình thể bên ngoài thì ngày càng phì ra.

Bởi vì hình thể Lý Mân to lớn, nhà có tiền có tiếng nói nên trong số mấy bé gái cùng tuổi trong thôn, nàng được tôn là lão đại.

Có điều, thân thể to lớn không tỷ lệ thuận với dung tích não, trước đây nàng thường ‘được’ cấp dưới lừa mua đồ ăn mua khăn tay cho các nàng, sau khi lớn hơn một chút thì ‘được’ đồ mua trang sức, cho mượn quần áo.

Trong số mấy cấp dưới của nàng, dịu dàng nhất, đẹp nhất chính là Bạch Tú Nhi – con gái lớn nhà hàng xóm Lý Mân, cũng là một nhà trồng mẫu đơn.

Bạch Tú Nhi trời sinh đã có khuôn mặt trắng hồng, mắt như hoa đào, sóng mắt như nước, thân hình nhỏ nhắn hoạt bát, là người khôn khéo hiểu chuyện. Nếu không phải vì đồng thức ăn, y phục và trang sức của Lý Mân, nàng sớm đã được đám con gái tôn làm lão đại.

Phong tục Đại Đường cởi mở, không hề cấm thiếu nam và thiếu nữ chơi cùng nhau. Mỗi buổi sớm ngày mùng ba tháng ba, nam nữ ở thành Lạc Dương đều mặc quần áo đẹp, trang điểm rạng rỡ, tụ tập dạo chơi bên bờ sông Lạc Thủy ở ngoài thành.

Lý Mân, Bạch Tú Nhi và mấy thiếu nữ khác cũng trang điểm xinh đẹp ngát hương, rủ nhau tới bờ Lạc Thủy dạo chơi.

Tầm mắt Lý Mân rất tốt, nàng liếc một vòng đã trông thấy một đám thiếu niên dưới gốc cây liễu ven sông, trong đó có một thiếu niên áo xanh, mày kiếm mắt sáng rất là anh tuấn. Trái tim nàng phút chốc đập mạnh, lén lút ngắm thêm vài lần.

Lý Mân nhìn thấy, đám con gái đi cùng đương nhiên cũng thấy.

Đám thiếu niên kia cũng trông thấy Bạch Tú Nhi trong đám thiếu nữ bên này, cũng thỉnh thoảng lén nhìn qua.

Tuy ngoại hình Lý Mân to lớn nhưng bên trong thân hình đó lại ẩn giấu linh hồn vừa nhỏ vừa nhát như chuột. Tuy nàng ái mộ thiếu niên áo xanh kia nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Sau khi Bạch Tú Nhi cười ngọt ngào với đám kia một cái, mấy người thiếu niên bèn cử ra một người đại diện, đến mời các nàng cùng chơi đá cầu.

Vậy là hai đám thiếu niên thiếu nữ họp lại một chỗ, cùng nhau chơi đùa.

Lúc chia tay, hai bên đã ước hẹn ngày mười lăm tháng ba gặp lại ở bờ Lạc Thủy.

Sau lần này, thu hoạch duy nhất của Lý Mân là biết được thiếu niên áo xanh kia tên là Lý Húc, nhà ở trong thành Lạc Dương.

Chờ đợi mười hai ngày, nộ tính trong Lý Mân chồm nổ, lần đầu nàng nếm được nỗi khổ tương tư.

Ngày mười lăm tháng ba đến, Lý Mân trang điểm đến trắng bóc cả mặt, kích động đi theo đám con gái tới nơi ước hẹn.

Hôm nay Lý Húc mặc một thân áo tím, mặt như thoa phấn, môi như phủ son, trông cực kỳ xuất chúng.

Lý Húc và Bạch Tú Nhi đều là nam thanh nữ tú, xinh đẹp mười phần nên nhanh chóng trở nên thân thiết. Hai người mất đi mây lại, cho thấy đã nảy sinh tình ý.

Lý Mân lại chỉ có thể yên lặng đứng nhìn, ăn một bụng đắng, nén một bụng buồn.

Sau khi về nhà, Lý Mân bắt đầu phát tiết. Nàng đá ngã lẫn vô số chậu hoa, ném vỡ vô số ấm tách, khiến nha hoàn Ngụy Tử phải giật mình chạy ra ngoài. Thực ra lúc Lý Mân tức giận chỉ trút giận lên đồ đạc chứ không bao giờ mắng mỏ nha hoàn, có điều lá gan của tiểu mỹ nhân Ngụy Tử này rất nhỏ, bị nàng dọa nên sợ chạy mất.

Vợ chồng Lý Thuận Chương và Hồ thị vội tới an ủi con gái.

Sau khi được biết chân tướng sự việc rõ ràng, Hồ thị mạnh miệng nói: “Con gái, con vừa lòng ai cứ nói cho cha mẹ, nhà ta có rất nhiều bạc, không lo nhà nó không mắc câu!” (Kui: *tê chồng vớ*, 2 bác thật bá đạo!)

Lý Mân nghe vậy càng khóc to hơn.

Nàng đã mười bốn tuổi nên đương nhiên biết, Lý Húc yêu Bạch Tú Nhi thon thả xinh đẹp, sẽ không thích mình béo ụt ịt thế này.

Chính vào lúc này, tiểu nha đầu Ngụy Tử chạy vào, hồng hồng hỏ hỏ nói: “Lão gia, phu nhân, bên ngoài có một người tới, nói là cháu ngoại của phu nhân, họ Hồ!”

Tuy xuất thân của Lý Thuận Chương và Hồ thị là nông dân trồng hoa, địa vị không cao, cũng chỉ có Ngụy Tử là nha hoàn, nhưng vì để biểu lộ vị thế, Hồ thị đã dặn Ngụy Tử phải xưng hô với ba người trong nhà là “Lão gia”, “Phu nhân”, “Tiểu thư”.

Lý Thuận Chương và Hồ thị nghe thấy vậy thì không buồn an ủi con gái nữa, nhanh chóng ra nghênh đón.

Một thời gian trước, nhà mẹ đẻ của Hồ thị ở bên ngoài thành Toái Diệp có đưa thư tới, nói là anh trai và chị dâu của nàng đã bị bệnh qua đời, cháu trai là Hồ Lân muốn tới nhờ cậy, không ngờ tới nhanh như thế.

Lý Mân đang khóc lóc ní non trên giường thì nghe thấy mẫu thân gọi: “Mân Nương, mau ra gặp biểu huynh nào!”

Lý Mân dùng ống tay áo lau cặp mắt đã khóc sưng đỏ. Nàng nhìn theo hướng cha mẹ chỉ, hai mắt nàng đầm lệ mông lung, chỉ thấy mờ mờ đó là một thiếu niên thanh tú độ mười sáu, mười bảy tuổi, tóc đen áo trắng, rất dễ nhìn, nhưng cặp mắt lại có màu xanh biếc.

Nàng đã từng nghe mẫu thân nói, bác đầu của nàng là người Hồ, từ lúc sinh ra đã có cặp mắt xanh, không ngờ vị biểu huynh này cũng có mắt xanh.

Hồ Lân nhìn Lý Mân, không nhịn được phải mỉm cười.

Hắn tự giam mình trong thân cây của Lão Hộc, đợi gần năm trăm năm, không ngờ Lý Mân thon thả ngày xưa đã biến thành hình dạng này.

Hồ Lân mỉm cười đánh giá từ đầu đến chân Lý Mân, từ đôi mắt mờ nước rồi tới khuôn mặt tròn vo trắng nõn, cái cằm, bộ ngực lớn, eo thùng nước, mông lớn, cuối cùng là hai bàn chân to bè thò ra bên dưới gấu váy.

Hồ Lân ghìm lòng để không cười thành tiếng, hắn cảm thấy cực kỳ thân thiết: Lý Mân như vậy vẫn là thê tử của hắn, là nữ nhân của hắn.

Hồ Lân khẽ mỉm cười, cặp mắt hồ ly hẹp dài hơi nheo lại: “Mân Nương?”

*****

Chú thích:

*Đây là bài thơ “Ngắm mẫu đơn” nổi tiếng thời Đường.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 52: Đưa Muội Đi Xem

Lý Mân khóc nức lên một tiếng, hai mắt sưng đỏ lại bắt đầu ầng àng nước. Miệng nàng run run, tiếng khóc bật ra, khóc đến nỗi nức lên, hai bờ vai giật giật.

Hồ Lân không nhấc tâm nhìn cảnh nàng khóc, hần tới bên giường, ngồi xuống cạnh Lý Mân. Tay phải hần vỗ nhẹ lưng Lý Mân, tay trái lấy ra một cái khăn lụa, nhẹ nhàng lau nước mắt nước mũi của nàng.

Hồ Lân nhìn bộ dạng thê thảm của Lý Mân, giọng hần dịu dàng đến cực điểm: “Mân Nương, có chuyện gì vậy? Nói ca ca nghe được không?”

Lý Mân dần ngưng khóc, nhưng vẫn không ngừng nức cụt.

Hồ Lân chậm rãi nói: “Thử nuốt một ngụm xuống đi.”

Lý Mân ngửa đầu, cố gắng nuốt một ngụm khí, nàng nhủ may chớp mắt, biểu cảm phong phú mười phần.

Hồ Lân sai bảo gã nô tài đi cùng hần: “Lão Hòe, mau mang chén nước tới cho tiểu thư.”

Lão Hòe vâng dạ, sau đó lùi xuống.

Lý Thuận Chương và Hồ thị rất vừa lòng với cảnh Hồ Lân an ủi Lý Mân, lúc này mới ngồi xuống ghế, bắt đầu hỏi thăm tình hình của người nhà ở thành Toái Diệp.

Vì chị dâu của Hồ thị có mắt màu xanh nên khi bà vừa thấy Hồ Lân cũng có đôi mắt xanh đã nhận định đó chính là cháu trai mình. Do con gái làm âm ỉ nên bà không có cách nào hỏi han, lúc này mới được rồi, bà vội ân cần thăm hỏi.

Hồ Lân rủ mắt, thản nhiên trả lời: “Người nhà họ Hồ xưa nay ít ỏi, cha mẹ cháu đều đã qua đời, Hồ Lân cô độc mới đành đến nhờ cậy cô chú.”

Hồ thị thấy hần nói thế, bà nghĩ tới hần tuổi còn nhỏ mà đã phải trải qua nhiều khó khăn như vậy, không nhịn được cảm thấy đau trong lòng. Bà tới bên cạnh Hồ Lân, vỗ vỗ trên vai hần: “Hồ Lân, từ nay về sau cháu ở lại nhà cô cô đi, chúng ta nuôi thùng com Mân Nương được thì nhất định sẽ không để cháu bị đói!”

Tính Lý Thuận Chương ôn hòa lương thiện, ông nghe thê từ nói vậy thì vội nói: “Đúng, cháu cứ yên tâm ở lại nhà chúng ta đi!”

Hôm nay vì có cháu trai đến nên Hồ thị không thôi com, Lý Thuận Chương thì đi đặt một bàn tiệc ở tửu lâu gần đó.

Sau khi Lý Thuận Chương ra khỏi cửa, Hồ thị mang theo Ngụy Tử và Lão Hòe tới sắp xếp phòng cho Hồ Lân ở trên lầu.

Phong thủy của nhà họ Lý rất tốt, ngôi nhà nằm trên đường lớn hướng Chính Bắc trong thôn, cửa chính hướng Nam, sau khi đi qua cửa chính, đi vòng qua một bức tường bình phong gần cổng sẽ tới một cái sân không lớn không nhỏ, trong sân có hai cây hoa quế.

Nhà chính là một tòa lầu hai tầng, mỗi tầng có hai phòng nhỏ một phòng to. Lý Thuận Chương và Hồ thị ở tầng dưới, Lý Mân ở tầng hai trong phòng ngủ phía Đông. Phía Đông tòa lầu là phòng bếp, phòng kho, phòng chứa củi; phía Tây cũng có ba gian phòng, một gian là phòng khách, một gian là phòng của Ngụy Tử, một gian là phòng chứa đồ linh tinh.

Sau nhà chính là hậu viện. Diện tích hậu viện của Lý gia rất rộng, đó chính là vườn hoa mẫu đơn của Lý Thuận Chương, ngoài đất trồng hoa còn có giếng lấy nước.

Hồ thị làm việc rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã sắp xếp cho Hồ Lân ở trong phòng ngủ phía Tây tầng hai, cách phòng ngủ của Mân Nương chỉ vài bước chân. Thật ra suy nghĩ của bà cũng đơn giản, anh trai và chị dâu đã không còn, bản thân mình lại không có con trai, cháu cũng như con mình, là ca ca của Mân Nương, huynh muội chúng nó còn cần kiêng dè cái gì?

Lý Mân vẫn còn đang đắm chìm trong thương tâm, nàng ngồi trên giường, cách một lúc lại thút thít khóc một chút. Hồ Lân ngồi bên cạnh, tuy hần không nói chuyện nhưng cách một hồi lại thay khăn cho nàng lau, rót trà cho nàng uống, hoàn thành công tác hậu cần một cách hoàn mỹ.

Sau đó Lý Thuận Chương trở về nhà, mang theo số đặt bàn của tửu lâu.

Đến lúc cả bàn tiệc được bày ra, Lý Mân vốn đang thương tâm cực độ ngửi được mùi gà quay nàng thích nhất, dần không khóc nữa, bắt đầu liếc mắt sang bàn tiệc phía bên kia.

Lý Thuận Chương và Hồ thị biết tính tình con gái mình nên cố ý không cho nàng, còn liên tiếp mời Hồ Lân: “Hồ Lân, mau tới đây ăn đi.”

Hồ Lân liếc Lý Mân, mỉm cười nói: “Mân Nương tới đây ăn nào.”

“Ừ” – Lý Mân khẽ gật đầu, nàng bò từ trên giường xuống, lạch bạch chạy đến ngồi cạnh bàn. Khóc cũng là một chuyện rất hao phí thể lực, cho nên nàng rất đói.

Lý Mân thèm thường nhìn mâm đồ ăn thịnh soạn trước mặt, nếu là mọi khi thì nàng đã bắt đầu ăn ngấu ngiến, nhưng hôm nay có biểu ca xa lạ ở đây, nàng không muốn làm mất mặt cha mẹ, chỉ đành đau khổ nhẫn nhịn.

Hồ Lân cười khẽ, cũng ngồi xuống cạnh Lý Mân.

Lý Mân ăn hơi nhanh, không ngừng nhét đồ ăn vào trong miệng.

Hồ Lân ăn rất ít, hân ngồi bên tay trái Lý Mân, thuận lợi gấp đồ ăn cho nàng.

Lý Thuận Chương và Hồ thị ngồi cạnh mà mặt mày hớn hờ, trong lòng hai người cảm thấy Hồ Lân đúng là người một nhà, hân mới đến lần đầu mà đã hiểu rõ sở thích của Mân Nương, thức ăn hân gấp cho nàng đều là món Mân Nương thích nhất đó!

Hồ Lân ngồi cạnh, vừa gấp đồ ăn cho Lý Mân vừa nhìn nàng.

Tuy đã gần một ngàn năm nhưng hân vẫn không rõ mình yêu Lý Mân ở điểm gì. Lý Mân thon thả, hân thích; Lý Mân gầy teo hân sẽ đau lòng; Lý Mân béo phì, hân cũng thích, cảm thấy Lý Mân béo thật dễ thương.

Hân hiểu rõ, hân không hề giống những gì loài người thường nói như là “Yêu vì tâm hồn thuần khiết” gì đó, bởi hân có thể xác định, nếu Lý Mân muốn giết người phóng hỏa, hân nhất định sẽ giúp nàng đạt được tâm nguyện.

Hân yêu chỉ vì yêu, không có lý do.

Sau bữa tối, Ngụy Tử bùng trà lên, Hồ Lân lại bảo: “Vừa ăn cơm xong, cháu và Mân Nương đi tản bộ một lát.”

Lý Thuận Chương và Hồ thị liên tục gật đầu: “Ừ đi đi, đi đi.”

Mân Nương hết ngủ lại ăn, hết ăn lại ngủ, chỉ thấy béo ra. Tuy nói Đại Đường ưa chuộng mỹ nhân béo, nhưng cái béo của người ta là béo nõn nà mượt mà, còn Mân Nương nhà ta đã sớm vượt xa cái khái niệm kia rồi!

*****

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, vầng trăng tròn treo lơ lửng trên bầu trời, ánh trăng như nước, thấm vào con đường nhỏ trong thôn.

Hồ Lân và Lý Mân sóng đôi, chậm rãi bước đi.

Hồ Lân liếc Lý Mân, nhỏ giọng hỏi: “Mân Nương, hôm nay vì sao lại khóc?”

Giọng hân trầm thấp dễ nghe, khiến người khác không tự giác cảm thấy tin phục.

Là con gái một, Lý Mân luôn muốn có một người anh, bây giờ rốt cuộc cũng có rồi, trong lòng nàng cảm thấy rất yên tâm, mở miệng đáp: “Ta thích Lý Húc, nhưng Lý Húc thích Bạch Tú Nhi...”

Hồ Lân nhìn đáng vẻ bị ai dưới ánh trăng của Lý Mân, trái tim hân co rút đau đớn, đây chính là cảm giác không cam lòng.

Hân cầm tay Lý Mân: “Thích đến mức nào?”

Tay Lý Mân đầy đặn mềm mại, sờ thật thoải mái.

Lý Mân cúi đầu nói: “Ta còn nằm mơ thấy hân...”

Bàn tay Hồ Lân đang nắm tay Lý Mân bỗng căng cứng.

“Ta mơ thấy hân thành thân với Bạch Tú Nhi, không ai thêm lấy ta, ta cứ khóc mãi...”

Hồ Lân dịu dàng nói: “Đừng sợ, có ca ca ở bên muội.”

*****

Trời vừa sáng, bên ngoài sương mù vẫn còn mênh mông, Hồ Lân chưa rời giường, chỉ nằm nhắm mắt nghỉ ngơi. Lý Mân ăn mặc chỉnh tề tiến vào trong phòng, đặt mông ngồi bên giường Hồ Lân, chỉ thấy cái giường phát ra tiếng rên “Kèo —— kẹt”.

Hồ Lân mở mắt nhìn Lý Mân, thấy hai gò má nàng trắng hồng, hai mắt đang tỏa sáng: “Sao vậy?”

“Biểu ca, hôm nay huynh có rảnh không?” – Lý Mân hưng phấn hỏi Hồ Lân.

“Muội muốn làm gì sao?” – Hồ Lân nằm trên giường, tóc đen dài uốn lượn trên gối, hân mỉm cười nhìn nàng, làn da trắng nõn như ngọc, khuôn mặt thanh tú, mắt hẹp dài, đuôi mắt xếch lên, con ngươi xanh thắm trong suốt...

Lý Mân nhìn đến ngây người, quên luôn mình đang muốn nói cái gì, sau nửa buổi mới nói: “Biểu ca, huynh thật xinh đẹp!”

Hồ Lân nhẹ cười, hân xốc chăn xuống giường.

Lý Mân ngồi cạnh giường, ngây ngốc nhìn hân.

Biểu ca Hồ Lân thật cao, thân hình thật đẹp nha. Vai rộng eo nhỏ chân dài, trông thoáng qua hơi gầy, nhưng cánh tay thấp thoáng trong ống tay áo lại có cơ bắp rõ ràng, mái tóc dài đen nhánh xõa trên lưng, trông thật giống như tiên trên trời, là tiên mắc đọa sao...

Hồ Lân khoác thêm áo ngoài bằng vải mỏng và thắt lưng hoa văn dây leo màu xanh, sau đó mới xoay người hỏi Lý Mân lần nữa: “Muội có chuyện muốn làm sao?”

Lúc này Lý Mân mới nhớ ra kế hoạch của mình, nằng tõi cạnh Hồ Lân, ngửa mặt cầu khẩn: “Biểu ca, đi cùng muội vào trong thành nhé?”

“Được” – Hồ Lân lập tức đồng ý.

“Tốt quá!” – Lý Mân bật hô, sau đó có tiếng bước chân nặng nề của nàng khi chạy hòa cùng tiếng ‘kềo kẹt kềo kẹt’ đòn dập của các bậc thang bằng gỗ truyền tới tai hân, rất có tiết tấu, rất có nhịp điệu.

Hồ Lân nghiêng tai nghe, hân cảm thấy Lý Mân béo này thật đáng yêu, nàng đi qua chỗ nào, chỗ đó giống như bị chiến xa chạy qua.

Hồ Lân lại nhìn chăm chú cái giường của mình, hân cảm thấy cái giường này mỏng manh, sợ là không chịu được động tác kịch liệt của mình và Lý Mân, được, phải đổi giường.

Khi mọi người trong nhà cùng ngồi ăn bữa sáng, Lý Mân nuốt hết một miếng đầy đồ ăn, sau đó nói với Lý Thuận Chương: “Cha, thành Lạc Dương có xa nhà ta lắm không?”

Lý Thuận Chương biết tóng con gái đang muốn xin xỏ, nhưng ông cũng cảm thấy con gái thật thông minh, còn biết dò hỏi vòng vo.

Ông mỉm cười nhìn con gái: “Không xa lắm, từ nhà ta đi bộ tới cửa thành chỉ chưa đầy hai khắc*”

Lý Mân bĩu môi: “Nhưng nhà ta cách những chỗ náo nhiệt của Lạc Dương rất xa a.”

Lý Thuận Chương đã rõ ý định của con gái: “Mân Nương, con muốn gì nào?”

Lý Mân hùng hồn: “Cha, mua xe ngựa đi!”

Lý Thuận Chương gật đầu đại một cái, chưa kịp nói chuyện thì Hồ thị đã xen ngang: “Nhà chúng ta mua xe ngựa cũng được, nhưng mua xe rồi còn phải mua thêm ít nhất hai con ngựa, còn phải thuê người đánh xe, mua thức ăn cho gia súc, rồi còn phải——”

“Được rồi!” – Lý Mân cắt ngang lời kẻ lể của mẫu thân, nằng nhảy phốc lên, đá lăn cái ghế của mình, hét lên: “Nhà người ta đều có xe ngựa, mỗi nhà ta không có!”

Hồ Lân ngồi im lặng nãy giờ, lúc này mới chen miệng: “Mân Nương, nhà chúng ta có xe ngựa mà.”

“Thật sao?” – Lý Mân mở to hai mắt – “Ở đâu?”

Hồ Lân cười nói: “Huynh mang xe ngựa tới mà, để trong lều cỏ ở hậu viện ấy.”

Lý Mân không quan tâm gì nữa, lập tức chạy về phía hậu viện.

Lý Thuận Chương và Hồ thị biết cháu có xe ngựa, cũng biết cháu đã sắp xếp ba con tuấn mã trong lều cỏ ở hậu viện. Nhưng đám thanh thiếu nam, đứa nào cũng yêu ngựa, hai bọn họ không thể không biết ngượng đi yêu cầu Hồ Lân cho Lý Mân ngồi lên xe, ai ngờ Hồ Lân đã chủ động nói trước, thật là ngại quá. Hai vợ chồng ngượng ngừng nói: “Thực xin lỗi Hồ Lân, đứa nhỏ này thật đúng là không biết ngượng...”

Hồ Lân nhìn cô chú, dùng giọng nói ấm áp trả lời: “Cô, chú, chúng ta là người một nhà mà.”

Vợ chồng Lý Thuận Chương gật đầu liên tục: “Người một nhà! Người một nhà!”

*****

Lão Hòe đánh xe ngựa, Lý Mân ngồi trong xe, Hồ Lân cười ngựa đi bên cạnh.

Khi đến cửa thành, Lý Mân dặn dò Lão Hòe: “Tới miếu thần tài phía Tây thành.”

Lão Hòe thông thạo đường đi, cho xe ngựa rẽ trái rẽ phải, cuối cùng cũng tới miếu thần tài ở phía Tây thành.

Trong lòng Lý Mân đang rất kích động, không hề chú ý đến việc Lão Hòe lần đầu đến Lạc Dương lại quen đường ở Lạc Dương như thế.

Khi Hồ Lân và Lý Mân ngồi trong quán trà, hân mới rõ ràng động cơ của Lý Mân – đối diện tiệm trà là một dãy nhà dân, trong đó có một nhà, cạnh cửa chính treo tấm biển đỏ, bên trên có viết hai chữ to “Lý trạch” màu đen.

Lý Mân đang rất hưng phấn, đến nỗi Hồ Lân gọi điểm tâm cho nàng mà nàng cũng không ăn. Nàng nhỏ giọng nói với hắn: “Biểu ca, huynh nhìn tòa nhà kia kia, đó chính là nhà của Lý Húc. Nhà của Lý Húc là quý tộc của Đại Đường đó nha, không như nhà chúng ta, tuy cùng họ Lý nhưng chẳng có nửa điểm quan hệ với hoàng thất.”

Hồ Lân nhướn mày, liếc Lý Mân một cái. Hắn nâng chén trà, khẽ lay động nước trà xanh biếc trong chén, chẳng nói câu gì.

Trong lòng Lý Mân ngứa ngáy, tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Phụ thân của Lý Húc đảm nhiệm chức quan ở Tân Sài Tư, là quan phụ trách Tân Sài Tư đó nha! Mẫu thân của Lý Húc là Lư thị cũng xuất thân danh gia vọng tộc. Cả nhà bọn họ thật cao quý a! Nếu ta có thể được gả cho hắn, địa vị của gia đình chúng ta cũng sẽ tăng gấp bội!”

Trên mặt Hồ Lân mang ý cười, hắn đã biết thừa lai lịch nhà Lý Húc.

Phụ thân của Lý Húc – Lý Ngũ Công đứng là đảm nhiệm chức quan ở Tân Sài Tư nhưng là quan quản lý công văn của nha môn; mẫu thân của Lý Húc – Lư thị đúng là con nhà quyền quý, nhưng lại là thứ nữ của dòng phụ.

Khi thấy cửa nhà họ Lý mở, Lý Húc đi ra cùng một gã nô bộc, Lý Mân gần như ngừng thở. Nàng kích động đứng dậy, cố gắng tới bên cửa sổ để nhìn, thân hình mập mạp gần như đều dề trên bệ cửa và đầu Hồ Lân.

Trong giờ phút đó, Hồ Lân vừa hạnh phúc, vừa đau khổ.

Hắn đã không phải hắn của kiếp trước.

Hồ Lân không muốn Lý Mân đau lòng nên kiếp này nhất định sẽ không cưỡng đoạt nàng như kiếp trước. Hắn muốn ở bên cạnh nàng, sẽ đợi đến khi Lý Mân chết lòng với Lý Húc, sau đó chủ động lao vào vòng tay hắn.

Thân áo xanh thẫm của Lý Húc dần đi xa, sau đó biến mất trong dòng người mà Lý Mân vẫn chưa thỏa mãn. Nàng than thở, trở lại chỗ ngồi của mình, bắt đầu ăn đồ ngọt tỉnh mê của nàng.

“Ô, ca ca, bánh hoa đào này có mùi vị không tệ nha, huynh mua thêm cho ta đi!” – vì bánh hoa đào thơm ngon, Lý Mân quyết định đổi “biểu ca” thành “ca ca”.

“Ừ” – Hồ Lân nghe thấy câu ‘ca ca’ kia, lòng sắp mềm nhũn cả, hắn lập tức gọi tiểu nhị của tiệm trà tới: “Lấy cho ta thêm một phần bánh hoa đào.”

Tiểu nhị vâng dạ, quay người muốn đi.

Hồ Lân nhìn hình thể của Lý Mân, hắn nghĩ tới sức ăn của nàng, lập tức sửa miệng: “Không, lấy thêm mười phần đi.”

Đại Đường này lấy béo làm đẹp, có lẽ hắn phải để Lý Mân béo thêm nữa, cho Lý Mân béo đến vượt qua cực hạn của tất cả mọi người, để không ai tranh Lý Mân với hắn nữa mới thôi. (Kui: má ơi!)

Người trong cuộc đều u mê, đồng chí Hồ Lân không biết rằng, thật ra Lý Mân thân ái của hắn đã sớm vượt xa giới hạn béo đẹp, béo mượt của Đại Đường.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 53: Hai Tầng Quỷ Kế

Lão Hòe trung thành nhìn thấy toàn bộ quá trình chủ nhân Hồ Lân mua mười phần bánh hoa đào cho biểu muội. Hắn nhìn Hồ Lân cao gầy, lại quay sang nhìn Lý Mân béo đến sắp thành viên thịt tròn, sự trái ngược rõ ràng khiến trong lòng Lão Hòe cảm thấy vừa buồn vừa lo.

Sau khi Hồ Lân đỡ Lý Mân ngồi vào trong xe, Lão Hòe lặng lẽ nói với hắn: “Chủ nhân, chuyện là... thiếu nữ béo một chút sẽ nuốt nà, nhưng nếu quá béo thì cũng không tốt với cơ thể a!”

Hồ Lân là người trong cuộc đang u mê, hắn nghe Lão Hòe nói thế thì lập tức tỉnh táo, dùng ánh mắt khen ngợi nhìn Lão Hòe: “May mắn có người nhắc ta.”

Vừa vặn đến bữa trưa, Hồ Lân bèn đưa Lý Mân tới Hương Mãn Lâu nổi tiếng trong thành Lạc Dương, muốn cho nàng ném thử Lạc Dương thủy tịch*.

Lạc Dương thủy tịch và hoa mẫu đơn đều vì Quý Phi yêu thích nên được lưu hành ở Đại Đường.

Còn lý do Hồ Lân muốn đưa Lý Mân đi chính bởi hai đặc điểm của Lạc Dương thủy tịch: giàu đạm và có nhiều nước canh. Hân muốn để Lý Mân ăn nhiều đạm, uống nhiều nước hơn chút.

Lý Mân là người sinh ra và lớn lên ở gần Lạc Dương, đương nhiên nàng đã từng nếm qua Lạc Dương thủy tịch, nhưng đây vẫn là lần đầu nàng tới nơi xa hoa như Hương Mãn Lâu, trong lòng không khỏi lo lắng, bèn giao nhiệm vụ chọn đồ ăn cho biểu ca Hồ Lân.

Trước tiên Hồ Lân gọi một phần Mẩu Đon Yên và một phần tôm nõn trăm màu, sau đó dựa theo sở thích của Lý Mân, gọi một phần xôi ngọt thập cẩm và một đĩa đậu hũ ngũ vị xào Vòng Nhi.

Món Mẩu Đon Yên được bung lên đầu tiên.

Hồ Lân thấy Lý Mân ngây ngốc nhìn Mẩu Đon Yên đựng trong đĩa sứ trắng có đường kính như cái chậu rửa mặt — món ăn này thật đáng nể nha!

Món Mẩu Đon Yên bao gồm canh và thức ăn, hương vị vừa chua vừa cay, nước dùng trong veo, nguyên liệu chính là củ cải được chế nhỏ như tơ nhưng lúc ăn không hề có vị củ cải, cực kỳ ngon miệng.

Lý Mân nhanh chóng ăn hết một bát.

Hồ Lân cũng lập tức múc thêm một bát cho nàng.

Sau ba bát, Lý Mân mới nhận ra Hồ Lân còn chưa ăn, nàng vội múc một bát đưa cho hân: “Ca ca, huynh cũng mau ăn đi a!”

Hình như Hồ Lân dần bị cô chú đồng hóa, một động tác nhỏ này của Lý Mân cũng làm hân thấy cảm động: “Cảm ơn muội, Mân Nương! Muội cũng ăn thêm một bát đi.”

Lý Mân cười tí mắt sờ bụng: Mẩu Đon Yên ăn quá ngon, nàng không phanh được nên ăn hơi nhiều, bây giờ không thể ăn nữa, phải giữ bụng cho các món khác.

Món ‘tôm nõn trăm màu’ có cái tên thật kêu, nhưng kỳ thực chính là tôm nõn chung cải trắng, cũng là một món vừa có đạm vừa có canh. Hồ Lân múc thêm cho Lý Mân một bát. Bởi vì ngon quá nên Lý Mân uống một hơi hết sạch, còn chưa thỏa mãn uống thêm hai bát nữa.

Lúc này, món đậu hũ ngũ vị xào Vòng Nhi được bung lên trước xôi ngọt thập cẩm. Vòng Nhi là một loại nấm mọc dưới gốc cây tùng bên bờ Lạc Thủy sau cơn mưa, hương vị non mềm, vào miệng là tan, quả là một sự thưởng thức tuyệt vời. Kiếp trước Lý Mân rất thích ăn món Vòng Nhi xào hành lá của Lão Hộc.

Tuy Lý Mân đã ăn no nhưng vẫn cố ăn thêm bốn miếng đậu hũ ngũ vị xào Vòng Nhi. Đến khi xôi ngọt thập cẩm được bung lên, nàng nhìn xôi ngọt với ánh mắt tha thiết, nhưng bụng ăn không nổi nữa.

Ăn cơm xong, Hồ Lân đề nghị đi dạo phố để Lý Mân tiêu cơm.

Về mặt Lý Mân hưng phấn: “Được, ca ca!”

Lão Hộc đánh xe ngựa về nhà trước, Hồ Lân cùng Lý Mân đi bộ trên đường.

Ý tứ của Hồ Lân chính là muốn đưa Lý Mân đi dạo, sau đó mua cho nàng mấy cuộn vải may mặc, tiện thể giúp nàng tiêu cơm, ai ngờ đi được một lúc, tình trạng đột nhiên biến thành Lý Mân bước nhanh đi phía trước, hân theo sát phía sau.

Sau khi sai chân “đi dạo” tóe khói với Lý Mân một lúc, Hồ Lân rốt cuộc đã hiểu, đây không phải đường đến miếu thần tài phía Tây thành sao?!

Thì ra, Lý Mân vẫn chưa chết tâm với tên Lý Húc kia a!

Hồ Lân và Lý Mân ngồi xuống vị trí gần cửa sổ trong tiệm trà một lần nữa.

Trí nhớ của tiểu nhị rất tốt, hân vẫn nhớ rõ cặp đôi mỹ nam cao gầy và muội muội béo ú này đã mua mười phần bánh hoa đào. Hân tươi cười đi tới: “Chao ui, hai vị, lại gặp nhau rồi! Hoan nghênh đã chiêu cố bốn tiệm! Các ngài có gọi gì không?”

Sau khi Hồ Lân gọi một ấm trà, tiểu nhị dùng đôi mắt ti hí thăm dò dáng vẻ ôm cây đợi thỏ của Lý Mân với cửa nhà họ Lý: “Vị cô nương này, hay là để bốn tiệm đặc biệt để giành chỗ ngồi này cho ngài nhé?”

Đúng lúc đó, cửa nhà họ Lý đang khép kín bỗng nhiên mở ra, Lý Mân mãi nhìn nên không nghe thấy lời kêu gọi của tiểu nhị.

Hồ Lân bực mình, dùng ánh mắt lạnh lẽo quét qua tiểu nhị.

Cái nhìn này như hàm chứa băng tuyết, như gió lạnh tháng ba khiến tiểu nhị đông cứng, hân rùng mình một cái, cuống quýt rời đi.

Cửa nhà họ Lý chậm rãi mở ra, chỉ để lộ khe hở một người chui lọt, Lý Húc cẩn thận thò đầu ra, đứng ở cửa ngó nghiêng xung quanh một hồi.

Lý Mân vừa dán vào bệ cửa sổ vừa hỏi Hồ Lân: “Ca, Lý Húc đẹp trai quá nhỉ?”

Tìm Hồ Lân như bị ngấm vào trong đám, ánh mắt xiêu vẹo, hần nhìn soi mói một hồi, chẳng thấy Lý Húc đẹp chỗ nào!

Sau khi Lý Húc quan sát một lúc, hần dường như nhìn thấy cái gì, vội vã đi về hướng Đông.

Lý Mân nhìn theo phương hướng của hần, nằng thấy hai người bạn tốt của mình — Bạch Tú Nhi và Lộ Vân Vân, mắt nằng lập tức tròn tròn.

Chỉ thấy Lý Húc đi về phía Bạch Tú Nhi và Lộ Vân Vân đang chờ dưới gốc cây ngô đồng bên đường. Ba người tụ tập một chỗ, từ xa nhìn lại dường như đang tán gẫu vài câu, sau đó cùng sánh vai đi về phía trước — Bạch Tú Nhi đi giữa, bên trái là Lý Húc, bên phải là Lộ Vân Vân. Ba người vừa đi vừa nói chuyện, dường như rất thân thiết, nhắm hướng Đông mà đi.

Mắt Lý Mân đã đỏ hoe, nằng tủi thân nói với Hồ Lân: “Buổi sáng hôm nay ta tới gọi Bạch Tú Nhi và Lộ Vân Vân, muốn rủ các nằng vào thành chơi, các nằng đều nói hôm nay không muốn ra khỏi nhà.”

Nằng cảm thấy bị tình bạn và tình yêu đồng thời phản bội — Bạch Tú Nhi, Lộ Vân Vân và Lý Húc đều phản bội nằng. Lý Mân cảm thấy thương tâm cực độ, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ bắt đầu tuôn chảy trên khuôn mặt tròn.

Thấy Lý Mân rơi lệ, trong lòng Hồ Lân đau đớn.

Hần dùng khăn lau nước mắt Lý Mân, sau đó dịu dàng an ủi: “Bạn bè như vậy không đáng là bạn bè, muội đã có biểu ca, biểu ca sẽ luôn ở bên muội.”

Lý Mân ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mờ mịt, nằng nhìn Hồ Lân, nhỏ giọng khóc lóc kể lể: “Trâm ngọc vàng trên đầu Bạch Tú Nhi là mượn của ta, áo choàng hồng phấn thêu hoa đào của Lộ Vân Vân cũng là mượn của ta... Ô ô, các nằng đeo trâm của ta, mặc quần áo của ta đi hẹn hò với Lý Húc của ta...”

Hồ Lân: “...”

Quá ngây thơ rồi, hần thật sự không còn lời nào để nói.

Có điều, Lý Mân ngây thơ như vậy, thật tốt, thật dễ thương a!

Hồ Lân trầm nghĩ trong lòng, trên mặt không tự chủ để lộ ý cười.

Lý Mân gắng sức chùi nước mũi, sau đó nhìn Hồ Lân, nằng đang muốn nói thì lại thấy ý cười trên mặt hần, lập tức càng buồn hơn: “Ô ô, ca ca, ta đau lòng như vậy mà huynh còn cười? Huynh còn cười!”

Quả đấm múp múp của nằng đập bôm bốp lên lưng Hồ Lân.

Hồ Lân đau cũng thấy vui, hần cố gắng nói sang chuyện khác: “Lý Mân, vừa rồi muội nói cái gì ấy nhỉ?”

Lý Mân đảo tròn mắt, trong đầu nảy ra ý hay.

Xưa nay nằng là “anh hùng gác bếp”, ở trong nhà là nữ bá vương, ra khỏi cửa lập tức biến thành con mèo con, chỉ biết dùng đồ ăn ngon, đồ chơi tốt để nịnh bợ đám khuê nữ. Biểu ca Hồ Lân tốt với nằng như vậy, trước mặt hần nằng liền biến thành nữ bá vương.

“Ca ca, huynh giễu cợt ta, huynh phải đền cho ta!” – Lý Mân chống nạnh, hùng hổ tròn mắt với Hồ Lân.

Hồ Lân có một dự cảm cực kỳ không tốt: “Mân Nương, muội muốn ca ca bồi thường thế nào?”

Lý Mân nhìn khuôn mặt tuần tú mỹ lệ của biểu ca Hồ Lân, cười gian “Hắc hắc hắc” ba tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 54: Lý Mân Giảm Béo

Lý Mân tiến đến gần Hồ Lân, rì rầm nói thầm vào tai hần: “Huynh đi câu dẫn Bạch Tú Nhi, để nằng ta thích huynh, không thèm quan tâm Lý Húc nữa; lúc đó ta sẽ đi an ủi Lý Húc đang mất mát, Lý Húc cảm nhận được tấm lòng rộng lớn và tình yêu ấm áp, nhất định sẽ thích ta!”

Hồ Lân chỉ cảm thấy hơi thở nóng hổi từ miệng nằng thổi tới lỗ tai hần, nóng nóng ngứa ngứa, lỗ tai hần nhanh chóng đỏ lên.

Kiếp trước người mà hấn đồ kỵ nhất chính là biểu ca của Lý Mân: Triệu Vân. Bây giờ hấn đã biến thành biểu ca của nàng, hấn phát hiện khi ở cạnh Lý Mân, chức vụ biểu ca này có thật nhiều phúc lợi a!

Hồ Lân giả bộ bình tĩnh đẩy Lý Mân ra, hấn rử mắt: “Huynh có thể giúp muội, nhưng mà, muốn Lý Húc thích muội, bộ dạng bây giờ của muội sợ là không được.”

Quả thực Lý Mân ỉu xiu trong nháy mắt, nàng nhìn Hồ Lân về tội nghiệp.

Hồ Lân nhìn nàng chăm chú: “Có muốn Lý Húc thích muội hay không?”

Lý Mân ra sức gật đầu.

Hồ Lân cười: “Vậy muội phải nghe lời huynh, khi trở về chúng ta sẽ thảo luận kỹ càng kế hoạch.”

Lý Mân ngẫm nghĩ, sau đó nói: “Nhưng huynh phải giúp ta dụ dỗ Bạch Tú Nhi đó!”

Khóe miệng Hồ Lân cong lên: “Được!”

Lý Mân: “Đồng ý!”

Lý Húc, Bạch Tú Nhi và Lộ Vân Vân đã rời nhà, vậy Lý Mân cũng không cần chờ ở chỗ này nữa.

Hồ Lân và Lý Mân chậm rãi đi bộ về nhà.

Lý Mân chưa từng đi quãng đường xa như vậy, nàng vừa tới gần cổng thành đã không đi nổi nữa, kêu “Chao ôi, ai u, chao u” không ngừng, sau đó ngồi phịch xuống ghế dài của quán trà ven đường, không nhắc chân nổi nữa.

Hồ Lân không nói gì, hấn đi đến trước mặt Lý Mân, cúi xuống ngồi xổm, ra hiệu cho Lý Mân nhảy lên lưng mình.

Lý Mân ngồi trên ghế, nàng nhìn biểu ca Hồ Lân gầy yếu, sau đó nhìn lại hình thể của bản thân. Tuy nàng rất muốn nhảy lên nhưng rất sợ sẽ đè bẹp biểu ca Hồ Lân, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Trong lúc Lý Mân do dự, đám khách uống trà bên cạnh cũng quan sát bên này, trong đó có kẻ thích trêu chọc, nói xen vào: “Tiểu cô nương mau nhảy lên a! Để vị tiểu ca kia cống a! Ha ha.”

Hồ Lân quay đầu nhìn Lý Mân, trong mắt có tia cổ vũ.

Lý Mân hít sâu một hơi, tiếp tục ở chỗ này cũng sẽ bị người ta cười nhạo. Nàng lấy tinh thần, nhảy phốc một cái lên lưng Hồ Lân, hai cánh tay quấn quanh cổ hấn.

Hồ Lân kéo hai đùi mập mạp của Lý Mân, nhẹ nhàng thoải mái đứng dậy, cất bước rời đi.

Có những tiếng thán phục truyền tới từ phía sau: “Vị tiểu ca này nhìn văn nhược thế, không ngờ thật lợi hại a, có thể cống được muội muội béo thoải mái như thế!”

Nghe thấy tiếng bàn tán của đám khách trong quán trà, cho dù da mặt Lý Mân dày cũng trở nên đỏ rực, nàng kè mặt sau gáy Hồ Lân, không nói một lời.

Hồ Lân đi rất từ tốn.

Lý Mân nằm trên lưng hấn, ngực đầy đặn ma sát với lưng hấn, trong mềm mại có thêm co dãn, từng đợt cảm giác tê dại men theo xương sống lan tỏa khắp toàn thân, cho đến khi trong đầu hấn chỉ thừa lại bốn chữ “nhuyễn ngọc ôn hương”.

Về tới nhà, Hồ Lân và Lý Mân thấy Lý Thuận Chương và Hồ thị sốt sắng ra đón, nói đúng hơn là chỉ có Hồ Lân thấy — bởi Lý Mân đi được nửa đường đã ngủ thiếp đi.

Lý Thuận Chương và Hồ thị thấy Hồ Lân cống con gái béo trên lưng trở về thì đều kinh hãi, cần biết rằng từ năm Lý Mân tròn tám tuổi, ngay cả cha nàng là Lý Thuận Chương cũng không vác nổi nàng nữa.

Lý Thuận Chương sai Lão Hòe mang nước rửa tay và khăn cho Hồ Lân lau mồ hôi, Hồ thị sai Ngụy Từ bưng trà xanh lên cho hấn giải khát.

Nhưng bước chân Hồ Lân vẫn không ngừng lại, hấn đi lên lầu: “Cháu đưa Mân Nương về phòng trước đã.”

Thấy cháu trai cống con gái mình lên lầu mà bước chân vẫn nhanh nhẹn, Hồ thị và Lý Thuận Chương liếc nhau: đứa nhỏ này cũng thật lợi hại a, là đại lực sĩ sao?

Buổi tối, mọi người ngồi chung một chỗ dùng cơm chiều.

Thức ăn được bê lên, Lý Mân vừa tỉnh ngủ mới rời giường đã thò tay muốn lấy bánh bao nhưng lại không bắt được. Nàng ngẩng đầu, biểu ca Hồ Lân đang cười nhìn nàng, hần đưa cho nàng một bát cháo loãng: “Mân Nương, uống xong cháo rồi ăn bánh bao.”

Hồ Lân nói xong thì mỉm cười nhìn Lý Mân, trong mắt hàm chứa thâm ý.

Lý Mân rất muốn ăn bánh bao, nhưng nàng nghĩ tới thỏa thuận của mình và Hồ Lân thì lập tức ừ ừ, nàng nhận lấy bát cháo, uống một hơi hết sạch.

Hồ Lân luôn nhìn nàng chăm chú, thấy nàng uống xong, hần nhanh chóng đưa thêm một bát cháo nữa.

Sau khi uống hết ba bát cháo, Lý Mân đã không đói nữa, cuối cùng chỉ ăn một cái bánh bao — phải biết rằng bình thường nàng ăn bánh bao, năm cái là ít!

Hồ thị thấy Lý Mân ăn ít như vậy, trong lòng lo lắng, bà đang muốn khuyên Lý Mân ăn thêm chút gì thì thấy Hồ Lân lắc đầu với mình.

Hồ thị nhìn hình thể của con gái, lời nói đến cửa miệng đành nuốt xuống.

Sau khi ăn cơm tối xong, Hồ Lân lại mang Lý Mân đi tản bộ.

Đi được một lúc, Hồ Lân bắt đầu nói với Lý Mân kế hoạch của hần.

Lý Mân chăm chú lắng nghe.

Trước giờ nàng chỉ có một mình, luôn bị đám Bạch Tú Nhi bắt nạt mà không dám vùng lên, nay đã có biểu ca Hồ Lân, nàng cũng muốn phản công một lần!

Hồ Lân đi chậm rãi, vừa đi vừa nói chuyện: “Bước đầu tiên, muội phải gầy đi một chút.”

Lý Mân lập tức tủi thân: “Ta ăn có nhiều đâu...”

“Cô cô nói muội ăn được năm cái bánh bao thậm chí mười cái bánh bao một lúc!” – Hồ Lân cắt ngang lời Lý Mân.

Lý Mân ai oán liếc Hồ Lân nhưng không thể phản bác.

Hồ Lân tiếp tục nói: “Chờ đến khi muội gầy bớt, chúng ta sẽ tiến hành bước thứ hai.”

Lý Mân nghĩ tới cuộc đời giảm béo sắp đến, nàng cảm thấy đuôi nặng, chân mỏi, sắp đi không nổi nữa. Nàng nhìn Hồ Lân: “Biểu ca——”

Hồ Lân liếc nàng nhưng không nói gì.

Giọng Lý Mân càng ngọt ngào hơn: “Ca ca——”

Lúc này Hồ Lân mới lười biếng nhìn nàng: “Gì vậy?”

Lý Mân chớp chớp mắt: “Cổng muội đi!”

“Không” – Hồ Lân cố ý từ chối.

Lý Mân nhú mày, bữu môi làm ra vẻ đáng thương.

Hồ Lân: “... Được rồi.”

Hần bước một bước về phía trước, ngồi xổm xuống chìa lưng ra.

Bởi vì quá béo, đã nhiều năm Lý Mân không được ai cõng hay ôm, cơ hội thể này nàng sao có thể bỏ qua. Nàng “Oa” một tiếng xông tới, nhảy phốc lên lưng Hồ Lân.

Dù không phải loài người, hồ ly tinh Hồ Lân cũng bị nàng đè khiến thân thể hơi lão đảo về phía trước, thiếu chút nữa té chổng vó. Trong giây phút đó, Hồ Lân rất biết ơn Lão Hòe — nếu Lão Hòe không có ý tốt nhắc nhở hần, nếu hần cứ vỗ béo Lý Mân, về sau hần nhất định sẽ phải chịu giày vò!

Thân Hồ Lân công nặng, tâm trí lại mơ tưởng tới tương lai cưới được Lý Mân về làm vợ, tới viễn cảnh ở bên Lý Mân suốt đời, trong lòng hần đặc ý không thôi.

Lý Mân mơ tưởng tới tương lai khi nàng gầy đi, sau đó dùng tình cảm ấm áp chiến thắng sắc đẹp của Bạch Tú Nhi, giành được tình yêu của Lý Húc, trong lòng cũng đang ngất ngây.

Đêm tối, người trong thôn đã đi nghỉ từ sớm, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng chó sủa và tiếng vịt ngỗng ‘cạc cạc’ thỉnh thoảng truyền tới.

Sau khi bọn họ đi một vòng quanh thôn, Hồ Lân mới đưa Lý Mân về nhà.

*****

Hồ Lân ngủ đến nửa đêm thì nghe thấy tiếng động trong phòng Lý Mân, hần lập tức nhảy xuống từ trên giường.

Hần vừa tới ngưỡng cửa phòng ngủ nàng thì thấy Lý Mân đầu bù tóc rối, trên người chỉ mặc mỗi trung y.

Lý Mân bị đói mà tỉnh, sau đó không ngủ được nữa. Nàng đang chuẩn bị xuống lầu tìm đồ ăn, ai dè mới buông rèm xoay người thì thấy một bóng đen đứng trước mặt, nàng sợ đến suýt ngã lăn nhưng lại bị bóng đen đỡ được. Giọng nói quen thuộc mang theo ít buồn ngủ truyền tới tai nàng: “Hơn nửa đêm muội còn làm gì đấy?”

Lý Mân hùng hồn: “Ta đói!”

Trong tay Hồ Lân lập tức xuất hiện một quả táo.

Lý Mân nhận lấy quả táo, nàng lẩn qua lộn lại nhìn, ai oán nói: “Ta muốn xuống lầu đi rửa táo!”

Hồ Lân chọc thủng lời nói dối của nàng: “Huỳnh rửa rồi.”

Lý Mân: “...”

Nàng ra sức gặm quả táo, coi như là đang gặm tay Hồ Lân, bước trở về phòng ngủ.

Trời biết đất biết, trong đêm khuya đói bụng, nàng đã nhớ nhung bánh bao nhân thịt xiết bao a!

Sáng hôm sau, Lý Mân vì đói mà tỉnh, quả táo kia đã sớm bị dạ dày vô cùng mạnh mẽ của nàng tiêu hóa hết sạch. Nàng vừa mặc quần áo vừa tượng tượng đến lát nữa, nàng sẽ ăn mười cái bánh bao, uống năm bát cháo bát bảo.

Vừa mới vén rèm phòng ngủ, Lý Mân thấy ngay bàn mặt của biểu ca Hồ Lân gần trong gang tấc. Đương nhiên, có một thứ còn gần nàng hơn: một cốc nước ấm chẳng biết là nước gì.

Xem ra Hồ Lân đã ngủ dậy từ lâu, tinh thần hần sáng khoái, cười nhìn Lý Mân: “Mân Nương, mau uống hết đi.”

Lý Mân miễn cưỡng nhận lấy cái cốc, nàng mới uống một ngụm, suýt thì phun ra. Nàng không muốn nuốt cũng không dám nhổ, đành phải phồng miệng, dùng ánh mắt trách cứ Hồ Lân ca ca.

Hồ Lân: “Đừng lo, cái này chỉ là nước muối nhạt để rửa ruột mà thôi.”

Lý Mân nuốt “Ừc” một miếng ngụm nước muối kia, nàng nhìn Hồ Lân vẻ tội nghiệp: “Ca ca, thực sự rất khó uống, muội có thể không uống không?”

Hồ Lân cười ranh mãnh: “Vậy ca ca có thể không cần đi câu dẫn Bạch Tú Nhi không?”

Lý Mân: “...”

Nàng bê cốc, uống một hơi hết sạch.

Sau bữa sáng, Lý Thuận Chương đang muốn đi chăm sóc hoa mẫu đơn ở hậu viện thì thấy Hồ Lân gọi: “Chú, cháu cũng muốn tới giúp.”

Lý Thuận Chương sững sốt, sau đó cười: “Được, đi thôi.”

Từ ngày Hồ Lân tới nhà họ Lý, ông và thê tử đều rất thích đưa cháu hiểu chuyện này. Lý Thuận Chương không có con trai, cũng dần coi cháu trai của vợ là con trai mình, vì thế đương nhiên cũng muốn Hồ Lân đi theo để học tập tuyệt kỹ trồng hoa gia truyền.

Hồ Lân không vội đi theo mà gọi một tiếng: “Mân Nương.”

Mấy ngày nay Lý Mân uống rất nhiều nước canh, ăn rất nhiều hoa quả, vận động rất nhiều, nhưng mì, phở, thịt, bánh bao nàng yêu nhất thì ăn rất ít. Mỗi ngày nàng đều hy vọng Hồ Lân đi đâu đó một lát để nàng đi ăn vụng một chút.

Một tiếng “Mân Nương” đó của Hồ Lân đã lập tức phá tan ảo tưởng của Lý Mân. Nàng đánh phải đi theo Hồ Lân và phụ thân tới hậu viện.

Lúc này là cuối tháng ba, đầu tháng tư, chính là mùa hoa mẫu đơn nở, hậu viện của nhà họ Lý đã sớm trở thành một biển hoa mẫu đơn. Lý Thuận Chương có biệt danh là “Lý Mẫu Đơn”, trong hậu viện đương nhiên là trồng rất nhiều loại mẫu đơn: có Diệu Hoàng, Triệu Phần, Tứ Hợp, Ngụy Tử, có cả loại mẫu đơn trăm cánh màu xanh, màu hồng ngọc, màu vàng, v.v... Các loại mẫu đơn đua nhau khoe sắc dưới ánh mặt trời, tỏa ra từng đợt hương thơm.

Lý Thuận Chương đưa Hồ Lân và Lý Mân dạo một vòng hậu viện, sau đó nói với Hồ Lân: “Chú sẽ dạy cơ bản cho cháu trước, đợi đến khi cháu thành thạo sẽ dạy cháu cách lai tạo mẫu đơn trăm cánh và mẫu đơn màu xanh.”

Hồ Lân chăm chú lắng nghe.

Kiếp trước hần mở tiệm thuốc, bán dược liệu và đan dược để nuôi sống Lý Mân, kiếp này hần cảm thấy tiếp nhận bí kíp của nhạc phụ tương lai – ‘Lý Mẫu Đơn’ cũng không tệ.

Xưa nay Lý Mân không có hứng thú với sự nghiệp trồng hoa cắt cỏ. Nàng đứng phía sau biểu ca Hồ Lân và phụ thân, tư tưởng không tập trung. Nàng sờ chỗ này một chút, véo chỗ kia một chút, nàng đi đến chỗ nào, các loại mẫu đơn đều như gặp tai ương, cánh hoa và lá cây rơi rụng trên đất.

Lý Thuận Chương đang mải hướng dẫn Hồ Lân, không nhìn thấy việc làm của con gái.

Sau đó thì Hồ Lân phát hiện, hần lặng lẽ vươn tay cầm tay Lý Mân, ngăn chặn hành vi bẽ cảnh ngắt hoa hung ác của nàng.

Sau khi Lý Thuận Chương hướng dẫn xong, ông dặn dò Hồ Lân và Lý Mân lấy nước đầy thùng lớn, sau đó vội đi có chuyện.

Lý Mân thấy phụ thân đi rồi, đang muốn chuồn đi thì bị Hồ Lân túm về: “Mức nước giúp huynh.”

Thấy ánh mắt ẩn chứa uy hiếp của Hồ Lân, Lý Mân đành chấp nhận số phận làm cu li— Hồ Lân lấy nước từ giếng, nàng dùng thùng nhỏ đổ nước vào thùng gỗ lớn.

*****

Ngày xuân sắp qua, mùa hè sắp tới, thời tiết nhanh chóng nóng lên.

Hôm ấy sau giờ Ngọ, Lý Mân lấy quần áo mùa hè gồm áo, váy dài, áo choàng và áo tay ngắn của mình ra để mặc thử.

Sau khi mặc một bộ, Lý Mân phát hiện không ổn: sao quần áo này lại vừa to vừa rộng thế này?

Nàng vội vàng đánh thức Hồ Lân đang ngủ trưa ở phòng đối diện: “Ca ca! Ca ca!”

Hồ Lân tiến vào phòng, hần thấy Lý Mân mặc bộ áo tím hơi mỏng cùng váy lụa tím thắm, tay nàng xách váy, đang háo hức nhìn hần.

“Sao vậy?” – Hồ Lân bước tới cạnh Lý Mân.

Lý Mân nhìn hần tha thiết chờ mong: “Váy và áo của muội đều đã rộng rất nhiều!”

Vì để chứng minh mình nói thật, Lý Mân kéo kéo vạt áo lỏng lẻo cho hần nhìn.

Hồ Lân nhìn theo động tác của nàng, hần thấy cái yếm màu trắng sữa thêu hoa mẫu đơn tím hé lộ, bên trong là hai gò đầy đặn cùng rãnh ngực sâu: “...”

Lý Mân ngẩng đầu nhìn hần, lại thấy hai hàng máu mũi Hồ Lân đang chảy xuống môi: “Ca ca...”

“Thời tiết thật nóng” – Hồ Lân bình tĩnh dùng tay chùi máu mũi, nói lảng sang chuyện khác: “Muội gọi huynh làm gì?”

“Có nóng đến vậy sao?” – Lý Mân nghi ngờ, nàng mặc quần áo mùa hè mà còn cảm thấy hơi lạnh – “Váy áo của muội đều rộng ra rồi đây này!”

Hồ Lân nhìn lướt qua đồng quần áo, vãi vốc đủ màu giống như một ngọn núi nhỏ trên giường nàng, hần khẳng định: “Muội gầy đi rồi.”

Lý Mân nghe thấy thế, trước thích sau sợ: “Biểu ca, có gầy quá không?”

Phải biết rằng, Đại Đường ưa chuộng mỹ nhân béo nウトnà, nhất là những vị mỹ nhân có bộ ngực lớn tròn căng mênh mông, nàng không muốn gầy đi rồi để mất ưu điểm duy nhất đó.

Lý Mân cúi đầu, mắt nhìn ngực mình.

Ánh mắt Hồ Lân cũng giống nàng, cùng nhìn vào một nơi, hần hít hít mũi, xác định máu mũi đã không chảy nữa mới nói: “Không quá gầy đâu.”

Tuy Lý Mân đã gầy đi không ít, cơ thể cũng săn chắc hơn nhiều, nhưng vẫn chưa đến mức thon thả, vẫn nウトnà như trước.

“Tốt quá!” – Lý Mân vui mừng nhảy cẫng lên, váy dài rộng thùng thình rớt xuống, để lộ quần lót bằng lụa màu trắng lấp ló.

Lý Mân: “...”

Hồ Lân: “... Mân Nương, để huynh giúp muội.”

Q.4 - Chương 55: Trăng Trên Rặng Liễu

Lý Mân nhìn Hồ Lân: “Chẳng lẽ tự muội không làm được chắc?”

Hồ Lân: “... Muội thì lợi hại rồi.”

Nhưng Lý Mân lại nhẹ răng cười với hắn: “Đúng là muội không tự làm được.”

Nàng thân nhiên tới gần lan can lầu hai, gọi to một tiếng: “Nương—”

Từ nhà chính truyền tới giọng Hồ thị: “Mân Nương, gọi nương làm gì đó?”

Lý Mân đắc ý nhìn Hồ Lân, lớn giọng nói: “Nương, người đi lên thì biết.”

Hồ Lân đập trán, lập tức quay người xuống lầu.

Khi Hồ Lân và Lý Thuận Chương ngồi uống trà dưới giàn nho trong sân thì thấy Lý Mân mặc trang phục hè đi xuống lầu.

Hôm nay dường như Lý Mân đã cố gắng làm đẹp, búi tóc được chải rất kỳ công, tai đeo trang sức, trên trán vẽ hình hoa, lông mày được vẽ thành dáng núi cong con, đôi môi không tô son nhưng vẫn đỏ tươi ướm ắt. Nàng mặc áo lụa mỏng màu tím phớt đỏ, bên dưới là váy dài màu trắng thêu cánh hoa mẫu đơn đỏ chót. Trên hai tay được lồng dải lụa màu hồng nhạt, nàng khẽ phe phẩy quạt lụa, chậm rãi đi tới.

Nàng ghéch khuôn mặt trắng hồng, trên môi treo nụ cười dương dương tự đắc. Nàng đi tới trước mặt Lý Thuận Chương và Hồ Lân rồi hỏi: “Thấy ta có xinh đẹp không? Có phải mọi người rất muốn khen ta đẹp hay không?”

Lý Thuận Chương thấy con gái đã thay đổi một trăm tám mươi độ, dường như đã trở thành một thiếu nữ, tuy không thể nói là đại mỹ nhân nhưng cũng đã có phong thái đặc biệt.

Ông vội ngắt một bông mẫu đơn lớn màu đỏ tươi từ chậu hoa gần giàn nho, cười vẫy tay với Lý Mân: “Mân Nương, lại đây.”

Lý Mân cố ý bắt chước dáng vẻ của mấy phu nhân bên bờ sông Lạc Thủy, phe phẩy quạt lụa, lắc mông đi tới cạnh phụ thân.

Hồ Lân đứng cạnh nhìn, cố gắng nín cười.

Lý Thuận Chương khá cao, Lý Mân không cần ngồi xuống, ông cũng có thể cầm đóa mẫu đơn đỏ tươi kia vào trong búi tóc Lý Mân. Ông đỡ đầu Lý Mân, ngắm nghía một lúc mới nói: “Thế này càng hoàn mỹ hơn.”

Lý Mân thấy Hồ Lân chăm chú nhìn mình nhưng không nói gì, nàng vén váy, nhảy tới trước mặt hắn, xoay trái xoay phải để khoe đóa mẫu đơn to trên đầu: “Ca ca, có đẹp không? Có phải ta đẹp hơn xa Bạch Tú Nhi không?”

Hồ Lân ra vẻ nghiêm túc nhìn Lý Mân cả nửa buổi, nhìn từ bông mẫu đơn trên búi tóc tới đôi giày thêu phấn hồng dưới làn váy, sau đó lại nhìn từ giày tới hình bông hoa bằng mực nước vẽ trên trán, lúc này mới từ tốn gật đầu: “Ừ, cuối cùng vì huynh đã nhìn thấy được xương quai xanh của muội muội, đây quả là chuyện đáng mừng a!”

Lý Mân nghe nhưng không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nàng vén váy, xoay một vòng trước mặt Hồ Lân, cười khanh khách đánh giá Hồ Lân.

Hôm nay Hồ Lân vẫn mặc y phục lụa màu trắng như mọi khi, trên eo đeo thắt lưng màu đen nạm ngọc, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, cực kỳ nổi bật.

Nàng ngấm đủ mới nói: “Ca ca, đi thôi!”

Hồ Lân không hiểu ý, nhú mày nhìn nàng.

Lý Mân bước tới kéo tay Hồ Lân đi ra ngoài, sau khi đi vòng qua bức tường bình phong ở gần cửa, chắc hẳn phụ thân không thể nghe thấy, nàng mới nói: “Ta đã nghe lời huynh, giảm béo được nhiều như vậy, huynh cũng nên giúp ta đi câu dẫn Bạch Tú Nhi thôi.”

Hồ Lân tỏ vẻ muốn trốn thì bị Lý Mân lôi lôi kéo kéo: “Đừng thẹn thùng mà, đi thôi, đi thôi!”

Nhà Bạch Tú Nhi ở phía Tây của thôn, ở hậu viện cũng có một vườn hoa mẫu đơn, chẳng qua hoa nhà nàng ta đều là loại bình thường, không phải loại nổi tiếng, cho nên không được như danh tiếng của “Lý Mẫu Đơn”, nhưng cũng được tính là loại thường thường bậc trung.

Nhà Bạch Tú Nhi không neo người như nhà của Lý Mân chỉ có mỗi mình Lý Mân. Cha mẹ nàng ta sinh được bảy người con gái, nối tiếp nhau ra đời, hiện tại đang nỗ lực sinh cho được một đứa con trai.

Khi Hồ Lân và Lý Mân tới nơi, cha mẹ Bạch Tú Nhi đã đưa bốn đứa em gái của nàng ta đi ngủ, nàng ta và muội muội thứ hai Bạch Chi Nhi, muội muội thứ ba Bạch Hương Nhi đang ngồi thêu bên giàn hoa Lãng Tiêu.

Lý Mân thích nơi đông vui nên nàng thường tới nhà Bạch Tú Nhi chơi. Nàng đẩy cửa chính, không e dè bước vào.

Hồ Lân lờ đờ đi theo nàng.

Hắn đã phát hiện từ sớm, tuy hắn ẩn thân tu luyện bên trong thân cây của Lão Hộc chỉ bốn trăm năm nhưng thế gian này đã trải qua nhiều biến cố, phát sinh nhiều đổi thay. Ví dụ như quan hệ giữa nam và nữ đã phóng khoáng hơn xa trước kia. Nếu là kiếp trước, hắn và Lý Mân sẽ tuyệt đối không thể xông thẳng vào nhà người khác như thế; nhưng ở thời đại này, chuyện như vậy đối với hầu hết mọi người đều là chuyện quá đỗi bình thường.

Chị em Bạch Tú Nhi thấy Lý Mân và Hồ Lân đi vào đều cười ra đón, mồm năm miệng mười: “Mân Nương, mau tới đây ngồi đi.”

Ba chị em họ gần tuổi nhau, đều có thân hình thon thả, trông giống như ba đóa hoa kiêu diễm. Miệng các nàng gọi “Mân Nương” nhưng ánh mắt đều lướt qua đỉnh đầu Lý Mân, tìm về phía Hồ Lân đứng đằng sau.

Bạch Tú Nhi đã từng gặp Hồ Lân ở nhà Lý Mân.

Nàng ta tiến lên khoác tay Lý Mân, dẫn Lý Mân tới ngồi bên giàn hoa Lãng Tiêu, sau đó liếc nhìn Hồ Lân phía sau, cười nói: “Hồ ca cũng mau tới đây ngồi đi.”

Hồ Lân mỉm cười đi vào, ngồi xuống bên cạnh Lý Mân.

Bạch Tú Nhi sai nhị muội Bạch Chi Nhi và tam muội Bạch Hương Nhi: “Mau đi chuẩn bị trà bánh cho Mân Nương và Hồ ca.”

Bạch Chi Nhi và Bạch Hương Nhi là cặp sinh đôi, năm nay tròn mười ba tuổi, chính là lứa tuổi mà nụ tình chớm nở. Hai nàng lén nhìn Hồ Lân thêm vài cái mới xoay người rời đi.

Trước giờ trong mắt Hồ Lân chỉ thấy Lý Mân là phụ nữ, những người khác đều là ngoại tộc. Hắn vốn không để ý tới vẻ mặt của Bạch Chi Nhi và Bạch Hương Nhi, thản nhiên ngồi trên ghế, lắng nghe Lý Mân chuyện trò với Bạch Tú Nhi.

Nước trà và bánh ngọt được bưng tới nhanh chóng.

Hồ Lân không nói gì, chỉ chuyên tâm uống trà.

Chưa bao giờ Bạch Tú Nhi nhiệt tình với Lý Mân như hôm nay, Lý Mân trò chuyện với nàng ta cảm thấy thật vui vẻ. Có điều lần này nàng cũng tưởng bở rồi, Bạch Tú Nhi tán dóc một hồi thì liếc sang Hồ Lân, có ý hỏi: “Hồ ca, huynh có vẻ thích uống trà nhỉ?”

Nàng ta nhìn Bạch Chi Nhi và Bạch Hương Nhi đang đứng cạnh Hồ Lân ra vẻ chuyên tâm chăm lo trà nước, cười nói: “Đã làm phiền Chi Nhi và Hương Nhi muội muội rồi.”

Hồ Lân liếc nhìn nàng ta, hẳn biết thừa nàng ta đang muốn tỏ vẻ, chỉ nhìn Lý Mân mỉm cười không nói.

Lý Mân mặt đối mặt với Bạch Tú Nhi: “Tú Nhi, làm phiền người dẫn đường, đưa ca ca của ta đi xả nước.”

Hồ Lân nghe thấy từ “xả nước” kia, khóe miệng giật giật.

Bạch Chi Nhi đang muốn nói mình có thể đưa Hồ ca đi thì Bạch Tú Nhi đã đứng lên, mỉm cười duyên dáng nói: “Để ta đưa Hồ ca đi.”

Hồ Lân nhìn chòng chọc Lý Mân một lúc, sau đó đứng dậy đi theo Bạch Tú Nhi.

Bạch Tú Nhi biết thân hình mình không được nở nang như Lý Mân nhưng dáng người thướt tha, nên khi nàng ta đi phía trước Hồ Lân đã cố ý đi thật là lướt, hông toát ra vẻ duyên dáng.

Hồ Lân chỉ yên lặng không nói, chẳng cảm giác được phong thái gì.

Đội Hồ Lân rửa tay xong đi ra, Bạch Tú Nhi còn đang đợi bên ngoài.

“Hồ ca, mời đi bên này.”

Hồ Lân lướt qua bên cạnh Bạch Tú Nhi để ra ngoài.

Khi đi lướt qua Bạch Tú Nhi, dường như hắn cảm giác được tay mình bị nhẹ nhàng chạm vào, hắn ngạc nhiên nhìn Bạch Tú Nhi.

Bạch Tú Nhi hé miệng cười, môi mọng cử động, tiếng như muỗi kêu: “Trăng trên rặng liễu, ước hẹn nơi cửa thôn.”

Hồ Lân sùng sốt, nhử mày nhìn Bạch Tú Nhi.

Bạch Tú Nhi cúi đầu, xấu hổ không nói, chậm chậm lùi về phía sau Hồ Lân.

Hồ Lân biết phong tục Đại Đường thoải mái, nam nữ thanh niên một khi gặp nhau, nếu vừa mắt nhau sẽ ước hẹn là chuyện bình thường, vì vậy hắn luôn theo sát Lý Mân, sợ Lý Mân bị kẻ nào đó hót tay trên. Nhưng hắn thực không ngờ Bạch Tú Nhi này to gan như vậy, lại dám chủ động mở miệng mời hắn hẹn hò.

Hắn thật mừng vì đã luôn theo sát Lý Mân, không để nàng có cơ hội hồng hạnh vượt tường.

Trên đường về nhà, Hồ Lân không nói chuyện nhưng ánh mắt hắn luôn nhìn Lý Mân không chớp, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Lý Mân bị hắn nhìn đến nổi cháy cả lưng, quay đầu trừng mắt với hắn: “Ca ca, huynh muốn nhìn thùng lưng ta sao?”

Hồ Lân không đáp.

Đến buổi chiều, Lý Mân tắm rửa xong, đang đi từ dưới lầu lên thì thấy Hồ Lân cũng vừa tắm rửa sạch sẽ, quần áo lụa là đang muốn đi xuống lầu.

“Ca ca, huynh đi đâu đấy?”

Hồ Lân dừng bước, thấp giọng trả lời: “Bạch Tú Nhi hẹn gặp huynh ở cửa thôn.”

Lý Mân: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 56: Lễ Trưởng Thành

Nghe Hồ Lân nói vậy, Lý Mân lập tức sững sốt, đầu óc xoay chuyển hỗn loạn. Nàng ngẩng đầu, ngần ngừ nhìn Hồ Lân.

Có lẽ do vừa tắm xong, mái tóc dài của Hồ Lân ẩm ướt xõa xuống, tóc đen bao quanh khuôn mặt tinh tế trắng như ngọc, tôn lên cặp mắt long lanh như sao sáng. Y phục màu trắng không có thất lung, rộng thùng thình trên người hắn lại mang đến vẻ phong lưu vô hạn...

Lý Mân cúi đầu nhìn mình, thân thể nàng vẫn đầy thịt như trước, tay to đùi mập...

Đột nhiên nàng cảm thấy rất tự ti.

Lý Mân ngẩng đầu, gượng cười: “Ca ca, vậy huynh mau đi đi.”

Khuôn mặt Hồ Lân không cảm xúc, lướt qua nàng đi xuống lầu.

Hắn vừa đi được mấy bước thì nghe thấy tiếng Lý Mân truyền tới từ phía sau: “Ca ca, có muốn muội mời người tới làm mối không?”

Hồ Lân ngừng lại một chút, sau đó nói: “Tùy muội.”

Hắn thân nhiên đi xuống lầu.

Lý Mân đứng ở chỗ đó, nửa buổi không nói nên lời.

Nếu bây giờ nàng mời người đi làm mối, Hồ Lân ca ca sẽ có thể cưới được Bạch Tú Nhi. Bạch Tú Nhi trở thành chị dâu nàng thì sẽ không thể gả cho Lý Húc được; khi Lý Húc thương tâm, nàng sẽ thừa dịp nhảy vào — đây không phải vốn là kế hoạch của nàng sao? Kế hoạch tiến hành thuận lợi như vậy, vì sao trong lòng nàng lại cảm thấy khó chịu? Chẳng lẽ là nàng không cam lòng để Hồ Lân ca ca hy sinh vì nàng?

Lý Mân đứng dưới mái hiên, ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng trên trời, trong lòng nghĩ tâm sự.

Nàng vừa tưởng tượng đến cảnh Hồ Lân ca ca thân mật với Bạch Tú Nhi, trong lòng liền rầu rĩ, phảng phất như bị thứ gì đó chặn ngang, nuốt không trôi, nhả không ra, cực kỳ khó chịu.

Nghĩ mãi, cuối cùng thân thể Lý Mân lần nữa chiến thắng đầu óc của nàng. Trong đầu nàng còn chưa nghĩ ra, chân đã bước đi.

Nàng chạy xuống lầu, lao ra cửa chính, chạy về hướng cửa thôn.

Tuy đang là buổi tối nhưng vì có trăng nên con đường lớn trong thôn được chiếu sáng rõ. Lý Mân cũng không dám lớn tiếng kêu tên Hồ Lân mà chỉ chạy về hướng cửa thôn.

Hơn một tháng bị Hồ Lân quản thúc, chẳng những nàng không được ăn nhiều mà mỗi ngày còn bị Hồ Lân đưa đi tản bộ, bắt giúp phụ thân làm việc, cho nên nàng không chỉ gầy đi mà thể lực cũng tốt lên nhiều.

Lý Mân chạy một lúc, rồi cuộc cũng thấy bóng dáng Hồ Lân ở phía trước, nàng vội nhỏ giọng kêu: “Ca ca!”

Hồ Lân đột ngột quay đầu nhìn Lý Mân.

Lý Mân đứng trước mặt hắn, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt, sau đó nói: “Ca, có muốn về nhà không?”

Hồ Lân nhìn nàng, thật lâu sau cũng không nói gì.

Lý Mân cũng nhìn hắn, Hồ Lân không nói gì khiến nàng cảm giác như có thanh đao treo trên đầu, sắp rơi nhưng chưa rơi, cực kỳ bất an.

Khi Lý Mân bắt đầu lo lắng, cuối cùng Hồ Lân cũng mở miệng nói chuyện. Hắn vươn tay cầm tay Lý Mân: “Về nhà thôi.”

Khi về đến gần nhà, mồ hôi trên người Lý Mân cũng biến mất, khiến nàng cảm giác thoải mái hơn chút. Nàng nói với Hồ Lân: “Ca ca, ta đã nghĩ thông suốt rồi, Bạch Tú Nhi yêu Lý Húc cũng được, ta cũng mừng cho bọn họ. Dù sao thì...”

“Dù sao cái gì?” – Hồ Lân nghiêng mặt nhìn nàng.

Nàng ngửa đầu, khuôn mặt tròn như trái táo nhuộm chút buồn: “Dù sao nếu không có Bạch Tú Nhi, Lý Húc cũng sẽ không thích ta. Chẳng lẽ hắn bỏ không làm con nhà quan để tới nhà chúng ta làm người trồng hoa sao?”

Hồ Lân dùng sức nắm chặt tay nàng, tỏ ý an ủi.

“Nhưng mà,” – Lý Mân nhanh chóng nở nụ cười, nàng nhìn Hồ Lân và nghịch ngợm: “Ca ca, ta thấy cha mẹ có lẽ muốn truyền cho huynh bí quyết của ‘Lý Mẫu Đơn’, như vậy ta cũng được giải thoát, không cần cưới chồng nữa!”

Hồ Lân dặt tay nàng, chậm rãi đi về phía trước: “Truyền cho huynh thì cứ truyền, huynh sẽ chăm sóc muội cả đời.”

“A?” – Lý Mân cảm thấy hình như Hồ Lân vừa nói cái gì rất quan trọng, nhưng nàng ngẫm nghĩ một lúc thì cảm thấy có lẽ chỉ do nàng nghĩ nhiều mà thôi.

Khi hai người bọn họ vào trong nhà thì thấy Lý Thuận Chương và Hồ thị đều chưa ngủ, đang ngồi trong sân đợi họ. Thấy bọn họ cùng trở về, Hồ thị mới yên lòng, bà trách cứ: “Nửa đêm rồi còn chạy ra ngoài! Mau lên lầu đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm đó!”

Lý Mân nháy mắt với Hồ Lân mấy cái, sau đó đi trước để lên lầu.

*****

Đối với Lý Mân, mùa hè là một mùa vừa vui vừa khổ.

Vui ở chỗ, mùa hè nàng có thể mặc nhiều váy áo xinh đẹp; khổ ở chỗ, vì quá béo nên mỗi mùa hè, bắp đùi của nàng hay bị ướp.

Năm nay tuy nàng đã gầy đi không ít, nhưng bắp đùi vẫn khó chịu như trước.

Chiều hôm ấy Lý Thuận Chương đưa Hồ Lân đi gặp người đứng đầu hội nghề trong thành Lạc Dương, Lão Hộc cũng đi cùng. Hồ thị mang Ngụy tử đi sửa sửa, trong nhà chỉ còn lại mình Lý Mân.

Trên đường về nhà, Lý Thuận Chương gặp một người bạn cũ, bị người bạn này kéo đi uống trà. Hồ Lân bèn đem theo Lão Hộc trở về nhà.

Sau khi về đến nhà, Hồ Lân ngồi uống trà dưới giàn nho, uống lúc lâu mà vẫn không thấy Lý Mân xuống lầu bèn đi lên lầu tìm Lý Mân.

Hắn vén rèm trúc ở cửa phòng Lý Mân rồi đi vào.

Hồ Lân đi rất nhanh, đến nỗi Lý Mân không kịp che đầu.

Hồ Lân vào phòng, hắn nhìn thấy hai bắp đùi Lý Mân tách ra đối diện với mình, trong đầu ‘ông’ một tiếng, thân thể hóa đá tại chỗ.

Lý Mân nghĩ Hồ Lân và phụ thân không ở nhà, trong nhà cũng không có nam giới nào khác dám lên lầu nên chỉ mặc một bộ váy mỏng, quần lót cũng không mặc. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên giường, gượng hai bắp đùi đã bị ướp nóng đến đỏ, tay quạt, mồm ăn bồ đào, miệng ngâm nga khúc nhạc, đang thích ý thì bị chuyện đột ngột này cắt ngang.

Nàng ngây ngốc nhìn Hồ Lân, quên luôn chuyện phải khép chân lại.

Hồ Lân nhìn chăm chú nơi đã lâu không được nhìn kia, sau đó bước lên, cúi người, dùng tay khép hai chân Lý Mân, kéo váy mỏng che lên, lúc này mới nói: “Bắp đùi bị ướp à?”

Trong lòng Lý Mân rối bòng, tay chân loạn cào cào, chỉ biết ngốc nghếch gật đầu.

Hồ Lân lấy ra từ trong túi trữ vật một lọ tinh dầu bạc hà đưa cho Lý Mân: “Bôi cái này ở nơi bị ướp sẽ nhanh khỏi.”

“Ừ” – Lý Mân gật đầu, mặt nàng đã sẫm đỏ đến phát sốt.

Hồ Lân đứng dậy rời khỏi phòng.

Hắn trở lại phòng mình, lưng dựa vào tường, nhắm hai mắt, trong đầu tràn đầy hình ảnh nơi tư mật màu phấn hồng non nớt kia của Lý Mân, thân thể hắn nhanh chóng có phản ứng.

Chính vào lúc này, từ phòng Lý Mân đột nhiên truyền tới tiếng kêu sợ hãi của nàng. Hồ Lân cả kinh, vội xông vào.

Hai đùi Lý Mân vịn vào nhau, trên mặt tràn ngập oán trách: “Ca ca, người hại ta!”

Hồ Lân nhú mày nhìn nàng.

Lý Mân giọng chai tinh dầu bạc hà: “Bôi vào... vừa lạnh vừa nóng hừng hực...”

Hồ Lân: “... Đợi một chút để được hiệu quả là được.. Nếu không, huynh rửa giúp muội...”

Kỳ thực, động từ mà Hồ Lân đang nghĩ đến trong đầu không phải là ‘rửa’ mà chính là hành động thân mật đó.

Hắn nói vậy nhưng Lý Mân vẫn giận dữ như trước, nàng ném gối: “Ca ca không biết xấu hổ!”

Mặt Hồ Lân xám xịt, xuống lầu tiếp tục uống trà vậy.

*****

Ngày mười lăm tháng tám tức Tết Trung Thu sắp tới, tuy đã giữa thu nhưng ban ngày vẫn nóng như trước, cũng may ban đêm mát lạnh dễ chịu.

Một tin mới đến khiến Lý Mân vừa vui vừa buồn: Bạch Tú Nhi đã đính hôn với Từ An cũng xuất thân là gia đình trồng hoa ở thôn bên.

Nghe thấy tin tức này, ban đầu Lý Mân cảm thấy vui sướng — tình địch của nàng sắp lập gia đình, đối tượng gả lại không phải Lý Húc, nhưng sau đó nàng lại cảm thấy cô tịch — Lý Húc đã hẹn hò với Bạch Tú Nhi nhiều lần nhưng vẫn không cưới Bạch Tú Nhi, vậy hắn càng không thể nhìn trúng nàng.

Lý Mân cảm thấy số phận vô tình, tình thân lập tức sa sút.

Lần sa sút tinh thần này của nàng kéo dài khá lâu, mãi cho đến Tết Trung Thu mà nàng vẫn ỉu xiu, đến cả những món nàng thích ăn nhất cũng không có hứng thú.

Lý Thuận Chương và Hồ thị rất lo lắng, dặn dò Hồ Lân: “Cháu và muội muội cháu thân nhau nhất, cháu mau đi xem thử, rốt cuộc dạo này nó có tâm sự gì!”

Hồ Lân không ngờ Lý Mân luôn vô tâm vô lo một khi có tâm sự sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy, ngay cả bánh hoa đào nàng thích ăn nhất cũng không ăn. Hắn cũng cảm thấy mức độ nghiêm trọng của tình thế, vội nghiêm túc tới hỏi thăm Lý Mân.

Lý Mân đang ngồi trước bàn trang điểm trong phòng, hai tay nâng má. Nàng nghe Hồ Lân hỏi thăm thì chỉ nhẹ than thở, trong giọng nói ẩn chứa đau buồn và phiền muộn: “Bạch Tú Nhi sắp gả cho Từ An, Lý Húc cũng sắp cưới Xương Lê Hân là thứ nữ của một nhà quyền quý, chuyện chung thân của muội thì vẫn chưa thấy đâu...”

Hồ Lân cảm thấy chẳng có gì to tát, hắn cầm đĩa bánh hoa đào đặt trên bàn, xoay người rời đi: “Muội không ăn bánh hoa đào thì để ta đưa cho Ngụy Từ vậy.”

Lý Mân lập tức nhảy dựng lên, nàng nhào tới đoạt về khay bánh, trừng mắt với Hồ Lân: “Đây là của huynh mua cho ta! Hơn nữa, ta đã chia một ít cho Ngụy Từ rồi!”

Hồ Lân nhìn bộ dạng bảo vệ đồ ăn của nàng, thầm cười trong lòng: “Muội không ăn, để đó cũng lãng phí, không bằng—”

“Ai nói muội không ăn?” – Lý Mân cầm lấy một khối bánh hoa đào, “trắc trắc” cắn một miếng – “Muội thích ăn nhất!”

Hồ Lân thấy nàng đã khôi phục đáng vẻ như mọi ngày, không còn đau buồn vô cớ nữa, lúc này hắn mới từ tốn nói: “Sắp đến sinh nhật mười lăm tuổi của muội rồi, có muốn ca ca tặng quà gì không?”

Lý Mân nghe vậy thì cực kỳ phấn khởi, nàng gắng sức nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Lễ trưởng thành của muội, huynh tặng muội một cây trầm có được

không?”

Hồ Lân không hề nghĩ ngợi, khẽ gật đầu.

Tuy rằng Lý Mân không ngừng chuyển kiếp, nhưng tính cách không thay đổi nhiều, ví dụ tốt nhất chính là dù ở kiếp nào, nàng cũng đều thích mấy thứ như trâm, vòng. Hồ Lân luôn tặng nàng những thứ tốt nhất, mua các loại trang sức cho nàng. Chỉ là kiếp này Lý Mân còn chưa đủ mười lăm tuổi nên hẳn chỉ có thể tặng chút bông tai, vòng tay linh tinh, trước giờ chưa từng tặng trâm cài.

Đến buổi chiều, Lý Mân vui vẻ nói với Hồ thị chuyện Hồ Lân ca ca sẽ tặng trâm cho nàng trong lễ trưởng thành.

Hồ thị vừa nghe đã nhũn mày: “Như thế không được.”

Lý Mân và Hồ Lân đều rất kinh ngạc, cùng nhìn Hồ thị.

Hồ thị giải thích: “Quy định của triều đình là : Con gái sắp gả chồng mới được cài trâm, chưa gả chồng thì hai mươi tuổi mới được cài trâm. Tuy con sắp tròn mười lăm nhưng chưa có người để gả nên không được dùng trâm.”

Lý Mân bất mãn: “Con mặc kệ, con muốn cài trâm khi tròn mười lăm! Con đi tìm phụ thân!”

Hồ thị luống cuống, vội khuyên giải con gái: “Cái này cũng là quy định của triều đình, nếu không tại sao mẫu thân lại chưa từng mua trâm cho con.”

Lý Mân hờ hững: “Vậy mau tìm chồng cho con a!”

Hồ Lân: “...”

Hồ thị: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 57: Tình Ý Nảy Mầm(16+)

Tuy Hồ thị nuông chiều con gái nhưng nghe Lý Mân nói vậy cũng phải đỏ mặt thay nàng. Bà dùng sức gõ lên đầu Lý Mân một cái: “Nha đầu ngốc này, trước mặt biểu ca mà nói như vậy cũng không sợ mất mặt!”

Lý Mân sờ sờ nơi bị mẫu thân gõ đau, lời lẽ vẫn hùng hồn như trước: “Ca ca cũng không phải người ngoài.”

Hồ Lân rũ mắt mỉm cười.

Lý Mân cầm tay hắn để trên đỉnh đầu mình, ngang ngược ra lệnh cho hắn: “Ca ca, xoa xoa cho muội!”

Hồ Lân không hề phản kháng, nhẹ xoa đầu cho nàng.

Hồ thị tức vì con gái ngang ngược quá, vươn tay muốn đánh thêm nhưng lại không nỡ, cánh tay giơ lên rồi chậm chậm hạ xuống. Bà khẽ vuốt lưng Lý Mân, nhẹ nhàng đầm đầm lên đó.

Bà không quản được Lý Mân chẳng biết phải trái, chỉ đành nói với Hồ Lân: “Tiểu Lân, ý của chú con là muốn nhận con làm con trai. Sau này ngoại trừ của hồi môn của Mân Nương, chúng ta sẽ truyền lại toàn bộ gia nghiệp và danh hiệu “Lý Mẫu Đơn” cho con, không biết ý con thế nào?”

Lý Mân nghe mẫu thân nói vậy, vội vênh tai lên nghe.

Tay Hồ Lân vẫn đang xoa đỉnh đầu Lý Mân như trước. Được hấn vuốt nhẹ như vậy, Lý Mân cảm thấy tê dại từ ngọn tóc đến chân tóc, tuy đã không đau nữa nhưng nàng không nói gì, để mặc cho ca ca xoa xoa.

“Cháu đồng ý đi theo chú học trồng hoa mẫu đơn, cũng sẽ chăm sóc Mân Nương và cô chú suốt đời, nhưng chuyện nhận làm con trai thì không cần, nếu không huyết mạch của nhà họ Hồ chúng ta sẽ...” – Hồ Lân nói câu cuối xong thì cúi đầu, tạo ra dáng vẻ đang mang trên lưng trọng trách giữ gìn gia tộc.

Lý Mân cảm thấy Hồ Lân ca ca làm vậy rất khoa trương, nhưng nàng bị mẫu thân vỗ ‘bốp’ một cái lên lưng nên đành im lặng, tiếp tục hưởng thụ ca ca xoa xoa đỉnh đầu.

Hồ thị thở dài rồi nói: “Tiểu Lân, cháu thật là đứa bé ngoan, nhà họ Hồ chúng ta có được cháu cũng coi như tổ tông phù hộ.”

Bà ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Tuong lai Mân Nương sẽ lấy chồng sinh con, nếu bên thông gia đồng ý cho chúng ta một đứa nhỏ làm thừa tự thì sẽ để đứa nhỏ đó theo họ Lý, nếu họ không đồng ý thì đứa con thứ hai của cháu sẽ mang họ Lý, tiếp tục hương khói của Lý gia có được không?”

Hồ Lân trịnh trọng gật đầu.

Hồ thị thấy vấn đề trần trở rất lâu đã được giải quyết bèn thở phào nhẹ nhõm, bà liếc nhìn con gái: “Mân Nương, đầu con còn đau sao, sao xoa mãi không khỏi thế kia?”

Lý Mân lè lưỡi với Hồ Lân: “Ca ca, vừa rồi nương đánh rất đau, huynh tiếp tục sò!”

Hồ thị thật sự không nhìn nổi bộ dạng này của nàng nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Mân thấy mẫu thân đi rồi mới úp úp mở mở nói với Hồ Lân: “Ca ca đừng trông cậy vào ta, về sau huynh thành thân rồi phải gắng sinh thật nhiều con, để Hồ gia và Lý gia đều có người kế tục.”

Hồ Lân bình tĩnh nhìn nàng: “Hai chúng ta cùng cố gắng.”

Ban đầu Lý Mân cũng không chú ý, nhưng càng nghĩ nàng càng cảm thấy lời của Hồ Lân kỳ quái. Cuối cùng khi nàng đang tắm đã nghĩ ra kỳ quái ở chỗ nào — “Hai chúng ta cùng cố gắng”, mấy cụm từ “chúng ta” rồi thì “cùng”, lại còn “cố gắng”, thực sự là không thoải mái a!

Nàng không để ý sự ngăn cản của mẫu thân lúc này đang lau tóc cho nàng, bước đi lên lầu, vừa vận nhìn thấy Hồ Lân cũng vừa tắm rửa xong, mặc mỗi bộ áo tơ mỏng đang đi từ trong phòng ra.

Vì chiều cao của Lý Mân và Hồ Lân chênh lệch khá lớn nên nàng cảm thấy có va vào hấn một cái chắc cũng không sao. Bởi vậy khi nàng nhìn thấy Hồ Lân thì liền như pháo rời nòng, cúi đầu xông tới lao vào bụng hấn.

Hồ Lân thấy nàng xông tới, khẽ mỉm cười, khi Lý Mân va vào thì hấn thuận thế ngã người ngã về đằng sau. Lý Mân mất thăng bằng cũng ngã lên người hấn, hai người trở thành trạng thái Lý Mân ở trên, Hồ Lân ở dưới.

Không biết Hồ Lân có đau bụng không nhưng Lý Mân bị va đến choáng váng, đầu nở hoa mắt nở đom đóm. Nàng nhắm mắt nằm trên người Hồ Lân, sau một lúc lâu mới trở lại bình thường, lúc đó nàng mới phát hiện dưới mặt mình mềm mại, dường như đang đè lên bụng Hồ Lân.

Nàng mở to mắt, phát hiện đúng là mình đang nằm bò trên người Hồ Lân, hơn nữa đầu đặt trước bụng hấn, bộ ngực thì để giữa hai chân hấn.

Lý Mân động dậy thân thể, bộ ngực đầy đặn mềm mại ma sát bên trong đùi Hồ Lân.

Nơi đó của Hồ Lân nhanh chóng bành trướng, chọc vào ngực Lý Mân.

Ban đầu Lý Mân chẳng hiểu gì cả, nàng chỉ cảm thấy nơi đó trên bụng ca ca nhô lên bên dưới lớp áo tơ, chọc vào giữa ngực mình, vừa mềm vừa nóng.

Nàng ngẩng đầu, cố gắng suy nghĩ, nhanh chóng biết được đó là cái gì.

Nhờ công lao của người bạn tốt Bạch Tú Nhi, Lý Mân đã sớm hiểu về chuyện nam nữ.

Lòng đùa dai của nàng nổi lên, nàng gắng sức lay động bộ ngực, ma sát vật lớn của Hồ Lân.

Hồ Lân không nhịn được, phát ra tiếng rên rỉ.

Lý Mân thừa cơ tiến tới gần ngực Hồ Lân, dùng sức ngậm chặt điểm đậu đỏ trên ngực hấn cách một lớp áo mỏng, sau khi ngậm một lúc thì cắn một cái.

Hồ Lân đau đến phải kêu “A”, hít sâu một hơi.

Nhưng Lý Mân đã nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía cầu thang, vừa chạy vừa nói: “Đêm nay ta ngủ với nương!”

Hồ Lân đứng dậy trở về phòng, ngồi xuống giường. Hấn sờ điểm đậu đỏ tê ngứa khó nhịn trên ngực, cầm vật dưới thân đang sưng đau, chỉ đành dờ khóc dờ cười.

*****

Chẳng mấy chốc đã đến mùa đông, lễ trưởng thành của Lý Mân sẽ được tổ chức vào ngày mười sáu tháng chạp.

Vì biết trong lễ trưởng thành không được cài trâm, tinh thần Lý Mân sa sút mất mấy ngày.

Tối ngày mười lăm tháng chạp, Lý Mân nằm trên giường.

Nến trong phòng đã tắt, mọi thứ tối đen.

Gió bắc bên ngoài rít gào khiến đám chuông gió dưới mái hiên lầu hai phát ra tiếng “Đình đàng”, hòa lẫn với tiếng cành cây khô “Răng rắc” và tiếng cửa sổ giấy “kêu kẹt”, toàn bộ trở thành màn âm thanh quý dị trong đêm đông rét lạnh.

Lý Mân lặn qua lộn lại trên giường mãi không ngủ được, hai bàn chân cứ lạnh buốt. Bỗng nhiên nàng không kìm được nghĩ tới thân thể ấm áp của Hồ Lân.

Nàng xốc chăn mỏng, quấn chăn quanh người, xách giày, rón ra rón rén đi ra ngoài phòng ngủ, sau đó vén rèm phòng ngủ của Hồ Lân.

Dường như Hồ Lân đã ngủ say, Lý Mân nghe thấy tiếng hắt thở đều đặn. Tiếng hắt thở này tựa như chứa đựng hơi ấm, hấp dẫn nàng.

Lý Mân bất chấp tất cả, đi tới gần giường hắt.

Khi tới bên giường, nàng cúi lóp chần chập quấn quanh người, xếp ở cuối giường Hồ Lân, sau đó xốc chăn Hồ Lân lên, nhanh chóng chui vào.

Một luồng hơi thở ấm áp mang theo hương thơm nhàn nhạt nhanh chóng truyền tới, bao quanh Lý Mân. Nàng hít sâu một hơi, nhích người về phía nguồn hơi ấm.

Nàng chỉ mặc mỗi bộ trung y, chất vải rất mỏng, nằm bên cạnh Hồ Lân mà hơi ấm trên người hắt dường như xuyên qua áo truyền tới nàng.

Hồ Lân dường như vẫn đang ngủ say, thân thể bất động, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Lý Mân nghiêng người, rúc vào trong lòng hắt, nhanh chóng ngủ say trong hơi thở ấm áp của hắt.

Nhưng thực ra Hồ Lân chẳng hề ngủ say.

Từ lúc Lý Mân bước một chân ra khỏi phòng, hắt đã tỉnh lại.

Khi Lý Mân rúc vào trong lòng hắt, Hồ Lân phải kiệt lực kiềm chế nỗi xúc động muốn ôm Lý Mân. Hắt tự nói với bản thân: Lý Mân còn nhỏ lắm, còn chưa tròn mười lăm... .

Sau khi Lý Mân ngủ say, Hồ Lân mỉm cười trong bóng đêm.

Nếu là hắt của trước kia, thấy Lý Mân tự động nhảy vào lòng mình nhất định sẽ lợi dụng cơ hội này để cưỡng ép Lý Mân, sau đó cố tình để cho cha mẹ nàng phát hiện, buộc họ thừa nhận chuyện của hai người.

Nhưng hắt của hiện tại sẽ không làm như vậy.

Hắt yêu Lý Mân, không muốn nàng phải chịu bất kỳ thương tổn nào.

Cho nên, hắt chỉ có thể nhịn.

Đêm đó Lý Mân ngủ rất ngon, sáng hôm sau khi nàng tỉnh lại, thấy mình còn đang nép trong ngực Hồ Lân ca ca bèn vội vã chui ra từ trong khuỷu tay hắt.

Hồ Lân canh đúng thời gian, mở mắt ra, con ngươi xanh thăm nhìn Lý Mân chăm chú: “Sao muội lại ở đây?”

Lý Mân ngừng lại tất cả động tác, nàng nằm xuống, gối lên cánh tay Hồ Lân, nhú mày nghĩ lý do: “Chắc là muội bị mộng du?”

“Có lẽ vậy” – Hồ Lân nằm thẳng người trên giường, hắt vươn tay trái, lấy ra từ bên dưới gối một cái hộp hình chữ nhật, đưa cho Lý Mân: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lý Mân nhận lấy hộp, đặt nó trên giường, còn nàng thì ngồi xếp bằng, quyết định mở hộp ra xem.

Nàng nóng ruột mà cái hộp lại không mở ra được.

Hồ Lân ngồi dậy, kéo chăn quấn quanh người nàng, còn bản thân hắt chỉ mặc mỗi trung y ngồi phía trong giường.

Thấy Lý Mân mất nửa buổi vẫn không mở được, hắt vươn một ngón tay, nhẹ chạm lên nắp hộp, nắp hộp lập tức bật ra, bên trong là sáu chiếc trâm vàng đặt trên vải nhung đỏ tươi.

Lý Mân hít một hơi thật sâu, sau đó cố gắng thả lỏng.

Nàng cầm lấy chiếc trâm đầu tiên bên trái, đặt trước mặt để nhìn cho rõ. Đây là một chiếc trâm khảm ngọc bích đính chuông nhỏ.

Nàng cẩn thận đặt trâm chuông ngọc bích xuống, lấy ra chiếc trâm thứ hai, đây là chiếc trâm có tua vàng khảm hình con bướm.

Cây trâm thứ ba có tua vàng khảm hình đôi bướm bằng ngọc, cây thứ tư có tua vàng chạm chim phượng, cây thứ năm có tua vàng khảm hoa mẫu đơn, cây thứ sáu có tua vàng đính lá ngọc.

Lý Mân yêu thích không nỡ buông tay, lật qua lật lại xem mãi.

Tuy nhà nàng coi như giàu có trong giới trồng hoa nhưng cũng không có khả năng mua cho con gái nhiều trâm tinh xảo quý giá như vậy.

Lý Mân nhìn mãi, trái tim nàng dường như co lại, giống như sắp hết hơi.

Mắt nàng ướt át nhìn Hồ Lân, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn huynh, ca ca.”

Hồ Lân chỉ khẽ mỉm cười: “Huynh chỉ có mỗi một muội muội, đương nhiên phải nuông chiều muội rồi. Về sau thích cái gì cứ nói ca ca, biết không?”

“Ừ”, Lý Mân khẽ gật đầu.

Trong lòng nàng tê tê, vừa thoải mái vừa khó chịu. Nàng dựa người vào Hồ Lân, trong lòng nghĩ: “Đây chính là cảm giác có anh trai sao?”

Sau lễ trưởng thành của Lý Mân là Tết âm lịch.

Sau Tết âm lịch thì đến tháng hai, chuyện hôn sự của Lý Mân bắt đầu được Lý Thuận Chương đặt lên hàng đầu

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 58: Có Cùng Suy Nghĩ

Một buổi sáng cuối tháng hai, Hồ Lân và Lý Thuận Chương đang cùng nhau chiết tách một cây mẫu đơn ba màu tại vườn hoa ở hậu viện.

Chiết hoa mẫu đơn nhiều màu, trồng mẫu đơn màu xanh và mẫu đơn trăm cánh là những tuyệt kỹ của Lý Mẫu Đơn, cho nên mỗi khi Lý Thuận Chương thực hiện chỉ cho Hồ Lân đi theo, những người khác không được vào hậu viện.

Bọn họ đang bận rộn bỗng nghe thấy tiếng của Ngụy Tử, quay đầu thì thấy Ngụy Tử đứng ở cửa hậu viện, đang giơ tay nhằm khiến họ chú ý.

Lý Thuận Chương và Hồ Lân cùng thu dọn, sau đó đứng lên.

Ngụy Tử tới báo cho bọn họ, ra là phu nhân sai nàng tới gọi Lý Thuận Chương, nói là có bà mối họ Dương trong thôn tới nhà, bảo Lý Thuận Chương qua một chút.

Lý Thuận Chương để dụng cụ xuống, rửa tay xong thì đi.

Hồ Lân vội nói: “Cháu cũng đi uống chén trà!”

Tới nhà chính, Hồ Lân đứng từ xa nhìn thấy Hồ thị đang ngồi uống trà với một phụ nữ trung niên.

Hắn nhanh lẹ lên lầu.

Lý Mân đang ngồi trên giường Hồ Lân ở trên lầu, chuẩn bị cắt vải làm giày. Nàng thấy hắn vào thì vẫy tay gọi: “Ca ca, mau tới đây.”

Hồ Lân đang dùng thần thức để nghe trộm chuyện dưới lầu nên không để ý lắm, thuận chân ngồi xuống giường.

Lý Mân bày bộ dụng cụ làm giày ra, sau đó ra lệnh cho Hồ Lân: “Huynh mau đặt chân lên giường.”

Hồ Lân nghe lời làm theo.

Lý Mân thấy hắn không tập trung cũng không nói chuyện với hắn nữa. Nàng tự cời tất và giày cho hắn, sau đó đem tấm vật liệu làm đế giày ướm vào chân Hồ Lân. Nàng dùng than chì vẽ lại, dùng kéo cắt gọt, đến khi cảm thấy hoàn mỹ mới ngừng, chuẩn bị may các góc vải để làm giày.

Hồ Lân đã nghe rõ ý định tới đây hôm nay của bà mối họ Dương nên rất cục cựa cũng có thể chuyên tâm đối mặt với Lý Mân. Hắn thấy Lý Mân đang cảm thiếu từ phơi khô (dùng hồ dán vải vụn lên mặt gỗ, sau đó phơi khô để sau này làm giày) đo đo cắt cắt, lại thấy chân mình đang trần trụi hong gió.

Hồ Lân dùng bàn chân trần huyếch nhẹ lên đùi Lý Mân.

Lý Mân đang bận rộn, chỉ liếc hắn một cái: “Gì thế?”

“Đi vớ và giày giúp ca ca.”

Lý Mân dịch người, biến thành tư thế xoay nghiêng về phía Hồ Lân, tiếp tục làm việc của mình.

Hồ Lân nâng bàn chân trần, huých nhẹ lên hông Lý Mân lần nữa.

Lý Mân xoay người, biến thành tư thế đưa lưng về phía hắn.

Hồ Lân lăm bắm: “Trưa nay ăn gì đây? Vịt quay của Dụ Hưng Trai hình như rất ngon a.”

Lý Mân nghe thấy thế, nhanh chóng quay đầu lại, mặt tươi cười nhìn Hồ Lân: “Ca ca, trưa nay ăn vịt quay của Dụ Hưng Trai à?”

Hồ Lân rũ mắt, ra vẻ thờ ơ: “Có lẽ.”

Lý Mân nghe một hiểu mười, nháy mắt biến thân thành dáng vẻ vuốt mông ngựa. Nàng vút thiếu tử, vãi, kéo sang một bên, sau đó nhích người lại gần, ngồi bên cạnh Hồ Lân, để đùi Hồ Lân lên đùi mình, sau đó cẩn thận đi vớ và giày giúp hắn. Nàng đặt hai chân Hồ Lân xuống giường xong mới hỏi: “Ca ca, nương và phụ thân đang nói chuyện gì dưới lầu vậy?”

Thân thể Hồ Lân ở trên lầu nhưng tâm trí lại bay xuống dưới lầu. Hắn dùng thần thức lắng nghe âm thanh dưới lầu, trong lòng chỉ tràn ngập chuyện này nên khi Lý Mân hỏi, hắn không chú ý, thuận miệng đáp: “Đang nói muốn làm mối cho huynh với con gái thứ hai của nhà họ Mã ở phường nhuộm, muội với Giang Minh Thuận ở thôn Tây.”

Lý Mân rất kinh ngạc: “Sao ca ca biết rõ vậy?”

Hồ Lân cười: “Vừa rồi huynh nghe lén dưới lầu.”

“Ta cũng muốn đi nghe!” – Lý Mân kéo Hồ Lân xuống lầu, rón ra rón rén ẩn núp trong hành lang thông với nhà chính, vênh tai nghe âm thanh trong phòng.

Bên trong nhà chính, bà mối họ Dương cùng Lý Thuận Chương và Hồ thị đã nói tới đoạn ngày mùng ba tháng ba này sẽ để bốn thanh niên nam nữ gặp nhau bên bờ sông Lạc Thủy.

Hồ thị còn vui vẻ nói, đến hôm đó Lý Mân sẽ cài trên đầu một đoá mầu đơn bằng lụa.

Bà mối Dương lập tức cười nói lời: “Vậy để ta dặn nhị cô nương nhà họ Mã cài hoa hồng đỏ.”

“Quyết định vậy đi!”

“Nhất định như vậy!”

Lý Mân nghe xong, đang muốn kéo Hồ Lân lên lầu thì gấu váy nàng bị gió thổi bay lên, đúng lúc bị Hồ thị ngồi trong nhà chính nhìn thấy. Bà hỏi: “Mân Nương đó sao?”

“Nương, không phải đâu, là ca ca đấy!” – Lý Mân quyết tuân theo nguyên tắc lớn của đời người: “Chết người hơn chết ta”, lời Hồ Lân ra làm bia đỡ đạn.

Hồ Lân: “...”

Hắn kéo Lý Mân ra chào.

Bà mối Dương hứng thú đánh giá đôi thanh niên nam nữ này.

Bà ta nhìn Lý Mân đứng bên phải trước tiên, nở nụ cười rất hàm súc: “Cô nương này trắng nõn nà, khuôn mặt phúc hậu, là tướng có phúc.”

Bà mối chuyển tầm mắt về phía Hồ Lân đứng bên trái Lý Mân, mắt lập tức phát sáng, giống như hai cái đèn pha chiếu từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên, đánh giá kỹ càng một phen, sau đó cười giống đoá mầu đơn nở rộ trong gió xuân: “Đây là vị tiểu ca đó a.. Dáng vẻ thật là tuyệt nha.. Quả nhiên rất điển trai...”

Hồ thị cũng biết Hồ Lân rất đẹp, bà cảm thấy có chút kiêu ngạo, cười đắc ý muốn giúp cháu trai tăng thêm ưu thế: “Đây là cháu ngoại ta, ta và tướng công không có con trai, về sau hắn sẽ kế thừa gia nghiệp và danh hiệu “Lý Mầu Đơn” của chúng ta.”

Bà mối Dương vừa sẫm soi và thưởng thức Hồ Lân vừa nhảm tính trong đầu những cô nương nhờ mình làm mối, cuối cùng quyết định. Bà ta vỗ mạnh lên đùi, nói với Hồ thị: “Vị tiểu ca nhà phu nhân đúng là nhân tài, Mã nhị cô nương của phường nhuộm đúng là không hợp, để ta đổi một người khác.”

Hồ thị và Lý Thuận Chương bốn mắt sáng ngời nhìn bà ta.

Bà mối Dương đắc ý: “Đổi thành con gái đầu của Thượng Lập Thành ở thành Nam.”

“Thượng Lập Thành?” – Lý Thuận Chương cảm thấy cái tên này nghe rất quen.

Bà mồi Dương bật mí: “Thượng đại gia – Thượng Lập Thành chính là ông chủ của Hương Mãn Lâu trong thành đó!”

“Chính là Hương Mãn Lâu chuyên làm thủy tịch đó sao?” – Lý Thuận Chương hỏi lại.

“Đúng vậy!” – tiết trời cuối tháng hai đầu tháng ba hơi nóng, bà mồi Dương phe phẩy quạt lụa trong tay nhằm biểu đạt sự đắc ý trong lòng.

Lý Thuận Chương và Hồ thị cùng nhìn Hồ Lân.

Hồ Lân lại chỉ rừ mắt không nói.

Hồ thị cảm thấy vị cô nương của Hương Mãn Lâu kia chắc có không ít của hồi môn, vội nói: “Vậy chuyện gặp gỡ của đám trẻ thì thế nào?”

Bà mồi Dương nói: “Vẫn làm theo kế hoạch ban đầu, chẳng qua chỉ sửa lại một chút. Mãn Nương nhà mọi người hãy cài mẫu đơn đỏ, còn cô nương của Hương Mãn Lâu cài hoa hồng vàng, vị tiểu ca này mặc áo trắng giống như bộ hán đang mặc trên người là được, còn Giang Minh Thuận sẽ mặc áo màu xanh nhé.”

Hồ thị gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Bà thấy Lý Mãn vẫn đang tròn mắt lắng nghe thì bảo Hồ Lân: “Tiểu Lân, đưa muội muội của cháu lên lầu đi.”

Hồ Lân kéo tay Lý Mãn rời khỏi nhà chính để lên lầu.

Hai người ngồi đối diện nhau trên giường Hồ Lân, sau nửa buổi cũng không nói câu nào.

Hồ Lân nhìn cảnh hoa quế ngoài cửa sổ đã đâm chồi, nhú ra những mầm lá xanh đốm vàng, trong lòng hần đã quyết định. Hần nhìn Lý Mãn đang ngồi gần mình, trầm giọng hỏi: “Không phải muội luôn muốn lấy chồng sớm sao, bây giờ có thấy vui không?”

Trong đầu Lý Mãn đang rối loạn, không biết nên vui hay nên buồn, nhưng trong lòng nàng cảm thấy không cách nào vui nổi.

Nàng cúi đầu nhìn mũi chân lộ ra dưới gấu váy, nhỏ giọng đáp: “Không biết tại sao muội chẳng thấy vui gì cả.”

Lý Mãn ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Muội đã từng gặp Giang Minh Thuận rồi, hần và ca ca của Lộ Vân Vân là bạn tốt, con người cũng tốt, chỉ tội không cao lắm... Ca ca, trong lòng muội đang rất loạn.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Hồ Lân: “Ca ca, hay là chúng ta cứ đi gặp rồi tính sau.”

Trong lòng Hồ Lân đã có kế hoạch, hần khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đến buổi tối, mọi người trong nhà ăn cơm chiều xong cùng ngồi một chỗ uống trà táo đỏ. Hồ thị lại nhắc đến chuyện đi xem mặt, dặn dò Hồ Lân và Lý Mãn thêm một chút.

Hồ Lân không nói gì, Lý Mãn cũng không hăng hái, nàng chỉ nói: “Để con đi gặp rồi tính sau.”

Ngày xem mặt chẳng mấy chốc đã tới.

Hồ Lân đã thức dậy từ sớm, hần mặc quần áo, rửa mặt xong xuôi, ngồi trầm tư một lúc mới đánh thức Lý Mãn nửa đêm chạy tới đang ngủ trong chăn hần.

Lý Mãn ngái ngủ, mắt còn lim dim ló đầu ra từ trong chăn, nàng nhìn cửa sổ dán giấy: “Trời còn chưa sáng mà? Sớm vậy đánh thức ta làm gì?”

“Cô cô sắp lên lầu” – Hồ Lân khoanh tay đứng cạnh giường, ánh mắt phức tạp nhìn Lý Mãn.

Lý Mãn vừa nghe thấy thế thì lập tức nhảy lên. Nàng vội vàng xuống giường, quần chăn trên người xồng ra khỏi phòng.

Hồ Lân vẫn không nhúc nhích.

Hần đứng tựa vào cột giường, lắng nghe tiếng Lý Mãn vén rèm cửa, sau đó là tiếng trầm đục phát ra khi Lý Mãn quần chăn ngã xuống giường.

Chung sống một năm này hần mới biết hai kiếp trước mình đã bỏ lỡ điều gì — hần đã bỏ lỡ quá trình Lý Mãn lớn lên. Thì ra ẩn bên trong Lý Mãn có sự lỗ mãng, thẳng thắn lại dễ thương như vậy, khiến hần càng khó buông tay.

Hần sẽ không bao giờ buông tay!

Quả nhiên Hồ Lân đoán không sai, chẳng bao lâu sau Hồ thị đi lên lầu.

Bà tới kiểm tra đáng về hôm nay của Lý Mãn và Hồ Lân.

Hồ thị tới phòng Hồ Lân trước. Bà thấy Hồ Lân đội mũ lông chồn trắng, thân mặc trường bào bằng tơ cũng màu trắng, gót áo thêu hoa văn dây leo màu xanh, hơn nữa thân hình hần cao lớn, cả người toát ra vẻ tuấn mỹ phiêu diêu.

Hồ thị rất hài lòng, bà khẽ gật đầu, cười trấn an Hồ Lân: “Tiểu Lân, hôm nay đến bờ Lạc Thủy cũng đừng căng thẳng quá, người trẻ tuổi nên hưởng thụ cảnh xuân cho trọn vẹn.”

Hồ Lân nhìn vị “cô cô” luôn quan tâm đến mình, trong lòng hẳn cảm động, khẽ gật đầu.

Hồ thị lại lấy từ trong tay áo một túi tiền màu trắng đưa cho Hồ Lân: “Đến lúc đó không được keo kiệt với cô nương con nhà người ta, cần tiêu tiền thì cứ tiêu tiền.”

Hồ Lân biết đây là cô cô quan tâm, hẳn nhận lấy túi tiền: “Cảm ơn cô cô.”

“Cô cháu chúng ta mà còn nói cảm ơn?” – Hồ thị từ ái vỗ vỗ trên lưng Hồ Lân – “Để cô đi coi Mân Nương thế nào.”

Hồ thị đi trước, Hồ Lân đi theo bà, một trước một sau đi vào phòng ngủ Lý Mân.

Lý Mân còn đang rúc đầu trốn trong chăn.

Sau khi Hồ thị vào trong phòng, bà đứng cạnh giường, đang muốn lật chăn của Lý Mân thì bỗng nhiên hỏi: “Ta nhớ đây là chăn của Tiểu Lân mà?”

Bà nhớ rõ ràng, sau Tết âm lịch đã may hai cái chăn mới, màu xanh lá cây thì đưa cho Hồ Lân, màu đỏ hoa vàng thì đưa cho Lý Mân.

Hồ Lân đang muốn nói thì Lý Mân đã chui từ trong chăn ra, ngáp ngủ nói với Hồ thị: “Con đôi chăn với ca ca.”

Hồ thị: “...” Nhưng bà vẫn hơi nghi ngờ.

Lý Mân: “Chẳng lẽ không được sao?”

“Không phải không được, chỉ là...” – Hồ thị vẫn nghi nghi.

Lý Mân tròn mắt với mẹ.

Hồ thị lập tức chào thua: “Mân Nương, mau thay quần áo đi.”

Lý Mân mặc trung y chui ra từ trong chăn.

Hồ Lân vội nói: “Cô cô, cháu xuống lầu trước.”

Khi Lý Mân được Hồ thị giúp trang điểm xong đi xuống lầu, Hồ Lân và Lý Thuận Chương đang ngồi đợi dưới lầu đều phải sáng mắt.

Tóc Lý Mân được chải phức tạp, tuy đã làm lễ trưởng thành nhưng vì nàng chưa lấy chồng nên không thể cài trâm Hồ Lân tặng, chỉ đành cài chuỗi hạt hồng ngọc hẳn tặng quanh búi tóc.

Nàng đeo đôi bông tai hồng ngọc được chạm hình hoa mẫu đơn làm nổi bật cặp mắt ướt át trong suốt. Khuôn mặt trái táo nỏ nà càng trở nên trắng hồng.

Lý Mân mặc bộ áo màu đỏ ngắn tay thêu hình bướm bướm, hai cánh tay quần lụa hồng nhạt; bên dưới là làn váy màu trắng thêu hoa mẫu đơn đỏ, thắt lưng bằng tơ rù xuống tạo cảm giác thon thả. Bên dưới váy là đôi hài màu vàng thêu bướm mà Hồ Lân mới mua cho nàng.

Hồ thị đi sau nàng cười rạng rỡ, bà cầm bông mẫu đơn bằng lụa đã chuẩn bị từ trước vào búi tóc Lý Mân: “Như thế này càng hoàn mỹ.”

Trong lòng Hồ Lân lại thấy khó chịu, muội muội trang điểm xinh đẹp của hắn lại để cho kẻ khác nhìn...

Lão Hòe đánh xe, lần này Hồ Lân không cưỡi ngựa mà cùng Lý Mân ngồi trong xe ngựa.

Tiết trời tháng ba đã trở nên ẩm áp, trong gió xuân thoang thoảng hương hoa, hàng liễu bên thành Lạc Dương nhẹ bay múa, nhành liễu đung đưa trong gió, thì thoảng có đôi chim én lượn qua.

Cảnh xuân bên ngoài ẩm áp là vậy, bên trong xe lại có phần ngọt ngào.

Tâm tình Lý Mân rất chán nản.

Suốt dọc đường đi Hồ Lân chỉ rừ mắt không lên tiếng, nàng vẫn luôn lên quan sát hắn.

Lý Mân càng nhìn càng thấy khó chịu.

Ca ca xinh đẹp như vậy, dịu dàng, sẵn sàng như vậy sẽ có ngày cưới thê tử, để thê tử thương thức về tuần mỹ của hắn, để thê tử hưởng thụ sự dịu dàng và chăm sóc của hắn...

Lý Mân càng nghĩ càng thấy ngọt ngào.

Nàng vén rèm xe, muốn nhìn cảnh bên ngoài.

Xe ngựa của họ đang đi trên đường lớn ven sông, trên đường cũng có rất nhiều xe ngựa ‘lộc cộc’ chạy qua, đều là người đến bờ Lạc Thủy du ngoạn.

Lý Mân thấy xe ngựa nhà mình đi bên cạnh một đôi nam nữ mặc trang phục gọn gàng. Hai người đó cười ngựa song song, cử chỉ vô cùng thân mật, nam gọi “muội muội”, nữ kêu “ca ca”, cười ngựa mà vẫn nắm tay nhau, dường như hận không thể được dính cùng một chỗ.

Đột nhiên nàng có một ý nghĩ thoáng qua. Nàng nghiêng đầu nhìn ca ca bên cạnh, chỉ thấy Hồ Lâm cũng đang nhìn đôi nam nữ cười ngựa kia.

Hồ Lâm thu hồi tầm mắt, quay sang nhìn Lý Mân, trong mắt ẩn chứa điều gì đó.

Ánh mắt hai người giao nhau, lập tức chấn động, giống như đôi bên đều biết người kia đang suy nghĩ giống mình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 59: Bày Tỏ Nỗi Lòng

Lý Mân không dám nhìn Hồ Lâm nữa, chỉ tựa người vào thành xe nghĩ ngợi.

Hiếm khi thấy nàng ngồi im lặng suy nghĩ như vậy, Hồ Lâm cũng không tiện quấy rầy nàng.

Hắn chỉ thi thoảng quay sang nhìn nàng.

Kiếp trước hắn đã bỏ ngoài tai ý nguyện của nàng, cưỡng ép nàng, do vậy hắn hi vọng kiếp này Lý Mân có thể được tự do lựa chọn.

Kỹ thuật đánh xe của Lão Hòe rất cao siêu, xe ngựa đi nhanh mà ổn, không hề xóc nảy trên cả đoạn đường đến bờ Lạc Thủy.

Xe ngựa dừng rồi mà Hồ Lâm vẫn không nhúc nhích, Lý Mân cũng không động đậy.

Nàng im lặng nhìn về phía trước, bỗng nhiên dừng khí nổi lên, quay người về phía Hồ Lâm: “Hồ Lâm ca ca, huynh...”

Cặp mắt sâu thẳm của Hồ Lâm trầm tĩnh nhìn nàng, dường như đang cố vũ nàng nói tiếp.

Lý Mân hít sâu một hơi, lấy thêm dũng khí rồi nói: “Ca ca, huynh muốn đi xem mắt sao?”

Nói xong câu đó, Lý Mân lo lắng nhìn Hồ Lâm chăm chú.

“Không muốn” – Hồ Lâm mỉm cười nhàn nhạt – “Một chút cũng không muốn.”

Lý Mân nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, trong lòng nàng bỗng có chút nhụt chí: Hồ Lâm ca ca xinh đẹp như vậy sao có thể thích đứa bình thường như mình cơ chứ?

Nàng gượng cười: “Ha ha, muội cũng không muốn.”

Nói xong, nàng làm ra vẻ muốn xuống xe.

Chỗ ngồi của Hồ Lâm ở gần cửa xe, hắn không hề nhúc nhích, Lý Mân muốn xuống xe nhất định phải đi qua người hắn.

Nàng vừa khom người muốn lách qua Hồ Lâm thì bị hắn tóm lấy eo. Nàng kinh ngạc nhìn Hồ Lâm: “Ca ca...”

Hồ Lâm ôm chặt eo nàng, kiềm giữ nàng ngồi trên đùi mình, mắt hắn nhìn mắt nàng chăm chú: “Mân Nương, nàng không còn gì để nói với ta nữa sao?”

Lý Mân bị hắn ôm trong ngực, mùi hương nhàn nhạt trên người hắn như vây quanh nàng, khiến trái tim nàng đập như thể không thuộc về nàng nữa.

Nàng cúi đầu không nói, tựa hồ đang suy nghĩ ghê lắm.

Hồ Lâm ngắm khuôn mặt xoay nghiêng của nàng, ngắm làn da hồng hào nõn nà, đôi môi đỏ tươi, rốt cuộc không chịu nổi nữa, hắn xoay mặt Lý Mân, hôn nàng.

Môi hần vừa ẩm vừa ướt át, có hương vị trong veo.

Lý Mân chỉ có thể đón nhận hần một cách bị động.

Hồ Lân dần dần xâm nhập khoang miệng nàng, ngậm lưỡi nàng, bắt đầu dây dưa mút vào.

Lý Mân vừa hạnh phúc vừa kích động, nàng ngừng thở, chỉ còn cách xuôi theo động tác trêu chọc của Hồ Lân.

Hồ Lân cảm nhận được nguyên đan bên trong Lý Mân dao động, hần cuồng quít buồng nàng ra, lúc này mới phát hiện nãy giờ Lý Mân vẫn nhịn thở, nhịn đến nổi đỏ cả mặt.

Hần vừa bức mình vừa buồn cười, hần nâng mặt Lý Mân, hôn ‘chụt’ lên cặp môi đỏ tươi của nàng một cái rồi mới nói: “Đứa ngốc, lần sau nhớ phải thở đó!”

“Ừ”, từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên Lý Mân xấu hổ đến thế, nàng dùng hai tay che khuôn mặt đỏ bừng.

Hồ Lân cười khoái trá, hần ôm chặt Lý Mân, ghé vào tai nàng, mờ ám nói: “Mân Nương, có phải thích ca ca hôn nàng hay không?”

Lý Mân “Ừ” một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Hồ Lân cười càng sáng khoái hơn: “Vậy ca ca làm tướng công của nàng có được không?”

Lý Mân lại ậm ừ một tiếng nhỏ hơn muỗi kêu.

Hồ Lân khề hôn lên mu bàn tay Lý Mân, sau đó nói: “Vậy chúng ta về nói với cô chú, nói rằng nàng đã đồng ý gả cho ca ca, hai chúng ta không cần đi xem mắt nữa.”

Lần này hần dùng giọng khẳng định để nói.

Lý Mân không che mặt nữa, trước tiên nàng gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Đôi lông mày thanh tú của Hồ Lân hơi nhướng lên, khó hiểu nhìn nàng.

Mặt Lý Mân đỏ bừng, nàng liếc trộm Hồ Lân một cái thật nhanh, sau đó lấp ba lấp bắp: “Quá đột ngột... Chúng ta.. đi tản bộ bên bờ Lạc Thủy một lát, suy nghĩ... suy nghĩ cho rõ.. sau đó.. sau đó hãy về nhà...”

Hồ Lân mỉm cười nhìn nàng: “Được.”

Hần tiện tay hái xuống bông mẫu đơn bằng lụa đỏ trên búi tóc Lý Mân, nghịch ngợm quơ quơ trước mặt nàng.

Lý Mân lườm Hồ Lân, nàng giành lại bông hoa, sau đó để lại trong xe ngựa — dường như chỉ là một đóa hoa lụa cũng có thể bắt nạt nàng!

Hồ Lân xuống xe trước, sau đó tiếp được tay Lý Mân, đặt nàng trên mặt đất. Hần cầm tay Lý Mân, hai người bắt đầu chậm chậm tản bộ.

Lúc xuống xe, Hồ Lân đã nghĩ không biết có nên biến bộ quần áo màu trắng của mình thành màu khác hay không, nhưng hần sợ Lý Mân chú ý nên cũng không làm phép nữa.

Mông ba tháng ba, bên ngoài thành Lạc Dương tràn ngập thanh niên nam nữ tụ tập bên bờ sông Lạc Thủy, cảnh tượng rất náo nhiệt.

Hồ Lân đội mũ lông chồn trắng, trên người mặc trường bào màu trắng thêu hoa văn dây leo màu xanh, khuôn mặt tinh xảo tuấn mỹ, dáng người cao gầy, cả người toát ra vẻ ngọc thụ lâm phong, phiêu diêu xuất trần, hấp dẫn ánh mắt của cả nam lẫn nữ.

Lý Mân mặc áo ngoài tay ngắn và váy trắng thêu hoa mẫu đơn đỏ, khuôn mặt nõn nà, thân hình đầy đặn, tuy không tính là diễm lệ nhưng ở độ tuổi mười lăm như nụ hoa hé mở như nàng, dáng vẻ này cũng coi như không tệ. Nhưng do nàng khoác tay Hồ Lân nổi bật như vậy nên cũng trở thành tiêu điểm trong đám đông giống hần.

Hồ Lân vốn không hay để ý ánh mắt của người khác nhìn hần, Lý Mân cũng không nhạy bén với đám đông nên hai người bọn họ dạo chơi trên con đường nhỏ uốn lượn quanh bờ Lạc Thủy một cách bình tĩnh, dường như không nhận ra ánh nhìn nóng bỏng của người khác dành cho mình.

Giang Minh Thuận — con trai thứ tư của Giang Vân Kỳ ở phía Tây thành đã tới từ sớm. Hần mặc trường bào mới tinh màu xanh, sốt ruột đi lòng vòng trong đám đông, ngựa cổ tìm kiếm đóa mẫu đơn bằng lụa đỏ kia.

Ở Đại Đường đang thịnh hành một cái những đóa hoa rực rỡ lên búi tóc của phụ nữ. Giang Minh Thuận tìm được mấy người phù hợp với miêu tả của bà mối Dương nhưng mấy vị đó, người thì không đúng, người thì đã hơn ba mươi tuổi. Giang Minh Thuận đi qua đi lại trong dòng người, không ngừng tìm kiếm.

Hần vốn nghe ngóng được con gái của “Lý Mẫu Đơn” có thân hình hơi quá béo, tính cách ngang ngược nên cũng không thích, do cha mẹ ép nên hần mới tới. Bây giờ tìm nửa ngày cũng không thấy, hần có thể trở về báo cáo kết quả công tác được rồi.

Giang Minh Thuận nhanh chóng bỏ đi.

Tuy đối tượng xem mắt của Lý Mân đã rời đi, nhưng đối tượng xem mắt của Hồ Lân vẫn đang tìm hấn.

Ông chủ của Hương Mãn Lâu nổi tiếng trong thành Lạc Dương chính là Thượng Lập Thành ở thành Nam. Mọi người gọi hấn là “Thượng đại gia” vì Thượng Lập Thành giao du với cả hai phái chính – tà, khống chế toàn bộ tụ điểm ăn chơi ở thành Lạc Dương. Vợ cả của Thượng Lập Thành sinh được một nam một nữ, hai đứa trẻ này chính là bảo bối trong lòng hấn.

Con trai Thượng Thụy Bình của hấn đã gia nhập quân đội, đang ở biên cương xa xôi. Tất cả yêu thương của Thượng Lập Thành và vợ đều dồn cho đứa con gái Thượng Thụy Anh.

Tính cách Thượng Thụy Anh vốn mạnh mẽ, lại được cha mẹ nuông chiều. Trước giờ nàng ta nói một người khác không dám làm hai, tuy chưa đến mức quá bá đạo nhưng cũng ngang tàng vô cùng. Nàng ta mặc nam trang, quản lý chuyện làm ăn của phụ thân không thua gì đàn ông nên cũng bù đắp được nỗi buồn không có con trai bên cạnh của Thượng Lập Thành.

Trên đời này, Thượng Thụy Anh thích nhất là mỹ nam, lý tưởng cả đời là cưới được một vị tướng công tuyệt sắc, xinh đẹp như hoa. Bị cha mẹ thúc giục chuyện hôn nhân, yêu cầu duy nhất của nàng ta là — “Không phải mỹ nam tuyệt sắc thì không lấy.”

Vì để con gái tìm được tướng công tuyệt sắc, Thượng Lập Thành thả lưới, dẫn dò tất cả bà mối trong thành Lạc Dương, nhưng khổ nỗi, mãi vẫn không tìm được nam nhân nào phù hợp với hai chữ ‘tuyệt sắc’ kia.

Sau khi bà mối Dương gặp được Hồ Lân đã vội chạy tới nhà Thượng Lập Thành ở thành Nam. Bà ta tán dương vẻ tuấn mỹ của Hồ Lân hết lời trước mặt Thượng Thụy Anh, kích thích lòng hứng thú của nàng ta.

Bởi vậy, vào ngày mùng ba tháng ba, Thượng Thụy Anh vốn luôn mặc nam trang đã thay quần áo nữ, chải đầu trang điểm, trên búi tóc cài một bông hoa hồng bằng lụa màu vàng, mang theo thị nữ đi xe ngựa tới bờ Lạc Thủy.

Sau khi dạo chơi trong đám đông một lúc, Thượng Thụy Anh nhanh chóng chú ý tới Hồ Lân đã trở thành tiêu điểm của mọi người mà không hay biết.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hồ Lân, thân thể nàng ta lập tức chấn động, cả người chôn tại chỗ – trên đời sao có thể có nam tử tuấn mỹ xuất trần đến vậy?

Mỹ nam tuyệt sắc, trường bào màu trắng, toàn bộ đều phù hợp với lời dặn của bà mối Dương!

Thượng Thụy Anh nhanh chóng đuổi theo, nàng ta theo sát phía sau mỹ nam, cùng bước chậm giống hấn.

Thị nữ của Thượng Thụy Anh là Như Hoa đuổi theo, nàng ta lặng lẽ chỉ vào mỹ nam đi phía trước, hỏi Thượng Thụy Anh: “Đại tiểu thư, chẳng lẽ chính là người này...”

Thượng Thụy Anh khẽ gật đầu.

Như Hoa quan sát một lúc, sau đó kéo kéo ống tay áo Thượng Thụy Anh, thì thầm nói: “Tuy đúng là mỹ nam mặc trường bào màu trắng, tuổi cũng phù hợp, nhưng người ta có mang nữ quyến theo, rõ ràng không phải tới xem mặt a.”

Thượng Thụy Anh đã bị mỹ nam tuyệt sắc mê hoặc hồn phách, không thèm để ý, đẩy Như Hoa ra: “Không phải tới xem mặt thì sao? Có nữ quyến thì sao? Trước giờ thứ ta muốn đều nhất định có được!”

Như Hoa: “...”

Hồ Lân đã cảm nhận được có người theo dõi hấn, hơn nữa là một nữ tử cài hoa hồng bằng lụa màu vàng trên đầu. Hấn vờ như không biết, đi cùng Lý Mân thêm mấy bước, sau đó thăm niệm thần chú, di hình hoán ảnh, hấn và Lý Mân đã tới bờ bên kia của sông Lạc Thủy.

Hấn không muốn rước lấy phiền toái không cần thiết, dạo bước với Lý Mân thêm một lúc rồi âm thầm niệm thần chú, khiến trời bắt đầu đổ mưa.

Mưa nặng hạt đột ngột rơi xuống, Hồ Lân nói: “Mân Nương, mưa rồi, chúng ta mau về nhà thôi.”

Lý Mân vừa thổ lộ cùng hấn, đang trong lúc tình ý nóng cháy nên đương nhiên nghe theo lời hấn.

Hai người đang ở cách nơi đỗ xe ngựa không xa nên nhanh chóng trèo lên xe. Dù là vậy, tóc và quần áo Lý Mân cùng Hồ Lân đều đã ướt đầm.

Vốn Hồ Lân có thể làm phép hong khô quần áo cho Lý Mân nhưng hấn nghĩ, lát nữa đến thưa chuyện trước mặt cha mẹ nàng, nếu đáng về hấn và Mân Nương đều ướt đầm đến thế thậm sẽ càng thể hiện được quyết tâm. Vì vậy hấn chỉ ôm eo Lý Mân mà không làm phép nữa.

Lão Hộc vội đánh xe trở về nhà, xe ngựa đi vào tận trong sân mới ngừng lại.

Mưa vẫn còn to, khi Lý Mân và Hồ Lân xuống xe, hấn cố ý níu Lý Mân lại trong mưa thêm một chút, hồng tăng cường mức độ si tình thê thiết.

Hồ thị và Lý Thuận Chương đang ngồi trong phòng ngủ, nghe thấy tiếng xe ngựa mới đi ra. Hồ thị thấy Lý Mân và Hồ Lân đều bị ướt mưa thì cuống quýt

hồ: “Hai đứa ngốc này, còn không mau vào trong nhà!”

Sau khi vào nhà chính, Lý Mân đỡ cha mẹ ngồi xuống ghế, sau đó nàng và Hồ Lân cùng quỳ dưới gối Hồ thị và Lý Thuận Chương, đồng loạt dập đầu.

Hồ thị: “...”

Lý Thuận Chương: “...”

Hồ Lân nhìn Lý Mân, sau đó nhìn Hồ thị và Lý Thuận Chương, hần mở miệng cầu khẩn: “Chú, cô, cháu rất yêu Mân Nương, xin hai người hãy gả nàng cho cháu!”

Hồ thị và Lý Thuận Chương nhìn Hồ Lân và Lý Mân đang quỳ trên mặt đất, nhất thời choáng váng.

Sau nửa buổi, Lý Thuận Chương mới lắp ba lắp bắp: “Nhưng.. nhưng triều đình đã ra mệnh lệnh rõ ràng, cấm kết hôn cận huyết a!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 60: Sắp Đặt Hôn Sự(16+)

Hồ Lân nghe vậy, lập tức sững sốt, hần đứng lên nhìn Lý Thuận Chương, đột nhiên có một loại cảm giác giống như tự lấy đá đập chân mình. Trong đầu hần nhanh chóng tính toán, suy nghĩ cách đối phó.

Hồ Lân chưa kịp nghĩ ra, Lý Mân đứng cạnh đã hô to với cha mẹ: “Cha, triều đình cấm kết hôn cận huyết sao?”

Lý Thuận Chương gật đầu: “Là mệnh lệnh của Thái Tông khi còn tại vị, trong đó bao gồm quan hệ giữa anh em họ đẳng ngoại, nếu làm trái sẽ bị tù hoặc phạt đánh.”

Thật ra Lý Mân đã biết về lệnh cấm kết hôn cận huyết này của triều đình từ sớm. Tuy quy định là vậy nhưng trên thực tế, nhiều người vẫn tìm cách luồn lách, tìm đủ loại lý do để kết hôn với anh em con cháu con dì, là tình trạng ‘Dân không báo, quan không hỏi.’

Nàng biết xưa nay phụ thân vẫn rất cẩn thận, câu nệ các loại quy định và luật lệ, cho nên từ khi phát hiện tình cảm của mình với Hồ Lân, nàng luôn chủ động suy nghĩ về việc này. Thậm chí nàng còn đi hỏi nhờ con gái của một vị quan chấp pháp trong thôn về vấn đề này.

Thậm chí trong lúc đi dạo bên bờ Lạc Thủy, nàng cũng nghĩ về chuyện này.

Lý Mân đã có chuẩn bị từ sớm, nàng quỳ trên mặt đất, chậm rãi nói với cha mẹ: “Tuy triều đình cấm kết hôn cận huyết thật, nhưng hoàng đế Thái Tông vẫn cưới biểu muội của hần. Dương đế của tiền triều cũng cưới em gái họ là Dương thị, sinh ra Ngô Vương Lý Khắc và Thục Vương Lý Ân, con trai của hoàng đế Thái Tông và công chúa Thành Dương là Tiết Thiệu đã cưới biểu muội hần, cũng là con gái của Cao Tông đế – công chúa Thái Bình... Bọn họ không phải họ hàng gần đó sao? Hần Hướng Huy của thôn chúng ta không phải cũng cưới biểu muội hần đó sao? Nhiếp Mai Xuân không phải cũng được gả cho biểu đệ nàng đó sao?”

Lý Thuận Chương và Hồ thị nhìn đứa con gái vốn không biết chữ đột nhiên lại tinh thông kim cổ, đồng loạt trợn mắt há mồm.

Hồ Lân cũng rất ngạc nhiên, có chút cảm giác phải rửa mắt để nhìn lại Lý Mân.

Sau khi Lý Mân nhanh nhẹn nói xong thì ném tiếp một quả bom hạng nặng. Nàng nhìn cha mẹ, hai mắt rung rung, ánh mắt ẩn chứa vẻ kiên cường: “Cha mẹ, hơn nữa con gái, con gái và Hồ Lân ca ca đã có, có...”

Dường như nàng không nói tiếp được nữa, cúi người quỳ trên mặt đất.

Hồ thị và Lý Thuận Chương đều sốt ruột: “Có cái gì?”

“Có da thịt thân thiết...”

Tuy Hồ Lân cũng bị lời nói của nàng làm cho bất ngờ nhưng hần nhanh trí quỳ xuống bên cạnh Lý Mân, dập đầu một cái. Khi hần ngẩng đầu lên, bộ dạng đã biến thành xấu hổ rung rung: “Cháu biết là sai, nhưng cháu thực sự rất yêu Mân Nương, không có Mân Nương cháu không biết phải làm sao!”

Dáng lưng hần thẳng tắp, cặp mắt ướt át nhìn Hồ thị và Lý Thuận Chương, thấp thoáng nét cố chấp: “Mân Nương là điểm tựa để cháu cố gắng, mỗi khi cháu cô độc không thể kiên trì được nữa, cháu đều tự nói với bản thân: Mân Nương đang chờ ta, Mân Nương sẽ ở bên ta...”

Lý Mân không ngờ Hồ Lân ca ca yêu nàng đến vậy, nước mắt nàng dâng lên rồi bật khóc.

Lý Thuận Chương thương con gái, Hồ thị thương con gái và cháu trai, thái độ của hai vợ chồng nhanh chóng mềm đi. Lý Thuận Chương nói với Hồ thị: “Đành vậy, đành vậy.”

Hồ thị cũng không nghĩ ra cách nào khác, đành phải tạm thời đồng ý.

Bà nói với Hồ Lân: “Tiểu Lân, cháu đưa muối muối lên lầu nghỉ ngơi đi, ta đã sai Ngụy Tử đun nước nóng để hai người tắm rửa, ta và chú của cháu sẽ bàn bạc một chút.”

Hồ Lân biết không nên quá trốn, hần dùng ống tay áo lau khôé mắt, trịnh trọng đập đầu với Hồ thị và Lý Thuận Chương: “Cô cô, chú, hai người hãy yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc Mân Nương thật tốt, cũng sẽ hiếu thuận với hai người.”

Hần vốn không phải người nhiều lời, nhưng từ khi đến đây, Hồ thị luôn thương yêu hắn hết mực, Lý Thuận Chương thì coi hắn như con trai ruột, dộc lòng truyền thụ. Cho dù hắn là tăng tăng cũng bị những tình cảm này làm cho tan chảy.

Hồ Lân đỡ Lý Mân đứng dậy, rời khỏi nhà chính để lên lầu.

Ở nhà họ Lý, bên ngoài nhìn vào thì có vẻ như Hồ thị làm chủ mọi việc, Lý Thuận Chương trầm mặc nghe lời. Nhưng trên thực tế, nhà họ cũng như bao gia đình khác, trọng phu chịu trách nhiệm quyết định việc lớn, thê tử chịu trách nhiệm những việc nhỏ. Việc Lý Mân muốn gả cho biểu ca Hồ Lân của nàng là việc lớn nên đương nhiên Hồ thị phải thuận theo ý định của trọng phu.

Tuy Lý Thuận Chương là người trầm mặc ít lời nhưng lòng yêu thương con gái chẳng hề thua kém thê tử. Ông ngẫm nghĩ, cảm thấy con người Hồ Lân xuất chúng, rất có tài trong nghề trồng hoa, mà dung mạo con gái mình thì bình thường, lại được nuông chiều, thực sự không dám gả cho nhà người khác. Như vậy, chọn Hồ Lân làm con rể có lẽ chính là lựa chọn tốt nhất!

Ông suy nghĩ xong thì nói với Hồ thị đang nhìn mình tha thiết mong chờ: “Ài, như vậy cũng được, có điều—”

“Có điều sao?” – Hồ thị vội hỏi.

Lý Thuận Chương than thở, nửa vui nửa buồn: “Có điều Mân Nương không xứng với phẩm hạnh của Tiểu Lân a.”

Trong lòng Hồ thị cũng có suy nghĩ, bà nói: “Hai đứa chúng nó thật lòng yêu nhau, còn gì có thể tốt hơn nữa? Hơn nữa, không phải còn có hai chúng ta ở đây sao?”

Sau đó hai vợ chồng cùng thống nhất về chuyện này. Rốt cuộc Lý Thuận Chương vẫn là người từng trải hơn vợ, ông nói: “Chuyện này cứ để từ từ rồi tính. Trước hết chúng ta không nên tuyên bố chuyện kết hôn của hai chúng nó với bên ngoài. Bà dặn dò Tiểu Mân và Ngụy Tử, bảo chúng nói với người ngoài rằng Tiểu Lân thực ra là đứa trẻ mồ côi được anh trai và chị dâu của bà nhận nuôi từ nhỏ. Cứ nói nhiều lần mọi người sẽ tin. Đến khi mọi người đều tin rồi thì chúng ta hãy tuyên bố chuyện hôn sự của chúng nó.”

Hồ thị cảm thấy chồng suy nghĩ rất chu đáo, liên tục gật đầu khen: “Tướng công, ông thật lợi hại!”

Lý Thuận Chương cũng rất đặc ý: ta phục ta quá, sao ta lại thông minh đến vậy a!

*****

Hồ Lân chuẩn bị nước ấm giúp Lý Mân, hần đợi Lý Mân tắm xong mới tắm.

Hần tắm xong thì đi vào phòng Lý Mân, hần thấy tóc nàng nửa xõa nửa búi, trên người mặc bộ áo rộng thùng thình màu vàng nhạt, đang ngồi trước bàn trang điểm, xoay lưng về phía mình, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mái tóc đen dài của nàng chỉ được giữ lại bởi một búi lỏng lẻo, hé lộ cằm cổ trắng nõn.

Hồ Lân tới gần, cúi người hôn lên cổ Lý Mân.

Lý Mân quay đầu, nhòen miệng cười với hần.

Hồ Lân bế Lý Mân lên, xoay người đi về phía giường.

Lý Mân cho rằng Hồ Lân đang muốn làm chuyện đó đó, tim nàng bắt đầu đập nhanh, gò má phớt đỏ, nàng không biết phải làm sao, đành nhắm mắt lại.

Hồ Lân đặt nàng lên giường xong cũng nằm xuống bên cạnh nàng.

Lý Mân hồi hộp đợi lúc lâu mà Hồ Lân vẫn không có động tác nào khác. Nàng mở to mắt, ngạc nhiên nhìn Hồ Lân.

Đường như Hồ Lân có phép đọc tâm, biết được nàng đang nghĩ gì, hần cười nói: “Mân Nương, cái giường này không được. Chỉ cần chúng ta động dậy một chút, cô và chú dưới lầu sẽ nghe thấy rõ ràng. Sau khi thành thân ta sẽ vào trong thành Lạc Dương đặt một bộ giường cứng chắc, như vậy dù chúng ta có làm gì, bên dưới cũng không hay biết...”

Cho dù Lý Mân mặt dày nghe thấy vậy cũng phải đỏ mặt. Nàng chuyển mình, vùi đầu vào trong chăn không nhúc nhích.

Hồ Lân cũng chuyển mình theo nàng, thân thể hần nhanh chóng áp vào sau lưng Lý Mân. Cơ thể Lý Mân đầy đặn nên phía sau lưng cũng rất mềm mại. Hồ Lân áp sát vào người nàng, cọ tới cọ lui. Hần nhanh chóng thấy được ưu điểm của phụ nữ có thân hình đầy đặn. Lòng hần nhất thời như nở hoa, hần vạch áo Lý Mân khiến phần lưng trắng nõn hiện ra, sau đó nhẹ nhàng găm cắn.

Vì hần không đè trên người nàng nên Lý Mân cũng không thấy khó chịu. Nhưng hần cứ hôn như vậy khiến nàng cảm thấy trần trần tê dại truyền tới từ lưng, tản ra khắp người, toàn thân nàng phút chốc mềm nhũn.

Phía dưới Hồ Lân sớm đã sung đau, cách một lớp quần mỏng chọc vào giữa hai đùi Lý Mân. Hần cọ người trên lưng Lý Mân vài cái, sau đó mới chuyển mình rời đi. Hần ôm Lý Mân, biến thành tư thế hai người đối mặt nhau. Hần kéo mở vạt áo của chính mình, để ngực ma sát với ngực Lý Mân, sau đó hơi đè lên người nàng.

Cơ thể Lý Mân dưới tấm áo hoàn toàn trần trụi, ngay cả quần lót cũng không mặc. Quả không ngoài dự đoán của Hồ Lân, khi hần đè trên người nàng, bộ ngực đầy đặn của nàng lập tức ma sát bộ ngực trần của hần, khoái cảm như tia chớp kéo tới, một đợt nổi tiếp một đợt.

Thân thể đầy đặn của Lý Mân mềm như bông, khiến hần như đang cưỡi mây, cực kỳ thoải mái.

Hồ Lân nhắm mắt.

Hần tưởng tượng về nơi phía dưới của Lý Mân, chắc hần cũng rất đầy đặn non mềm. Trong đầu hần bỗng xuất hiện hình ảnh nơi tư mật non nớt màu phấn hồng của Lý Mân mà hần từng trông thấy trước kia, trong lòng rung động. Hần tách hai chân Lý Mân, dùng đồ vật đang phần chân búng búng của mình ma sát với cơ thể nàng.

Lý Mân biết sau đây sẽ có chuyện gì xảy ra. Nàng nhìn Hồ Lân, trong lòng tràn ngập mong đợi — trong mong chờ có thêm sợ hãi. Nàng thì thầm: “Ca ca, ca ca, xin chàng thương ta, đừng quá thô bạo...”

Mồ hôi chảy xuống từ trên trán Hồ Lân, hần đang muốn dùng sức xông vào thân thể Lý Mân thì nghe thấy có người đang đi lên cầu thang. Hần vội kéo áo Lý Mân xuống, che đầy thân thể nàng: “Cô cô đang lên!”

Hần kéo chăn che trên người Lý Mân, sau đó mới vội vàng trở về phòng mình.

Hồ thị không ngờ nhìn thấy con gái và cháu trai chịu đựng dày vò nên khi bà vừa biết được tin tốt từ chỗ trưởng phu đã không nhẫn nại được, lập tức lên lầu, muốn nói cho Lý Mân và Hồ Lân.

Khi bà lên tới lầu hai thì phát hiện cả hai phòng ngủ đều im ắng. Bà nhón chân bước vào phòng con gái trước.

Sau khi Hồ thị vào trong phòng thì thấy Lý Mân đang nằm ngủ trên giường. Bà ngồi xuống giường, thân thiết gọi: “Mân Nương.”

Lý Mân thò đầu từ trong chăn ra, hai mắt nửa khép nửa mở, ậm ừ trả lời.

Vốn Hồ thị muốn nói tin vui cho con gái nhưng vừa nhìn thấy nàng, bà phát hiện tóc nàng tán loạn, khuôn mặt ửng đỏ, hai mắt long lanh ngập nước, chính là đáng vẻ xuân tình bùng bùng.

Bà lặng lẽ đảo mắt quan sát một vòng gian phòng, đến khi cảm thấy phòng này không thể giấu được Hồ Lân mới liếc nhìn Lý Mân: “Mân Nương, cha con đồng ý rồi.”

“Cám ơn nương!” – Lý Mân mừng rỡ, cười toe toét.

Thấy con gái cười, tâm lý Hồ thị cũng thả lỏng, trong lòng bà thầm nghĩ: “Không si không điên thì không phải là tình yêu, chuyện của bọn trẻ cứ để chúng tự giải quyết thôi.”

Bà kể lại kế hoạch của Lý Thuận Chương, sau đó dặn Lý Mân: “Mân Nương, con nhớ nói lại cho ca ca con đó.”

Mặt Lý Mân đỏ bừng, nàng “Vâng” một tiếng rồi tiếp tục chui vào trong chăn.

Không bao lâu sau, dưới sự tuyên truyền tích cực của Hồ thị, Lý Mân và Ngụy Tử, cả thôn Xá Đô đều biết cháu vợ của Lý Thuận Chương vốn là đứa trẻ mồ côi được họ Hồ nhận nuôi.

Người trong thôn nhao nhao bàn tán: “Ai nha, chẳng trách Hồ đại nương là người Hán mà cháu trai lại có mắt màu xanh lá. Ngay từ đầu chúng ta đã thấy không đúng rồi, có câu “Cháu giống cô”, mà nhìn dung nhan Hồ đại nương và dung mạo Hồ Lân mà xem, căn bản là không giống nhau, đúng là không phải cô cháu ruột!”

Mùa mầu đơn nở sắp đến, Lý Thuận Chương thấy mình, Hồ Lân và Lão Hòe bận tới mệt nên thuê thêm một gã sai vặt độ mười bảy, mười tám tuổi tên Cao Thụ Vãn, sai hần giúp Lão Hòe đi giao mầu đơn cho người trong thành.

Hôm ấy, vì phải đưa loại mầu đơn xanh quý giá của nhà họ Lý tới phủ công chúa Thọ Hưng, Lý Thuận Chương mang Hồ Lân, Lão Hòe và Cao Thụ

Vấn rời khỏi nhà.

Hồ Lân không có ở nhà, Lý Mân và mẫu thân ngồi trong nhà thêu thùa.

Bạch Tú Nhi đã lấy chồng bỗng trở về nhà mẹ đẻ, nàng ta tới rủ Lý Mân đi chơi.

Lý Mân nhìn cảnh vật bên ngoài, sau mấy hôm mưa dầm liên miên, thời tiết hôm nay thật tốt, vạn vật sinh trưởng, gió xuân phất qua mặt. Nàng nghĩ đi chơi với Bạch Tú Nhi một hôm cũng là lựa chọn không tệ.

Lý Mân và Bạch Tú Nhi cùng bàn bạc xem đi chơi ở đâu.

Bạch Tú Nhi nói: “Mấy hôm trước mưa suốt, trên đê Lạc Thủy có rất nhiều Vòng Nhi mới mọc, hai chúng ta tới đó chơi, tiện thể mang giỏ đi hái Vòng Nhi.”

Lý Mân vừa nghĩ tới mùi vị Vòng Nhi xào hành lá đã chảy nước miếng, lập tức gật đầu đồng ý.

Nàng thay một bộ áo tay hẹp gọn gàng, xách giỏ rời nhà cùng Bạch Tú Nhi.

Nhưng nàng không hề biết, có một người trên đê Lạc Thủy đang đợi nàng tự chui đầu vào bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 61: Kinh Biến Trong Rừng Hòe

Bờ sông Lạc Thủy cuối tháng ba, hoa đào hồng hoa mận trắng, ong bướm bay múa, đúng là một cảnh ngày xuân khiến lòng người vui vẻ. Lý Mân đi cùng Bạch Tú Nhi, chẳng bao lâu đã đến bờ Lạc Thủy.

Sau khi hai người đến đê Lạc Thủy, dưới ánh nắng buổi sáng, Lý Mân tìm trong đám cỏ mãi mà chẳng thấy Vòng Nhi mọc chỗ nào, trong lòng thất vọng vô cùng.

Bạch Tú Nhi cười an ủi: “Mân Nương, từ sau khi ta thành thân, vì phải chăm sóc cha mẹ chồng mà khó có dịp về nhà mẹ đẻ. Hai chúng ta đi dạo cùng nhau một lát được không?”

Lý Mân nhìn cảnh hoa đào màu phấn hồng ngập tràn tầm mắt, nàng nhớ lại mấy năm trước cũng cùng đám Bạch Tú Nhi dạo chơi ở nơi này, trong lòng sinh ra chút cảm khái, bèn cùng Bạch Tú Nhi đi dạo trên đê.

Hai người đi không bao xa, có tiếng ‘lộc cộc’ truyền tới từ phía sau, một chiếc xe ngựa đang chạy về hướng bọn họ.

Lý Mân nhìn thoáng qua, nàng thấy đó là một cỗ xe bốn ngựa đẹp đẽ quý giá làm bằng gỗ được mạ vàng khảm ngọc.

Xa ngựa chạy vượt trước các nàng một đoạn không xa thì dừng lại.

Phu xe xuống mở cửa, một nha hoàn có thân hình cao gầy, dung nhan xinh đẹp nhảy xuống. Nha hoàn một chân đạp trên toa khách, một tay dìu đỡ người từ trong xuống xe.

Lý Mân nhìn cỗ xe đẹp đẽ và bốn con ngựa quý, nàng nghĩ trong xe nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc, vì vậy đi chậm lại, nhìn về phía xe ngựa không chớp mắt.

Chỉ thấy một bàn tay to vươn ra từ trong xe, cầm lấy tay nha hoàn.

Lý Mân sùng sốt: chẳng lẽ trong xe là một nam tử?

Nàng tập trung nhìn, chỉ thấy một nữ tử có thân hình cao lớn, trang điểm điểm lệ đang cầm tay nha hoàn, khom người xuống xe.

Đến lúc này, trong lòng Lý Mân vẫn ôm một chút hy vọng được nhìn thấy mỹ nhân. Nhưng khi nữ tử ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tú Nhi, Lý Mân hoàn toàn thất vọng. Tóc ‘nàng ta’ quấn hình đám mây, trên đầu cài dây trâm ngọc, lấp la lấp lánh dưới ánh mặt trời suýt chút nữa làm mất Lý Mân hồng luôn. Mặt ‘nàng ta’ to, lông mi dày, làn da nâu nhạt nhưng được phủ một lớp phấn và son đỏ; yếm đỏ thấp thoáng trong lớp áo màu trắng để lộ chút ngực lồ mờ, nhưng lưng dài vai rộng, thân hình cao lớn; hai cánh tay gân guốc, hai đùi chắc dài, hẳn là luôn vận động... Lý Mân xin thề, đây tuyệt đối là nam giả nữ, hơn nữa là một vị nam tử anh tuấn giả gái!

Nàng còn đang nhìn đến phát ngốc, Bạch Tú Nhi đã mỉm cười tới đón: “Không phải Thượng đại tỷ đây sao?”

Thượng đại tỷ khẽ mỉm cười, nàng ta nhìn Lý Mân đứng sau Bạch Tú Nhi, chuyện trò với Bạch Tú Nhi mấy câu xong thì hỏi: “Vị này là...”

Bạch Tú Nhi nhiệt tình giới thiệu đôi bên với nhau.

Lý Mân vừa nghe thấy người kia là đại tiểu thư của Hương Mãn Lâu đã muốn bôi dầu vào chân chạy trốn chết. Nhưng Bạch Tú Nhi tán dóc với vị Thượng Thụy Anh đại tỷ này đến quên trời, Lý Mân buộc phải đứng cạnh. Khi nàng tới gần quan sát thì phát hiện, tuy vị Thượng đại tỷ này anh tuấn mạnh mẽ nhưng hai cái lộ ra trước ngực kia là hàng thật giá thật, khi nàng ta cười lớn hay vung tay, hai luồng bánh đúc cũng rung rung theo.

Thượng đại tỷ làm người anh tuấn, tác phong cũng hào hùng, nàng ta ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn trời, cảm khái nói một câu: “Đã giữa trưa rồi a!”

Bạch Tú Nhi cười như một đóa hoa: “Đúng a đúng a!”

Thượng đại tỷ vung tay: “Lên xe, tỷ mời khách!”

Lý Mân vội lên tiếng: “Thật ngại quá a, cha mẹ đang ở nhà chờ tiểu muội về dùng cơm trưa.”

Thượng đại tỷ nghe vậy, liếc xéo Lý Mân rồi ra vẻ hung ác: “Sao vậy, không muốn nể mặt tỷ đây sao?”

Trước giờ Lý Mân là loại “ngươi mềm ta cứng, ngươi cứng ta mềm”. Khí thế khiến người ta sợ hãi của Thượng đại tỷ đã dọa nàng ngoài mặt thì yên nhưng trong tim thì run rẩy, nàng vội cười làm lành: “Thực ra tiểu muội...”

Thượng đại tỷ mặt bình tĩnh, cánh tay rắn chắc vươn ra xách Lý Mân lên, nhét vào trong toa xe, sau đó cũng lên xe. Bạch Tú Nhi và nha hoàn kia cũng lên theo.

Bạch Tú Nhi ngồi gần Lý Mân, Thượng đại tỷ và nha hoàn xinh đẹp ngồi đối diện Lý Mân.

Xe ngựa bắt đầu đi, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Không hiểu sao, dường như Thượng đại tỷ rất có hứng thú với Lý Mân, cặp mắt như mắt bò nhìn Lý Mân chòng chọc, nhìn từ đầu đến chân, sau đó lại nhìn từ chân lên đầu.

Lý Mân giống như con chuột nhỏ lọt vào móng vuốt mèo, trong lòng nom nớp lo sợ, đành để mặc cho Thượng đại tỷ quan sát.

Gió xuân thổi tốc rèm xe bằng lụa trắng, Lý Mân lén nhìn, nàng phát hiện xe ngựa đã rời khỏi con đường lớn trên đê Lạc Thủy, đang tiến vào rừng cây hòe rậm rạp. Trong lòng nàng kinh hoàng, nàng có tính thần ham học hỏi nên đã tìm hiểu được không ít chuyện bí mật trong khuê phòng. Nàng biết giữa người với người có thể phát sinh nhiều loại quan hệ, có nam cùng nữ, có nam cùng nam, cũng có nữ với nữ. Ánh mắt Thượng đại tỷ nhìn nàng như thể muốn lột sạch quần áo của nàng vậy, khiến Lý Mân không thể không nghi ngờ: chẳng lẽ Thượng đại tỷ đã nhìn trúng ta?

Lý Mân biết dung nhan mình chỉ tầm trung, thua xa Bạch Tú Nhi, vì vậy nàng cảm thấy ánh mắt của Thượng đại tỷ rất kỳ quái, đồng thời rất lo lắng cho trình tiết của mình, trong đầu suy nghĩ tìm cách thoát thân.

Lý Mân chưa kịp nghĩ ra kế hoạch gì, từ phía trước bỗng có tiếng kim loại va vào nhau truyền tới. Xe ngựa đột ngột dừng lại, trong tiếng ngựa hí có tiếng người ồ ồ vang dội: “Hà hà, gặp được Đông Phách Nhật ta, các người còn không mau xuống xe chịu trói?”

Lý Mân biết bọn họ đã gặp phải cướp, nàng sợ đến suýt ngất xỉu. Cuối cùng nàng nhỏ xuống cây trầm tư vàng có hình con bướm mà sáng nay Hồ Lân cài lên búi tóc nàng, nắm trong tay, hướng mũi trầm ra ngoài.

Về mặt Bạch Tú Nhi cũng là kinh hãi vô cùng, nàng ta dựa người trên thành xe run lẩy bẩy.

Chỉ có Thượng đại tiểu thư là trấn định, rất khí phách chuẩn bị xuống xe, khi nàng ta xuống còn xách Bạch Tú Nhi và Lý Mân theo.

Sau khi thả Bạch Tú Nhi và Lý Mân xuống, Thượng đại tỷ thủ thế với mấy tên cường đạo cầm đao trước mặt, sau đó uy vũ tung một chưởng.

Thừa dịp đó Lý Mân kéo Bạch Tú Nhi chạy, nhưng Bạch Tú Nhi lại hét lên một tiếng, té ngã trên mặt đất, khiến Lý Mân cũng ngã theo.

Một tên cướp trẻ tuổi đi về phía họ, vác Lý Mân lên vai.

Bạch Tú Nhi thừa cơ chạy mất.

Bạch Tú Nhi chạy đi rồi, tình thế lập tức thay đổi. Thượng đại tỷ đang khua tay múa chân bỗng kéo nha hoàn xinh đẹp chạy mất, phu xe cũng nhảy xuống xe chạy đằng sau bảo vệ hai người bọn họ, chỉ chốc lát đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ còn mỗi Lý Mân xui xẻo ở lại.

Lý Mân bị ném trên một bãi cỏ cao rậm rạp, nàng nhìn rừng cây hòe mọc xung quanh kín kẽ không một khe hở, sau đó nhìn mấy kẻ bắt cóc có vẻ mặt hung thần ác sát, cao to vạm vỡ. Trong lòng nàng biết thế là xong rồi, nàng lặng lẽ nắm chặt cây trầm tư vàng trong tay, trong đầu xuất hiện hình ảnh Hồ Lân, cảm thấy càng đau đớn hơn.

Mấy tên bắt cóc cười thô tục, vây quanh Lý Mân bắt đầu muốn cởi áo của nàng.

Lý Mân khẽ nhắm mắt, nàng nắm chặt cây trâm, nhắm lòng ngực đâm xuống.

*****

Hồ Lân cùng Lão Hòe và Cao Thụ Văn tới phủ công chúa Thọ Hưng, sau khi đỡ hai chậu mầu đơn xanh đặc biệt của Lý gia xuống xe thì ngồi trong phòng thu chi của phủ công chúa để chờ nhận bạc. Hắn đang ngồi bỗng thấy tim đập gấp gấp — hắn cảm thấy nội đan bên trong cơ thể Lý Mân đang dao động kịch liệt.

“Ta đi trước có việc!” – Hồ Lân nói với Lão Hòe và Cao Thụ Văn, sau đó vội vã chạy đi, hắn tới đằng sau một cây đại thụ thì triển phép di hình hoán ảnh, thân hình nhanh chóng biến mất.

Trâm vàng trong tay Lý Mân vừa định đâm vào tim thì tên bắt cóc trẻ tuổi lúc nãy vác nàng đã hành động, một tay gỡ bắt được tay nàng, liếc nhìn nàng, sau đó cạy ngón tay nàng đoạt đi trâm vàng.

Gã đề hai đùi đang đá đập lung tung của nàng, sau đó cởi quần, ném một bên, trâm vàng cũng bị ném trên quần. Sau đó gã xoay người, nâng hai chân Lý Mân lên, kéo nàng về phía gã.

Trong lúc đó, những tên bắt cóc còn lại cũng cởi quần, vây thành vòng tròn quanh nàng.

Tên bắt cóc trẻ tuổi xé váy Lý Mân ‘roẹt’ một tiếng, tiếp đó xé quần lót Lý Mân, ném Lý Mân lên mặt đất.

Lý Mân run rẩy cuộn tròn người.

Tên bắt cóc trẻ tuổi dường như là thủ lĩnh của đám người này, gã cười tít mắt: “Ngươi đếm xem chúng ta có mấy người, nhìn cho kỹ bộ dạng của đàn ông thế nào, đến âm phủ còn có cái báo cáo cho Diêm Vương! Hà hà!”

Mấy tên bắt cóc vây quanh cũng cười ha hả.

Lý Mân nhớ tới cảnh đập đầu vào tường tự tử trong kịch, lúc đó nàng nghĩ: va vào cây chắc hiệu quả cũng không kém?

Nàng nhìn cây gậy đen thui dứ tọng trước mắt, tập trung sức lực đá một cái.

Thấy dáng vẻ khiếp sợ nhu nhược của Lý Mân, gã bắt cóc trẻ tuổi càng hứng trí, bỗng gã bị Lý Mân đá trúng, kêu thảm một tiếng, ôm bụng ngồi xồm xuống.

Lý Mân chạy, muốn lao đầu vào cây đại thụ gần đó.

Nhưng không có đau đớn xảy ra như nàng tưởng, Lý Mân lao vào một vòng tay ấm áp. Nàng được bế lên, nhận ra cặp mắt quen thuộc.

Lý Mân thì thào: “Ca ca...”

Mấy tên bắt cóc kia nhặt đao thép trên mặt đất xông tới.

Hồ Lân ôm Lý Mân, nhẹ nhàng nói: “Lý Mân, nhắm mắt lại.”

Lý Mân nghe lời nhắm mắt lại. Hồ Lân nhẹ thổi vào tai, nàng lập tức mê man.

Hồ Lân bị vây quanh nhưng vẫn thong dong đặt Lý Mân trên bãi cỏ. Hắn xoay người nhìn mấy gã tráng hán trần truồng, bật cười lạnh lẽo.

*****

Khi Lý Mân tỉnh lại, nàng thấy mình đang nằm trong phòng ngủ, Hồ Lân đang ngồi cạnh giường nhìn nàng.

Vừa thấy Hồ Lân, Lý Mân kêu lên “Ca ca”, sau đó nhào vào lòng Hồ Lân.

Toàn thân Lý Mân còn đang run rẩy, Hồ Lân ôm chặt nàng, thấp giọng an ủi: “Mân Nương, đừng sợ, đừng sợ. Ca ca sẽ bảo vệ nàng.”

Sau đó Hồ Lân bưng một chén canh nóng tới.

Bà thấy con gái tỉnh lại, nói về oán trách: “Đang yên đang lành sao lại té xỉu trong rừng? May mà có ca ca ngươi đi đón ngươi, nếu không sẽ khiến chúng ta sợ muốn chết!”

Sau đó bà nói tiếp: “Con gái nhà họ Bạch không biết tại sao chạy về một mình, bỏ ngươi lại đó, hơn nữa cũng không tới nhà chúng ta báo một tiếng, cứ thế thu dọn rồi về nhà chồng rồi.”

Lúc này Lý Mân đã cảm thấy tốt hơn nhiều.

Nàng uống hết chén thuốc an thần mà Hồ thị đặt ở đầu giường.

Hồ Lân ngồi ở cuối giường, nhìn Lý Mân không chớp mắt, dường như chỉ cần hắt chớp mắt, Lý Mân sẽ biến mất. Tay hắt thò vào trong chăn, nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân trần của Lý Mân.

Lý Mân bị hắt vuốt đến nổi tê ngứa khó nhin, nàng dần khôi phục tỉnh thần, dùng chân đá đập lung tung.

Hồ thị đã nhìn thấy động tác nhỏ của hai người từ sớm nhưng giả vờ không thấy, bà nói xong thì tìm cớ đi xuống lầu.

Đợi Hồ thị xuống lầu rồi, Hồ Lân cởi áo ngoài, vén chăn lên nằm xuống giường, ôm Lý Mân.

Lý Mân cuộn người trong lòng Hồ Lân, nghĩ ngợi rồi kể lại chuyện xảy ra trong rừng.

Khi nghe đến hành vi của Thượng đại tiểu thư và Bạch Tú Nhi, bàn tay Hồ Lân đang nhẹ vuốt trên lưng Lý Mân bỗng trầm xuống.

Lý Mân nói xong thì hỏi: “Ca ca, mấy kẻ xấu đó giờ ở đâu?”

Hồ Lân hít ngửi tóc Lý Mân, thấp giọng trả lời: “Cả đời này bọn chúng sẽ không hại người được nữa.”

Đúng vậy, Hồ Lân đi một ngày đằng học một sáng khôn. Lần này hắt không dùng huyết chú mà dùng thần chú biến mấy tên đó thành bùn máu, vĩnh viễn chôn trong rừng cây hộc, làm phân bón cho những cây hộc tính âm kia.

Về phần Thượng đại tiểu thư và đồng lõa Bạch Tú Nhi, bọn họ cũng không thoát được.

Trước giờ Hồ Lân là người có thù tất báo, huống chi, người bị thương tổn lại là Lý Mân mà hắt yêu nhất

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 62: Ác Giả Ác Báo

Thượng Thụy Anh kéo nha hoàn Như Hòa chạy một đoạn xa, thở hồng hộc, tới khi thấy xe ngựa đã chuẩn bị từ trước đang đỗ ven đường mới dừng bước, chậm rãi đi tới.

Thượng Thụy Anh đã mua chuộc Bạch Tú Nhi, trước tiên sắp đặt tay sai của cha giả dạng kẻ cướp chờ trong rừng hộc, để Bạch Tú Nhi dẫn Lý Mân tới, sau đó bọn họ sẽ chạy trốn, để Lý Mân ở lại. Nàng ta sẽ trở về thành Lạc Dương, để Bạch Tú Nhi chạy về thôn rêu rao chuyện Lý Mân bị làm nhục, khiến Lý Mân mất hết danh dự, không còn mặt mũi gả cho Hồ Lân, để nàng ta thừa cơ chen vào.

Bây giờ kế hoạch đã thành công một nửa, chỉ còn chờ Bạch Tú Nhi trở về thôn khóc lóc kẻ lẻ, cầu cứu và rêu rao.

Tâm trạng Thượng Thụy Anh rất khoái trá, vui vẻ ngồi xe ngựa trở về.

Đến tối, Thượng Thụy Anh vẫn không thấy thuộc hạ trở về báo cáo. Nàng ta chờ đến tận bình minh nhưng những kẻ giả dạng cướp đó cũng không trở về.

Thượng Thụy Anh biết đã có chuyện xảy ra. Nàng ta tự trấn an mình, sai người đi vào rừng hộc để tìm nhưng không thể tìm thấy cái gì.

Đến sáng hôm sau, Thượng Thụy Anh tới một gian ở lầu hai Hương Mãn Lâu để chờ Bạch Tú Nhi. Dựa theo giao hẹn, nàng ta sẽ đưa cho Bạch Tú Nhi một trăm lạng bạc, đưa trước năm mươi lạng, năm mươi lạng còn lại đợi đến ngày thứ hai sau khi làm xong chuyện sẽ tới Hương Mãn Lâu để nhận nốt.

Thượng Thụy Anh đợi nửa ngày cũng không thấy Bạch Tú Nhi đến.

Nàng ta không nhìn được, dặn người ở lại Hương Mãn Lâu để coi chừng, còn mình thì mang theo Như Hòa, ngồi xe đi tìm Bạch Tú Nhi.

Thượng Thụy Anh lấy thân phận là bạn của Bạch Tú Nhi để tới nhà nàng ta nghe ngóng tình hình.

Nhưng ngoài dự đoán của nàng ta, Bạch Tú Nhi không có ở nhà mẹ đẻ, người trong nhà nói nàng ta vừa từ quê Lạc Thủy về đã vội vã về nhà chồng rồi.

Thượng Thụy Anh vội hỏi: “Vậy Mân cô nương của nhà Lý Mẫn Đơn...”

Từ muội của Bạch Tú Nhi thuận miệng trả lời: “Vừa thấy Mân Nương cùng Hồ Lân ca ca của nàng ta đi dạo trong thôn đó.”

Trong lòng Thượng Thụy Anh biết kế hoạch có sơ suất, nàng ta là người luôn cẩn trọng, vì vậy không hoảng loạn mà ra lệnh cho phu xe nhanh chóng đánh xe tới nhà chồng của Bạch Tú Nhi. Nhà chồng Bạch Tú Nhi ở thôn bên cạnh, là nhà họ Từ.

Từ thôn của Lý Mân tới nhà chồng Bạch Tú Nhi ở thôn bên cạnh đi qua một rừng cây tùng.

Thượng Thụy Anh ngồi trong khoang xe, trong lòng trầm suy nghĩ cách đối phó. Như Họa ngồi cạnh nàng ta.

Phu xe cho xe ngựa tiến vào con đường nhỏ trong rừng tùng.

Rừng tùng này đã có từ thời Tam Quốc, trải qua mấy trăm năm sinh trưởng đã trở nên um tùm tươi tốt, hình thành một khu rừng rậm che lấp cả ánh mặt trời.

Xe ngựa vừa tiến vào rừng tùng, Thượng Thụy Anh ngồi trong xe bỗng cảm thấy toàn thân lạnh run, khó chịu vô cùng. Nàng ta lấy áo khoác bao lại thân mình, xóc rèm cửa phía trước, giục phu xe: “Nhanh lên—”

Tiếng của nàng ta phút chốc im bặt, chỉ biết ngây ngốc nhìn về phía trước — phu xe vẫn đang vung roi đánh xe, bốn con ngựa vẫn đang chạy phía trước, nhưng, đầu phu xe đâu?

Phu xe không có đầu, phần trên cổ trơn nhẵn, máu tươi không ngừng tuôn ra ngoài.

Thượng Thụy Anh ghê tởm đến thiếu chút nôn ra, vội dùng tay trái bịt miệng. Như Họa ngồi cạnh nhìn thấy thế, thét lên chói tai.

Lúc này phu xe không đầu vẫn đang điều khiển xe như cũ.

Thượng Thụy Anh có lá gan lớn, nàng ta lặng lẽ buông rèm xuống, trong đầu xoay tít mù, suy nghĩ cách đối phó.

Thượng Thụy Anh chưa nghĩ ra cách gì bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu có gió. Nàng ta ngẩng đầu nhìn, phát hiện nóc xe đã biến mất từ bao giờ, chạc cây tùng hiện ra, che lấp bầu trời xanh thẳm thoáng bên trên.

Thượng Thụy Anh lập tức căng thẳng, muốn tìm hiểu tình hình xung quanh.

Nàng ta đứng lên, bỗng từ trên trời rơi xuống hai sợi dây thừng buộc thành thòng lọng, một cái tròng lên cổ nàng ta, một cái tròng lên cổ Như Họa, bắt đầu được kéo lên trên.

Thượng Thụy Anh phản ứng rất nhanh, lập tức bắt lấy dây thừng, nhưng dây thừng được kéo với tốc độ ngày càng nhanh, chẳng mấy chốc đã nhấc nàng ta ra khỏi toa xe.

Xe ngựa tiếp tục đi, Thượng Thụy Anh lại bị treo lên chạc cây tùng cao nhất, hô hấp dần trở nên khó khăn.

Nàng ta kiệt lực gẫy dựa, đá đập lung tung, mắt thấy phu xe không đầu điều khiển xe ngựa dần đi xa. Như Họa giật giật mấy cái, lập tức bị treo chết tại chỗ.

Thượng Thụy Anh đã từng giết người, nhưng nàng ta không ngờ khi cái chết đến sẽ chậm chạp và thống khổ như vậy.

Đau đớn và thống khổ đến vậy nhưng cái chết cứ như đang cố tình chậm bước, từ từ, từ từ mà đến.

Sau khi gẫy dựa trọn một canh giờ, Thượng Thụy Anh rốt cục đến giới hạn sinh mệnh, mất đi ý thức.

Sau khi nàng ta nhắm mắt lại, đầu và cổ lập tức chia lìa, rơi xuống đất khiến bụi tung mù mịt, tạo ra hai tiếng trầm đục.

*****

Sau khi Bạch Tú Nhi được gả đến nhà họ Từ thì thấy trên có cha mẹ chồng, dưới có dì chồng, giữa có ba chị em chồng, không được tự do, không có tiền, còn phải hầu hạ cha mẹ chồng cực kỳ khổ sở.

Khi nàng ta và dì chồng đang đi dạo trong thành Lạc Dương đã nhìn trúng một đôi trăm chạm hình phượng nạm ngọc đỏ có tơ rủ bằng vàng trong một tiệm trang sức, nhưng cây trăm này những một trăm lạng bạc, mà trong túi nàng ta chỉ có mười một lạng, nàng ta chỉ đành thất vọng ra về.

Bạch Tú Nhi hỏi xin chồng thì bị chồng mắng.

Nàng ta giận dữ bỏ về nhà mẹ đẻ, gặp được Lý Mân. Trên đầu Lý Mân có một cây trăm phượng nạm ngọc cực đẹp, giống hệt với cái mà Bạch Tú Nhi thích kia.

Bạch Tú Nhi vừa đổ kị vừa ao ước, hỏi một lúc thì biết là do Hồ Lân tặng cho Lý Mân.

Sau khi trở lại nhà chồng, ngày ngày Bạch Tú Nhi bị lòng ghen tị gặm cắn lương tâm.

Nàng ta nghĩ tới những đồ trang sức và quần áo đẹp đẽ của Lý Mân hồi trước, còn nhà nàng ta thì bảy chị em phải tranh giành nấy thứ đồ rẻ tiền sơ sài.

Nàng ta nghĩ tới Lý Mân có gia đình giàu có, cha mẹ yêu thương, còn cha mẹ mình thì ghét con gái, chỉ một lòng muốn sinh con trai. Nàng ta nghĩ tới biểu ca tuần mỹ, điệu dâng sẵn sốc của Lý Mân, còn trượng phu mình thì thô lỗ không hiểu tâm lý...

Khi Thượng Thụy Anh tìm tới Bạch Tú Nhi, nàng ta bật cười, ra giá rành mạch : “Một trăm lượng!”

“Đồng ý!” – Thượng Thụy Anh cũng cười rất đắc ý.

Nhưng khi thấy Lý Mân bị đám đàn ông kia bao vây, Bạch Tú Nhi phát hiện nàng ta đã đánh giá lực thừa nhận của bản thân quá cao. Nàng ta không cầu cứu, không báo tin, chỉ lựa chọn trốn tránh. Nàng ta chạy về nhà mẹ đẻ, cầm đi một ít đồ rồi nhanh chóng như một làn khói trở về nhà chồng ở thôn bên.

Một ngày mùa xuân sau giờ Ngọ, ánh nắng ấm áp, mùi hoa nồng nặc khiến người mệt mỏi muốn ngủ. Người trong nhà họ Từ đều đang ngủ trưa.

Bạch Tú Nhi vốn muốn ngủ nhưng lại cảm thấy muốn đi vệ sinh một chuyến.

Nhà vệ sinh ở Từ gia rất sơ sài, chỉ là một mặt phẳng đào lỗ hình hồ lô, miệng hồ lô có xếp hai cục gạch làm đá đặt chân. Thân hồ lô chính là hố rác, phân để trồng rau của nhà họ Từ đều lấy từ nơi này.

Bạch Tú Nhi vén váy, cởi quần, vừa ngồi xổm xuống thì cảm thấy một lực mạnh mẽ đánh úp tới. Thân thể nàng ta không tự chủ ngã ra sau, nàng ta giẫy dụa muốn bắt lấy điểm tựa nhưng không bắt được gì.

“Ừm ừm” hai tiếng, nàng ta ngã vào hố rác.

Bạch Tú Nhi giẫy dụa kêu to, nhưng hố rác vốn không sâu bỗng biến thành vực sâu không đáy, nàng ta giẫy dụa mà không ra nổi. Nàng ta kêu hét đến muốn rách cổ họng nhưng cũng chỉ phí công, tiếng hét của nàng ta không hề phát ra tiếng.

Nàng ta bị vây trong phân, nước tiểu và giòi bọ, rốt cuộc chìm xuống.

Mà tất cả những việc này Lý Mân đều không biết.

Nàng giận Bạch Tú Nhi và Thượng đại tiểu thư kia đã vứt mình để chạy trốn chết nhưng cũng chỉ oán thầm trong lòng, thề sau này không thêm để ý Bạch Tú Nhi nữa.

Nàng hận những tên bắt cóc trong rừng hẻo lánh nhưng cũng không dám báo quan, sợ bọn chúng tới đuổi tận giết tuyệt người nhà mình, mất nhiều hơn được.

Lý Mân chỉ là một thiếu nữ bình thường như bao người khác, cũng giống như mọi người, nàng cho rằng ‘người không đụng đến ta, ta không đụng đến người’ , ‘nếu người đụng đến ta, ta nhường một bước’.

Hiện tại Lý Mân cảm thấy, lần này nàng tìm được đường sống trong chỗ chết đã là được ông trời phù hộ lắm rồi, bởi vậy nàng rất thỏa mãn, đang vui vẻ chuẩn bị hôn sự cùng Hồ Lân ca ca.

Đúng vậy, sau khi trải qua biến cố này, Lý Mân muốn thành thân với Hồ Lân.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 63: Chuẩn Bị Hôn Sự

Gió xuân hây hây, hoa mầu đơn nở rộ, thời tiết càng lúc càng ấm áp, phần lớn người trong thôn là nông dân chuyên trồng hoa nên khung cảnh trở thành cảnh tượng trăm hoa đua nở, ong bướm bay múa, đẹp đẽ vô cùng.

Lý Mân vui vẻ thay bộ váy áo màu đỏ, áo khoác ngoài bằng lụa màu trắng, trang điểm thật xinh đẹp, dạo vài vòng trong thôn với Hồ Lân ca ca. Đương nhiên bọn họ không đi dạo, phơi nắng cho vui mà còn để thông báo cho mọi người biết, Hồ Lân đã không còn là biểu ca của nàng, giờ hẳn là vị hôn phu của nàng.

Lo lắng như khói mù trong lòng Lý Mân đã tán đi, nàng khoác tay Hồ Lân ca ca, cảm giác như có được sự chúc phúc của cả Đại Đường, cười đến nỗi sắp không khép được miệng.

Trong lòng Hồ Lân cũng rất vui sướng.

Hắn đã trải qua ba kiếp với Lý Mân nhưng vẫn chưa từng có một hôn lễ chân chính, bây giờ được bá đường thành thân một cách đường hoàng với Lý

Mân, hỏi sao hấn không vui sướng?

Hấn vừa dặt tay Lý Mân, vừa bàn bạc chuyện hôn lễ với nàng.

Lý Mân có Hồ Lân đã cảm thấy vạn sự đầy đủ, cũng chẳng muốn quan tâm gì nữa, nàng tùy ý đáp: “Chàng và cha mẹ sắp xếp là được, ta nghe theo mọi người.”

Trong lòng Hồ Lân tính toán, muốn bắt đầu làm một bộ giường tốt để đặt trong phòng của hai vợ chồng.

Hai người nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến gần nhà Bạch Tú Nhi mà không hay biết.

Lý Mân ngẩng đầu, nàng nhìn thấy trước cửa nhà Bạch Tú Nhi có không ít người, còn có tiếng gào khóc thấp thoáng truyền ra từ trong nhà, nàng vội kéo một người cùng thôn để hỏi thăm: “Nhà họ Bạch có chuyện gì vậy?”

Người đang đứng vây quanh mồm năm miệng mười trả lời: “Nhà chồng của con gái lớn Bạch gia tới đây báo tang, nói là nàng ta đã ngã vào nhà xí chết đuối.”

Lý Mân: “...”

Tuy nàng giận vô cùng chuyện Bạch Tú Nhi vứt bỏ mình để chạy trốn một mình, nhưng khi nghe nàng ta đột nhiên qua đời, hơn nữa còn chết theo cách như vậy, trong lòng nàng vẫn thấy khó chịu, sự vui sướng tràn trề lúc nãy biến mất, trở thành nỗi buồn rười rượi không muốn lên tiếng.

Hồ Lân nhìn nàng, đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, hấn vội nói: “Mân Nương, hai chúng ta sắp thành thân rồi, việc này rất không may mắn, đi thôi!”

Đầu óc Lý Mân đơn giản, lập tức bị Hồ Lân thuyết phục: “Ừ, ca ca nói cũng đúng.”

Đôi vợ chồng tương lai ngọt ngào nắm tay nhau rời đi.

Sau khi ăn cơm tối, Lý Thuận Chương và Hồ thị giữ Lý Mân và Hồ Lân ở lại để bàn bạc chuyện hôn lễ.

Ý của Lý Thuận Chương là muốn xây một tòa lầu nhỏ ở hậu viện để làm nơi ở mới cho Hồ Lân và Lý Mân.

Ý của Hồ thị thì khác, bà cho rằng xây nhà tốn quá nhiều thời gian, không bằng cứ bố trí phòng của Hồ Lân thành hôn phòng trước, tương lai có thời gian mới tính chuyện xây nhà mới.

Trước giờ Lý Thuận Chương quyết định việc lớn, Hồ thị quyết định những việc khác, việc hôn phòng cho hai người bỗng không thể thống nhất được, đành để cho Lý Mân và Hồ Lân tự quyết.

Lý Mân không muốn nghĩ nhiều, nàng vươn tay chọc lưng Hồ Lân: “Ca ca, chàng nói đi, ta nghe theo ý chàng.”

Lý Thuận Chương và Hồ thị lập tức nhìn về phía Lý Mân giống như vừa nhìn thấy một bông hoa hiếm: hai vợ chồng họ cũng không đến nỗi ba phải như vậy, sao để ra con gái lại thế? Hơn nữa hình như còn ba phải hơn?

Hồ Lân cười tí mắt nhìn Lý Mân: “Mân Nương, nàng cứ nghĩ thử xem.”

Lý Mân bĩu môi nghĩ ngợi.

Hồ Lân bèn nói: “Xây nhà rất chậm, gian phòng hiện tại cũng được, nhưng về lâu về dài sẽ không thuận tiện...”

Lý Mân và hấn có tâm linh tương thông, nàng lập tức hiểu ẩn ý của Hồ Lân. Nàng chờ hấn nói xong, suy nghĩ một lát rồi nói với cha mẹ: “Cha, nương, xây nhà quá chậm, không bằng chúng ta thành thân trong phòng của ca ca trước, sau đó ca ca và phụ thân lại xây nhà ở hậu viện.”

Đây cũng chính là suy nghĩ của Hồ Lân, thực sự hấn không muốn kéo dài ngày thành thân của hấn và Lý Mân, làm vậy đúng là vẹn cả đôi đường.

Hồ thị: “...”

Lý Thuận Chương: “...”

Mân Nương đúng là bị Tiểu Lân ăn đến sít sao a, may mà đứa nhỏ Tiểu Lân này có tính ôn trọng, hơn nữa lại rất yêu thương con bé, không khiến cho hai vợ chồng chúng ta lo lắng.

*****

Thời tiết đang là cuối xuân đầu hè, trong gió đêm thoang thoảng mùi lá cây mới nhú và hương thơm của hoa mẫu đơn, khiến người ta say.

Hồ Lân nằm trên giường nhưng ngủ không say.

Khi tiếng bước chân của Lý Mân truyền tới, hấn lập tức tỉnh lại.

Lý Mân xúc chấn mông của hân rồi chui vào, người nàng co thành một cục trong lòng Hồ Lân.

Hồ Lân vòng tay ôm nàng.

Lý Mân thì thầm “Ca ca, ta sợ.”

“Sợ cái gì?” – Hồ Lân ôm nàng chặt hơn.

Lý Mân vui mặt vào trong lòng hân, thấp giọng đáp: “Mấy ngày trước Bạch Tú Nhi còn cùng ta tới đê Lạc Thủy chơi, nhưng chỉ qua mấy ngày nàng đã không còn nữa, trong lòng ta rất khó chịu, rất sợ hãi...”

Hồ Lân biết Lý Mân được nuông chiều quá mức từ nhỏ, lá gan cực kì bé. Hân nhẹ vỗ lưng nàng, dịu dàng an ủi: “Mân Nương, sau khi gả cho ta, một đời một kiếp này ta đều ở bên nàng, chăm sóc nàng, nàng không phải sợ hãi.”

Lý Mân nghĩ ngợi rồi nói: “Ca ca, tương lai nhất định ta phải chết trước chàng...”

Tay Hồ Lân đang vỗ lưng nàng lập tức cứng đờ tại chỗ: “Tại sao nói vậy?”

Lý Mân: “... Ta sợ sau này nương và phụ thân đều đi rồi, chàng cũng đi, một mình ta không nơi nương tựa sẽ thực đáng thương...”

Hồ Lân ôm nàng vào ngực, thật lâu sau mới nói: “Ta sẽ luôn bảo vệ nàng, đời đời kiếp kiếp. Ta cam đoan!”

Lý Mân cười ngọt ngào: “Ca ca, nói chuyện phải giữ lời đó.”

Hồ Lân: “Ừ, nàng cũng phải đời đời kiếp kiếp đợi ta đến tìm nàng, không được gả cho nam nhân khác, cũng không cho phép thích nam nhân khác.”

“Biết, biết” – thân thể ướt mà đầy đặn của Lý Mân xoay tới xoay lui trong lòng Hồ Lân.

Hồ Lân nhanh chóng bị khiêu khích, toàn thân nóng lên.

Hân kéo tay Lý Mân để lên vật đang phần chân bưng bưng của mình, nàng lập tức không dám nhúc nhích: “Ách, ca ca, chúng ta vẫn nên đợi đến đêm tân hôn đi, dù sao cũng chỉ bảy tám ngày nữa, đến lúc đó không có máu xù nữ thì mất mặt lắm...”

Hồ Lân hôn trên tóc nàng, thấp giọng nói: “Mân Nương, vậy nàng phải giúp ta.”

“Giúp thế nào?” – trí tò mò của Lý Mân luôn rất mạnh.

Giọng Hồ Lân khàn khàn: “Muội muội ngốc, ca ca dạy cho nàng...”

Hân nắm bộ phận kia của mình, hướng dẫn tay Lý Mân: “Nàng dùng miệng...”(Kui:lược bỏ 3000 chữ, *cười dê*)

Lý Mân then quá, nàng chui tới cuối giường, cả người cuộn thành trái cầu, vẫn không nhúc nhích.

Hồ Lân cũng nhích tới, dịu dàng cầu xin.

Lý Mân không nỡ thấy hân chịu khổ, đành phải nghe lời phối hợp.

Buổi sáng hôm sau Lý Mân tỉnh lại đã thấy Hồ Lân đang rửa mặt.

Nàng nằm nghiêng trên giường, nói với Hồ Lân: “Ca ca, chàng biết ta thích nhất cái gì ở chàng không?”

Hồ Lân quay đầu nhìn nàng.

Lý Mân cười đến xán lạn: “Ta thích nhất cái eo xinh đẹp của chàng...”

Hồ Lân: “...”

Hân đang bị Lý Mân chòng ghẹo sao?

Sau khi ăn sáng, Hồ Lân đưa Lý Mân vào thành Lạc Dương, tìm thợ mộc để xem giường.

Giường này là mấy ngày trước Hồ Lân đưa Lý Mân tới để chọn. Lý Mân thấy thế nào cũng được nên cuối cùng vẫn do Hồ Lân quyết định, hân bảo thợ mộc đóng một chiếc giường gỗ bách khắc hoa hồng.

Giường làm xong, Hồ Lân và Lý Mân đều rất hài lòng — đương nhiên, chỉ cần Hồ Lân hài lòng, Lý Mân cũng sẽ hài lòng.

Hồ Lân trả bạc, dặn thợ mộc đưa giường tới nhà, sau đó đưa Lý Mân đi tản bộ.

Khi đi ngang qua Hương Mãn Lâu, Lý Mân phát hiện Hương Mãn Lâu đóng cửa. Nàng hiếu kỳ bèn hỏi: “Ô, Hương Mãn Lâu đang làm ăn tốt như vậy sao lại đóng cửa?”

Hồ Lân dặt tay nàng, chậm rãi đáp: “Thiện hữu thiện báo, ác giả ác báo, không phải người ta vẫn nói thế sao? Làm nhiều chuyện xấu, sớm muộn cũng có ngày bị quả báo!”

“...” – Lý Mân nghe không hiểu bèn hỏi: “Ca ca, rốt cuộc Hương Mãn Lâu bị làm sao?”

Hồ Lân nhếch miệng, nhìn nàng cười, cặp mắt hồ ly màu xanh sâu thẳm giống như bảo thạch dưới ánh mặt trời, đẹp đến không gì sánh được.

Lý Mân nhìn đến ngây ngốc, quảng thắc mắc vừa nảy lên chín tầng mây: “Ca ca, chàng thật là đẹp.”

“Biết ta đẹp thì phải đối xử với ta tốt một chút, không được nghĩ đến nam nhân khác, nếu không ta liền...” – Hồ Lân kéo tay Lý Mân đi về phía trước, miệng nói liên miên không dứt.

Lý Mân nhìn Hồ Lân ca ca vừa xinh đẹp vừa thần kỳ, trong lòng ngọt như được ăn mật, liên tục gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 64: Lễ Hạp Cẩn*

Hôn lễ của Hồ Lân và Lý Mân được ấn định vào ngày hai mươi tám tháng ba.

Đó chính là ngày chuyển giao giữa mùa xuân và mùa hạ, là ngày tốt để cưới hỏi theo phong tục Đại Đường.

Dựa theo phong tục Đại Đường, vào ngày thành thân, hai người sắp kết hôn không được vào trong nhà mà phải ở trong một cái lều dựng bằng vải xanh ở bên ngoài nhà được gọi là “Thanh Lư”. Vì vậy, trước hôn lễ mấy hôm, Hồ thị mang theo nha hoàn Ngụy Tử và Cao Thụ Văn tới thu dọn gian phòng ở lầu hai của Hồ Lân, biến phòng đó thành phòng ở trong tương lai của Hồ Lân và Lý Mân. Còn Hồ Lân cùng Lão Hộc tới giúp cha vợ tương lai Lý Thuận Chương dựng lều vải ở hậu viện.

Vì hấn và Lý Mân phải hoàn thành nghi thức thành thân bên trong lều vải, sau đó mới được vào ở trong phòng của mình nên khi Hồ Lân dựng trại đã rất cẩn thận, chẳng những dùng nguyên liệu tốt nhất mà còn trải thêm nhiều lớp vải đỏ để lót bên trong.

Hôn lễ bắt đầu từ giờ Tuất**, bây giờ đã xế chiều, trời sắp tối nên Hồ Lân treo bốn viên dạ minh châu ở góc lều để chiếu sáng.

Người trong nhà đều bận rộn, Lý Mân cũng không được rảnh rỗi.

Dựa theo phong tục của Đông Đô Lạc Dương, trước đêm hôn lễ, các thiếu nữ cùng tộc của tân nương sẽ tới giúp chuẩn bị trang phục cưới. Nhà họ Lý xuất thân từ bên ngoài thôn nên vốn không có người cùng tộc. Cuối cùng Lý Thuận Chương nghĩ ra một cách, ông mời bốn thiếu nữ tuổi xấp xỉ Lý Mân đến nhà để giúp Lý Mân chuẩn bị những thứ vải vóc và đồ thêu cần dùng trong lễ thành thân.

Kỹ năng thêu thùa của Lý Mân thực sự không dám khoe ai, do vậy Hồ Lân đã thay nàng chuẩn bị các lễ vật tân hôn từ sớm, nàng chỉ cần thêu mấy cái vỏ gối là xong. Vì thế mấy ngày nay Lý Mân trốn ở trong phòng, nói chuyện với bạn gái, nhân nhả chơi đùa, chỉ chờ ngày hai tám tháng ba đến là được.

Sau khi người trong nhà bận rộn chuẩn bị xong, ngày hai mươi tám tháng ba rốt cục đã tới.

Từ sáng sớm, Lão Hộc đã dựng trước cổng lều trại ở hậu viện một cái đài cao trải lụa đỏ.

Còn chưa tới hoàng hôn, người chủ trì và người xướng lễ đã men theo cầu thang gỗ đi lên đài, tách nhau ra đứng ở hai bên.

Hồ Lân đội mũ tân lang, trên người mặc áo đỏ viền đen, đứng ở chính giữa đài, vây quanh là sáu nam thanh niên trong thôn đảm nhiệm chức phù rể.

Họ hàng và bạn bè của gia đình đứng xem lễ cùng những người khác ở dưới đài, hồi hộp chờ đợi giờ Tuất đến.

Đồng hồ nước nhanh chóng báo hiệu đã đến giờ Tuất.

Giờ Tuất vừa điểm, người chủ trì hôn lễ dựa theo lễ nghi, bước về phía trước làm động tác ‘mời’.

Hồ Lân và sáu phù rể cùng nhìn về phía cửa hậu viện, đồng thanh hô lớn: “Tân nương mau ra đi! Tân nương mau ra đi! Tân nương mau ra đi!”

Lúc này bốn phù đầu khoác vải lụa hồng sẽ hộ tống tân nương Lý Mân đến cửa hậu viện, nhưng không bước vào.

Hôm nay tóc Lý Mân được búi cao, cài trâm và thoa khâm hoa, áo váy bằng lụa quý, trên cánh tay quàng một tấm lụa đỏ tươi. Ngụy Tử đỡ tay nàng, nàng cầm quạt tròn che mặt đứng ở ngoài cửa hậu viện, không để lộ mặt, cũng không bước vào.

Người chủ trì hôn lễ làm động tác ‘Mời’ với Hồ Lân một lần nữa.

Hồ Lân nhanh chóng bước khỏi hàng người, lớn tiếng đọc mấy câu thơ chào hỏi bắt buộc phải có mà hần đã thuộc lòng:

“Chẳng biết chiều nay là chiều nao

Người tựa ban công ngóng trông vào

Ai như Phù Dung trong nước đó?

Bóng hắt gương đồng ta dần đo.”

Sau khi đọc xong thơ chào hỏi, Hồ Lân bước xuống đài, đi về phía Lý Mân.

Ngụy Tử gỡ tấm lụa đỏ tươi trên người Lý Mân, một đầu đặt vào tay Lý Mân, đầu còn lại đưa cho Hồ Lân.

Hồ Lân cầm đầu vải đỏ, dẫn dắt Lý Mân, một trước một sau chậm rãi đi về phía đài cao.

Hai người bọn họ chậm rãi đi phía trước, một đôi kim đồng ngọc nữ độ sáu tuổi đi đằng sau rải ngũ cốc và rắc hoa.

Người chủ trì hôn lễ đứng trên đài cao, nhìn hai người bọn họ tới đúng vị trí, sau đó cao giọng hô: “Bước qua chậu than!”

Người xướng lễ ngâm theo: “Chân ngọc bước qua lửa, hung thần tai ách trách qua hai bên. Phúc nhiều như mưa roi, ngày ngày hạnh phúc! Bước qua chậu than!”

Người chủ trì hô tiếp: “Nhảy qua yên ngựa!”

Người xướng lễ tự nhiên ngâm theo: “Một tấm gỗ đàn hương, khắc thành tấm yên ngựa, tân nhân bước qua rồi, mỗi bước được bình an. Nhảy yên ngựa!”

Người chủ trì hô: “Vứt túi!”

Người xướng lễ ngâm: “Mất đi rồi lại có, lộc càng thêm càng nhiều. Vứt túi!”

Người chủ trì: “Một rắc tiền, hai rắc bạc, ba rắc anh tài của tân nhân.”

Người xướng lễ đọc: “Tân lang bắn ba mũi tên hỏi trời đất, bắn trúng một tên, ấy là trời trao lương duyên; bắn trúng hai tên, ấy là xứng đôi vừa lứa; bắn trúng ba tên, ấy là hợp ý trời đất, cho tân lang lấy được tân nương!”

Sau khi người chủ trì hôn lễ và người ngâm xướng đọc xong, Hồ Lân cầm đầu vải đỏ dắt Lý Mân vào trong Thanh Lư.

Sau khi tiến vào Thanh Lư sẽ đến lễ hạ quạt.

Lý Mân ngồi trên giường cưới phủ gấm đỏ chót, vẫn dùng quạt tròn che mặt như trước, không hề để lộ khuôn mặt.

Lúc này người chủ trì hôn lễ hô lớn: “Mời tân lang ngâm thơ hạ quạt!”

Hồ Lân đứng cuối giường, nhìn Lý Mân chăm chú, sau đó ngâm mấy vần thơ ‘Hạ quạt’ bắt buộc phải dùng trong hôn lễ:

“Đừng dùng quạt thay màn trướng, che lấp cảnh xuân son.

Nếu đoàn viên là trăng tròn, xin hạ quạt lộ hoa quế.”

Lúc đó Lý Mân mới hạ quạt tròn, để lộ gương mặt trắng nõn đang thẹn thùng.

Người chủ trì cao giọng hô: “Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bái!”

Người xướng lễ sẽ cao giọng ngâm theo: “Trên trời có Ngưu Lang và Chức Nữ, dưới đất có tài tử xứng thành đôi, hôm nay hai nhà kết lương duyên, phúc lộc dồi dào trường thọ trăm năm.”

Sau khi phu thê quỳ lạy nhau, Hồ Lân dắt tay Lý Mân ngồi song song trên giường phủ gấm.

Ngụy Tử tiến lên, kính cẩn đưa kéo vàng.

Hồ Lân nhận lấy kéo vàng, nâng một lọn tóc dài của Lý Mân, cẩn thận dùng kéo vàng cắt một đoạn đưa cho Ngụy Tử, sau đó đưa kéo cho Lý Mân.

Lý Mân nhìn Hồ Lân và xung quanh một lát, sau đó bắt lấy một lọn tóc dài xoắn sau lưng Hồ Lân. Nàng luống cuống tách lọn tóc, tay hơi run rẩy dùng sức cắt nhưng lại chỉ cắt được một sợi tóc.

Nàng hơi hoảng, trên trán lập tức toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Hồ Lân thấy vậy, thấp giọng nói: “Mân Nương, không cần vội vã.”

Nhưng Lý Mân vẫn khần trương như trước, nàng khẽ gật đầu, ‘roạt’ một tiếng, rớt cuộc cũng cắt được một lọn tóc của Hồ Lân.

Ngụy Tử phản ứng rất nhanh, nhận lấy lọn tóc kia, dùng chỉ đỏ tết lọn tóc của hai người thành một bím, để vào trong túi gấm, túi gấm trở thành ‘Túi kết tóc’, sau đó đưa cho Lý Mân.

Lúc này hôn lễ đã sắp kết thúc, người chủ trì hô vang: “Lễ hợp cẩn!”

Ngụy Tử bưng tới hai chiếc chén con đựng rượu đặt trên khay đồ đã được chuẩn bị từ trước, đưa cho Hồ Lân và Lý Mân mỗi người một chén.

Hồ Lân và Lý Mân nhận lấy chén rượu, khoác chéo tay nhau uống rượu.

Khi hai người họ uống rượu, người xướng lễ đứng bên cạnh sẽ cao giọng ngâm: “Một khi đã uống rượu hợp cẩn, một đời một kiếp vĩnh viễn bên nhau.”

Người chủ trì hôn lễ hô “Đưa vào động phòng” biểu thị hôn lễ đã kết thúc. Mọi người nhanh chóng giải tán, đến nhà chính để ăn cơm và uống rượu cưới.

Trong Thanh Lư chỉ còn mỗi Lý Mân và Hồ Lân.

Ngụy Tử và Lão Hòe chạy đi chạy lại, đặt trước giường Lý Mân và Hồ Lân một bàn thức ăn và rượu, trên bàn có năm món rau và một món mặn, trong đó nhất định phải dùng đến tương, thịt lợn, thủy hải sản và thịt gia cầm.

Món mặn mà mọi người chuẩn bị cho hai vợ chồng Hồ Lân và Lý Mân là gà xào tương.

Hồ Lân và Lý Mân ăn vài miếng, hoàn thành phép “Vợ chồng chịu khổ cùng ăn” của hôn lễ. Sau đó Ngụy Tử và Lão Hòe sẽ bê bàn thức ăn đi, niêm phong lối vào của lều Thanh Lư, bản thân họ thì đứng gác ở cửa hậu viện.

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, tiếng chúc rượu và tiếng ca hát từ nhà chính thấp thoáng truyền tới, nhưng ở hậu viện lại không hề có tiếng động, chỉ có tiếng sâu nhỏ động đập trong bụi cỏ bên ngoài Thanh Lư ngẫu nhiên phát ra.

Trong không khí thanh lạnh tràn ngập hương hoa mẫu đơn.

Nương theo ánh sáng tỏa ra từ dạ minh châu, Lý Mân và Hồ Lân nhìn nhau cười.

Hồ Lân ngắm nhìn Lý Mân, trong lòng có trăm cảm xúc đan xen nhau lẫn lộn, cuối cùng hần chỉ kêu một tiếng: “Nương tử——”

Lý Mân cúi đầu, ‘Vâng’ một tiếng, khi nàng ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt đã đỏ ửng.

*****

Chú thích:

*Lễ hợp cẩn: chính là lễ uống rượu giao bôi / uống rượu chéo tay của vợ chồng.

**Giờ Tuất: từ 19 đến 21 giờ tối.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 65: Đêm Động Phòng(18+)

Lúc này Hồ Lân cảm thấy vô cùng thỏa mãn trong lòng, hần kéo eo Lý Mân, để nàng nhích lại gần mình, sau đó cúi đầu hôn nàng.

Vừa mới áp vào môi Lý Mân, Hồ Lân liền cảm thấy vừa thom lại vừa dính, cảm giác khá quái dị. Hắn vội buông Lý Mân ra, dùng đầu ngón tay chà xát môi của mình, hẩn nhìn ngón tay đỏ rực, sau đó nhìn Lý Mân: “Đây là...”

Lý Mân đã uống hết chén rượu hợp cần kia, bắt đầu cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, bay bay phiêu phiêu. Nàng nhoẻn mắt cười: “Ca ca, đây là son...”

Hồ Lân lấy ra khăn lụa màu trắng dưới đệm giường đỏ tươi vốn được dùng để hứng máu xử nữ. Hẩn lau đầu ngón tay, nhìn Lý Mân về suy nghĩ.

Lý Mân cười hi hi với hẩn, mặt được thoa phấn, lông mày và lông mi tô đen đậm, làn môi đỏ tươi, mắt lơ đãng say. Nàng nghiêng đầu, nhoẻn mắt nhìn hẩn, cả người toát ra một vẻ quyến rũ ngây thơ.

Hồ Lân căng thẳng, trong lòng nghĩ thật muốn đè Lý Mân ra ăn luôn, nhưng hẩn lại không muốn hôn một miếng đầy phấn và son. Hẩn dứt khoát ôm Lý Mân vào lòng, để nàng tựa vào lồng ngực mình, hai người đối diện nhau.

Hẩn nâng cằm Lý Mân, kéo nàng gần lại để ngắm nghía, hơn nữa không chỉ nhìn mà còn vờn ngón tay khẽ vuốt trên lông mày Lý Mân, đầu ngón tay lập tức dính chút bột kẻ lông mày. Hẩn vờn tay vuốt mặt Lý Mân, đầu ngón tay lập tức dính phấn trắng.

Lý Mân nằm trong vòng tay hẩn, mắt lơ đãng, vẻ mặt hơi say mê ly, ngơ ngác cười.

Hồ Lân vờn tay cời bỏ mũ tân lang trên đầu, mái tóc đen lập tức xõa xuống, che khuất tầm mắt Lý Mân.

Hẩn ngoắc ngón tay, trong Thanh Lư lập tức xuất hiện một thùng nước tắm lớn đựng nước ấm, một ấm đựng nước nóng bằng đồng có vòi dài, một giá treo khăn, một khay đựng quần áo.

Lý Mân bắt đầu say, mắt sắp không mở ra nổi nữa.

Hồ Lân cúi đầu hôn nàng, khi hẩn buông Lý Mân ra, quần áo trên người cả hai đã biến mất.

Lý Mân thấy mát mát, nàng đẩy Hồ Lân ra, cái đầu ngó loạn khắp nơi: “Ca ca, quần áo chàng đâu? Ô, áo váy của ta cũng đâu mất rồi? Chúng biến đi đâu rồi?”

Nàng nghịch ngợm vờn đầu ngón tay nhẩn nhẩn lên ngực Hồ Lân, hơn nữa còn cố tình chơi đùa hai viên đậu đỏ trên ngực hẩn.

Hồ Lân hít sâu một hơi, hẩn ôm nàng đi xuống từ trên giường cưới, sau đó xoải bước vào trong thùng tắm.

Hồ Lân bận rộn hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng tắm rửa sạch sẽ cho Lý Mân. Hẩn ôm Lý Mân đang nửa mê nửa tỉnh bước ra từ trong bồn tắm.

Mái tóc của hẩn và Lý Mân đều ẩm ướt, xõa xuống lưng, cảm giác hơi khó chịu. Hồ Lân ôm Lý Mân, miệng niệm một câu thần chú, mái tóc dài ướt của hai người nhanh chóng tung bay, sau đó khô trong nháy mắt.

Hẩn đặt Lý Mân nằm trên giường, bản thân hẩn thì đè lên nàng.

Lý Mân đã ngủ thiếp đi trong thùng tắm được một lúc, sau đó mơ mơ màng màng được ôm đến trên giường, nàng định tiếp tục ngủ.

Khi Hồ Lân đè lên nàng, nàng có thể cảm nhận được làn da trơn mịn như lụa của hẩn. Da thịt hai người chạm vào nhau sinh ra cảm giác tê tê, nàng cảm thấy thoải mái, không kìm được thở dài.

Bởi vậy, khi thân thể Hồ Lân rời khỏi nàng, nàng mở to mắt, duỗi tay kéo eo hẩn, thân thể vụng về muốn áp vào người hẩn.

Hồ Lân đã dồn sức chờ khởi động. Hẩn thương tiếc đây là lần đầu tiên của Lý Mân trong kiếp này nên quỳ giữa hai đùi nàng, đang định dùng tư thế truyền thống thì bị nàng kéo lại.

Rốt cuộc hẩn không kiên nhẫn nổi nữa, dựng Lý Mân ngồi dậy, tách hai chân nàng để nàng giạng chân vòng quanh người mình, hai người biến thành tư thế mặt đối mặt.

Lý Mân vô thức ngồi trên đùi Hồ Lân, thân thể mềm mại đầy đặn, hơi thở như mèo con, hai hạt ngọc đỏ trước ngực ma sát ngực hẩn.

Hồ Lân khó có thể nhịn nổi nữa, hẩn hít sâu một hơi, nâng đùi Lý Mân, đồ vật đang bùng bùng kia nhắm ngay miệng hoa đã ướt đầm, dùng sức chen vào trong.

Quy đầu của hẩn vừa chen vào trong đã bị thít chặt, Hồ Lân hơi dừng lại, hai tay nâng hông Lý Mân, chợt dùng sức đẩy vào trong.

Vốn Lý Mân đang thoải mái bỗng dưới thân truyền tới cơn đau đớn. Nàng lập tức tỉnh táo, bắt đầu gầy gù kịch liệt. Nàng động đậy như vậy, vật to lớn của Hồ Lân bị phía dưới nàng mứt vào một cách lộn xộn. Nơi đây đặn, co dãn vô cùng kia cho hẩn khoái cảm chưa bao giờ có.

Hẩn vẫn duy trì trạng thái kết hợp, ôm Lý Mân rồi xoay người, đè nàng ở bên dưới thân thể mình.

Lý Mân đã hoàn toàn tỉnh táo, cái eo vụng về không ngừng nhưng bị Hồ Lân giữ chặt. Nàng cố gắng đẩy Hồ Lân ra: “Ca ca, đau quá! Mau dừng lại...”

Không cần. Ô ô.. Không cần.. Không cần động...”

Hồ Lân đè nằng lại, không ra vào nữa, cúi xuống nhẹ giọng an ủi nằng.

Lý Mân đau đến nỗi bật khóc.

Vừa nghe thấy tiếng khóc của nằng, thú tính tiềm ẩn bên trong Hồ Lân lập tức bị kích thích. Vật to lớn của hắn vẫn đặt trong nơi đó của Lý Mân không hề di chuyển, hắn gác hai chân nằng lên vai mình, khiến mông Lý Mân rời khỏi mặt giường, kết hợp càng chặt chẽ hơn với hắn.

Đến lúc này Lý Mân vẫn còn muốn giãy dụa, nhưng nằng cũng phát hiện căn bản nằng không thoát được. Nằng đành nhìn Hồ Lân với vẻ mặt đáng thương, trong mắt tràn ngập ý cầu xin: “Ca ca...”

Hồ Lân dong đưa eo, mắt nhìn Lý Mân không chớp, chậm rãi rút ra, sau đó nhanh chóng cắm vào, chậm rãi rút ra lần nữa...

Nơi đó của Lý Mân đầy đặn khác thường, vừa nóng vừa căng vừa mềm, quấn chặt hắn, trói buộc hắn, mút lấy hắn. Khoái cảm do thông đạo nóng bùng cuốn chặt lấy thật là sự hưởng thụ tuyệt nhất trên đời. Mỗi lần hắn ra vào sẽ khiến phần thịt non màu phần hồng trở nên ướt át hơn, đem lại cho hắn kích thích bằng thị giác.

Hồ Lân không thể nhịn nổi nữa, không còn ra chậm vào mau như trước mà dồn dập ra vào. “Ba ba ba” – tiếng thân thể va vào nhau càng lúc càng rõ, càng lúc càng vang, kết hợp với tiếng nước đầm mỷ.

Lý Mân vì đau mà không ngừng thở hắt ra, cuối cùng nằng lại bật khóc, nhưng tiếng khóc bị gián đoạn liên tục do sự va chạm của Hồ Lân.

Khi Hồ Lân thờ phỉ phò, đè trên người nằng bắt đầu bắn ra, nằng cho rằng đã kết thúc, bàn tay đang nắm chặt ga trải giường run rẩy thả lỏng, cảm nhận được thân thể đau nhức.

Đã mấy trăm năm Hồ Lân không phát tiết, há có thể kết thúc dễ dàng như vậy?

Lý Mân đang nghi lấy hơi bỗng cảm thấy đồ vật đang chôn trong cơ thể mình dần to ra. Trong lòng nằng sợ hãi, muốn đẩy Hồ Lân ra để chạy trốn nhưng bị hắn túm được hai chân, bị kéo trở về.

*****

Khi Lý Mân tỉnh dậy, nằng nương theo ánh sáng của dạ minh châu để nhìn đồng hồ nước thì thấy vẫn đang là nửa đêm.

Lúc này nằng mới nhận ra toàn thân mình trần trụi, Hồ Lân cũng vậy, đang đưa lưng về phía nằng ngủ mê mết.

Trong đầu nằng lập tức nhớ đến cảnh Hồ Lân ca ca hóa thành dã thú đêm qua. Nằng vội mò xuống dưới nhưng phát hiện thân dưới khô ráo, hơn nữa không hề đau chút nào.

Nằng nằm ngửa mặt trên giường, xoay qua xoay lại, muốn xem trên người có chỗ nào đau không.

Nhưng, thân thể nằng cũng không đau giống đêm qua.

Chẳng lẽ, đêm qua chỉ là một giấc mộng?

Nằng dụi mắt, cảm thấy rất nghi ngờ.

Lý Mân nghĩ một lát cũng không ra đáp án, nằng bèn ngồi dậy, muốn nhìn xem cạnh giường có cái thùng tắm nào hay không.

Trong lều được phủ lớp vải đỏ dày, bề mặt sạch sẽ bóng loáng, chẳng có cái gì.

Lý Mân bèn tự nhủ: thì ra đúng là một giấc mộng a!

Nằng nghĩ không có chuyện bị đau như vậy. Không phải Bạch Tú Nhi vẫn nói, khi nam nữ kết hợp, nam tử sẽ khiến nữ tử cảm thấy như đang bay trên xích đu lên tận trời cao, thân thể không mệt mỏi, chỉ muốn được nam tử lấp đầy, chỉ thoái mái không đau, như vậy sao nằng có thể đau được?

Nhưng, nếu là vậy, chẳng khác nào nói nằng và Hồ Lân ca ca chưa động phòng?

Lý Mân dùng tay chạm nhẹ, Hồ Lân xoay mình thành tư thế nằm ngửa. Hắn từ tốn mở mắt: “Mân Nương, sao còn chưa ngủ vậy?”

“Ca ca” – về mặt Lý Mân rất nghiêm túc – “Chúng ta còn chưa động phòng!”

Hồ Lân sững sốt, hắn nhìn Lý Mân không chớp mắt, như thể đang cố hiểu xem nằng nói cái gì.

Lý Mân bị hắn nhìn như vậy thì cảm thấy hơi ngượng. Nằng kéo chăn đắp lên người, nằm đưa lưng về phía Hồ Lân, quyết định không thêm để ý đến hắn nữa.

Hồ Lân đè nén xao động trong lòng, thân thể áp sát vào lưng Lý Mân: “Ừ, vậy chúng ta động phòng đi.”

Hắn ngậm vành tai Lý Mân, tay trái vươn tới trước ngực nàng, chạm vào viên ngọc nhỏ nhỏ, chậm rãi vò nhẹ, vân vê.

Lý Mân bị hắn trêu chọc khiến toàn thân run rẩy, phía dưới nhanh chóng ướt.

Hồ Lân phát hiện, chỉ cần hắn sờ đầu vú Lý Mân, phía dưới nàng sẽ lập tức ướt đầm.

Hắn cười khê, thấp giọng nói: “Mân Nương, nghe lời ca ca nhé.”

Lý Mân khê “Ừ” một tiếng.

Hồ Lân đỡ đồ vật đã dựng thẳng của mình tới gần Lý Mân, nhắm chuẩn nơi đang ướt đầm nước xuân của nàng, chậm rãi cắm vào.

Sau khi Lý Mân đạt tới cao trào thì xụi lơ trong lòng Hồ Lân. Trước khi nàng đi vào giấc ngủ còn nghĩ: Bạch Tú Nhi nói quả không sai a, đúng là như ngồi xích đu lên chỗ cao, chơi vui loạn choạng không thể bám vào chỗ nào, chỉ có thể dựa vào Hồ Lân ca ca... Sau này phải xin Hồ Lân ca ca lấp một cái xích đu ở hậu viện cho mình mới được.

Hồ Lân ngắm nhìn gương mặt say ngủ của Lý Mân, trong lòng dâng trào từng đợt hạnh phúc: may mà đêm qua Mân Nương ngất đi, sau đó hắn dùng phép trị liệu cho nàng, nếu không sau này Mân Nương nhất định không cho hắn đụng vào nữa, nếu vậy hắn biết làm sao... Nơi đó của nàng vừa nóng vừa căng vừa mềm, xem ra phụ nữ đầy đặn cũng có ưu điểm riêng...

Ngày thứ hai sau hôn lễ, Lý Mân và Hồ Lân chuyển đến phòng của Hồ Lân.

Hồ Lân ngủ trên bộ giường mới đóng, hắn phát hiện hắn vẫn không thể hoạt động quá mạnh, nếu không giường vẫn sẽ kêu to, người dưới lầu sẽ nghe thấy rõ ràng.

Vì tương lai cơm no áo ấm của bản thân, Hồ Lân gia tăng tốc độ xây dựng khu nhà mới ở hậu viện.

Khi Hồ Lân bận rộn, Lý Mân chỉ nêu một yêu cầu — nhớ làm cho nàng một cái xích đu.

Một ngày trước tết Đoan Ngọ, khu nhà mới đẹp đẽ cuối cùng đã xây xong.

Lý Mân và Hồ Lân dọn vào ở trong khu nhà mới.

Đêm hôm đó, Hồ Lân được thỏa sức đại chiến một trận.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 66: Ân Ái(18+)

Tòa nhà mới ở hậu viện nhà họ Lý là một tòa lâu hai tầng tinh xảo. Trước và sau nhà được trồng mấy cây bạch dương cao lớn. Vì đang là mùa hè nên cành lá bạch dương xanh um tươi tốt, tạo thành bóng râm mát.

Trong hai tầng lầu thì tầng một là nhà chính, bao gồm phòng khách và thư phòng, tầng hai là một gian lớn thông nhau. Sau khi bước qua cửa sẽ thấy tám bình phong bằng gỗ dán tranh vẽ sông núi, sau tám bình phong là chiếc giường gỗ lớn khắc hoa.

Sau khi dùng cơm chiều với cha mẹ, Lý Mân và Hồ Lân nắm tay nhau đi tới hậu viện, sau khi khóa cửa hậu viện, hai người họ đi men theo con đường nhỏ để trở về tòa nhà mới.

Hồ Lân tắm rửa xong bước ra, hắn trông thấy Lý Mân đang nằm nghỉ trên chiếc giường trúc cạnh cửa sổ bên tới gần.

Gió đêm mát mẽ hây hây thổi vào từ cửa sổ, lướt trên thân thể đang quấn quýt lấy nhau của Hồ Lân và Lý Mân. Theo đà động tác càng ngày càng nhanh của Hồ Lân, Lý Mân càng lúc càng run rẩy, thậm chí bật khóc...

Có lẽ đêm này chính là đêm sung sướng nhất của Hồ Lân trong mấy trăm năm qua.

Thân thể Lý Mân đầy đặn mang tới cho hắn khoái cảm cực hạn. Tòa nhà nằm ở nơi biệt lập khiến Lý Mân hoàn toàn thả lỏng, biểu hiện thành thật của nàng khiến Hồ Lân càng điên cuồng hơn.

Chuyện phòng the hòa hợp đã tạo thành kết quả Lý Mân càng lúc càng tùy hứng, mà Hồ Lân càng lúc càng dung túng sự tùy hứng của nàng.

Đến một hôm, cả nhà ngồi quây quần dùng cơm trưa với nhau.

Cơm trưa hôm nay là bánh chèo nhân rau hẹ xào trứng, đây là món Lý Mân thích nên dạo này Hồ thị hay làm.

Lý Mân vừa ngồi xuống, nhìn thấy bánh chèo thì cảm thấy mất hứng, nàng hỏi Hồ thị: “Nương, sao lại là bánh chèo?”

Hồ thị vội hỏi: “Mân Nương, không phải con vẫn thích ăn bánh chèo nhất đó sao?”

“Bây giờ không thích nữa!”, Lý Mân chán nản cầm đũa chọc vào bánh chèo trong đĩa: “Mỗi ngày đều phải ăn, còn thích mới lạ đó!”

Nàng chọc chọc, chọc đến nỗi đĩa bánh chèo nát bét.

Hồ thị không nổi mắng nàng, chỉ đành than thở.

Lý Thuận Chương vừa mới trừng mắt với nàng liền bị Lý Mân trừng lại.

Hồ Lân im lặng không nói, hần kéo đĩa bánh của Lý Mân tới trước mặt mình, thuận thực ăn xong rồi hỏi: “Mân Nương muốn ăn gì, nói ca ca nghe?”

Lý Mân đang đợi câu nói này của hần, nghe vậy mặt mày lập tức hớn hở: “Ca ca, ta muốn ăn sườn, sườn xào chua chua cay cay!”

“Đi thôi”, Hồ Lân đứng dậy, chuẩn bị đưa Lý Mân vào thành Lạc Dương để ăn sườn.

Hồ thị và Lý Thuận Chương cảm thấy chán nản, chỉ đành nói với theo một câu: “Tiểu Lân, đừng chiều hư nó!”

Hồ Lân cười cười với cha mẹ vợ, sau đó dắt tay Lý Mân ra khỏi nhà.

Đến chiều tối, Lý Mân và Hồ Lân mới trở về.

Trên búi tóc nàng cài hai chiếc trâm mới mua có tua vàng chạm hoa mẫu đơn, trên tai đeo đôi bông tai vàng gắn ngọc mới mua, trên tay đeo vòng tay chạm hoa văn chim cũng mới mua, về mặt đặc ý về đến nhà.

Hồ Lân đi bên trái nàng, tay trái xách một bọc gấm, tay phải dắt tay Lý Mân, trên khuôn mặt tuần mỷ tràn ngập vẻ thỏa mãn, ánh mắt không ngừng đặt trên người Lý Mân, trong mắt tràn ngập vẻ sùng nịnh.

Thấy cảnh tượng như thế, vợ chồng Lý Thuận Chương chỉ đành thở dài: thật đúng là một kẻ nguyện đánh một kẻ nguyện chịu, hai cái miệng của ông già bà già này chẳng còn gì để nói nữa.

Đến tối, Lý Thuận Chương thấy Lý Mân không có gần đó bèn lặng lẽ kéo Hồ Lân ra một chỗ, nhét vào tay hần một xấp giấy tờ: “Tiểu Lân, cô cô của con và ta cũng già rồi, cái nhà này cũng nên thuộc về hai đứa.”

Ông biết con gái mình tiêu tiền như nước, sợ Hồ Lân không chịu nổi nên mới nảy sinh ý nghĩ này.

Hồ Lân lại đẩy trả xấp giấy tờ: “Cha, khi con tới Lạc Dương đã bán nhà và cửa hàng ở thành Toái Diệp, trong tay con không thiếu bạc.”

Lý Thuận Chương cố gắng mấy lần nhưng Hồ Lân đều không nhận. Lý Thuận Chương đành phải nói: “Tiểu Lân, con cũng đừng làm hư Mân Nương.”

Về mặt Hồ Lân kinh ngạc: “Con có làm hư Mân Nương đâu?”

Thật sự hần cảm thấy, hai kiếp trước hần đã khiến Lý Mân phải khổ nhiều nên kiếp này phải đối xử tốt với nàng hơn, phải nuông chiều nàng, thương yêu nàng, sao lại nói hần làm hư nàng?

Lý Thuận Chương thấy con rề như vậy, trong lòng vừa vui vẻ vừa lo lắng, thở dài đáp: “Vợ và con gái không giống nhau, chúng ta có thể nuông chiều Mân Nương, nhưng con không thể nuông chiều nó quá mức, Mân Nương sẽ trèo lên đầu con mà bắt nạt con đó.”

Hồ Lân cười: “Cha, Mân Nương sẽ không như vậy đâu.”

Trong lòng hần cảm thấy, tuy trước kia Mân Nương luôn bướng bỉnh với hần nhưng sau này đã vô cùng nghe lời hần.

Khi Hồ Lân trở về nhà, Lý Mân đã tắm rửa xong, đang đợi hần.

Khi Hồ Lân đi tắm, Lý Mân cũng theo vào.

Nàng vừa mới tắm gội xong, mái tóc dài ẩm ướt buông xõa được giữ lại bởi một búi lông leo, bên ngoài chỉ mặc tấm áo khoác bằng lụa trắng mỏng, bên trong không mặc gì, đôi mắt ướt át, làn môi đỏ tươi, cả người tỏa ra vẻ quyến rũ.

Hồ Lân đang ngồi ngâm trong thùng, thấy nàng như vậy bèn vươn tay kéo nàng tới gần, để nàng xoay người đứng trước mặt hần, cách thành thùng tắm

hôn nàng. Sau khi hôn một lúc, tay Hồ Lân với vào trong áo khoác Lý Mân, trêu chọc bộ ngực sữa trắng như tuyết của nàng.

Lý Mân lặng lẽ phối hợp, nàng cúi đầu nhìn tay Hồ Lân, khi thì đôi mày thanh tú nhíu lại, khi thì thở sâu dồn dập, khi thì chủ động ưỡn ngực, mặc cho Hồ Lân hành động. Không lâu sau, khuôn mặt Lý Mân đã ửng hồng, hơi thở gấp gáp.

Hồ Lân đứng dậy, dương vật đang bùng bùng ướt át dựng đứng trước mặt Lý Mân. Hắn nâng mặt Lý Mân, để mặt nàng kề sát với đồ vật của mình.

Lý Mân nhìn hắn cười vẻ nghịch ngợm, nàng thè lưỡi liếm một vòng trên quy đầu như cái nắm to, sau đó há miệng, ngậm vào.

*****

Sáng hôm sau Hồ Lân rời giường, hắn muốn vào thành Lạc Dương để kết toán tiền đặt hàng mẫu đơn trong dịp xuân vừa qua.

Lý Mân lười nhác còn ngủ nướng, nhưng vẫn không quên dặn hắn một câu: “Ca ca, nhớ mua điểm tâm của Tô Tâm Trai đó.”

Hồ Lân vừa mặc quần áo vừa thò một bàn tay vào dưới lớp chăn mỏng, sờ soạng vài cái trên bộ ngực sữa của Lý Mân: “Biết rồi. Nàng cũng đừng ngủ quá lâu, nhớ dậy giúp nướng.”

“Biết rồi”, Lý Mân vui mặt vào trong gối, kéo chăn trùm đầu tiếp tục ngủ.

Hồ Lân cười bên ngoài lớp chăn mỏng, vỗ một cái lên cặp mông đang cong lên của nàng, sau đó mới xuống lầu.

Một năm nhanh chóng trôi qua.

Hôm đó Hồ thị vừa thấy nha hoàn Ngụy Từ bỗng cảm thấy có gì đó là lạ — bà phát hiện, cho dù Ngụy Từ đã cố tình mặc váy áo rộng thùng thình nhưng vẫn có thể nhận ra bụng đang to lên.

Bà lại nhớ đến thời gian gần đây Ngụy Từ cứ ngửi thấy mùi dầu mỡ là nôn khan, bèn bắt đầu nghi ngờ.

Hồ thị gọi Ngụy Từ tới, hỏi thẳng nàng: “Ngụy Từ, đứa bé trong bụng là của ai?”

Ngụy Từ bị phát hiện, thiếu chút nữa bị dọa đến mức ngã xuống, lập tức không ngừng cầu xin tha thứ: “Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng a!”

Hồ thị không ngờ suy đoán của mình lại đúng, tim bà đập tăng tốc: “Rốt cuộc đứa bé này là của ai? Nếu người không nói ta sẽ không giữ người ở đây nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 67: Kết Cục Một Đời

Hồ thị cả kinh, bà ngồi phịch xuống ghế dựa, nhìn Ngụy Từ đang quỳ rạp trên mặt đất, sau lúc lâu mới hỏi: “Ngụy Từ, nói đi, rốt cuộc là của ai?” Ngụy Từ quỳ rạp trên đất, trán để giữa hai bàn tay, không ngẩng đầu, cũng không nói gì mà chỉ khóc.

Hồ thị càng nghĩ càng thấy sợ, càng nghĩ càng thấy hãi, khi bà đang lo lắng thì Lý Mân bung một đĩa hạt dưa đi vào. Khi nàng vào phòng thì thấy Ngụy Từ đang quỳ rạp trên đất, còn vẻ mặt của mẫu thân thì tái nhợt đang ngồi tê liệt trên ghế, nàng vội hỏi: “Nương, có chuyện gì vậy?”

Hồ thị không muốn nói, nhưng Lý Mân cứ quần lấy khiến bà không thể không nói, chỉ bèn tức giận nói: “Ngụy Từ có bầu!”

Lý Mân: “... Với ai?”

Lý Mân hỏi mấy lần nhưng Ngụy Từ vẫn không ngẩng đầu, cũng không trả lời. Lý Mân đành phải ngồi xổm trước mặt nàng ta, lựa lời mà hỏi: “Ngụy Từ, đứa bé trong bụng có phải của.. cha ta không?”

Ngụy Từ đang quỳ rạp trên đất lắc đầu.

Hồ thị thở dài nhẹ nhõm, gánh nặng treo lơ lửng trên không trung dần hạ xuống, nhưng khi bà liếc sang Lý Mân thì thấy sắc mặt nàng cực khó coi, nổi lo lắng trong lòng lại lập tức dâng lên.

Sắc mặt Lý Mân tái nhợt, giọng nói cũng là lạ: “Là của cô gia?” (chồng của tiểu thư)

Ngụy Tử ra sức lắc đầu, giọng rầu rĩ: “Trong mắt cô gia chỉ có tiểu thư là phụ nữ...”

Hồ thị và Lý Mân lấy được tin về chỗ cũ.

Lý Mân sờ sờ ngực: “Nurong nó chứ, làm ta sợ muốn chết!”

Tâm trạng nàng tốt lên bèn khuyên giải Ngụy Tử: “Ngụy Tử, đứa bé này rốt cuộc là của ai, cứ nói cho chúng ta biết, chúng ta sẽ làm chủ cho người! Chúng ta không làm được còn có cô gia!”

Vừa nghe thấy tiểu thư đảm bảo cô gia lợi hại sẽ ra tay, Ngụy Tử lập tức ngừng đầu, nước mắt ràn rụa, vẻ mặt hớn hờ: “Thật ư?”

Lý Mân đưa cho nàng ta một cái khăn: “Trong bụng có đứa bé, không nên quỳ dưới đất, mau ngồi lên ghế, lau nước mắt nước mũi đi. Ta đã nói thì nhất định sẽ nghĩ cách giúp người!”

Lúc này Ngụy Tử mới nói: “Là Cao Thụ Văn, là hần ăn xong chùi mép...”

“Vậy người có biết nhà Cao Thụ Văn ở đâu không?”- Lý Mân dùng giọng nói ầm ập để thăm hỏi.

Ngụy Tử lắc đầu, trong mắt lại dâng đầy nước mắt.

Lý Mân cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết.

Ngụy Tử là nha hoàn mà nhà nàng mua được, còn Cao Thụ Văn chỉ là gã sai vặt do cha nàng thuê, một tháng trước đã rời đi. Cao Thụ Văn dường như không có nơi ở cố định, phiếu bạt khắp nơi để làm thuê ngắn hạn, không ai biết hần đã đi đâu.

Lý Mân suy nghĩ một lát, nàng nhìn vẻ mặt tha thiết mong chờ của Ngụy Tử, lại nhìn cái bụng đã bắt đầu lộ của nàng ta. Nàng thầm nghĩ đứa trẻ trong bụng nàng ta là đáng thương nhất, không thể để nó ra đời mà không có cha, tiền Phật phải tiền đến Tây Thiên, nàng nhất định phải nghĩ cách giúp Ngụy Tử.

Nhưng trước giờ cái gì nàng cũng dựa vào Hồ Lân, bản thân nàng có thể nghĩ ra cách gì hay sao?

Vì vậy Lý Mân dựa theo thói quen thường ngày khi đụng phải vấn đề khó giải quyết, lớn tiếng hô: “Ca ca——”

Không biết bằng cách nào nhưng chỉ cần nàng hô một tiếng, dù Hồ Lân đang ở đâu cũng sẽ tới được chỗ nàng, có lẽ đây chính là cái gọi là tâm linh cảm ứng giữa vợ chồng? (trong lòng Lý Mân giải thích như vậy).

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Lý Mân, sau một khắc, Hồ Lân đang ở hậu viện chiết mẫu đơn vội rửa tay rồi tới chỗ nàng: “Mân Nurong, có chuyện gì vậy?”

Lý Mân bước tới gần hần, cầm cánh tay hần, lắc a lắc: “Ca ca——”

“Sao vậy?” – Hồ Lân nhìn Lý Mân chăm chú.

“Cao Thụ Văn làm bụng Ngụy Tử to lên!” – Lý Mân nhìn hần về tội nghiệp – “Sau đó hần chạy mất!”

“À” – Hồ Lân khẽ gật đầu – “Vậy phải lôi hần về.”

“Tốt quá!” – Lý Mân suýt nhảy cẫng lên – “Ca ca, ta đợi tin tốt của chàng!”

Ngụy Tử và Hồ thị cũng đều vui mừng bởi hai người biết Hồ Lân rất giỏi giang, ngoài chuyện đẻ con thì không có chuyện gì hần không làm được.

Sau đó, người đầu tiên tỉnh táo lại là Lý Mân.

Hồ Lân đi được một khắc nàng mới nghĩ tới: “Ô? Hồ Lân ca ca còn không biết Cao Thụ Văn đang ở đâu mà!”

Hồ thị và Ngụy Tử nhìn nhau, bỗng cảm thấy có chút uể oải.

Lý Mân cũng hơi nhụt chí, nàng nhìn Ngụy Tử rồi nói: “Ngụy Tử cứ yên tâm a, chúng ta là người một nhà, người sinh con chúng ta cũng sẽ giúp chăm sóc, tương lai nhất định người sẽ gặp được nam tử thích hợp hơn...”

Nhưng mọi người đều không dám ôm nhiều hy vọng.

Sau nửa canh giờ, Hồ Lân trở về.

Hần sai bước đi vào nhà, Lão Hòe đi theo phía sau.

Trong tay Lão Hòe cầm một sợi dây thừng, đầu kia của dây thừng chính là Cao Thụ Văn đang bị trói tay.

Không biết Hồ Lân tìm được Cao Thụ Văn bằng cách nào, cũng không biết hẳn khuyên bảo Cao Thụ Văn kiểu gì, nhưng tóm lại Cao Thụ Văn đồng ý cưới Ngụy Tử.

Ba ngày sau, cả nhà Lý Mân tổ chức cho Cao Thụ Văn một hôn lễ đơn giản mà trang trọng, còn cho Cao Thụ Văn và Ngụy Tử ở trong căn phòng ở phía Đông nhà chính. Về phần Lão Hòe là người đang ở căn phòng đó thì rất đơn giản, hẳn dựng một căn nhà nhỏ gần cửa lớn của hậu viện, dọn vào ở trong đó, nói là muốn gác đêm cho hai vợ chồng thiếu gia.

Năm tháng sau, Ngụy Tử sinh ra một đứa bé gái, được sáu cân tám lạng.

Một năm và một tháng sau đó, Ngụy Tử lần nữa sinh hạ một đứa bé trai, được bảy cân tám lạng.

Một năm và hai tháng sau, Ngụy Tử sinh nở lần thứ ba, cho ra đời một trai một gái.

Hồ thị và Lý Thuận Chương nhìn cảnh Cao Thụ Văn và Ngụy Tử cho ra đời một đứa lại tiếp một đứa, sau đó nhìn cái bụng vẫn bằng phẳng của Lý Mân, hai người cảm thấy lo buồn. Ở thời đại này, một khi vợ chồng lấy nhau mà không có con đều đương nhiên cho rằng vấn đề nằm ở người vợ. Vì vậy Lý Thuận Chương và Hồ thị cảm thấy rất không ổn. Vợ chồng họ tưởng tượng đến cảnh Mân Nương đáng yêu của mình bị gọi là gà mái không biết đẻ trứng, trong lòng cảm thấy đau như bị dao cắt.

Nhưng điều vui mừng duy nhất của hai người đó là dường như Hồ Lân và Lý Mân đều không để ý đến chuyện không có con nối dõi. Hồ Lân vẫn sùng ái, nuông chiều Lý Mân như trước, còn Lý Mân vẫn vui vẻ quyến luyến Hồ Lân, cả hai đều không hề nhắc đến chuyện con cái.

Thật ra, Hồ thị và Lý Thuận Chương đã vui mừng quá sớm.

Tuy khi Lý Mân thấy Ngụy Tử sinh hai đứa bé đầu tiên thì không suy nghĩ nhiều, chỉ thật lòng vui mừng cho bọn họ, nhưng từ sau khi cặp sinh đôi của Ngụy Tử ra đời, nàng bắt đầu cảm thấy không ổn: chuyện phòng the của nàng và Hồ Lân rất tốt, rất hài hòa, rất nhiều lần, vì sao bụng nàng vẫn chưa to lên?

Lý Mân u buồn, Lý Mân phiền não, Lý Mân không buồn ăn.

Hồ Lân là người đầu tiên phát hiện chuyện Lý Mân là người luôn thèm ăn nay lại bỏ ăn. Hắn tìm cơ hội thích hợp rồi hỏi nàng: “Mân Nương, nàng có tâm sự sao?”

Lý Mân không giấu Hồ Lân điều gì, mà cũng không giấu nổi, nàng khẽ gật đầu.

Lúc này đêm đã khuya, Hồ Lân đang ôm Lý Mân ngồi trước bức cửa sổ ở lầu hai để ngắm trăng. Hắn dịu dàng vuốt ve mái tóc dài xõa trên lưng của Lý Mân: “Mân Nương, sao vậy?”

Lý Mân liếc nhìn hắn, đáng thương nói: “Ca ca, có một chuyện...”

Hồ Lân im lặng nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Dừng khí của Lý Mân nổi lên, nàng nói: “Hồ Lân ca ca, hình như... hình như...”

“Hình như cái gì?” – Hồ Lân hôn một cái lên trán nàng.

Lý Mân tựa sát vào lồng ngực hắn, nàng đã xác định rõ ràng, bèn lớn tiếng nói ra: “Hình như ta không thể sinh em bé!”

Nàng đợi nhưng Hồ Lân cũng không thất vọng hay nổi giận như nàng đoán, hắn chỉ bình tĩnh nhìn nàng: “Không sinh được thì có làm sao?”

“Chàng không tức giận ư?” – Lý Mân ngạc nhiên hỏi.

Hồ Lân ôm nàng vào lòng thật chặt, hôn một lúc rồi mới nói: “Muội muội ngốc, có con hay không đâu quan trọng? Chỉ cần chúng ta ở bên nhau, còn gì có thể tốt hơn được nữa?”

Lý Mân khẽ gật đầu, rúc vào lòng Hồ Lân không nói gì nữa.

Hồ Lân vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của Lý Mân, trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Đây đã là kiếp thứ ba hắn ở bên Lý Mân, có một điều kỳ lạ là, dường như đúng là hai bọn họ không thể có con.

Hồ Lân cũng từng nghĩ đến nguyên nhân của việc này, cuối cùng hắn cảm thấy, có lẽ do khác loài, hắn là hồ ly, còn Lý Mân là người...

Tuy Hồ Lân không thích trẻ con nhưng thấy Lý Mân buồn rầu, trong lòng hắn cũng không chịu nổi. Hắn cũng cảm thấy kỳ lạ, tình địch mà hắn bắn ra dường như chỉ có một tác dụng duy nhất, đó là khiến Lý Mân càng lúc càng xinh đẹp, hai kiếp trước cũng tương tự như vậy, nhưng không có cách nào khiến Lý Mân hoài thai...

Hắn đã quyết định phải đối xử thật tốt với Lý Mân, nhưng quyết định đó cũng không cản trở việc hắn lừa gạt nàng một chút, ví dụ như lúc này.

Lý Mân đang lo âu, Hồ Lân ôm chặt nàng, thừa cơ hội để ní non bên tai nàng: “Mân Nương, tối nay thôi thôi đi...”

Lý Mân ghét nhất là “thôi thôi” cái kia cho hắn, nàng chê thứ đó của hắn quá lớn, căng đến khó chịu. Nhưng vì nghĩ đến chuyện mình không thể sinh con nên lần này nàng thoải mái đồng ý: “Khi đi tắm phải rửa chỗ đó cho sạch đó.”

“Ừ” – dưới ánh trăng, Hồ Lân cười vui vẻ, trong lòng rất đắc ý.

Lý Thuận Chương, Hồ thị và Lý Mân vì nghĩ nàng không thể sinh con nên càng săn sóc quan tâm Hồ Lân hơn, cuộc sống của họ cứ thế trôi đi.

Ba mươi năm dường như qua đi trong nháy mắt.

Lý Thuận Chương và Hồ thị đều đã qua đời.

Hồ Lân và Lý Mân tiếp tục cuộc sống hạnh phúc của mình.

Đến một hôm, Hồ Lân nhận được tin truyền tới từ núi Thanh Khâu, trong tin nói hắn phải về tộc để quyết định một việc trọng đại, liên quan đến truyền thừa của Hồ tộc.

Vì tuổi Lý Mân càng lúc càng lớn, cơ thể không còn được như trước nên Hồ Lân bèn từ chối.

Đến một tối, Hồ Lân vừa tắm rửa xong đi ra thì trông thấy Lý Mân đang uống một cốc rượu xanh biếc tỏa hương thơm. Hắn liếc mắt, Lý Mân lập tức hiểu ý tứ của hắn, bèn rót một chén đưa cho hắn.

Hồ Lân nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hắn đặt chén rượu xuống, thuận miệng hỏi Lý Mân: “Rượu này mua từ chỗ nào vậy?”

Về mặt Lý Mân kinh ngạc: “Khi ta tắm rửa đi ra đã thấy rượu đặt ở đây, ta tưởng là chàng mua.”

Hồ Lân cảm thấy không ổn, bụng hắn đột nhiên đau giống như bị đao chém.

Hắn lập tức ngã nhào trên mặt đất.

Lúc này Hồ Lân sắp không khống chế được nữa, hắn sắp trở lại nguyên hình. Hắn biết có lẽ đây là do Hồ tộc ra tay với mình, bèn gắng sức nhẫn nhịn, hắn nói với Lý Mân, muốn đuổi Lý Mân tới nơi khác: “Mân Nương, nàng xuống lầu đi...”

Lời còn chưa nói xong, thân thể hắn đã bắt đầu biến hóa.

Lý Mân vốn vô cùng nhất gan nhìn thấy nam tử mà mình yêu bỗng biến thành một con cáo đen ngay trước mắt nàng.

Nàng lập tức ngã xuống.

Sau khi Hồ Lân hồi phục nguyên hình, lúc hắn muốn cứu chữa Lý Mân thì phát hiện, nàng đã chết.

Lý Mân bị hắn nuông chiều hơn ba mươi năm, vô cùng nhất gan, sức khỏe không tốt, ấy vậy lại bị nguyên hình của hắn dọa chết!

Hồ Lân sắp phát điên, hắn chôn Lý Mân dưới nền ngôi nhà của hai người, sau đó nhắm hướng núi Thanh Khâu mà đi. Hắn muốn báo thù cho Lý Mân.

Hồ Lân biến mất từ đó, Lão Hòe cũng biến mất.

Danh tiếng một thời của “Lý Mẫu Đơn” cũng thất truyền từ đó.

HẾT QUYỂN 4

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 68: Khôi Lửa Loạn Lạc

Đại Tổng năm Tuyên Hòa thứ bảy, quân Kim ngang nhiên xâm lược phía Nam, vó ngựa sắt tiến vào Thương Châu, quan binh Đại Tổng bị thua, nhanh chóng bỏ chạy như một làn gió. Thành Thương Châu bị phá, dân chúng Thương Châu bao gồm già trẻ gái trai nhao nhao dạt nhau chạy về phía Đông Kinh để lánh nạn. Mọi người đều chạy vào trong thành Đông Kinh, nhưng có người lại cưỡi ngựa ra khỏi thành, do vậy thu hút ánh mắt của dòng nạn dân từ phía Nam đổ về.

Đó là hai nam tử trẻ tuổi, nhìn cách ăn mặc có lẽ là một đôi chủ – tớ.

Vị công tử đi phía trước độ mười tám, mười chín tuổi, mặc một thân áo đen cưỡi ngựa đen, bụi đất dưới vó ngựa tung bay nhưng trông hắn lúc nào cũng như vừa tắm rửa xong, đáng vẻ sạch sẽ thoải mái. Mái tóc đen dài được cố định bởi vòng bạch ngọc, phần còn lại thả xuống lưng càng làm nổi bật làn da trắng như ngọc của hắn, tuấn mỹ dị thường.

Đuôi mắt hắn xéch lên vô cùng xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại âm trầm không có sức sống.

Theo sát phía sau hắn là một thiếu niên độ mười sáu, mười bảy tuổi, mặt mũi thanh tú, vẻ mặt hơi có chút nôn nóng. Hắn “Cha!” một tiếng, thúc ngựa vượt lên trước vị công tử kia rồi nói: “Công tử, ngài xác định thiếu phu nhân đang ở vùng này?”

Sắc mặt vị công tử tuấn mỹ kia hiện ra chút buồn bã: “Nội đan đã dao động nhiều lần, nàng nhất định đang ở vùng này...”

Vị công tử tuấn tú chính là Hồ Lâm.

Sau khi Lý Mân bị nguyên hình của hắn dọa chết, hắn trở lại núi Thanh Khâu, lúc đó mới biết được chân tướng sự việc.

Trong tộc hồ ly, đến thế hệ của Hồ Lâm, chín huynh đệ của Hồ Lâm đều chưa có con cái. Tộc trưởng của Hồ tộc là đại ca của Hồ Lâm – Hồ Huỳnh. Vì hắn muốn ép Hồ Lâm trở về núi Thanh Khâu để hoàn thành việc truyền thừa của Hồ tộc mà đã sắp đặt rượu Tiều Hồ Tiên nhằm khiến Hồ Lâm hiện nguyên hình. Hắn muốn phá hoại tình cảm hai vợ chồng Lý Mân để Hồ Lâm bị bức phải trở về núi Thanh Khâu. Nhưng ai ngờ thê tử của Hồ Lâm nhất gan như vậy, lại bị nguyên hình của trượng phu dọa mà chết.

Hồ Lâm hận Hồ Huỳnh vô cùng, hắn không thèm nghe lời giải thích của Hồ Huỳnh, mấy trăm năm qua hắn lên trời xuống đất để đuổi giết Hồ Huỳnh, cuối cùng đã ép được Hồ Huỳnh hiện nguyên hình. Hắn muốn chìm Hồ Huỳnh xuống hồ Thu Thủy ở núi Thanh Khâu, đang muốn xuống tay thì cảm nhận được nội đan trong cơ thể Lý Mân dao động. Hắn sợ nàng gặp nguy hiểm bèn vội vã mang theo Lão Hòe tới đây.

Đến nơi, Hồ Lâm mới biết thì ra ba trăm năm đã trôi qua, thiên hạ đã sớm thay đổi triều đại. Hồ Lâm nghĩ đến Lý Mân phải trôi giạt trong cảnh loạn lạc như vậy, trong lòng hắn đau như bị kim đâm, hắn ngồi trên lưng ngựa, ngưng thần để cảm nhận dao động của nội đan một lần nữa.

Lão Hòe thấy Hồ Lâm ngưng thần bèn đưa ra ý kiến: “Công tử, phía trước có một thôn trấn, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút, bình tĩnh đợi nội đan bèn trong cơ thể thiếu phu nhân dao động lần nữa.”

Hồ Lâm giật mình, hắn nói: “Về sau chớ gọi thiếu phu...”

Sau khi hắn biết Lý Mân bị nguyên hình của mình dọa mà chết, hắn đã lập lời thề: kiếp sau không cần làm chồng, chỉ cần làm ca ca, vĩnh viễn bảo vệ nàng... (Kui thật không?)

Nhưng bản thân Hồ Lâm cũng không nhận ra, trong lời thề của hắn ẩn chứa ai oán – rõ ràng yêu sâu đậm như vậy, lại không thể chịu nổi nguyên hình của hắn...

*****

Mẹ kế dắt tiểu đệ độ sáu tuổi đi phía trước, Lý Mân mười tuổi cồng trên lưng một bao đồ to cổ găng bám theo sau, nàng thất thểu chạy, chỉ sợ bị lạc.

Nàng là một bé gái xanh xao vàng vọt, tuy vì đói khát mà thân hình gầy teo, nhưng cứ nhìn đôi mắt to, cái miệng nhỏ và chân tay thon dài của nàng cũng có thể thấy nàng vốn là một đứa trẻ xinh đẹp, thân hình cân đối.

Lý Mân ôm bọc đồ trước ngực, bước nhanh vài bước để đuổi kịp mẹ kế Tống thị, nàng nở nụ cười lấy lòng: “Mẫu thân, sao không thấy nhà họ Nguyễn đâu?”

Vì trượng phu của Tống thị chết trận, bà ta đành phải đưa hai đứa trẻ chạy trốn, trong lòng đang hoảng loạn, nghe thấy con gái của chồng hỏi thế thì mất bình tĩnh, quát lên: “Làm sao tao biết được chuyện nhà họ Nguyễn!”

Bà ta nhìn Lý Mân: “Bộ dạng tên nhóc Nguyễn Tinh kia tuy tốt nhưng không phải người tốt!”

Tống thị thấy Lý Mân cúi đầu không nói, tuy nàng không phản bác nhưng đáng vẻ đó cũng không đồng tình với mẹ kế. Nàng muốn kể lại những chuyện liên quan đến Nguyễn gia, nhưng vì đói khát nên không có sức để nói, miệng nàng há ra rồi ngậm lại.

Nhà họ Nguyễn là hàng xóm của nhà Lý Mân ở Thương Châu, hai nhà đi chạy nạn cùng nhau, sau đó đột nhiên lạc nhau. Con trai Nguyễn gia – Nguyễn Tinh là thanh mai trúc mã với Lý Mân nên nàng mới bất chấp khả năng bị mẹ kế mắng mà hỏi thăm.

Tống thị cũng là một người đàn bà mạnh mẽ, bà ta mang theo con gái của chồng là Lý Mân và con trai Lý Lâm, bôn ba ngàn dặm, rốt cuộc cũng thoát khỏi kiếp bị quân Kim chém giết, chạy được tới một thôn trấn bên ngoài thành Biện Kinh.

Sau khi bà ta mang Lý Mân và Lý Lâm chạy tới thôn trấn này, nhìn thấy thành Đông Kinh nguy nga ẩn hiện trong sương chiều phía xa mới dám tin là mình và hai đứa trẻ đã tìm được đường sống.

Một nhà ba người ngồi dưới gốc cây đại thụ trong thôn trấn gần Biện Kinh, đôi mắt nhìn dòng người chạy loạn nhón nháo đi ngang qua, trong lòng mới dám thả lỏng một chút.

Đã hai ngày nay Lý Mân không được ăn gì, tuy bụng rỗng nhưng nàng không cảm thấy đói, chỉ cảm thấy muốn ngất đi, khó chống đỡ nổi nữa. Thân thể nàng yếu ớt dựa vào thân cây hộc phía sau, ý thức đã hơi mơ hồ.

Lý Lâm sáu tuổi đói quá, gào khóc: “Mẫu thân, con đói...”

Ý thức Lý Mân đang dần mơ hồ, khi nghe thấy tiếng em trai khóc thì trong lòng đau xót. Nàng cố gắng ngồi dậy, ôm đệ đệ vào lòng, mắt nhìn về phía mẹ kế: “Mẫu thân, hôm qua đã ăn hết lương khô, đệ đệ phải làm sao đây?”

Tổng thị cũng đói đến sắp ngất đi, nhưng bà nhìn một trai một gái, trong lòng dần có chủ ý.

Một nhà ba người, hoặc cùng nhau chết, hoặc bán đi một đứa để cả ba đều sống sót.

Lý Lâm là con ruột của mình, là nòi giống duy nhất của nhà họ Lý, như vậy chỉ có thể bán Lý Mân đi.

Trước giờ Tổng thị không phải người nhiều lời, bà ta trực tiếp nói với Lý Mân: “Mân Nương, ta muốn bán ngươi để đổi lấy thức ăn.”

Lý Mân sùng sốt, cổ tay gầy teo chống trên mặt đất, cặp mắt to tội nghiệp nhìn mẹ kế.

Lý Lâm nghe thấy vậy, lập tức nhào vào người tí ti, gào khóc: “Không cần bán tí ti, con không đói! Con không đói, không cần bán tí ti!”

Lý Mân nhìn đệ đệ gầy trơ xương, mũi cay cay, mắt đã ướt át, nàng run giọng nói: “Được!”

Nàng lại nói: “Mẫu thân, người cầm cò đi.”

Trên đường chạy nạn, nàng nhìn thấy rất nhiều người bán con. Nếu một gia đình cảm thấy không sống nổi nữa, khi đi qua thành trấn sẽ cầm một cọng cỏ lên người đứa trẻ xinh đẹp tuần tú nhất, sau đó đưa đứa trẻ đó tới giao lộ để rao bán. Mẹ kế đương nhiên không phải mẹ ruột, cũng không yêu thương nàng nhưng vẫn cố gắng đưa nàng và đệ đệ tới được Đông Kinh.

Lý Mân ôm chặt em trai, ánh mắt rã rời: “Mẫu thân, hãy chăm sóc đệ đệ thật tốt...”

Nước mắt nàng tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 69: Mua Được Mân Nương

Tổng thị lấy ra từ trong túi ngực một cây lược gỗ nhỏ, không hề nương tay, dùng sức kéo chải mái tóc rối bù của Lý Mân, sau đó xé một mảnh vải nhỏ từ chiếc áo xanh của mình, chia làm hai đoạn, buộc thắt trên đầu nàng thành hai nụ hoa, chỉnh trang váy áo cho nàng, lau bụi đất trên mặt nàng, cuối cùng nhặt một nhánh cỏ lau dưới đất nhét vào cổ áo vải hoa của nàng. Bà ta hạ bọc đồ trên lưng Lý Mân xuống đất, buộc lên lưng mình, sau đó một tay dắt Lý Lâm, một tay kéo Lý Mân, đi về hướng thôn trấn.

Tổng thị chú ý dòng người đang đi, cuối cùng dừng lại ở một ngã tư đường đông đúc nhất, đẩy Lý Mân về phía trước, thấp giọng nói: “Không thể để cả ba người đều chết, người đi xem có ai muốn mua không?”

Lý Lâm do tí ti chăm sóc từ nhỏ, cũng thân với tí ti nhất, bé nghe mẫu thân nói vậy thì càng khóc to hơn, thút tha thút thít, thò không ra hơi: “Nương, đem bán cả con luôn đi! Con muốn cùng tí ti...” (Kui: yêu bé này quá)

Tổng thị thờ dốc, đánh cái ‘Chát’ lên đầu Lý Lâm: “Lý Lâm, con muốn chết sao! Tí ti là con gái, nhà người ta mua đi cũng chưa chắc được làm nha hoàn gì đó, còn con trai...”

Bà ta nhìn khuôn mặt tuần tú của con trai, rốt cuộc không nói được nữa, không chỉ vì đói quá không có sức mà còn bởi tuổi Lý Lâm còn quá nhỏ, có nghe cũng không hiểu được.

Đứa trẻ này không biết thế giới này đáng sợ thế nào, có những kẻ giống như súc sinh thích chơi đùa những bé nam xinh đẹp nhỏ tuổi... Nếu thực sự đến bước đường cùng, bà tình nguyện bóp chết hần, sau đó tự tử chứ nhất định không để hần phải...

Lý Mân mới mười tuổi, đói đến vầng đầu đứng ở nơi đó. Nàng có khuôn mặt trái xoan, cặp mắt ướt át, tuy vì đói mà khuôn mặt có màu vàng tái nhưng

từ ống tay áo và ống quần ngắn có thể nhìn thấy cổ tay và cổ chân trắng nõn như ngọc, hơn nữa thon dài cân đối, tương lai nhất định là một mỹ nhân.

Ven đường có mấy người thấy còng cò cắm trên người nàng, nhao nhao đánh giá một hồi, còn có mấy người tới hỏi giá tiền.

Xưa nay Tổng thị là người có chủ kiến, bà ta cho rằng quân Kim lợi hại như vậy, nhất định có một ngày sẽ đánh tới Đông Kinh. Bà ta quyết định, ít nhất phải bán Lý Mân được năm lạng bạc, như vậy bà ta mới có thể đưa Lý Lâm trở về nhà mẹ đẻ ở phía Nam để tránh họa chiến tranh.

Bởi vậy, hễ có người hỏi, bà ta đều trả lời rằng giá mười lăm lạng bạc.

Một đứa bé gái nhiều nhất chỉ ba bốn lạng bạc, cho dù xinh đẹp cũng nhiều nhất là tám, mười lạng, ở đâu ra giá cao như vậy?

Vì vậy, tuy có nhiều người hỏi nhưng không có ai đồng ý mua.

Lý Lâm đã đói đến không còn sức để khóc, bé ngồi phệt trên đất, ôm đùi ti ti, giống như đang hấp hối.

Lý Mân cũng đói đến sắp ngất đi, nàng vuốt ve đầu đệ đệ, gắng sức khiến hai chân đứng vững tại chỗ.

Lúc đó, hai mắt Lý Mân bỗng sáng lên — nàng nhìn thấy thanh mai trúc mã của nàng- Nguyễn Tinh!

Cha của Nguyễn Tinh mặc quần áo nhà nho sạch sẽ, đang chậm rãi đi trước mặt nàng, Nguyễn Tinh đi đằng sau hần.

Lý Mân gọi: “Nguyễn Tinh!”

Cha con Nguyễn Tinh thấy vậy bèn dắt tay nhau đi tới trước mặt nàng.

Tổng thị chào hỏi bọn họ, hai bên nói mấy câu khái quát tình cảnh hiện nay.

Thì ra bốn người nhà họ Nguyễn đã tới Biên Kinh từ nửa tháng trước. Thân phận của cha Nguyễn Tinh là tú tài nên nhanh chóng tìm được một chủ nhân để nương tựa, cả nhà dần ổn định ở Biên Kinh.

Tổng thị không giấu giếm: “Ba mẹ con ta sống không nổi nữa, muốn bán Mân Nương để đổi lấy cơm ăn.”

Lý Mân nhìn Nguyễn Tinh tha thiết mong chờ, nàng hy vọng Nguyễn Tinh có thể xin cha hần mua nàng.

Nhưng từ đầu đến giờ Nguyễn Tinh chỉ cúi đầu, né tránh ánh mắt của Lý Mân.

Nhìn theo bóng dáng hai cha con Nguyễn Tinh dần đi xa, trong lòng Lý Mân đau đớn. Tổng thị nhìn bọn họ rời đi, ‘Phi’ một tiếng: “Cái thứ gì vậy!”

Lúc đó, một gã đàn ông độ ba mươi tuổi đi tới, đứng trước mặt Lý Mân đánh giá nàng.

Dừng khí của Lý Mân nổi lên, nàng ngẩng đầu nhìn gã một cái, cảm thấy trong ánh mắt hần chứa vẻ tà ác, nàng bị dọa chỉ muốn trốn, đành cúi gằm mặt xuống.

Gã đàn ông này cũng không nâng cằm Lý Mân lên để nhìn mặt nàng, nhưng Lý Mân bị ánh mắt của hần làm cho phát run, cảm giác như đang bị lột bỏ quần áo, cực kỳ đáng ghét.

Cuối cùng gã đàn ông cũng mở miệng, hần nhìn Tổng thị: “Nha đầu này bán bao nhiêu?”

Tổng thị cũng cảm thấy gã đàn ông này không phải là người tốt, nhưng vẫn ra giá như trước: “Mười lăm lạng!”

Gã đàn ông lại quét mắt nhìn Lý Mân lần nữa, giống như đang tính toán xem nàng có đáng giá từng đó bạc hay không. Cuối cùng hần mở miệng nói: “Tám lạng!”

Tổng thị không hề do dự: “Được!”

Tổng thị nhờ vả một chủ tiệm rau muối, chuẩn bị ký giấy bán thân của Lý Mân.

Gã đàn ông kia tự xưng họ Hoàng, là thương nhân tới từ Giang Nam. Hần lấy ra bạc, dùng cân trong tiệm rau muối để cân, vừa đúng tám lạng.

Lý Mân kéo tay đệ đệ, ánh mắt thèm thuồng nhìn cửa tiệm rau muối. Nàng nhìn cải củ, tương, đường, tỏi, dưa cà và rau đang phơi khô để chờ muối, cảm thấy những thứ đó là đồ ăn ngon nhất thiên hạ, chỉ hận không thể được há mồm cắn một miếng thật to, sau đó chia cho đệ đệ một nửa...

Nàng cố gắng nuốt nuốt nước miếng đang trào lên.

Lý Lâm đang nắm chặt tay nàng cũng cố gắng nuốt nuốt nước miếng.

Giấy bán thân nhanh chóng được viết xong, Tổng thị đang muốn điểm chỉ thì nghe thấy một giọng nam lạnh lẽo truyền tới từ đằng sau: “Đứa bé này bán bao nhiêu?”

Giọng nói này cực kỳ cuốn hút, giống như gió lạnh lướt trên mặt ngọc. Tay cầm bút lông của Tống thị ngừng lại, xoay đầu nhìn.

Chỉ thấy một vị công tử trẻ tuổi mặc đồ đen đang đứng ngoài tiệm rau muối, tuổi chừng mười tám, mười chín tuổi, mặt mày như vẽ, làn da trắng như ngọc, trông giống một vị thần tiên.

Tống thị sững sờ, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, gã đàn ông họ Hoàng kia đã tức giận nói: “Ông đây đã mua rồi, tên mặt trắng nguoi đừng có lăm chuyệ!”

Vị công tử tuổi teen đến không thực kia bật cười lạnh lẽo, đuôi mắt hấn hơi xếch, đường nét giống như được vẽ từ mực tàu một cách tinh tế, lúc này cặp mắt đó hơi nhúu lại, tỏ rõ vẻ khinh thường.

Nô tài mặc đồ đen đứng phía sau bước lên nói với Tống thị: “Không phải vị đại tẩu đây còn chưa điểm chỉ sao? Hơn nữa...” – hấn chỉ vào cọng cỏ lau còn đang cắm trên người Lý Mân – “Cọng cỏ trên người tiểu cô nương đây còn chưa hạ xuống, bằng cái gì mà nói đã mua được nàng?”

Gã họ Hoàng nổi giận, vung nắm tay đánh tới, nhưng không nhắm vào mặt nô tài mặc đồ đen mà nhắm vào khuôn mặt tuổi teen của vị chủ nhân đứng phía sau — đôi này hấn hận nhất là cái loại mặt trắng này!

Hàng lông mày thanh tú của vị công tử nọ hơi nhúu lại, còn chưa kịp thấy động tác của hấn ra sao, gã họ Hoàng đã bay ra ngoài.

Hấn nhìn Lý Mân, trong mắt lộ vẻ buồn bã: “Mân Nương, có sao không?”

Lý Mân nhìn đôi mắt u buồn của hấn: sao hấn biết tên nàng là Mân Nương?

Nhưng cặp mắt này rất xinh đẹp, rất bình tĩnh, không có vẻ tà ác như của kẻ kia.

Lý Mân chăm chú nhìn hấn, sau đó nhìn Tống thị, nàng nhận thấy Tống thị cũng không có ý ngăn cản thì nhìn về phía đại ca ca xinh đẹp, sau đó nói khẽ: “Hai mươi lượng!”

Lông mày Hồ Lân khẽ nhíu.

Giọng Lý Mân lớn hơn một chút: “Hai mươi lượng bạc thì có thể đưa ta đi!”

Hồ Lân: “...”

Lý Mân cho rằng hấn không chịu, nàng nắn nắn ngón tay cái Lý Lâm, để em trai không chết đói, nàng có thể làm bất cứ chuyện gì!

“Ta biết nấu cơm! Biết may quần áo! Ta cũng biết giặt quần áo! Biết... đâm lưng! Cái gì ta cũng làm được!”

Hồ Lân: “...”

Hấn nhìn Lý Mân với thân hình gầy trơ xương đang cố gắng rao bán chính mình. Đây là Lý Mân được hấn nuông chiều hơn ba mươi năm đó sao? Sao nàng lại khổ như vậy?

Trong lòng Hồ Lân đau đớn, hấn dời ánh mắt đi chỗ khác: “Lão Hòe!”

Lão Hòe nhìn Hồ Lân, lấy ra hai thỏi bạc: “Đây là hai mươi lượng bạc, bây giờ điểm chỉ!”

Tống thị vui sướng ngất ngây, nhận lấy bạc, dùng răng cắn cắn, sau đó thở ra một hơi: “Tốt quá... là bạc thật!”

Giấy bán thân nhanh chóng được ký xong, người làm chứng vẫn là chủ tiệm rau muối.

Hồ Lân xoay người muốn đi nhưng phát hiện Lý Mân vẫn không cử động, hấn quay lại nhìn Lý Mân: “Mân Nương, sao còn không đi?”

Lý Mân sợ hãi nhìn hấn, nàng cầu khẩn: “Công tử, xin cho ta nói với đệ đệ một câu đi!”

Lý Mân ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy Lý Lâm.

Từ lúc chạy nạn tới giờ, Lý Lâm đã hóa thành một que củi biết đi.

Trong lòng Lý Mân đau đớn, nàng buông Lý Lâm ra, mắt nàng nhìn mắt bé không chớp: “Lý Lâm, mai sau lớn rồi phải cố gắng kiếm tiền, sau đó tới chuộc thân cho tí ti.”

Đôi mắt to tròn của Lý Lâm lại bắt đầu ngập nước: “Tí, ta sẽ nhớ kỹ...”

Bé lại òa khóc.

Hồ Lân xoay người rồi đi, Lão Hòe chần chờ một chút rồi tiến lên kéo tay Lý Mân đang lã chã nước mắt nhìn đệ đệ. Nếu là kiếp trước, hấn tuyệt đối

không dám cầm tay Lý Mân, nhưng kiếp này chủ nhân đã nói, chủ nhân không cần làm trượng phu của thiếu phụ nhân, chỉ muốn làm ca ca. Lão Hòe cảm thấy, nếu dựa theo lời nói của chủ nhân, hẳn kéo tay tiểu thiếu phụ nhân chắc là không sao?

Đi được một đoạn, Hồ Lân liếc nhìn Lão Hòe, Lão Hòe lập tức hiểu ý, chạy đi mua cho Lý Mân mấy cái bánh bao thịt nóng hôi hổi.

Mắt Lý Mân phát sáng, nàng nhận lấy bánh bao, nhìn Hồ Lân: “Công tử, chỗ này cho ta hết sao?”

Hồ Lân khẽ gật đầu.

Lý Mân quý gói hành lễ để cảm tạ hắn, sau đó nhanh nhẹn chạy về hướng tiệm rau muối.

Hồ Lân và Lão Hòe tròn mắt nhìn Lý Mân đưa bánh bao cho đệ đệ, sau đó chạy trở về, trong tay chỉ còn một cái bánh bao.

Thấy công tử và Lão Hòe nhìn mình, Lý Mân cười thẹn thùng, nàng há mồm, nhét nguyên cái bánh bao vào.

Hồ Lân nhìn Lý Mân, bỗng cảm thấy không ổn, hắn vươn tay xách Lý Mân lên, dùng sức vỗ vỗ trên lưng nàng.

Lúc này Lý Mân mới nuốt xuống được cái bánh bao đang nghẹn ở cổ, vì bánh bao không được nhai nên đã gây đau đớn cho thực quản của nàng.

Hồ Lân: “... Lão Hòe, đi mua cho nàng chén cháo loãng.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 70: Buổi Đầu Ở Biện Kinh

Ngồi trong tiệm cháo, Lý Mân nhanh chóng ăn hết một chén cháo thịt với trứng. Sau khi uống xong chén cháo trước mặt, nàng nhìn nồi cháo của cửa hàng không chớp mắt, miệng há ra ngậm vào nhiều lần, giống như muốn nói điều gì.

Hồ Lân đoán rằng nàng muốn đem cháo cho đứa em trai kia. Nghĩ đến việc đứa bé trai kia là người quan trọng nhất trong lòng Lý Mân, Hồ Lân cảm thấy một nỗi khó chịu vô cớ. Hắn lạnh lùng nhìn Lý Mân: “Mẹ kế của nàng đã sớm đưa đệ đệ nàng đi rồi.”

Lý Mân lập tức tròn mắt: “Không đâu, họ sẽ không đi...”

Giọng nàng càng ngày càng thấp, càng ngày càng nhỏ, cho thấy ngay cả nàng cũng không thuyết phục nổi bản thân mình.

Hồ Lân thấy cặp mắt trong suốt của nàng dâng đầy nước mắt, trong lòng bỗng chốc rầu rĩ, hắn đứng dậy nói: “Ăn no rồi đi thôi.”

Hắn xoay người rời đi.

Lão Hòe nhìn bóng lưng Hồ Lân, sau đó nhìn sang Lý Mân đang rung rung nước mắt, hắn thấp giọng nói: “Nhanh đi theo kia.”

Lý Mân lau nước mắt, bước đi theo hai người.

Trong lòng Hồ Lân rối rắm, đây là nỗi ưu tư xa lạ mà hắn chưa từng có trong vòng mấy trăm năm kể từ khi gặp Lý Mân. Hắn mờ mịt đi trên con đường dẫn đến Biện Kinh, bước chân vô định.

Lão Hòe thấy Hồ Lân dần đi về phía ngoài trấn, trước kia hắn và chủ nhân thường tìm những nơi có linh khí dồi dào để ẩn mình qua đêm, không cần phải chú ý nơi chốn. Nhưng tình huống bây giờ đã khác, chủ nhân đã tìm được ‘cửu’ thiếu phụ nhân, bọn họ cần tìm một quán trọ.

“Chủ nhân, phía trước có một quán trọ!” – Lão Hòe thấy Hồ Lân sắp đi khỏi thôn, bèn lên tiếng nhắc nhở.

Hồ Lân dừng bước, đột ngột xoay người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lý Mân đang ngơ ngác nhìn hắn, sau vài giây, hắn mới dời ánh mắt đi chỗ khác: “Đi thôi.”

Hắn nhắc chân, rào bước về phía quán trọ.

Lý Mân mới mười tuổi, vì mẹ ruột mất sớm, phụ thân là người trông coi gia súc trong quân đội, hàng năm không về nhà, nàng ở bên cạnh mẹ kế đã nhiều năm, từ nhỏ đã cực kỳ biết điều. Vừa rồi Hồ Lân dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng như vậy, trong lòng nàng hơi hoảng, thân thể muốn phát run nhưng vẫn nắm chặt tay, không để lộ ra trên mặt.

Sau khi vào quán trọ, lúc hỏi thuê phòng, suýt thì Lão Hòe buột miệng nói “Cho hai gian phòng”, cũng may hắn đủ thông minh, nhìn sang Hồ Lân có dáng vẻ mười tám, mười chín tuổi, sau đó nhìn sang Lý Mân đã biến thành đứa bé gái mười tuổi, đành phải sửa lại, nói với chủ trọ quày: “Cho ba phòng.”

Hồ Lân đi vào phòng trước, nhìn không được quay đầu liếc Lý Mân, hắn không khỏi nhủ thầm – đang là mùa xuân mà quần áo trên người Lý Mân vừa bẩn vừa cũ vừa rách, hơn nữa còn ngắn. Tay chân Lý Mân thon dài, cổ tay và mắt cá chân đều lộ ra ngoài.

Hắn liếc Lão Hòe: “Lão Hòe, đi mua y phục cho nàng, khi về quán trọ nhớ chuẩn bị nước tắm cho nàng.”

“Vâng” – Lão Hòe ôm quyền đáp.

Hồ Lân đẩy cửa bước vào phòng mình, ‘Cạch’ một tiếng đóng cửa lại.

Lý Mân nhìn cánh cửa trước mắt đóng lại, nàng cảm giác được sự bất mãn của công tử đối với mình. Nàng nhìn cửa phòng đóng chặt, cặp mắt trong suốt nhìn về phía Lão Hòe – so với công tử tuấn mỹ âm trầm thì nàng thích Lão Hòe thanh tú, ôn hòa lại có cùng thân phận với nàng hơn. (Kui: *ôm đầu*, kiếp này Hồ ca định học theo Trọng Hoa à?!)

Lão Hòe hơi lúng túng, quệt quệt mũi: “Mân Nương, vào phòng ngủ một lát đi, ta đi mua y phục cho.”

Lý Mân khẽ gật đầu, cảm kích mà cười: “Cảm ơn.”

Để lấy lòng mẹ kế, sau nhiều năm nàng đã luyện được vẻ mặt xán lạn và nụ cười dễ thương, bây giờ không không chế được việc lấy ra để lấy lòng Lão Hòe.

Lông mày Lý Mân rõ nét, lông mi dày, làn môi đỏ tươi, cười rạng rỡ như vậy khiến mắt môi cong cong, vô cùng xinh đẹp.

Lão Hòe sững sờ một chút, dời ánh mắt sang chỗ khác, hắn nhìn cửa phòng chủ nhân vẫn đóng chặt, khẽ gật đầu, sau đó quay người đi xuống lầu.

Sau khi Lão Hòe xuống lầu, hắn dặn dò tiểu nhị của quán trọ chuẩn bị nước tắm cho gian phòng liền kề phòng chủ nhân, sau đó mới rời đi.

Đến khi Lão Hòe xách một bọc quần áo trở về, tiểu nhị của quán trọ cũng mới đưa nước tắm vào phòng Lý Mân.

Lão Hòe đưa quần áo cho Lý Mân, hắn đang muốn rời khỏi thì trông thấy Lý Mân nhìn chằm chằm cục xà bông thơm do tiểu nhị đưa tới.

Hắn nghĩ ngợi một lát rồi dặn dò: “Đó là xà bông thơm*, cách dùng không khác bột đậu đỏ là mấy.”

Đúng là Lý Mân đang suy nghĩ cái miếng xanh xanh thơm thơm kia dùng để làm gì, nàng nghe Lão Hòe giải thích xong mới hiểu, thế là nàng lại nở nụ cười ngọt ngào với Lão Hòe.

Lão Hòe yên lặng xoay người ra khỏi phòng, trên mặt không biểu cảm.

Thực ra hắn đã sớm quen hình dáng mấy trăm năm trước của Lý Mân, chỉ đơn giản cảm thấy ‘cực’ thiếu phu nhân của kiếp này thật là tốt, thật là dễ thương a!

Lão Hòe lại xuống lầu xách một ấm nước sôi vào phòng Hồ Lân.

Cửa sổ trong phòng Hồ Lân mở rộng, một nhánh hoa lê trắng như tuyết thò vào cửa sổ, một đôi ong mật đang vờn múa quanh hoa lê.

Hồ Lân khoanh tay đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra ngoài, không biết đang nghĩ cái gì.

Lão Hòe vào phòng, lấy ra từ trong túi trữ vật mà chủ nhân ban cho một chén trà, một ấm trà, một hộp lá trà, sau đó rót cho Hồ Lân một chén trà xanh.

Hương trà lượn lờ trong phòng.

Hồ Lân vẫn đứng chỗ cũ không hề nhúc nhích.

Lão Hòe đang muốn rời đi thì nghe thấy tiếng Hồ Lân: “Trong cơ thể nàng có hơi lạnh, pha cho nàng chén trà táo đỏ.”

“Vâng.”

Lão Hòe đang muốn ra khỏi phòng thì Hồ Lân lại nhàn nhạt bổ sung một câu: “Chờ nàng tắm rửa xong hãy vào.”

Lão Hòe: “..Vâng...” Tiểu cô nương mới mười tuổi.. Chủ nhân cũng nghĩ quá nhiều đi?

Sau khi tắm rửa, Lý Mân hong khô tóc xong mới chải đầu, búi tóc hai bên. Nàng thay áo váy mà Lão Hòe mới mua cho nàng rồi đi tới trước cửa phòng Hồ Lân, chuẩn bị vào trong để hầu hạ công tử.

Trong phòng của Hồ Lân, Hồ Lân đang đứng trước cửa sổ, bưng chén thưởng trà. Bên ngoài cửa sổ là cảnh mặt trời đang ngả về Tây, ráng chiều vàng phủ lên hoa lê trắng như tuyết, đem lại một cảm xúc khó tả.

Lão Hòe đã chuẩn bị xong trà tảo đồ cho Lý Mân, đang đứng cạnh Hồ Lân, hần nghe thấy tiếng gõ cửa bèn đi ra mở cửa.

Lý Mân đứng ngoài cửa, nàng vừa thấy Lão Hòe thì lập tức nở nụ cười ngọt ngào: “Tiểu Hòe ca ca, công tử đâu?”

Hồ Lân đứng trước cửa sổ, hần chỉ nghe thấy “Tiểu Hòe ca ca”, phần phía sau dường như không vào tai nữa.

Vốn hần đang uể oải tựa gần cửa sổ, vừa nghe thấy vậy, thân thể lập tức đứng thẳng, ánh mắt lạnh lẽo như nước nhìn về phía Lão Hòe và Lý Mân.

Lý Mân nhận ra ánh mắt của công tử, nàng lập tức tiến vào, quỳ gối hành lễ với Hồ Lân: “Mân Nương khấu kiến công tử.”

Hồ Lân cau mày nhìn khuôn mặt cúi gằm của nàng.

Lông mi Lý Mân rất dài, khi nàng chớp mắt, hàng lông mi rung rinh giống như cánh quạt.

Hồ Lân cực kì không vui: nàng gọi Lão Hòe là “Tiểu Hòe ca ca” mà gọi hần là “Công tử”; nàng nhìn thấy Lão Hòe thì tươi cười ngọt ngào, nhìn thấy hần thì không cảm xúc, giả bộ phục tùng... Hừ!

Hần lạnh nhạt nói: “Uống trà đi.”

Lý Mân: “...”

Lão Hòe liếc trộm chủ nhân, hần vội nói: “Mân Nương, đây là chủ nhân ra lệnh chuẩn bị trà tảo đồ cho muội.”

Hồ Lân cau mày nhìn Lão Hòe: sao nói lắm vậy?

Lão Hòe: “...” Ta biết sai rồi, chủ nhân!

Hồ Lân nhìn Lý Mân, nhận thấy sau khi tắm rửa Lý Mân đã chải tóc thành hai búi dễ thương, khuôn mặt nàng sạch sẽ, trên người mặc áo váy mới tinh màu phấn hồng, áo ngoài thêu hoa mân côi màu hồng kết hợp với váy dài màu trắng, cả người trắng nõn, cực kỳ dễ thương.

Trước giờ hần chưa từng gặp Lý Mân khi nàng còn nhỏ như vậy, không kìm chế được nhìn thêm một lát.

Hồ Lân, Lão Hòe và Lý Mân ngồi cùng một bàn ở lầu một quán trọ để dùng cơm chiều, Hồ Lân hỏi Lý Mân: “Nàng muốn ở chỗ nào?”

Lý Mân đang húp cháo, nàng nghe hần nói vậy thì mím môi, sau đó ngẩng đầu nhìn hần, cố gắng đọc ra cảm xúc trên mặt hần.

Nhưng trên mặt Hồ Lân không biểu tình.

Bản lĩnh quan sát nét mặt người khác mà nàng luyện được sau nhiều năm ở với mẹ kế không hữu dụng với Hồ Lân, Lý Mân đành phải thăm dò: “Công tử, ngài thì sao?”

Trong ký ức của Hồ Lân, Lý Mân được hần nuông chiều, tùy hứng lại thẳng thắn, không bao giờ dè dặt quan sát nét mặt người khác như vậy. Hần bực bội đáp: “Ta đang hỏi nàng!”

Lý Mân nghĩ tới nhà của Nguyễn Tinh cũng đang ở trong Biện Kinh, bèn áp ứng nói: “Trần Biện Thủy cũng rất tốt...”

“Thích trần Biện Thủy?”— Hồ Lân nhú mày nhìn nàng —“Vậy chúng ta không ở Biện Thủy!”

Lý Mân: “...” Nàng nghĩ đến sắp phải chia tách mãi mãi với Nguyễn Tinh, trong lòng có chút thương cảm.

Đến ngày thứ hai, theo sai bảo của Hồ Lân, Lão Hòe tới mua một ngôi nhà có vườn hoa trong trấn Biện Thủy gần thành Biện Kinh.

Mua được nhà rồi, Lão Hòe đưa Lý Mân tới thu dọn, lúc đó nàng mới biết thì ra công tử chỉ đùa giỡn mình, không khỏi mỉm cười.

Ngôi nhà này ở góc phía Đông của trấn Biện Thủy, nơi này hơi hẻo lánh nhưng được cái thanh tĩnh. Bốn phía nhà phủ đầy cây bạch dương, rừng cây trước nhà có một con đường nhỏ chỉ đủ cho một chiếc xe ngựa đi qua.

Lão Hòe và Lý Mân đi qua cửa chính, men theo một con đường nhỏ sát tường đi về phía Tây, gặp chân tường thì bẻ hướng đi về phía Bắc, đi mãi, đi đến bờ tường cuối cùng của ngôi nhà, con đường nhỏ phía trước vẫn còn kéo dài. Họ lại đi xuyên qua rừng, sau khoảng thời gian một chén trà thì trước mắt đột nhiên trở nên thông suốt, có thể nhìn thấy bên dưới bờ đê cao là một nhánh sông rộng lớn.

Mặt sông rất rộng, Lý Mân dõi mắt nhìn về phía xa, cố gắng lắm mới có thể thấy bờ đê bên kia cũng là rừng bạch dương rộng lớn. Bây giờ là mùa cây cỏ đơm hoa mọc lá, trên những cành bạch dương có thể thấy rất nhiều tổ chim lớn.

Lý Mân rất thích nơi này, nàng phấn khởi nói với Lão Hòe: “Ngôi nhà này thật là tuyệt!”

Thấy nàng vui vẻ, Lão Hòe cũng vui vẻ, hần nói: “Công tử thích thanh tĩnh, nhất định sẽ thích nơi này. Hai chúng ta đi xem các phòng bố trí thế nào đi.”

Lý Mân vui vẻ đi bên cạnh hần, nàng nói: “Tiểu Hòe ca ca, để ta chịu trách nhiệm nấu cơm nha! Cơm ở nhà ta đều do ta nấu đó!”

*****

Chú thích:

*xà phòng đã có từ rất lâu rồi nha: Người cổ xưa đã biết làm sạch thân thể bằng tro. Các nhà khảo cổ đã chứng minh “xà phòng” có từ 6000 năm trước và mỗi nơi dùng những nguyên liệu khác nhau: Muối ancalin tự nhiên, các loại cây cỏ, tro than, mỡ động vật... Trong thời cổ đại, xà phòng đã được làm bằng mỡ da dê, cừu hoặc bò cùng với tro than của gỗ tùng. Lúc đó, xà phòng cũng đã có 3 loại: Cứng, mềm, và nước.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 71: Loli Dễ Thương

Lý Mân phải làm việc từ nhỏ nên đã quen, nàng nhanh chóng mặc bộ áo rách trước kia vào, váy áo mới được bọc lại, sau đó dùng khăn bao đầu, cầm giẻ lau bắt đầu làm việc. Lão Hòe cũng vội cầm chổi lên.

Hần vốn muốn lánh khỏi tầm mắt Lý Mân, dùng pháp lực của bản thân để làm xong việc, nhưng Lý Mân cứ đảo đi đảo lại trước mắt hần, hần đành phải thành thật làm việc cùng nàng.

Tòa nhà này được phân chia thành tiền viện và hậu viện. Tiền viện có kết cấu tứ hợp viện** cỡ nhỏ, khoảng cách từ hậu viện tới sông Biện Thủy khá gần, chỉ cách nhau một tòa lầu hai tầng.

Trong tiền viện chia làm phòng chính ở phía Nam và một dãy phòng phụ.

Phía Đông dãy phòng phụ bao gồm phòng bếp và phòng kho. Lão Hòe chọn một căn phòng phụ ở phía Tây làm phòng ngủ của mình.

Lý Mân thấy Lão Hòe chọn căn phòng phía Tây của dãy phòng phụ thì nóng lòng muốn chọn gian phòng sát cạnh phòng hần — trông công tử có vẻ là người không dễ chọc vào, vẫn là Lão Hòe ôn hòa đáng yêu tốt hơn!

Lão Hòe nhìn thấy, giật nảy mình, vội nói: “Mân Nương, muội phải hầu hạ công tử, đương nhiên phải ở hậu viện với công tử.”

Trong lòng Lý Mân than thở, trái tim nhỏ bé tràn ngập không cam lòng, đành đi theo Lão Hòe tới tòa nhà ở hậu viện.

Cả hai cùng quan sát lầu trên lầu dưới.

Ở lầu một có một phòng lớn dùng làm phòng tiếp khách, ngoài ra còn hai phòng ngủ; trên lầu hai chỉ có một gian thông nhau, phía Nam và Bắc đều có cửa sổ, hơn nữa nếu đứng trước cửa sổ phía Bắc có thể nhìn thấy chạc cây bạch dương màu trắng, còn có thể nghe thấy tiếng sông Biện Thủy đang thâm lặng chảy.

Lão Hòe và Lý Mân cùng đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài một lát, sau đó lựa chọn lầu hai làm phòng của công tử.

Lý Mân nghe thấy vậy, nàng nhìn Lão Hòe, mỉm cười ngọt ngào: “Tiểu Hòe ca ca, vậy mấy căn phòng dưới lầu thì sao?”

Nàng sợ Lão Hòe phản đối nên nhanh chóng chạy xuống lầu như một làn khói, sau đó chọn căn phòng ở lầu một có cửa sổ đối diện với rừng cây làm phòng của mình.

Lão Hòe: “...” Hần vốn định để Lý Mân ở cùng phòng với chủ nhân mà...

Khi Lão Hòe đưa Lý Mân cùng trở về quán trọ, hần nhìn Mân Nương đang vui vẻ đi bên cạnh mình, bản thân hần cũng không rõ sắp xếp phòng như vậy có thích hợp hay không.

Hần nhìn Lý Mân, lo lắng phản ứng kế tiếp của công tử — công tử và Lý Mân đã làm phu thê mấy kiếp, e là đã có thói quen ở chung với Mân Nương, không phải sao?

Mấy ngày kế tiếp, Hồ Lân chỉ ở tại quán trọ, đóng cửa ở trong phòng không biết đang làm cái gì.

Mấy ngày nay Lão Hòe cũng bận tới mất, nào là mua đồ đạc, nào là mua dụng cụ, nào là mua chăn đệm, cuối cùng cũng thu xếp ổn thỏa cho tòa nhà mới.

Hồ Lân nhìn sự sắp xếp phòng của Lão Hòe xong cũng chỉ khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Lão Hòe nhin không được bèn hỏi: “Công tử, Mân Nương đang ở lầu một đó?”

Hồ Lân đang đứng trước cửa sổ lầu hai nhìn ra bên ngoài, hần nghe Lão Hòe nói thế, trong lòng có chút bức mình nhưng sau đó chỉ khẽ gật đầu, “Ừm” một tiếng, vẫn không nói gì thêm.

Lão Hòe vô cùng kinh ngạc — hần rõ hơn ai hết kiếp trước chủ nhân có bao nhiêu yêu thương quán quít dành cho Mân Nương, quả thực là một khác không rời, giống như hai đứa trẻ sinh đôi bị dính liền thân vậy.

Vốn Hồ Lân đang thờ ơ nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, tầm mắt vừa chuyển đã thấy vẻ kinh ngạc hiện ra trên mặt Lão Hòe, hần nhủ mảy: “Đang nghĩ cái gì vậy, không thấy Mân Nương mới có mười tuổi sao?”

Lão Hòe: “...” Về mặt “Biết chết liền”.

Hồ Lân có chút thẹn quá hóa giận: “Cái mặt đó là sao? Kiếp này ta muốn coi Mân Nương như muội muội!”

Lão Hòe: “...” Chủ nhân, ngài cũng thật cứng miệng.

Hồ Lân trừng mắt với hần, chỉ hận không thể mở đầu Lão Hòe ra xem, sau đó vút hết mấy cái suy nghĩ linh tinh lang tang đi.

Lão Hòe: “...”

Hồ Lân bức bội: “Cút!”

Lão Hòe cung kính đi lùi mấy bước, sau khi hành lễ mới quay người rời đi.

Hồ Lân: “Khoan đã!”

Lão Hòe xoay đầu nhìn hần: “?”

Về mặt Hồ Lân lạnh lùng: “Ta muốn bế quan. Đóng hết cửa phòng lại, trong vòng một năm đừng có quấy rầy ta.”

Lão Hòe: “Vâng”.

“Chăm sóc Mân Nương cho tốt.”

“Vâng.”

Lão Hòe xuống lầu, hần phát hiện Mân Nương đang chơi cùng một bé gái hàng xóm tên là Đồng Hoa, năm nay mười một tuổi. Hai đứa trẻ ngồi trên khoảnh đất trống trước nhà, hần tới gần nhìn thì thấy hai đứa đang cầm năm hòn sỏi tròn nhẵn để chơi rải ranh***.

Lão Hòe: “...”

Hần ngửa đầu nhìn cửa sổ lầu hai, rốt cuộc đã hiểu vì sao công tử muốn bế quan một năm.

Lý Mân đang chơi vui với Đồng Hoa, nàng thấy Lão Hòe thì lập tức dừng chơi, đứng dậy, nhìn Lão Hòe cười tí mắt: “Tiểu Hòe ca ca, có việc cần phải làm sao?”

Đương nhiên Lão Hòe nhớ đã nói nàng đi nghỉ ngơi, không ngờ nàng lại tới đây chơi rải ranh.

Hần ngẫm nghĩ rồi nói: “Mân Nương, đưa Đồng Hoa tới tiền viện chơi đi, đừng làm phiền công tử nghỉ ngơi.”

“Dạ”, Lý Mân nghe lời, kéo Đồng Hoa tới tiền viện.

Lão Hòe vô ý nhìn thoáng qua cửa sổ phòng Hồ Lân, phát hiện cửa sổ bị đóng lại ‘Rầm’ một tiếng rõ vang, giống như đang cẩu giận.

Lý Mân cảm thấy rất kỳ lạ, từ khi chuyển vào nhà mới, công tử nói là nghỉ ngơi trong phòng, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng đâu. Lão Hòe còn dặn đi dặn lại nàng là ngoan ngoãn ở tại lầu một, ngàn vạn lần không được lên lầu hai.

“Tiểu Hòe ca ca, chẳng lẽ không cần quét dọn lầu hai sao?” – Lý Mân ngây thơ hỏi.

Lão Hòe nhìn đáng về bé gái dễ thương, mắt to miệng nhỏ của Lý Mân, sau đó lại nghĩ đến bề ngoài ngọc thụ lâm phong khoảng hai mươi tuổi pha lẫn đáng về ngày càng thành thực của công tử. Hần cảm thấy, nếu hần là chủ nhân, thấy tiểu thê từ nhỏ tuổi như vậy cũng phải trốn đi bế quan.

“Ừ, không cần đâu”, hần ra về người lớn: “Mân Nương, đi chơi nhảy dây đi.”

Mân Nương buộc một sợi dây da quanh một gốc cây gần rùng cây trăn Biện Thủy, sau đó chơi nhảy dây với Đồng Hoa.

Lão Hòe đi ngang qua nhìn thấy nàng đang chơi, không nhịn được xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ phòng chủ nhân, trong lòng càng thêm đồng cảm: haizz, thật là, khó khăn lắm mới tìm được nương tử đầu thai chuyển kiếp nhưng lại phát hiện nương tử đã biến thành một bé gái ngây thơ, trong lòng hẳn không dễ chịu a!

Từ đó Lý Mân ở lại căn nhà của Hồ Lân.

Nàng cảm thấy mình giống như con chuột rơi chĩnh gạo, ngày ngày được ăn ngon, mặc đẹp, hơn nữa còn không cần làm việc.

Yêu cầu duy nhất của Lão Hòe đối với nàng chính là: “Không được lười ăn, phải ăn nhiều cơm, ngày ngày tắm rửa, ăn mặc cho đẹp, chơi đùa vui vẻ.”

Lý Mân cảm thấy mấy cái này làm quá dễ. Mỗi ngày nàng đều mặc đẹp tới chơi đùa ở tiền viện và hậu viện, còn kết thành tỷ muội tốt với mấy bé gái cùng tuổi trong trấn, bạn thân nhất đương nhiên là Đồng Hoa.

Lão Hòe đối xử cực kỳ khoan dung với nàng, để nàng tự do chơi đùa, chỉ cần không chạy loạn là được.

Đến một ngày, Lý Mân nói với Lão Hòe, nàng muốn vào trấn để mua ít dây buộc tóc.

Lão Hòe bèn cho Lý Mân ít bạc vụn, dặn dò nàng chú ý an toàn, sau đó bận làm việc của mình.

Sau khi Lý Mân vào trong trấn, trước hết nàng tới tiệm tạp hóa mua mấy sợi dây buộc tóc.

Rời khỏi tiệm tạp hóa, nàng đứng ở cửa tiệm nhìn ngó một hồi, sau đó đi về phía Tây Bắc của trấn, nhanh chóng đi tới một tòa nhà nhỏ có hàng rào bao ngoài.

Đây là kết quả mà nàng khó khăn lắm mới hỏi được từ đám bạn.

Hàng rào nhà này không tính là cao, phía trên bờ đầy hoa tường vi màu trắng và màu hồng, ong mật ríu rít bay múa trên hoa.

Lý Mân đứng ngoài hàng rào đợi một lát, sau đó nàng thấy một thiếu niên thanh tú độ mười một, mười hai tuổi cầm một quyển sách đi ra ngoài, nàng vội kiễng chân, nhỏ giọng đánh tiếng.

Thiếu niên kia nghe thấy, lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Mân.

Trên mặt hắn hiện vẻ sợ hãi pha lẫn vui mừng, hắn vội chạy tới, đứng cách một cái hàng rào hỏi Lý Mân: “Mân Nương, sao ngươi lại ở đây?”

Hắn thấy mẹ kế Lý Mân muốn bán nàng trên đường. Hắn muốn xin cha hắn mua nàng nhưng cũng biết tình trạng của nhà mình không tốt, bởi vậy không thể mở miệng.

“Nguyễn Tinh, chủ nhân hiện nay của ta đang ở trong trấn, ở phía Đông của trấn” – Lý Mân vui vẻ nói. Nàng ở trong căn nhà đó, tuy ngoài mặt mang ý cười dễ lấy lòng chủ nhân và Lão Hòe nhưng thực ra trong lòng vẫn khó chịu, nàng nhớ em trai, nhớ nhà mình ở Thương Châu, đêm nào cũng lên khóc.

Bây giờ gặp được Nguyễn Tinh là bạn chơi cùng trước kia, nàng cảm thấy đặc biệt thân thiết, không kìm được để lộ nụ cười thật lòng: “Nguyễn Tinh, còn có thể nhìn thấy người thật là quá tốt.”

Trên mặt nàng mang ý cười, nhưng rồi mắt lại ướn.

Nguyễn Tinh cũng rất vui, hắn nói với Lý Mân: “Mân Nương, cha mẹ ta đều đang ngủ trưa, vào chơi với ta đi.”

Lý Mân cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, lau nước mắt rồi nói: “Ta lấy cớ đi mua đồ mới ra ngoài được, phải nhanh trở về. Có rảnh tới chơi với ta.”

Nguyễn Tinh vội nói: “Cha ta bắt đọc sách, mỗi ngày chỉ có buổi trưa, thừa lúc cha mẹ đi ngủ ta mới có thể chơi một lát, như vậy đi, sau giờ Ngọ ta sẽ tới.”

Mân Nương đã thành nha hoàn trong nhà người khác, cha mẹ hắn cực kỳ coi trọng thể diện của kẻ đọc sách, chỉ sợ nếu biết sẽ không cho hai đứa chơi với nhau, chuyện này vẫn nên giấu cha mẹ thì tốt hơn.

Lần này Hồ Lân bề quan, tuy nói là một năm nhưng hắn lại bề quan gần hai năm, đến mùa đông năm thứ hai mới xuất hiện.

Một ngày tháng chạp của năm đó, Lý Mân đang giặt quần áo cạnh giếng nước ở hậu viện.

Lão Hòe đứng cạnh, giúp nàng dùng ròng rọc kéo nước.

Tuy ngoài trời lạnh nhưng nước trong giếng sâu lại không hề lạnh, Lý Mân xắn tay áo, hăng hái giặt đến quên trời đất.

Đột nhiên, có giọng nói đang tận lực kiềm chế tức giận truyền tới từ phía sau: “Lão Hòe!”

Lý Mân và Lão Hòe cùng quay đầu, trông thấy chủ nhân đã hơn một năm không gặp đang đứng phía sau mình.

Nàng thấy kỳ lạ: trời lạnh như vậy, sao chủ nhân chỉ mặc mỗi tấm áo lụa trắng? Tuy rằng nhìn rất đẹp nhưng không thấy lạnh sao?

Lão Hòe cũng kinh hãi, lập tức buông ròng rọc kéo nước trong tay, thùng nước đang được kéo lên, ‘rít rít’ mấy tiếng lại rơi xuống.

“Khấu kiến công tử!” – Lão Hòe khom người hành lễ.

Lý Mân thông minh, cũng quỳ gối hành lễ theo: “Khấu kiến công tử.”

Hồ Lân bước nhanh tới, cầm bàn tay vừa giặt quần áo lạnh buốt đã đỏ lên của Lý Mân, hẩn nhìn không chớp mắt, sau đó trừng mắt với Lão Hòe: “Tay Mân Nương đông lạnh đến thế này còn dám để nàng giặt quần áo?”

Lão Hòe rất oan uổng nha, nhưng hẩn lại không thể cãi lại chủ nhân, chỉ có thể há miệng thở dốc, không thốt lên lời.

Lý Mân thấy sắc mặt của công tử xinh đẹp giống như được phủ một tầng sương giá, trong lòng nàng vô cùng sợ hãi, trái tim đập ‘bịch bịch’ nhưng vẫn nghĩa khí lên tiếng giải thích: “Bẩm công tử, tay của nô tì từ trước đến giờ cứ đến mùa đông là bị lạnh, đã lạnh thành thói quen rồi, không có cách nào chữa khỏi, không phải do giặt quần áo, hơn nữa, nô tì cũng chỉ giặt quần áo của chính mình, Tiểu Hòe ca ca chỉ tới giúp nô tì mà thôi...”

Hồ Lân nghe nàng nói, một câu ‘nô tì’, hai câu ‘nô tì’, tức giận vô cùng: “Nô tì cái gì? Là muội muội!”

Lý Mân: “...”

Lão Hòe: “...”

Nhìn thấy đáng về ngốc nghếch của hai người, Hồ Lân thẹn quá hóa giận, hẩn lấy ra từ trong túi tay áo một cái bình thuốc, nhét vào trong tay Lý Mân: “Mỗi ngày một viên, uống với nước trước khi đi ngủ.”

Nói xong, hẩn xoay người, vội vàng rời đi.

Cái chết bất ngờ ở kiếp trước của Lý Mân là vết thương trong lòng hẩn. Hẩn tìm khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc suốt một năm trời, rốt cuộc cũng tìm được toàn bộ dược thảo cần thiết để luyện Trần Hoàng Hoàn có khả năng kéo dài tuổi thọ cho nàng, nhưng trăm triệu lần không ngờ đến, hẩn vừa về đến nhà đã thấy Lý Mân đang giặt quần áo trong mùa đông!

Hồ Lân đi được một đoạn, phát hiện Lão Hòe không đi theo bèn hèn giận gọi một tiếng: “Lão Hòe!”

Lão Hòe như người vừa tỉnh mộng, vội vã đi theo.

*****

Tác giả có lời muốn nói: ngược đến hồ ly...

Chân thành cảm ơn vì đã không ném bom nhà ta.

Không ngờ lại được mọi người ủng hộ văn lạnh siêu cấp thế này, ta thực cảm động!

Ta sẽ cố gắng – tuyệt đối thịt nát xương tan cũng không bỏ hỏ ~

*****

Chú thích:

*Loli: ta thề là tác giả cố tình để như vậy. Loli là gì ấy hả, khụ khụ, là một danh từ để chỉ các bé gái chưa trưởng thành, thường hình tượng là mấy bé ngực lép, mắt to tròn, miệng nhỏ xíu, khuôn mặt như búp bê. Những người thích/yêu Loli thì được gọi là Lolicon, hay chính những người mắc hội chứng ‘luyện đồng’ đó mà.. =v=!/ai trong sáng nữa thì nhìn lên hình bên trên chap này, 1 em loli điển hình đó ạ.

** Tứ hợp viện: là một kiểu kiến trúc cổ của trung Quốc. Đại Môn của Tứ Hợp Viện thường được đặt tại góc Đông Nam hoặc góc Tây Bắc.

Trong Tứ Hợp Viện thì Bắc phòng được coi là Chính phòng. Chính phòng thường được xây dựng trên nền gạch đá, có quy mô lớn hơn các gian phòng khác, dùng làm nơi ở cho chủ nhân.

Hai bên của chính phòng là các dãy Chái phòng (gồm đông phòng và tây phòng) là nơi ở của bậc con cháu.

Nam phòng thì dành cho bậc tôi tớ và các gian chứa vật dụng sinh hoạt. Giữa Chính phòng và Chái phòng thường có hành lang thông nhau để phục vụ cho việc đi lại và nghỉ ngơi. Tại Bắc Kinh có rất nhiều Tứ Hợp Viện với các quy mô lớn nhỏ khác nhau, nhưng dù là lớn hay nhỏ thì đều được xây dựng theo một quy cách chung là lấy sân trước làm trung tâm và bốn mặt là các gian phòng.

Tứ Hợp Viện có cấu trúc đơn giản là chỉ có một vườn nhỏ, còn những Tứ hợp Viện phức tạp thường được xây dựng từ hai đến ba sân vườn trở lên. Nơi

ở cửa quan lại thời xưa thường được xây dựng với quy mô rất lớn, được hợp thành bởi nhiều Tứ Hợp Viện và sân vườn khác nhau. Bao quanh Tứ Hợp Viện là các bức tường được xây dựng khá cao và dày, các cửa sổ của Tứ Hợp Viện thường tránh đặt đối diện với các cửa sổ của Tứ Hợp Viện gần đó. Không gian của Viện được tách biệt hẳn với cuộc sống bên ngoài và rất yên tĩnh, rất thích hợp cho việc nghỉ ngơi.(st)

***rải ranh: một trò chơi dân gian, cách chơi:

Lấy một số viên đá, sỏi, nhỏ hoặc vỏ ốc, vỏ hến... làm quân gó. Mỗi người gó mỗi ván 5 quân tùy thỏa thuận. Sau khi nhận biết ai đi trước, ai đi sau (có thể oẳn tù tì từng đôi 1 để xếp loại...) mỗi người đến lượt mình đi thì:

Nắm tất cả số quân trong lòng bàn tay.

Tung lên cao 1 đoạn thích hợp.

Lật bàn tay sắp xuống để cho 1 viên đá (hay vỏ ốc) nằm trên lưng bàn tay coi như hòn cái.

Lại hất nó lên để bắt vào lòng bàn tay.

Sau đó chọn 1 viên đá (hay vỏ ốc...) nào đó hoặc 1 nhóm 2 hoặc 3, 4 trẻ mà ngửa tay vẫn hứng kịp hòn cái vừa rơi xuống vào lòng bàn tay.

Người đi sẽ được ăn tất cả số đá (vỏ ốc) đã bốc lên được. Nếu hoàn thành một lượt như thế trọn vẹn thì được đi tiếp.

Nếu khi nào một người ăn hết số quân gó là hết ván.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 72: Rửa Chân Cho Công Tử

Cho dù Lý Mân vốn là một đứa bé vụng về thì qua nhiều năm được mẹ kế ‘dạy dỗ’ cũng trở nên thông minh. Nàng nhìn vẻ mặt của công tử, e là công tử sắp trừng phạt Tiểu Hòe ca ca, bản thân nàng cũng không nên xen vào thì tốt hơn. Nàng thấy Lão Hòe và công tử đã đi vào nhà rồi mới cần thời gian, dùng ròng rọc kéo một thùng nước lên, nhanh chóng đổ vào chậu giặt, ấn xuống vài cái, sau đó bê chậu đến tiền viện.

Đến tiền viện rồi, Lý Mân mới cẩn thận vắt khô quần áo, treo từng tấm một lên dây phơi.

Xong việc này, nàng vào phòng bếp bắt đầu nấu nước.

Sau khi đun nước, Lý Mân rót một bình nước sôi, xách bình đi tới tòa nhà ở hậu viện. Nàng nghĩ có lẽ Tiểu Hòe ca ca và công tử đã nói chuyện xong rồi, nàng cũng nên đi nịnh bợ một chút, để công tử biết nàng không phải là người ăn không ngồi rồi.

Đến nơi, Lý Mân đứng bên ngoài ho khan một tiếng.

Lão Hòe lập tức đi ra, sau đó vội giành lấy bình nước nóng của nàng: “Đại tiểu thư, từ nay về sau những chuyện như vậy cứ để Lão Hòe làm!”

“Đại tiểu thư?” – Lý Mân giật mình, nàng dùng đầu ngón tay chỉ vào mũi mình: “Tiểu Hòe ca ca, huynh nhìn mũi có chỗ nào giống đại tiểu thư?”

Lão Hòe thấp giọng đáp: “Công tử đang ở trong phòng khách.”

Lý Mân lập tức che giấu vẻ mặt nghịch ngợm, dùng sắc mặt nghiêm túc đi cùng Lão Hòe tới gian chính ở lầu một.

Hồ Lân vẫn mặc một thân áo trắng, nghiêm mặt ngồi trên ghế chủ, mắt nhìn Lý Mân và Lão Hòe không chớp.

Lão Hòe lặng lẽ đẩy Lý Mân lên, thấp giọng nói: “Đại tiểu thư mau ngồi vào ghế cạnh công tử đi.”

Hồ Lân thấy hấn đẩy Lý Mân thì nhường mày, ho khan một tiếng.

Lão Hòe biết rõ công tử hay ghen nên nhanh như chớp đứng cách Lý Mân một quãng bằng bàn tay.

Lý Mân dường như không nghe thấy, Lão Hòe bảo uống trà thì nàng đi lấy chén, Lão Hòe rót nước sôi thì nàng đi hâm nóng chén, làm việc cực kỳ thuận tay. Về mặt Hồ Lân càng lúc càng không vui, bực bội nhìn nàng: “Nàng là một đại tiểu thư, sao lại không có chút dáng vẻ đại tiểu thư như vậy?”

Lý Mân dè dặt bụng chén trà đã được chuẩn bị xong đến trước mặt Hồ Lân, đặt trên bàn gỗ trước ghế chủ nhân, sau đó bước lùi hai bước, nghiêm

chính hành lễ với Hồ Lân: “Công tử, nô tì được hầu hạ ngài đã là có phúc lớn, sao còn dám vọng tưởng làm đại tiểu thư? Nô tì nhất định sẽ hầu hạ người thật tốt, công tử yên tâm, nô tì nhất định sẽ hầu hạ ngài thật thoải mái...”

Hồ Lân nhìn Lý Mân lấy tư thế kẻ hầu hạ để nói chuyện, trong lòng cảm thấy chua xót không chịu được — Lý Mân vốn luôn tùy hứng lại ngạo nghễ, kiếp này lại trở nên biết điều như vậy, e là do trải qua vô số lần bị mẹ kế đánh mới học được.

Lý Mân đã sắp mười hai tuổi, trông đã lớn lên không ít, nhưng vẫn gầy như trước.

Hắn nhìn Lý Mân, trầm giọng nói: “Tới đây.”

“...” — bài diễn văn bất tận của Lý Mân bị Hồ Lân cắt ngang, nàng đành phải dè dặt đi tới trước ghế chủ nhân.

Hồ Lân vươn một bàn tay, vẽ mặt mắt kiên nhẫn: “Vuon tay ra.”

Lý Mân sợ hãi, đành ngoan ngoãn vươn mười ngón tay sưng đỏ như củ cà rốt cho hắn xem.

Trong lòng Hồ Lân than thở, hắn lấy ra từ trong túi trữ vật một cái hộp ngọc trắng, mở nắp, sau đó nhúng ngón trỏ bên phải vào, kéo tay Lý Mân, dùng đầu ngón tay xoa lên tay nàng.

Thuốc mỡ có màu hơi đục, mùi thơm ngào ngạt, khi bôi trên tay thì cảm giác nóng nóng, Lý Mân cảm thấy rất thoải mái.

Trước giờ cứ đến mùa đông là tay nàng lại bị cước, mẹ nàng chết sớm, không có ai chăm sóc, từ khi nàng hiểu chuyện thì hàng năm, cứ đến mùa đông là tay và lỗ tai nàng đều lạnh cóng, khi bị lạnh thì không có cảm giác, nhưng khó chịu nhất là đến buổi tối đi ngủ, nằm trong chăn, chỉ cần hơi ấm lên là những nơi bị cước sẽ ngứa ngáy, ngứa đến nỗi nàng chỉ hận không thể cào nát da thịt.

Sau khi đến nơi này của công tử, vì có Tiểu Hòe ca ca hiền lành nên nàng cũng không phải làm việc nhiều, chỉ là hàng năm đến mùa đông tay vẫn bị cước, nàng cũng không có cách nào. Tiểu Hòe ca ca đã bôi cho nàng không ít loại thuốc nhưng vẫn không hiệu quả, đến mùa đông, chỗ nào bị lạnh thì vẫn lạnh.

Hồ Lân bôi thuốc mỡ lên mu bàn tay Lý Mân, bôi xong, hắn nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ của nàng, chậm rãi xoa bóp những chỗ bôi thuốc.

Trước giờ Lý Mân chưa từng được đối xử như vậy, nàng vô cùng lo sợ, vội nói: “Công tử, thực sự không cần xoa đâu. Mùa đông năm ngoái, ngày nào Tiểu Hòe ca ca cũng bôi thuốc giúp ta, năm nay tay ta cũng không bị cước.”

Động tác của Hồ Lân dừng lại: bôi thuốc? còn là mỗi ngày đều bôi thuốc?!

Ghen tị trong lòng hắn lại ào ào dâng lên, cặp mắt hồ ly hơi xékhẽ kheo lại, ánh mắt nhìn về phía Lão Hòe đang đứng yên một bên, màu đen trong con ngươi sâu thẳm tựa như nước hồ sâu không thấy đáy chậm rãi nhạt đi, lộ ra sắc xanh đậm như ngọc: chẳng qua ta chỉ bề quan ít lâu, Lão Hòe người lại có can đảm nhúng chàm Mân Nương của ta?

Mồ hôi lạnh trên người Lão Hòe chảy ròng ròng, đang muốn nằm rạp xuống đất để giải thích thì Lý Mân lại kinh ngạc nhìn Hồ Lân, giọng nói non nớt phá vỡ tình huống nguy cấp chỉ chạm vào là nổ tung trong phòng: “Ồ? Công tử, sao mắt của ngài lại có màu xanh?”

Hồ Lân chớp mắt, mắt đã trở lại màu đen, trên mặt hắn không biểu tình: “Nàng nhìn sai rồi.”

Lý Mân biết lúc này mình nhìn thấy rõ ràng mắt công tử từ đen biến thành xanh, hơn nữa là sắc xanh xinh đẹp giống như ngọc, tại sao công tử lại không thừa nhận? Tuy trong lòng nàng không chấp nhận lời giải thích của Hồ Lân nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ kính cẩn nghe lời: “Vâng, nô tì đã nhìn sai.”

Mặt Hồ Lân không biểu tình: “Về sau nàng còn dám xưng ‘Nô tì’ một lần thì...”

Lão Hòe nín thở nhìn hắn, muốn xem công tử có sáng kiến gì hay.

Lý Mân cũng nhìn hắn chăm chú, nàng muốn nghe xem công tử có những cách nào để phạt người — nên biết rằng mẹ kế nàng cũng chỉ véo tai hay đánh vào lòng bàn tay nàng thôi.

Hồ Lân chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ hai người kia lại dùng vẻ mặt như thế để nhìn hắn, hắn đành phải tiếp lời: “..thì phải rửa chân cho ta một lần.”

Lão Hòe thất vọng: không phải những lúc như thế này, chủ nhân nên nói là “về sau còn dám xưng ‘nô tì’ một lần nữa thì phải ngủ cùng ta” hay sao? Xem ra công tử đúng là không phải lolicon a! (Tác giả: đừng có bắt bẻ ta, nói cái gì mà ở Đại Tổng không có từ ngữ như vậy, ta nói có là có a! Ku: =.!=)

Cặp mắt to của Lý Mân đảo tròn, nàng nhìn xuống đôi ủng của Hồ Lân, sau đó nhìn y phục bằng lụa màu trắng không nhiễm một hạt bụi của hắn, cuối cùng là nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp sạch sẽ của Hồ Lân, trong lòng nàng âm thầm đoán: chân công tử nhất định cũng không thối, đúng không?

Đến lúc dùng cơm chiều, khi Lão Hòe dọn cơm, Lý Mân theo thói quen đứng một bên bưng bát rồi xới cơm, bị Hồ Lân trừng mắt một cái. Nàng vội giải thích: “Nô tì đã quen làm những việc này rồi, không làm sẽ thấy khó chịu...”

Lông mày Hồ Lân nhướng lên, nhẹ nhàng nhắc: “Nô tì?”

Lý Mân cụp mắt: buổi tối phải rửa chân cho công tử rồi.

Nhưng trong lòng nàng vẫn tò mò: khuôn mặt và thân hình công tử đều xinh đẹp như vậy, rốt cuộc chân có thối không ta?

Cứ nghĩ đến vị mỹ nam này có một cặp chân thú, Lý Mân liền cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bởi vậy, đối với chuyện rửa chân cho Hồ Lâm, thực ra nàng rất háo hức mong đợi, không được sao?

Trong bữa chiều, Hồ Lâm chỉ tùy tiện húp vài ngụm cháo, cũng không ăn bao nhiêu. Hắn cho rằng, sở dĩ kiếp trước Lý Mân bị nguyên hình hắn dọa chết chính là vì bình thường hắn đã giấu giếm quá nhiều trước mặt nàng, do vậy Lý Mân mới không chịu nổi kích thích lớn như vậy. Bởi vậy, kiếp này hắn đã lên kế hoạch ‘nước ấm nấu ếch’, để Lý Mân từ từ tiếp thu sự ‘bất bình thường’ của hắn, như vậy, cho dù ngộ nhờ hắn lộ nguyên hình, nàng cũng không quá sợ hãi.

Ví dụ như chuyện tích cốc này, trước hết hắn chỉ ăn một chút, sau đó dần dần không ăn gì, Lý Mân nhìn mãi cũng thành thói quen, đúng không?

Sau bữa chiều, Hồ Lâm cầm một quyển sách, tựa người nằm trên giường.

Lý Mân đi trước, Lão Hòe bê chậu nước nóng ngâm chân đi đằng sau, hai người cùng nhau đi vào phòng.

“Tiểu Hòe ca ca, đặt ở đây. Đặt ở đây” – Lý Mân chỉ đạo Lão Hòe đặt chậu nước ngâm chân trước giường Hồ Lâm.

Nàng nhìn Hồ Lâm, mỉm cười ngọt ngào, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Công tử, ta rửa chân cho người.”

Mặt Hồ Lâm không hề lộ cảm xúc, duỗi chân đang đi tất ra.

Lý Mân quỳ gối bên giường, trong đôi mắt to tròn ngập mong đợi, nhẹ nhàng cởi bỏ tất chân bên phải của Hồ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 73: Nửa Đêm

Tiểu hồ ly tái xuất giang hồ ~

Lý Mân đặt chân Hồ Lâm lên đầu gối mình, nhẹ nhàng cởi bỏ tất bên chân phải của hắn.

Hồ Lâm nhìn Lý Mân không chớp mắt, hắn không hiểu rốt cuộc ánh sáng nhấp nháy mang theo vô hạn mong đợi trong cặp mắt to của nàng có ý nghĩa gì.

Lý Mân nhìn chân Hồ Lâm, từ từ cười. Nàng phát hiện da thịt trên chân hắn trắng nõn tinh tế, đường nét cực kỳ hoàn mỹ, ngay cả hình dạng của móng chân cũng rất đẹp. Nàng nâng chân Hồ Lâm lên, để gần sát hơn chút, một mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra, như thấm vào gan phổi, cực kỳ dễ chịu. (Kui: *lô mũi nở to* Tiểu Mân tránh ra, ta muốn thịt hắn!!! Hồ Lâm: *bình tĩnh bấm điện thoại*: cho một xe sở điện đến địa chỉ... Kui: ORZ)

Hồ Lâm nhú mày nhìn Lý Mân: “Mân Nương, nàng biến thành luyện chân cuồng từ bao giờ vậy?” (luyện chân cuồng: biến thái thích chân)

Lý Mân hí mắt cười ngọt ngào: “Để ta cởi tất cho công tử nha.”

Chân này Hồ Lâm cau lại.

Lý Mân lập tức sửa miệng: “Để ta cởi tất cho ca ca!”

Hồ Lâm hài lòng gật đầu, cầm sách lên bắt đầu đọc.

Lý Mân cởi tất bên chân còn lại của Hồ Lâm, cuối cùng đã xác định được công tử nhà nàng là loài hoa quý hiếm, có một cặp chân thơm ngào ngạt hiếm có khó tìm.

Nàng rất rành việc rửa chân, trước hết nàng dùng tay thử độ ấm của nước, cảm thấy hơi nóng bèn té ít nước lên chân Hồ Lâm trước, đợi hắn thích ứng mới cầm chân hắn nhúng vào trong chậu.

Bề ngoài Hồ Lâm nhìn như đang đọc sách, nhưng trên thực tế lại đang cảm nhận đôi tay nhỏ mềm mại của Lý Mân xoa bóp, rửa chân cho hắn — phải biết là, Lý Mân đã làm nướng từ của hắn mấy kiếp nhưng đây là lần đầu nàng rửa chân cho hắn. Siêu hạnh phúc nha!

Hắn ngồi trên ghế, rũ mắt nhìn Lý Mân đang rửa chân cho mình, trong lòng thì nghĩ: ngày mai phải dụ Lý Mân xưng thêm một lần ‘nô tì’ để nàng rửa chân lần nữa cho mình.

Đêm hôm đó, Lý Mân nằm trong chăn, hơi ấm trong chăn tăng dần, nàng nhẹ nhàng xoa nắn hai bàn tay.

Mọi khi cứ đến thời gian này, hai tay bị cước của nàng sẽ ngứa rất khó chịu, nhưng thuốc của công tử rất có hiệu quả, tuy cước chưa biến mất nhưng tay nàng đã không ngứa nữa.

Lão Hộc trở về tiền viện để ngủ, công tử ở trên lầu cũng đã ngủ, bốn bề vô cùng yên tĩnh, Lý Mân có thể nghe thấy tiếng gió Bắc thổi qua cành bạch dương tạo ra những tiếng ‘răng rắc xì xào’.

Lý Mân nằm trong chăn vừa ấm vừa mềm, lắng nghe tiếng gió, nàng cảm thấy có được một mái nhà và một căn phòng thuộc về mình thật là một chuyện rất hạnh phúc.

Chính vào lúc đó, cầu thang bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, trong đêm yên tĩnh càng trở nên rõ ràng hơn.

Cảm giác hạnh phúc của Lý Mân lập tức biến mất, nàng nhanh chóng chui vào trong chăn, che chắn kín đáo, thì thào tự nhủ: “Ta không nghe thấy gì, không nghe thấy gì hết.”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đến trước phòng nàng thì ngừng lại, tiếp đó là hai tiếng gõ cửa ‘cộc cộc’.

“Mân Nương, mở cửa” – là tiếng của công tử.

Lý Mân không dám nhúc nhích chút nào.

Nàng nghĩ đến một chuyện mà người bạn thân Đồng Hoa đã kể cho nàng.

Năm nay Đồng Hoa đã mười ba tuổi, đã tương đối hiểu chuyện, nàng ấy nói cho Lý Mân biết: trên đời có một loại đàn ông không thích những mỹ nữ ngực to mông lớn mà đặc biệt thích những bé gái chưa trưởng thành, những kẻ như thế được gọi bằng một cái tên chung là — biến thái!

Lý Mân vô cùng sợ hãi, trái tim nhảy ‘bùm bùm’ trong ngực, dường như sắp nhảy ra bên ngoài. Chẳng lẽ công tử trông như tiên trên trời thực ra lại là một kẻ biến thái thích bé gái?!

Nàng sờ sờ bộ ngực nhỏ và hai đầu nhũ bé của mình, chỉ hận meo meo của nàng phát triển quá chậm quá nhỏ.

Lý Mân đang cuộn trong chăn phát run nên không nghe thấy tiếng ‘cách’ khi then cửa được đẩy ra.

Then cửa không ai mở cũng tự động đẩy ra, Hồ Lân đẩy cửa phòng bước vào, ngồi xuống bên giường Lý Mân, giọng nói thanh thoát: “Mân Nương, ta quên bôi thuốc cho nàng, mau duỗi tay ra đi.”

Lý Mân co người thành một quả bóng, không trả lời.

Hồ Lân đợi đến mất kiên nhẫn, bèn vươn tay kéo chăn, sau khi giật giật mấy lần vẫn không kéo được mới phát hiện Lý Mân đang dùng tay nắm chặt chăn không buông.

Hắn thò tay vào trong chăn, chạm tới nách Lý Mân, nhẹ nhàng gỡ gỡ mấy cái.

Nơi đó của Lý Mân rất miễn cảm, nàng lập tức cười như điên: “Ha ha ha.. a ha ha ha...”

Chăn được kéo ra.

Hồ Lân bắt được tay Lý Mân, nhúng chút thuốc mỡ rồi bắt đầu bôi cho nàng.

Lúc này Lý Mân mới nhận ra công tử không phải đến làm kẻ biến thái mà là đến bôi thuốc cho mình, vì vậy mới dám thả lỏng thân thể.

Hồ Lân bôi thuốc cho nàng xong, xoa bóp một lúc mới hỏi: “Lúc nãy làm sao vậy?”

Lý Mân: “...” Đương nhiên nàng không thể nói chuyện mình tưởng công tử là kẻ biến thái thích dâm loạn với bé gái.

Hồ Lân khoanh tay đứng trước giường: “Mân Nương, làm người phải có lá gan lớn một chút.”

Sau đó hắn xoay người bỏ đi.

Hắn đi rồi, Lý Mân tự đóng cửa phòng lại, tự mình cài then cửa.

Nhưng Lý Mân cũng không phát hiện có chuyện gì lạ.

Đôi tay được bôi thuốc có mùi thơm thơm, nóng nóng, Lý Mân nhanh chóng ngủ thiếp đi.

*****

Sắp đến Tết âm lịch, Lão Hòe bận rộn mua đồ Tết, Lý Mân đôi lúc cũng giúp hân, đôi lúc làm chút việc nhà, chỉ có Hồ Lân là chẳng thấy đâu, không biết đang bận cái gì.

Chiều ngày hai mươi ba tháng chạp, nơi nơi tràn ngập tiếng pháo, bông tuyết tung bay đầy trời.

Lão Hòe đã vào thành Biện Kinh để mua đồ Tết, không có ở nhà.

Lý Mân ở nhà một mình, cũng không thấy bóng dáng công tử đâu nên cảm thấy rất nhàm chán. Nàng bèn xách một bình nước sôi tới để lấy có pha trà cho công tử, sau đó lên lầu hai để tìm công tử.

Nàng lên lầu hai rồi nhưng cũng không thấy công tử đâu.

Trên lầu hai chỉ có một gian phòng lớn thông nhau, công tử không cho bày những tấm bình phong che chắn, không gian rộng rãi thoáng đãng, Lý Mân không thấy Hồ Lân đâu.

Lý Mân phát hiện chăn bông trên giường công tử chưa được gấp, ở đầu chăn còn đang phồng lên một cục tròn.

Lý Mân đặt bình nước sôi xuống tủ đầu giường, vươn tay định gấp chăn.

Lý Mân lập tức sững sốt – bên trong chăn lại có một tiểu hồ ly màu đen, nó đang nhắm mắt, cả người co thành một cục lông tròn, đang ngủ mê mết.

Lý Mân cực kỳ thích các động vật nhỏ như chó con mèo con, nàng không nhịn được, vươn tay ra sờ tiểu hồ ly. Cảm giác thật mềm, bộ lông có màu đen như mực, khi sờ thì cảm thấy còn mềm hơn tơ lụa, hơn nữa lại trơn mịn, ấm áp.

Lý Mân không nhịn được vuốt ve nó liên tục, thậm chí còn kề môi hôn một cái lên mũi của tiểu hồ ly.

Dưới sự quấy rối không buông của nàng, rốt cuộc tiểu hồ ly cũng tỉnh, mở mắt ra.

Lý Mân nhìn thấy cặp mắt hồ ly dài nhỏ xanh như ngọc, trong lòng yêu thích vô cùng, nàng vui vẻ nhìn tiểu hồ ly không chớp mắt: “Tiểu hồ ly, em từ đâu tới vậy? Em là của công tử nuôi sao?”

Lý Mân và tiểu hồ ly nhìn nhau một lát, sau đó nó ngồi dậy, hơn nữa còn duỗi tay chân giãn gân cốt.

Lý Mân thò tay bế tiểu hồ ly lên, dụi mặt vào bộ lông tiểu hồ ly, cảm nhận bộ lông mềm mại của nó cọ trên mặt mình, cảm giác thật thoải mái.

Nàng hôn mấy cái lên mặt tiểu hồ ly, vui sướng nói: “Tiểu hồ ly, em đói không? Có muốn ăn đồ ăn ngon không?”

Tiểu hồ ly liếc nhìn nàng, sau đó cọ cọ vào gần ngực nàng.

Lý Mân sung sướng ôm tiểu hồ ly chạy xuống lầu.

Đến cửa, Lý Mân đột nhiên dừng lại: “Tiểu hồ ly, bên ngoài đang có tuyết rơi, không thể để em bị lạnh được.”

Lý Mân nghĩ một lát rồi kéo vạt áo bông của mình, kéo cả vạt áo lót bên trong ra, lúc này mới nhét tiểu hồ ly vào, chỉ để nó lộ ra cái mũi, sau đó che vạt áo lại chạy ra ngoài.

Bộ lông của tiểu hồ ly cọ trên da thịt nàng quả nhiên cực kỳ dễ chịu, cảm giác giống như điện giật tê tê.

Khi Lão Hòe trông thấy Lý Mân thì nàng đang cúi đầu vuốt ve tiểu hồ ly trong lòng, miệng thì thảo: “Tiểu hồ ly a, meo meo của chị đang dậy thì, hơi đụng sẽ đau, em đừng có đụng vào... A, nhóc lưu manh này, liếm cũng không được!”

Lão Hòe: “...” Công tử, đạo đức của ngài để ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 74: Hồ Tiên Ghen Tị

Đầu tiểu hồ ly đang được Lý Mân vuốt ve, vừa vận đối diện với Lão Hòe. Hồ Lân nhìn thấy vẻ khinh bỉ và bối rối trong mắt Lão Hòe, trước hết là xấu hổ, sau đó xoay người, tiếp tục chui vào trong áo Lý Mân. Thực ra hắn cũng không có ý định xâm sỡ Lý Mân, nhưng năng lại nhét hắn vào trong áo, miệng hắn vừa vận chạm vào hạt ngọc nhỏ kia, theo thói quen bèn thè lưỡi ra liếm.

Mân Nương mới mười hai tuổi, hắn lại có động tác này với nàng, Hồ Lân quả thực cảm thấy mình quá không biết xấu hổ.

Nhưng hắn lại nghĩ: Ô? Mình chơi đùa với Mân Nương thì liên quan gì Lão Hòe? Hắn có quyền gì mà dùng ánh mắt khiển trách để nhìn mình?

Nghĩ vậy nên Hồ Lân chui ra từ trong lồng ngực thom tho mềm mại của Lý Mân, cặp mắt hồ ly dài nhỏ xanh biếc nghiêm khắc trừng Lão Hòe.

Lão Hòe đang đứng trên bậc thang đạo đức cao chót vót, lần đầu được thành công khinh bỉ công tử, đang cảm thấy vô cùng dễ chịu thì bị công tử trừng mắt, đành phải quay đầu, ngượng ngùng né tránh ánh mắt của hắn.

Lý Mân thì chẳng nghĩ nhiều, nàng thích nhất là động vật nhỏ và trẻ con, trước kia nàng yêu thương em trai Lý Lâm, dồn hết lòng yêu thương quan tâm cho Lý Lâm; hiện tại không có Lý Lâm nhưng lại có một tiểu hồ ly dễ thương như vậy, nàng bèn dồn hết quan tâm yêu thương cho tiểu hồ ly.

Nàng ‘nhặt’ được tiểu hồ ly, vui sướng không bút nào tả hết. Nàng kéo ống tay áo Lão Hòe, líu ríu hỏi không ngừng: “Tiểu Hòe ca ca, ta phát hiện tiểu hồ ly này trong phòng công tử, là thú cưng của công tử sao?”

Lão Hòe nhìn tiểu hồ ly, phát hiện hắn đang dùng ánh mắt uy hiếp để nhìn mình, bèn ấp úng nói: “Có lẽ thế, ta cũng không biết.”

Lý Mân dùng tay vuốt ve đầu tiểu hồ ly: “Tiểu Hòe ca ca, có thể nói với công tử để ta nuôi tiểu hồ ly được không?”

Lão Hòe nhìn tiểu hồ ly, thấy hắn đang chậm rãi chớp mắt ra hiệu thì nói: “Ừ, được thôi.”

“Tốt quá!” – Lý Mân ôm tiểu hồ ly tới tiền viện.

Nàng vào phòng bếp tìm chút cá khô, sau đó dụ dỗ tiểu hồ ly để nó ăn. Nhưng tiểu hồ ly tỏ vẻ không hề có hứng thú với cá khô, thậm chí còn không thèm ngửi một cái.

Lý Mân rất lo lắng, lại tìm chút thịt cho tiểu hồ ly. Tiểu hồ ly nhắm mắt, tỏ vẻ không muốn ăn.

Lý Mân cuống lên, đi vòng quanh phòng bếp một lần, sau đó nàng dứt khoát nhét tiểu hồ ly vào trong lòng, bắt đầu vo gạo nấu cháo.

Nấu cháo xong, Lý Mân múc một bát, đợi cháo nguội bớt mới bê cho tiểu hồ ly ăn.

Nhưng tiểu hồ ly vẫn không muốn ăn.

Lý Mân dùng thìa bạc nhỏ muốn đút cho nó, tiểu hồ ly cũng không há miệng.

Lý Mân lo lắng, rất lo lắng.

Đến bữa cơm, Lý Mân ôm một tia hy vọng, nàng cầm chân gà tới trước mặt tiểu hồ ly. Nàng không nhớ đã nghe được từ nơi nào, hình như hồ ly thích ăn gà nhất thì phải.

Nhưng tiểu hồ ly vẫn kiêu ngạo ngậm miệng như cũ, không muốn ăn.

Lý Mân nhìn tiểu hồ ly không chớp mắt. Nàng nhìn hình thể nhỏ bé của tiểu hồ ly, trong lòng nghĩ: Tiểu hồ ly này không phải là bé hồ ly mới được sinh ra đó chứ, vì vậy mới không ăn?

Nghĩ đến đó, Lý Mân nảy ra một sáng kiến,

Nàng cắn một miếng chân gà, nhai nát, sau đó nhả ra trên tay, muốn để tiểu hồ ly ăn.

Tiểu hồ ly kiên quyết hất đầu sang một bên, sau đó chui vào trong lòng nàng, chỉ để lộ cái đuôi lông to xù đang đung đưa bên ngoài.

Tính Lý Mân kiên trì, có nghị lực không bao giờ bỏ cuộc, nàng tiếp tục cắn một miếng chân gà, cẩn thận nhai nát, sau đó tóm cái đuôi tiểu hồ ly, lôi nó ra. Hai tay nàng nâng mặt tiểu hồ ly, sau đó chu miệng nhắm vào miệng tiểu hồ ly để hôn.

Hồ Lân giương mắt nhìn cái miệng nhỏ hồng nhuận của Mân Nương càng ngày càng gần, trái tim nhỏ nhảy ‘thịch thịch’ trong ngực, trong cặp mắt hồ ly xanh đột nhiên tràn ngập màu phấn hồng, tâm trạng bay bay.

Lý Mân mớm thịt gà vào miệng tiểu hồ ly thành công, nàng sợ nó nhổ ra bèn vội vàng che miệng nó lại, muốn ép nó nuốt xuống.

Tiểu hồ ly nhắm mắt, hơi ngửa đầu, nuốt xuống.

Sau khi ăn vài miếng thịt gà được Lý Mân dùng miệng mớm cho, tâm trạng Hồ Lân rất phức tạp. Hắn quyết định chui vào trong áo Lý Mân, giả vờ ngủ.

Lý Mân đang tuổi lớn, rất ham ngủ. Ăn cơm tối xong, nàng tắm rửa, sau đó lau người cho tiểu hồ ly, tóc còn chưa khô đã buồn ngủ díp cả mắt, bèn ôm tiểu hồ ly đi ngủ.

Đợi Lý Mân ngủ rồi, tiểu hồ ly mới thò đầu ra từ trong vạt áo Lý Mân. Hẩn nhẹ nhàng thổi một hơi lên mái tóc Lý Mân, tóc nàng lập tức khô.

Nàng vận vẹo thân thể, nhanh chóng chui đầu vào trong chăn.

Tiểu hồ ly nhúc nhích trong lòng Lý Mân, chọn một tư thế thoải mái nhất, sau đó cũng nhanh chóng ngủ say.

Mấy trăm năm nay không có Lý Mân bầu bạn, không có hương vị quen thuộc của nàng bên cạnh, hẩn cô đơn biết bao a!

Đêm đó, tiểu hồ ly mơ thấy một giấc mộng ngọt ngào...

*****

Sáng hôm sau, công tử vẫn không xuất hiện, Lão Hòe không nói gì, Lý Mân cũng không hỏi. Lão Hòe tiếp tục đi mua đồ Tết, nàng nhét tiểu hồ ly vào trong vạt áo, cầm chổi quét sân trước viện.

Lý Mân đang quét sân, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, nàng chạy ra mở cửa, thì ra là Nguyễn Tinh.

Nguyễn Tinh mười bốn tuổi đã khá cao, dáng người dong dong, làn da trắng như sữa đậu nành, khuôn mặt vẫn thanh tú như trước.

Hẩn ăn mặc rất bản hàn, chỉ là một bộ áo dài màu xanh kiểu nho sinh, áo đã được giặt nhiều lần đến nỗi bạc màu, ở chỗ nách còn có mấy đường vá không dễ thấy.

Hẩn vừa thấy Lý Mân thì mỉm cười: “Cha sai ta đi mua thịt khô, tiện thể tới xem muối thế nào.”

Nhà của Nguyễn Tinh ở phía Tây Bắc của trấn Biện Thủy, hẩn tới nhà họ Hồ ở phía Đông cực kỳ không tiện đường. Lý Mân biết hẩn có ý tới thăm mình, nàng cũng rất vui bèn nói: “Công tử nhà ta không ở nhà, Tiểu Hòe ca ca cũng không có nhà, mau vào đây ngồi một lát đi!”

“Tiểu Hòe ca ca?” – Nguyễn Tinh vừa đi theo nàng vào cửa vừa hỏi.

Lý Mân giải thích: “Tiểu Hòe ca ca là nô bộc bên người công tử, là người rất hiền lành.”

Vốn Nguyễn Tinh không định tới thăm Lý Mân, nhưng vừa ra khỏi nhà thì hẩn chợt nhớ đến đã một tháng không gặp Lý Mân, bèn tới để xem nàng thế nào. Tới đây rồi, sau khi nghe Lý Mân luôn miệng kêu một gã nô bộc thấp hèn là ‘Tiểu Hòe ca ca’, hẩn mới ý thức được hẩn và Lý Mân đã không còn giống nhau: hẩn là người đọc sách, nếu sang năm thi đỗ thì thân phận đã là tú tài, là tầng lớp ở trên; Lý Mân đã bán mình làm nô tài, là nô tì hèn mọn, là hạ đẳng. (Kui: ghét thím này =.=)

Hẩn thăm nghĩ: từ nay về sau không thể tới tìm Lý Mân nữa.

Nhưng Lý Mân không biết suy nghĩ trong lòng hẩn, nàng vừa kể tình hình gần đây của mình, vừa dẫn Nguyễn Tinh vào phòng khách ở tiền viện.

Nàng sắp xếp chỗ ngồi cho Nguyễn Tinh xong thì tự bung ra mấy đĩa đồ ngọt và hoa quả khô, sau đó rót cho Nguyễn Tinh một chén trà xanh, ngồi bên cạnh nhìn hẩn: “Nguyễn Tinh, mau ăn đi!”

Một nhà ba người của Nguyễn Tinh lưu lạc từ Thương Châu tới đây, phải dựa vào một chút tiền thu học phí của cha hẩn để nuôi gia đình, bình thường đâu được ăn những món ngọt tinh xảo như vậy? Bụng hẩn đã sớm réo vang, nước miếng chảy ròng ròng, nhưng hẩn lo rằng Lý Mân tự cầm đồ tới, đến lúc bị chủ phát hiện thì hẩn cũng bị liên lụy nên không chịu ăn.

Lý Mân mời nhiều lần, thấy hẩn còn không chịu ăn, nàng nghĩ đến tính sĩ diện cố hữu của cả nhà hẩn, lập tức hiểu ra, bèn cười nói: “Phòng của công tử ở trong tòa nhà ở hậu viện, rất ít khi tới tiền viện, trước giờ đều mặc kệ mọi chuyện. Mỗi khi các bạn ta tới đây, ta cũng chiêu đãi như vậy, công tử cũng không nói gì, Tiểu Hòe ca ca cũng để ta tùy ý.”

Lúc đó Nguyễn Tinh mới dám cầm lên một miếng bánh ngọt tròn tròn đang ngập ngề bên rìa đĩa, cắn nhẹ một miếng, quả đúng là mềm ngọt, thơm dẻo, cực kỳ ngon!

Hẩn cắn hai cái đã ăn hết miếng bánh.

Lý Mân lại đưa cho hẩn một miếng bánh đậu xanh: “Đây là bánh đậu xanh, ngon lắm đó.”

Nguyễn Tinh ném thư, phát hiện đúng là rất ngon.

Hẩn ăn hơi nhanh nên bị nghẹn một chút.

Trong lòng Lý Mân kêu khổ, nàng biết bình thường Nguyễn Tinh nhất định không được ném những đồ ngon như vậy, chỉ sợ hẩn bị nghẹn, bèn lập tức bung chén trà xanh đã nguội bớt, giúp hẩn uống.

Hồ Lân vốn đang ngủ trong lòng Lý Mân, bỗng nhiên bị đánh thức. Hân vừa tỉnh đã nghe thấy giọng nói dịu dàng của Lý Mân: “Nguyễn Tinh, thấy sao rồi? Có muốn uống thêm một ngụm không?”

Hồ Lân lập tức chui ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Lý Mân đang bung cốc trà cho một tên thiếu niên lạ hoắc, lửa ghen trong lòng bắt đầu bốc cháy hừng hực, cực kỳ ngứa mắt tên thiếu niên này.

Lúc này Nguyễn Tinh mới nhìn thấy một cái đầu hồ ly nhỏ màu đen thò ra từ trong vạt áo Lý Mân. Hơn nữa, cặp mắt xanh biếc của con hồ ly này dường như đang bốc hàn quang, đang trừng mắt với mình. Vốn hân thấy trước ngực Lý Mân phình ra còn tưởng sau một thời gian không gặp, Lý Mân đã dậy thì siêu tốc, thì ra là giấu một con hồ ly nhỏ. Hân vội hỏi Lý Mân: “Lý Mân, đó là hồ ly sao?”

Lý Mân khẽ gật đầu, mắt cười cong cong: “Hình như tiểu hồ ly này do công tử nuôi, công tử không có ở nhà, ta bèn nuôi giúp hân.”

Nguyễn Tinh nhìn lướt qua tiểu hồ ly trước ngực Lý Mân, trong lòng nghĩ: chẳng lẽ Lý Mân chính là nô tì chuyên chăm sóc cho thú cưng của nhà giàu? Ngày ngày phải tiếp xúc với một con súc sinh, thật quá đáng thương. (Kui: ai cho thím này một mủi đi!!)

Lý Mân thấy Nguyễn Tinh thích ăn bánh đậu xanh bèn bung lên thêm một đĩa cho hân.

Nguyễn Tinh ăn một lúc, trong đĩa chỉ còn thừa một miếng bánh đậu xanh.

Lý Mân cười tit măt cầm một miếng bánh đi trêu tiểu hồ ly. Nàng vốn tưởng tiểu hồ ly sẽ không ăn, ai ngờ cặp mắt hồ ly dài nhỏ chỉ liếc nàng một cái, sau đó đoạt lấy bánh đậu, hai chân trước cầm bánh, ‘chộp chộp chộp chộp’, rất nhanh đã ăn hết miếng bánh.

Lý Mân đành phải nói với Nguyễn Tinh: “A, bánh đậu xanh hết rồi, để ta bung thêm một đĩa.”

Nàng phui vụn bánh trên người do tiểu hồ ly ăn vãi ra, đứng dậy, chẳng mấy chốc đã bê vào một đĩa bánh đậu nữa.

Một đĩa bánh đậu xanh, tổng cộng có bốn miếng, Nguyễn Tinh chỉ chạm tay vào được một miếng, ba miếng còn lại đều được tiểu hồ ly ăn hết.

Lý Mân lo vô cùng, nàng kéo tiểu hồ ly ra, vuốt ve bụng nó: “Sao em lại thế? Thứ này không được ăn nhiều đâu, nhỡ không tiêu hóa được biết làm sao?”

Nguyễn Tinh có ý kiến: “Muội lên hiệu thuốc ở trấn trên, mua cho nó một ít thuốc Hảo Đan Phi, loại thuốc này có tác dụng giúp tiêu hóa, hiệu quả rất tốt.”

“Nói cũng phải” – Lý Mân gật đầu, quyết định cùng ra ngoài một chuyến với Nguyễn Tinh.

Tiểu hồ ly từng mở tiệm thuốc ở thời Tam Quốc, hân vừa nghe tên thuốc Hảo Đan Phi đã biết rõ đó là thuốc xỏ, cảm giác được nguy cơ, không ngừng run rẩy. Hân bèn thừa dịp Lý Mân không chú ý, đột nhiên nhảy ra từ trong lòng nàng, sau đó chạy vào hậu viện, chẳng mấy chốc đã biến mất.

Lý Mân: “...”

Nguyễn Tinh: “... Con hồ ly này nghe hiểu tiếng người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 75: Tính Toán Trong Lòng

Lý Mân gãi gãi mũi: “.. Có lẽ...” Nguyễn Tinh: “Không đi tìm nó sao?”

Lý Mân: “... Dù sao cũng không đi mất được, ngại cứ về trước đi.”

Lý Mân tiễn Nguyễn Tinh ra đến cửa chính, nàng nhìn bóng lưng hân rồi đi, cảm thấy thân hình hân thật đơn bạc, gầy yếu, giống kiểu người dễ bị lừa gạt. Nàng lớn tiếng nói với theo: “Nguyễn Tinh, có biết nhà nào bán thịt khô tốt nhất không?”

Nguyễn Tinh quay đầu, cau mày: “Thịt khô còn phân biệt tốt với không tốt sao?”

“Đương nhiên!” – Lý Mân nhanh chóng tiến lên, đuổi theo hân: “Ta đưa ngại đi.”

Lý Mân đưa Nguyễn Tinh tới thẳng nhà bán thịt khô tốt nhất trong trấn Biện Thủy. Thịt của nhà này chẳng những tươi mà còn bán thêm thịt khô ngon và lạ xương, Lý Mân đã từng tới rất nhiều lần với Lão Hòe.

Tuy rằng thời thế loạn lạc, vó ngựa sắt của quân Kim ở phía Bắc luôn như hổ rình mồi, nhưng hoàng đế đương thời lại đắm chìm trong đàn hát, quan lớn trong triều sa vào hưởng lạc an nhàn khiến tất cả dân chúng Đại Tống cũng bị ảnh hưởng theo, đang nhàn nhã chuẩn bị Tết đón năm mới. Cửa tiệm này làm ăn rất khá, trước cửa hàng có một hàng người đang xếp hàng, tất cả đều đang đợi mua thịt khô, lạp xưởng hoặc thịt tươi để đón năm mới.

Lý Mân kéo Nguyễn Tinh đến xếp hàng ở chỗ cuối cùng. Nàng để Nguyễn Tinh xếp hàng, còn mình thì chạy lên trước nhìn, phát hiện số hàng còn trong cửa hàng khá nhiều mới yên tâm quay trở lại, cùng đứng xếp hàng với Nguyễn Tinh.

Nàng nhàm chán bèn tán dóc cùng Nguyễn Tinh, nói về những chuyện như nấu thịt kho tàu thế nào, làm rau cải xào thịt thế nào, làm thịt chưng thế nào, v.v... nói nhiều đến nỗi Nguyễn Tinh cảm thấy mất hứng. Trong lòng hần, hồng nhan tri kỷ lý tưởng phải là người biết đánh đàn ngâm thơ, biết nói chuyện hoa tuyết gió trăng, biết nói những chuyện đốt hương sau rèm đỏ, như vậy mới không uổng phí việc hần dốc lòng theo đuổi công danh.

Nghĩ vậy, hần nghiêng mặt đánh giá Lý Mân.

Hai năm qua Lý Mân đã cao lên không ít, sắc mặt cũng đẹp ra, các nét càng ngày càng xinh đẹp, tóc đen bóng, cặp mắt trong như nước, cái miệng hồng non mềm, cũng tính là một tiểu mỹ nhân, nhưng vì sao khi nói chuyện, ba câu thì cả ba câu đều phải dính đến thức ăn?

Nhưng Nguyễn Tinh cũng là người giỏi tính toán, hần nghĩ: nếu Mân Nương đã quen bụng trà rót nước hầu hạ người khác, lại biết quay sợi dệt vải, vậy đợi đến khi hần công thành danh toại, nếu không có trở ngại gì cũng có thể nạp nàng làm thiếp, hưởng dụng ưu điểm của nàng. (Kui: cha này chui ra từ đâu vậy???)

Mãi đến trưa mới đến lượt Lý Mân và Nguyễn Tinh. Nguyễn Tinh nhìn quầy thịt chứa nhiều dầu mỡ, không khỏi lùi về phía sau vài bước, lạng lẽ che mũi.

Lý Mân cười hi hi hỏi người bán hàng cao lớn vạm vỡ đang đứng cạnh quầy: “Tam ca, thịt khô hôm nay bán thế nào?”

Người bán thịt tuy trông thô lỗ nhưng vẫn rất nhiệt tình với tiểu cô nương dễ thương Mân Nương, hần cười nói: “Năm mươi đồng một cân”, sau đó lại hỏi: “Mân Nương, sao hôm nay Lão Hòe không tới vậy?”

Lý Mân: “Hôm nay ta đi cùng bạn tới đây.”

Nàng tới gần thịt khô treo trên móc sắt, cẩn thận đánh giá, sau đó nói: “Thịt khô lần này thật là tốt, màu sắc rất tuyệt.”

Người bán hàng: “Ha ha, còn phải nói!”

Lý Mân xoay người nhìn về phía Nguyễn Tinh: “Nguyễn Tinh, thịt này rất được, ngươi định mua bao nhiêu?”

Nguyễn Tinh nắm chặt mười đồng tiền trong tay, rất có cảm giác anh hùng hảo hán bị tiền bạc làm cho khó xử, ngập ngừng đáp: “...mười đồng.”

Người bán hàng nghe thấy thế, đang nhếch miệng muốn cười, Lý Mân lại xoay người nói: “Cho hai cân thịt khô!”

Nàng lấy ra túi tiền của mình, lấy tiền ra đếm đủ một trăm đồng, sau đó đặt trên mặt bàn.

Nguyễn Tinh: “... Đa tạ, Mân Nương.”

Lý Mân hí híp mắt cười: “Mỗi tháng ta đều được cho tiền tiêu vặt, cũng chẳng cần dùng đến.”

Nguyễn Tinh xách thịt, Lý Mân và hần cùng nhau rời khỏi tiệm thịt.

Đi đến một ngã rẽ, Lý Mân đang muốn đi về phía Đông thì Nguyễn Tinh đột nhiên gọi với theo: “Lý Mân—”

Lý Mân quay đầu nhìn hần: “Nguyễn Tinh, có chuyện gì sao?”

Nguyễn Tinh cúi đầu, suy nghĩ một lát, sau đó làm ra vẻ mặt bất chấp tất cả: “Mân Nương, tiền tiêu vặt mỗi tháng của muội được bao nhiêu?”

Lý Mân sững sốt, lập tức cười: “Công tử rất hào phóng, mỗi tháng Tiểu Hòe ca ca đều cho ta một lạng rưỡi bạc làm tiền tiêu vặt.”

Trong đầu Nguyễn Tinh nhanh chóng tính nhẩm, Lý Mân đã ở tại nhà họ Hồ được một năm tám tháng, tổng cộng là hai mươi tháng, mỗi tháng một lạng rưỡi bạc tiền tiêu vặt, nói như vậy, nếu nàng không nói khoác thì giờ trong tay phải có đến ba mươi lạng bạc... Đây là một khoản tiền rất lớn a!

Nguyễn Tinh nhìn Lý Mân, không nhịn được mỉm cười: “Mân Nương, có rảnh ta lại tới chơi.”

“Ừ” – Lý Mân vui vẻ cười, vung ống tay áo về phía Nguyễn Tinh, sau đó nhảy chân sáo về nhà.

Vừa mới về đến nhà, Lý Mân đã bị Lão Hòe chặn đường: “Mân Nương, còn không mau đi ăn trưa?”

“Dạ” – Lý Mân đang vui vẻ, cười ngọt ngào: “Tiểu Hòe ca ca, cùng đi ăn cơm với ta đi.”

Lão Hòe bị vẻ tươi cười của nàng thu phục, nhưng miệng vẫn càu nhàu: “Đã mười hai tuổi rồi mà còn suốt ngày ra ngoài chơi, không biết là giống ai...”

Lý Mân còn chưa đi xa nên đương nhiên nghe thấy. Nàng quay đầu, một tay kéo khõe mắt lên, một tay ấn chóp mũi, thề lưởi: “Có giống hồ ly tinh không?”

Lão Hòe: “Á... còn dám trêu ta..”

Lý Mân vội vã ăn xong cơm trưa, nàng lo tiểu hồ ly đói nên bắt đầu tìm kiếm nó.

Nàng tìm ở tiền viện một hồi không thấy bèn đi tìm ở hậu viện.

Hậu viện rất lớn, nàng đoán có một chỗ có khả năng tiểu hồ ly đang trốn nhất.

Lý Mân vào trong nhà, đi thẳng lên lầu hai.

Cửa phòng ở lầu hai đang khép.

Lý Mân nghĩ công tử không có nhà, bèn dùng sức muốn đẩy cửa.

Cửa chỉ khép hờ, nàng vừa đẩy đã ‘kéo kẹt’ một tiếng rồi mở ra một khe hở nhỏ. Lý Mân cúi đầu nhìn qua khe hở, ý muốn nhìn xem tiểu hồ ly có ở trong hay không.

Trong phòng công tử treo rèm cửa màu xanh lục, rèm cửa khép kín nên cả gian phòng có hơi tối.

Bỗng nhiên ánh mắt Lý Mân đụng phải một cặp mắt xanh biếc, phản xạ của nàng hơi chậm chạp, chỉ biết ngây ngốc đối diện cặp mắt xanh biếc đó.

Sau một lát, Lý Mân đẩy cửa bước vào, chẳng thấy cặp mắt xanh kia đâu, chỉ thấy công tử đang nằm nghiêng trên giường, trên người mặc y phục lụa trắng mỏng, chân gấm xanh nhạt đắp đến trước ngực hân, đôi mắt đen xinh đẹp của công tử đang nhìn nàng.

Lý Mân dụi dụi mắt, mắt công tử đâu phải màu xanh, rõ ràng là màu đen đến không thể đen hơn, chỉ có đuôi mắt dài nhỏ xéch lên hơi giống mắt hồ ly.

Lý Mân nhìn cặp mày hơi nhú lại của công tử, nàng dự cảm được một trận gió lốc đang chuẩn bị kéo đến, xoay người theo bản năng tìm lợi tránh hại, định giả vờ không thấy công tử.

Nàng vừa quay đầu đã nghe thấy giọng nói như đang cố gắng kiềm chế của công tử vang lên phía sau: “Mân Nương, tới đây làm gì vậy?”

“A...” – Lý Mân nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng đành nói thật: “Ta muốn tìm một thứ.”

Nàng quyết định xoay người nhìn công tử, muốn xem công tử có biết hay không.

“Thứ?” – hàng mày thanh tú của công tử hơi nhướn lên.

“Cũng không phải là một ‘thứ’” – Lý Mân tiếp tục giải thích: “Mà là một con hồ ly nhỏ màu đen, toàn thân đều đen, sờ rất mềm mại, có mùi rất thơm, ôm thì rất ấm áp... Công tử, người có thấy ở đâu không?”

Hồ Lân cười: “... Công tử?” (Kui: thực ra chỗ này đồng nghĩa với: “...Chính ta?”)

Lý Mân: “...” Công tử có thể chú ý điểm chính được không?

Nàng vuốt mặt, chỉ nháy mắt đã hoàn thành quá trình ‘biến thân’, từ vẻ mặt nôn nóng biến thành vẻ mặt tươi cười ngọt ngào, giọng nói đương nhiên cũng ngọt vô cùng: “Ca ca~, có nhìn thấy tiểu hồ ly của muội muội ở đâu không?”

“Không thấy!” – Hồ Lân kéo chăn, xoay người, để lại cho Lý Mân một tấm lưng không tính là vạm vỡ.

Lý Mân: “...” Nàng tròn mắt le lưởi, làm một cái mặt quỷ với cái lưng của Hồ Lân.

Hồ Lân vẫn đưa lưng về phía nàng: “Cái mặt quỷ này không hay, cái mặt giả làm hồ ly tinh kia đẹp hơn.”

Lý Mân: “...” Công tử, ngài có mắt ở sau lưng à?

Thật lâu sau Hồ Lân không nói gì thêm, có khi đã ngủ. Lý Mân đành phải âm ức rồi đi, sau đó bắt đầu tìm tiểu hồ ly khắp nơi trong hậu viện.

Nàng tìm đến tận chiều tối, ngoại trừ gian phòng của Hồ Lân mà nàng không dám đi vào, Lý Mân đã lật tung nhà lên mấy lần, thậm chí còn không buông tha phòng ngủ của Lão Hòe. Nàng lục tung nửa ngày, thậm chí còn giữ hết chân màn của Lão Hòe ra.

Lão Hòe đau khổ cầu xin Lý Mân: “Mân Nương a, người cũng nên hiểu một đạo lý!”

Lý Mân: “...Đạo lý gì?”

Lão Hòe: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Lý Mân: “...Tiểu Hòe ca ca, ta không biết chữ, nghe không hiểu...”

Lão Hòe: “...” Thất học thật đáng sợ!

Tối hôm đó, công tử cũng không xuất hiện.

Lý Mân đã sớm quen với việc này, tuyệt đối sẽ không đi hỏi Lão Hòe “Tại sao công tử không ăn cơm?”. Nàng chỉ lo lắng và đau lòng, đau lòng vì tiểu hồ ly có lẽ đã nhẫn tâm bỏ nàng mà đi, lo vì sợ tiểu hồ ly bị đói bị lạnh rồi chết đi.

Ăn cơm chiều xong, công tử mặc một thân áo trắng, mái tóc xõa tung thân nhiên xuất hiện ở nhà ăn tiền viện, dáng vẻ như vừa mới tắm rửa xong. Tuy Lý Mân lo cho tiểu hồ ly nhưng vẫn không quên nhiệm vụ công tác, nhanh nhẹn rót một chén trà Thiết Quan Âm cho công tử. (Tác giả: Đừng có bắt bẻ ta cái gì mà ở triều Tống không có trà Thiết Quan Âm, ta thích uống nên triều Tống sẽ có! ~(@^_@)~). (Kui: ...)

Gió bắc rít gào ngoài phòng, lạnh đến ghê người, trong phòng lại ấm áp như xuân, yên tĩnh an bình. Hồ Lâm thưởng thức trà, Lão Hòe đứng bên cạnh, vẻ mặt Lý Mân như có tang, không hề nói chuyện.

Hồ Lâm uống trà một lúc thì hỏi Lý Mân: “Mân Nương, không vui sao?”

Lý Mân khẽ gật đầu.

Hồ Lâm mỉm cười nhìn nàng: “Vì sao?”

Lý Mân rất đáng thương, mũi cay cay, giọng nói có phần nghẹn ngào: “Không thấy tiểu hồ ly của ta đâu...”

Hồ Lâm: “... Tiểu hồ ly của nàng sao?”

Lý Mân lập tức sput sput, bắt đầu xì lông: “Tiểu hồ ly do ta phát hiện ra đầu tiên, đương nhiên là của ta, không phải sao?”

Hai mắt Hồ Lâm sáng long lanh, giọng nói hiếm khi dịu dàng như vậy: “Đúng, đúng.”

Hắn tiếp tục uống trà, không để ý Lý Mân nữa.

Lý Mân thấy ‘địch’ không lên tiếng, cũng nhận ra mình đã hỗn hào, bèn im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, ca ca, do ta quá nóng vội...”

Hồ Lâm không nhìn nàng: “Đã biết sai rồi?”

“Đã biết sai rồi!”

“Vậy Lão Hòe giám sát nàng chép mười lần bài ‘Mẫn Nong’.”

“Á...” – Lý Mân nhìn Lão Hòe với vẻ cầu cứu. Lão Hòe sức mỏng lực yếu, chỉ đành nói với Lý Mân: “Mân Nương, tới thư phòng đi.”

Lý Mân vẫn còn muốn giãy dụa, dùng ánh mắt chan chứa để nhìn Hồ Lâm: “Ca ca, muội không biết chữ...”

“Không biết thì bây giờ bắt đầu học!” – giọng điệu Hồ Lâm rất kiên quyết. Nếu để Mân Nương rảnh rỗi, chắc chắn sẽ mất đi mây lại, cấu kết làm bậy với cái tên Nguyên Tĩnh gì gì đó kia.

Lý Mân cũng không phải người quá thông minh, từ sau đêm trừ tịch, bốn ngày sau nàng mới chép xong bài ‘Mẫn Nong’ cho Hồ Lâm, hơn nữa còn dùng bút lông nắn nét viết trên giấy Tuyên Thành.

Hồ Lâm đang nửa nằm nửa ngồi trên trường kỷ trong phòng, vừa nghe Lý Mân đọc thơ, vừa uống trà xanh – hắn ít khi ăn cơm nhưng lại thích uống trà như ăn vật vậy.

Lý Mân chép xong, dùng tay dâng lên như dâng châu báu, sau đó khom gối bên cạnh trường kỷ, cặp mắt to sáng long lanh, vẻ mặt rất vui mừng: “Công... ca ca, muội làm xong rồi!”

Hồ Lâm ưỡn oải liếc nàng một cái: “Muốn được thưởng không?”

Lý Mân cười ngượng ngùng: “A ha ha.”

Hồ Lâm: “Không muốn thì thôi.”

Hắn đặt cốc xuống, xoay người đưa lưng về phía Lý Mân, sau đó nằm xuống.

Lý Mân: “...” Trông thế mà đi lừa con nít!

Nửa đêm đang ngủ, Lý Mân bị tiếng pháo từ xa truyền tới không dứt đánh thức, đang muốn xoay người ngủ tiếp thì bỗng cảm thấy trong ngực vừa mềm

vừa ấm...

“Tiểu hồ ly!” – nàng ôm chặt tiểu hồ ly, suýt nữa vui quá mà khóc.

Không có một nơi để dồn hết sự quan tâm, yêu thương là một chuyện rất thống khổ a!

Mồng một đầu năm, Lão Hòe mặc một thân áo đen mới tinh. Vị thiếu niên thanh tú đi tới tòa nhà ở hậu viện, dự định chúc Tết công tử, tiện thể xin xỏ công tử chút đan dược làm tiền mừng tuổi.

Đứng ngoài nhà, Lão Hòe đang chuẩn bị gõ cửa, cửa lại được mở ra từ bên trong. Lý Mân hớn hờ đứng bên trong, sung sướng nói: “Tiểu Hòe ca ca, nhìn này! Nhìn này!”

Lão Hòe nhìn theo tay nàng, đầu tiểu hồ ly chui ra từ trước ngực Lý Mân, cặp mắt hồ ly xanh như ngọc bình tĩnh đối diện với Lão Hòe.

Lão Hòe: “...” Đan dược của ta, một năm ta mới được cho một lần, nay thì mất rồi... Mân Nương, ta hận a...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 76: Đồng Hương

Vì đã có một lần kinh nghiệm khi tiểu hồ ly đột ngột biến mất nên lần này, Lý Mân đã quyết tâm giữ chặt, canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả khi đi vệ sinh cũng mang tiểu hồ ly theo. Thế là, tiểu hồ ly được nhìn trộm da thịt trắng như tuyết của Mân Nương, cũng ngửi được không ít mùi vị đặc biệt, quả nhiên là thú vị một cách sung sướng a! (Kui... miễn bàn loạn)

Tết âm lịch nhanh chóng qua đi.

Tiểu hồ ly không chạy trốn nữa, ngày đêm ở bên Lý Mân – ban ngày hẩn chơi đùa cùng nàng; ban đêm hẩn chui lên giường trước để làm ấm chăn đệm cho Lý Mân.

Lý Mân rất sủng ái tiểu hồ ly, dồn hết tình yêu thương cho nó, tạm thời quên mất tiêu thiếu niên thanh tú Nguyễn Tinh.

Mấy ngày nay không biết công tử lại đi đâu, luôn vắng mặt ở nhà. Khi mới phát hiện công tử không có ở nhà, Lý Mân rất vui mừng, vì không còn người nào bắt nàng đọc thơ viết chữ. Nàng vui vẻ ôm tiểu hồ ly đi ra ngoài chơi với Đồng Hoa tới tận trưa, sau đó vì đi chơi mệt quá lại ôm tiểu hồ ly ngủ hết buổi chiều.

Hôm sau, Đồng Hoa đến tìm Lý Mân để tán dóc về vị hôn phu của mình, sau đó rủ Lý Mân đi tới rừng hoa đào ngoài trấn – vị hôn phu của nàng ta đang đợi trong rừng đào, mỗi mình nàng đi thì xấu hổ nên muốn Lý Mân đi cùng.

Lý Mân luôn hết lòng vì bạn bè, nàng đang muốn ôm tiểu hồ ly đi theo Đồng Hoa thì bị Lão Hòe chặn lại.

Về mặt Lão Hòe vô cùng nghiêm khắc: “Mân Nương, về phòng luyện chữ đi!”

Lý Mân: “...Không phải công tử không có nhà sao...”

Lão Hòe: “Trước khi công tử đi có dặn, khi người trở về, nếu muội không chép xong ‘Kinh Thi’ thì sẽ bán muội đến Ngọc Hương Lâu trên trấn.”

Lý Mân: “..Ta đi viết ngay..” Ngọc Hương Lâu rất đáng sợ, chỉ nghĩ đến phải vào Ngọc Hương Lâu rồi đứng đường đón khách, toàn thân Lý Mân đã phát run.

Nàng xoay người nhìn Đồng Hoa đang đợi mình, về mặt tràn ngập bi thương: “Đồng Hoa, bạn cứ đi đi, đừng...”

Lão Hòe: “...”

Ánh mắt hẩn chạm trúng cặp mắt xanh biếc của tiểu hồ ly trong lòng Lý Mân, sau đó lập tức dời đi.

Xuân về hoa nở, trấn Biện Thủy trở thành một thế giới hoa. Hoa đào, hoa lê, hoa mai cùng nở, cây liễu thay lá xanh biếc... Đồng Hoa đi hẹn hò xong về kể cho Lý Mân nghe, Lý Mân đau khổ nghe, sau đó tiếp tục đau khổ học tập.

Một buổi sáng nọ, ánh mặt trời sáng rực rỡ, Lý Mân di chuyển ghé dài của Hồ Lân tới hậu viện bên cạnh rừng cây, trải một lớp nệm gấm, sau đó nàng nằm lên, để tiểu hồ ly nằm trên người mình, cùng nhau phơi nắng, đồng thời học ‘Kinh Thi’.

Khi Lão Hòe vào sân, phát hiện thấy ‘Kính Thi’ đã rơi xuống đất, Mân Nương đang nằm ngửa trên ghế dài, mồm hơi há ra, đang ngủ mê mết, tiểu hồ ly nằm trên bụng nàng, bị nàng dùng tay ôm ngang ngực nên cũng đang phơi bụng.

Lão Hòe liếc nhìn bụng tiểu hồ ly một lần, sau đó không dám nhìn nữa. Hắn xin thề, hắn đã thấy ‘con gà nhỏ’ của công tử khi ở nguyên hình...

Lão Hòe: thì ra ‘con gà nhỏ’ của công tử ở nguyên hình nhỏ như vậy.

Hắn có một loại cảm giác như thần tượng trong lòng bị sụp đổ.

Tiểu hồ ly tỉnh lại.

Hắn mở một mắt, nhận ra tư thế của mình, sau đó nhìn thấy Lão Hòe đứng phía xa.

Tiểu hồ ly bình tĩnh chậm rãi khép hai chân sau lại, biến thành tư thế nằm nghiêng trên người Mân Nương, sau đó liếc Lão Hòe: “?”

Lão Hòe: “Có người tới tìm Mân Nương.”

Cặp mắt xanh như ngọc của tiểu hồ ly tiếp tục nhìn Lão Hòe không chớp.

Lão Hòe: “Chính là đồng hương ở Thương Châu của Mân Nương, là một thiếu niên tên Nguyễn Tinh.”

Tiểu hồ ly đang định mở miệng nói Lão Hòe đuổi người kia đi, Mân Nương dưới thân hắn lại động đậy. Hắn vội ngậm miệng lại, giả vờ như cũng vừa tỉnh dậy.

Lý Mân ôm tiểu hồ ly, ngồi dậy, sau đó nhìn Lão Hòe: “Tiểu Hòe ca ca, tìm ta có chuyện gì sao?”

“Ừ, đồng hương Nguyễn Tinh của muội tới tìm muội.”

Lý Mân ngủ một lúc lâu dưới ánh nắng mùa xuân ấm áp, đầu óc sau khi tỉnh ngủ vẫn hơi mơ màng. Nàng lão đảo ôm tiểu hồ ly đi về phía ngoài nhà.

Lão Hòe vội đi theo.

Lý Mân tới tiền viện, từ xa đã thấy Nguyễn Tinh đang đi tới đi lui trong sân, dáng vẻ rất lo lắng. Bên cạnh hắn có bộ bàn ghế nhỏ nhưng hắn không ngồi xuống, Lý Mân biết hắn nhất định đang có việc gấp, bèn bước nhanh hơn.

Nguyễn Tinh đang gấp gáp.

Quy định của triều Tống là các thư sinh ở các châu phải tham gia thi Hội, trở thành cử nhân, sau đó tham gia cuộc thi Châu, thông qua lựa chọn sẽ thành tiến sĩ, như vậy mới có tư cách được tiến cử để tham gia kỳ thi ở kinh thành. Bây giờ hắn đang ở trấn Biện Thủy, thuộc phạm vi cai quản của Kinh Triệu Doãn.

Nhưng khi đi báo danh trong thành Biện Kinh, hắn mới biết vì quân Kim liên tục xâm phạm đã nhiều năm, triều đình thiếu kinh phí nên đã quy định: cho dù là thi Hội hay thi Châu vẫn phải nộp bạc để ghi danh.

Sau khi Nguyễn Tinh nghe phí để báo danh của kỳ thi Hội, hắn lập tức nản lòng – mười lượng bạc, đây là tiền thu học phí của cha hắn trong hai năm đó!

Mặt mày hắn xám ngoét đi ra khỏi thành, trên đường vừa đi vừa nghĩ làm cách nào để kiếm được mười lượng bạc – dù sao tham gia khoa cử vẫn là khát vọng lớn nhất và duy nhất đời hắn, hắn quyết không bỏ cuộc!

Nguyễn Tinh nghĩ nửa ngày, cuối cùng phát hiện trong số những người hắn quen biết thì chỉ có Lý Mân có thể có mười lượng bạc, hơn nữa sẽ đồng ý móc ra cho hắn.

Hắn không trở về nhà mà trực tiếp đến nhà họ Hồ tìm Lý Mân. Thời gian báo danh chỉ còn hai ngày, hắn không thể chần chừ được.

Lúc đi trên đường, Nguyễn Tinh đã nghĩ ra rất nhiều cách hòng dỗ Lý Mân ngoan ngoãn giao bạc cho mình.

Nhưng đến nhà họ Hồ rồi, đến lúc gặp Lý Mân, những lời hoa ngôn xảo ngữ để dụ dỗ mà hắn đã chuẩn bị đều không có đất dụng võ.

Lý Mân vừa thấy hắn đã biểu lộ vui vẻ: “Nguyễn Tinh, tìm ta có chuyện gì không?”, hàng ngày Nguyễn Tinh đều cần cù học tập, nếu không có chuyện gì, nhất định sẽ không tìm nàng để lãng phí thời gian.

Nguyễn Tinh: “Muội có bao nhiêu bạc?”

Lý Mân: “Người muốn mượn bao nhiêu?”

Nguyễn Tinh: “...” Sao chưa đủ mà Lý Mân đã hỏi, chẳng lẽ nàng ta có thuật đọc ý nghĩ?

Đương nhiên Lý Mân không có phép đọc ý nghĩ của người khác, nhưng Đồng Hoa đã nói cho nàng biết, muốn đi thi Hội lần này cần phải nộp mười lạng bạc để báo danh. Vị hôn phu của Đồng Hoa vừa mới đến nhà nàng để mượn bạc, cha của Đồng Hoa bèn cho mượn, coi như là đưa đồ cưới sớm cho con rể.

Nguyễn Tinh liếm liếm môi, sau khi tính toán một phen thì nói: “Mười lạng là đủ!” Mười lạng để làm phí báo danh, năm lạng còn lại để dứt lót cho các sai dịch chịu trách nhiệm trông thi.

Lý Mân khẽ gật đầu: “Ngươi ngồi xuống nghỉ một lát trước đi, ta về phòng lấy cho ngươi.”

Nàng nhìn Lão Hòe đang đứng bên cạnh, hí mắt cười ngọt ngào: “Tiểu Hòe ca ca, giúp ta chuẩn bị ít đồ ngọt và trà cho Nguyễn Tinh được không?”

Lão Hòe không thể không nhìn về phía tiểu hồ ly đang nằm trong khuỷu tay Lý Mân. Hắn phát hiện ánh mắt tiểu hồ ly dường như đang uy hiếp mình, vội nói: “Mân Nương, ta đi quét phòng cho công tử đây!”

Sau đó thân nhiên xoay người rời đi.

Lý Mân nhìn bóng lưng hắn, lẽ lười làm mặt quỷ — hôm qua Lão Hòe vừa quét phòng công tử xong, hơn nữa công tử luôn không có nhà, quét tước mỗi ngày làm cái gì?

Nàng quay đầu nhìn Nguyễn Tinh, mỉm cười an ủi hắn: “Tiểu Hòe ca ca chính là người như vậy đó, huynh ấy rất thích quét dọn vệ sinh, không phải có ác ý đâu.”

Lý Mân nhét tiểu hồ ly vào trong vạt áo, sau đó tự bụng khay trà và bánh ra cho Nguyễn Tinh.

Nguyễn Tinh nhìn nàng chậm rãi bày các thứ lên bàn, nhin không được bèn nói: “Mân Nương, nhanh một chút, ta sợ chậm trễ sẽ không báo danh được!”

Lý Mân vội nói: “Ta đi liền.”

Không bao lâu sau, Lý Mân trở về, nàng đưa cho Nguyễn Tinh một bọc nhỏ bằng khăn tay: “Tổng cộng là mười lạng bạc, ngươi cứ dùng trước, đến khi nào có trả cho ta cũng không muộn.”

Nguyễn Tinh kích động vô cùng, hắn nhận lấy bọc khăn, cẩn thận nhét vào trong vạt áo, sau đó xoay người muốn đi luôn.

Mân Nương biết hắn nhất định đang đói bụng, vội nói: “Nguyễn Tinh, mang chút bánh ngọt theo để ăn trên đường đi.”

Nguyễn Tinh gật đầu lấy lệ, sau đó cầm theo mấy miếng bánh ngọt, nhanh chóng rời khỏi.

Lý Mân đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Nguyễn Tinh, bên tai truyền tới giọng nói u ám của Lão Hòe: “Một câu cảm ơn cũng không có...”

Lý Mân: “Mọi người đều là đồng hương, nếu có thể giúp sao lại không giúp? Chờ đến khi hắn làm quan, có bạc rồi sẽ trả lại cho ta, không phải sao? Hơn nữa, đến khi hắn làm quan rồi, nhớ lại năm xưa ta cho hắn mượn bạc, không chừng sẽ còn báo ân ta nữa! Ha ha!”

Ánh mắt tiểu hồ ly và Lão Hòe giao nhau: thì ra là vì quan hệ đồng hương và ban ơn a! Xem ra cần giải trừ báo động rồi!

Nhưng hai người bọn họ không nghĩ đến, Mân Nương đang ở lứa tuổi mười ba, là lứa tuổi bắt đầu dậy thì, nộ tình chớm nở, có rất nhiều chuyện không do lý trí nàng quyết định, mà do hóc-môn chỉ huy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 77: Cha Con Đồng Lòng

Trời nóng quá, ta bị văng đầu, nhìn màn hình máy tính mà hoa cả mắt huhuhu

Tuy buổi sáng Lý Mân cho vay bạc rất thoải mái, nhưng còn chưa đến tối, nàng đã có chút hối hận — không phải nàng hối hận vì đã cho Nguyễn Tinh vay bạc, mà hối hận vì lúc đó chưa viết giấy ghi nợ cho hắn, mười lạng bạc không phải số tiền nhỏ a!

Lão Hòe nhận ra Lý Mân ưu tư bèn hỏi một câu: “Mân Nương, sao có vẻ không vui vậy?”

Lý Mân ngồi trước cửa sổ, tay vuốt ve tiểu hồ ly trong lòng, than thở: “Ta vừa mới nhớ ra, ta quên viết giấy nợ cho Nguyễn Tinh.”

Lão Hòe: “...”

Lý Mân rất hối hận, hối hận đến nỗi bữa cơm chiều không ăn được nhiều cơm, ăn xong thì ôm tiểu hồ ly về phòng để ngủ.

Sáng hôm sau, khi Lý Mân tỉnh lại thì phát hiện không thấy tiểu hồ ly đâu. Nàng cảm thấy đời mình thật xui xẻo, có được rồi mất đi quả là chuyện đau khổ nhất thế gian a!

Nàng nằm trong chăn tròn nửa canh giờ, tự mình bị ai thương xuân nhớ thu một hồi, nằm một lúc thì cảm thấy đói bèn miễn cưỡng bò dậy từ trên giường.

Khi chải đầu rửa mặt, Lý Mân vẫn buồn bã.

Nàng đóng cửa phòng, ngồi trước gương, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình, cảm thấy phiền não, thất vọng, không vui.

Nàng nhận ra nàng càng lớn, khuôn mặt cũng thay đổi, trở nên to hơn, nhưng đôi mắt lại không to ra, vậy là khuôn mặt Loli dễ thương mất to miệng nhỏ đã mất đi không trở lại.

Bộ ngực của nàng thì đã dậy thì không ít. Đồng Hoa hơn nàng một tuổi, bộ ngực lại không lớn bằng nàng. Đây vốn là chuyện khiến nàng kiêu ngạo, nhưng giờ lại khiến nàng thất vọng — tại sao meo meo bên phải thì to, meo meo bên trái lại nhỏ hơn, thật không cân xứng.

Nàng cảm thấy bắp đùi mình thô như cây cột, nhìn thế nào cũng không thấy đẹp, chỉ hận không thể xẻo bớt thịt trên đùi đi.

...

Lý Mân cũng không biết nàng bị làm sao, nàng vốn luôn lạc quan yêu đời lại trở nên dễ xúc động, bây giờ nhìn cái gì cũng thấy bức mình, mà bức nhất chính là bản thân nàng. (Kui:ôi dậy thì...)

Lão Hòe làm xong bữa sáng bèn tới kêu Lý Mân đi ăn sáng.

Hắn gõ cửa phòng Lý Mân: “Mân Nương, ra ăn sáng đi, ta đã bày trong phòng chính rồi đó.”

Trong phòng Lý Mân không có tiếng động, Lão Hòe đang muốn đẩy cửa vào, Lý Mân lại mở cửa ra. Sắc mặt nàng vàng vọt ảm đạm, mặc một bộ áo cánh mỏng màu phấn hồng thêu hoa mân côi đi ra ngoài.

Vì Lão Hòe muốn an ủi Lý Mân đừng buồn vì chuyện cho vay bạc nên đã lên trần trên mua cho nàng bữa sáng mà nàng thích nhất – canh hồ tiêu cay và bánh quẩy, hẳn bày biện xong xuôi trên bàn rồi mới tới gọi Lý Mân.

Lý Mân ngồi trước mặt bàn vuông, nhìn bữa sáng mà nàng thích nhất, rốt cuộc cũng cảm thấy đỡ hơn, bèn cầm bánh quẩy bắt đầu ăn.

Lão Hòe ngồi xuống đối diện nàng, vừa ăn cơm vừa cẩn thận quan sát nàng – sắc mặt nàng kém như vậy, tinh thần cũng không tốt, có vẻ không vui, rốt cuộc Mân Nương bị làm sao vậy? Chẳng lẽ là vì chuyện mười lăm lạng bạc kia?

Lão Hòe không nỡ lòng nhìn thấy Lý Mân buồn vì chút bạc kia, bèn lặng lẽ lấy túi đựng tiền của mình ra, đặt trên bàn, sau đó đẩy về phía Lý Mân: “Mân Nương, đây là tiền tiêu vật tháng này của công tử cho muội.”

Lý Mân ưỡn oai liếc nhìn túi gấm đựng tiền kia, sau đó đẩy trở về: “Tiểu Hòe ca ca, đây rõ ràng là túi bạc của huynh, ta cũng không phải đứa ngốc. Hơn nữa, ta buồn không phải vì bạc.”

Lão Hòe vội hỏi: “Vậy là vì sao? Không thấy tiểu hồ ly đâu à?”

Lý Mân lắc đầu, múc uống một thìa canh hồ tiêu cay: “Mỗi lần không thấy tiểu hồ ly đâu thì sau vài ngày nó sẽ tự trở về, ta cũng lo.”

Lão Hòe: “Vậy muội...”

Lý Mân: “Ta cũng không biết, chỉ là cảm thấy buồn bức...”

Ăn sáng xong, Lý Mân đứng dậy ra ngoài trước.

Lão Hòe cũng muốn đi theo, tiện thể trông chừng Lý Mân, vừa liếc mắt lại phát hiện phía sau váy dài màu phấn hồng của Lý Mân có một đóa hoa đỏ to khác thường. Hắn nhìn kỹ một lát, lúc đó mới phát hiện nơi đó đã đầm máu.

Hắn lập tức kinh hãi, vừa muốn mở miệng nói thì thấy công tử đã đứng trên bậc thang từ lúc nào đang nhìn hắn, đang khẽ lắc đầu.

Lão Hòe lập tức ngậm chặt miệng, nhìn công tử bằng vẻ tha thiết mong chờ.

Hồ Lân chậm rãi đi từ trên cầu thang xuống nhà.

Đêm qua hắn đang ngủ trong lòng Lý Mân thì cảm nhận được nguyên đan bên trong cơ thể nàng dao động mạnh, bèn tỉnh lại.

Hồ Lân cũng không hiểu cảm xúc hiện tại của mình.

Nguyên đơn của Lý Mân dao động, chứng minh kinh nguyệt của nàng sắp đến. Sau khi có kinh lần đầu thì nàng đã là một thiếu nữ có thể lấy chồng.

Hắn đã từng thế kiếp này chỉ xin làm ca ca của Lý Mân, như vậy hắn nên bắt đầu thu xếp hôn sự cho nàng, chọn cho nàng một nam tử thích hợp để làm chồng.

Nhưng cứ nghĩ đến Lý Mân phải gả cho nam tử khác, ví dụ như cái tên Nguyễn Tinh kia, trong lòng hắn đã vô cùng khó chịu, là một loại cảm giác vô cùng âm ỉ.

Hồ Lân cảm thấy trái tim mình như bị người khác cầm trong tay, vừa nắm vừa bóp, đau đến mức khiến hắn không thở nổi.

Lý Mân thì nằm ngủ bên cạnh hắn, hô hấp đều đặn, đang ngủ rất ngon.

Hồ Lân nằm gần thân thể mềm mại thơm tho của Lý Mân, thân thể hắn cảm nhận được cảm giác thoải mái khó nói lên lời, nhưng trái tim lại đau đớn khó chịu.

Cuối cùng, hắn chạy trời chết, chính là biến về hình người để chạy trời chết.

Hồ Lân tới cạnh Lão Hòe, đưa cho Lão Hòe một bọc gấm nhỏ: “Đưa cái này cho Lý Mân.”

Lão Hòe nhận lấy bọc gấm, nhìn Hồ Lân: “Công tử, ngài...”

Hồ Lân không nói gì thêm, chỉ nhìn ra ngoài nhà.

Bên ngoài tòa nhà trồng khá nhiều cây ngô đồng, hoa ngô đồng tím đang nở, giống như những chùm chuông đang treo lơ lửng, tỏa ra từng đợt hương thơm ngọt, một con ong mật đang đập cánh bay múa.

Hắn lặng lẽ chờ đợi, nói với Lão Hòe: “Mấy ngày nay người chăm sóc Mân Nương cho tốt, nấu cho nàng ít canh bổ máu. Ta trở về Thanh Khâu một chuyến, tìm một ít bí tịch tu tiên.”

Một mặt tâm trạng Hồ Lân đang rất phức tạp, không muốn đối mặt với Mân Nương; mặt khác hắn biết trong mấy ngày Lý Mân có kinh nguyệt rất dễ cáu gắt nên đã mơ hồ có ý đi tránh họa.

Lão Hòe nhìn hắn, trong mắt vừa mừng vừa lo: “Công tử, ngài muốn để Mân Nương tu tiên?”

Ngược lại, Lão Hòe cảm thấy quyết định này của công tử không tệ. Nếu Mân Nương tu tiên, cho dù không thành công cũng có khả năng kéo dài tuổi thọ!

Hồ Lân không đáp, thân ảnh hắn càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng biến mất trước mặt Lão Hòe.

Lão Hòe nghe được công tử có ý muốn để Mân Nương tu tiên, tâm trạng trở nên hăng hái vô cùng, lập tức cầm bọc gấm kia đi tìm Mân Nương.

*****

Thời tiết nắng ráo, mặt trời cuối xuân ấm áp chiếu trên người, khiến người ta không kìm được chỉ muốn ngủ.

Lão Hòe biết Lý Mân khi có tâm sự đều sẽ tới gần bờ sông để phơi nắng và ngủ nên hắn đi qua hậu viện, đi xuyên qua rừng cây, cuối cùng tìm được Lý Mân đang ở gần bờ sông.

Lý Mân không ngủ, nàng đang yên lặng ngồi trên bãi cỏ gần bờ sông, mắt nhìn những con thuyền qua lại trên sông Biện Thủy, không biết đang nghĩ gì.

Lão Hòe tới gần, ngồi xuống bên cạnh Lý Mân, sau đó đưa bọc gấm cho nàng.

Lý Mân không biết tại sao Lão Hòe lại đưa vật này cho nàng. Nàng nhận lấy bọc gấm, tiện tay mở ra nhìn. Bên trong là một chồng những xấp vải màu trắng có hình con nhộng. Lý Mân cầm lấy một cái, cẩn thận quan sát, phát hiện bên trong còn được lót bông vải trắng tinh mềm mại.

Nàng thấy kỳ lạ bèn hỏi Lão Hòe: “Tiểu Hòe ca ca, đây là cái gì?”

Lý Mân cởi nút buộc bao, Lão Hòe vừa liếc thấy trong bao là đồ vật sử dụng khi phụ nữ có kinh nguyệt, khuôn mặt lập tức đỏ như trái cà chua.

Hắn vội chối: “Cái này không phải của ta đưa cho muội, là của công tử đưa cho muội!”

Lý Mân thấy kỳ quái bèn hỏi: “Công tử cho ta cái này để làm gì?”

Lão Hòe cất bước muốn đi, vừa đi vừa nói: “Mân Nương, muội nhìn phía sau váy mình xem.”

Lý Mân đứng dậy, nàng nhìn bóng lưng Lão Hòe biến mất mới kéo váy nhìn xem phía sau nàng rốt cuộc có cái gì.

Khi nàng nhìn thấy vết máu kia, trước hết là ngỡ người, sau đó hiểu ra: có lẽ cái này chính là kinh nguyệt mà Đồng Hoa đã nói mỗi phụ nữ đều có!

Mặt Lý Mân lập tức đỏ bừng.

Nàng chạy về phòng mình, sau khi thay rửa thì bắt đầu nghiên cứu miếng vải dùng trong kỳ kinh nguyệt, rốt cuộc cũng hiểu ra không ít, vội lấy một miếng để lót.

Lý Mân thu dọn xong xuôi, nằm trên giường mới nghĩ đến: công tử có hành tung bí mật như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi sao lại biết kinh nguyệt nàng tới? Tại sao công tử lại có vải để dùng trong kỳ kinh nguyệt?

Cả buổi sáng hôm đó Lý Mân không ra khỏi phòng. Nàng ngồi trong phòng, lặn lội lại để nghiên cứu vải kinh nguyệt, cuối cùng cũng mô phỏng thành công, tạo ra được mấy miếng. Nàng vui vẻ phấn chấn, chuẩn bị khi nào có thời gian sẽ vào trấn để mua ít lụa trắng và bông vải, tiếp tục chế tạo để lần sau còn dùng.

Bởi vì nàng dồn hết tinh thần để nghiên cứu vải kinh nguyệt nên lần kinh nguyệt này, Lý Mân cũng không cáu giận nhiều, cũng không buồn bực nhiều. Những khó chịu và ưu tư đó dường như đều rời khỏi nàng.

Lần kinh nguyệt đầu tiên của Lý Mân rất ngắn, chỉ một ngày một đêm là hết, nhanh đến nỗi cháo táo đỏ bỏ máu mà Lão Hòe nấu cũng không có đất dụng võ.

Sau mấy ngày, Lý Mân nói với Lão Hòe nàng muốn vào trấn để mua ít vải vóc.

Vì công tử không có nhà nên Lão Hòe khẳng khái đòi đi theo. Thế là Lý Mân và Lão Hòe cùng đi vào trấn.

Sau khi vào trong trấn, Lý Mân cương quyết kéo Lão Hòe vào một tiệm nỳ mang đậm hương vị phương Bắc – nỳ văn thần.

Nguyễn Tinh và cha hắn đã cùng lên Biện Kinh từ sớm— hôm nay là ngày đăng kết quả, nếu lần này thi đậu, hắn sẽ có tư cách tham gia kỳ thi Châu vào tháng tám năm nay.

Đi xem kết quả về, hai cha con tuy vui mừng trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh như thường, cha đi trước, con đi sau, bước đi rất ung dung thong thả.

Trên đường nếu tình cờ gặp người quen, nếu người đó tiện thể hỏi Nguyễn phu tử (phu tử: thầy giáo) một câu: “Nguyễn phu tử, đi đâu đó?”

Nguyễn phu tử sẽ về rầu đáp: “Hôm nay là ngày đăng bảng của kỳ thi Hội trong phạm vi cai quản của Kinh Triệu Doãn, bi nhân (cách xưng khiêm tốn) mang khuyến tử (cách gọi con mình một cách khiêm tốn) đi xem kết quả.”

“Thì ra là thế a! Lệnh lang nhất định thi đậu!”

“Haiz, khuyến tử hồ thẹn, đăng bảng thứ mười tám, thứ hạng thật sự không được cao.”

Mọi người sùng sốt, nhao nhao chúc mừng.

“Lệnh lang thi đậu! Thật đáng chúc mừng a!”

“Chu choa, đúng là cha nào con nấy, tài giỏi như nhau a!”

...

Hai cha con chậm rãi đi trong lời khen tặng của mọi người.

Đến một ngã tư đường vắng vẻ, Nguyễn phu tử thấp giọng hỏi con trai: “Con kiếm mười lạng bạc báo danh từ chỗ nào vậy?”

Nguyễn Tinh thấp giọng đáp: “Là mượn của một đồng hương Thương Châu, chính là Mân Nương của nhà họ Lý đó.”

Nguyễn phu tử “À” một tiếng, một lát sau nói: “Trong tay nàng ta có không ít bạc?”

Nguyễn Tinh thấp giọng nói: “Có lẽ vậy.”

Nguyễn phu tử chậm rãi bước đi: “Kỳ thi Châu sắp tới cần hai mươi lạng bạc để báo danh, nhà ta cũng không trả nổi, con tiếp tục tiếp cận nàng ta, mượn cho được hai mươi lạng. Cho dù dùng hôn ước để lấy cũng không sao.”

Nguyễn Tinh kinh hãi: “Cha, trăm triệu lần không thể được.”

Nguyễn phu tử: “?”

Nguyễn Tinh: “Thân phận Mân Nương là nô tì, không xứng hợp với con a!”

Nguyễn phu tử liếc nhìn con trai: “Đồ ngốc! Ai bảo người cưới nàng ta thật? Cũng không phải mai mối theo lệnh của cha mẹ, chỉ có thể coi là tự ý ước định mà thôi!”

Nguyễn Tinh: “...Con đã rõ...”

Phía trước là một ngã tư đông người, Nguyễn Tinh liếc mắt thì thấy Lý Mân và Lão Hòe đang ở trong một tiệm mì, hai người đang cười nói.

Thiếu nữ Lý Mân xinh đẹp, răng trắng tinh, váy đỏ áo trắng, có một phong thái đặc biệt; thiếu niên Lão Hòe mày thanh mắt đẹp, mặc áo cánh mỏng màu đen, thanh tú dị thường.

Nguyễn Tinh nhìn cảnh bọn họ như vậy thấy không vừa mắt, đang muốn ra về không thấy rồi đi thì nghe cha hắt nhỏ giọng nói: “Kia không phải Mân Nương nhà họ Lý sao? Ta về trước, con qua chào hỏi đi.”

Nguyễn phu tử chấp tay sau lưng rồi đi.

Tuy trong lòng Nguyễn Tinh không thích nhưng vẫn ngẩng cao đầu, bước tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 78: Nguyễn Tinh Đấu Tranh

Đừng quên Lão Hòe cũng là một tiểu soái ca đó nha~

Lý Mân đang nói chuyện với Lão Hòe nên không thấy Nguyễn Tinh tới. Mỹ văn thần của nhà này rất ngon, làm ăn rất tốt, khách ngồi đầy trong quán, không có chỗ mà ngồi, nàng và Lão Hòe đành đợi bên ngoài, chờ cho người bên trong ra bớt.

Lúc này nàng và Lão Hòe đang thảo luận chuyện nhà nào nấu mỳ thơm nhất, dầu nhà ai đốt thơm nhất, mỳ bò tái nhà nào ngon nhất, ông chủ nhà nào giàu nhất, hai người nói chuyện rất vui vẻ, đến mức khoa chân múa tay.

Lão Hòe thấy Nguyễn Tinh đứng đối diện, hắt dưng tay đưng đưng ống tay áo Lý Mân, nhỏ giọng nhắc: “Mân Nương, đồng hương của muội đến kìa.”

Lý Mân ngẩng đầu nhìn, phát hiện đúng là Nguyễn Tinh, vội mỉm cười tiến tới chào hỏi: “Nguyễn Tinh, sao huynh lại ở đây?”

Vốn Nguyễn Tinh thấy Mân Nương tám chuyện với Lão Hòe, trong lòng đã không vui, hắt cảm thấy Mân Nương còn cố ý ra vẻ không nhìn thấy hắt, khiến hắt càng nổi giận. Hắt rất muốn phất ống tay áo bỏ đi, không đáp lời Mân Nương, nhưng hắt nghĩ đến hai mươi lạng bạc để thi Châu còn phải nhờ cậy nàng nên hắt cố kìm nén tức giận, nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng đáp: “Mân Nương, muội có rảnh không, ta có một tin tốt muốn nói cho muội.”

Mân Nương nhìn thấy Nguyễn Tinh thì lập tức nghĩ đến mười lăm lạng bạc mình cho hắt vay mà không ghi giấy nợ, trong lòng nàng tính toán làm thế nào để Nguyễn Tinh viết cho mình một cái, vậy là về tuổi cười trên mặt càng thêm xán lạn: “Chuyện tốt a, ta đương nhiên đang rảnh. Nhanh nói cho ta biết đi!”

Nguyễn Tinh thấy nàng cười với mình ngọt như vậy, lòng tự tin tăng lên, kiêu ngạo liếc Lão Hòe một cái, ý muốn bảo hắt tránh ra chỗ khác.

Lão Hòe thấy có người muốn đào tường công tử nhà mình, đương nhiên không để hắt được như ý, giả vờ không hiểu ánh mắt của Nguyễn Tinh, vẫn bám sát Lý Mân không rời.

Lúc đó tiểu nhị của tiệm mỳ ra mời đám Lý Mân vào trong.

Lão Hòe tươi cười nhìn Lý Mân, không nói gì.

Nguyễn Tinh cũng đang đói bụng, không muốn rời đi, chỉ chờ Lý Mân mời hắt.

Lý Mân nghĩ Nguyễn Tinh sẽ không dễ dàng tình nguyện viết giấy ghi nợ cho mình nên không muốn để hắt đi, liền cười nói: “Nguyễn Tinh cũng vào trong ăn bát mì đi.”

Nguyễn Tinh mỉm cười, khẽ gật đầu: “Mân Nương, muội đã khách khí như vậy, ngu huynh sao dám chối từ.”

Lời hắt vừa dứt, bụng đã phát ra tiếng “Ồng ọc”.

Lý Mân và Lão Hòe: “...”

Về mặt Nguyễn Tinh ngây thơ: “...Tiếng gì vậy?”

Mân Nương giả vờ cười ngốc, thay đổi đề tài nói chuyện: “Vào trong thôi! Vào trong thôi, ta đói đến mức bụng dán vào lưng rồi.”

Nguyễn Tinh: “...” Mân Nương ngơ ngác đang ám chỉ ta sao?

Lý Mân lúng túng gãi gãi mũi, đi đầu vào tiệm mỹ.

Lão Hòe đương nhiên bám sát nàng.

Da mặt Nguyễn Tinh thay đổi theo từng trường hợp khác nhau, ví dụ như trong chuyện xin com vay tiền, da mặt hắn sẽ hóa dày, có thể so sánh với tường thành Biện Kinh. Hắn tự nhận mình là thành phần trí thức, khi cần biểu hiện khí tiết và chí khí của bậc trí thức thì da mặt sẽ biến thành rất mỏng.

Bây giờ hắn đã thông qua cuộc thi Hội, đã trở thành một tú tài hàng thật giá thật, lúc này lại bị chọc quê trước mặt Mân Nương, đương nhiên là có chút then quá hóa giận. Hắn vốn nghĩ sẽ từ chối một cách khí khái, sau đó nghênh ngang rời đi để thể hiện phong độ của mình, nhưng trên người Lý Mân có bạc, hơn nữa lại có thể ăn không mất tiền, những việc đó đã ngăn trở bước chân hắn. Hắn dừng lại một chút, ngẩng đầu ưỡn ngực ra vẻ trầm ngâm, sau đó bước nhanh, vượt qua Lão Hòe để vào tiệm mỹ.

Bởi trước giờ vẫn là Lão Hòe mời com nên Lý Mân không khách khi kêu tiểu nhị trong tiệm: “Cho ba bát mỹ bò viên, có sủi cào, nhiều mỹ, trong đó có một chén cho thêm ớt tươi, thêm một bình rượu Tam Hoàng với ba cái chén.”

Tiểu nhị vâng dạ một tiếng.

Lý Mân nhìn Nguyễn Tinh: “Nguyễn Tinh, ngươi có muốn ăn thêm cái gì không?”

Đây là lần đầu Nguyễn Tinh vào ăn trong tiệm mỹ, đã sớm nhìn con cá chép lớn bằng gỗ treo trước quầy mà chảy nước miếng. Hắn nghe vậy vội nuốt nước miếng xuống: “Mân Nương, hay là gọi thêm một đĩa cá chép Hoàng Hà đi?”

Lý Mân nhìn Lão Hòe, trong mắt có ý hỏi thăm.

Lão Hòe khẽ gật đầu.

Lúc đó Lý Mân mới nói với tiểu nhị: “Lấy thêm một con cá chép Hoàng Hà, làm một bát canh cá chua cay.”

Tiệm mỹ này không chỉ có mỹ vẫn thần ngon mà canh cá chua cay cũng rất tuyệt. Trước kia Mân Nương đã từng tới cùng công tử, đã có ấn tượng rất sâu.

Nguyễn Tinh vừa nghe thế thì không hài lòng, hắn nghĩ hắn gọi cá cho mình là muốn ăn cá hấp, sao Lý Mân lại sửa thành canh cá chua cay?

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống.

Lão Hòe để ý thấy sắc mặt Nguyễn Tinh có vẻ không được vui, tâm tình của hắn lại tốt lên, chỉ hận không thể ậm ừ mấy khúc nhạc để biểu hiện sự vui vẻ của mình.

Lý Mân thấy mặt Nguyễn Tinh sầm xuống, nàng sợ hắn không viết giấy ghi nợ cho mình nên vội hỏi: “Nguyễn Tinh, ngươi không thích ăn cá sao? Vậy thì không gọi cá nữa nhé?”

Nguyễn Tinh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm ngồi ở chỗ đó, sau một lát mới nói: “Cá hấp cũng không tệ.”

“À ~” – Lý Mân hiểu ra, gọi tiểu nhị tới: “Cho chúng ta thêm một đĩa cá chép Hoàng Hà hấp.”

Mỹ vẫn thần với bò viên và rượu Tam Hoàng đã được bung tới.

Lý Mân đứng dậy, rót một chén rượu cho Lão Hòe, một chén cho Nguyễn Tinh, một chén cho bản thân, sau đó nói: “Chúng ta cứ ăn tự nhiên, đừng dè dặt a!”

Nói xong, nàng uống hết một chén rượu.

Rượu vừa vào bụng, mặt nàng đã hơi đỏ lên, trắng nõn hồng hào, vô cùng xinh đẹp.

Lão Hòe và Nguyễn Tinh cũng uống một hơi cạn sạch chén rượu của mình.

Nguyễn Tinh nhớ tới kế hoạch thông báo tin tốt cho nàng rồi tiến tới mượn thêm bạc của nàng, vội mỉm cười tiếp lời: “Mân Nương, muội đoán xem ta muốn nói cho muội tin tốt gì?”

Lý Mân đã sớm nhận ra Nguyễn Tinh có lòng hẹp hòi nên không cảm thấy hứng thú lắm với cái gọi là tin tốt của hắn, bởi vậy thuận miệng đáp: “Tin tốt gì

vậy? Nói ta nghe xem nào?”

Trên mặt Nguyễn Tinh tràn đầy kiêu ngạo: “Ta đã thông qua cuộc thi Hội, thân phận giờ đã là tú tài!”

Lý Mân: “... Chúc mừng, chúc mừng...”

Nàng không nghĩ ra tiếp theo nên nói cái gì, vừa lúc cá hấp và canh cá chua cay được bê tới, nàng vội chủ động múc cho Nguyễn Tinh một bát canh cá, múc cho Lão Hòe một bát, sau đó mới múc cho mình một bát.

Nguyễn Tinh vốn không thích vị chua cay, nhưng bây giờ được nếm canh cá mới thấy, thì ra vị của canh cá tươi thật ngon, chua cay vừa miệng, miếng thịt cá vừa vào miệng là tan, mùi vị tuyệt hảo, quả nhiên là ngon vô cùng, vì vậy nhanh chóng uống hết một bát canh cá.

Tuy hắn là người có da mặt dày, lại thích giả vờ đứng đắn, nên tuy muốn thêm một chén nhưng lại nghĩ đến mình bây giờ đường đường là một tú tài lại ngồi ăn cùng bàn với một nha hoàn và một nô tài, thật sự là si nhục đến vô văn nhã. Vì vậy hắn đành giả bộ làm cao, chờ Lão Hòe và Lý Mân hầu hạ hắn, muốn tỏ rõ thân phận tú tài của mình. (Kui: vừa dịch vừa khinh bỉ một vạn lần!)

Lý Mân vừa uống chút rượu, đầu óc hơi choáng váng nên không chú ý tới bát canh trống không của Nguyễn Tinh.

Tuy Lão Hòe thấy, nhưng cố ý ra vẻ không thấy.

Nguyễn Tinh đợi mãi, cuối cùng canh cá thơm ngon đã chiến thắng sĩ diện của hắn, lúc này hắn đành đặt đáng vẻ tú tài lão gia xuống, tự mình cầm thìa múc canh.

Bản thân hắn luôn coi khinh thân phận nô tì của Mân Nương nên không kìm được để lộ vẻ miệt thị Lý Mân, tuy cố gắng ra vẻ dịu dàng, nhưng ánh mắt đã tố cáo suy nghĩ của hắn.

Lý Mân không chú ý, nhưng Lão Hòe có thể nhìn ra.

Hắn chuẩn bị trở về rồi mách với công tử nhà mình, để công tử đề cao cảnh giác.

Sau khi ba người com no rượu say, khi trả tiền, Lý Mân biết Lão Hòe khao nên không hề vội vàng, hơn nữa cảm giác say đang dâng lên, toàn thân nàng có chút mềm nhũn, một tay di đi trên bàn, cặp mắt mông lung ngồi tại chỗ, chờ Lão Hòe tính tiền.

Lão Hòe muốn để Nguyễn Tinh làm trò cười cho thiên hạ nên cố ý ngồi một chỗ không động đậy, đợi Nguyễn Tinh bị cười nhạo.

Trên người Nguyễn Tinh còn khoảng hai, ba lạng bạc, chính là số bạc vay của Lý Mân để dứt lốt cho sai dịch trông thi còn thừa. Nhưng gia đình hắn có truyền thống đời đời không tiêu tiền để bao người khác, coi chuyện dùng tiền như vậy là chuyện chỉ có kẻ thô tục mới làm, bởi vậy hắn bình thản ngồi tại chỗ, thản nhiên chờ Lão Hòe hoặc Lý Mân trả tiền.

Lý Mân đợi một lúc, thấy kỳ quái bèn đẩy đẩy Lão Hòe: “Tiểu Hòe ca ca, trả tiền kìa.”

Lão Hòe khinh bỉ liếc Nguyễn Tinh, mỉm cười, sau đó lấy bạc ra trả tiền com.

Rời khỏi tiệm ăn, Nguyễn Tinh chấp tay sau lưng, thoải mái bỏ đi.

Lão Hòe đỡ Lý Mân đã hơi say, cảm thấy thật là khó: đỡ, công hay ôm đều không được a!

Hắn đang cuống quýt, chợt nghe thấy giọng công tử truyền tới từ bên trái: “Lão Hòe, để ta!”

Lão Hòe nhìn về phía bên trái, phát hiện công tử nhà mình mặc áo trắng cánh mỏng đang nghiêm mặt đứng một chỗ, hắn mừng như điên, vội nói: “Khấu kiến công tử!”

Hồ Lân đến trước mặt Lý Mân, khom người ngồi xuống, sau đó cõng Lý Mân trên lưng, đi băng băng về nhà.

Lão Hòe vui vẻ đi theo hắn, đến khi tới một chỗ vắng người mới không nhịn được lên tiếng hỏi: “Công tử, ngài đã lấy được bí tịch tu tiên rồi sao?”

Hồ Lân xóc lại cái mông của Lý Mân trên lưng, khẽ gật đầu.

Lão Hòe vui mừng: “Không phải tộc trưởng... sao hắn có thể đồng ý đưa bí tịch cho ngài?”

Hồ Lân: “Ta đập hắn một trận, đập đến khi hắn đồng ý.”

Lão Hòe: “... Công tử, dù sao tộc trưởng vẫn là đại ca của ngài a...”

Hồ Lân liếc hắn: “Mặc kệ là ai, còn cản trở ta thì lần sau còn đập tiếp.”

Lão Hòe: “...”

Lý Mân đã say hẳn, mê man nằm trên lưng Hồ Lân, miệng nàng áp vào gáy hắn, cảm giác thật ấm áp mềm mại, khiến Hồ Lân không thể không tưởng tượng xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 79: Mân Nương Lớn Lên

Lân môi Lý Mân mềm mại, nóng nóng, mỗi lần vô ý đụng chạm đều khiến lông tơ toàn thân Hồ Lân dựng đứng, tê dại khó nhin như bị điện giật. Thân thể Hồ Lân sắp có phản ứng, hắn vội ra sức kiềm chế loại phản ứng ngoài ý muốn này.

Về đến nhà, hắn cõng Lý Mân vào phòng ngủ ở lầu một của nàng.

Sau khi đặt Lý Mân lên giường, Hồ Lân đứng trước giường, ngắm nhìn Lý Mân đang ngủ say không biết trời đất.

Tuy Lý Mân đã mười ba tuổi, nhưng đáng người vẫn như bé gái, mảnh mai bé nhỏ, tay chân thon dài xòe ra trên giường, trông thật non nớt.

Hồ Lân nhìn Lý Mân non nớt như vậy, dục vọng trong lòng đã sớm bay đến đâu đâu.

Hắn yêu nàng, hơn nữa cũng đã làm mấy đời vợ chồng thực sự với nàng, có ham muốn đối với nữ nhân của mình là chuyện bình thường. Khi hắn ngủ trên giường cũng sẽ nhớ Mân Nương, nhớ thân thể của nàng. Nhưng một khi nhìn thấy thân thể ngây thơ như trẻ em của nàng, trong lòng hắn chỉ còn lại bất đắc dĩ, dục vọng đã sớm không cánh mà bay.

Hồ Lân đắp thêm chăn giúp Lý Mân, nhìn nàng chăm chú hồi lâu, sau khi xác định đã khắc ghi hình ảnh non nớt của nàng vào trong lòng mới xoay người rời đi.

Hắn chuẩn bị bế quan tu luyện hai năm, đợi đến khi Mân Nương trưởng thành mới ra ngoài, đến lúc đó xác định lại lần nữa tình cảm của mình với nàng rốt cuộc là tình yêu hay tình thân, cũng là để bản thân hắn không trở thành loài thú động tình, trong đầu chỉ luôn nghĩ đến Mân Nương.

Hồ Lân đứng trên bậc thang, nhìn Lão Hòe đứng phía dưới, dặn dò: “Lão Hòe, ta bế quan tu luyện hai năm, trong thời gian đó ngươi tiếp tục dạy chữ cho Mân Nương, sau đó bắt đầu hướng dẫn nàng tu luyện theo điển tịch của núi Thanh Khâu chúng ta.”

Hắn đưa cho Lão Hòe xấp điển tịch cướp được từ tộc hồ ly ở núi Thanh Khâu: “Bản thân ngươi cũng tu luyện đi.”

Nói xong, Hồ Lân xoay người đi vào phòng mình.

Khi Lý Mân tỉnh lại, phát hiện không thấy công tử đâu, hơn nữa tiểu hồ ly cũng biến mất.

Nàng buồn bã vô cùng, nhưng Lão Hòe độc ác không những không hiểu nỗi bi thương của nàng mà còn ngày ngày bắt nàng đọc sách viết chữ.

Đến khi Lý Mân đã học được kha khá chữ, Lão Hòe đưa cho nàng vài cuốn sách kỳ quái để nàng đọc. Lý Mân nhìn thấy trong sách nào là “Cảm ứng thiên địa”, “Âm dương kết hợp”, linh tinh lang tang toàn những thứ tâm linh khó hiểu bèn không có hứng thú.

Nhưng Lão Hòe nhiệt tình vô cùng, nàng không dám nói không thích, chỉ đành nói với hắn là nàng muốn tới bên bờ sông để tự mình nghiên cứu.

Lão Hòe lý giải chữ ‘tự mình nghiên cứu’ của nàng thành nàng rất có tư chất tu tiên, bèn đồng ý.

Lý Mân tới bên bờ sông Biện Thủy, ngồi xuống bãi cỏ.

Bãi cỏ bên bờ sông này được nhiều nắng chiếu, cỏ xanh phát triển tươi tốt vô cùng, có màu xanh bóng, hơn nữa vừa dày vừa mềm, giống như một lớp thảm lớn màu xanh.

Nàng lấy ra cuốn “Thanh Khâu Thái Thượng Kinh” mà Lão Hòe đưa cho, uể oải đọc.

Ánh mặt trời cuối xuân ấm áp chiếu lên người Lý Mân, cực kỳ thoải mái. Nàng còn chưa đọc được một trang đã ngã xuống thảm cỏ rồi ngủ mất.

Mấy hôm sau, Lão Hòe kiểm tra việc học của Lý Mân, lúc đó mới phát hiện nàng chưa học được chút gì.

Hắn đã rút ra kinh nghiệm xương máu, từ đó bắt đầu bắt Lý Mân học trong thư phòng, mỗi ngày đều bắt nàng đi theo mình để học tập phương pháp hít thở.

Lý Mân thực sự ghét học mấy cái này, cực kỳ không muốn học, cho dù thân nàng ở tại thư phòng thì cũng như ‘thân bên quân Tào, lòng bên quân Hán’. Nàng thường hí hóp mắt thăm dò Lão Hòe, đợi hần tiến vào trạng thái nhập định sẽ chạy ra ngoài chơi.

Khi Lão Hòe tỉnh lại từ trạng thái nhập định, không thấy Lý Mân đâu bèn vội chạy đi tìm.

Tìm được Lý Mân rồi, Lão Hòe phần nộ tràn ngập trong lòng, đang muốn răn dạy nàng một chút thì lại thấy nàng dùng đôi mắt long lanh nước để nhìn hần, đáng vẻ đáng thương giống như nai con. Cõi lòng phần nộ của hần lập tức ‘Xi’ một cái biến mất sạch, chỉ đành khoát tay áo: “Ài, thôi, Mân Nương muội muốn làm gì thì làm.”

Thời gian dần trôi, chẳng mấy chốc mùa thu đã trở lại nhân gian.

Nguyễn Tinh muốn tham gia thi Châu, lần này cần hai mươi lạng bạc để báo danh.

Hần chọn một lúc rảnh rồi để đến nhà họ Hồ tìm Lý Mân mượn bạc.

Lão Hòe đột nhiên bùng dậy ý chí chiến đấu, đang bắt nàng ngồi đọc và niệm kinh, niệm đến mức nàng sắp phát rồ. Nàng nghe thấy tiếng Nguyễn Tinh gọi cửa bên ngoài thì như mở cờ trong bụng, chạy ra như một làn khói.

Đã thất bại vô số lần, Lão Hòe nhìn bóng lưng nàng đi xa dần: “...” Công tử, Lão Hòe thực có lỗi với người a!

Lý Mân sợ Lão Hòe lại bắt nàng đi niệm thần chú nên đưa Nguyễn Tinh vào hậu viện, vừa cùng nhau đi dạo trong rừng cây ngô đồng, vừa nói chuyện phiếm. Trong cùng lúc, nàng vừa phải mắt nhìn sáu đường, vừa phải tai nghe tám hướng, cẩn thận để ý tung tích của Lão Hòe, chỉ sợ Lão Hòe đã ép nàng niệm kinh đến sắp phát điên bất trở về.

Cảnh sắc mùa thu ngày càng rõ ràng, lá cây ngô đồng vốn xanh mon mơn đã ngả vàng, gió thu thổi qua khiến từng chiếc lá rơi xuống, ngẫu nhiên rớt trúng đầu Lý Mân, khiến nàng giật mình, nhảy dựng lên, mắt liếc loạn xung quanh.

Nguyễn Tinh không chú ý tới vẻ khác thường của Lý Mân, hần đang nghĩ phải nói gì để vay bạc.

“Mân Nương, hơn mười ngày nữa ta phải đi Biện Kinh để tham gia kỳ thi Châu.”

“A? Àaa!” – Lý Mân kéo dài giọng đáp.

Nguyễn Tinh thấy thái độ như không có chuyện gì của nàng, bèn tiếp tục cố gắng: “Mân Nương, nếu lần này ta thông qua kỳ thi Châu, từ nay về sau thân phận chính là Cừ nhân lão gia!”

“Vậy sao? Tốt quá!” – Lý Mân tiếp tục nhìn Đông ngó Tây.

Nguyễn Tinh cau mày nhìn đôi mắt như nước hồ thu đang đảo xung quanh của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy khinh bỉ, cảm thấy nàng rất không đứng đắn. Hần bèn nhấn mạnh hơn: “Nhưng vì triều đình đang thiếu tiền nên bạc để báo danh còn đắt hơn kỳ thi Hội.”

“Vậy sao? Như thế không tốt lắm thì phải?” – Lý Mân tiếp tục tư tưởng không tập trung.

Nguyễn Tinh hít sâu một hơi: Lý Mân đã muốn giả ngu, hần đành nói thẳng: “Mân Nương, muội có hai mươi lạng bạc không?”

Lần này Lý Mân rốt cuộc đã tập trung hơn, cặp mắt trong như nước hồ thu nhìn hần: “Hả?”

Về mặt Nguyễn Tinh nghiêm túc: “Ta muốn mượn của muội hai mươi lạng bạc.”

Cuối cùng Lý Mân cũng tiêu hóa xong lời yêu cầu của Nguyễn Tinh, nàng không khỏi trợn mắt há mồm: người đâu mà hiếm có vậy nè? Ngươi mượn ta mười lăm lạng bạc còn chưa trả, đến giờ còn chưa ký giấy vay nợ, bây giờ lại còn ngang nhiên đến vay thêm hai mươi lạng nữa? Đừng nói ta không có hai mươi lạng bạc này, cho dù ta có, ta phải là thánh mẫu đến mức nào mới có thể cho ngươi vay?”

Nguyễn Tinh thấy nàng không đáp, nhú mày nói: “Mân Nương, muội đối tốt với ta, ta biết, tương lai ta sẽ không phụ bạc muội, tuy vị trí chính thể không dám hứa, nhưng vị trí tiểu thiếp nhất định để trống cho muội!”

Lý Mân: “...” Đây là lời của con người sao?

Nàng xoay người, đứng đối diện Nguyễn Tinh, về mặt nghiêm túc hỏi hần: “Nguyễn Tinh, mười lăm lạng bạc ngươi vay của ta đâu?”

Nguyễn Tinh như không nghe thấy, ông nói gà bà nói vịt: “Phu nhân tương lai của ta chắc chắn sẽ có xuất thân danh môn, hiền lương thực đức, chỉ cần muội hầu hạ cho tốt, ta nghĩ nàng sẽ không làm khó muội...”

Lý Mân: “...Ngươi mau cắt cho ta!”

Nàng dồn sức đá Nguyễn Tinh một cái, xoay người chạy đi.

Chạy được một lúc, Lý Mân mới phát hiện mắt mình hơi ướt – nàng vốn cho rằng nàng không để ý, thì ra nàng vẫn hơi để ý.

Nguyễn Tinh oán hận nhìn bóng lưng Lý Mân, căm giận vô cùng: Lý Mân nguoi giỏi lắm, có thể vì vốn vẹn hai mươi lạng bạc mà phụ bạc tấm chân tình của ta, ta nhất định sẽ báo thù! Nhất định!

Hắn xoay người, phẩy tay áo bỏ đi, toàn thân tràn ngập oán hận.

*****

Hai năm sau, một đêm mưa đầu mùa xuân, mưa xuân rơi rả rích, tiết xuân se lạnh, trong gian phòng ngủ tối om của Lý Mân bỗng có thêm một bóng người cao lớn tự bao giờ, đang đứng ở đầu giường ngắm nàng say ngủ.

Vì trời lạnh nên Lý Mân ngủ trong chăn ấm rất say, trong miệng còn lẩm bầm ‘Duyên Du Kinh’ mà Lão Hòe bắt nàng học. Sau khi trải qua vô số lần ép nàng tu tiên thất bại, Lão Hòe đã rút ra kinh nghiệm xương máu. Để công tử không phạt hắn, hắn quyết chí ép Mân Nương đọc thuộc bí kíp tu tiên của núi Thanh Khâu.

Dưới sự đẩy dọa của hắn, ngay cả trong mơ, Lý Mân cũng lẩm bầm lời kinh văn.

Thấy Mân Nương đọc thuộc lòng, Hồ Lân nhin không được bật cười: thật là cô bé ngốc.

Lúc này, Lý Mân đập tung chăn, hơn nửa người lộ ra ngoài.

Hồ Lân nghĩ thời tiết khá lạnh nên muốn kéo chăn giúp nàng.

Một phần chăn bị Lý Mân đè dưới người, hắn kéo như vậy khiến nàng bị đánh thức.

Lý Mân đang lơ mơ đột nhiên mở to mắt nhìn Hồ Lân.

Nàng dường như không dám tin, dùng sức dụi mắt, sau đó mới tin chuyện mình thấy trước mắt.

“Công tử? Là ngài đó sao? Đúng là ngài rồi!” – nàng đột nhiên nhảy lên, tay chân thon dài giống như vòi bạch tuộc quần lên người Hồ Lân, giọng nói nghẹn ngào: “Công tử, cuối cùng ngài đã về rồi! Ngài không ở nhà, Lão Hòe sắp đẩy dọa ta đến chết rồi!”

Nàng đã mười lăm tuổi, dậy thì rất tốt, lúc này chỉ mặc bộ áo ngủ mỏng manh, hai khối mềm mại trước ngực dính sát vào Hồ Lân, cọ tới cọ lui theo động tác của nàng, dẫn đến hậu quả tất yếu là: Hồ Lân lần đầu có phản ứng sau mấy trăm năm chờ đợi. .

Hắn cực kỳ lúng túng, đành phải đứng yên một chỗ, mặc cho Lý Mân quấy rối.

Lý Mân vừa nhìn thấy hắn thì nhớ đến khi công tử dạy nàng đọc sách dịu dàng bao nhiêu, mà Lão Hòe ép tụng kinh thì hung hãn bao nhiêu. Cứ so sánh như vậy, vì thế khi nàng vừa gặp được Hồ Lân thì giống như đứa trẻ bị bắt nạt gặp được mẹ ruột, thấy mình đáng thương vô cùng, hơn nữa tự nhiên lại thấy vui sướng, do vậy hành động mới nhiệt tình như thế.

Khi nổi vui mừng của nàng rút bớt, nàng mới phát hiện dưới bụng công tử có một đồ vật to lớn cứng rắn đang cách một lớp vải chọc vào người nàng.

Lý Mân: “...”

Hồ Lân: “..Mân Nương, muội buông ta ra trước đã...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 80: Ngủ Với Người

Vì có Đồng Hoa cô nương sắp lấy chồng cứ bám riết không tha, ngày ngày ‘phổ cập giáo dục’, đương nhiên Lý Mân biết đây là cái gì. Nàng ngượng ngừng buông tứ chi đang quần trên người Hồ Lân ra, sau đó cẩn thận đi vòng, tránh nơi đang ngẩng cao đầu của hắn, đứng tại chỗ. Mắt nàng hết nhìn Đồng lại ngó Tây nhưng không dám nhìn Hồ Lân; tay nàng sờ tóc, gãi mũi, nhưng vẫn giữ một khoảng cách với hắn.

Hồ Lân cũng rất lúng túng, hắn yên lặng lùi về sau một bước, xoay người kéo then cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Lý Mân nhìn theo bóng lưng thon dài của hắn dần biến mất, cảm thấy có chút kỳ lạ. Nàng gãi đầu, đóng cửa, cài then, chuẩn bị đi ngủ tiếp.

Nhưng chính lúc đó, trong đầu Lý Mân bỗng vụt sáng, nàng nghĩ ra rồi — công tử vào được trong phòng nàng, nhưng cửa phòng nàng có cài then mà!

Chẳng lẽ công tử là thần tiên? Nàng nghĩ đến đồng kính sách mà hai năm qua Lão Hòe bắt nàng niệm cũng như các cách hít thở linh khí, Lý Mân có thể mơ hồ xác định – công tử là thần tiên!

Cứ nghĩ đến vừa rồi thần tiên bị mình ôm, thân thể thần tiên lại vẫn có phản ứng giống người phàm, Lý Mân bỗng cảm thấy có chút đắc ý nho nhỏ — công tử xinh đẹp như vậy, lại còn là thần tiên nhưng vẫn thích ta đến vậy!

Lý Mân ôm cõilồng nhảy nhót của thiếu nữ nằm trên giường, trái tim bỗng đập nhanh hơn ‘thình thịch thình thịch’, mặt đỏ như áng mây hồng. Nàng suy nghĩ lan man nửa ngày mới nhớ tới lời Đồng Hoa dạy nàng: “Tất cả đàn ông đều là loại dùng nửa người dưới để suy nghĩ, chỉ cần là nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, bọn hán tuyệt đối sẽ không thể ôm trong lòng mà không loạn!”

Cứ nghĩ vậy, Lý Mân lại bắt đầu thấy uể oải: chẳng lẽ công tử cũng chỉ là nam tử bình thường bị cô nương trẻ tuổi ôm lấy nên mới có phản ứng, chứ không phải vì có tình cảm với ta?

Nhưng mặc kệ nàng tự khuyên bảo bản thân thế nào, cứ nghĩ đến công tử là trái tim nàng lại đập loạn, hô hấp dồn dập, linh hồn bé nhỏ như đang tung bay..

Lý Mân cảm thấy kỳ lạ: ta bị sao thế này? Trước kia khi gặp công tử chỉ cảm thấy công tử rất xinh đẹp, hôm nay ta làm sao thế này, sao giống ‘thiếu nữ hoài xuân’ mà Đồng Hoa đã nói vậy?

Sáng sớm hôm sau, Lão Hòe vừa nhìn thấy Hồ Lâm thì lập tức quỳ xuống đất, ôm bắp đùi hán, khóc lóc kể lể: “Công tử a, cuối cùng ngài đã về! Ngài giao cho Lão Hòe nhiệm vụ khó quá, khó chết Lão Hòe! Ta để Mân Nương lại cho ngài đó, ngài tự dạy nàng đi...”

Hồ Lâm: “...” Có cần khoa trương như vậy không? Mân Nương và Lão Hòe đều khóc lóc thảm thiết như vậy?

Mân Nương vừa tới thì thấy Lão Hòe đang ôm bắp đùi Hồ Lâm, cảm thấy hán rất đáng đời, trong lòng thì vui mừng vì tối hôm trước đã lên giờ trò với mấy hộp thuốc bôi mắt của Lão Hòe.

Lão Hòe ôm đùi Hồ Lâm tiếp tục kể khổ, cuối cùng khiến Hồ Lâm phiền muộn chết.

Hồ Lâm tung một cước đá bay Lão Hòe, vẫy tay gọi Mân Nương: “Tới đây.”

Lão Hòe ngồi trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng tội nghiệp nhìn theo bóng lưng của Lý Mân và công tử: “...” Công tử sao lại nhẫn tâm với ta như vậy a, ta bị Mân Nương chà đạp suốt hai năm trời đó...

Hồ Lâm: “Lão Hòe, còn không mau đi theo?”

Lão Hòe: “...” $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$, cong mông đi theo.

Đến gian phòng trên lầu của Hồ Lâm, hán kéo tay Mân Nương, ngưng thần để cảm nhận một chút, phát hiện nàng vẫn không có chút tu vi nào. Hán trừng mắt với Lão Hòe, Lão Hòe vô tội giang tay: “Công tử, không thể trách ta được!”

Trước kia Lý Mân còn nhỏ, nên không cảm thấy hứng thú với hán.

Nhưng bây giờ nàng đã là thiếu nữ, từ đêm qua khi nhìn thấy công tử, trái tim nàng đã bắt đầu đập loạn.

Bây giờ Lão Hòe tố cáo nàng như vậy, nàng vừa lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của công tử, vừa tìm lời để ngang nhiên phản bác: “Thánh nhân có nói, làm việc phải hợp với năng lực! Ta vốn không có chút hứng thú đối với những kinh văn, phương pháp hít thở và tu luyện nội lực đó, cũng không có tài năng thiên phú, vì sao cứ ép ta phải học?”

Hồ Lâm nhìn nàng chăm chú: “Mân Nương, học những cái này có thể kéo dài tuổi thọ, muội không muốn học sao?”

Lý Mân lắc lắc đầu.

Giọng điệu Hồ Lâm trở nên nghiêm trọng: “Mân Nương, điều này có liên quan đến cả cuộc đời muội, muội nghĩ lại đi, quả thật không muốn học?”

Trời sinh Lý Mân đã ghét mấy thứ đó, nàng nghĩ kỹ rồi khẽ gật đầu: “Không muốn học.”

Hồ Lâm không nói gì nữa.

Hán tính toán trong lòng, chờ Mân Nương lớn thêm chút nữa rồi thử lại.

“Các người đi ra đi, ta muốn nghỉ một lát” – hán rũ mắt, ra lệnh đuổi khách với Lão Hòe và Lý Mân.

Mân Nương đã đi theo Lão Hòe nhưng rồi lại thò đầu vào hỏi: “Công tử, người có thấy tiểu hồ ly của ta đâu không?”

Hồ Lâm dụi dằm nhìn nàng: “Đến lúc trở về thì nó sẽ trở về.”

Lý Mân không nhận được tin tức của tiểu hồ ly, trong lòng cảm thấy buồn bã, âm ỉ rồi đi.

Sáng hôm sau, Hồ Lân dậy rất sớm, đang hướng dẫn lời chú gọi sấm sét trong bí tịch cho Lão Hòe trong rừng cây ngô đồng thì thấy Mân Nương đang đi tới từ xa. Hồ Lân thuận miệng bảo Lão Hòe tránh đi, một mình ở lại chờ Lý Mân.

Hôm ấy dường như Lý Mân có chút khác ngày thường, trên đầu búi hai búi tóc, trên người mặc áo váy vàng nhạt thêu hoa nhài trắng, cặp mắt trong suốt, môi đỏ tươi ướt át, từ từ đi đến trước mặt hắn.

Chờ đến khi nàng tới gần, Hồ Lân mới ý thức được, Lý Mân đã lớn rồi. Thân hình nàng thon thả, ngực nhô cao, eo nhỏ, chân dài, khuôn mặt xinh xắn, đứng ở chỗ ấy như bông hoa nhài khẽ rung rinh trong gió xuân, xinh đẹp không gì sánh được.

Hồ Lân cảm thấy cổ họng mình khô khốc, vội chuyển tầm mắt đến chỗ khác.

Hôm nay Lý Mân có tình trạng điểm, bản thân nàng cảm thấy cũng không tệ, sau đó mới yếu đuối bước ra khỏi phòng, ý muốn nhấn mạnh thêm sự tồn tại của mình trước mặt công tử.

Nhưng khi công tử thấy nàng rồi lại cố ý nhìn đi chỗ khác, không muốn nhìn nàng nữa. Trong lòng Lý Mân hơi chán nản, cúi đầu không nói.

Hồ Lân chờ nàng mở miệng, nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy nàng nói gì, hắn không nhìn được liếc nàng thì phát hiện Lý Mân đang im lặng cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Từ góc độ của hắn nhìn thì vừa vặn thấy hai gò tuyết trắng như ẩn như hiện dưới chiếc yếm màu tím bên trong vạt áo thêu hoa nhài của nàng...

Lý Mân thấy công tử không nói gì, nàng ngẩng đầu nhìn thì thấy công tử đang dùng ống tay áo che mặt, vội hỏi: “Công tử, ngài bị sao vậy?”

Hồ Lân lúng túng khác thường, xoay người muốn rời đi, Lý Mân lại giữ chặt ống tay áo hắn: “Công tử, ngài bị sao vậy? Để ta nhìn xem—”

Nàng không thể nói hết câu khi ống tay áo Hồ Lân được kéo xuống — Công tử đang chảy máu mũi...

Là một người đàn ông khỏe mạnh đã cầm dục mấy trăm năm, tuy Hồ Lân cảm thấy chuyện hắn chảy máu mũi trước meo meo của Mân Nương là chuyện hết sức bình thường, nhưng bị nàng phát hiện lại là một chuyện khác. Hắn dùng ống tay áo cố sức chà lau máu mũi đang phun trào, quay người muốn đi.

Giọng nói yếu ớt của Lý Mân truyền tới từ phía sau hắn: “Công tử.. Thật ra.. Thật ra..”

Dường như nàng không nói hết câu được.

Bước chân Hồ Lân không ngừng lại, bước nhanh về phía tòa nhà của mình.

Lý Mân đột nhiên to gan, lớn tiếng nói: “Công tử, thật ra Mân Nương có thể đi ngủ với ngài!”

Suy nghĩ của nàng rất đơn giản, công tử cho nàng được hưởng cơm ngon áo đẹp trong nhiều năm như vậy, chuyện nàng đi ngủ với công tử, giúp hắn giải quyết vấn đề sinh lý là chuyện nên làm a, hơn nữa — nàng thích công tử! Cực kỳ thích, đã thích từ rất lâu, rất lâu rồi!

Nàng không thích Nguyễn Tinh thanh tú.

Nàng không thích Lão Hòe đáng yêu.

Bởi vì nàng thích hắn, công tử dịu dàng của nàng.

Hồ Lân đột ngột xoay người, cặp mắt xinh đẹp sâu thẳm nhìn nàng: “Mân Nương, nàng đồng ý đi ngủ với ta?”

Mân Nương gắng sức khẽ gật đầu.

Khóe môi Hồ Lân ẩn chứa một tia cười lạnh: “Nàng biết đi ngủ với ta có nghĩa là gì sao?”

“Ta biết!” — về mặt Lý Mân kiên quyết.

“Cho dù ta không phải là người, nàng cũng đồng ý?” — Hồ Lân nhìn mắt nàng không chớp mắt, rất sợ nhìn thấy một tia do dự hiện ra trong mắt nàng.

Lý Mân tiếp tục khẽ gật đầu. Vốn nàng cũng cảm thấy công tử không phải người phạm, là thần tiên trên trời thì giống hơn.

“Vậy được, nàng đi theo ta!” — Hồ Lân bước tới, kéo tay Lý Mân về phía tòa nhà.

Lý Mân không ngờ công tử lại thẳng thắn như vậy, nàng cảm thấy hơi thẹn, cho dù da mặt có dày như tường thành Biện Kinh cũng không thể không đỏ lên.

Đến gian phòng trên lầu hai của mình, Hồ Lân buông tay Lý Mân, đứng đối diện với nàng.

Lý Mân chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, công tử đã biến mất, tiểu hồ ly của nàng xuất hiện ở vị trí của công tử lúc này.

Phản xạ của nàng chậm chạp: “Trời ơi, tiểu hồ ly!”

Lý Mân kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó bế tiểu hồ ly lên, hôn vài cái lên miệng nó, sau đó vuốt bộ lông mềm mại trên người tiểu hồ ly vài cái, hôn ‘chụt chụt chụt’ mấy cái nữa, sau đó mới phục hồi tinh thần: Tiểu hồ ly là công tử?

Cặp mắt trong như nước của Lý Mân nhìn tiểu hồ ly, đối diện với cặp mắt xanh như ngọc của hắn.

“Thì ra, tiểu hồ ly chính là công tử...” – Lý Mân lẩm bẩm – “Vậy không phải ta đã cùng ngủ với công tử từ lâu rồi sao...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 81: Quyết Tâm Trong Đêm

Tiểu hồ ly: “...” Hai cái ‘cùng ngủ’ đó giống nhau sao? Cặp mắt xanh như ngọc của tiểu hồ ly nhìn Mân Nương không chớp, muốn xem phản ứng của nàng ra sao.

Vì sợ Mân Nương bị nguyên hình của mình dọa chết như ở kiếp trước nên những năm qua, hắn cố tình để lộ rất nhiều sơ hở, muốn nàng từng bước thích ứng với thân phận của mình.

Nhìn tình cảnh bây giờ, sợ là Mân Nương đã sớm đoán ra thân phận của hắn, chỉ là không nói ra mà thôi.

Nhưng không biết câu “Mân Nương có thể đi ngủ cùng ngài” kia còn hiệu lực hay không...

Lý Mân vừa trông thấy tiểu hồ ly thì vui sướng vạn phần, sau khi âu yếm một hồi, dù nàng có là đại ngọc thì bị cặp mắt hồ ly sáng ngời có hồn nhìn không chớp như vậy cũng không bình tĩnh nổi.

Nàng vốn nghĩ công tử là thần tiên trên trời trong truyền thuyết, nghĩ thần tiên cũng là người tu luyện mới đắc đạo, bản chất vẫn là người, dù nàng có bị công tử ‘ây ầy’ cũng không sao — không phải Mân Nương dễ dãi, nhưng ở Đại Tổng này ai cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhà nào nuôi nha hoàn, chỉ cần không quá xấu và không có bệnh kín thì cuối cùng đều trở thành công cụ âm giương cho nam chủ nhân, nhất là đối với những nam chủ nhân chưa có thê tử.

Công tử chưa thành thân nên Lý Mân và bọn Đồng Hoa đều cho rằng nàng sớm muộn cũng là người của Hồ công tử. Hơn nữa Lý Mân cũng thích công tử, nên mới có một màn thổ lộ mạnh dạn thế kia.

Nhưng sau khi nhìn thấy nguyên hình của công tử, nàng mới biết công tử chính là tiểu hồ ly. Lý Mân không sợ hãi, chỉ là nghĩ đến việc mình lên giường cùng một tiểu hồ ly thì cảm giác là lạ — nàng có thể ôm tiểu hồ ly vào trong ngực chơi, nhưng còn chuyện thị tẩm... Tiểu hồ ly nhỏ như vậy, ‘chìm nhỏ’ của hắn chẳng phải còn nhỏ hơn sao, có khi nhỏ đến mức không thể nhìn thấy nữa kia. Đồng Hoa nói với nàng, tuy ‘chìm nhỏ’ của đàn ông được kêu là ‘nhỏ’ nhưng nếu quá nhỏ thì cuộc sống sau này sẽ không có ‘phúc’. Tục ngữ có câu: lớn thì sống tốt, sống tốt thì lớn... (ý nghĩ của Mân Nương bắt đầu lệch đến đâu đâu...)

Nghĩ đến đó, Lý Mân không dám nhìn vào mắt tiểu hồ ly nữa. Nàng ôm tiểu hồ ly ra khỏi phòng công tử.

Tiểu hồ ly nho nhỏ, mềm mại, còn thơm thơm, ấm áp cuộn trong lòng nàng. Lý Mân thật sự không thể liên hệ tiểu hồ ly mềm mại như vậy với công tử điệu dàng lại thanh lãnh. Vì vậy, dù đã biết công tử chính là tiểu hồ ly, nàng vẫn ôm tiểu hồ ly để xuống lầu — không hiểu sao nàng cảm thấy ngọt ngào khi ở trong phòng công tử.

Tiểu hồ ly cuộn người trước ngực nàng, nhẹ nhàng ngửi hương thơm trên người nàng. Khi hắn hóa thành người luôn cố tình tạo cảm giác xa cách nên Mân Nương cũng không thân thiết lắm với hắn; nhưng một khi đã biến thành tiểu hồ ly, nàng sẽ yêu thương, sủng ái hắn ra mặt.

Bởi vậy, Hồ Lân nguyện ý hóa thành tiểu hồ ly.

Vốn tiểu hồ ly còn có chút giận dữ trong lòng nên không để ý thấy Mân Nương chỉ mặc bộ áo mùa xuân khá mỏng. Hắn rúc vào trước ngực nàng, vừa lúc đụng chạm trực tiếp với hai gò tuyết trắng bên trong cái yếm, máu mũi lại lần nữa trào dâng...

Tiểu hồ ly bình tĩnh chùi máu mũi.

Lần này hắn nhất định sẽ để Lý Mân chủ động thổ lộ tình yêu với hắn!

Đây là cổ chấp duy nhất trong mấy trăm năm qua của hần!

Lúc đó Mân Nương đã ôm tiểu hồ ly vào trong rừng cây ngô đồng, bước chân hướng về phía bờ sông Biện Thủy. Nàng vừa đi vừa vuốt ve tiểu hồ ly, thấp giọng nói chuyện với hần: “Tiểu hồ ly, ta mang người đến nơi mà ta thích nhất. Mỗi lần Lão Hòe ép ta niệm kinh văn, ta đều trốn đến đây để giả vờ đang học thuộc lòng, nhưng thực ra ta tới đây để ngủ. . .”

Lý Mân ôm tiểu hồ ly nằm trên bãi cỏ hơi dốc trên bờ sông Biện Thủy, vừa phơi nắng vừa nghỉ ngơi.

Nàng là một cô gái bình thường, lại bị bạn thân Đồng Hoa ‘phổ cập giáo dục’ rất nhiều ‘bí mật phòng the’. Tuy nàng thích công tử, đã thổ lộ rồi, cũng đã biết công tử có thể hóa thành tiểu hồ ly, biết hần đang đợi quyết định của nàng, nhưng nàng vẫn phân vân do dự. Giờ đây, nàng không chỉ nghĩ đến vấn đề kích thích ‘con gà nhỏ’ của tiểu hồ ly mà còn nghĩ về vấn đề nhân thú, sinh hạ đời sau.

Lý Mân đã nghĩ đến tương lai nếu mang thai với công tử, không biết sẽ sinh ra một tiểu hồ ly hay một em bé loài người, hay là nửa người nửa hồ ly. . .

Nghĩ mãi nhưng không ra đáp án, Lý Mân quyết định nằm yên, dần ngủ thiếp đi dưới ánh nắng mặt trời cuối xuân.

Tiểu hồ ly đợi mãi mà không được nghe câu trả lời, hần suy tính được mất rất lâu, cuối cùng phát hiện Lý Mân đã ngủ rồi. Hần không khỏi tức giận, há miệng cắn hạt nhỏ nhô lên dưới lớp áo yếm của nàng.

Lý Mân đang ngủ ngon, mơ thấy công tử ngọc thụ lâm phong, áo trắng phấp phới đang ôm mình cười mây bay trên trời, gió thổi vù vù qua mặt nàng. Đang nằm mộng đẹp như vậy, bỗng nhiên trước ngực nhói đau, nàng lập tức mở mắt, phát hiện tiểu hồ ly đang ngậm hạt ngọc nhỏ trước ngực nàng, đang ra sức gặm!

Lý Mân bị hần gặm đến mức toàn thân nhũn ra, nàng vội lôi tiểu hồ ly ra, giờ hần trước mặt mình, dùng giọng nói yêu kiều để làm nũng: “Tiểu hồ ly a, cho Mân Nương suy nghĩ một lát có được không? Dù sao hai ta cũng là nhân thú a. . .”

Tiểu hồ ly: “. . .” Nhân thú? Nhân thú! Đã ở cùng nhau mấy kiếp, lần đầu tiên Hồ Lân mới ý thức được, hần và Mân Nương đúng là nhân thú!

Hần co đầu, rụt vào trong lòng Lý Mân.

Lúc này tiểu hồ ly đã hạ quyết tâm — dù sao hần đã cắn qua meo meo của Mân Nương, vì vậy dù nàng có không đồng ý, hần cũng sẽ làm nàng chịu trách nhiệm! (Kui: ô hay?)

Trước lúc đi ngủ, Lý Mân đặt tiểu hồ ly trên giường, bản thân nàng thì đi tắm rửa.

Đến khi Lý Mân tắm rửa xong, xuất hiện từ đằng sau tấm bình phong, tiểu hồ ly đang nằm trên giường không nhận được liếc mắt nhìn qua.

Mân Nương vừa tắm rửa xong, mái tóc dài đen mềm buông trước ngực, trên khuôn mặt trắng nõn như được phủ một lớp phấn hồng, đôi mắt vốn đã long lanh như nước lại càng thêm ướt át, ánh mắt mê mang, toàn thân tỏa ra một loại hơi thở trong lành mềm mại, thân thể đầy đặn bị khí lạnh của ban đêm khiến cho hơi run rẩy.

Trong lòng tiểu hồ ly cũng run rẩy theo.

Hần hít sâu một hơi, cặp mắt hồ ly xanh như ngọc đã biến thành màu lá cây đậm từ bao giờ, hơi híp lại.

Lý Mân hồn nhiên không hề phát hiện ra, nàng đã chuẩn bị nước, thả tiểu hồ ly vào trong. Đến khi toàn thân tiểu hồ ly ướt đẫm, nàng nhắc tiểu hồ ly ra, dùng nước xà bông rửa lên toàn thân hần, nhẹ nhàng xoa nắn.

Tiểu hồ ly được nàng xoa cảm thấy vô cùng thoải mái, hần nhắm mắt, phơi bụng hưởng thụ.

Lý Mân xoa nắn một lúc, bỗng nhiên nghĩ đến tiểu hồ ly chính là nguyên hình của công tử, trong lòng bất chợt xao động. Nàng âm thầm kéo chân sau tiểu hồ ly ra phía ngoài, muốn nhìn bộ phận kia của tiểu hồ ly.

Tuy tiểu hồ ly là cáo đen, nhưng phần bụng thì trắng như phấn, trông rất dễ thương. Mà bộ phận tượng trưng cho giới tính của hần thì nhỏ nhỏ, màu hồng phấn nhạt, chỉ lớn bằng ngón cái Lý Mân, hơn nữa có vẻ mềm mại.

Tìm Lý Mân bắt đầu đập nhanh hơn, nàng liếc nhìn tiểu hồ ly, thấy hần đang nhắm mắt, dường như đã ngủ say, cả việc chân sau bị kéo ra, ‘chìm nhỏ’ bị lộ cũng không hay biết.

Mặt Lý Mân bắt đầu nóng lên, nhưng nàng vẫn to gan vờn đầu ngón tay, nhẹ nhàng trêu chọc ‘con gà nhỏ’ hồng hào nõn nà của tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly dường như vẫn đang ngủ mê mị như cũ, không hề phát hiện Lý Mân đang thực hiện hành vi ‘quấy rối tình dục’ với hần.

Lý Mân liếc nhìn hần, sau đó tiếp tục dùng đầu ngón tay gầy gầy ‘con gà nhỏ’ của tiểu hồ ly.

Lúc này, nàng chợt phát hiện có chuyện lạ — ‘con gà nhỏ’ của tiểu hồ ly bắt đầu thay đổi, trở nên cứng hơn, màu sắc cũng biến khác, từ màu hồng nhạt dần chuyển thành màu hồng.

Lý Mân nhìn đồ vật màu hồng kỳ lạ kia của tiểu hồ ly, nàng nhớ đến lời của Đồng Hoa ‘to thì sống tốt’, không khỏi bật cười.

Nàng đang mỉm cười nhìn ‘gà nhỏ’ của tiểu hồ ly, thỉnh thoảng hắt hống mở to, cặp mắt hồ ly xanh mê mang nhìn nàng.

Lý Mân bị bất ngờ không kịp phản ứng, nụ cười trên mặt cứng đờ, nàng đành nhìn ra chỗ khác, không dám nhìn hắt nữa: “A ha ha...”

Tiểu hồ ly: “...”

Chỉ trong nháy mắt, tiểu hồ ly đã biến thành công tử, thân thể thon dài nằm trên giường Lý Mân, cặp mắt xanh khó dò vẫn nhìn nàng không chớp.

Dù ở kiếp nào, Lý Mân cũng là một người có tính tò mò rất lớn. Nàng biết rõ công tử sẽ tức giận, nhưng vẫn không kìm được đi nhìn bộ phận kia của công tử, muốn nhìn xem ‘gà nhỏ’ của công tử có nhỏ giống như tiểu hồ ly không.

Hồ Lân để lộ nửa thân trên, nằm tại chỗ nhìn Lý Mân đang dùng đôi mắt trong như nước để nhìn nơi đó của hắt không chớp, hơn nữa nàng càng nhìn, mắt càng mở to hơn.

Vì thế, hắt thân nhiên kéo ra chăn bông đang phủ trên người mình: “Nàng thấy lớn hay nhỏ?”

Lý Mân: “...”

Tuy nàng không nhìn thấy rõ vật kia của công tử, nhưng chỉ qua một cái liếc mắt vừa rồi đã đủ khiến hình hài vật đó khắc sâu vào đầu nàng.

Cặp mắt Lý Mân chuyển động, trong đầu suy nghĩ, một lát sau mới đáp: “Lớn...”

Hồ Lân lật người, đưa lưng về phía Lý Mân không nhúc nhích.

Lý Mân đợi một lát, thấy công tử không có động tĩnh, đành phải nằm xuống.

Chăn đã bị công tử cướp đi.

Lý Mân nằm trên giường, nhìn bóng lưng công tử nằm phía trong giường, trong lòng nàng ngứa ngáy. Trong ngăn tủ ở phòng nàng có chăn, nàng có thể đi lấy thêm, nhưng nàng không muốn ngồi dậy.

Lý Mân nhòm người, kéo chăn về phía mình.

Nàng kéo được một đoạn chăn mới ngoan ngoãn nằm xuống.

Nàng vừa nhắm mắt, bỗng thấy trên người mình nặng nặng. Nàng mở to mắt nhìn, phát hiện công tử đang đè trên người mình, da thịt hắt nóng bỏng, một vật to lớn phía dưới đã chen vào giữa hai chân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 82: Đêm Đầu Mưa Gió(18+)

Là một người có bản chất nhát gan, Lý Mân lập tức bị hành động đột ngột của công tử dọa sợ, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút. Nàng không dám nhìn nơi đó, chỉ đành chuyển mắt nhìn mặt của công tử — nơi đó thật đẹp mắt biết bao a!

Ngon nên trong phòng đã tắt từ lâu, vì đang cuối xuân nên buổi đêm không quá lạnh, cửa sổ phòng Lý Mân để mở một bên, ánh trăng sáng rõ xuyên qua cửa sổ, chiếu lên giường nàng.

Hàng lông mi dài của công tử rũ xuống, che khuất sóng mắt sâu thẳm, dường như hắt muốn nói gì đó, nhưng làn môi mỏng đỏ mọng lại mím chặt.

Tim Lý Mân đập rất nhanh, nàng cảm thấy nên nói cái gì đó, nếu không tình huống này thật kỳ quái.

“Công tử, người muốn làm cái...” — lời nàng còn chưa nói xong, một khoảng bóng râm đã phủ xuống, môi nàng bị đôi môi nóng bỏng mềm mại của công tử chặn lại trong nháy mắt.

Hồ Lân hôn một lát, sau đó đột ngột buông nàng ra, thấp giọng nói: “Làm nàng!”

Lý Mân: “...” Lời lẽ thô tục như vậy, ta tuyệt đối đã nghe nhầm...

Hồ Lân nói xong, tiếp tục đè xuống, hấn cắn chặt môi dưới Lý Mân, khí thế như công thành chiếm đất, hết đè lại hút cắn.

Lý Mân sắp không thở nổi, thân thể còn ngây ngô của nàng bị Hồ Lân đè chặt trên giường, môi và lưỡi bị hấn hết hút lại cắn, vừa ngứa vừa đau. Nàng cảm thấy phổi mình như sắp nổ mạnh, ra sức giãy dụa, nhưng giãy dụa của nàng đối với Hồ Lân mà nói không đáng kể chút nào.

Hồ Lân cũng phát hiện khác thường của Lý Mân, rốt cuộc cũng buông nàng ra.

Nhưng hấn vẫn đè trên người nàng như cũ, phần thân bên dưới của hai người kề sát nhau, hấn hơi ngẩng đầu, cặp mắt hồ ly xanh đậm nhìn Lý Mân không chớp, giọng nói trầm mà chậm rãi: “Mân Nương, nàng đồng ý ngủ với ta thật sao?”

Lý Mân thở hổn hển, nhìn cặp mắt xanh biếc của hấn, ‘Ừ’ một tiếng.

“Nàng đồng ý làm thê tử của ta, vĩnh viễn ở bên ta?” – đôi mắt Hồ Lân phảng phất như ẩn chứa một ngọn lửa nóng bỏng, hấn nhìn nàng không chớp, tiếp tục ép hỏi.

Lý Mân nhẹ nhàng ‘Ừ’ lần nữa.

Nàng vươn hai tay, đặt trên vòng eo thon mà mạnh mẽ của hấn, hơi dùng sức ấn xuống, ý như ra hiệu.

Tinh thần Hồ Lân rung động, không thể kiềm chế nổi bản thân mình nữa.

Hấn hơi nhô dậy, vươn tay cởi bỏ dây thắt lưng trên eo nàng, gảy một cái, vạt áo của Mân Nương mở ra, để lộ thân thể thiếu nữ trong trắng mê người bên trong.

Hồ Lân cúi người, ngậm chặt môi Mân Nương, hôn nàng thật sâu, môi lưỡi quấn quít.

Tay phải hấn cầm meo meo bên trái Mân Nương, đỉnh cao màu phấn hồng trên meo meo nhanh chóng nổi lên dưới sự trêu chọc của hấn.

Hồ Lân nhắm nháp hương vị trong veo trong miệng Mân Nương, khẽ ni non: “Mân Nương, nàng là của ta! Nàng là của ta!”

Nói xong, hấn lại bắt đầu mút vào, đồng thời tay hấn vuốt ve thân thể nàng từ trên xuống dưới, từ bộ ngực đến bắp đùi tron nhẵn, sau đó đến nơi thần bí nhất của nàng.

Lý Mân bị những đụng chạm xa lạ này khiến cho sắp hồng mất, thân thể nàng vận vẹo, cố gắng khép lại hai chân đã bị Hồ Lân tách ra.

Nàng cử động uốn éo như vậy, khiến Hồ Lân càng khó nhịn nại hơn.

Cuối cùng hấn cũng buông làn môi Lý Mân đã bị hôn đến hơi sưng, hấn nhô dậy trên thân nàng, vùi đầu vào trước ngực nàng, ngậm chặt hạt ngọc bên phải; cùng lúc đó, tay phải hấn xoa nắn bên trong đùi Mân Nương, trêu chọc khuấy động.

Tuy Hồ Lân chỉ từng thân mật với một người phụ nữ là Lý Mân, nhưng dù sao đã trải qua mấy kiếp, kỹ thuật của hấn đương nhiên cũng trở nên thuần thục.

Tuy kiếp này Mân Nương chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng thân thể nàng đã dậy thì rất tốt, hơn nữa nàng luôn thâm mến công tử, từ trong lòng đến thân thể bên ngoài đều đã chuẩn bị để nghênh đón công tử, để công tử được thoải mái.

Dưới sự trêu chọc xảo diệu của Hồ Lân, phía dưới Lý Mân nhanh chóng ướt đầm, thân thể nàng bắt đầu run rẩy.

Đôi mắt Lý Mân cũng trở nên ướt át, miệng không tự chủ được hơi há ra thở gấp. Nàng có thể nhìn thấy đầu công tử vùi trước ngực mình, có thể cảm nhận được mái tóc mềm mại của hấn rủ trước ngực mình.

Hồ Lân trêu chọc thân thể nàng một lúc, sau khi xác định nơi đó của Mân Nương đã ướt đủ thì vẫn không buông nàng ra. Hấn nhả ra hạt ngọc bên ngực phải nàng, ngậm tiếp hạt bên trái.

Lý Mân bị hấn cắn gặm đến nỗi toàn thân run rẩy co giật, cuối cùng khóc xin: “Công tử.. Cầu người.. Mân Nương cầu người..”

Nghe thấy tiếng khóc cầu mềm mại của Mân Nương, Hồ Lân không thể chịu nổi nữa.

Hấn tách hai chân Lý Mân ra, để chúng vòng quanh hông mình, sau đó đỡ vật lớn đã cương đến phát đau của mình, dần dần chen vào cửa hang nhỏ hẹp của nàng, đến khi hấn đụng phải tầng trở ngại nọ thì nắm chặt eo Lý Mân, xông mạnh về phía trước.

Mân Nương bị bất ngờ không kịp đề phòng, nàng thét chói tai ra tiếng, nhưng Hồ Lân đã nhanh chóng ngăn chặn miệng nàng, khiến giọng nàng trở nên đứt quãng.

Phía trên nàng bị Hồ Lân ngăn lại, phía dưới cũng bị hấn ngăn chặn.

Cho dù đã khiến nàng ướt đầm, nhưng đồ vật nọ của hấn và nơi đó của nàng vốn đã không thể so sánh với nhau, để nơi nhỏ hẹp mềm mại của Mân

Nương cất chứa được vật lớn của hắn thật không dễ dàng. Mân Nương cảm thấy nơi đó của mình căng chặt, đau muốn chết, dường như đã bị xé rách. Nàng bắt đầu hồi hận.

Nàng vận vẹo đầu và thân thể, cố gắng đẩy Hồ Lân ra.

Nàng làm như vậy càng khiến phía dưới cắn nát Hồ Lân lộn xộn và chặt hơn, khiến Hồ Lân sợ hãi không dám động đậy.

Vật lớn của hắn đi vào càng ngày càng sâu, đến khi không thể đẩy sâu thêm được nữa.

Hồ Lân bắt đầu ôm chặt Mân Nương, kịch liệt ra vào.

Khi mới bắt đầu, Mân Nương chẳng thấy tê dại sung sướng chỗ nào, chỉ cảm thấy ngoài đau thì vẫn là đau, vừa căng vừa xót. Nàng biết công tử và mình đang kết nối, đang ở trong tư thế thân mật nhất, nhưng vẫn rất đau a!

Hồ Lân đã kìm nén mấy trăm năm, khiến cho lần ‘hưởng thụ’ này của Mân Nương kéo dài.

Lý Mân cắn chặt môi, chống cự từng đợt đau nhức theo động tác ra vào nhanh chóng của Hồ Lân. Nàng thấp giọng rên rỉ vì đau, vào tai Hồ Lân lại biến thành giọng ngậm êm tai kiểu diễm thâm vào xương tủy. Hắn nhanh chóng bắn ra, sau đó vẫn đề trên người Lý Mân.

Đến nửa đêm, Hồ Lân lại nghiêng người, đi vào từ phía sau.

Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, Lý Mân nghe thấy tiếng mưa bên ngoài chẳng biết đã bắt đầu từ lúc nào. Tiếng mưa gió hòa cùng tiếng ‘kèo kẹt kèo kẹt’ phát ra từ giường nàng kéo dài suốt một đêm.

*****

Hôm sau, khi Lý Mân tỉnh dậy thì thấy thân thể đau nhức, cử động một chút cũng khó chịu, giống như vừa bị một vật nặng cán qua, cơ thể như không còn là của mình nữa.

Nàng vươn tay sờ phía dưới, cảm thấy dính dính, rốt cuộc xác định chuyện đêm qua không phải là giấc mơ.

Trong suốt quá trình đó, Lý Mân vẫn luôn nhắm mắt.

“Đã tỉnh? Nàng muốn tự mình xuống giường hay để ta ôm nàng xuống?” – giọng khàn khàn của Hồ Lân vang lên, gần trong gang tấc.

Mân Nương lập tức mở to mắt, vừa lúc đối diện với cặp mắt xanh của công tử.

Trên người Hồ Lân chỉ mặc áo mỏng và quần lót màu trắng, vạt áo cũng không khép, lồng ngực mạnh mẽ và phần bụng phẳng thấp thoáng bên trong, hai hạt đậu đỏ lúc ẩn lúc hiện.

Nàng không dám nhìn nhiều, kéo chăn che kín đầu.

Hồ Lân cười khê, sau đó vén chăn bế Lý Mân lên.

Hắn thấp giọng nói bên tai Lý Mân: “Ta đã chuẩn bị nước ấm rồi.”

Lý Mân vừa đứng vững trong thùng tắm thì cảm thấy một dòng chất lỏng trào ra từ giữa hai đùi, nàng cúi đầu nhìn, dòng chất lỏng chỗ đỏ chỗ trắng, có vẻ rất đậm mỹ.

Nàng vội ngồi vào trong bồn tắm.

Lý Mân mặc áo váy xong, ngồi trước bàn trang điểm chậm rãi chải tóc, dường như đang có tâm sự.

Hồ Lân trở về phòng của mình để thay quần áo, sau đó hắn đi xuống lầu, đứng tựa cột giường ngắm Lý Mân chải đầu. Hắn nhìn một lúc thì mất bình tĩnh bèn hỏi: “Sao nàng còn chưa chải đầu?”

Lý Mân liếc nhìn hắn, khê nói: “Công tử, chải đầu hai búi tóc hay một búi tóc?”

Hồ Lân mở to mắt nhìn nàng: “?”

Hắn nhanh chóng hiểu ra, chải đầu hai búi tóc có nghĩa nàng vẫn là một thiếu nữ, chải đầu một búi có nghĩa thông báo nàng đã là thê tử của hắn.

Lý Mân vẫn nhớ lời hắn nói khi ôm nàng trên giường: “Nàng đồng ý làm thê tử của ta, vĩnh viễn ở bên ta?” Nàng vốn chỉ muốn thăm dò ý của công tử một chút, thấy hắn như vậy, nàng lập tức cảm thấy có chút tê tái, co rụt lại nói: “Vậy ta vẫn chải đầu hai búi vậy.”

Tuy nàng nói như vậy, nhưng trong lòng lại chưa xót đau đớn, trái tim như bị người khác nắm trong tay, đau không thờ nổi.

Hồ Lân nhìn thấy biểu cảm của nàng, trong lòng vừa đau vừa buồn cười, hần vươn tay cốc lên trán nàng một cái: “Sau đêm qua mà nàng vẫn muốn già vờ làm tiểu cô nương? Chải một búi cho ta!”

Lý Mân nhìn lại hần, nước mắt chảy ra, nàng xoay người ôm lấy eo thon của Hồ Lân, vùi mặt vào bụng hần, thấp giọng nức nở: “Công tử... người chịu muốn ta.. Ta nguyện ý làm thê tử của người.. cái gì ta cũng.. cũng đồng ý làm vì người..”

Hồ Lân bị nàng ôm như vậy, mắt hần liếc về phía cái gáy trắng như tuyết của nàng, giọng hần trầm khàn hỏi lại: “Cái gì nàng cũng chịu làm vì ta?”

Lý Mân ra sức gạt đầu.

“Vậy cho ta thân thiết một lát nữa đi!” – Hồ Lân bế bổng Mân Nương, hôn lên bờ môi ấm áp của nàng một chút, ôm nàng bước về phía giường.

Ký ức tối hôm qua chợt ủa về, Mân Nương đành lấy tư thái anh dũng của tráng sĩ trước lúc chết để đón nhận, nàng nhắm mắt, toàn thân trở nên cứng ngắc.

Hồ Lân đặt nàng trên giường, sau đó nhìn thấy biểu cảm ‘tráng sĩ một đi không trở về’ và đôi tay ôm ngực cứng đơ của nàng, hần bật cười ‘Phì’: “Đưa ngốc!”

Lý Mân mở to mắt, hồ hồ nhìn Hồ Lân: “...”

Hồ Lân kéo chăn che người nàng, sau đó hần ngồi bên giường nhìn Mân Nương, dịu dàng hỏi: “Mân Nương, nàng đói rồi hả? Muốn ăn cái gì?”

Trong lòng Mân Nương cảm động khó nhin, nàng cảm thấy mình thật hạnh phúc, nàng nén nước mắt, thấp giọng đáp: “Công tử cho ta ăn cái gì, ta sẽ ăn cái đó...”

Hồ Lân không ngờ kiếp này Mân Nương lại ngoan ngoãn như vậy, lòng kiêu ngạo của đàn ông trong hần được dâng cao và thỏa mãn, hần đứng dậy nói: “Nàng ngủ đi, ta bảo Lão Hộc đưa đồ ăn tới cho nàng.”

Khi Lão Hộc bê bát mì gà tới, trong lòng hần cảm khái không thôi, ngoài mặt lại giả vờ bình tĩnh như thường: Cuối cùng Mân Nương đã để cho công tử ăn sạch sành sanh! Công tử đúng là con vẹt đến chết còn cứng mỏ, còn nói cái gì mà ‘Ca ca muội muội’! Công tử với Mân Nương ở chung một phòng để ‘Ca ca muội muội’ cả đêm thì có! (*^__^*) hehe...

Bạn đang đọc truyện *Cứu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 83: Ngọt Ngào Sau Thành Thân(16+)

Hồ Lân nhắc vấy Lý Mân, cời bỏ quần lót, tách hai chân nàng để nhìn, hần phát hiện nơi đó của nàng đã bị hần khiến cho sưng đỏ, ngay cả hai cánh hoa đỏ tươi dễ thương kia cũng sưng phồng. Hần lấy thuốc mỡ, dùng một tấm khăn lụa trắng sạch bao lấy ngón tay mình, nhúng thuốc mỡ bắt đầu bôi lên.

Lý Mân không dám nhúc nhích chút nào, thân thể nàng cứng ngắc, chờ đợi ‘khổ hình’ kết thúc — ngón tay công tử đang nhẹ nhàng bôi trên cánh hoa sưng đau của nàng, vừa lạnh vừa tê dại, khiến toàn thân nàng run nhẹ như bị điện giật.

Hồ Lân bôi một lúc, hần nhìn cánh hoa sau khi được bôi thuốc trở nên lóng lánh ướt át, ngón tay đang bọc trong khăn lụa không nhìn được, nhắm chuẩn khe hở nhỏ nhỏ kia rồi chui vào.

Mân Nương đang thoải mái, bị hần làm như vậy, nàng vội lớn tiếng hô: “Công tử dừng!”

Nàng tội nghiệp nhìn Hồ Lân, yếu ớt khẩn cầu: “Cầu người, công tử, để Mân Nương nghỉ ngơi một chút, buổi tối sẽ lại hầu hạ người thật tốt...”

Hồ Lân ngược mắt nhìn đôi mắt ướt át và đáng vẻ đáng thương của nàng, trong lòng hần ngứa ngứa, chỉ hận không thể lập tức đè nàng dưới thân để yêu thương một phen. Hồ ly vốn có tính dâm, dục vọng của hần vốn mạnh, kể cả khi Lý Mân không đồng ý cũng thế, nữa là khi nàng đã bị hần làm chuyện kia, hần sao có thể nhịn được?

Nhưng hần nghĩ đến Mân Nương còn nhỏ tuổi, lại là lần đầu tiên, chắc chắn khó lòng thừa nhận hần hoàn toàn, hần đành miễn cưỡng áp chế dục niệm trong lòng.

Khi Lý Mân run rẩy mặc lại quần áo, Hồ Lân đứng cạnh bên, trông như đang thờ ơ, nhưng trong lòng lại đang có ý nghĩ hư hỏng — dấu sao Mân Nương cũng đã biết hần là hồ ly tinh, nếu lần sau trong lúc ân ái hần thả nội đan của mình vào cơ thể nàng, liệu nàng có trở nên dâm đẳng, quần quít hần, không ngừng muốn hần hay không? Cứ tưởng tượng như vậy, hần không khỏi dấy lên lòng mong đợi, cặp mắt đang nhìn Mân Nương tối lại.

Lý Mân sợ công tử ‘thú tính bộc phát’ lần nữa, nàng vội vàng chỉnh trang lại áo váy, không hề hay biết ý nghĩ xấu xa trong lòng công tử cao quý của nàng.

Lý Mân đã nghĩ sau khi nàng và công tử ở cùng nhau, Lão Hòe nhất định sẽ rất kinh ngạc. Ai ngờ Lão Hòe chỉ bình tĩnh cúi chào nàng: “Bái kiến thiếu phu nhân.”

Lý Mân: “...” Nàng có nên nói ‘miễn lễ cho người’ hay gì gì đó không a?

Hồ Lân nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Mân Nương, hài lòng thỏa dạ khẽ mỉm cười.

Trong lòng Lão Hòe cũng cười thầm, hạ giọng nói: “Bữa sáng đã dọn xong, công tử, thiếu phu nhân, mời!”

Mân Nương đi sát phía sau Hồ Lân, bước về phía phòng chính.

Hôm nay nàng mặc áo váy mới tinh màu phấn hồng cùng váy lụa mỏng ánh kim loại mà Hồ Lân chuẩn bị cho nàng. Nàng được Hồ Lân nắm tay nhưng cảm thấy mọi thứ dường như không thật, con đường đã quen đi hàng ngày bỗng trở nên khó khăn, nàng không cẩn thận giẫm lên gấu váy một cái, lao đảo thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Thấy dáng vẻ hoảng loạn của nàng, Hồ Lân cười thầm trong lòng, trên mặt lại vẫn bình tĩnh như thường, cặp mắt hồ ly neho lại nhìn nàng: “Mân Nương, đây là nàng muốn ta bế đi sao?”

“Không, không cần!” – Lý Mân lấp ba lấp bắp – “Tự ta có thể đi được!”

Khi dùng bữa sáng, Lão Hòe bày biện thức ăn xong thì lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Hồ Lân và Lý Mân.

Hồ Lân gấp cho nàng món Vòng Nhi xào mà nàng thích nhất.

Trước giờ Lý Mân chưa từng được hân đãi ngộ như vậy, không nhịn được ngẩng đầu nhìn hân.

Hồ Lân cúi đầu, bình tĩnh ăn sáng, trong lòng lại đang hạnh phúc vô cùng.

Kiếp này Mân Nương đã cho hân một thử nghiệm hoàn toàn mới — nàng nghe lời hân như thế, là một Mân Nương mà hân bảo gì thì nàng làm cái đó, đây quả nhiên là ông trời ban phước a! (Kui: Ủ, ca cứ đợi xem kiếp sau, kiếp sau nữaahaha)

Ăn sáng xong, Hồ Lân đưa Lý Mân rời khỏi nhà, chuẩn bị ra ngoài đi dạo, tiện thể mua cho nàng ít trang sức linh tinh.

Khi ra khỏi cửa, Lý Mân vốn đi sát hân, nhưng Hồ Lân cao ráo, chân lại dài, đi rất nhanh, nàng đi một lúc đã tụt lại phía sau. Hồ Lân thấy thế cũng không nói gì, chỉ đi chậm lại để đợi nàng.

Sau khi Lý Mân đuổi kịp, hân vươn tay cầm tay Lý Mân, hai người sóng vai đi chậm rãi.

Gió xuân ấm áp lướt qua mặt hân, mang cho hân một loại cảm giác hạnh phúc đi kèm chút hoảng hốt. Đợi chờ mấy trăm năm, cuối cùng hân đã chờ được Mân Nương, sau khi ân ái với nàng, hân cảm thấy trái tim khuyết mất một phần của mình vì nàng rời đi đã trở nên nguyên vẹn lần nữa, trong lòng tràn ngập thỏa mãn và hạnh phúc.

Hân nhìn sang Mân Nương đang đi bên cạnh.

Hồ Lân biết mình yêu Mân Nương sâu đậm, nhưng thấy một Mân Nương dễ bắt nạt như vậy, hân sẽ luôn không nhịn được mà bắt nạt nàng.

Nhìn đôi môi hồng đào đỏ tươi hơi sưng lên dưới ánh mặt trời của Mân Nương, trong lòng Hồ Lân lại nảy ra một ý nghĩ hư hỏng. Nếu là Lý Mân của kiếp trước, mỗi lần hân muốn đều phải trải qua ngàn xin vạ cầu, nhưng Mân Nương của hiện tại, có lẽ cái gì cũng đồng ý...

Hai vợ chồng đi đến dãy phố chuyên bán tơ lụa trong trấn Biện Thủy.

Lý Mân vừa đi vừa đánh giá mấy cửa hàng này.

Từ khi Nguyễn Tinh tức giận rời đi vào hai năm trước, nàng chưa từng gặp lại hân. Không phải nàng không muốn giúp Nguyễn Tinh, nhưng trên người nàng quả thật không có đủ hai mươi lạng bạc, hơn nữa thái độ của hân đúng là khiến người ta chán ghét.

Sau đó, nàng cũng nghe được chút ít tin tức của Nguyễn Tinh.

Nguyễn Tinh vẫn có cách tìm được đủ bạc để tham gia thi Châu, sau khi thi đậu thì không bao lâu sau tiếp tục thi đỗ kỳ thi Liên Châu, quả thật là có chút tài năng. Sau khi hân đỗ ở kỳ thi Liên Châu đã được Bộ Lại phân công đến Niết Châu ở phía Bắc Hoàng Hà để làm quan.

Lý Mân cảm thấy vui thay hân nên đã nói chuyện đó với Đồng Hoa.

Ai ngờ Đồng Hoa vừa nghe xong đã lập tức khinh thường: “Muội không biết Nguyễn Tinh kia leo tới địa vị đó bằng cách nào sao?”

Đồng Hoa đã lấy chồng, tướng công nàng cũng là thành phần trí thức, hai năm qua nàng vẫn luôn dùng của hồi môn của mình để giúp chồng đọc sách. Tướng công của nàng và Nguyễn Tinh cùng tham gia thi Hội, cùng thi đậu Cử Nhân, nhưng sau đó rớt kỳ thi Châu, đành phải về nhà tiếp tục đọc sách. Chính bởi như thế, hai vợ chồng Đồng Hoa rất đồ kỵ trước sự thuận lợi thăng quan của Nguyễn Tinh.

Nàng ta dùng vẻ mặt thần bí để nói với Lý Mân: “Ta nghe tướng công ta nói, tướng công ta cũng nghe được từ bạn học đồng lứa, nói rằng Nguyễn Tinh này là một ông già thò* đó!”

Lý Mân sùng sốt.

Là người phương Bắc, đương nhiên nàng biết ý nghĩa của ‘ông già thò’.

Đồng Hoa cười nói: “Tên Nguyễn Tinh kia vì tiền đề tham gia thi Châu và Liên Châu đã bán mộng cho Khâu Đại Lang mở tiệm tơ lụa trong trấn, trở thành tình nhân của Khâu Đại Lang!”

Lý Mân nghe xong thì trong lòng rất khó chịu. Dù sao Nguyễn Tinh cũng là thanh mai trúc mã của nàng, lại là đồng hương Thương Châu... Nàng rất hối hận đã không cho Nguyễn Tinh mượn bạc, tuy nàng không có nhưng cũng có thể hỏi mượn Lão Hòe, hai năm trước nàng bị Lão Hòe bắt ép học chữ quá nên đã quên mất chuyện này...

Chính vì chuyện đó nên giờ Lý Mân rất sợ phải nhìn thấy Khâu Đại Lang của tiệm tơ lụa, nhưng nàng lại không biết tiệm của Khâu Đại Lang nằm ở đâu, bởi vậy càng thêm luống cuống.

Hồ Lân kéo nàng vào một tiệm.

Cửa hàng khá lớn, các tấm tơ lụa chồng theo thứ tự lớn dần quanh bốn vách tường, trông rất đẹp mắt, người bán hàng mặc đồ đen đang chào hỏi một nữ khách hàng.

Hồ Lân vừa kéo Mân Nương vào trong, một thanh niên mày thanh mắt sáng, dáng người thon thả mặc áo xanh lập tức tiến tới chào hỏi: “Quan khách muốn tìm thứ gì sao?”

Hắn có được đôi lông mày nhỏ, mắt hẹp dài thanh tú, Lý Mân không khỏi nhìn lâu hơn một lát.

Hồ Lân chú ý thấy, trong lòng có hơi ghen, hắn vươn tay vòng quanh hông Lý Mân: “Tìm cho nương tử ta ít vải trắng thuần.”

Thanh niên kia cười nói: “Tiểu nương tử, mời đi bên này!”

Chính vào lúc đó, một người phụ nữ trung niên mang theo nha hoàn đi vào tiệm, gọi một tiếng: “Khâu Đại Lang.”

Thanh niên áo xanh kia cười cười với Lý Mân và xin lỗi: “Mời tiểu nương tử cứ tự nhiên, cần gì cứ nói cho tiểu nhân!”

Người phụ nữ kia ăn mặc hoa lệ, trên tay có ánh vàng lấp lánh, phong thái khoa trương, giọng cũng lớn: “Khâu Đại Lang, có vải nào tốt nhất cứ lấy ra đây hết cho ta!”

Trong đầu Lý Mân quanh quẩn ba chữ “Khâu Đại Lang”, nàng không ngờ hình dạng của “Khâu Đại Lang” mà Đồng Hoa đã nhắc tới lại như vậy, không nhận được bắt đầu thăm đánh giá vị Khâu Đại Lang này. Nhưng dù nàng có nhìn thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi Khâu Đại Lang thon thả yếu nhược này lại có thể cường ép người cao lớn như Nguyễn Tinh!

Cửa tiệm này của Khâu Đại Lang có bố cục phía trước là cửa hàng, phía sau là nhà ở. Bọn họ đang bận rộn, bỗng nghe ‘Roẹt’ một tiếng, tấm rèm cửa ngăn cách hai khu bị người ta vén lên, một nha hoàn mặc đồ đen chạy tới, kêu một tiếng: “Chưông quây!”

Khâu Đại Lang lập tức đi tới.

Lý Mân vênh lỗ tai lên nghe.

Nàng nghe thấy tiểu nha hoàn nhỏ giọng nói với Khâu Đại Lang: “Nguyễn công tử tới, đang ở phía sau đợi.”

Khâu Đại Lang xin lỗi người phụ nữ kia, hắn nói trong nhà có việc gấp, bảo kẻ dưới chào hỏi vị phu nhân quý phái kia, còn hắn thì vội vàng vén rèm rồi đi.

Hồ Lân cũng phát hiện sự khác thường của Lý Mân. Lý Mân nhìn Khâu Đại Lang, Hồ Lân thì nhìn nàng.

Lý Mân nhìn theo bóng lưng Khâu Đại Lang rồi đi, dường như có tâm sự.

Lòng ghen tuông của Hồ Lân bốc lên, không mua gì nữa, hắn lập tức kéo Lý Mân về nhà.

Sau khi trở về căn phòng của mình ở lầu hai, hắn mới mở miệng hỏi: “Mân Nương, nàng cứ nhìn Khâu Đại Lang kia làm cái gì?”

Nàng không khỏi bật cười, cảm thấy công tử ghen vì nàng thật giống một đứa trẻ đang giận dỗi: “Công tử, ta nghe Đồng Hoa nói đồng hương Nguyễn Tinh của ta và Khâu Đại Lang kia là bạn tốt nên mới chú ý đến hắn nhiều hơn.”

Hồ Lân không tin lắm lời nàng nói, nhưng hắn không nói gì, dù sao hắn cũng có rất nhiều cách khiến Mân Nương không để ý đến tên kia nữa.

Lúc đó Lý Mân mới phát hiện nàng đã bị công tử kéo vào trong phòng hắn, không khỏi có chút thẹn thùng.

Hồ Lân không chú ý nhiều đến vậy, hắn bế Mân Nương lên, đi về phía giường, tự thề trong lòng sẽ khiến Mân Nương không còn sức để chú ý đến gã đàn ông nào khác nữa.

(Kui: 1 phút mặc niệm cho nữ chính của chúng ta...)

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 84: Nguồn Gốc Tai Họa

Nguyễn Tinh chỉ ở một ngày tại trấn Biện Thủy rồi đi. Bây giờ hắn đã làm quan, đang phải dốc sức để lấy lòng quân lính, mọi việc trong quân đội đều bận rộn. Hắn bớt chút thời gian để trở về thăm cha mẹ, tiện thể xem Khâu Đại Lang giờ ra sao.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã cuối năm.

Mở đầu tháng Chạp, quân đội của nước Kim bắt đầu xâm lược về hướng Nam. Triều đình Đại Tống lệnh cho quân sĩ và đội quân quần chúng chặn giữ biên ải, làm lá chắn trước quân Kim. Nguyễn Tinh ở trong đám quân đó, hắn phân tích, cảm thấy quân Tống sợ là không ngăn nổi sự tiến công của quân Kim, bởi vậy hắn cáo bệnh mấy ngày, quyết định trở về trấn Biện Thủy để đưa cha mẹ chạy trốn tới phía Nam.

Sau khi thu xếp xong cho cha mẹ, Nguyễn Tinh cũng tới bến thuyền trên sông Biện Thủy để rời đi. Hắn đang muốn rời khỏi trấn Biện Thủy lại đột nhiên nhớ tới Khâu Đại Lang.

Tâm tình của hắn đối với Khâu Đại Lang rất phức tạp, vừa có hận, vừa có biết ơn. Nhưng dù nói thế nào, Khâu Đại Lang cũng đã cho hắn rất nhiều bạc, hơn nữa một mực cố chấp đối với hắn, chăm sóc hắn giống như thể từ chăm sóc trượng phu... (Kui: sự nghiệp đoạn tụ của NT hơi bị thành công à nha)

Sau khi âm thầm thờ dài một hơi, Nguyễn Tinh mang theo hai lính hộ vệ của mình, cưỡi ngựa tới chỗ Khâu Đại Lang.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Khâu Đại Lang, Nguyễn Tinh cưỡi ngựa, mang theo lính hộ vệ, đang muốn rời khỏi thì nhìn thấy tòa nhà ở đầu trấn của nhà họ Hồ.

Cho dù chỉ mới ba năm trôi qua, hắn lại cảm thấy như đã một đời một kiếp.

Sau khi vào quân đội, hắn mới biết năm xưa mình thật ngây thơ biết bao, nổi hận Mân Nương, tự cho mình là đúng của hắn đã trở thành sự khinh bỉ bản thân. Giống như việc hắn không muốn đối mặt với Khâu Đại Lang, hắn cũng không muốn đối mặt với Mân Nương, bởi Mân Nương và Khâu Đại Lang đều giống nhau, là hai người khiến hắn không rõ cảm giác của mình đối với họ là thế nào, khiến hắn cũng không muốn nghĩ đến.

Nguyễn Tinh cưỡi ngựa, đi chậm một hồi, sau đó ra quyết định.

Hắn dặn hai tên lính hộ vệ: “Các người đợi ở chỗ này, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Nói xong, hắn quay đầu ngựa, phi về phía nhà họ Hồ.

Đã đến lúc dùng cơm chiều, là chủ một gia đình, Hồ Lân đang dùng tư thế dương dương tự đắc như đại lão gia, ngồi ở ghế chủ nhân, chờ đợi dùng cơm chiều.

Lý Mân và Lão Hòe đang bận bày biện thức ăn.

Lão Hòe vừa đặt bát canh trên bàn thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, hắn lập tức nói: “Bên ngoài có người gõ cửa.”

Lý Mân rất khâm phục khả năng nghe siêu thính của hắn, nơi này là hậu viện a, khoảng cách đến cửa chính rất xa nha.

Đội Lão Hòe đi rồi, Lý Mân mới nhỏ giọng hỏi Hồ Lân: “Công tử, Lão Hòe là yêu quái gì a?”

Hồ Lân liếc nàng, không trả lời.

Vốn hắn tưởng Lý Mân coi hắn là chủ nhân thì hắn có thể muốn làm gì nàng thì làm, sẽ được tùy ý thưởng thức nàng, nhưng ai ngờ nàng lại cao tay hơn

hắn một tảng.

Cứ khi nào hắn muốn làm nhiều một chút, Mân Nương sẽ tội nghiệp nói với hắn nơi đó của nàng bị đau, không có cách nào tiếp nhận hắn nữa. Hắn thấy đôi mắt ngập nước đáng thương của nàng thì cũng đành giơ tay đầu hàng.

Ngược lại, hắn thường xuyên bị Lý Mân quần lấy đòi hắn biến thành tiểu hồ ly, bị nàng ôm vào trong ngực để hôn thì không nói, nàng còn ôm hắn dạo chơi trên phố...

Lý Mân không hỏi được nguyên hình của Lão Hòe từ công tử, nàng chẳng hề nhụt chí, nàng có rất nhiều thời gian, cũng có rất nhiều kiên nhẫn.

Lão Hòe nhanh chóng đi tới, hắn bấm báo với Hồ Lân: “Công tử, bên ngoài có đồng hương Nguyễn Tinh của thiếu phu nhân, hắn không tiện vào trong, nói có chuyện muốn nói với thiếu phu nhân, nói xong sẽ đi.”

Hồ Lân nhướng mày, đang muốn nói thì Lý Mân cười khanh khách: “Công tử, lần này Nguyễn Tinh đến, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói với ta, để ta đi gặp hắn.”

Nụ cười của nàng vô cùng ngọt ngào, Hồ Lân không tự chủ được bị nàng mê hoặc: “Nàng đi đi, nhưng không được quá lâu.” (Kui: xấu hổ cho một thể hệ hồ ly tinh...)

Hắn nói xong, liếc mắt ra hiệu với Lão Hòe.

Lão Hòe hiểu ý, sau khi Mân Nương đi rồi mới lặng lẽ theo sau để bảo hộ.

Lý Mân sửa sang váy áo, chậm rãi đi ra ngoài.

Trong lòng nàng có chút nghi ngờ, nàng nghĩ đến những điều Đồng Hoa nói và lần gặp Khâu Đại Lang trong cửa hàng, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu, cảm thấy mình thật có lỗi đối với Nguyễn Tinh.

Cửa lớn nhà họ Hồ khép hờ, Lý Mân đẩy cửa bước ra ngoài.

Cảnh chiều hôm mênh mông, một nam tử cao gầy mặc áo giáp đang dắt ngựa, đưa lưng về phía nàng, bóng lưng hắn đặc biệt hiu quạnh.

Lý Mân khẽ gọi: “Nguyễn Tinh.”

Nam tử kia xoay người nhìn Lý Mân.

Quả đúng là Nguyễn Tinh.

Lý Mân ngẩng đầu nhìn hắn, ba năm không gặp, Nguyễn Tinh đã trưởng thành, trở thành một thanh niên mày kiếm mắt sao, trên khuôn mặt ẩn chứa vẻ tang thương.

Nguyễn Tinh nhìn kiểu búi tóc của phụ nữ đã có chồng trên đầu Lý Mân, hắn nhẹ nhàng hỏi: “Mân Nương, muội đã thành thân sao?”

Mặt Lý Mân lập tức đỏ bừng, nàng cúi đầu, “Ừ” một tiếng.

Tìm Nguyễn Tinh đập có chút nhanh hơn, khàn giọng hỏi: “Người đó của muội là Lão Hòe à?”

Lý Mân ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn hắn.

Nguyễn Tinh hít sâu một hơi: “Ta đang hỏi, đó là tướng công của muội à?”

Lý Mân cười ngọt ngào: “Tướng công của ta chính là công tử nhà ta, huynh đã từng gặp rồi đó.”

Nguyễn Tinh bị nụ cười ngọt ngào quen thuộc của nàng khiến cho chấn động, hắn nhìn ra chỗ khác, nhìn đến một gốc hoa cúc dại đang nở rộ, thấp giọng nói: “Như vậy thì rất tốt.”

Hắn nhớ được hình dạng của vị Hồ công tử kia, quả thực vô cùng tuấn tú, có thể xứng đôi với Mân Nương.

Lý Mân thấy hắn trầm mặc thì vội nói: “Nguyễn Tinh, mấy năm qua huynh có khỏe không?”

Nguyễn Tinh nhìn nàng, đáp: “Ta rất khỏe.”

Hắn chần chờ một lát thì nói: “Mân Nương, thực xin lỗi. Lúc đó ta thật không hiểu chuyện.”

Cha mẹ Nguyễn Tinh đều làm người như vậy, hắn cũng vẫn cho như thế mới là đúng. Sau khi hắn ra bên ngoài, tích lũy kiến thức và đạo lý đối nhân xử thế mới biết năm đó hắn ích kỷ biết bao.

Lý Mân nhìn dáng vẻ cao lớn tuấn lãng của hắn, lại nghĩ đến Khâu Đại Lang có dáng vẻ như thiếu nữ kia, trong lòng nàng rầu rĩ, đang muốn nói thì

Nguyễn Tinh quay người, lấy từ trên yên ngựa một cái bọc rồi đưa cho nàng: “Mân Nương, đây là bạc ta vay của muội.”

Hắn rũ mắt: “Đáng lẽ phải có thêm lãi, nhưng ta vừa mới đưa cha mẹ đi chạy trốn, không có nhiều bạc...”

Hiện giờ Lý Mân có không ít bạc, cũng không để ý đến khoản tiền như vậy, nàng vội nói: “Ta không có nhu cầu dùng tiền, nếu huynh cần thì không cần trả cho ta đâu!”

Nguyễn Tinh cười cười, nhét bọc vào trong tay Lý Mân: “Mân Nương, muội cầm lấy đi.”

Hai mươi lạng bạc khá nặng, Lý Mân cầm trong tay mà không chặt, nàng ngẩng đầu nhìn Nguyễn Tinh, đang muốn mời hắn vào trong nhà thì hắn nhỏ giọng nói: “Mân Nương, những lời ta nói với muội sau đây, muội cần nghe cho rõ, ngoài tướng công của muội thì không được nói cho bất kỳ ai.”

Hắn tiến lên một bước, kề sát vào tai nàng, thấp giọng nói: “Đại quân của nước Kim sắp tới Lê Dương, sau đó sẽ nhanh chóng vào Niết Châu, Đông Kinh cũng không còn an toàn nữa, muội mau chạy trốn cùng tướng công, nhất định phải vượt sông Trường Giang!”

Lý Mân ngây người.

Nguyễn Tinh vươn tay vỗ nhẹ lên vai Lý Mân một cái, xoay người lên ngựa rồi đi.

Lý Mân nói lại lời của Nguyễn Tinh cho Hồ Lân, Hồ Lân lại không coi là quan trọng lắm.

Hắn bình thân nói với Mân Nương: “Nàng yên tâm, đã có ta bảo vệ nàng.”

Lý Mân biết năng lực của công tử, tuy trong lòng nàng thấp thỏm nhưng cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

Tình thế phát triển sau đó giống y những gì Nguyễn Tinh đã nói.

Tuy triều đình luôn bùng bít tin tức, nhưng dân chúng cũng dần biết quân Kim đã xâm nhập phía Nam, cho dù là dân chúng ở tận Đông Kinh – Biện Kinh và trấn Biện Thủy cũng đã bắt đầu chạy nạn về hướng Nam.

Trong tiếng pháo đón năm mới, hoàng đế đương thời của Đại Tống truyền ngôi cho thái tử Triệu Hằng, bản thân thì xưng là thái thượng hoàng, sửa niên hiệu là Tĩnh Khang.

Tháng tám năm Tĩnh Khang thứ nhất, nước Kim xuôi Nam lần thứ hai, đóng quân ở Niết Châu. Chủ tướng và binh lính quân Tống quá sợ hãi, Nguyễn Tinh chết trận, quân Kim chiếm lĩnh Đông Kinh, toàn bộ quân Tống bị tiêu diệt.

Sau đó, Đại Tống diệt vong.

Trong nỗi vui buồn hợp tan trong cả nước, Hồ Lân biến nhà họ Hồ ở trấn Biện Thủy trở thành chốn thiên đường trong thời loạn, bảo vệ Mân Nương vô cùng chặt chẽ.

Nhưng dù hắn đã tính đến tất cả, lại không tính được rằng chính nội đan tu luyện trong vạn năm của hắn lại trở thành mầm mống dẫn đến tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 85: Bàn Tay Phía Sau Màn

Hồ Lân bố trí một tầng kết giới bảo vệ tòa nhà khiến người bên ngoài nhìn không thấy, cũng nghe không được tiếng động trong nhà, nhưng người bên trong lại có thể nhìn, nghe thấy bên ngoài. Đêm hôm đó quân Kim đánh vào trấn, Lý Mân nghe tiếng người kêu thảm thiết và tiếng ngựa hí bên ngoài, nàng không khỏi rúc vào trong lòng Hồ Lân, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Lý Mân biết công tử không thể đi cứu những người đó, cho dù công tử có pháp lực cao cường nhưng thân thể hắn cũng là máu thịt, không thể ngăn được thiên binh vạn mã.

Lúc này nàng mới nhận ra, nàng cũng là một người ích kỷ. Đối với nàng, công tử đã là nam nhân của nàng, cũng là chủ nhân của nàng, đương nhiên cũng là người quan trọng nhất của nàng. Nàng không thể vì những người không quen biết mà để công tử mạo hiểm.

Nàng đã nói tin tức Nguyễn Tinh tiết lộ cho Đồng Hoa. Bằng trình độ bà tám của Đồng Hoa, nhất định tin đó sẽ phát tán nhanh chóng. Ai ngờ tuy người nhà Đồng Hoa tin nàng, nhanh chóng chạy về phía Nam, nhưng trong trấn vẫn có nhiều người hoặc không tin, hoặc không muốn xa quê hương nên không chạy trốn. Hầu hết người dân vẫn tiếp tục ở lại, chờ quân Kim đến giết hại...

Nhưng tại sao lòng nàng lại đau? Vì sao toàn thân nàng vẫn rét run?

Những người đàn ông bị thảm sát kia, những người phụ nữ bị xâm hại kia đều là đồng bào của nàng!

Đêm thật dài, buổi đêm cuối thu lạnh như nước.

Hồ Lân nằm trên giường, ôm chặt Lý Mân.

Da thịt Lý Mân bên cạnh hắn thật lạnh, toàn thân nàng đang run rẩy.

Hồ Lân để nàng rúc đầu vào ngực mình, dùng tay nhẹ vỗ lưng nàng, an ủi nàng.

Đối với hắn, những người chết kia chẳng quan trọng, hắn đã quyết định không cứu, cũng không cứu nổi.

Mỗi ngày qua đi, từ khi quân Kim công chiếm Biện Kinh tới nay đã hơn một tháng. Từ đó đến giờ Lý Mân chưa ra khỏi nhà. Thi thoảng nàng sẽ đứng bên trong tường, trơ mắt nhìn lính Kim đội mũ giáp, tay cầm vũ khí đi ngang qua.

Quân Kim cũng là người, thậm chí có nhiều kẻ có khuôn mặt còn non nớt như trẻ con, nhưng tại sao vẫn có chiến tranh?

Lý Mân không hiểu được.

Thức ăn chứa trong nhà càng ngày càng ít, Hồ Lân và Lão Hòe vốn đã không cần ăn, giờ hai người họ không hề ăn nữa, giữ lại toàn bộ cho Lý Mân.

Những ngày này, Hồ Lân thấy Lý Mân đứng bên trong nhìn ra ngoài, trong mắt nàng đầm u buồn, hắn cảm thấy hắn đã tìm thấy một cách tốt để dụ dỗ Lý Mân tu đạo.

Hồ Lân ôm lấy Lý Mân từ sau lưng, hắn cúi đầu hôn khẽ trên tai nàng, thấp giọng nói: “Mân Nương, năm nay nàng bao nhiêu tuổi?”

Lý Mân ưỡn oai đáp: “Mười sáu tuổi.”

Hồ Lân tiếp tục hỏi: “Người sống thọ nhất mà nàng biết thì bao nhiêu tuổi?”

Lý Mân nghĩ ngợi rồi đáp: “Bảy mấy tuổi gì đó.”

Hồ Lân thờ dãi bên tai nàng: “Nói như vậy, cho dù nàng có thể sống đến bảy mươi mấy tuổi thì cũng chỉ còn lại bốn, năm mươi mấy năm nữa.”

Lý Mân nghĩ nghĩ, “Ừ” một tiếng.

“Nhưng ta có thể sống hàng vạn năm!” – Hồ Lân vòng tay ôm quanh ngực Lý Mân, vừa nói, tay hắn vừa dịch xuống: “Ta sẽ vĩnh viễn bảo trì vẻ trẻ trung, nhưng còn nàng thì sao? Mười lăm năm sau, nàng đã ba mươi một tuổi, bộ ngực sẽ bắt đầu lỏng lẻo rồi rủ xuống; ba mươi năm sau, nàng đã bốn mươi sáu tuổi, trên mặt đã bắt đầu có nhiều nếp nhăn; năm mươi năm sau, tóc nàng đã bạc như sương, thân thể đầy bệnh tật, sau đó từ già nhân thế...” Nàng nhẩn tâm để ta lại một mình nơi thế gian này sao...”

Lý Mân tưởng tượng ra tương lai mà Hồ Lân miêu tả, toàn thân nàng không kìm được run rẩy. Nàng đã phải trơ mắt nhìn từng người quen biết trong trấn ngã xuống, hoặc bị giết, hoặc bị làm nhục, hoặc phải sống giống như heo chó, sự sợ hãi đã sớm áp đảo nàng. Những lời này của Hồ Lân như giọt nước tràn ly, khiến nàng sắp hồng mắt, nàng há miệng khóc lớn.

Lời nói muốn Mân Nương tu tiên của Hồ Lân còn chưa kịp nói ra thì đã không còn cơ hội để nói nữa.

Lý Mân đột nhiên ngã bệnh.

Khí thể căn bệnh của nàng rất mạnh mẽ, đêm hôm đó nàng bắt đầu sốt cao, toàn thân nóng như lửa, Hồ Lân nằm ngủ cạnh nàng cũng bị nóng đến toát mồ hôi.

Hắn không ngừng cho Lý Mân uống nước, lau người nàng để hạ nhiệt độ, cho nàng ăn linh đan mà hắn luyện được.

Hồ Lân nghĩ Mân Nương bị hắn dọa mà phát bệnh, trong lòng hắn vô cùng hối hận. Hắn vất vả ngày đêm, chăm sóc nàng không nghỉ ngơi phút nào.

Thân thể Lý Mân vốn khỏe mạnh, trước giờ chưa từng sinh bệnh, lần này vừa đổ bệnh đã trở thành bệnh nặng.

Thời gian gần đây nàng luôn có cảm giác lo lắng, hơn nữa áp lực tâm lý rất lớn, đã sớm cảm giác như sắp đánh mất lý trí.

Xung quanh thành Biện Kinh chết hơn chục vạn người, oan hồn tràn ngập trong phạm vi vài trăm dặm. Trấn Biện Thủy cũng trở thành một nơi cực âm, điều này cũng khiến bệnh tình nàng nặng thêm.

Cuối cùng, Lão Hòe thấy bệnh của Mân Nương không có chuyển biến tốt, vội nêu ý kiến: “Công tử, hay là người ra bên ngoài tìm đại phu đi!”

Hồ Lân thở dài: “Bên ngoài loạn lạc, biết đi đâu mới tìm được đại phu?”

Hắn quyết định tự chữa bệnh cho Mân Nương.

Sau khi ăn đan dược mà Hồ Lân luyện chế, bệnh của Lý Mân vẫn không thuyên giảm. Nàng đã sốt đến bất đầu co giật, Hồ Lân cạy mở miệng nàng, có thể trông thấy cổ họng sưng đỏ không chịu nổi.

Hắn ôm Mân Nương đang hôn mê giống như đang hấp hối, lòng đau như bị kim đâm, cuối cùng hắn hạ quyết tâm.

Cái đêm mà Hồ Lân làm phép, Lão Hòe tập trung thủ hộ bên ngoài tòa nhà.

Hồ Lân đặt Lý Mân nằm trên giường, tách hai đùi nàng, bản thân hắn thì ngồi xếp bằng giữa hai đùi nàng, sau đó hắn bế Lý Mân lên, biến thành tư thế mặt đối mặt.

Trong phòng không có nến, tối đen mịt mùng. Khi Hồ Lân nhổ ra nội đan ngưng tụ tu vi vạn năm của hắn, trong phòng bỗng trở nên sáng trắng lóa lóa giống như giữa ban ngày.

Hạt nội đan kia quay tròn trong không trung, sau đó trở lại trong miệng Hồ Lân.

Hồ Lân dùng miệng hôn Lý Mân, đẩy nội đan vào trong miệng nàng, sau đó lại thổi một hơi để nội đan trượt xuống.

Lý Mân vẫn hôn mê như cũ, mặc cho Hồ Lân làm gì thì làm.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã trở về nguyên hình.

Không có nội đan chống đỡ, hắn chỉ có cách trở lại nguyên hình, cố gắng tiết kiệm chút pháp lực còn lại..

Lão Hòe cười trên kiếm bay quanh tòa nhà, tiếp tục làm nhiệm vụ canh giới.

Một khi nội đan của công tử rời khỏi thân thể sẽ rất nguy hiểm, Mân Nương chỉ là người phạm, không có cách nào che giấu một nội đan có tu vi cao thâm như vậy. Nếu trong phạm vi trăm dặm có yêu quái pháp lực cao cường đến cướp đan thì công tử và Mân Nương sẽ nguy hiểm vô cùng.

Mân Nương vẫn luôn ngủ say.

Tiểu hồ ly luôn ở bên nàng, cách một lúc sẽ xem sắc mặt nàng, ngậm một chút nước mớm cho nàng. Nàng hồi phục rất nhanh, cơn sốt cao đã dần lui, tay chân cũng không co giật nữa, sắc mặt từ màu xanh tím như sắp chết đã dần trở về màu da bình thường.

Màn đêm chậm chậm tiêu tán, ngày sắp sáng, đây chính là thời khắc người ta gọi là khoảnh khắc đen tối trước bình minh.

Nhưng, có dị biến đột nhiên nảy sinh.

Khi cảm nhận được dòng yêu khí trăm năm tuổi xông tới, Lão Hòe nắm chặt vũ khí, tiến lên nghênh chiến, sau đó chiến đấu với dòng yêu khí màu vàng có mùi tanh tươi kia.

Ai ngờ khi hắn đang giao đấu với làn yêu khí màu vàng thì một làn yêu khí màu đỏ khác thừa cơ lên vào, nhanh chóng bay đến tòa nhà.

Tiểu hồ ly đang bảo vệ bên người Lý Mân, hắn ngăn được đợt tấn công đầu tiên của dòng yêu khí màu đỏ.

Nội đan của hắn đang ở bên trong người Lý Mân, còn chưa kịp lấy ra, pháp lực còn thừa trên người không nhiều. Hắn bị dòng yêu khí đỏ kia nhắm vào sơ hở, nó nhanh chóng đánh về phía Lý Mân đang say ngủ.

Yêu khí màu đỏ vừa mới luyện được hình người, pháp lực đương nhiên không cao. Hắn vốn là bông hoa sen đỏ đặc đạo trong hồ nhà họ Phan ở Đông Kinh, bị một tên chồn tinh pháp lực cao cường ép buộc trở thành nô bộc cho hắn. Đêm nay, hai chủ tớ đang quanh quẩn bên ngoài thành Biện Kinh để hấp thụ oan hồn, oán khí nhằm tăng tu vi bản thân thì đột nhiên bị một làn gió thom dẫn dụ đến trấn Biện Thủy. Bọn chúng vừa vặn gặp được nội đan vạn năm tinh thuần của hồ tiên, thể là xông đến để cướp.

Loài chồn rất狡 hoạt, hắn biết bản thân hắn không đánh lại hồ ly vạn năm nên phái yêu quái sen đỏ tới làm bia đỡ đạn, còn hắn thì cuốn lấy hồ tinh đang thủ hộ bên ngoài có pháp lực thấp hơn nhiều.

Tiểu hồ ly nhìn yêu quái sen đỏ không chớp mắt, hắn ngưng tụ nội lực, gắng sức đánh ra một chương.

Hoa sen đỏ bị hắn đánh trúng, rơi rụng về phía Lý Mân, trước khi chết, hắn há to mồm, nuốt trọn Lý Mân đang ngủ say vào trong người.

Thấy Mân Nương bị sen tinh nuốt trọn, tiểu hồ ly nháy mắt bùng nổ, hắn đánh về phía hoa sen đỏ, xé rách thân thể của hoa sen, cố gắng cứu Mân Nương ra.

Nhưng, sen tinh đột ngột biến mất, trong tay Hồ Lân chỉ còn lại cánh sen đỏ bị hắn xé rách, Mân Nương đã không thấy đâu.

Lão Hòe đánh lui chồn tinh ở bên ngoài, khi bay vọt vào thì thấy tiểu hồ ly đang ngậy ngốc đứng trên giường, vài cánh sen đỏ rơi rụng trên giường và dưới đất, Mân Nương thì không thấy đâu.

Thật lâu sau, Hồ Lân mới nói: “Mân Nương đã không còn ở nhân gian nữa, nội đan và nguyên đan của ta đã hóa thành một khối, khảm vào linh hồn nàng...”

Lão Hòe nhìn công tử đang ở trong nguyên hình, sau nửa buổi mới tìm được lời để nói: “Công tử, Mân Nương nhất định sẽ chuyển thể thành người, ta và người lại cùng đi tìm nàng!”

Hồ Lân nhắm mắt lại.

Hắn không hiểu tại sao mọi chuyện lại phát triển đến nông nỗi này.

Rõ ràng một khắc trước, hắn còn đang thăm thiết bên Mân Nương, vì sao nàng bỗng đổ bệnh?

Rõ ràng nội đan mạnh mẽ có thể bảo vệ nàng, tại sao nàng lại nháy mắt biến mất trước mặt hắn?

Rốt cuộc là ai đã đạo diễn tất cả chuyện này?

Hắn nhất định phải tìm được đáp án.

HẾT QUYỂN 5

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 86: Mân Nương Xuất Giá

Cuối thời Nam Tống, Tần Cối làm tể tướng, nắm giữ triều chính, nhưng vẫn có một nhóm nhân sĩ bảo vệ chính nghĩa đối chọi gay gắt với Tần Cối ở trong triều, Lễ bộ thượng thư Lưu Cung chính là một trong số những người đó. Sau khi Tần Cối lên làm tể tướng, hắn muốn phong tặng người cha đã mất sớm của hắn một danh hiệu, nhằm biểu đạt lòng hiếu thảo của mình. Nhưng khi hắn triệu tập quan viên bộ Lễ để thương lượng chuyện này, Lưu Cung là Lễ bộ thượng thư lại không đến.

Bởi vậy, Lưu Cung bị Tần Cối buông lời dèm pha, lấy cớ đuổi khỏi triều đình.

Vì người này vẫn còn lòng với con đường làm quan, hơn nữa tài sản trong nhà cũng dư dả nên không trở về Phúc Kiến mà dứt khoát mua một trang viên ngoài thành Lâm An, một mặt phụng dưỡng mẹ kế Trắc thị, một mặt an nhàn sống với người nhà.

Đương nhiên, Lưu Cung là người thông minh, trước giờ ông vẫn chưa có ý định rời bỏ diễn đàn chính trị, đây chỉ là kế hoãn binh đợi thời cơ thích hợp.

Sau khi Tần Cối chết, Lưu Cung vận động một phen, được triều đình cho gọi một lần nữa, trở về làm Thượng thư bộ Lại, kiêm chức trông coi thư xá, từ đó con đường làm quan thuận lợi vô cùng, từng bước thăng cao, vừa tròn năm mươi tuổi đã được tiến phong là Đại học sĩ.

Sau khi được phong chức Đại học sĩ, thân thể Lưu Cung này sinh vấn đề, ông quyết định đưa mẹ kế Trắc thái phu nhân, thê tử Phương phu nhân và ba con trai trở về Lưu gia trang bên ngoài thành Lâm An.

Lưu Cung có tổng cộng ba con trai và hai con gái, ba con trai đều do vợ cả Phương phu nhân sinh ra, hai con gái đều do tiểu thiếp (di nương) sinh ra.

Con cả của Lưu Cung là Lưu Bá Đường làm tri phủ ở Kiến Khang. Hắn nghe lời của mẫu thân, đưa tiểu thiếp Chu thị tới nhậm chức, để lại thê tử Hồng Đại ở lại trong nhà, thay hắn làm tròn chữ hiếu. Con thứ Lưu Trọng Văn bị bệnh thoái hóa xương từ nhỏ, thân thể ốm yếu, quanh năm ốm đau nằm trên giường. Phương phu nhân thương con trai, đi hỏi khắp nơi để dàn xếp cho con trai một cuộc hôn nhân tốt. Con thứ ba Lưu Thúc Dục tính khôn lanh lẹ, hơn nữa đáng về tuần tú xuất chúng, năm nay mới mười lăm tuổi, chưa có hôn phối, đang đi theo đại nho sĩ Chu Hi, chuyên tâm nghiên cứu lý học.

Bên cạnh Lưu gia trang chính là trấn Tiệm Thủy.

Trấn Tiệm Thủy có địa thế dựa núi gần sông, phong cảnh như vẽ, là một nơi sản sinh ra nhiều mỹ nhân.

Mà vị cô nương đẹp nhất trong trấn chính là con gái của ông giáo Lý Hồ Lâm— Lý Mân.

Năm nay Lý Mân mới mười bốn tuổi, đáng vẻ như châu tròn ngọc sáng, xinh đẹp như hoa, mặt trái xoan trắng nõn, cặp mắt trong như nước, miệng anh đào hồng căng mọng, khuôn mặt quyến rũ, eo nhỏ là lướt, cả người toát ra phong thái đặc biệt.

Nàng dậy thì sớm, rõ ràng chỉ mới mười bốn nhưng thân hình đã thon dài đầy đặn, nhìn giống như thiếu nữ mười sáu, hấp dẫn biết bao ong bướm quanh

trần đến gây loạn. Ngoài tường nhà họ Lý lúc nào cũng có những nam tử trẻ tuổi không rõ thân phận quanh quẩn, ban đêm lúc nào cũng vang lên tiếng ngâm thơ đàn ca không dứt, tất cả đều không thoát khỏi hai chữ ‘Cầu yêu’!

Đó là chưa kể đến có rất nhiều bà mối thường xuyên qua lại, gây rối đến nỗi Lý Hồ Lâm luôn đóng cửa nghiên cứu sách vở thi thoảng có một loại xúc động muốn bóp chết Mân Nương cho rồi. (Kui: Đại mỹ nhân! Kiếp này ai đó phải dốc sức ra rồi~)

Lý Hồ Lâm là đệ tử đọc sách, vợ mất sớm, lại là người bảo thủ, đối với đứa con gái một tay mình nuôi lớn nhưng quá xinh đẹp này thì cảm thấy phiền không chịu nổi, chỉ hận không thể lập tức đẩy nàng đi lấy chồng, giúp mình thoát khỏi quãng thời gian phiền toái. Nhưng dù sao ông cũng là một người cha, bởi vậy cũng muốn tìm cho con gái một người chồng hiểu lễ nghĩa, am hiểu thi thơ, dung mạo tuấn tú, muốn Mân Nương có một cuộc sống nuôi chồng dạy con, tuân thủ tam tòng tứ đức, không còn phong lưu, dẫn dụ ong bướm như hiện nay nữa.

Ngày mười lăm tháng tám này, Lý Mân sẽ tròn mười lăm tuổi, rốt cuộc Lý Hồ Lâm đã chọn được kẻ trúng tuyển trong hàng trăm người cầu hôn – con thứ của Lư Củng – Lư Trọng Văn.

Sở dĩ ông lựa chọn Lư Trọng Văn vì thứ nhất, ông cảm thấy thanh danh của Lư Củng rất tốt, gia phong cẩn thận, lại là Đại học sĩ, là bạn tốt của đại nho sĩ Chu Hi, nhất định sẽ cho Lý Mân một hoàn cảnh sinh sống thật nghiêm túc. Thứ hai, Lý Hồ Lâm nghe được chuyện Lư Trọng Văn bị bệnh thoát hóa xương, luôn ngồi trên giường, một con rể như vậy sẽ khiến Mân Nương phải tận tâm hầu hạ, không còn thời gian để nghĩ đến những chuyện ong bướm khác. (Kui: ghét cái ông này ghê, muốn hại đời con mình à?)

Lý Hồ Lâm nghĩ thân phận mình chỉ là ông giáo trong trấn lại muốn liên hôn với nhà Đại học sĩ thì cảm thấy như mình đang treo cao, vì vậy ông nghe theo mọi sắp xếp của nhà họ Lư, khi Mân Nương vừa tròn mười lăm tuổi thì lập tức gả nàng qua.

Nhưng tất cả những chuyện này Mân Nương luôn quanh quẩn trong khuê phòng không hề hay biết, nàng còn đang đắm chìm trong mộng tưởng về người chồng tương lai tốt đẹp.

Lúc đó đang cuối xuân, Lý Mân ôm theo côi lòng mong đợi với tương công tương lai, ngồi trong kiệu hoa bước vào trong Lư gia trang.

Lư Trọng Văn đương nhiên không thể đến đón dâu và bái đường, Phương phu nhân bèn sắp xếp cho con thứ ba Lư Thúc Dục đón dâu và bái đường thay.

Khi hạ kiệu, gió xuân thổi qua, vén lên một góc khăn đỏ của Lý Mân, nàng liếc thấy Lư Thúc Dục thanh tú, trong lòng ngọt ngào, đỏ mặt cúi đầu, không dám liếc thêm lần thứ hai.

Đêm tân hôn, nàng nhìn thấy Lư Trọng Văn mặc một thân áo đỏ được nẩy nha hoàn diu tới thì lập tức xụi lơ trên giường.

Đến khi nàng tỉnh lại đã thấy chính mình không mảnh vải che thân đang nằm trên giường, mà tân lang Lư Trọng Văn cũng như vậy, hẳn cũng bị hỉ nương lột sạch, trần truồng nằm cạnh Lý Mân.

Lư Trọng Văn mở to mắt nhìn Mân Nương đang rơi lệ đầy mặt, trong lòng hẳn có dự vọng, chỉ tiếc thân thể không ủng hộ, rõ ràng được ở gần mỹ nhân mà không thể làm gì, chỉ có thể vượt qua đêm tân hôn này trong giây vò. (Kui: Ta cũng ko hiểu cha của Mân tỷ kiếp này nghĩ cái gì trong đầu nữa, có hận với con gái à?)

Hôm sau, khi tân nương tới dâng trà cho cha mẹ chồng, Lư Thúc Dục mới phát hiện mình đã thay nhị ca ngênh cười một nhị tẩu xinh đẹp như vậy, trong lòng hẳn mơ hồ cảm thấy khó chịu nhưng chỉ có thể cố sức kiềm chế trong lòng.

Năm đầu tiên sau tân hôn còn bình yên, ngoài việc thỉnh an cha mẹ và Thái phu nhân, ngày ngày Lý Mân đều ở lại trong viện Thu Hương với Lư Trọng Văn, thêu thùa đọc sách, chăm sóc Lư Trọng Văn.

Mùa xuân năm thứ hai, Mân Nương mười sáu tuổi bắt đầu phải chịu đựng thống khổ dày vò.

Trong cơ thể nàng có nội đan của Hồ Lâm, thân thể nàng dậy thì, nội đan bắt đầu thức tỉnh, nàng bắt đầu đêm đêm mất ngủ, những lúc khó chịu nhất chỉ có thể cắn gối, lăn lộn trên giường.

Đương nhiên Lư Trọng Văn biết Mân Nương bị làm sao.

Hắn cũng muốn dùng tay giúp Lý Mân, nhưng tay hắn cũng không thể cử động, có lòng mà không đủ lực, chỉ có thể nhắm mắt nằm bên cạnh nàng, yên lặng nghe tiếng rên ngâm khó nhịn của Mân Nương.

Mân Nương chỉ cảm thấy thân thể nàng dường như đang phải kìm nén cái gì đó, lại như đang cắn cái gì đó, tràn ngập một loại xúc động lạ, nhưng chính nàng cũng không biết cách giải tỏa nỗi xúc động này, bởi vậy chỉ có thể chịu dày vò thật đau khổ.

Tiết thanh minh năm đó, Lư Thúc Dục đã rời khỏi nhà hơn nửa năm bỗng trở về Lư gia trang.

Khi đến thỉnh an Thái phu nhân và mẫu thân, hắn liếc thấy đại tẩu và Mân Nương đang cùng đứng hầu bên cạnh.

Lý Mân trang điểm rất mộc mạc, búi tóc theo quy củ, áo lụa màu lam nhạt thêu hoa, váy nhiều lớp màu trắng.

Nhưng lớp váy áo mộc mạc rộng thùng thình không che dấu được thân thể tươi trẻ rực rỡ của nàng, không giấu được xuân tình nhộn nhạo mà nàng đang

tận lực kiềm chế.

Mân Nương còn là xử nữ, thân thể giống như trái đào mật chín mọng, dường như chỉ cần cắn nhẹ một cái, dòng nước ngọt ngào sẽ ứa ra.

Đó là cảm nhận chân thực của Lưu Thúc Dục.

Hắn thu ánh mắt lại, cúi đầu, cố gắng kiềm chế dục vọng không nên có này, hắn là người đọc sách, nàng là nhị tẩu của hắn.

Đêm ấy, Mân Nương ngủ mơ thấy một giấc mộng xuân.

Nàng đang ngắt hái hoa mận côi ở sân trước thì bị người phía sau kéo eo, nàng vừa muốn quay đầu, người kia lại ngậm chặt môi nàng...

Lý Mân đáng thương, nàng thành thân đã một năm, cho dù đang trong mộng, nàng cũng không biết phải làm sao, chỉ biết rằng hôn môi chính là hành vi thân mật nhất của nam nữ...

Mân Nương nhanh chóng tỉnh lại, bên cạnh là tiếng ngáy của Lưu Trọng Văn đang say ngủ.

Toàn thân nàng khô nóng, nàng dứt khoát tỉnh dậy, cầm một bộ áo khoác ngắn tay, rời khỏi căn phòng.

Ánh trăng như nước, khiến cả khoảng sân sáng rõ như ban ngày.

Hoa mận côi trong sân mới nhú lá non, muốn đợi đến khi nở hoa thì còn cần mấy tháng nữa.

Mân Nương cắn một lọn tóc dài phát qua má, nàng dựa người vào cây cột trong đình nhỏ, cố gắng dùng cảm giác lạnh buốt cứng rắn kia để áp chế dục vọng đang cuộn trào.

Cây cột lạnh, thân thể nàng thì nóng.

Dục vọng vẫn đầy dẫy nàng như trước.

Nàng ôm cột, không nén được khóc nức lên.

Mân Nương đang khóc ròng bỗng cảm thấy có thứ gì đó túm đuôi váy nàng. Nàng xoa nước mắt, cúi đầu nhìn, thì ra là một con hồ ly đen nho nhỏ. Miệng nó đang cắn gấu váy nàng, ngửa mặt nhìn nàng, dường như đang cầu xin điều gì đó.

Lý Mân ngồi xổm xuống, vờn tay sờ tiểu hồ ly.

Toàn thân tiểu hồ ly được phủ lớp lông đen bóng mềm mại giống như tơ, khi sờ cảm thấy cực thoải mái.

Mân Nương quyết định bế tiểu hồ ly lên, ngồi xuống ghế đá trong đình nhỏ, nàng tựa cột lặng ngắm cây cỏ, hoa lá đang được ánh trăng bao phủ.

Hôm sau, Mân Nương tắm một lần cho tiểu hồ ly vốn cũng đã rất sạch sẽ.

Nàng và nha hoàn riêng Mỹ Ny đã chuẩn bị tốt lời kịch, nói rằng tiểu hồ ly này là do nàng bảo người nhà Mỹ Ny tìm tới để nuôi cho vui.

Nhà họ Lưu thấy tiểu hồ ly được Lý Mân ôm trong lòng thì cũng chỉ tiện miệng hỏi xuất xứ của nó, sau đó không hỏi gì thêm.

Mân Nương đang tràn trề sức thanh xuân lại phải ở cùng một kẻ bị liệt, mọi người trong phủ đều cảm thấy việc nàng nuôi tiểu hồ ly giải buồn cũng không phải chuyện xấu gì, chỉ là nếu đổi tiểu hồ ly thành con mèo thì tốt hơn, đương nhiên chó thì không được, cho dù muốn nuôi cũng phải nuôi chó cái. Mọi người trong Lưu gia trang nghĩ thế đấy.

Sau khi có tiểu hồ ly, mỗi đêm Mân Nương đều ôm nó đi ngủ.

Nhưng tiểu hồ ly lại không muốn ở trên cùng một giường với Lưu Trọng Văn, chỉ cần Lưu Trọng Văn nằm trên giường, nó sẽ nhanh chóng nhảy đi.

Lý Mân thử vài lần, nàng phát hiện tiểu hồ ly đúng là bài xích Lưu Trọng Văn, nàng bèn dứt khoát chia phòng ngủ với Lưu Trọng Văn, dù sao Lưu Trọng Văn cũng có ý đó.

Vấn đề duy nhất là, từ khi có tiểu hồ ly, thân thể Lưu Trọng Văn càng lúc càng tệ, dần dà không thể nói chuyện nổi, ngủ say li bì.

Mân Nương sợ người trong nhà liên hệ bệnh tình của Lưu Trọng Văn và tiểu hồ ly của nàng với nhau nên rất chuyên chú chăm sóc Lưu Trọng Văn. Nàng bụng trà rót nước, gắng sức trở tài may vá, thu xếp chuyện trong nhà, được tất cả mọi người trong Lưu gia trang công nhận.

Đêm Trung thu mười lăm tháng tám, Phương phu nhân tới thăm con thứ, lòng mẹ thương con, muốn đưa bánh trung thu tới cho Lưu Trọng Văn ăn, ai ngờ lại khiến hắn bị nghẹn bánh mà chết.

Mân Nương mới mười sáu tuổi, cứ như vậy đã trở thành tiểu quả phụ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 87: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Sau khi Lưu Trọng Văn qua đời, Lưu Cung và Phương phu nhân bị thống vạ phần, luôn đắm chìm trong bi thương không thể kiềm chế, đã ném quả phụ của con trai là Mân Nương ra sau đầu. Lý Mân đáng thương mới mười sáu tuổi, đối với cái chết của trưởng phu Lưu Trọng Văn, nàng chỉ thấy một cảm giác nhẹ lòng quý dị — cuối cùng từ nay nàng không cần thay quần áo giúp Lưu Trọng Văn nữa, cuối cùng không phải tắm rửa giúp hắn nữa, không cần giúp hắn đại tiểu tiện nữa, khi đi ngủ sẽ không còn cảm thấy như đang nằm bên cạnh một khối thịt chết...

Nàng nên bi thương, nhưng nàng không có bi thương. Mân Nương cố gắng chớp chớp mắt để ra nước mắt, nhưng ngay cả khi nàng dùng tới hạt tiêu và dầu gió thì vẫn không nặn ra nổi nước mắt.

Lưu Trọng Văn đã được đưa vào trong quan tài đặt ở linh đường, nàng nên quỳ trên chiếu bên cạnh và khóc trước linh cửu, nhưng Lý Mân ôm tiểu hồ ly trong phòng, cuống đến nổi toát mồ hôi — quả thực nàng khóc không ra a!

Mỹ Ný nêu ý kiến: “Nhị thiếu phu nhân, hay là ngài cứ nghĩ đến khi người thân nhất của mình qua đời có những cảm giác đau buồn nào?”

Lý Mân nhắm mắt, nàng tưởng tượng ra nếu cha nàng Lý Hồ Lâm chết, nàng sẽ thương tâm biết bao, nhưng, cứ nghĩ đến việc phụ thân chết, nàng lại nhớ đến việc từ khi nàng tròn mười hai tuổi, càng ngày càng xinh đẹp, mỗi ngày phụ thân đều mắng chửi nàng, suốt ngày quắc mắt với nàng, có sai sót nhỏ sẽ đánh nàng, còn cố ý gả nàng cho một kẻ bị liệt... Mân Nương vẫn có cảm giác lạ lùng như cũ... Nàng không khóc nổi.

Mỹ Ný thấy nhị thiếu phu nhân chớp mắt nửa buổi mà vẫn không nặn ra được một giọt nước mắt, trong lòng nàng ta cũng cuống lên. Nàng nhìn tiểu hồ ly đang ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng nhị thiếu phu nhân, bèn nêu ý kiến: “Nhị thiếu phu nhân, ngài thích tiểu hồ ly nhất, vậy thì thử tưởng tượng tiểu hồ ly bị một thợ săn bắn chết...”

Lời còn chưa dứt, Mỹ Ný đã nhìn thấy mí mắt nhị thiếu phu nhân đỏ lên, trong mắt nàng ầng àng nước, một giọt nước mắt long lánh, trong suốt như ngọc nhỏ xuống từ mắt nàng.

Mỹ Ný: “...”

Thế là, Lý Mân thay đồ tang màu trắng rộng thùng thình, tạm thời đưa tiểu hồ ly cho Mỹ Ný trông giữ, bản thân nàng thì quỳ trên chiếu trong linh đường. Nàng vừa mở to mắt vừa tưởng tượng tiểu hồ ly bị người ta rút gân lột da, lạng lẽ rơi nước mắt, một giọt nối tiếp một giọt không dứt như những hạt trân châu trên vòng cổ đứt dây rơi xuống.

Con trưởng Lưu Bá Đường vừa mang theo Chu di nương về nhà, đã tới thư phòng để gặp cha, trong phòng chỉ còn lại Lưu Thúc Dục đang quỳ đối diện nàng. Lưu Thúc Dục nghĩ việc nhị ca qua đời cũng coi như được giải thoát, từ nay không còn chịu dây vò, quả thực không quá tệ, nhưng cứ nghĩ đến anh trai cùng cha cùng mẹ vừa qua đời, trong lòng hắn cũng buồn. Hắn quỳ trên chiếu, mắt đỏ hoe, vừa liếc qua thì thấy nhị tẩu đang quỳ đối diện, nàng đang yên lặng rơi lệ, khiến hắn không thể dời mắt đi nữa.

Hắn cảm thấy cặp mắt kia của nàng như được nước mắt gột rửa, trở nên trong suốt giống như bảo thạch đen, tóc mai như mây hòa cùng dung nhan như hoa, áo trắng vấy trắng, xinh đẹp giống như một bức họa buồn đang âm thầm kể ra nội tâm bi thương vô tận và cõi lòng bơ vơ không nơi nương tựa của nàng...

Trong lòng Lưu Thúc Dục co rút, khó chịu vô cùng. Trái tim nam nhi còn chưa từng trải của hắn nháy mắt luân hồi, hắn ngơ ngẩn ngẩn nàng, đột nhiên nghĩ đến nàng chính là do hắn thay nhị ca cưới qua cửa...

Đại thiếu phu nhân Hồng thị đang quỳ bên cạnh thấy dáng vẻ của em chồng Lưu Thúc Dục và vẻ như hoa lê dưới mưa của Mân Nương, nàng ta luôn cho rằng Mân Nương giống như hồ ly tinh, khác chết chồng còn chưa đủ, còn muốn ngang nhiên câu dẫn nam nhân trên linh đường, quả thực là khó mà nhịn nổi. Nàng ta trừng mắt với Lý Mân, ‘hừ’ mạnh một tiếng.

Đáng tiếc lúc này tâm trí Mân Nương đang du ngoạn xa xôi, nàng đang tưởng tượng ra cảnh tiểu hồ ly phải rời khỏi nàng, từ nay chủ tớ xa cách mỗi người một phương trời, vĩnh viễn chia cách, vân vân. Nàng tưởng tượng như thế thì sẽ khóc thật nhiều nên vốn không chú ý thấy ánh mắt của em chồng, không biết dáng vẻ của mình trong mắt hắn lại biến thành một bức họa buồn, không biết mình đã biến thành dâm phụ khác chết chồng, câu dẫn nam nhân trong mắt chị dâu chồng.

Tối hôm nay, lão đại Lưu Bá Đường lấy lý do nhị đệ vừa qua đời, nhất định phải đến ngủ ở thư phòng thì bị Hồng thị ngăn lại.

Hồng thị tìm lý do: “Tướng công, thiếp có chuyện muốn nói với chàng.”

Lưu Bá Đường đành phải trở về, muốn nghe xem Hồng thị có cao kiến gì.

Vốn Hồng thị chỉ muốn tìm một lý do để trượng phu ở lại qua đêm, nàng ta đành thuận miệng nói: “Còn không phải chuyện của thê tử Trọng Văn sao!”

Lưu Bá Đường nghe vậy, lập tức trở nên nghiêm túc, chăm chú nhìn Hồng thị: “Thê tử của Trọng Văn thì sao?”

Hồng thị thở dài: “Thân xác lão nhị còn chưa lạnh, thê tử của hắn đã có vẻ không thủ tiết được.”

Lưu Bá Đường nhún mày: “Nàng có chứng cứ gì?”

Hồng thị nhìn Lưu Bá Đường, sau đó nói: “Chàng không thấy hôm nay trên linh đường, nàng ta bày ra vẻ kiều mỵ như vậy hay sao? Chú ba cũng bị nàng ta làm cho mê mẩn!”

“Nói vớ vẩn!” – Lưu Bá Đường phẩy tay áo bỏ đi.

Hồng thị: “...”

Sau khi chôn cất Lưu Trọng Văn, cuộc sống của Lý Mân dần trở lại bình yên. Nàng cũng rất biết điều, hàng ngày không trang điểm, trên đầu chỉ dùng một chiếc trâm bạc, vòng tay và bông tai cũng bằng bạc, mặc váy áo màu trắng, ngoài việc hàng ngày đi thỉnh an Thái phu nhân và cha mẹ chồng thì mỗi ngày đều đóng cửa ở trong viện Thu Hương, không trêu chọc đến ai.

Chiều hôm đó, bầu trời đột nhiên mưa, mưa thu triền miên không ngừng, nhiệt độ lập tức giảm xuống.

Mân Nương để Mỹ Ný canh cửa, còn nàng thì ôm tiểu hồ ly, ngồi dựa vào gối, đắp chăn mỏng, cuộn người trên ghế dài nghĩ tâm sự.

Nàng đang nghĩ về Lưu Thúc Dục.

Trong phủ họ Lưu có không ít nam tử, nhưng những người nàng có thể gặp được thì không nhiều, mà trong những nam tử này, người chưa kết hôn lại tương đương tuổi nàng thì càng hiếm. Hơn nữa, trong số ít đó, Lưu Thúc Dục là người tuấn mỹ nhất, bởi vậy Mân Nương cũng chỉ có thể mơ tưởng về hắn.

Mân Nương nghĩ về Lưu Thúc Dục, tay lại vuốt ve tiểu hồ ly, vuốt toàn thân hắn đến nỗi hắn cảm thấy muốn thăng tiên.

Từ khi Mân Nương của kiếp trước chết, pháp lực của hắn mất hết, Hồ Lân chỉ có thể giữ nguyên hình, hắn được Lão Hòe mang đi khắp thiên hạ, tìm kiếm chuyển thế của nàng.

Hắn không còn nội đan, chỉ có thể ý lại nội đan của Lão Hòe. Trải qua không biết bao năm mưa gió, cuối cùng hắn cảm nhận được nội đan dao động bên trong cơ thể Lý Mân tại thành Lâm An...

Khi biết Lý Mân đã xuất giá, ý niệm đầu tiên của Hồ Lân chính là bóp chết trượng phu của nàng, ăn tươi nuốt sống kẻ đó, sau đó cướp Mân Nương về! (Tác giả: Hồ Lân đã quên mất bây giờ hắn chỉ là một con hồ ly nhỏ a!)

Hắn không thèm để ý sự ngăn cản của Lão Hòe, lặng lẽ lên vào Lưu gia trang, cuối cùng đã tìm thấy Mân Nương, nhưng hắn lại phát hiện: nội đan của hắn bên trong nàng đã bắt đầu thức tỉnh, khiến nàng tỏa ra vẻ quyến rũ và nhiều dục vọng, quả nhiên là buồn vui lẫn lộn, khó nói nên lời.

Đương nhiên, khi hắn thấy trượng phu Lưu Trọng Văn của nàng bị bệnh liệt giường, tiểu hồ ly quả thật muốn ngửa mặt lên trời, cười to ba tiếng.

Hắn quyết định sẽ can trọng thủ hộ bên cạnh Lý Mân, không để nam tử khác câu dẫn nàng, sau đó tìm một cơ hội thích hợp để thu hồi nội đan, cùng Mân Nương sống hạnh phúc cả đời.

Mân Nương vuốt ve hắn một hồi, quả thực không biết làm thế nào cho hết cõi lòng xuân nhọn nhọn. Nàng đột ngột nâng tiểu hồ ly lên, miệng kề miệng, hôn ‘chụt’ một cái, sau đó ôm chặt hắn vào trong ngực.

Tiểu hồ ly kề sát thân thể mềm mại đầy đặn của Lý Mân, hắn như muốn say trong từng đợt hương thơm của nàng: Mân Nương kiếp này đã yêu ta rồi sao? Thật hạnh phúc quá!

(Kui: ...)

Chính vào lúc đó, ngoài cửa viện truyền tới tiếng đập cửa mạnh, xuyên qua cả màn mưa.

Mân Nương lười nhác sai khiến Mỹ Ný: “Mỹ Ný, ra mở cửa đi.”

Mỹ Ný vốn đang ngả người chop mắt một lát, vừa đứng dậy vừa ngáp: “Muộn như vậy, lại còn mưa thế này, là ai không biết?”

Mỹ Ný nhanh chóng mang một người phụ nữ và một thiếu nữ đi vào, thì ra là tiểu thiếp Chu thị của Lưu Bá Đường và nha hoàn Thu Anh.

Mân Nương vội mời Chu thị vào nhà, nàng sai Mỹ Ný đi bưng trà và trái cây ra, còn mình thì ngồi đối diện Chu thị trên bộ ghế dài.

Vì Chu di nương luôn ở bên Lưu Bá Đường tại Kiến Khang nên Lý Mân không thân thiết lắm với nàng ta, bởi vậy nàng rất khách khí. Nàng ngồi bên

cạnh, vừa ôm tiểu hồ ly, vuốt ve chơi đùa với nó, vừa trả lời câu được câu chăng về mấy chuyện trong nhà họ Lưu, nhà họ Lý. Chu di nương rất thích nói chuyện, cứ thao thao bất tuyệt không ngừng.

Hồi Lý Mân còn nhỏ thì bị phụ thân quản thúc không được ra khỏi nhà, khi về nhà chồng thì cũng là cửa son nhà giàu, không được ra khỏi cửa, bởi vậy nàng không hiểu biết nhiều, cũng không thích nói nhiều, chỉ yên lặng lắng nghe Chu di nương kể chuyện kim cổ.

Sau khi Chu di nương đi theo Lưu Bá Đường nhậm chức thì luôn bày ra dáng vẻ giống như vợ cả, ai ngờ vừa trở về Lâm An thì lập tức bị hạ thấp một khoảng lớn, bị ép đi theo vợ cả Hồng thị, ngày ngày bưng trà rót nước hầu hạ, trong lòng nàng ta đã sớm nén đầy oán khí. Nàng ta có ý muốn tạo nên một đồng minh trong phủ, mượn sức người đó, biến người đó thành tai mắt của mình. Nàng ta nghĩ đi nghĩ lại, Lý thị – nhị thiếu phu nhân vừa góa chồng không phải là đồng minh trời ban đó sao? Chưa nói đến việc Lý thị còn trẻ người non dạ, dễ dụ dễ lừa, lão gia và phu nhân luôn thương nàng phải ở góa khi còn quá trẻ, nàng nói chuyện trước mặt lão gia và phu nhân nhất định sẽ có chút hiệu quả.

Bởi vậy, Chu di nương thấy Mân Nương ít nói thì bắt đầu công tác xúi giục: “Nhị nãi nãi a, hiện tại ngươi đang rất nguy hiểm đó nha!”

Mân Nương vừa nghe thấy thì giật mình: “Mời di nương nói thẳng!”

Chu di nương im lặng một lát, sau đó liếc mắt ra hiệu với Lý Mân, ý bảo nàng cho bọn nha hoàn lui ra ngoài.

Mân Nương hiểu ý, nói với Mỹ Ný: “Mỹ Ný, mang Thu Anh về phòng ngươi chơi đi.”

Mỹ Ný và Thu Anh đi rồi, Chu di nương mới thao thao bất tuyệt, kể cho Mân Nương nghe về cuộc nói chuyện của Hồng thị và Lưu Bá Đường mà nàng ta nghe lén được, không quên thêm mắm thêm muối vào.

Lý Mân nghe xong, toàn thân rét run, nước mắt lập tức tuôn như mưa.

Tuy trong lòng nàng có chút mơ mộng đối với Lưu Thúc Dục, nhưng đó chỉ là chút ảo tưởng của thiếu nữ đang xuân đối với nữ thiếu niên mà thôi, tại sao đại tẩu lại nghĩ như vậy?

Đại tẩu thích tố cáo người khác, nếu nàng ta nói chuyện này trước mặt Trác thái phu nhân và cha mẹ chồng thì nàng phải làm sao bây giờ?

Mân Nương chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi thiếu hiểu biết, nàng nghĩ đến hình phạt dìm lồng heo gì đó mà Mỹ Ný đã kể, nhất thời phát run toàn thân, ngay cả đôi tay đang vuốt ve tiểu hồ ly cũng phát run.

Tiểu hồ ly không ngờ Mân Nương lại bị người phụ nữ giả dối này dọa đến thế này, trong lòng hấn đau vô cùng, chỉ hận không thể lập tức khôi phục hình người để ôm nàng vào lòng, an ủi một phen. Nhưng pháp lực của hấn đã gần như mất hết, cho dù tức đến thổ phỉ phò cũng chỉ có thể cố gắng nhẫn nại.

Hấn nhẹ nhàng liếm tay Mân Nương, lặng lẽ an ủi nàng.

Chu di nương thấy mục đích đã đạt được, mừng thầm trong lòng, vội giả mù sa mưa, than thở nói: “Ai da, Hồng đại nãi nãi thật quá âm hiểm, nhị nãi nãi biết làm sao đây! Ai da!”

Nàng ta giả vờ an ủi một hồi, bày ra vô số chủ ý xấu xa, nàng ta thấy mục đích đã đạt được, đã thành công tạo ra một kẻ địch cho Hồng thị rồi thì mới cáo từ rồi đi.

Mân Nương hoang mang lo sợ ngồi trên giường, nàng lặng lẽ khóc nửa buổi, cuối cùng quyết định gọi phụ thân đến để thương lượng một chút.

Tuy cha mẹ chồng không nói để nàng tái giá, vẫn hy vọng nàng thủ tiết vì Lưu Trọng Văn, mai sau lập đền thờ trinh tiết, nhưng năm nay nàng mới mười sáu tuổi, mới thành thân một năm, vẫn là xử nữ, không thể táng thân trong chôn cửa son đây tâm cơ này cả đời chứ?

Hôm sau, Lý Mân lấy cớ muốn dùng dây đai để may giày tặng cho người trong chùa, muốn tích chút âm đức cho người chồng đã chết để xin sự cho phép của Hồng thị là người quản lý việc nhà. Nàng xin được lệnh bài ra khỏi phủ, sai Mỹ Ný đi ra ngoài một chuyến.

Chỉ mấy ngày sau, Lý Hồ Lâm đã tới Lưu gia trang để thăm hỏi Lý Mân.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai cha con, Mân Nương vội vã khóc lóc kể về chuyện với cha một phen, ý muốn cha thay mặt nàng làm chủ.

Ai ngờ nước mắt nàng còn chưa lau khô, Lý Hồ Lâm đã tỏ vẻ nghiêm chính, bắt đầu mắng nàng, kể lại một lượt những ví dụ về những người phụ nữ thủ tiết qua các triều đại, sau đó lạnh lùng nói: “Nhà họ Lý ta chỉ có trình nữ tự sát vì thủ tiết, dứt khoát không thể có loại dâm phụ tái giá. Ngươi ngoan ngoãn thủ tiết cho ta, sau này được lập đền thờ trinh tiết, cho gia tộc ta được rạng danh!”

Nói xong, Lý Hồ Lâm phui tay áo bỏ đi, chỉ còn lại mình Mân Nương mềm nhũn ngã xuống đất, đau thương khóc nức lên.

Tiểu hồ ly cuống đến muốn khùng, hấn liếm tới liếm lui trên mặt Lý Mân, liếm hết nước mắt nàng, sau đó bắt đầu cắn ống tay áo nàng, cố gắng kéo nàng đứng dậy.

Lúc đó Lý Mân mới hơi tỉnh lại, nàng muốn lau khô nước mắt thì phát hiện nước mắt đã được tiểu hồ ly liếm sạch, bèn gắng gượng bò dậy từ trên mặt đất.

Nàng ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Mỹ Ny đang ở bên ngoài, bên cạnh có thêm một nha hoàn cao gầy thanh tú, nàng không khỏi ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 88: Mượn Rượu Làm Càn

Nha hoàn này có diện mạo thanh tú, cử chỉ hào phóng, nhanh nhẹn cúi người hành lễ với Lý Mân: “Thanh Hòe khấu kiến cô.” (Kui: *ngã chồng vó*) Mân Nương vừa nghe thấy nàng ta gọi mình là ‘cô’ thì đã biết đây là nha hoàn do phụ thân mình phái đến, có lẽ chính là người phụ thân lưu lại để giám sát nàng. Nàng không khỏi giật dỗi, ‘hừ’ một tiếng, ngồi xuống trên giường, chỉ để lại bóng lưng cho Thanh Hòe.

Tính tình Thanh Hòe cũng thật khôn khéo, nàng ta không nhụt chí vì Lý Mân lạnh nhạt mà trái lại nở nụ cười, nhìn tiểu hồ ly đang được Mân Nương ôm trong lòng: “Ồ, tiểu hồ ly thật là đẹp! Thật là dễ thương! Xinh xắn quá a!”

Mân Nương: “...Hừ!”

Tiểu hồ ly lộ đầu ra từ trước ngực Mân Nương, cặp mắt hồ ly xanh như ngọc có hồn nhìn Thanh Hòe không chớp: “...”

Thanh Hòe đảo mắt, lập tức sửa miệng khen ngợi: “Cặp mắt của tiểu hồ ly này thật là đẹp, đây là thú cưng của cô nãi nãi sao?”

Rốt cuộc Lý Mân vẫn là một tiểu cô nương, thấy Thanh Hòe luôn miệng khen tiểu hồ ly yêu quý của nàng thì không ra vẻ lạnh nhạt được nữa, đôi mắt đẹp như nước liếc nhìn Thanh Hòe: “Ừ, tiểu hồ ly là sủng vật của ta, ta cũng không rời nó được một khắc.”

Thanh Hòe囧: “...” Chủ nhân là sủng vật a, chủ nhân, khí phách của ngài để đâu rồi? Định hạ thấp mình cả kiếp này hay sao?

Nàng ta cả gan vươn tay sờ đầu hồ ly một chút, sau đó cười út mắt hỏi: “Cô, thường ngày tiểu hồ ly thích ăn cái gì a?”

Nói đến việc chăm sóc tiểu hồ ly, Mân Nương có thể nói chuyện không biết mệt. Nàng lập tức trở nên nhiệt tình, ôm tiểu hồ ly tán dóc với Thanh Hòe: “Tiểu hồ ly thích ăn bánh ngọt hoa hồng, bánh đậu xanh và các món điểm tâm như thế, thích uống sương sớm trên cánh hoa, thích dùng xà bông bạc hà của ta để tắm rửa, thích chui vào lòng ta ngủ...”

Tán dóc mãi, nàng đã quên luôn Thanh Hòe chính là người mà phụ thân bảo thủ để lại nhằm giám sát nàng, móc hết tim gan ra để nói, vô cùng nhiệt tình với Thanh Hòe. Khi nàng được gả đến Lưu gia trang, trong nhà chỉ có một tỷ nữ vừa xấu vừa già, trước giờ chỉ chăm sóc cha nàng, vì vậy nàng một mình một bóng được gả tới đây. Nàng không dám dùng nha hoàn do đại tẩu sắp xếp mà thỉnh cầu Thái phu nhân mua cho nàng một nha hoàn bên người, chính là Mỹ Ny.

Tuy Mỹ Ny không phải do đại tẩu phái tới, có thể yên tâm sử dụng, nhưng nàng ta vừa lười vừa hậu đậu, bình thường nàng sai làm thêm chút chuyện đã lăm bằm lấu bầu oán trách không ngừng. Do vậy Mân Nương cũng không dám phiền nàng ta việc chăm sóc tiểu hồ ly, nàng tự mình làm.

Sau khi Thanh Hòe tới, quả thực đã thay đổi viện Thu Hương.

Nàng ta nhanh nhẹn nhanh miệng, khéo léo, chịu khó, hơn nữa lại rất trung thành và tận tâm với Lý Mân, chăm sóc Lý Mân và tiểu hồ ly ôn hòa không có gì để chê, vì vậy nhanh chóng lật đổ địa vị Mỹ Ny, trở thành nha hoàn bên người Mân Nương.

Hai năm nay Mỹ Ny đã dần lớn gan, cũng chẳng quan tâm mấy, nàng ta thấy Thanh Hòe làm thay hết việc của mình thì vui mừng vì được nhàn rỗi, cũng chẳng muốn làm con thiêu thân lao đầu vào tranh chấp.

Thời gian trôi qua, lá đỏ chao nghiêng, hoa cúc tàn tạ, gió thu dịu hiu cuốn lá rụng, mùa thu sắp trôi qua.

Hôm đó Lý Mân ôm tiểu hồ ly và mang theo Thanh Hòe tới thỉnh an Trắc thái phu nhân và cha mẹ chồng, vừa vận dụng đầu em chồng Lưu Thúc Dục.

Thân hình Lưu Thúc Dục cao ráo, mặc một bộ áo nho màu xanh lục, đầu đội mũ nho sinh trắng, khuôn mặt tuấn mỹ, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong, khí phái dật dang.

Lý Mân không có sức chống cự đối với nữ nam, nàng đi được một đoạn thì liếc một cái, nàng đúng là đang đi ngược chiều với Lưu Thúc Dục trên hành lang dẫn tới viện của cha mẹ chồng. Nàng đỏ mặt cúi đầu, nhưng chẳng khác gì giấu đầu lòi đuôi.

Tiểu hồ ly vô cùng phần nộ, hai cái tay nhỏ vươn ra, chạm vào cằm Mân Nương, hấn găng sức quơ quơ, chỉ hận không thể cào mặt nàng, để nàng không còn chảy nước miếng với Lưu Thúc Dục được nữa.

Thanh Hòe: “...” Chủ nhân ghen thật đáng thương...

Trong nháy mắt lướt qua nhau đó, Lư Thúc Dục lùi về sau một bước, khom mình hành lễ với Lý Mân: “Thúc Dục bái kiến nhị tẩu.”

Khuôn mặt trái xoan trắng nõn của Mân Nương đỏ đến sắp cháy, nàng vội vàng cúi đầu, nhún người hành lễ với Lư Thúc Dục, sau đó chạy trốn chết.

Lư Thúc Dục nhìn theo bóng lưng thướt tha của nhị tẩu đang chạy trốn chết, hắn không nhìn được than thở, đi về phía ngoài viện.

Lư Củng và Phưong phu nhân vừa sắp đặt một mối hôn sự cho Lư Thúc Dục, đối phương là con gái thứ hai của Tả Đô Ngự Sử Mã Thanh Vân, khuê danh là Mã Vân Hà, tuổi tương đương Lư Thúc Dục, gia thế cũng tương đương, cũng coi như là môn đăng hộ đối, trời sinh một đôi.

Sau khi định ra việc hôn nhân, trong lòng Lư Thúc Dục bắt đầu nổi lên một nỗi bất an xao động. Hắn thừa dịp Mã nhị tiểu thư đi dâng hương ở miếu, lén lút ẩn mình vào rình coi một lần, phát hiện Mã nhị tiểu thư quả không làm xấu hổ họ Mã của mình, nàng ta có một gương mặt ngựa thật dài, hắn lập tức ôm thất vọng ra về.

Lư Thúc Dục nhìn nhị tẩu xinh đẹp thướt tha như thế phải ở nơi phòng đơn, sau đó nghĩ đến mình tuần mỹ hào hoa thế này mà chỉ có thể cưới Mã nhị tiểu thư có bộ mặt ngựa về làm vợ, hắn cảm thấy phiền muộn và đau buồn vô hạn.

Vì muốn giải tỏa nỗi ưu tư có hại trong lòng, Lư Thúc Dục quyết định hẹn gặp mấy tên bạn tốt, uống chút rượu, ngắm hoa, vui vẻ trải qua một ngày.

Ái ngờ vừa ra khỏi cửa, Lư Thúc Dục đã có một cơ duyên — một vị cô nương xinh đẹp mặc váy áo màu phấn hồng cũ kỹ đang quỳ gối khóc lóc bên đường, bên cạnh có một tờ giấy trắng đề dưới mẫu đá, trên viết bốn chữ to: Bán thân chôn cha.

Lư Thúc Dục tập trung nhìn kỹ, thấy đáng về nữ tử này chỉ độ mười lăm, mười sáu tuổi, thân hình thon dài, dáng người hoạt bát, mắt hạnh mỹ lệ, nước mắt chảy xuôi, phảng phất như hoa lê dưới mưa, thanh lệ không gì sánh được.

Hắn nhất thời mềm lòng, tiến tới vãi một cái chào hỏi, sau đó nói: “Lòng hiếu thảo của cô nương thật cảm động trời đất, khiến tiểu sinh kính nể không thôi, dám hỏi giá bán thân này...”

Cô nương xinh đẹp thút thít ngược nhìn Lư Thúc Dục, rung rung nói: “Thiếp thân tên gọi Hồng Cừ, nhà bị tai vạ bất ngờ, bắt đắc dĩ mới phải ra hạ sách này, không cần nhiều bạc, chỉ cần đủ để mai táng phụ thân của thiếp là được...”

Trong lòng Lư Thúc Dục vui không thể kìm chế, nhưng lại ra vẻ đồng dạng, hắn lấy ra bạc để mua quan tài và miếng đất, hạ táng cho cha của Hồng Cừ, sau đó vui sướng đưa nàng ta trở về Lư gia trang.

Hắn ra đi một mình, sau đó lại dẫn một nha hoàn xinh đẹp trở về, hắn nói với mẫu thân Phưong phu nhân rằng hắn muốn thêm một nha hoàn giúp hắn thêm hương thấp nền, nói với phụ thân Lư Củng rằng đây là hành vi cứu khó phò nguy, giúp người phụ nữ yếu đuối trong cơn nước lửa. Lư Củng và Phưong phu nhân đương nhiên nhanh chóng đồng ý.

Nha hoàn Hồng Cừ liền trở thành nha hoàn riêng bên người Lư Thúc Dục, chuyên hầu hạ ở thư phòng.

Khi Lý Mân biết chuyện này đã là chuyện của mười ngày sau.

Chiều hôm ấy, mưa thu triền miên không ngớt rồi cuộc cũng ngừng, một nét mây mảnh hé lộ phía cuối trời, Mân Nương đang ôm tiểu hồ ly ngồi thêu trong sân, Thanh Hòe đứng cạnh giúp nàng se chỉ, Mỹ Nỵ thì không biết đã đi chơi ở đâu rồi.

Mân Nương thêu một lúc thì cũng hơi mệt, nàng vừa duỗi thắt lưng thì nghe thấy Thanh Hòe nêu ý kiến: “Vừa lúc hết nắng, không bằng cô đến hoa viên đi dạo, cũng là một cách giải sầu tốt.”

Mân Nương bị nàng thuyết phục, bèn ôm tiểu hồ ly và mang theo Thanh Hòe ra khỏi viện Thu Hương — nàng rất sủng ái tiểu hồ ly, ban ngày thì luôn ôm trong ngực, không nỡ để tiểu hồ ly phải chạm chân xuống đất; buổi tối đi ngủ cũng muốn ôm tiểu hồ ly, để tiểu hồ ly chui vào ngực mình ngủ; ngay cả khi tắm rửa, nàng cũng ngâm trong thùng tắm, bên cạnh thì đặt một thùng gỗ nhỏ, để tiểu hồ ly ngâm bên trong, nàng tắm xong thì quay sang tắm cho tiểu hồ ly.

Một chủ một tớ thêm một sủng vật cùng nhau đi dạo trong hoa viên.

Đi chưa được bao xa, Lý Mân đã thấy trong đình mẫu đơn phía xa xa có hai bóng người, nàng nheo mắt nhìn thì thấy Lư Thúc Dục mặc một thân áo gấm xanh lục đang đứng ở đó; tim nàng không khỏi đập loạn, mặt nàng đỏ, chân lại không ngừng bước về phía đình mẫu đơn.

Đi tới gần hơn, nàng mới thấy rõ trên tay Lư Thúc Dục đang cầm cuốn ‘Tập thơ Tô học sĩ’, đang ngâm thơ bên lan can của đình mẫu đơn.

Lúc đó, Thanh Hòe khẽ cười một tiếng: “Ồ? Kia không phải nha hoàn Hồng Cừ do tam công tử mới mua đó sao? Ta nghe nói đây là nha hoàn đặc biệt, chuyên đốt hương thấp nền cho công tử đọc sách ban đêm đó nha!”

Mân Nương đang thẹn thùng, nghe thấy những lời này thì vội nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện bên cạnh Lư Thúc Dục có một mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, mắt hạnh miệng anh đào, áo trắng váy đỏ, đang thân mật dựa vào hắn, trong miệng cũng đang ngâm thơ của Tô học sĩ: “Mười năm mệnh mang sinh tử nơi thành Giang.” Nàng không khỏi ngây người, trái tim thiếu nữ như rơi vào bóng tối khôn cùng, không thể tìm thấy lối ra.

Nàng cố nén nước mắt gần tràn mi, ôm tiểu hồ ly, xoay người rời đi.

Thanh Hòe và cặp mắt hồ ly sâu thẳm nhìn nhau, khoe miệng Thanh Hòe khẽ cong lên, cặp mắt dài nhỏ của tiểu hồ ly dường như cũng đang híp lại về khoái trá.

Mân Nương trở lại viện Thu Hương, vô cùng thương tâm nhưng không tìm được lời nào để nói.

Trời dần tối, mưa thu liên miên lại bắt đầu, rơi tí tách trên mái ngói, tăng thêm sự lạnh lẽo.

Mân Nương ngồi rầu rĩ bên cửa sổ, nàng chỉ cảm thấy người ta ngọt ngào đối thò, tình chàng ý thiếp, còn nàng thì bơ vơ không nơi dựa dẫm, thê lương lạnh lẽo, nước mắt nàng lại dâng lên.

Thanh Hòe thấy thế bèn nêu ý kiến: “Cô, giờ đã là thời tiết cuối thu đầu đông, đêm dài lạnh lẽo, hơi lạnh khó tiêu mất, không bằng để phòng bếp nấu hai món, thêm một bình rượu nữ nhi hồng ấm nóng, uống chút rượu ấm sẽ dễ ngủ ngon.”

Lý Mân áp ứng nói: “Những người trong phòng bếp đều dùng đôi mắt đánh giá người qua phú quý, ta không có bạc để thưởng cho họ, sao có thể khiến họ động tay chân...”

Nàng nghĩ đến đại tẩu đã có đại ca, nha hoàn xinh đẹp kia thì có tam đệ, chỉ có mình nàng không chốn dựa dẫm, trong mắt lại bắt đầu cay.

Thanh Hòe mỉm cười: “Cô, cứ giao cho ta là được.”

Sau khoảng hai khắc, Thanh Hòe quả thực mang tới một hộp đựng đồ ăn, bên trong có hai món Lý Mân thích ăn, còn xách theo một bình rượu nữ nhi hồng đã hâm nóng.

Mân Nương không quen ăn một mình, nàng để Thanh Hòe và Mỹ Ný cùng ăn, cười đùa nói chuyện, bản thân thì uống hết một bình rượu nữ nhi hồng.

Từ lượng Lý Mân yếu kém, nàng uống đến say khướt.

Mỹ Ný cũng uống say, tự trở về phòng ngủ, Thanh Hòe hầu hạ Mân Nương đang mê man lên giường rồi mới lặng lẽ rời đi.

Tới nửa đêm, Lý Mân đột nhiên tỉnh lại, nàng phát hiện quần áo của mình đã bị cởi bỏ, một thứ ấm nóng mềm mại đang liếm láp hai hạt châu đỏ trên bộ ngực sữa của nàng, mang tới từng đợt khoái cảm tê dại như điện giật.

Nàng lập tức tỉnh hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 89: Làn Đầu Thân Mật(18+)

Cảnh báo: Nhân thú!!!

Nàng lập tức tỉnh hẳn.

Mưa bên ngoài vẫn đang rơi, tiếng mưa rơi rào rào, khí lạnh cuối thu xâm nhập phòng ngủ qua màn cửa sổ.

Áo của Lý Mân đã bị tiểu hồ ly cởi, quần lót cũng bị hất cởi sạch, thân thể hoàn toàn trần trụi nằm dưới lớp chăn. Mân Nương cảm thấy rất lạnh, khí lạnh thâm nhập tận cốt tủy nàng, khiến nàng không thể không run rẩy.

Chỉ có nơi được tiểu hồ ly bao trùm là ấm áp, vừa mềm vừa nóng.

Tiểu hồ ly ngược đầu lên nhìn nàng.

Lý Mân cũng nhìn nó.

Mỗi lần nhìn thấy tiểu hồ ly, lòng nàng sẽ trở nên mềm ngọt lạ thường, giống như côi lòng bỗng như nở hoa, ngọt giống như rượu mật, trong sự ngọt ngào lại ẩn chứa chút chua xót. Mỗi lần nàng nhìn thấy tiểu hồ ly sẽ muốn ôm nó lên, để nó ở gần mình, như vậy trái tim nàng mới cảm thấy dễ chịu hơn, giống như khoảng trống trong trái tim được lấp đầy.

Dù đang ở trong đêm tối, cặp mắt xanh như ngọc của tiểu hồ ly vẫn long lanh rạng rỡ, nhìn nàng không chớp mắt.

Mân Nương khẽ đẩy tiểu hồ ly để nó nhảy xuống, sau đó nhắm hai mắt muốn ngủ tiếp.

Tiểu hồ ly vừa nhìn nàng vừa ngậm hạt ngọc bên trái của nàng, hần dùng sức hút hai lần, sau đó đổi thành hạt bên phải.

Màu của hạt ngọc trên ngực Lý Mân vốn là màu hồng, sau khi được tiểu hồ ly liếm hút thì biến thành màu đỏ anh đào. Hai hạt ngọc của nàng đều bị hần hút đến khi dựng đứng, ướt át kiều diễm, run nhè nhẹ, sau đó bị tiểu hồ ly dùng miệng và móng vuốt, luân phiên thương yêu.

Môi Lý Mân hơi hé ra, phát ra tiếng thở gấp nhẹ.

Cặp mắt hồ ly sâu thẳm của Hồ Lân hơi nheo lại, hần nhìn cảnh đẹp dưới thân — hạt ngọc đỏ thắm kia của nàng đang run rẩy trên bầu vú trắng như tuyết, khẽ đong đưa theo động tác của hần — hần chỉ cảm thấy trái tim trong ngực nhảy loạn, có chút miệng đắng lưỡi khô.

Hần ngậm chặt hạt ngọc bên trái của nàng, mút một lát, sau đó Hồ Lân bắt đầu dùng đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm gặm, còn hai tay nhỏ thì vuốt ve đầu vú bên trái của nàng, liên tục xoa nắn.

Mân Nương nhắm mắt muốn bình tĩnh, nhưng cảm giác tê ngứa đồng thời truyền tới từ hai hạt ngọc và cánh hoa phía dưới, xa lạ đến nỗi nàng không biết phải làm sao. Cơ thể đầy đặn trắng nõn như ngọc của nàng không ngừng vận vẹo dưới sự trêu chọc của tiểu hồ ly.

Đối với cảm giác này, Mân Nương cảm thấy hồ đồ vô cùng. Nàng biết nàng không nên để mặc tiểu hồ ly làm vậy, nhưng bản thân lại đắm chìm trong khoái cảm xa lạ do tiểu hồ ly mang lại.

Nàng không điều khiển được thân thể mình, để mặc tiểu hồ ly đem tới cho nàng khoái cảm thân thể lần đầu tiên.

Khuôn mặt trái xoan của Lý Mân lộ ra vẻ kiều mỹ, đỏ ửng vì động tình, hồng hào như đánh phấn, khiến tiểu hồ ly dục hỏa đốt người.

Hần ma sát thân dưới đã cứng của mình trên người Mân Nương, cố gắng xoa dịu dục vọng tích tụ kể từ kiếp trước khi Lý Mân rời đi.

Để thu hồi nội đan của mình, không những hần cần thân mật với Mân Nương mà còn cần khiến nàng đạt tới cao trào. Chỉ khi nàng đạt tới cao trào, nội đan đang khảm trong linh hồn nàng mới dần nổi lên, sau đó tách khỏi linh hồn nàng.

Cho nên hần vẫn cố gắng âu yếm Mân Nương.

Nhưng những động tác trêu chọc ngứa ngáy này dần dà không thỏa mãn được Lý Mân. Nàng mở to đôi mắt đã ướt át, cắn cánh môi hồng hào mọng nước, thấp giọng nức nở, hai bắp đùi cọ sát nhau vì khó chịu, trông giống như con thú nhỏ đang khát cầu thức ăn.

Nhưng chỉ cọ sát bắp đùi như vậy chẳng thể xoa dịu thể xác và tinh thần đang trống rỗng của nàng.

Tiểu hồ ly bò xuống dưới một đoạn, dùng tay trước vươn tới thăm dò bên trong hai bắp đùi đang kẹp chặt của Lý Mân, lông hần cũng trở nên trơn ướt.

Hần trượt đến giữa hai đùi nàng, sau đó ngậm chặt cánh hoa màu phấn hồng đang ướt đầm dề kia.

Sau một trận vận vẹo khó nhin, toàn thân Lý Mân dường như có điện chạy qua, nàng run rẩy, cuối cùng đạt tới cao trào.

Tiểu hồ ly không ngừng cố gắng, hần đang muốn tiếp tục âu yếm Mân Nương thì bất thành linh bị nàng xách lên, nhét vào trong chân.

Sau khi Lý Mân trải qua cao trào lần đầu tiên từ khi sinh ra, nàng cảm thấy uể oải, giọng nàng khàn khàn: “Tiểu hồ ly, trời lạnh quá, mau tới làm ấm chân giúp ta...”

Nàng nằm nghiêng, ôm chặt tiểu hồ ly vào trong ngực, thân thể kề sát bộ lông hồ ly mềm mượt của hần, nhanh chóng ngủ say.

Tiểu hồ ly: “...”

Hồ Lân thở hắt ra một hơi: thôi ngủ vậy.

Cho dù trải qua bao nhiêu kiếp, trong lòng Mân Nương cứ luôn ấm áp thom tho như vậy a!

Hần nhanh chóng cuộn tròn người trong lòng nàng rồi ngủ say.

*****

Hôm sau, mỗi khi Lý Mân ôm tiểu hồ ly sẽ không nhận được quan sát nó một chút. Nàng vẫn luôn cảm thấy tiểu hồ ly thật xinh đẹp, cặp mắt hẹp dài xanh như ngọc, bộ lông mềm mại đen bóng, cái đuôi to xõa bông, thực sự rất dễ thương.

Bỗng trong lòng Lý Mân có một ý nghĩ, hiện tại nàng rất sợ, ngộ nhờ tiểu hồ ly là một hồ ly cái, vậy thì thật... quái dị.

Đến giữa trưa, Thanh Hòe mang tới cơm trưa từ phòng bếp, hầu hạ Lý Mân dùng cơm trưa.

Vốn Mỹ Ný cũng ở trong phòng, nhưng Lý Mân có chuyện muốn nói với Lão Hòe nên sai Mỹ Ný lui xuống: “Mỹ Ný, người đi ngủ đi, bên cạnh ta đã có

Thanh Hòe, không cần ngại hàu hạ nữa.”

Mỹ Ný nghe thế thì như được gãi đúng chỗ ngứa, vui vẻ trở về phòng để ngủ.

Thanh Hòe biết Lý Mân nhất định có chuyện muốn bàn với mình bèn đứng bên cạnh ghế dài, chờ nghe nàng sai bảo.

Mân Nương ôm tiểu hồ ly ngồi trên ghế dài, nàng trải một tấm nệm gấm trước mặt mình, sau đó mới đặt tiểu hồ ly lên đó.

Tiểu hồ ly không biết Lý Mân muốn làm gì, còn cho rằng nàng muốn chơi đùa với hắn, bèn vui vẻ nằm xuống nệm, chờ động tác tiếp theo của nàng, đôi mắt xanh ngọc hơi híp lại, vẻ mặt dường như đang rất hưởng thụ.

Bỗng Lý Mân cầm hai chân trước của hắn, lật người hắn, biến thành tư thế ngựa bưng.

Tiểu hồ ly thấy nơi riêng tư của mình sắp bị thấy hết trơn, hắn hoảng hốt giãy dụa, muốn lật người lại.

Mân Nương không giữ được hắn bèn gọi Thanh Hòe tới trợ giúp: “Thanh Hòe, mau tới giữ hai chân sau tiểu hồ ly!”

Thanh Hòe không dám tiến lên: “... Cô, ngài đang muốn làm cái gì a...” Hắn không dám động đến chủ nhân a!

Cặp mắt như nước hồ thu của Mân Nương trừng Thanh Hòe một lát, sau đó oán trách: “Thanh Hòe, ngại còn không mau lại đây!”

Thanh Hòe chậm rì rì tới gần, tiếp tục kéo dài thời gian: “Cô, rốt cuộc ngài muốn làm cái gì a?”

Mân Nương cố gắng áp chế phản kháng của tiểu hồ ly: “Ta muốn xem tiểu hồ ly rốt cuộc là đực hay cái!”

Thanh Hòe cười như điên: “Ai nha, cô, tiểu hồ ly là đực, ta đã nhìn qua rồi.”

Tâm tính Lý Mân vẫn như trẻ con, lòng hiếu kỳ rất mạnh: “Thật không? Ta còn chưa thấy con gà nhỏ của tiểu hồ ly, ta muốn xem!”

Thanh Hòe choáng váng, hắn đứng bên cạnh, trơ mắt nhìn Lý Mân cuối cùng đã áp chế được sự giãy dụa của tiểu hồ ly, lật được bụng của hắn lên, mắt nàng nhìn nơi đó của tiểu hồ ly không chớp, cẩn thận quan sát.

“Là cái này sao?” – Lý Mân trêu chọc cục thịt nhỏ màu hồng dùng để đi tiểu của tiểu hồ ly, miệng hỏi Thanh Hòe.

Mắt tiểu hồ ly đã biến thành màu xanh lá đậm, hắn lạnh lùng trừng mắt với Thanh Hòe đang đứng bên cạnh tỏ vẻ không muốn nhìn nhưng lại đang nhìn rất chăm chú.

Dưới cái nhìn lạnh lẽo của hắn, Thanh Hòe chỉ hận không thể lập tức biến mất. Hắn cúi đầu, mắt nhìn mặt đất, trả lời Lý Mân một tiếng: “Ừm”.

Mân Nương nhú mày, gầy gầy một chút rồi nói: “Oa, sao lại nhỏ như vậy a!”

Nàng vươn đầu ngón tay út, nghịch ngợm một hồi, sau đó phát hiện gà nhỏ của tiểu hồ ly lớn hơn ngón tay út mình, nàng đổi thành ngón giữa, rồi lại phát hiện gà nhỏ của tiểu hồ ly ngắn hơn ngón giữa của nàng.

Tiểu hồ ly then quá hóa giận, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại.

Mân Nương tò mò, gầy tới gầy lui, nàng đang chơi vui thì phát hiện gà nhỏ của tiểu hồ ly vốn mềm nhũn bỗng dần cứng lên, hơn nữa cũng trở nên to hơn.

Lòng hiếu kỳ của nàng càng mạnh hơn, nàng nhìn con gà nhỏ màu phấn hồng của tiểu hồ ly không chớp mắt, muốn xem nó có thể lớn đến cỡ nào.

Khi gà nhỏ của tiểu hồ ly đã trở nên cứng rắn, dường như không có khả năng to thêm nữa, Mân Nương dùng tay đo, phát hiện vật kia chỉ lớn hơn ngón giữa của mình một chút, dài hơn một chút. Nàng thất vọng nói: “Ai nha, gà nhỏ của tiểu hồ ly thật ngắn a!”

Tiểu hồ ly: “...” Hắn xấu hổ và giận muốn chết.

Thanh Hòe: “...” Ta không ở chỗ này, ta không ở chỗ này, ta đang không ở chỗ này...

Mân Nương phát hiện dường như tiểu hồ ly có thể nghe hiểu tiếng người, đang xấu hổ và giận đến nổi nhắm tịt mắt. Trông thấy đáng vẻ chật vật của tiểu hồ ly, nàng bật cười ‘phì’, ôm chặt tiểu hồ ly trong lòng, nhẹ nhàng vuốt lông cho nó, miệng thì an ủi: “Tiểu hồ ly a tiểu hồ ly, cho dù gà nhỏ của ngươi có nhỏ hơn, ta cũng sẽ không ghét bỏ ngươi.”

Lỗ tai Hồ Lân tự động lược bỏ nửa câu đầu ‘cho dù gà nhỏ của ngươi có nhỏ hơn’, chỉ tiếp thu nửa câu sau ‘ta cũng sẽ không ghét bỏ ngươi’, lòng bi thương của hắn cuối cùng cũng được an ủi một chút.

Ai ngờ, câu nói tiếp theo của Lý Mân đã đánh cho hắn không gượng dậy nổi — “Tiểu hồ ly, ngươi thích mẫu hồ ly cái như thế nào? Ta đi tìm một con cho ngươi lai giống nhé?”

Hồ Lân thương tâm cực độ: Mân Nương chỉ coi ta là một sủng vật chẳng hề quan trọng...

Lý Mân trông tượng một chút đến hình ảnh tiểu hồ ly treo lên người một hồ ly cái để gây giống, nàng đột nhiên cảm thấy khó chịu, thế là cười ‘hì hì’ bổ sung: “Nhưng mà, tiểu hồ ly a, người là của ta, ta cũng không muốn để hồ ly khác cướp người đi.”

Đôi mắt xanh ngọc của tiểu hồ ly lấp lánh nhìn nàng: “...” Ta thật hạnh phúc ~ hạnh phúc đến nỗi sắp bay lên...

Chính vào lúc đó, bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa: “Nhị nãi nãi có ở đây không?”

Đó là một giọng nữ xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 90: Dụ Đồ

Cặp mắt của tiểu hồ ly bỗng mở to. Mân Nương và Thanh Hòe nhìn nhau, Thanh Hòe khẽ nói: “Cô, để nó đi xem sao.”

Lý Mân khẽ gật đầu, ôm tiểu hồ ly trong ngực, nàng đổi một tư thế ngồi tao nhã, chậm rãi vuốt ve tiểu hồ ly.

Thanh Hòe nhanh chóng đưa một nha hoàn cao ráo, thon thả mặc váy đỏ đi vào, Mân Nương vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, mắt hạnh miệng anh đào của nàng ta thì trong lòng cảm thấy không vui.

Tuy từ sau khi được gả tới đây, dưới sự soi mói của dâu trưởng, nàng đã được nếm không ít mệt, cũng dần học được cách che dấu tâm tư của mình, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một cô nương mới mười mấy tuổi, vì vậy nhất thời trên mặt đã lộ ra cảm xúc.

Nha hoàn mặc đồ đỏ kia lại dường như không trông thấy sắc mặt Lý Mân, nàng ta quỳ gối, vén váy hành lễ với Mân Nương, sau đó duyên dáng đứng trước ghế dài, trên khuôn mặt xinh đẹp chứa nụ cười dịu dàng: “Nô tì là nha hoàn hầu hạ tam công tử ở thư phòng, đến đây để thỉnh an nhị nãi nãi.”

Vừa nói, nàng ta vừa xách một hộp đựng thức ăn lên: “Đây là mấy món điểm tâm do nô tì đích thân xuống bếp làm, mời nhị nãi nãi nhấm nháp.”

Thanh Hòe nhận lấy hộp thức ăn, để ở bàn đối diện ghế dài, mở nắp hộp, sau đó lui xuống, đứng đợi một bên.

Trong hộp đựng thức ăn có bốn ngăn nhỏ, mỗi ngăn đều có một món điểm tâm không giống nhau, theo thứ tự là bánh đường nâu, mít táo, bánh bí đỏ và một đĩa bánh trôi mặn.

Hình dạng những món điểm tâm này tinh xảo, hương thơm nức, Mân Nương nhìn thấy không kìm được nuốt nước miếng.

Hồng Cừ lại cười nói: “Đây đều là đồ nô tì tự tay làm, rất sạch sẽ, nhị nãi nãi có muốn nếm thử không?”

Mân Nương cảm thấy hơi thèm ăn nhưng lại hơi ngại, nàng bèn nhặt một miếng bánh đường nâu lên nếm thử, cảm thấy ngọt tan trong miệng, vị rất ngon, ăn xong nàng nhìn không được lại nhón thêm một miếng nữa.

Vừa mới nuốt bánh ngọt xuống, Mân Nương nhìn sang tiểu hồ ly đang nhìn mình, nàng bỗng nhiên nhớ ra lúc nãy nàng sờ ‘gà nhỏ’ của tiểu hồ ly còn chưa rửa tay!

Nàng vội kêu Thanh Hòe: “Thanh Hòe, bụng cho ta chậu nước rửa tay.”

Thanh Hòe lập tức ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Mân và Hồng Cừ. Hồng Cừ rất tự nhiên ngồi xuống đối diện Mân Nương, miệng cười khanh khách: “Người nếm thử bánh trôi mặn này đi, tươi ngon mềm, hương vị rất độc đáo đó.”

Mân Nương nhìn tay trái của mình, sau đó nhìn tay phải, nàng cố gắng nghĩ nhưng không cách nào nhớ ra lúc nãy mình dùng tay nào để sờ gà nhỏ của tiểu hồ ly. Nàng ngược lên nhìn Hồng Cừ, phát hiện tay nàng ta vừa trắng vừa mềm, mười ngón tay thon dài, trông là biết cực kỳ sạch sẽ, bèn mở miệng nói: “Hồng Cừ, người cảm giúp ta bánh trôi mặn đi, tay ta không sạch.”

Hồng Cừ cười tít mắt, duỗi ngón tay mềm mại ra, nhặt một cái bánh trôi mặn đưa đến trước miệng Lý Mân.

Mân Nương há mồm, ‘oa ô’ một lát đã ngậm luôn bánh trôi mặn, thiếu chút nữa mút cả vào tay Hồng Cừ.

Hồng Cừ không ngờ Mân Nương lại ngoan ngoãn dễ thương như vậy, nàng ta cười hì hì, tiếp tục cầm một miếng bánh bí đỏ đút cho Lý Mân.

Sau khi Lý Mân ăn bánh bí đỏ xong, nàng cảm thấy tiểu hồ ly đang dùng mắt để trừng nàng bèn trừng lại nó, sau đó ôm tiểu hồ ly lên, miệng kề miệng hôn một cái: “Tiểu hồ ly, không phải ta chê người bản đầu a.”

Tiểu hồ ly: “...” Hừ ~

Hồng Cừ nhìn Lý Mân chơi đùa với tiểu hồ ly, cười nói: “Nhị nữ nữ, người có vẻ rất thương tiểu hồ ly nhỉ.”

Mân Nương bị tiểu hồ ly liếm tay, trong lòng đang ngây ngất, thuận miệng đáp: “Kiếp này ta ở góa thật nhàm chán, cũng may có tiểu hồ ly ở bên ta.”

Hồng Cừ chọc trúng điểm quan trọng, lập tức nói: “Nhị nữ nữ, tam công tử hay tới thư viện để đọc sách, bình thường nô tì rất rảnh rỗi, nô tì sẽ tới chơi với người nhé.”

Mân Nương không muốn đồng ý, nhưng nàng liếc nhìn hộp thức ăn đặt trên bàn, không tự chủ được nói: “Vậy người phải làm thêm nhiều điểm tâm cho ta nha!”

Hồng Cừ nhìn nàng, cảm thấy tuy thân thể nàng đầy đặn quyến rũ nhưng tâm tính lại đáng yêu dễ thương thì hơi giạt mình, cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi Hồng Cừ đi rồi, Mân Nương nhớ lại đoạn đối thoại giữa hai người, bản thân nàng cũng cảm thấy kỳ lạ, sao nàng lại lập tức thân mật với Hồng Cừ đến mức này. Lẽ ra nàng nên chán ghét Hồng Cừ, nhưng vì sao vừa gặp nàng ta, mọi đồ kỳ và chán ghét gì đó đều bị nàng quên mất, chẳng lẽ là vì dung mạo xinh đẹp của Hồng Cừ hay sao?

*****

Mấy ngày sau, trong thành Lâm An mưa dầm liên miên không dứt, trong phòng vừa lạnh vừa ẩm, cực kỳ khó chịu. May mà Mân Nương có tiểu hồ ly ngủ cùng chắn giữ ẩm nên cũng không cảm thấy quá khó chịu.

Giữa trưa hôm nay, Thanh Hòe bụng đói tới phòng bếp để lấy cơm trưa về. Mân Nương liếc qua, hôm nay bữa trưa của nàng có một đĩa rau nhỏ, một đĩa đậu phụ khô trộn rau nhỏ, ngoài ra chỉ có mấy cái bánh bao nhỏ và một nồi cháo loãng.

Mân Nương nhủ mày: “Phòng bếp thật là bất nạt người quá đáng, trời lạnh như vậy mà toàn để ta ăn rau trộn là sao!”

Thanh Hòe thấy nàng như vậy, trong lòng hẳn cũng không chịu nổi, bèn nói: “Cô, để ta đi ra ngoài mua cho người thêm chút thức ăn.”

Lý Mân thờ dãi: “Chúng ta không có nhiều tiền, sao có thể mua đồ bên ngoài như vậy.”

Tiền tiêu vật hàng tháng của nàng là năm lạng bạc, mỗi tháng phòng bếp nhận một phần là hai lạng bạc, đáng lẽ cũng dư dả, nhưng do quản gia trong Lưu gia trang là đầu trưởng Hồng Đậu, không chỉ tiền tiêu vật hàng tháng của nàng bị xén bớt mà tiền để phòng bếp nấu ăn cũng bị cắt xén.

Thanh Hòe cười nói: “Cô, khi lão gia đưa ta tới đây có cho mấy lạng bạc để ta phụ giúp cho cô.”

Mân Nương ‘hừ’ một tiếng: “Ta mới không thèm tin là cha ta —”

Chính vào lúc đó, bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa. Mân Nương nuốt lại toàn bộ lời chưa kịp nói hết.

Mỹ Ný bụng đói đi ra mở cửa.

Hồng Cừ xách theo một hộp đựng thức ăn còn to hơn lần trước, bước đi vững vàng theo sau Mỹ Ný để vào phòng.

Mỹ Ný mở hộp đựng thức ăn, “Oa” một tiếng, suýt chút nữa chảy nước miếng.

Tầng đầu tiên trong hộp đựng thức ăn là một đĩa thịt gà xào thìa là và một đĩa chao xào tiêu, nhắc ngăn đầu tiên ra, ngăn thứ hai là một bát thịt dê hầm cay và một bát canh nấm nấu theo kiểu Khẩu Bắc, tầng thứ ba là một ngăn cơm đầy.

Mân Nương và Mỹ Ný vui vẻ ăn cơm, ngay cả tiểu hồ ly cũng bị nàng ép ăn một ít thịt gà.

Chỉ có Thanh Hòe nói là không đói, chỉ uống ít canh nấm Khẩu Bắc.

Sau khi cơm no canh đủ, Hồng Cừ nghiêm nhiên trở thành bạn tốt của Mân Nương. Hai người ngồi gần sát một chỗ, tâm sự đủ thứ chuyện trong thành Lâm An. Không biết là ai nhắc tới đầu tiên, chủ đề bỗng chuyển tới những tiểu thuyết hiện đang được bày bán thịnh hành trong thành. Hồng Cừ xem rất nhiều sách, nàng ta kể cho Mân Nương nghe rất nhiều truyện hay, cái gì mà ‘vụ án oan Thôi Yên Các’, rồi thì ‘Chu Thắng đa tình làm loạn chốn tiên’. Mân Nương say sưa nghe kể truyện, quả thực không nỡ rời khỏi Hồng Cừ.

Nàng ở trong viện Thu Hương để thủ tiết, bình thường đều gò bó muốn chết, giờ được nghe những truyện thú vị như vậy, đương nhiên là nàng níu kéo Hồng Cừ không cho đi, bắt nàng ta kể hết truyện này đến truyện kia.

Hồng Cừ dịu dàng an ủi: “Nhị nữ nữ, đừng gấp gáp, ngày mai ta còn tới nữa, sẽ mang vài cuốn truyện tới để người giải buồn.”

Mân Nương nghe được vậy thì vui sướng vô cùng, lúc đó mới thả Hồng Cừ đi, nhưng đến khi Hồng Cừ ra đến cửa, nàng lại đuổi theo dặn dò: “Hồng Cừ, ngày mai khi người đến phải giấu sách truyện cho kỹ, Hồng Đại nãi nãi rất nghiêm...”

Hồng Cừ mở ô để ra về, cười nói: “Ta biết rồi.”

Mân Nương nhìn nụ cười sáng sủa và thân hình cao ráo của Hồng Cừ, cảm giác có chút mê loạn, nàng chậm rãi quay người trở về, ôm tiểu hồ ly nghĩ ngợi.

Thanh Hòe thấy nàng hình như có tâm sự, hần cố ý dẫn dụ để nàng nói ra nhưng không hỏi được điều gì.

Rạng sáng hôm sau, Mân Nương vừa mở mắt dậy đã bắt đầu mong ngóng Hồng Cừ, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Aii, sao Hồng Cừ còn chưa tới a.”

Tiểu hồ ly nghe mà buồn bực.

Trên người Hồng Cừ này không có yêu khí, chỉ có mùi con người bình thường, nhưng vì sao nàng ta xem trọng Mân Nương như vậy?

Hồ Lân cảm thấy rất nghi ngờ.

Hần quyết định tiếp tục quan sát Hồng Cừ.

Vừa qua giờ Tỵ (9 đến 11 giờ sáng), trời còn đang mưa phùn, Hồng Cừ đã xách một hộp đựng thức ăn tới.

Nàng ta mở hộp đựng thức ăn, lấy ra từ ngăn trên cùng một bát bánh bao và hai bát cháo kê, sau đó lấy ra từ ngăn dưới hai cuốn tiểu thuyết.

Mân Nương không thèm để ý đến đồ ăn sáng, nhận lấy truyện, vừa lật xem vừa nói thành tiếng: “Đây là ‘Hồn ma Quế Anh báo oán Vương Khôi bạc tình’, còn đây là ‘Duyên họa mi’...”

Nàng tiện tay lật giờ cuốn ‘Duyên họa mi’, lập tức nhìn trúng một đoạn miêu tả: “Hần chỉ cảm thấy huyết mạch sôi sục, ham muốn dập dòn, dương vật cứng nóng như sắt, không ngừng lui ra tiến vào, trong phòng cảnh xuân tháng ba ướt át...”

Mặt Mân Nương lập tức đỏ bừng, nàng nhìn Hồng Cừ có chút kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 91: Sấm Sét Lúc Nửa Đêm(18+)

Hồng Cừ nhìn nàng, cười một lúc mới nói: “Hai cuốn truyện này là của Hồng Cừ, nhị nãi nãi không cần trả gấp, cứ từ từ xem.” Nàng ta vốn đã thanh lệ dị thường, mặt hạnh môi thắm đỏ, khi cười như vậy giống như vàng trắng phá mây chui ra sau cơn mưa, vô cùng mê người.

Mân Nương nhìn nàng, khẽ ‘Ừ’ một tiếng, nàng cầm cuốn ‘Hồn ma Quế Anh báo oán Vương Khôi bạc tình’ trong tay, nhét cuốn ‘Duyên họa mi’ vào phía sâu trong nệm gấm trên ghế dài.

Nàng vừa lật được hai trang ‘Hồn ma Quế Anh báo oán Vương Khôi bạc tình’, Thanh Hòe đã bùng chậu nước vào: “Cô đặt sách xuống trước, rửa tay dùng bữa sáng cái đã.”

Lý Mân đành phải lưu luyến đặt cuốn truyện xuống.

Hồng Cừ rất nhanh nhay, nàng ta lập tức ngồi xuống bên ghế dài, vươn tay giúp cuốn ống tay áo Lý Mân lên.

Nhân dịp đó, Lý Mân đánh giá Hồng Cừ.

Lông mi Hồng Cừ rất dài, hiện tại đang cúi đầu bận rộn, hàng lông mi rung rinh như cánh quạt, ngón tay nàng ta thon dài linh hoạt, nhanh chóng cuộn ống tay áo Mân Nương lên.

Lúc này khoảng cách của nàng ta và Lý Mân rất gần, Lý Mân dường như ngửi được từ trên người nàng ta một mùi hương vừa trong veo vừa dễ chịu, nàng lặng lẽ hít một hơi, quả là thấm vào ruột gan. (Kui:sao ta có cảm giác giống ‘Hồ cô nương’ của quyển 3 quá vậy nè, chẳng lẽ...)

Dùng bữa sáng xong, Mân Nương cầm sách tiếp tục đọc.

Nàng vốn là con gái của ông giáo, tuy phụ thân Lý Hồ Lâm luôn kiên trì với câu ‘Nữ tử bất tài mới là có phúc’ nhưng vẫn dạy nàng đọc sách viết chữ.

Khi Mân Nương đọc sách, tiểu hồ ly dường như không chịu thua kém, nó chui vào trong ngực nàng, giống như đang cùng nàng đọc sách. Mân Nương nhìn đến đâu, mắt nó cũng nhìn đến đó, hai chủ – tớ có vẻ rất hài hòa. Mân Nương cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng hỏi tiểu hồ ly: “Tiểu hồ ly, người biết chữ sao? Giả vờ thật là giống a.”

Hồ Lâm: “...”

Hồng Cừ thấy thế, cười nói: “Nhị nữ tử, con tiểu hồ ly này của người thật hiểu tiếng người a.”

Mân Nương ôm chặt tiểu hồ ly, vẻ mặt rất đắc ý: “Đương nhiên! Đây là tiểu hồ ly của ta mà.”

Cặp mắt tiểu hồ ly và cặp mắt hạnh của Hồng Cừ đối diện nhau, Hồng Cừ bình tĩnh đối diện hân trong khoảnh khắc, sau đó chậm rãi dời ánh mắt đi chỗ khác.

Khi Hồng Cừ rời khỏi, Mân Nương có chút không nỡ, nàng tiễn Hồng Cừ ra tới tận cửa viện Thu Hương mà vẫn còn lưu luyến nói: “Hồng Cừ, có rảnh lại tới chơi nhé!”

Hồng Cừ cao hơn nàng, nàng ta mỉm cười, cúi đầu bên tai Mân Nương, giọng nàng ta đột nhiên trở nên hơi trầm: “Xem ‘Duyên họa mi’ thật vui nhé, lần sau ta lại tới bàn luận với người.”

Hơi thở nàng ta phun bên vành tai Lý Mân, nàng cảm thấy nóng ấm tê tê, mặt và lỗ tai lập tức đỏ bừng, thẹn thùng đáp: “Không thềm để ý người nữa!”

Sau đó nàng xoay người đi vào.

Thanh Hòe không ra tiễn Hồng Cừ, hân và Hồ Lâm nhìn Lý Mân trở về với khuôn mặt ửng hồng như hoa đào, cũng cảm thấy có chút nghi ngờ.

Đến buổi tối, sau khi hầu hạ Mân Nương tháo trang sức, rửa mặt, Thanh Hòe và Mỹ Ny bèn dập tắt nến trong phòng nàng, sau đó tự trở về phòng mình để ngủ.

Mân Nương mở to mắt, lặng lẳng nằm trong bóng đêm.

Thời tiết Giang Nam cuối thu, mưa dầm liên miên.

Bên ngoài vẫn đang mưa.

Gió lạnh gõ trên cửa sổ, Lý Mân ngủ một mình đáng lẽ nên cảm thấy tủi thân và thê lương, nhưng trong lòng nàng lại rạo rực, tràn đầy kích động và tâm lý hưng phấn khi sắp sửa làm một việc bí mật.

Mân Nương là người luôn biết nghe lời, khi còn ở nhà mẹ đẻ thì nghe lời cha, sau khi xuất giá thì nghe lời cha mẹ chồng, ít khi tự mình quyết định việc gì, hiện tại rốt cuộc đã có một cơ hội.

Sau khi ánh chùng Thanh Hòe và Mỹ Ny đã ngủ, Lý Mân bò dậy từ trên giường, chầm chầm đặt trên bàn nhỏ trước giường, sau đó lấy ra cuốn ‘Duyên họa mi’ dưới đệm giường mà ban ngày nàng đã lặng lẽ giấu đi. Nàng lấy hai cái gối mềm kê sau lưng, mở sách đọc dưới ánh nến.

Tiểu hồ ly vốn đang chui trong áo nàng, lúc này đã nhô đầu ra từ trong vạt áo, cùng Lý Mân đọc sách.

Xem không bao lâu, Hồ Lâm đã rõ ràng đây là một cuốn truyện điếm tình, viết về chuyện người và yêu quái cảm mến và giao hoan với nhau.

Hân không đọc nữa mà chuyển mắt nhìn Mân Nương đang chăm chú đọc sách. Cặp mắt hân không khỏi trở nên khác thường, từ màu xanh vốn có đã biến thành xanh đậm, ánh mắt nóng bỏng nhìn chòng chọc Mân Nương.

Nội đan tu luyện vạn năm của hân đang ở bên trong thân thể Mân Nương. Nàng chỉ là người phàm, không có cách nào che giấu nội đan, chỉ cần là yêu tinh đạo hạnh cao thâm một chút đều có thể cảm nhận được dao động của nội đan bên trong cơ thể nàng. Hân nhất định phải sớm hoan hảo với Lý Mân, thu hồi nội đan để bảo hộ nàng.

Tối nay dường như là một cơ hội tốt.

Cặp mắt dài nhỏ của tiểu hồ ly càng thêm sâu thẳm.

Lúc này Mân Nương đã đọc đến đoạn kích tình, mặt nàng hồng hào, hô hấp dồn dập, phía dưới đã sớm trở nên ướt đầm.

Tay nàng lặng lẽ vói vào bên trong váy, còn chưa kịp làm gì, tiểu hồ ly đã chui qua, sử dụng tay và miệng, nhanh chóng cới sạch quần lót của nàng, chui vào giữa hai đùi nàng.

Đầu lưỡi tiểu hồ ly liếm ở nơi đó, Mân Nương trở nên mềm nhũn vô lực, toàn thân xụi lơ. Nàng muốn lôi tiểu hồ ly ra mà không có sức, đành phải để mặc hân gây chuyện.

Hồ Lân liếm nơi đó của Mân Nương một hồi, thừa dịp thân thể mềm mại của nàng run rẩy, động thân tiến vào.

Đồ vật của tiểu hồ ly tuy không lớn, nhưng Lý Mân cũng chưa từng trải qua lần nào, do vậy cũng trở nên thích hợp.

Hồ Lân động mạnh, Mân Nương bị hấn gây cho cảm giác muốn chết muốn sống, sắp sửa thăng tiên.

Hồ Lân phát hiện Lý Mân động tĩnh, nội đan đã nổi lên, hấn vội gia tăng tốc độ ra vào, đồng thời dùng chân trước xoa nắn cánh hoa của nàng, làm đến tận khi nàng nhắm mắt, cơ thể run lên, trái tim đập loạn.

Đang trong lúc Mân Nương thoải mái đến sắp đạt cực đỉnh, bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng sấm ‘ùng oàng’, ngoài cửa sổ nháy mắt sáng như ban ngày. Mân Nương cả kinh, đẩy tiểu hồ ly ra, nằm co thành một cục, toàn thân run rẩy nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngay sau tiếng sấm đó là một chuỗi sấm sét nữa, tiếp theo bên ngoài bỗng nổi mưa to ‘lộp bộp lộp bộp’.

Mân Nương kéo chăn che kín đầu, co người thành một cục run rẩy.

Nàng nhớ trước khi xuất giá từng nghe phụ thân nói về một câu: “Mùa hè tuyết rơi, mùa đông sét đánh”, phụ thân giải thích đây là những việc gần như không thể xảy ra.

Nhưng bây giờ đã là cuối thu đầu đông, tại sao sấm sét lại vang dội như vậy? Chẳng lẽ là do nàng và tiểu hồ ly nhân thú loạn giao, đảo loạn lý trời, khiến ông trời giáng thiên lôi trừng phạt nàng?

Nàng sợ đến nỗi run rẩy toàn thân, sau đó nhớ đến tiểu hồ ly vẫn bị nàng ném bên ngoài chăn, nàng vội vươn tay kéo tiểu hồ ly đang ngồi ngơ ngác ở bên ngoài vào trong, nhét hấn vào ngực, lẩm bẩm nói: “Tiểu hồ ly, là do ta hại ngươi, đến trong lòng ta, để ta bảo vệ ngươi.”

Tiểu hồ ly không động đậy, chỉ cứng ngắc núp trong ngực nàng.

Hấn đang oán giận chính mình bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, oán trách động tác của mình không đủ nhanh.

Nhưng Lý Mân vẫn run rẩy, kiên quyết giấu hấn ở trong ngực, điều này khiến khóe mắt hấn phút chốc trở nên ướt át.

Hấn thả lỏng thân thể, dựa sát vào nàng, lặng lẽ an ủi: “Mân Nương, ta nhất định sẽ thu hồi nội đan, từ nay sẽ ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng, chăm sóc nàng, thương nàng, yêu nàng...”

*****

Mưa to cả đêm, vừa rạng sáng hôm sau đã mây tan mưa tạnh, là một ngày đẹp trời.

Phurong phu nhân phái nha hoàn Tiên Xuân tới gọi Lý Mân qua.

Thấy phu nhân kêu mình qua, Lý Mân không khỏi có tật giật mình, run run một chút, nàng vội kêu Thanh Hòe: “Thanh Hòe, lấy hộp tiền trong tủ đầu giường của ta tới đây.”

Thanh Hòe nhanh chóng đem hộp tiền tới, Mân Nương cũng không đếm, trực tiếp nắm một bó to tiền đồng đưa cho Tiên Xuân, đợi Tiên Xuân nhận lấy rồi mới thăm hỏi: “Tiên Xuân tí ti, không biết phu nhân gọi ta tới có chuyện gì vậy?”

Tiên Xuân cười tí tít, đặt tiền vào túi trong tay áo: “Phu nhân nói đêm qua sấm to, sợ là không phải điềm tốt, lại nghe nói ở Đào Tiên Tự có một vị hòa thượng tu hành cao thâm, bởi vậy muốn đưa đại nãi nãi và nhị nãi nãi tới Đào Tiên Tự lễ tháp hương.”

Trái tim Mân Nương giờ mới được thả lỏng: “Chính là vị hòa thượng tuần nỹ mà mọi người đồn đãi ‘Minh châu sáng bên trong, buồn lòng người có tâm’ đó sao?”

Tiên Xuân nhún mày: “Chính là vị hòa thượng tuần tú nọ, nhưng minh châu gì đó thì ta nghe không hiểu.”

Trong lòng Mân Nương đã hoàn toàn thả lỏng, cười nói: “Đúng là vị hòa thượng tuần tú đó.”

Nàng đã sớm được nghe đại nãi nãi nói Đào Tiên Tự trên núi Tiểu Hàn bên ngoài thành Lâm An có một vị hòa thượng tuần tú, tu hành cao thâm, không ngờ nay nàng lại có cơ hội đi nhìn một lần.

Mân Nương soi gương, phát hiện vì cả đêm không ngủ mà sắc mặt nàng hơi tái nhợt, nàng vốn định tô chút phấn son để che, nhưng nghĩ ngợi rồi vẫn quyết định để mặt mộc đi gặp cha mẹ chồng.

Chẳng mấy chốc Mân Nương đã mang theo Thanh Hòe tới viện của phu nhân, Hồng Đại nãi nãi vẫn chưa tới.

Bố chồng nàng – Lưu Cùng đêm qua ngủ ở phòng thị thiếp, bởi vậy trong phòng chính chỉ có mỗi Phurong phu nhân.

Phurong phu nhân nhìn Mân Nương, phát hiện sắc mặt nàng yếu ớt, sắc môi nhạt, mặc áo trắng vải thô, trên búi tóc chỉ cài một chiếc trâm bạc khắc hoa đào, áo váy đơn giản và sạch sẽ, bà vừa lòng gật đầu, cảm thấy đây mới là hình dạng nên có của một người phụ nữ thủ tiết.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 93: Bệnh Hoa Si

Không bao lâu sau Hồng đại nãi nãi cũng tới.

Nàng ta búi tóc cài trâm vàng, thân mặc áo cánh đỏ chót, váy lụa trắng, mặt mày hớn hờ đi vào.

Chu di nương và hai nha hoàn một lớn một nhỏ đứng phía sau, trông nàng ta thực sự tiểu tụy, so với khi mới theo Lư Bá Đường trở về từ Kiến Khang thì quả thật giống như hai người khác nhau.

Khi Lư Bá Đường trở về Kiến Khang tiếp tục chức vụ, Hồng đại nãi nãi đã thành công đưa nha hoàn hồi môn Hi Xuân của mình tới bên Lư Bá Đường, để Hi Xuân đi cùng Lư Bá Đường, còn Chu di nương ở lại. Chu di nương phải hầu hạ Hồng đại nãi nãi ngày ngày đêm đêm, quả là khổ không thể tả.

Sau khi Hồng đại nãi nãi thỉnh an phu nhân, Mãn Nương chào hỏi nàng ta, cùng nhau ngồi xuống, cùng nói chuyện phiếm, nịnh hót mẹ chồng.

Mồm miệng Lý Mãn không khéo, không biết nịnh hót như chị dâu, nhưng nàng biết phu nhân thương nàng còn trẻ đã phải thủ tiết, rất thương tiếc nàng, bởi vậy nàng ít khi nói xen vào, chỉ mỉm cười nhìn Phụng phu nhân, ngẫu nhiên đáp lại bà vài câu.

Hồng đại nãi nãi ngựa mất nhất là đáng về nàng như vậy, cho rằng Mãn Nương là chó không kêu biết cắn người, nàng ta vẫn cảm thấy Mãn Nương không phải loại người an phận, sớm muộn cũng sẽ để lộ cái đuôi hồ ly.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu đó là nhà họ Lư có ba con trai; lão nhị Lư Trọng Văn đã chết, Lý Mãn lại không có con, nếu Lý Mãn tái giá hoặc chết, như vậy người thừa kế tài sản tương lai sẽ chỉ còn lão đại và lão tam, số gia sản được thêm vào cũng không nhỏ.

Nàng ta vừa nói chuyện vừa thì thoảng liếc Mãn Nương, trong lòng luôn nghĩ: vì sao người còn chưa tái giá? Vì sao còn chưa tái giá?

Đáng tiếc Lý Mãn không có thuật đọc ý nghĩ, không biết suy nghĩ trong lòng chị dâu, nếu nàng biết, nhất định sẽ coi đại tẩu là bạn tri âm khó gặp!

Lúc này nàng đang nhìn phu nhân, nghe phu nhân dạy bảo.

Phụng phu nhân liếc nhìn Hồng đại nãi nãi, sau đó nói: “Mãn Nương, con còn trẻ, dưới gối lại không con, thay vì ở già cô độc, không bằng nên sớm chuẩn bị, chọn ra một đứa bé ngoan trong số các con của anh em, ta sẽ làm chủ, để nó làm con thừa tự cho lão nhị.”

Mãn Nương nghe thấy vậy, trên mặt vẫn mang nụ cười dịu dàng ngọt ngào, nhưng nụ cười này đã có chút cứng nhắc.

Tại triều Đại Tông, quả phụ tái giá là chuyện rất bình thường, thậm chí còn có chuyện quả phụ tái giá làm phu nhân tể tướng, làm hoàng hậu, đáng tiếc quả phụ thân nàng lại là học trò dưới trướng đạo giáo, bố chồng nàng cũng là người học đạo giáo, đối với nàng mà nói, chuyện tái giá gần như là không thể!

Mãn Nương nghĩ đến tiểu hồ ly bị nàng để lại trong phòng, nỗi cô tịch trong lòng cũng được an ủi đôi chút — nếu đã không thể lấy chồng, vậy mang theo tiểu hồ ly sống qua ngày cũng tốt.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn tràn đầy cô tịch mênh mông như trước, nàng không nơi dựa dẫm, không có người ở bên, lại không có người để kể khổ.

Vì mới qua cơn mưa to, đường đi hơi lầy lội nên nhiều phụ nữ tới Đào Tiên Tự thắp hương cầu nguyện tiện thể xem hòa thượng tuần mễ không ngồi xe ngựa mà ngồi thuyền mui đen qua bằng đường sông.

Vì gia chủ Lư Cùng khá có danh tiếng, sự trụ trì của Đào Tiên Tự tự mình ra đón tiếp các nàng, sau đó dẫn các nàng tới phía sau chùa để gặp vị hòa thượng tuần tú.

Mới đầu Lý Mãn chỉ làm theo mọi người, cúi đầu chào vị hòa thượng tuần tú, không hề ngẩng đầu. Nhưng khi nàng ngẩng đầu thì hơi khựng lại một chút — khí chất như trăng, lông mày như núi, môi thắm như tô, mặc một thân áo tăng xanh nhạt, đáng vẻ sáng trong, ngọc thụ lâm phong, thực sự là một vị hòa thượng tuần mễ.

Nàng ngơ ngẩn nhìn vị hòa thượng điển trai, không nỡ dời ánh mắt, nhưng vị hòa thượng tuần tú đã nhìn sang chỗ khác, đang mỉm cười trò chuyện với Phụng phu nhân.

Cả ngày hôm đó, Mân Nương có chút mất hồn lạc phách, cặp mắt đẹp trong như nước không tự chủ được cứ nhìn về phía hòa thượng tuần mỹ, mỗi khi được hòa thượng ngẫu nhiên nhìn lại, tim nàng luôn đập rất nhanh.

Đương nhiên, không chỉ có mỗi mình nàng, toàn bộ người nhà họ Lưu, từ Phương phu nhân cho đến các nha hoàn tỳ nữ, không người nào không phải phụ nữ, cũng không ai không thích nghe hòa thượng tuần mỹ nói chuyện.

Hòa thượng tuần mỹ không chỉ có tướng mạo mà giọng nói cũng êm tai như tiếng chuông thanh dưới trời sao, nhanh chóng lấy được một trăm lượng bạc công đức từ Phương phu nhân, năm mươi lượng bạc từ Hồng đại nãi nãi, một vài đồng tiền khác từ các nha hoàn.

Mân Nương cũng không biết tại sao, nhưng khi vị hòa thượng kia dùng ánh mắt xinh đẹp liếc qua, nàng lập tức không tự chủ được, tự nhận sẽ quyên góp hai mươi lượng bạc, ngay lúc này còn đang cầm bút ghi tên trong sổ công đức.

Sau khi viết xong, Mân Nương mới nhớ ra nàng chỉ mang theo năm lạng bạc, vẫn để trên người Thanh Hòe.

Hòa thượng tuần mỹ không hổ là hòa thượng tuần mỹ, dù hấn có bụng cái bát đi hóa duyên thì trông cũng giống như thần tiên trên trời, không hề có chút tục ý, khiến người ta có cảm giác mình có thể cho hấn bạc là vinh hạnh của mình, nhưng vẫn giống như đang làm bẩn đôi mắt đẹp của hấn a!

Nhưng Mân Nương nhìn hòa thượng tuần mỹ trước mặt, mồ hôi nhỏ xuống từng giọt.

Nàng đỏ mặt, nhìn hòa thượng tuần mỹ về khăn cầu: “Lúc thiếp thân tới có chút vội vàng, không mang đủ bạc, lần sau tới sẽ bổ sung.”

Hòa thượng tuần mỹ nhìn nàng, khẽ mỉm cười như hoa quỳnh nở rộ trong đêm yên tĩnh: “Mười sáu tháng mười là ngày Phật duyên, tiểu tăng đợi thí chủ.”

Mân Nương nhìn hấn, vui như nở từng khúc ruột, nhưng nàng chỉ nhẹ ‘Ừ’ một tiếng.

Thanh Hòe vẫn luôn quan sát hòa thượng tuần mỹ không chớp mắt.

Đối với mỗi người tiếp cận Lý Mân, mặc kệ là nam hay nữ, hấn đều sẽ phóng thần thức đi dò xét, tuy hòa thượng này có diện mạo yêu nghiệt, nhưng đúng là một con người bình thường a!

Hấn nhíu mày nhìn Mân Nương đang ôm lòng hoa si với hòa thượng tuần mỹ, trong lòng cảm thấy ngọt ngào: công tử a, người phải mau thành công với Mân Nương đi, người thu hồi nội đan rồi, trời đất này còn ai dám chọc chúng ta, không giống như hiện tại, cả ngày phải lo lắng đề phòng!

Thanh Hòe thật lòng cảm thấy kiếp này Mân Nương rất phong lưu, trước tiên là thích Lưu Thúc Dục, tiếp lại có ý với Hồng Cừ, hiện tại lại đang cháy nước miếng với hòa thượng tuần mỹ, thật là một sắc nữ nam nữ ăn sạch a!

Lúc này ánh mắt của Lý Mân và hòa thượng tuần mỹ giao nhau lần nữa, nàng nhanh chóng đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu.

Thanh Hòe thấy mà trong lòng bốc lửa, phần nộ nghĩ: Nếu công tử khôi phục hình người rồi, diện mạo của tam công tử, hòa thượng tuần mỹ gì đó sẽ chẳng là cái thá gì, quả thực giống như sao so với trăng sáng, mắt cá so với minh châu, toàn bộ không thể sánh bằng! Đến lúc đó không biết Mân Nương sẽ mê mẩn đến thế nào a.

Sau khi trở lại viện Thu Hương, Mân Nương bắt đầu trúng độc yêu đơn phương. Biểu hiện bệnh đầu tiên là nàng thường mất hồn lạc phách, ngồi trên giường không nói gì, mặt phát ngốc, thi thoảng còn cười ra tiếng.

Tiểu hồ ly nhào vào người nàng, cọ xát, thân mật nửa ngày mà không được đáp lại chút nào, ngược lại còn bị Lý Mân đẩy ra nhiều lần.

Cặp mắt hồ ly dài nhỏ của hấn liếc nhìn Thanh Hòe.

Thanh Hòe lập tức tới ngay, ôm tiểu hồ ly lên, đặt vào trong lòng Lý Mân, kéo tay nàng để trên người tiểu hồ ly, sau đó mới nói với nàng: “Cô, đã một ngày người không về nhà, người không biết tiểu hồ ly mong người cả ngày hay sao, còn không thân mật với nó một chút.”

Sắc mặt Lý Mân có chút hoảng hốt, nàng cười, khẽ gạt đầu, nhẹ nhàng vuốt ve tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly nheo mắt trừng Mân Nương.

Hấn đã ở bên nàng nhiều kiếp như vậy, chưa từng bị nàng sờ trong lúc tư tưởng không tập trung như thế này!

Hồ Lân quyết định, đợi sau khi hấn khôi phục pháp lực sẽ giáo huấn Lý Mân một trận ra trò, để nàng biết cái gì là đạo làm vợ!

Đến ngày hôm sau, bệnh yêu đơn phương của Lý Mân tiến vào giai đoạn thứ hai. Nàng bắt đầu thu gom bạc khắp nơi, chuẩn bị đủ hai mươi lạng, dự định ngày mười sáu tháng mười đưa cho hòa thượng tuần mỹ.

Khi ở Đào Tiên Tự, Thanh Hòe sống chết không móc ra năm lạng bạc, cuối cùng về nhà bị Lý Mân ép phải nhả ra — không có cách nào, hấn bảo không cho, Mân Nương lại thò tay vào trong áo hấn sờ tới sờ lui. Dưới ánh mắt lạnh lẽo và đe dọa của tiểu hồ ly, Thanh Hòe đành phải lấy ra năm lạng bạc, còn bị Lý Mân thuận tay xẻo đi tám lạng bạc tiền riêng.

Thêm vào tiền riêng của Lý Mân, trong tay nàng tổng cộng có mười bảy lạng bạc, còn cách ba lạng nữa mới được hai mươi lạng. Lý Mân gấp đến độ

đứng ngồi không yên, chỉ hận không thể đem áo len và khăn thêu đi bán, đổi lấy ba lạng bạc.

Hồng Cừ lại xách hộp đựng thức ăn ngon tới.

Thấy nàng ta vào, Lý Mân nhào tới, nắm chặt vạt áo nàng ta, gấp gáp hỏi: “Hong Cừ, người có bao nhiêu tiền riêng?”

Hồng Cừ không rõ đã có chuyện gì xảy ra, nhìn ra phía sau thì thấy Thanh Hòe và Mỹ Ny đang làm động tác cắt cổ giết gà để ra hiệu. Nhưng Hồng Cừ không chống cự nổi ánh mắt đáng thương tội nghiệp của Mân Nương, đành thành thật đáp: “Năm lạng bạc...”

Mân Nương sướng ron, vươn tay về phía Hồng Cừ: “Hong Cừ yêu dấu, cho ta mượn ba lạng bạc đi.”

Nàng vươn tay quá dài, ngón tay trắng nõn chạm cả vào môi Hồng Cừ, khiến Hồng Cừ cảm giác một trận tê dại, không tự chủ được nói: “...Được thôi.”

Thanh Hòe, Mỹ Ny: “...” Đò ngốc Hong Cừ này, thật là không có định lực a

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 93: Hòa Hợp Thành Công(18+)

Mân Nương cẩn thận bọc hai mươi lạng bạc trong khăn, để ở dưới gối, nhưng nàng lo lắng, cứ nghĩ đến dáng vẻ Thanh Hòe liên tục liếc mắt nhìn mình nên đành lấy bạc ra, nhét vào trong túi quần áo — không có cách nào, hai mươi lạng bạc để trong túi áo thật sự rất nặng a!

Nàng giấu bạc xong thì Thanh Hòe bung nước tới để nàng rửa tay. Lúc đó nàng mới chào hỏi Thanh Hòe, Hồng Cừ và Mỹ Ny, mọi người cùng ăn đồ do Hồng Cừ mang tới.

Dường như tiểu hồ ly không có hứng thú đối với đồ ăn này, chỉ cuộn tròn trong lòng Lý Mân và ngủ gật, không ăn chút gì.

Lần này Hồng Cừ tới có mang theo một cuốn ‘Thơ Tô học sĩ’.

Nàng ta lật đến đoạn ‘Trần Lâm Giang. Đêm lên cao’ thì cầu khẩn Lý Mân giảng giải cho nàng hiểu.

Khi Lý Mân còn ở nhà mẹ đẻ đã học trộm được không ít thơ ca văn chương từ chỗ phụ thân, nhưng trước giờ vẫn không được ai coi trọng, bây giờ được Hồng Cừ nhờ và như vậy, trong lòng nàng vô cùng hưng phấn bèn bắt đầu ngồi giảng cho Hồng Cừ nghe.

Khi Lý Mân nói đến câu ‘Gió trong đêm tĩnh, dạ lan tỏa ngát’, Hồng Cừ nhìn nàng, sau đó cười nói: “Tô học sĩ cũng biết hẹn gặp giai nhân bên bờ sông sao? Nô tì và nhị nãi nãi cũng lên hẹn hò đi, có được không?”

Mân Nương đành hoảng đáp: “Câu này chỉ là miêu tả cảm giác cô độc của Tô học sĩ mà thôi.”

Hồng Cừ không ngờ Lý Mân lại không hiểu lãng mạn như vậy, không khỏi hơi ngẩn người. Theo Hồng Cừ quan sát, khí chất quyến rũ của Mân Nương đã thấm sâu vào tận xương tủy, hơn nữa nàng mới xem ‘Duyên họa mi’ xong, đáng lẽ hẳn khiêu khích một chút thì sẽ có phản ứng, ai ngờ nàng lại nghiêm túc như vậy. (Kui: chú ý, là ‘hắn’, vâng... tác giả Bình Lâm cứ thích bách hợp với đam mỹ trá hình hoài thôi, ta để vậy để các nàng đỡ đau tim =v=!)

Hắn cười, kẻ sát bên tai Lý Mân nói: “Nàng bảo Thanh Hòe và Mỹ Ny ra ngoài trước đi, ta có một chuyện rất hay muốn nói với nàng.”

Lòng hiếu kỳ của Lý Mân dâng lên, bèn sai Thanh Hòe đưa tiểu hồ ly tới phòng khách ăn hạt thông.

Thanh Hòe nửa tin nửa ngờ nhưng cũng đành ôm tiểu hồ ly ra ngoài.

Hồ Lân nghi ngờ hơn cả, hẳn chỉ hận không thể mở miệng nói Thanh Hòe ngăn cản Mân Nương và Hồng Cừ ở cùng một phòng.

Hắn bị Thanh Hòe ôm trong ngực, liễu mạng nhìn Lý Mân hòng thăm dò suy nghĩ của nàng. Hắn lại không thể nói ra ý nghĩ chân thực đang có trong lòng, đành chịu số phận bị Thanh Hòe ôm ra ngoài.

Thanh Hòe và tiểu hồ ly vừa đi khuất, Lý Mân đã lặng lẽ sai Mỹ Ny: “Mỹ Ny, ta muốn làm cho phu nhân một đôi giày nhưng chưa biết cỡ, người tới nhà chính xin cho ta một đôi giày của phu nhân.”

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại Mân Nương và mình, Hồng Cừ mới lấy ra từ túi tay áo một quyển sách hơi mỏng rồi đưa cho nàng.

Lý Mân nhận lấy quyển sách, phát hiện đây là một cuốn sách chỉ nhỏ bằng bàn tay rất tinh xảo, trên bìa có chữ — ‘Si Bà Truyền’.

Nàng tiện tay lật xem, mặt nhanh chóng đỏ lên.

Lý Mân muốn để xem sau, nhưng trong lòng nàng ngửa ngáy, muốn xem, nhưng Hồng Cừ lại đang ngồi bên cạnh a.

Hồng Cừ đã nhìn thấy vẻ mặt nhẩn nha của nàng, khuôn mặt nàng vốn trắng nõn như ngọc giờ đột nhiên đỏ sấp xuyên thủng được, đôi mắt đẹp trở nên ướt át, rõ ràng là đáng vẻ động tình.

Hắn giật mình, trong lòng ngửa ngửa, đứng dậy, cúi xuống nói nhỏ bên tai Lý Mân: “Giờ Tý đêm nay, ‘gió trong đêm tĩnh, dạ lan tỏa ngát, tựa cột nghe tiếng sông’.” (Giờ Tý: 23h-1h)

Nói xong, hắn nhìn Mân Nương đang giật thót nhìn mình, khẽ mỉm cười. Hắn sợ nàng chưa hiểu nên lại thấp giọng nói: “Giờ Tý đêm nay, trong phòng không người, thiếp lại đến thăm nhị nãi nãi...”

Đương nhiên Lý Mân nghe hiểu Hồng Cừ đang hẹn gặp nàng vào ban đêm, nhưng nàng không hiểu, hai nữ nhân hẹn nhau ban đêm để làm gì a? Có chuyện gì cần nói, ban ngày gặp rồi nói không được sao?

Nhưng vì sao tim nàng đập loạn khi nghe thấy giọng Hồng Cừ? Vì sao bị Hồng Cừ chạm qua, thân thể nàng sẽ có phản ứng?

Mân Nương hơi ngẩn người.

Đến tối, Lý Mân nhớ lại lời Hồng Cừ nói, trong lòng nàng không hiểu sao cũng có chút mong đợi. Nàng lên giường sớm, nằm trên giường xem ‘Si Bà Truyền’. Khi Hồng Cừ còn ở đây, nàng chỉ tiện tay lật vài chương nhưng cũng đã nhận ra, trình độ phóng dăng, sắc dục của quyển này vượt xa ‘Duyên họa mĩ’, khiến người ta động tình.

Thanh Hòe chăm sóc tiểu hồ ly, hắn chuẩn bị nước ấm, hầu hạ tiểu hồ ly tắm rửa, lau khô người rồi mới ôm tiểu hồ ly trở về phòng Lý Mân.

Lúc này trời đã tối đen.

Mỹ Ný đã lấy giày về, thấy nhị nãi nãi đã lên giường nên cũng trở về phòng mình để ngủ.

Thanh Hòe vừa cười vừa đi vào trong phòng Lý Mân: “Cô, tiểu hồ ly nhớ người, không thể ngủ ở chỗ ta, ta mang nó tới.”

Lý Mân nằm trong chăn, đang đọc sách dưới ánh nến đầu giường, nàng đã xem đến có phản ứng, bèn nói: “Đưa cho ta.”

Nàng nhận lấy tiểu hồ ly, nhét vào trong chăn, sau đó nói với Thanh Hòe: “Thanh Hòe, người cũng mệt mỏi cả ngày rồi, mau đi ngủ đi.”

Thấy Thanh Hòe sắp rời khỏi, nàng vội dặn thêm một câu: “Giữa đêm ta hay đi tiểu, không cần khóa cửa phòng ta đâu.”

Vì an toàn của nàng, mỗi đêm Thanh Hòe đều khóa trái phòng Lý Mân. Nàng lo lắng nếu khóa cửa thì Hồng Cừ không vào được, vì thế mới dặn như vậy.

Thanh Hòe đồng ý, giúp Lý Mân chỉnh trang chăn nệm, sau đó mới ra ngoài. Đương nhiên hắn không nghe lời Lý Mân, vẫn khóa cửa bên ngoài.

Lý Mân vừa vuốt ve tiểu hồ ly vừa tiếp tục đọc ‘Si Bà Truyền’ dưới ánh nến trong lúc chờ Hồng Cừ tới.

‘Si Bà Truyền’ kể về một phụ nữ có tên Thượng Quan A Na, bắt đầu từ khi còn là thiếu nữ trở về sau đã trải qua vô số mối quan hệ với nam nhân.

Ban đầu, vì Thượng Quan A Na tò mò với việc phòng the nên đã thử một lần với người biểu đệ thông minh, từ đó bắt đầu mê muội đối với việc nam nữ. Nàng ta còn thử một lần với phụ thân là kẻ luyến đồng, mọi chuyện không suôn sẻ, nàng ta xuất giá. Sau đó nàng ta đàn dẫu với nô bộc ngu xuẩn Doanh Lang, bố chồng Loạn Công, đại bá Khắc Xa, hòa thượng trong chùa, tiểu thúc Khắc Tham, em rể Phí Sinh, con trai Tiểu Hương Thiềm, tư tình với sư phụ của con trai là Cốc Đức Âm. Cuối cùng vì nàng ta thích Cốc Đức Âm, không quan hệ với tình nhân nào nữa, cuối cùng bị tình nhân tố cáo với chồng, bị trục xuất khỏi gia môn, sống cô độc suốt đời. (Kui: Thịt vẫn thời cổ đại =.=!)

Truyện này không những lời lẽ rõ ràng, lời văn tinh mỹ mà hàm ý còn rất sâu sắc, những lời sám hối của Thượng Quan A Na lúc cuối đời đã khiến Lý Mân cảm khái vô cùng, trong khi những hồi ức thời tuổi trẻ phóng dăng lại khiến tim nàng đập ‘thình thịch’.

Khi tiểu hồ ly chui vào chăn, nơi đó của Mân Nương đã sớm có phản ứng.

Hồ Lân vừa chui vào chăn đã ngửi được hương vị động tình của nàng. Hắn cũng bắt đầu có phản ứng, nhích người sát lại.

Dưới nỗ lực của tiểu hồ ly, Lý Mân trải qua từ ‘hưng phấn không để ý’ đến ‘dễ chịu khó nói’, sau đó đến ‘khiến người vui sướng, như đang cười sòng sòng’, cuối cùng là ‘tứ chi mềm nhũn, cao trào không chịu nổi’ và ‘chóng mặt’.

Khi đang phiêu diêu trong khoái lạc dục sinh dục tử, rốt cuộc nàng cũng phóng xuất ra nội đan của Hồ Lân.

Sau một luồng ánh sáng trắng lộng lẫy, Hồ Lân đã thu hồi nội đan của mình.

Sau khi hắn khôi phục hình người, hắn lập tức tách hai chân Mân Nương lúc này đã hôn mê, nhờ vào chất dịch tron có sẵn, tiếp tục mạnh mẽ ra vào.

Mân Nương đạt đến cao trào rồi hôn mê bất tỉnh, nhưng rất nhanh lại vì đau mà tỉnh. Nàng mở to mắt nhìn, phát hiện một thiếu niên cực kỳ tuấn mỹ, đuôi mắt xếch, làn da trắng như ngọc xuất hiện trước mặt, mà phía dưới nàng lại đang bị vật to lớn của hắn khiến cho trướng căng, vừa đau vừa tê dại.

Nàng vừa muốn hô lớn, thiếu niên lập tức cúi người hôn nàng, đầu lưỡi nhanh chóng dò xét khoang miệng nàng.

Đôi môi thiếu niên tuấn mỹ căng mọng, thân dưới của nàng từ từ co rút, vật lớn của hắn không ngừng qua lại, trêu chọc hai cánh hoa Lý Mân, rút ra, sau đó lại đột nhiên tiến vào.

Lý Mân bị động tác của hắn khiến cho run rẩy từng đợt, mỗi khi hơi hồi phục thì vật bên trong cơ thể nàng lại tiếp tục trướng lên. Nàng không nhịn được, chủ động thò cái lưỡi hồng hào ra quấn giao cùng thiếu niên tuấn mỹ. Hai người hôn phát ra âm thanh ‘chặc chặt’, trong miệng toàn là dịch nước bọt của đối phương.

Dưới sự tấn công trên dưới của thiếu niên tuấn mỹ, từng đợt khoái cảm liên tiếp dâng lên trong cơ thể Mân Nương. Nàng rên rỉ ‘ô ô’, hai đùi kẹp chặt eo nhỏ của thiếu niên, vụng về cố gắng nhưn người lên, khiến cho thiếu niên tiến vào càng sâu.

Nơi đó của nàng không ngừng kịch liệt co rút, co bóp chặt chẽ khiến thiếu niên xinh đẹp bắt đầu cảm eo nàng, mãnh liệt tiến lên.

Sau khi bắn ra, thiếu niên đè trên người nàng, nhắm mắt nghỉ ngơi, vật lớn của hắn vẫn cắm bên trong nơi đó của nàng.

Cuối cùng Mân Nương cũng khôi phục từ trong cao trào mãnh liệt. Nàng thấp nển, ngắm nhìn thiếu niên đẹp đẽ, trong lòng cảm thấy càng nhìn càng yêu, bèn duỗi tay thử phác họa đường nét khuôn mặt hắn.

Thiếu niên đột nhiên mở mắt, cặp mắt hồ ly xanh ngọc như chứa ánh sáng, hắn thở dài: “Mân Nương của ta...”

Mân Nương đang muốn mở miệng hỏi thì nghe thấy bên ngoài cửa sổ truyền tới tiếng gõ: “Cộc cộc”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 94: Sự Trừng Phạt Của Hồ Tiên(18+)

Mân Nương cả kinh, giương mắt nhìn thiếu niên tuấn mỹ vẫn đang đè trên người mình. Thiếu niên mỹ lệ khẽ mỉm cười trấn an nàng, hắn hơi nhích người về phía trước, động dẩy phía dưới, sau đó cúi người hôn đôi môi mọng của Mân Nương, thổi một làn hơi vào miệng nàng.

Làn khí kia nhẹ nhàng khiến lòng người êm dịu, từ từ lan tỏa trong cơ thể Lý Mân, mang theo sự ấm áp của hơi thở. Nàng chỉ cảm thấy cả người thoải mái, không nhịn được duỗi tay chân quấn chặt lấy thiếu niên tuấn mỹ, cố ý nhưn người lên.

Thiếu niên mỹ lệ thấy đáng vẻ nàng dẫn dụ hắn thật dễ thương, đôi mày thanh tú của hắn hơi nhướng lên giống như đang muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc đó, tiếng gõ cửa sổ ‘Cộc cộc’ lại vang lên.

Lý Mân không dám cử động, thiếu niên tuấn mỹ nhún xuống người nàng, vật dưới thân lại bắt đầu trướng to, chiếc giường phát ra tiếng ‘kêu kẹt’ theo động tác của hắn.

Bên ngoài truyền tới hai tiếng ‘cộc cộc’, tiếp đó là giọng nói đã có ý đe dọa của Hồng Cừ: “Nhị nãi nãi, Hồng Cừ tới theo lời hẹn.”

Rốt cục Lý Mân cũng nhớ tới lời hẹn của Hồng Cừ lúc ban ngày — “Giờ Tý đêm nay, trong phòng không người, thiếp lại đến thăm nhị nãi nãi...”

Nàng rất phiền não, một là phiền não vì không biết rốt cuộc thiếu niên mỹ lệ này từ đâu tới lại có thể khiến nàng khoái lạc như muốn thăng tiên như vậy, khiến nàng cảm giác không thể rời xa hắn; hai là phiền não vì đêm khuya Hồng Cừ còn tới phòng mình làm cái gì, hai người đều là nữ thì có thể làm cái gì, cùng lắm chỉ trêu chọc nhau hai ba câu giải trí mà thôi. Hiện giờ nàng đã có một cái rất tốt rất thực dụng, không thích tán tỉnh giải trí với Hồng Cừ nữa!

Thấy đáng vẻ phiền não của Lý Mân, Hồ Lân vừa bực vừa buồn cười, hắn dùng sức chọc vào bên trong một chút, trong một tiếng “Chao ôi” mắt hôn của nàng, hắn khôi phục nguyên hình.

Mân Nương tròn mắt há mồm nhìn thiếu niên tuấn mỹ biến mất, mà tiểu hồ ly lại đang đè trên người nàng, thế chỗ của thiếu niên.

Nàng vừa nghĩ đã cho ra một đáp án kinh người — thiếu niên tuấn mỹ chính là hồ ly tinh!

Trong đầu Lý Mân nghĩ đến vô số truyện dân gian và truyền thuyết nói về nam nữ ham mê sắc dục bị hồ ly tinh hút khô tinh khí. Mặt nàng lập tức trắng xanh, sống lưng toát mồ hôi lạnh, xuân tình đang nhộn nhạo trong lòng lập tức biến mất không thấy đâu.

Tiểu hồ ly chậm rãi lật người xuống từ trên người Mân Nương, chen đến bên người nàng, ý định ngủ ở phía trong giường.

Hồng Cừ gõ cửa ở bên ngoài cả nửa buổi mà vẫn không thấy ai trả lời, hắn không khỏi có chút tức giận, chỉ nói một câu “VẬY TA VÀO ĐÂY”, thân hình đã xuất hiện trong phòng ngủ Mân Nương.

Thấy bên giường Mân Nương có ánh nến, Hồng Cừ cất bước đi tới.

Một dòng xạ hương mang theo vài phần mờ ám tỏa ra từ giường, Hồng Cừ nhướn mày: Là do Mân Nương dùng tay tự giải quyết?

Hồng Cừ tiến lên một bước, vén mở rèm giường.

Mân Nương đang nghĩ ngợi lung tung thì rèm giường bị vén lên, một thiếu niên cao ráo, thân hình thon dài mặc quần áo đỏ đang đứng trước giường. Nàng tập trung nhìn kỹ, phát hiện thiếu niên mặc đồ đỏ này chính là Hồng Cừ.

Nàng chỉ tay vào Hồng Cừ, nói năng lộn xộn: “Người.. người.. người không phải là nữ?!”

Hồng Cừ nở nụ cười dễ thương, bước đi như sen: “Ta có phải nữ nhân hay không, nàng tự dùng mắt mình để kiểm nghiệm không phải sẽ rõ sao?”

Dung mạo hắn không giống với nam hồ ly tinh kia. Đến lúc này mà Lý Mân vẫn còn nghĩ ngợi lung tung: nam hồ ly tinh là thanh lệ thoát tục, anh khí bức người; còn Hồng Cừ lại là tươi đẹp đáng yêu, quyến rũ thanh khiết...

Hồng Cừ tới bên giường, vừa cởi bỏ dây thắt lưng đỏ vừa khẽ cười: “Nhị nữ tử, Hồng Cừ tới cho người nhìn xem, nhìn xong lại thử, có được không?”

Hắn nhanh chóng cởi thắt lưng, vắt trên giá áo cuối giường, sau đó cởi áo bào, cũng vắt lên giá áo. Động tác của Hồng Cừ rất tao nhã, rất quyến rũ nhưng cởi cũng rất nhanh. Mân Nương còn chưa kịp hồi phục tinh thần, trên người hắn đã chỉ còn lại áo trong và quần trong bằng lụa trắng.

Lý Mân sững sờ nhìn chòng chọc... đứng quần Hồng Cừ. Nàng thực sự tò mò, nơi đó của Hồng Cừ căng phồng vương vãi, không biết là Hồng Cừ to, hay là nam hồ ly tinh kia to...

Tiểu hồ ly vốn đang giả vờ ngủ, hắn muốn chờ để nhìn xem mục đích thực sự của Hồng Cừ, nhưng hắn không đoán được, mục đích của Hồng Cừ lại là tới hiến thân cho Mân Nương.

Hắn nheo mắt nhìn Mân Nương đang nhìn đứng quần Hồng Cừ không chớp mắt, cõi lòng lập tức như được ngâm trong bình dấm chua, chua đến muốn điên.

Hồ Lân đang muốn ra tay, ai ngờ Hồng Cừ lại cởi nhanh đến thế. Tay hắn kéo nhẹ một cái, quần lót liền rơi xuống, đồ vật đang bùng bùng đốt ngọt vênh lên trước mắt Mân Nương.

Mân Nương giống như không sợ chết, khuôn mặt vừa rồi còn trắng bệch đã ửng hồng, cặp mắt lúc này còn ướt át phát run giờ đã mang theo một chút quyến rũ.

Hồ Lân thấy vẻ quyến rũ bắn ra từ phía của nàng, hắn chẳng còn tâm trạng đầu để ra tay, chỉ lập tức nhào tới, dùng thân thể để che mắt Lý Mân.

Hồng Cừ được một yêu tinh có đạo hạnh cao hơn mời tới để dụ dỗ Mân Nương, nhưng ai ngờ bản thân hắn cũng nhìn trúng nàng... Hắn tính toán, muốn đoạt lấy nội đan vạn năm của hồ tiên trong người nàng nên đã nhanh chân đến trước yêu tinh kia. Hắn muốn hoan hảo với nàng, đoạt lấy nội đan rồi trốn chạy, tìm một động phủ để tu luyện, biến nội đan tinh thuần kia trở thành của mình. Ai ngờ, sắc dụ còn chưa bắt đầu, chưa kịp hoan hảo, Mân Nương đã bị sủng vật kia những chằm.

Hắn giận dữ, vươn tay muốn tóm tiểu hồ ly, ý muốn ném văng tiểu hồ ly đi.

Không ngờ tay Hồng Cừ còn chưa chạm được vào tiểu hồ ly, toàn thân tiểu hồ ly bỗng được ánh sáng trắng bao phủ. Tay Hồng Cừ vừa chạm vào ánh sáng thì lập tức đau như thiêu đốt, giống hệt như bị cửu vị chân hỏa làm bị thương.

Hồng Cừ nhận ra tiểu hồ ly này có pháp lực cao cường, không dám hiếu chiến, lập tức sử dụng thuật di chuyển tức thời, nháy mắt đã chạy trốn.

Lý Mân mãi nhìn ‘gà nhò’ của Hồng Cừ nên không để ý đến tiểu hồ ly. Sau đó nàng tận mắt nhìn thấy Hồng Cừ biến mất ngay trước mặt, lập tức hiểu ra Hồng Cừ cũng là yêu quái. Nàng nhìn xuống tiểu hồ ly đang ngồi trên thân mình, vội vã nhắm mắt lại, áp dụng biện pháp trốn tránh tiêu cực nhất – giả chết.

Hồ Lân đang rất giận dữ, hắn định hóa thành hình người, sau đó dùng năng lực tinh dục siêu cường của mình để chinh phạt nàng, để Mân Nương phải cúi đầu vâng lời, ngàn y trăm thuận với hắn, ai dè nàng lại nhắm mắt giả chết, không để ý đến hắn.

Hắn cúi xuống nhìn Mân Nương, nhìn đôi môi mọng đỏ của nàng, sau đó lại nghĩ đến dáng vẻ đứng núi này trông núi nọ, nhìn thấy mỹ nam là chảy nước miếng của nàng, trong lòng chỉ hận không thể nhào lên cắn rách cổ họng nàng.

Nhưng, cứ nhìn thấy khuôn mặt y chang kiếp trước của nàng, hắn không thể nào xuống miệng nổi.

Hắn không sờ mắng Mân Nương, không sờ đánh Mân Nương, không sờ cấn Mân Nương. Hồ Lân cảm thấy rất mâu thuẫn, chỉ đành ghé sát vào thân thể trần trụi của nàng, nghiêng rắng nghiêng lợi.

Lúc này bên ngoài đã có tiếng gà gáy truyền tới từ xa xa, ngọn nến ‘phụt’ một tiếng rồi tắt hẳn, trong phòng tối đen.

Hồ Lân không giằng co tâm lý nữa, quyết định thuận theo nội tâm của mình. Hắn cử động, trở về hình người, oán hận cọ đi cọ lại trên người Mân Nương một lát, sau đó mới lật người nằm xuống phía ngoài của giường, kéo chăn trùm kín bản thân và Mân Nương, vươn tay kéo thân thể không một mảnh vải của nàng sát gần ngực mình, nhắm hai mắt lại.

Đã rất nhiều năm hắn không được ôm nàng ngủ, chỉ một cái ôm này thôi, nhuyển ngọc ôn hương đã tràn ngập lòng hắn, khiến Hồ Lân thỏa mãn đến nỗi thờ dài một tiếng, tiếp đó nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Mân Nương vốn vẫn đang già chết, sau khi nến tắt, nàng cũng thả lỏng người, vì đã vận động trên giường quá kịch liệt nên nàng rất mệt mỏi, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

*****

Hôm sau, Thanh Hòe dậy sớm, hắn mở khóa phòng Lý Mân, sau đó bưng nước ấm, bàn chải đánh răng, muối sạch và xà bông thơm vào phòng.

Hắn đặt nước ấm và các thứ xuống, vén rèm giường, chuẩn bị gọi Lý Mân dậy rửa mặt chải đầu rồi còn đi thỉnh an Luru Cung và Phuong phu nhân.

Vừa mới vén rèm giường, Thanh Hòe lập tức sùng sốt. Hắn phản ứng rất nhanh, xoay người đi ra ngoài, lưng đưa về phía Hồ Lân và Mân Nương, buông rèm giường, đóng cửa, lạng lẽ đi ra ngoài.

Lúc này toàn thân Lý Mân trần truồng, cơ thể trắng nõn hồng hào đang cười trên người Hồ Lân, cổ sức lay động ra vào. Nàng vừa liếc mắt vừa tội nghiệp nức nở hỏi: “Thanh Hòe thấy hết rồi, làm thế nào bây giờ?”

Hồ Lân: “Tiếp tục động, bằng không lại phạt nàng!”

Lúc này Lý Mân đang ở đoạn gần cao trào, má lúm đồng tiền xinh đẹp đỏ bừng, hoàn toàn là đáng vẽ xấu hổ, nhưng thân thể nàng lại cao thấp nhấp nhô như sóng, vừa động theo tiết tấu vừa nức nở cầu xin: “Hồ Tiên đại nhân.. tha ta... tha ta đi.. cầu người.. ta sẽ không.. không dám ba.. ba lòng hai.. hai dạ..”

Nàng và Hồ Lân đều đang bận rộn nên không nghe thấy giọng Thanh Hòe nói với Mỹ Ny ở bên ngoài: “Đêm qua cô bị lạnh, không dậy nổi, người tới nhà chính thông báo cho phu nhân và mọi người, ta ở lại đây để trông.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 95: Hương Hồ Ly(18+)

Tuy Hồ Lân giận Mân Nương hoa tâm phong lưu, gấp mỹ nam là sáng mắt, nhưng hắn lại không sờ thương tổn thân thể nàng, bởi vậy chỉ trừng phạt một chút thì thả nàng ra, sau đó trở về hình dạng tiểu hồ ly. Sau khi Lý Mân rời giường, Thanh Hòe và Mỹ Ny cùng nhau vào hầu hạ nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt long lanh nước mắt, e lệ thẹn thùng của Mân Nương, Thanh Hòe không khỏi buồn cười.

Xem ra công tử đã thu hồi nội đan, khôi phục pháp lực, về sau hắn không cần dè dặt bảo hộ Mân Nương nữa.

Thanh Hòe không biết chải, búi những kiểu đầu phức tạp nên mỗi lần Mân Nương trang điểm, hắn đều chỉ phụ giúp, còn lại đều do Mỹ Ny làm.

Mỹ Ny búi tóc, chải đầu và cài trâm bạc cho Mân Nương xong mới lui xuống.

Buổi sáng Mân Nương vừa tỉnh dậy đã bị hồ ly tinh ép làm rất nhiều loại vận động, eo đã nhũn ra, nàng vừa muốn đứng dậy đi lại, thân thể chợt mềm nhũn, ngã lệt lên người Thanh Hòe.

Thanh Hòe chỉ cảm thấy một làn hương quyến rũ tâm hồn xông vào mũi, trong lòng không kìm được rung động. Hắn nhìn tiểu hồ ly trong lòng Mân Nương thì phát hiện tiểu hồ ly đang nhìn hắn chòng chọc, áp lực to lớn đánh úp lại khiến Thanh Hòe lập tức tỉnh táo, vô cùng đứng đắn đẩy Mân Nương ra, một tay diu tay nàng, đỡ nàng đến ghế dài, quan tâm hỏi: “Cô, sao lại mệt mỏi như vậy? Có cần mời đại phu hay không?”

Mân Nương bị ép ôm tiểu hồ ly trong lòng, u oán liếc nhìn Thanh Hòe nhưng không dám nói gì. Nam hồ ly tinh kia nói, nếu nàng dám tiết lộ chuyện của hắn ra ngoài, hắn sẽ nuốt sống nàng. (Kui: bị thịt rồi còn gì nữa XD)

Nhưng không phải sáng hôm nay Thanh Hòe thấy hết rồi sao, tại sao bây giờ không hỏi câu nào? Chẳng lẽ hồ ly tinh có thể ẩn thân trước mặt nàng ta? Còn Hồng Cừ kia nữa, tại sao có thể từ nữ biến thành nam? Hơn nữa tại sao có thể đột nhiên biến mất trước mặt nàng?

Có rất nhiều vấn đề Mân Nương nghĩ mãi cũng không ra đáp án.

Nàng lắc đầu, nói: “Ta không sao, chỉ hơi mệt mỏi.”

Nàng lại nói tiếp: “Ta trở về phòng nghỉ một lát, ngoài ra tìm cách nghe ngóng một chút tin tức của Hồng Cừ.”

Thanh Hòe vâng dạ, nhanh chóng ra ngoài.

Mân Nương ôm tiểu hồ ly vào phòng ngủ, dựa người vào gối mềm trên sập, ngồi trước khung cửa sổ hẹp. Nàng để tiểu hồ ly trên bụng, theo thói quen vừa vuốt ve tiểu hồ ly vừa nghĩ ngợi vừa nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Đối với tiểu hồ ly, đương nhiên là nàng cực kỳ yêu thích, chỉ hận không thể lúc nào cũng ôm trong ngực, giây phút nào cũng ở bên cạnh.

Đối với việc tiểu hồ ly biến thành thiếu niên tuyệt sắc tuấn mỹ, nàng cũng thích. Dù sao hần cũng là nam nhân, một nam nhân trẻ tuổi tuyệt đẹp, hơn nữa lại là một nam nhân trẻ tuổi tuyệt đẹp có thể thỏa mãn nàng. Khi nói tới đây, Mân Nương cảm thấy vừa lòng đến muốn cảm tạ ông trời, nhưng điều lo lắng duy nhất là nàng sợ mình bị hồ ly tinh hút khô tinh khí mà chết...

Mân Nương nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đang là cuối thu, trời lại vừa trải qua một trận mưa, những cây ngô đồng bên ngoài chỉ còn lại vài phiến lá khô thưa thớt.

Bây giờ là buổi sáng, ánh mặt trời cuối thu ấm áp như nước chiếu vào trong phòng, cảm giác rất thư thái.

Một trận gió nhẹ thổi qua, đám lá khô sau mưa thu còn sót lại phấp phới bay, lác rác rơi xuống đất.

Mân Nương dường như ngộ ra một điều.

Nàng còn ít tuổi như vậy đã phải làm quả phụ, không con không cái, cho dù nhẫn nhịn khắc khổ thì cuộc đời này còn gì để hy vọng nữa? Nàng vốn có bản năng tình dục mãnh liệt, hoa tâm phong lưu, nay lại bị giam cầm như vậy, cũng mới chỉ có quan hệ vợ chồng với hồ ly tinh mà thôi.

Cho dù có hồ ly tinh này hay không, suốt đời của nàng cũng đã vô vọng như vậy, nàng còn gì phải lo lắng? Không bằng trong lúc có thể hưởng thụ thì hưởng thụ, hưởng thụ không nổi nữa thì cũng sáng khoái đón nhận cái chết thôi!

Nghĩ đến đây, rốt cuộc Mân Nương đã nghĩ thông. Nàng nhìn tiểu hồ ly, vừa vận đối diện với cặp mắt xanh ngọc của tiểu hồ ly. Nàng nghĩ đến thiếu niên vô cùng tuấn mỹ có đôi mắt hơi xéch và làn da trắng nõn như ngọc đêm qua do tiểu hồ ly biến thành, nghĩ đến vật lớn của hần có thể mang lại khoái lạc dục tiền dục tử cho nàng, mặt nàng phút chốc đỏ bừng, đôi mắt nhìn tiểu hồ ly chợt trở nên quyến rũ sắp chảy ra nước.

Hồ Lân không ngờ nội đan của hần lại mạnh như vậy, tuy đã lấy ra nhưng Mân Nương vẫn dễ động tình như trước. Tuy nói hồ ly có tính dâm, nhưng hần vẫn luôn chuyên tâm tu luyện, lần đầu tiên gặp Lý Mân, hần vẫn là xử nam hồ ly. Hần đã ở bên nàng mấy kiếp, vì Mân Nương không có khả năng thừa nhận hết tính dục của hần nên hần luôn yêu chiều nàng, cũng có chừng mực, không ngờ kiếp này nàng lại... đa tình như thế, hần còn chưa trêu chọc, nàng đã có phản ứng.

Một mặt hần vui sướng vô hạn, mặt khác lại lo lắng thân thể Mân Nương không thừa nhận nổi năng lực của hần.

Cuối cùng, Hồ Lân quyết định sẽ đi tìm nội đan yêu tinh và thảo mộc để luyện hóa cho Mân Nương, giúp nàng tăng cường thể lực.

Tuy Lý Mân động tình nhưng đang là ban ngày ban mặt, cũng không phải giờ ngủ trưa, nàng cũng không dám làm gì, chỉ có thể vừa vuốt ve bộ lông mềm mượt của tiểu hồ ly vừa nghĩ lung tung mà thôi.

Thanh Hòe nhanh chóng trở lại, chậm rãi nói với Mân Nương: “Nghe nha hoàn trong viện của tam công tử nói, từ đêm qua đã không thấy Hồng Cừ đâu, sáng hôm nay mới phát hiện ra điều đó.”

Mân Nương cả kinh, trong lòng càng thêm lo âu.

Đến giữa trưa, sau khi dùng cơm xong, Mỹ Ny và Thanh Hòe trở về phòng mình, khi Lý Mân còn đang suy nghĩ không biết có nên trở về phòng để ngủ trưa hay không thì nàng bị tiểu hồ ly biến thành mỹ thiếu niên bế vào phòng ngủ.

Không biết đã trải qua mấy phen mưa gió, khi Hồ Lân còn đang dùng sức đè trên người nàng thì chợt nghe giọng Thanh Hòe bấm báo ngoài cửa sổ: “Cô, phu nhân phái người tới.”

Mân Nương đang bị Hồ Lân khiến cho chết đi sống lại. Nàng đã tiết thân, nhưng Hồ Lân vẫn không buông tha như trước, hần kéo lại không cho nàng chạy trốn, tiếp tục đâm vào rút ra không ngừng.

Thanh Hòe ở bên ngoài lại gọi lần nữa, Hồ Lân ra vào hai cái rồi bắn, không ép buộc Mân Nương nữa.

Coi như lần này Thanh Hòe đã cứu mạng Mân Nương.

Khi nàng đang hoảng loạn tìm áo váy để mặc, Hồ Lân đột nhiên hóa phép ra một cái bồn nước trong, ra hiệu cho nàng vào trong gội rửa.

Mân Nương vui mừng, vội ngồi vào trong bồn để rửa ráy – thứ mà tiểu hồ ly bắn ra có một mùi thơm nhàn nhạt, hôm nay hắt bắn ra nhiều lần như vậy, nàng cảm thấy cả người mình đều được bao phủ trong mùi hương kia.

Mân Nương rửa xong, thấy mỹ thiếu niên đã biến thành tiểu hồ ly mới an tâm gọi Thanh Hòe và Mỹ Ny vào. Nàng thay một bộ áo mặc mặc, búi tóc, rửa mặt, không dùng son phấn, sau đó ôm tiểu hồ ly ra ngoài.

Phuong phu nhân phái một tiểu nha hoàn tên Tiểu Vũ đến để gọi Mân Nương qua.

Mân Nương đặt tiểu hồ ly xuống, hỏi Thanh Hòe và Mỹ Ny xem ai trong hai người muốn ở lại chăm sóc hẳn.

Tiểu hồ ly rất khó hầu hạ, cho dù là tắm rửa hay cho ăn đều rất khó khăn, nó chỉ nhận mỗi một người là Mân Nương, ngay cả đối với Thanh Hòe, nó cũng không nể tình, càng không nói đến Mỹ Ny. Do vậy Mỹ Ny không thích trông nó, vội nói: “Đề ta đi cùng nhị nãi nãi!”

Thanh Hòe không để tâm, hắt ở lại trông tiểu hồ ly.

Khi sắp rời khỏi, Mân Nương còn chưa yên tâm, nàng dặn dò Thanh Hòe: “Đừng gò bó nó, khi cần uống nước thì cho nó uống nước.”

Thanh Hòe mỉm cười gật đầu.

Mân Nương mang theo Mỹ Ny tới nhà chính.

Hồng đại nãi nãi đang nói chuyện với Phuong phu nhân, thấy Mân Nương vào thì liếc nàng về soi mói

Nàng ta không nói gì, chỉ cảm thấy Mân Nương hôm nay và trước kia có điểm không giống nhau, bởi vậy nàng ta cẩn thận quan sát Mân Nương một phen trong lúc Mân Nương hành lễ với Phuong phu nhân.

Hôm nay Mân Nương trang điểm rất mộc mạc, trên búi tóc cài một chiếc trâm bạc, trên tai đeo khuyên bạc đính trâm châu hình giọt nước, áo ngoài màu vàng trắng, váy dài màu xanh dập dòn theo bước đi của nàng. Đôi mắt như nước hồ thu đang gọn sóng, môi hơi sưng đỏ, trông nàng giống như một nhành hoa mọc trên vách đá, cực kỳ thanh điểm.

Hồng Đại nãi nãi càng nhìn càng tức giận, đợi Mân Nương ngồi xuống ghế đối diện thì cười nói: “Đệ muội, không biết muội dùng son phấn của nhà nào mà làn môi đỏ tươi như vậy?”

Lời nàng ta vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Phuong phu nhân lập tức thay đổi, quay sang nhìn Mân Nương với ánh mắt sắc bén.

Trong lòng Mân Nương khẽ rung mình, nàng gượng cười: “Ta thủ tiết, nào dám dùng son phấn bột nước gì đó. Môi đỏ do trời sinh thôi.”

Trong lúc nói chuyện, nàng cầm khăn lụa chà lau trên môi vài cái, sau đó cười gượng ra cho Phuong phu nhân và Hồng Đại nãi nãi nhìn: “Môi ta bẩm sinh đã thế, lúc còn chưa xuất giá cũng bị phụ thân trách móc nặng nề nhiều lần, khó trách đại tẩu nhìn nhầm.”

Phuong phu nhân và Hồng Đại nãi nãi nhìn khăn, phát hiện sau khi Mân Nương dùng khăn lau, chẳng những không chùi ra cái gì mà trái lại môi nàng càng đỏ hơn, bấy giờ mới tin.

Mân Nương nhìn hai người, lặng lẽ thở phào.

Thực ra tuy sắc môi nàng thắm tươi nhưng vốn chỉ là màu hồng, hiện giờ đỏ đến mức này đương nhiên là do hồ ly tinh kia gây ra.

Nàng còn chưa mừng được bao lâu, Hồng Đại nãi nãi mũi thính như chó lại đột nhiên hỏi: “Đệ muội, sao trên người muội lại thơm như vậy?”

Mân Nương giả vờ nhấc ống tay áo lên ngửi một lát, sau đó cười nói: “Đúng là rất thơm a! Đây là hương liệu do Thanh Hòe mua cho ta, sau đó hun hương lên bộ áo này.”

Hồng Đại nãi nãi nghe vậy, lập tức nói: “Đệ muội, mùi hương này thật dễ chịu, đưa cho chị dâu một ít đi.”

Mân Nương: “...Được thôi.”

Phuong phu nhân lại cười nói: “Phật tổ phù hộ, chuyện hôn sự của lão tam cuối cùng đã được ước định, ngày mười sáu tháng mười là ngày tốt, ta sẽ đưa chị em các con đến Đào Tiên Tự để dâng hương.”

Q.6 - Chương 96: Nam Nhân Của Ta

Lý Mân nghe thấy thế, điều đầu tiên nàng nghĩ đến là vị hòa thượng tuần tú thoát tục kia, sau đó lại nhớ đến lời uy hiếp và vẻ mặt như ác bá của nam hồ ly tinh kia, hẳn đã nói rằng nếu nàng còn dám ôm hoa tâm, hẳn sẽ nuốt sống nàng. Vẻ sáng long lanh trong mắt nàng lập tức phai nhạt.

Hồng đại nãi nãi hỏi phu nhân về xuất thân của thể tử tương lai của tam đệ, tâm tình nàng ta có phần phức tạp, em dâu tương lai Trương thị sao lại có xuất thân cao hơn nàng ta đến vậy!

Trong lòng nàng ta ngấm ghen ghét, trên mặt lại không tỏ ra tức giận, ngược lại còn tươi cười chúc mừng Phương phu nhân.

Việc hôn nhân này thành công khiến Phương phu nhân rất hài lòng. Bà không nhìn được khoe khoang: “Đệ muội tương lai của các con có phụ thân là Trương đại nhân – tuyên phủ sứ vùng Giang Hoài, chịu trách nhiệm phòng vệ cho cả Trường Giang, quả là quyền cao chức trọng. Bên thông gia họ đồng ý để con gái yêu con vợ cả đính hôn với tam lang nhà chúng ta vì năm đó bố chồng các con có ơn với họ.”

Lời này vừa nói ra, chẳng những lòng hiếu kỳ của Hồng đại nãi nãi nổi lên mà ngay cả Lý Mân cũng không thể không dứt bỏ những suy nghĩ về hòa thượng tuần tú và hồ ly tinh, mắt nàng sáng lên nhìn phu nhân, đợi bà giải thích.

Phương phu nhân bưng cốc trà xanh uống một ngụm, sau đó mới nói: “Năm đó hoàng thượng muốn sai Dương Tồn tới làm tuyên phủ sứ Giang Hoài, nhưng bố chồng các con là người chính trực, kiên trì đề cử Trương đại nhân đảm nhiệm chức vụ này, cuối cùng hoàng thượng đành nhượng bộ, thu hồi mệnh lệnh với Dương Tồn, để ông thông gia tương lai đảm nhiệm.”

Bà cười nhàn nhạt: “Nhà của em dâu tương lai các con và nhà chúng ta là bạn trong sinh tử a.”

Hồng đại nãi nãi nghe thấy thế, trong lòng cực kỳ không vui, liếc nhìn Mân Nương, sau đó nói: “Chỉ sợ tam đệ muội vào cửa sẽ khiến nhị đệ muội không vui trong lòng a.”

Mân Nương còn chưa kịp mở miệng, Phương phu nhân đã nói: “Con đừng nói lung tung, Mân Nương không phải người như thế.”

Lý Mân nghe thấy thế, ánh mắt lấp lánh nhìn phu nhân: “Chỉ có bà bà là hiểu Mân Nương nhất.”

Hồng đại nãi nãi giả vờ cười nói: “Ai nha, bà bà, nhị đệ muội, ta chỉ nói đùa thôi a.”

Hai chị em dâu một trước một sau rời khỏi nhà chính.

Đi đến chỗ đường phân nhánh, Hồng đại nãi nãi ngừng bước, xoay người liếc xéo Lý Mân, sau đó lớn tiếng nói với nha hoàn thân cận Ngọc Phụng: “Đi nhanh lên, đừng để lấy dính khí hủ lậu của đám người nghèo kiết xác!”

Ngọc Phụng là nha hoàn hồi môn của nàng ta, coi nàng ta là nhất, lập tức tiếp lời: “Cô nói đúng, khí hủ lậu nghèo kiết đập vào mắt chúng ta a, chạy cũng không thoát.”

Lý Mân đứng ở đó, giận đến nổi toàn thân phát run, nước mắt tràn mi.

Từ khi nàng bị gả tới đây, nàng liên tiếp bị Hồng đại nãi nãi vũ nhục, nhưng miệng lưỡi nàng vụng về không thể phản bác, chỉ có thể tự tức giận trong lòng. Mỹ Ný của nàng không trung thành, cũng không có được miệng lưỡi như vậy nên chẳng thể giúp nàng.

Nàng trở lại viện Thu Hương, Thanh Hòe ôm tiểu hồ ly ra đón.

Lý Mân cũng không để ý đến những lời thăm hỏi ân cần của Thanh Hòe, một mình chạy vào phòng ngủ, đóng cửa cài then, sau đó bò nhào lên giường, tê tâm liệt phế khóc lớn.

Tuy nàng được gả đến đây hơn một năm rồi, nhưng dù sao vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi, sao có thể chịu nổi những lời vũ nhục như vậy.

Tuy phụ thân Lý Hổ Lâm của Lý Mân cũng được coi là người học giáo lý, nhưng dù sao cũng chỉ là ông giáo làng, không có đất đai, nếu không thì khi Lý Mân bị gả đến đây cũng không đến nỗi không có đến một nha hoàn hồi môn, càng chưa nói đến chuyện đồ cưới của nàng cũng do phủ họ Lưu cho rồi nhà nàng nhận lấy bê đến.

Nàng khóc không phải vì đồ cưới của nàng quá ít mà là hận phụ thân đã gả nàng đến Lưu phủ, rõ ràng là hai nhà không xứng hợp, chẳng những gả nàng cho một kẻ tàn phế, hại nàng phải ở góa khi còn trẻ, hủy cuộc đời nàng, còn để nàng bị đại tẩu liên tiếp nhục mạ, kẻ dưới bàn tán.

Khóc mãi, Mân Nương cứ nghĩ đến những điều ảm đượm của mình, sau đó nghĩ đến quãng đời khi về già không có một tia sáng thì lại càng khóc thương tâm hơn.

Nàng đang khóc thương tâm thì bỗng cảm thấy trên lưng ngựa ngựa, một bàn tay ấm áp đang vỗ về nàng. Cái tay này dường như mang theo ma thuật, hơi ấm truyền tới từ lòng bàn tay, xuyên qua quần áo nàng, tiến vào trong cơ thể nàng, khiến nàng cảm thấy thư thái lạ thường.

Lý Mân dần ngưng khóc, sụt sùi nằm bò trên giường.

Cái tay kia tiếp tục vuốt ve nàng, một lát sau, rốt cuộc nàng cũng bình tĩnh lại.

Giọng nam sáng sủa dễ nghe kia thăm hỏi nàng: “Mân Nương, vì sao nàng lại khóc?”

Lý Mân nghĩ ngợi rồi đáp: “Ta ăn nói vụng về, người khác mắng ta, ta cũng không có cách nào đáp trả...”

“Còn gì nữa?”

“Nhà ta rất nghèo, khi được gả tới đây cũng không có của hồi môn, đại tẩu luôn hạ nhục ta trước mặt người khác...”

“Còn gì nữa không?”

“Ta mới mười sáu tuổi, nhưng đời này của ta coi như xong rồi...”

Nói xong, nàng lại khóc lên.

Nàng mới mười sáu tuổi nhưng mấy chục năm sau đều phải trải qua trong chiếc lồng giam này...

Người kia than thở một hơi, nhẹ nhàng bế nàng lên, đặt vào trong lòng mình.

Trong kiếp người ngắn ngủi này của Mân Nương, trước giờ đều là khổ nhiều vui ít, nhưng lại không có đến một người cho nàng kể khổ.

Khi phụ thân tới thăm nàng, nàng vừa mới nói vài câu đã bị phụ thân chỉ trích dồn dập, không nói lên lời.

Tuy Mỹ Ný là nha hoàn bên người nàng nhưng cũng không thân thiết, hơn nữa lại là do Lư phủ dùng bạc mua về, đương nhiên nàng không thể kể khổ với nàng ấy.

Thanh Hòe lại là nha hoàn do phụ thân đưa tới, tuy Thanh Hòe có tính cách thoải mái giống nam nhi, nàng cũng không thể nói với Thanh Hòe những chuyện này.

Nhưng người này, dịu dàng như vậy, sẵn sàng như vậy, khiến Mân Nương không tự chủ được để lộ tiếng lòng: “Lão gia và phu nhân luôn nói tương lai sẽ chọn một đứa bé là con của đại thiếu gia hoặc con của tam thiếu gia để làm con ta, cũng chia cho ta một phần sản nghiệp, để con ta tiếp nối dòng dõi của nhị thiếu gia. Nhưng hai người họ đều đã già, sẽ sớm qua đời, đại ca và đại tẩu lợi hại như vậy, đến lúc đó chúng ta mẹ góa con côi, ta biết làm sao? Ta còn nhỏ, người lại vụng về, luôn bị đại tẩu bắt nạt, ta đã sớm chẳng thiết sống...”

Nói hết một hơi, tâm trạng Lý Mân cũng nhẹ nhõm hơn. Nàng đã sớm biết người đang ôm mình là nam hồ ly tinh tuấn mỹ kia, nhưng nàng luyến tiếc vòng tay ấm áp của hắn, đành tự lừa mình dối người.

Hồ Lân không ngờ kiếp này Mân Nương lại khổ sở như vậy, hắn nghe mà trong lòng chua xót, đau đớn khó nhin. Hắn ôm chặt nàng, thầm quyết tâm—chờ sau khi hắn bắt được kẻ đứng phía sau màn kia sẽ mang nàng cao chạy xa bay, thoát khỏi bê bối Lư gia trang này.

Hắn hôn lên môi nàng, thật lâu sau mới buông ra, mặt hắn đối diện mặt Mân Nương, mắt đối mắt, nhẹ nhàng nói: “Mân Nương, nàng đừng buồn, ta sẽ chăm sóc nàng một đời một kiếp.”

Mân Nương chớp cặp mắt trong như nước hồ thu: “Người sẽ không mắng ta?”

“Sẽ không mắng nàng.”

“Không bắt nạt ta?”

“Sẽ không bắt nạt nàng. Ta còn muốn yêu nàng đời đời kiếp kiếp.”

...

Kết quả khi Hồ Lân dùng lời ngon tiếng ngọt chính là rốt cuộc hắn không cần dùng bất cứ thủ đoạn nào để Lý Mân khuất phục—nàng chủ động đi về hắn!

*****

Hôm sau chính là ngày mười sáu tháng mười, sáng hôm đó, từ lúc còn tờ mờ sáng, Mân Nương đã tỉnh dậy. Nàng tắm rửa, đến khi cảm thấy hương vị hồ ly tinh để lại trên người mình đã tan đi nhiều mới đứng dậy.

Tóc nàng xõa tung, chỉ quần mỗi khăn tắm đi đi lại lại trong phòng để tìm váy áo và trang sức phù hợp, còn cả hai mươi lạng bạc hôm trước nữa.. nàng vội muốn chết.

Vì an ủi nàng, đêm qua Hồ Lân ra sức cày cấy suốt đêm, lúc này đang nằm nghỉ trên giường. Hắn bị động tác của nàng khiến cho ngủ không yên, lại biết là nàng hưng phấn vì sắp được đi Đào Tiên Tự gặp tên hòa thượng kia, hắn lập tức quên sạch các loại hứa hẹn đêm qua, lạnh giọng nói: “Không phải chỉ là đi gặp một tên hòa thượng ẻo là sao, nàng bình tĩnh một chút có được không!”

Lý Mân đang hưng phấn, bị hắn quát như thế, nàng lập tức xịu xuống, nhút nhát liếc nhìn hắn, không dám biểu hiện hưng phấn và vui vẻ của mình nữa.

Nhưng nàng vẫn không cam lòng, than thở nói: “Đêm qua còn nói muốn yêu ta đời đời kiếp kiếp, người còn chưa rời giường đã thay đổi rồi...”

Hồ Lân: “... Nàng tới đây.”

Mân Nương rút rề đi tới như nàng đầu nhỏ.

Hồ Lân vươn tay, kéo Mân Nương lại gần, đặt nàng trên thân mình.

Hắn ôm Mân Nương, hít ngửi hương vị trên người nàng, thật lâu sau mới nói: “Ta cũng đi cùng nàng.”

Lý Mân không nhịn được mỉm cười, nàng nằm ghé trên ngực Hồ Lân, ngẩng đầu hỏi: “Chàng đi theo kiểu gì?”

Hồ Lân chỉ ngón nàng, không nói gì.

Mân Nương thay một bộ áo lụa trắng có tay áo hẹp, váy màu tối. Mỹ Ny chải đầu, cài trâm bạc cho nàng, sau đó đeo một bộ trang sức trân châu do Phương phu nhân tặng. Nàng soi mình trong gương, bản thân cũng tự cảm thấy mình thanh lệ như đoá phù dung trong nước.

Tiểu hồ ly nằm trên giường, hắn thấy nàng trang điểm xong thì vươn tay chỉ về phía Mỹ Ny, Mỹ Ny lập tức biến thành tiểu hồ ly, hơn nữa là tiểu hồ ly đang ngủ.

Lý Mân nhìn thấy, kinh ngạc đến ngây người, nàng vốn đang soi gương bỗng cứng ngắc toàn thân: “...”

Thanh Hòe ngồi xồm xuống, bế “Tiểu hồ ly” dưới đất lên, đặt trên sập trong phòng Lý Mân.

Lý Mân chậm chạp quay đầu nhìn tiểu hồ ly đang nằm trên giường mình.

Cặp mắt dài nhỏ của tiểu hồ ly dường như liếc Lý Mân một cái, sau đó bỗng biến thành Mỹ Ny đang nằm trên giường.

“Nàng ta” chậm rãi xuống giường, đi đến bên cạnh Mân Nương, đánh giá từ đầu đến chân một phen: “Mộc mạc trắng trong như vậy cũng rất đẹp.”

Nói xong, “Mỹ Ny” vươn tay về phía Mân Nương: “Tay.”

Mân Nương vừa vươn tay ra, “Mỹ Ny” đã đặt một túi bạc nhỏ vào trong tay nàng.

Lý Mân: “...”

“Mỹ Ny”: “Thương cho nàng, từ nay về sau ta nuôi nàng.”

Lý Mân: “...” Hiện giờ không có người ngoài, chàng vẫn nên biến thành hình dạng hồ ly tinh đi a...

Hồ Lân nhanh chóng biến trở về hình người, liếc xéo Mân Nương: “Hồ Lân.”

Mân Nương: “...?”

Hồ Lân: “Nam nhân của nàng!”

Lúc đó Lý Mân mới hay, thì ra hồ ly tinh này tên là Hồ Lân a! Có điều, phản ứng của nàng luôn chậm chạp: “..Ta... nam nhân của ta?”

“Nàng có ý kiến?” – Hồ Lân từ trên cao nhìn xuống nàng, trong mắt mang theo vẻ mắt bình tĩnh và đe dọa.

“Không có, một chút cũng không có!” – Mân Nương bị dọa đến mức trở nên ngoan ngoãn nghe lời – “Chàng là nam nhân của ta...”

“Hừ” – hồ ly tinh kiêu ngạo lại biến thành Mỹ Ny: “Đi thôi.”

Q.6 - Chương 97: Tiến Vào Cạm Bẫy(16+)

Vì ngồi thuyền khá thuận tiện nên mọi người trong phủ họ Lưu vẫn thuê mấy chiếc thuyền mui đen như trước, mang theo nha hoàn và nô tài tiến về hướng Đào Tiên Tự. Mân Nương, Hồ Lân đã biến thành Mỹ Ný và Thanh Hòe cùng ngồi trên một con thuyền mui đen.

Không gian trong khoang thuyền nhỏ hẹp, ở giữa có một chiếc bàn hẹp dài. Sau khi Mân Nương ngồi xuống, “Mỹ Ný” khom người đi vào, ngồi xuống gần nàng. Thanh Hòe ngồi xuống đối diện.

Thuyền mui đen nhỏ đi trên mặt sông, tiếng nước chảy ào ào và tiếng ca sáng sủa của người chèo thuyền vang lên bên ngoài.

Từ khi Mân Nương được gả tới Lưu gia trang, tính thêm cả lần trước đi Đào Tiên Tự thì đây là lần thứ hai nàng được ra khỏi nhà, vì vậy nàng rất vui vẻ, liên tục nhìn ra ngoài.

Đùi của “Mỹ Ný” ở gần nàng, thi thoảng nhẹ nhàng cọ cọ. Cuối cùng Lý Mân cũng cảm nhận được đụng chạm của hồ ly tinh, nàng không khỏi lườm hắn, vươn ngón tay thon dài non mịn đặt lên đùi “Mỹ Ný” dưới sự che lấp của ống tay áo. Nàng nhẹ nhàng nhéo bắp đùi hắn cách một lớp y phục.

Hồ Lân bị nàng nhéo mà tinh thần nhộn nhạo, càng dán người sát vào.

Hồ Lân và Mân Nương mãi tán tỉnh nhau, Thanh Hòe đáng thương ngồi đối diện, nhìn cũng không xong, không nhìn cũng không xong, cuối cùng đành phải nói: “Cảnh thu bên ngoài thật đẹp, ta ra ngoài xem một lát.”

Nói xong, hắn xoay người chui ra ngoài, ngồi xuống ở cửa khoang thuyền, ngăn trở ánh mắt bên ngoài nhìn vào.

Rốt cuộc Mân Nương vẫn là một cô gái nhỏ tuổi, tuy nàng đã thử không thiếu thứ gì với hồ ly tinh trong phòng ngủ, nhưng ra khỏi nhà thì vẫn thẹn thùng. Nàng nhỏ giọng nói với “Mỹ Ný”: “Đừng như vậy, bị người khác nhìn thấy sẽ không hay.”

Nàng khẽ sát tai Hồ Lân: “Buổi tối trở về ta...”

Hồ Lân mặt mày hớn hờ, cuối cùng cũng chịu ngồi yên một chỗ.

Đến Đào Tiên Tự, vì quản gia đã mang nô bộc tới bố trí trước nên phương trượng mang theo các hòa tượng tự mình ra nghênh đón đoàn người.

Mân Nương lặng lẽ quan sát, nàng phát hiện vị hòa thượng tuấn tú kia không có trong đám người ra đón, trong lòng cảm thấy hơi thất vọng.

Mọi người của Lưu phủ đi theo phương trượng Đào Tiên Tự, tiến vào trong chùa.

Phương phu nhân đi đầu, Hồng Đại nãi nãi và Mân Nương đi song song nhau theo sau, tiếp đó là mấy người thiếp của Lưu Cung, sau đó là Chu di nương và Mai di nương của đại công tử Lưu Bá Đường, cuối cùng mới đến các nha hoàn.

“Mỹ Ný” và Thanh Hòe đi cuối cùng trong đoàn người. Hai người họ không hề buông lỏng cảnh giác, ánh mắt không hề rời khỏi Mân Nương.

Phương trượng dẫn mọi người đi từ đại điện tới một ngã rẽ bên phải, đi về hướng thiền viện phía sau. Vừa mới rẽ xong, “Mỹ Ný” và Thanh Hòe không nhìn thấy Mân Nương đâu, vội bước nhanh đuổi theo thì phát hiện nàng vẫn đang đi song song với Hồng đại nãi nãi như trước.

Lúc đó hai người mới yên lòng.

Hôm nay phương trượng của Đào Tiên Tự nhiệt tình lạ thường, không giống lần trước mọi người vừa đến đã dẫn đi gặp hòa thượng tuấn mỹ ngay mà lần này rất kiên nhẫn đưa các nữ nhân của Lưu phủ đi tham quan quanh chùa.

Hồng Đại nãi nãi nóng lòng muốn nhìn thấy hòa thượng mỹ nam nên giả vờ vô ý hỏi: “Ô, hôm nay sao không thấy hòa thượng Kiến Tú?”

Phương trượng chấp tay nói: “Nữ thí chủ, hôm nay Kiến Tú hòa thượng ra ngoài có việc, không ở trong chùa.”

Phương phu nhân, Hồng đại nãi nãi và mọi người vừa nghe Kiến Tú không có trong chùa thì đều hơi mất hứng, cả đoàn người nhất thời trở nên phờ phạc.

Hồ Lân lặng lẽ quan sát Mân Nương, hắn phát hiện ánh mắt nàng rất bình tĩnh, không giống như thất vọng vì không được gặp Kiến Tú. Sắc mặt nàng không đổi, chỉ có điều hơi ngốc ngốc, hắn lập tức cảm thấy không đúng.

*****

Mân Nương vốn đang đi theo sau phu nhân và phương trượng để vòng qua đại điện, đi về phía thiền viện; nhưng đang đi, nàng bỗng phát hiện bên cạnh mình không có người.

Nàng đang muốn quay người đi tìm mọi người thì phát hiện hòa thượng tuấn mỹ đang đứng trên đài cao không xa. Mắt hắn trầm như núi, môi thắm như tô, áo tăng xanh nhạt phấp phới trong gió thu, cả người như trắng dưới cây ngọc, sáng trong mà đứng đắn.

Đôi mắt của hắn đen nhánh như đêm thẳm, lại như vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm. Hắn lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt tựa như mang theo một lực hấp dẫn vô hình, dụ dỗ Mân Nương.

Lý Mân như người trúng ma chú, thân thể không theo ý của mình nữa, bước đi về phía hắn.

Kiến Tú nhìn nàng, khe mỉm cười, khoe môi mỏng hơi cong lên, xoay người đi về phía tầng xá. (tầng xá: chỗ ở của các hòa thượng)

Mân Nương si ngốc đi theo hắn, cũng đi vào tầng xá.

Sau khi nàng đi vào tầng xá, cửa tầng xá tự động đóng lại, phát ra một tiếng “Cạch” thật lớn.

Tiếng động này như tiếng chuông cảnh tỉnh, lập tức gõ cho nàng tỉnh lại. Nàng cảm thấy như mới tỉnh ngủ, kinh ngạc quan sát tầng xá thanh nhã, cảm thấy khó hiểu vì sao mình lại dám tách khỏi mọi người, đi theo hòa thượng tuấn mỹ tới đây.

“Mân Nương? Nàng là Mân Nương?” – Kiến Tú xoay người nhìn Mân Nương, mỉm cười muốn ôm nàng.

Nàng thẹn thùng, đang quay người muốn đi thì bị Kiến Tú ôm lấy từ phía sau.

Cánh tay Kiến Tú ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mân Nương từ phía sau, giọng nói như nhạc dễ nghe lại pha thêm chút yếu khí hoang dã: “Mân Nương của ta, nàng có thể chạy đi đâu?”

Cánh tay hắn rất mạnh mẽ, tay áo xanh nhạt giống như chỉ vòng nhẹ quanh eo Mân Nương, nhưng lại khiến nàng không thể giãy thoát.

Cả người nàng bị hắn ôm trong ngực, có thể mơ hồ cảm nhận độ ấm trong lòng hắn, một làn hương hoa đào nhàn nhạt quấn quanh người hắn và nàng.

Toàn thân Mân Nương cứng ngắc.

Tuy nàng có hoa tâm, nhưng nhờ có Hồ Lâm dạy dỗ, nàng đã hình thành loại tự giác “Hồ Lâm là nam nhân của ta”, bởi vậy nên mới kháng cự cử chỉ thân mật của Kiến Tú.

“Kiến Tú hòa thượng, ngươi muốn làm gì?” – nàng run rẩy hỏi.

“Ta muốn nàng a” – Kiến Tú khe cười, một tay kéo eo nàng, một tay bắt đầu vuốt ve, dao động trên thân nàng.

Mân Nương đột nhiên kêu lên một tiếng — Kiến Tú cách lớp quần áo cảm một bên ngực đầy đặn của nàng.

Hắn cúi đầu ngậm chặt vành tai Mân Nương, tay trái cầm quả tròn non mềm, nhẹ nhàng chơi đùa, hết xoa lại nắn.

Thân thể nàng mềm nhũn, nhưng cảm thấy không đúng, vội giãy dụa muốn thoát.

Kiến Tú dùng sức nhéo viên ngọc nhỏ nhô cao dưới áo nàng, sau đó chuyển từ ôm eo sang bế nàng lên: “Mân Nương, chúng ta tới trên giường, khoái hoạt một phen!”

Mân Nương bị hắn thả trên giường.

Nàng lập tức bò dậy, liên tục rút về phía trong giường, vừa lùi vừa cầu xin: “Kiến Tú, ngươi là hòa thượng, ta là quả phụ, chúng ta không thể!”

Kiến Tú cười khe, hắn đi tới đối diện, trên mặt mang ý cười ngại ngùng, sau đó ấn nàng ngã xuống giường, cúi người ngậm chặt môi nàng.

Hắn mút môi nàng, phát hiện bên trong miệng nàng có vị trong veo lại mềm nhẵn, lưu luyến một hồi, sau đó hắn cười ngượng ngùng, vươn tay xốc lên vấy tối màu của Mân Nương, ‘xoẹt’ một tiếng xé quần lót của nàng.

Mân Nương thấy giữa hai chân mát mát, không ngừng giãy dụa.

Kiến Tú lại xé tay áo lụa trắng của nàng, kéo mở áo trong và yếm, lộ ra cặp vú non mịn, trắng nõn tròn trịa.

Tay chân Mân Nương bị hắn dùng thất lưng buộc trên khung giường, nàng chỉ có thể thút thít khóc, không dám lớn tiếng gọi, sợ người khác nhìn thấy sẽ tự hủy thanh danh mình.

Mắt Kiến Tú nhìn nàng, hắn chậm rãi hôn lên ngực nàng, dưới sự khiêu khích không ngừng của đầu lưỡi hắn, hạt ngọc màu đỏ trên ngực nàng nhanh chóng đứng thẳng.

Cho đến khi khắp ngực nàng tràn đầy dấu vết bị hắn mút vào, hắn mới ngẩng đầu lên, sau đó khom người...

Q.6 - Chương 98: Thì Ra Là Yêu

Toàn thân Lý Mân run rẩy, nàng nhắm mắt, làn môi cũng run rẩy: “Phật tổ... Phật tổ đang ở trên nhìn đó!” Dường như Kiến Tú cười khê một tiếng, ngón tay đã chạm đến nơi đó của Mân Nương rụt trở về.

Lý Mân thấy ngón tay hần rời khỏi thì mừng rỡ trong lòng, nàng mở mắt ra nhìn, thấy Kiến Tú đang quỳ giữa hai đùi nàng, hần đang cởi bỏ áo tăng xanh nhạt.

Nàng rung mình một cái, hoảng hốt nhìn hần cởi bỏ áo tăng, để lộ bộ ngực săn chắc mạnh mẽ.

Kiến Tú vươn tay cầm eo nhỏ của nàng, vật lớn cứng rắn đã chạm đến bên ngoài cánh hoa của nàng.

Mân Nương nhắm mắt lại lần nữa, buông tha cho cái gọi là sức phản kháng cuối cùng.

Chính vào lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền đến, Mân Nương cảm thấy Kiến Tú rời đi bèn lập tức mở to mắt.

Nàng gần như muốn hoan hô — Hồ Lân mặc một thân đồ đen đang đứng nơi cánh cửa ngã xuống, cặp mắt hồ ly nheo lại, tỏa ra hàn quang.

Kiến Tú cởi bỏ áo tăng, ném lên trên người Mân Nương, che đậy thân thể trần trụi của nàng, cũng che đậy tầm mắt của nàng.

Áo tăng của hần mang theo hương hoa đào nhàn nhạt, tràn ngập trong mũi miệng Lý Mân, nàng nhanh chóng hôn mê bất tỉnh.

*****

Khi Lý Mân tỉnh lại, nàng phát hiện đã nằm trên giường trong phòng mình, màn giường màu trắng thêu cảnh liễu kia, gối lụa mềm mại này, đệm gấm đỏ chót, không chỗ nào không quen thuộc.

Sau khi ý thức được mình còn sống, nàng mới cảm giác được tứ chi đau đớn.

Lý Mân vô thức vươn tay sờ xuống phía dưới, phát hiện không thấy đau hơn nữa lại khô, lúc đó nàng mới yên lòng, thở phào một hơi.

Mân Nương cau mày, chuyển từ nằm ngửa sang nằm nghiêng, sau đó cuộn người thành một cục tròn.

Cổ tay và cổ chân nàng đều bị hần dấu vải buộc, động một chút sẽ đau, đùi nàng bị tách ra, bị treo lên khá lâu nên cũng có chút đau đớn.

Chính vào lúc đó, Lý Mân nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra ‘kèo kẹt’, sợ đến nỗi toàn thân run lên, nàng dùng chăn bao lấy người, co rút thành một trái bóng.

Hồ Lân mới tắm rửa xong, mái tóc xỏa tung đi vào phòng. Hần đứng trước giường, nhìn Mân Nương dùng chăn quấn quanh người giống như một trái bóng, ánh mắt hần có phần âm trầm.

Hần nghe thấy tiếng răng nàng va vào nhau ‘lập cập’, vội dùng sức hất tung chăn mền.

Mân Nương nằm co người đang rơi lệ, nàng phát hiện ra người đến là Hồ Lân.

Nàng khóc lóc, nhào vào vòng tay Hồ Lân.

Thân thể Hồ Lân cứng đờ, một lúc lâu sau mới vươn tay ôm lấy nàng.

Khi hần phát hiện Lý Mân đang đi phía sau Phương phu nhân là giả, hần vội vọt tới tầng xá. Khi ấy, hần thấy nàng dường như đang rất ngoan ngoãn, mà tên yêu tăng kia tựa hồ cũng rất yêu quý nàng — trước khi lao vào chiến đấu, hần còn cởi áo tăng che trên người Mân Nương.

Cứ nghĩ đến cảnh tượng kia, Hồ Lân lại cảm thấy dường như có con gì đang gặm cắn trái tim hần, khó chịu đến nỗi muốn giết người, muốn hủy diệt mọi thứ trước mắt.

Hồ Lân nhắm mắt, lát sau mở mắt, dịu dàng nói: “Mân Nương, nàng buông ta ra trước đã.”

Lý Mân mở to mắt, ngược cặp mắt đầm lệ lên nhìn hần: “Hồ Lân, ta sợ lắm.”

Hồ Lân đặt nạng trên giường, nhìn vào mắt nàng: “Mân Nương, đừng sợ, ta mãi mãi bảo hộ nàng.”

Lý Mân khóc nức lên, nàng vươn tay cầm tay Hồ Lân, kéo tay hắn về phía mình, để trước ngực mình, ánh mắt ướt át nhìn Hồ Lân mang theo khẩn cầu.

Hồ Lân rút tay về, để vật đã sớm cứng rắn của mình tới gần nơi đó của Mân Nương, không đùa giỡn như trước mà trực tiếp cắm vào.

Vật của hắn vừa cứng vừa lớn, hơn nữa phía dưới của nàng vừa khô vừa tràn ngập sợ hãi khiến nàng đau đến nỗi muốn đẩy hắn ra, nhưng lại bị hắn tách hai chân, mạnh mẽ tiến vào.

Hồ Lân cảm giác được nơi đó của nàng khô khốc lại căng chặt, hắn nhìn đến đáng vẻ rung rung nước mắt của nàng, trong lòng đã sớm mềm nhũn.

Hắn dừng lại, không động nữa, dùng tay xoa nắn nơi mềm mại trước ngực nàng.

Hạt châu của nàng bị tên kia khiến cho sưng đỏ nên đã dựng thẳng từ trước, mỗi lần hắn thấy đều cảm giác buồn bực trong lòng, do vậy hắn cố tránh đi nơi đó.

Khi cảm thấy nàng bắt đầu thả lỏng, Hồ Lân mới chậm rãi động. Khi mới bắt đầu, hắn chỉ chậm rãi tiến vào, chậm rãi rút ra, đến khi phía dưới của nàng đã ướt đầm, hắn mới vừa thưởng thức nơi mềm mại của nàng, vừa dùng sức chọc vào, vật lớn lập tức tiến tới nơi sâu nhất trong Mân Nương.

Lý Mân “A!” lên một tiếng.

Hồ Lân áp trên thân nàng, nắm eo nàng, bắt đầu mạnh mẽ ra vào bên trong nơi ẩm ướt chật hẹp của nàng.

Lý Mân kéo chân, miệng nàng cắn góc chân, cố gắng nén lại tiếng rên rỉ muốn thoát ra trong lúc thừa nhận động tác ra vào của Hồ Lân.

Chiếc giường phát ra tiếng ‘kêu kẹt kêu kẹt’ dưới động tác kịch liệt của Hồ Lân. Tiếng động đó hòa cùng tiếng thờ đốc trầm thấp của Hồ Lân và tiếng rên đứt quãng của Mân Nương, toàn bộ được ngăn cách với bên ngoài.

Cuối cùng Mân Nương không thừa nhận nỗi Hồ Lân nữa, nàng bắt đầu cầu xin Hồ Lân buông tha nàng.

“Cầu chàng.. cầu chàng..” – tiếng khóc nức nở của nàng chẳng những không đổi lại thương tiếc của Hồ Lân mà trái lại, khiến thể công của hắn càng trở nên mãnh liệt hơn.

Lý Mân liều mạng vịn vào người, ý muốn né tránh thể tiến công của Hồ Lân, nhưng lại khiến hắn ra vào càng thêm mãnh liệt. Sau khi nhanh chóng ra vào mấy chục lần nữa, hắn chọc tới nơi sâu nhất của nàng, cuối cùng cũng bắn ra.

Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng Lý Mân cũng tỉnh lại, toàn thân nàng đau nhức, cả người giống như vừa được rã đông, chỉ nhúc nhích sẽ đau.

Hồ Lân đang ngủ, đưa lưng về phía nàng.

Khi vừa mới mở mắt, dường như nàng phát hiện được trên lưng hắn có cái gì đó. Lý Mân kéo chân ra, nhìn tấm lưng tròn bóng mạnh mẽ của Hồ Lân không chớp mắt – trên lưng hắn có một miếng vết thương lớn trông rất khủng khiếp, tuy đã được bôi một lớp thuốc nhưng đã biến thành màu đen, trông như bị cháy.

Mân Nương ngơ ngác nhìn miếng vết thương của hắn, trái tim nàng bắt đầu co rút đau đớn, tựa như đang co giật, thắt chặt lại, vô cùng khó chịu.

Lúc này nàng mới nhận ra, nàng đã yêu nam nhân bên gối này, đã yêu hồ ly tinh này...

Hồ Lân bị tiếng khóc thút thít của nàng đánh thức, hắn tỉnh lại, cũng không sợ đau, nhanh chóng xoay người, đối mặt với Mân Nương. Hàng mi thanh tú của hắn cong lên, cặp mắt hồ ly xanh biếc nheo lại, mắt kiên nhẫn hỏi: “Nàng khóc cái gì?”

Trong mắt Mân Nương đầm lệ mông lung: “Lưng của chàng...”

Hồ Lân rũ mắt, lông mi dài đậm che khuất sóng mắt: “Chút thương tích này nhằm nhò gì.”

“Nhưng ta đau lòng...”

Hồ Lân dùng một ánh mắt sâu thẳm cực kỳ quý dị để nhìn nàng: “...Nàng đau lòng ta?”

Mân Nương dừng cảm nhìn hắn, sâu trong mắt như có những ngôi sao đang nhấp nháy: “Ừ”.

Một dòng hạnh phúc to lớn đánh trúng Hồ Lân, trong ngực hắn tràn ngập một loại tình cảm khó có thể nói rõ, vừa mãnh liệt, vừa dịu dàng, vừa sâu thẳm, vô biên vô tận — đây là người phụ nữ hắn đã yêu bao nhiêu kiếp, là nữ nhân duy nhất của hắn, cho dù đã qua gần ngàn năm, tình cảm của hắn đối với nàng chưa từng giảm bớt...

Thì ra, đây chính là yêu.

Thật lâu sau đó, Lý Mân mới hỏi Hồ Lân: “Hòa thượng Kiến Tú giờ ra sao?”

“Đốt rồi!”

“Đào Tiên Tự thì sao?”

“Đốt rồi!”

“Hòa thượng trong Đào Tiên Tự thì sao?”

“Đốt rồi!”

“Mẹ chồng ta và mọi người thì sao?”

“Cứu rồi.”

“Họ có phát hiện ta và chàng...”

“Ta biến ra một người gỗ để thay nàng đi cùng họ, hiện tại mọi người còn đang trên đường về nhà.”

“Bây giờ trong viện Thu Hương chỉ còn hai chúng ta?”

“...”

“Lại tới một lần nữa đi!” – Mân Nương lớn tiếng yêu cầu, nàng cười khẽ, kéo phần lưng bị thương của Hồ Lân về phía mình.

“...Thanh Hòe đang canh ở bên ngoài đấy...”

“A? Nàng ấy có nghe thấy không? Ta không thể để người.. um um.”

*****

Tác giả có lời muốn nói: Xem ra ta vẫn không thể viết được thanh thủy văn a!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 99: Kiếp Sống Khoái Hoạt

Hồ Lân thấy Mân Nương dễ dàng tin lời hắn như vậy, trong lòng hắn mềm nhũn khó nói nên lời. Hắn đè trên người nàng, cặp mắt hồ ly mang theo thương tiếc, ôn nhu nói: “Thanh Hòe là thuộc hạ của ta, lúc này nàng ta đang ở cùng một chỗ với Phương phu nhân.”

Lúc đó Mân Nương mới yên lòng, nàng sợ đụng vào vết thương trên lưng Hồ Lân, bèn duỗi tay sờ vòng eo mạnh mẽ của hắn, cười nói: “Chàng là lang quân eo nhỏ của ta a!”

Hồ Lân cười khẽ, hắn tách hai chân Mân Nương, một lần nữa dùng vật đã sớm cứng rắn như sắt để đi vào.

Mân Nương chăm chú ngắm hắn.

Dáng vẻ Hồ Lân ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, làn da trắng nõn như ngọc, khi sờ thì có cảm giác mềm nhẵn như nhung, khuôn mặt hắn thon thả, tuấn mỹ dị thường, cặp mắt chính là điển hình của mắt hồ ly – đuôi mắt hẹp dài nhếch lên, khóe mắt bên trong hướng xuống, ánh mắt trong suốt, giống như bảo thạch màu xanh tinh khiết.

Hắn đè trên thân thể nàng, mái tóc đen dài rũ xuống dưới, rủ trước ngực nàng, cảm giác tê tê.

Nơi thân thể hai người va chạm nhau cũng có cảm giác như điện giật, khiến nàng không nhịn được vuốt ve hắn, dùng đùi ma sát trên chân hắn.

Chất lỏng Hồ Lân để lại lúc trước bên trong cơ thể nàng chảy ra theo động tác của hai người, khiến hai cánh hoa của nàng tròn tuột. Hồ Lân che trên thân nàng, ngậm chặt làn môi đang hé mở để thở gấp của nàng, phía dưới của hắn chạm đến nơi đó của nàng, lợi dụng chất dịch trơn để chen vào trong.

Khi vừa đi vào, hắn cũng không động nhiều mà chỉ chọc đến nơi sâu nhất, sau đó bất động để cảm nhận nơi mềm mại như nước của nàng bao chặt lấy hắn. Hắn nhìn nàng không chớp mắt, chỉ ngẫu nhiên đưa một chút, khiến Mân Nương phát ra tiếng ‘hừ’ nhẹ.

Tính dục của Mân Nương mạnh mẽ do nội đan của Hồ Lân, tuy hiện giờ thân thể nàng mệt mỏi, nhưng sâu thẳm bên trong cơ thể lại có cảm giác đòi hỏi không chừng mực. Nàng thẹn thùng nhắm mắt, trong miệng oán giận nói: “Hồ ly, sao chàng còn không động...”

Lời hờn dỗi của nàng khiến tia lý trí cuối cùng của Hồ Lân đứt đoạn. Hấn sợ thân thể Mân Nương yếu ớt không thể chịu được hấn đòi hỏi nhiều lần nên mới dịu dàng như thế, không nghĩ đến lại bị nàng oán trách.

Hấn ngồi dậy, khiến Mân Nương biến thành tư thế đưa lưng về phía mình, nâng mông tròn của nàng, bắt đầu dùng sức ra vào giữa hai cánh hoa của nàng.

Tuy tính dục của Mân Nương mạnh nhưng thân thể đã vô lực, chỉ đành mặc cho Hồ Lân đùa nghịch. Vật cứng rắn của hấn vượt qua tầng tầng lớp lớp thịt non, đánh vào chỗ sâu nhất trong hoa tâm của nàng, cảm giác tê dại nhanh chóng đánh úp lại, khiến nàng cắn môi, kiệt lực nhẫn nại để không phát ra tiếng rên rỉ, thân thể đáp lại Hồ Lân như cánh liễu đung đưa theo gió.

Hồ Lân chọc vừa nhanh vừa sâu, nơi cơ thể hai người nối liền phát ra tiếng va chạm ‘Ba ba’ theo động tác của hấn. Rốt cuộc Mân Nương cũng không thừa nhận nổi động tác ra vào của hấn nữa, bắt đầu khóc rống theo tiết tấu của hấn.

*****

Đến tối, rốt cuộc đám người Phương phu nhân cũng về đến Lưu gia trang.

Toàn thân Mân Nương xụi lơ trong ngực Hồ Lân, nàng nghe thấy tiếng Thanh Hòe, Mỹ Ny và “Lý Mân” nói chuyện với nhau bên ngoài, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Hồ Lân hôn nàng một cái, thấp giọng trấn an: “Ta đã bố trí kết giới quanh giường, các nàng không thể nhìn thấy ta và nàng.”

Lúc đó Mân Nương mới yên lòng, thân thể trần trụi dán lên người Hồ Lân, mệt mỏi chỉ muốn ngủ.

Đến khi nàng tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Mân Nương phát hiện Hồ Lân đã biến thành tiểu hồ ly, đang an ổn nằm cạnh nàng. Trong lòng nàng chợt tràn lên cảm giác yêu thích, bèn ôm tiểu hồ ly ấm áp vào trong ngực, hôn lại hôn.

Sau khi thỉnh an cha mẹ chồng xong, Mân Nương mới từ chỗ đại tâu và phu nhân biết được: lúc đó mọi người đang đi theo phương trượng của Đào Tiên Tự để tới hậu viện chiêm ngưỡng gốc rễ của chùa — một cây hoa đào vạn năm, ai ngờ lại nhìn thấy gốc đào đang bốc cháy.

Hòa thượng trong chùa bắt đầu dập lửa, những người trong Lưu phủ chạy đến tiền viện Đào Tiên Tự, ai ngờ chưa nghỉ ngơi được bao lâu thì thể lửa đã bắt đầu lan tràn, dần đốt tới cả tiền viện. Mọi người cực kỳ hoảng sợ, quần gia và các nô tài xông tới, nhanh chóng cứu mọi người ra ngoài.

Đến khi mọi người ra được khỏi Đào Tiên Tự, bình tâm nhìn lại thì phát hiện cả Đào Tiên Tự đã chìm trong biển lửa, không một hòa thượng nào của chùa thoát được.

Sau khi Mân Nương nghe xong thì cảm thấy là lạ trong lòng.

Nàng còn nhớ được diện mạo của Kiến Tú, tướng mạo của hấn thuộc kiểu xuất trần, trên người mang theo hương hoa đào, cho dù trong lúc cưỡng ép nàng thì trên khuôn mặt hấn vẫn mang theo thái độ ngượng ngùng, ngay cả khi cười cũng là ngượng ngùng cười – một nam tử như vậy, thực ra chính là loại người khiến nữ nhân dễ dàng động lòng.

Tuy Mân Nương yêu Hồ Lân, nhưng cứ nghĩ đến một nam tử thẹn thùng tuấn tú như vậy phải táng thân trong biển lửa, trong lòng nàng vẫn có một chút thương cảm và tiếc nuối.

Đương nhiên, nàng biết nhất định không thể để Hồ Lân phát hiện ra suy nghĩ này.

Bởi vì nàng đã phát hiện, ham muốn chiếm hữu của Hồ Lân rất mạnh.

Mấy ngày nay, khi có người ngoài ở cạnh thì Hồ Lân sẽ biến thành tiểu hồ ly, lúc nào cũng dính lấy nàng; khi không có ai, hấn sẽ hóa thành người, tiếp tục dính lấy nàng không rời một phút.

Chưa nói đến Mỹ Ny, ngay cả thân tín của hấn là Thanh Hòe, hấn cũng không muốn các nàng quanh quẩn quanh Mân Nương quá nhiều. Đối với tính độc chiếm của hấn, xem như Mân Nương đã được lĩnh giáo.

May là hiện giờ Mân Nương đang ở trong viện Thu Hương, vị trí rất hẻo lánh, cũng vì nàng phải thủ tiết khi còn niên thiếu nên người trong phủ ai cũng chê là nơi của nàng xui xẻo, do vậy ít khi chủ động tới đây. Do vậy, Mân Nương và Hồ Lân ngày ngày ở cùng một chỗ, mỗi ngày qua đi giống như cuộc sống thần tiên.

Tuy Hồ Lân đã giết Kiến Tú, đốt bản thể của Kiến Tú là cây đào vạn năm, cũng dùng một trận lửa biến Đào Tiên Tự trở thành một đồng hoang tàn, nhưng hấn vẫn không vì vậy mà buông lỏng cảnh giác.

Hắn cảm thấy một Đào Hoa tinh vạn năm có tu vi không thấp hơn hắn là bao sẽ không bị tiêu diệt dễ dàng như vậy, bởi thế hắn vẫn luôn âm thầm điều tra, cũng cẩn thận bảo hộ bên Lý Mân.

Mân Nương được cho hay Mỹ Ny đã được người trong gia đình chọn ra một mối hôn sự tốt, nàng bèn bẩm báo với Phương phu nhân, cũng không cần bạc chuộc thân của Mỹ Ny mà trái lại còn cho Mỹ Ny thêm hai mươi lạng bạc, thêm cả chút trang sức, áo váy, để Mỹ Ny được vinh hạnh quay về nhà, chờ ngày gả đi.

Tuy đáy lòng nàng mơ hồ hâm mộ việc Mỹ Ny có thể quang minh chính đại lấy chồng, nhưng nàng cũng tự biết cái phúc của bản thân, đối xử với Hồ Lâm càng thêm dịu dàng hòa thuận. Hồ Lâm được đối xử như ông chồng lớn đến nghiện, cảm thấy kiếp này quả là khoái hoạt, thần tiên cũng không bằng.

Mùa đông sắp đến, thời tiết ngày càng lạnh. Khi bông tuyết đầu tiên của mùa đông rơi xuống, rốt cuộc hôn sự giữa Lưu phủ và Trương gia cũng đi đến bước cuối cùng. Tam công tử của nhà họ Lưu – Lưu Thúc Dục cuối cùng đã nghênh cưới con gái rêu của tuyền phủ sứ Giang Hoài – Trương Thiên Thiên vào cửa.

Ngày Lưu Thúc Dục đưa thê tử mới cưới trở về nhà mẹ đẻ, tuyết lớn nổi lên, biến bên trong thành Lâm An trở thành một thế giới tuyết trắng.

Hôm đó Hồ Lâm rồi rả nên muốn động tay động chân một chút, hắn bao bọc Mân Nương thật kín đáo, sau đó biến ra một người gỗ để thay thế nàng. Hắn ôm nàng, bảo nàng nhắm mắt lại: “Ta đếm đến mười, nàng mới được mở mắt.”

Mân Nương nghe lời hắn nhất, nàng bèn nhắm mắt lại, tai nghe tiếng Hồ Lâm đếm: “Một, hai, ba, bốn...”

Tuy nàng được Hồ Lâm ôm trong ngực nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai, đồng thời có một cảm giác mờ lung, giống như đang trôi nổi giữa không trung.

Tay Mân Nương ôm Hồ Lâm ngày càng chặt, nàng áp má trên ngực Hồ Lâm, lắng nghe tiếng tim đập đều đặn của hắn, sự sợ hãi trong lòng lập tức biến mất.

Hồ Lâm tiếp tục đếm: “...Bảy, tám, chín, mười.”

Đôi giày da hươu của Mân Nương chạm đất, chặt vật đứng vững, nhưng nàng vẫn không dám buông Hồ Lâm ra, mắt cũng nhắm chặt chưa dám mở.

Hồ Lâm cúi đầu nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, hắn cười khẽ, cúi xuống hôn nàng.

Thật lâu sau đó, đến khi Mân Nương muốn hết hơi, hai người mới tách ra.

Hồ Lâm dắt tay nàng, đi về phía trước.

Mân Nương đánh giá bốn phía, tuy rằng khắp nơi tràn ngập tuyết trắng nhưng nàng vẫn nhận ra mảnh đất trước kia là Đào Tiên Tự.

Nàng chăm chú nhìn về phía trước, Đào Tiên Tự trước kia hương khói hưng thịnh giờ chỉ còn là những mảng tường đổ cháy đen, cô đơn đứng lặng trong gió tuyết.

Trong lòng nàng đột nhiên nảy ra một loại cảm khái xưa thịnh nay suy.

Hồ Lâm vốn là thú, không có lòng dạ phức tạp như con người, hắn chỉ lo phóng xuất thần thức, cố gắng tìm kiếm tung tích của Kiến Tú.

Thân hình hắn cao gầy thon dài, áo choàng gấm tối màu tung bay, mũ trùm đầu màu đen, Mân Nương đi sát phía sau hắn cũng mặc bộ đồ tối màu, hai người đặc biệt nổi bật giữa nền tuyết trắng.

Sau khi đi một hồi, Hồ Lâm cúi đầu, hắn phát hiện tuyết rất sâu, Mân Nương bước thấp bước cao, đi lại có phần khó khăn.

Hắn không khỏi bật cười, khẽ nhéo một cái trên má nàng: “Ngốc Mân Nương, khó chịu cũng không nói với ta.”

Lý Mân nhoen miệng cười.

Đối với một người luôn bị giam trong nhà cao cửa rộng như nàng, có thể đi ra ngoài với Hồ Lâm là điều hạnh phúc biết bao, làm sao nàng có thể thấy khó chịu?

Hồ Lâm đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống.

Mân Nương hít một hơi, chậm chạp bò lên lưng Hồ Lâm.

Hồ Lâm chống nàng đi về phía trước.

Mân Nương nằm trên lưng hắn, ngửi hương thơm dễ chịu trên người hắn, trong lòng nàng tràn ngập hạnh phúc và thoải mái, chỉ ước sao thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này.

Đến di tích còn sót lại của cây đào vạn năm, Hồ Lâm thả Mân Nương xuống. Hắn lấy ra cảm cổ phù đã chuẩn bị từ trước, dùng pháp trận giam cầm

quanh gốc cây, cho dù Đào Hoa tinh có phục sinh cũng khó gãy thoát khỏi pháp trận giam giữ này của hắn. Làm xong, hắn mới đưa Mân Nương rời khỏi.

Lý Mân cho rằng Hồ Lân muốn đưa nàng về nhà, ai ngờ vừa mở mắt đã phát hiện mình đang ở một ngõ nhỏ xa lạ.

Nàng kinh ngạc nhìn Hồ Lân.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Hồ Lân mang theo ý cười: “Mân Nương, đây là thành Lâm An, ta đưa nàng đi dạo.”

Hai người ăn một bữa thật ngon, sau đó lại đi mua vài món trang sức tinh xảo, cuối cùng Mân Nương mới vui vẻ theo Hồ Lân trở về viện Thu Hương.

Nàng và Hồ Lân vừa hiện thân trong phòng, Thanh Hòe đã kêu lên: “Cô, trong phủ có chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 100: Việc Làm Con Thừa Tự

Thanh Hòe nói tiếp: “Lão gia qua đời rồi!”

Lý Mân nghe thấy vậy thì kinh hãi, sau đó là đau lòng.

Tuy cha chồng Lưu Cung nghiêm khắc nhưng đối xử với nàng cũng không tệ, không ngờ lại qua đời sớm như vậy.

Thực ra Lưu Cung đã bệnh được một thời gian, mấy ngày trước thánh thượng còn phái thái giám đưa ngự y tới chẩn bệnh, ông còn soạn một bản tấu đề hồi âm với thánh thượng.

Lý Mân biết hôm qua cha chồng nàng còn dạy cháu trai đọc sách, cứ ngỡ thân thể đã khôi phục, ai ngờ chỉ là hồi quang phản chiếu.

Phương phu nhân gọi các con đến, truyền lại di ngôn của trượng phu. Bà nói ra ý kiến của Lưu Cung trước khi lâm chung: “Lưu gia trang để lại cho con cả Lưu Bá Đường, những tài sản còn lại chia đều cho ba con.” Vợ chồng Lưu Bá Đường và vợ chồng Lưu Thúc Dục đều có chút biến sắc mặt, từng người trao đổi ánh mắt với nhau.

Tuy Lý Mân biết đây là tin tốt đối với mình, nhưng nàng cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Cuối năm đó, cả nhà họ Lưu đều không thể vui vẻ.

Lưu Cung có công với triều đình, được phong danh “Trung thành nghiêm túc”, có được một lễ tang trọng thể.

Lý Mân vốn luôn thủ tiết nên lần này cũng chỉ là đóng cửa tiếp tục tận đạo hiếu với cha chồng mà thôi. Nàng rảnh rỗi đến mức nhàm chán, bèn đi theo Hồ Lân bắt đầu học tu hành.

Hồ Lân đã xem qua căn cốt của nàng nên biết căn cốt nàng cực kỳ bình thường, bởi vậy hắn quyết định không để nàng tu tiên, chỉ cho nàng luyện khí, giúp cơ thể khỏe mạnh.

Năm tháng trôi nhanh, đảo mắt đã qua ba tháng, thành Lâm An bắt đầu tiến vào tiết xuân tháng hai với những cơn gió lạnh tựa dao cắt.

Trong khi Lý Mân cố gắng sống lặng lẽ qua ngày, trong Lưu gia trang xảy ra mấy chuyện, khiến người ta cảm thấy không biết nên mừng hay nên vui.

Chuyện đầu tiên là tam nãi nãi Trương thị do tam thiếu gia Lưu Thúc Dục mới cưới về đã có bầu, tính ra vừa tròn ba tháng.

Chuyện thứ hai là khi đại thiếu gia Lưu Bá Đường vội vàng về chịu tang, đại nãi nãi muốn lấy lòng hắn nên tiếp tục dâng nha hoàn hồi môn Diễm Hương của mình cho hắn, ai ngờ Diễm Hương lại hoài thai.

Tốt xấu gì Trương thị cũng mang thai trước khi cha chồng qua đời, nhưng Diễm Hương lại mới mang thai có hai tháng, do vậy không giấu diếm nổi.

Nha hoàn mang thai trong lúc nhà có đại tang, chuyện này truyền ra ngoài khiến Lưu Bá Đường và Hồng đại nãi nãi giật giật khóe miệng.

Hồng đại nãi nãi muốn dùng một chén thuốc hoa hồng để đầu xuôi đuôi lọt.

Dưới gối Lưu Bá Đường đã có mấy đứa con, nhưng con trai thì chỉ có mỗi một đứa là con của Hồng đại nãi nãi, bởi vậy hắn muốn để Diễm Hương sinh

con, nếu là con trai sẽ nghĩ cách thu nhận, nếu là con gái thì đưa cho người khác nuôi.

Ý kiến hai vợ chồng bất đồng, thiếu chút nữa đánh nhau, vậy là đành phải tới chỗ Phương phu nhân để phân xử.

Phương phu nhân không được kiên quyết như trượng phu, cuối cùng mềm lòng: “Đưa Diễm Hương tới trong thôn đi, đợi đứa trẻ ra đời rồi thì nói là do họ hàng xa ở Phúc Kiến ôm tới.”

Đầu óc Hồng đại nãi nãi xoay chuyển cực nhanh, lập tức nói: “Mẹ, hay là để nhị đệ muội nuôi đi.”

Lưu Bá Đường nghe vậy, không khỏi liếc nhìn vợ, trong lòng âm thầm khen ngợi thể tử thông minh.

Tuy suốt đời Lưu Cung xưng là thanh liêm, mỗi ngày đều chú ý “Đề cao ý chí, trừ bỏ dục vọng bản thân”, nhưng lại không trừ bỏ được dục vọng của chính mình, di nương và thị thiếp không thiếu ai, bạc trong nhà cũng không ít, gia nghiệp cũng lớn dọa người. Sau khi ông ta qua đời, việc chia tài sản nhất định phải công khai trước mọi người.

Lưu Bá Đường tính toán, nhị phòng không có con cái, nhất định sẽ phải lấy một đứa bé của hần hoặc chú ba làm con thừa tự, nếu Diễm Hương sinh con rồi cho nhị phòng làm con thừa tự, như vậy chẳng phải tài sản của nhị phòng sẽ thành của nhà hần hết hay sao?

Nghĩ vậy, về mặt toan tính của Lưu Bá Đường lập tức biến thành khẩn cầu: “Mẫu thân, thân là đại ca, ta không thể trơ mắt nhìn dòng dõi của nhị đệ bị đứt đoạn được.”

Hần cúi đầu suy tư một lát, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mẫu thân: “Mẫu thân, như vậy hãy để kẻ làm đại ca này hy sinh một chút, nếu Diễm Hương sinh con trai thì sẽ đưa cho thể tử của nhị đệ làm con thừa tự.”

Phương phu nhân ngẫm nghĩ, cảm thấy ý kiến này quả là vẹn cả đôi đường, bèn gật đầu đồng ý.

Mân Nương khép cửa sổ qua ngày, vẫn chưa biết mình đã bị người khác tính toán.

Nhưng Trương thị mới được gả tới đây vốn xuất thân danh giá, can đảm can trọng, tin tức nhanh nhạy, nàng ta dùng hai lạng bạc để mua chuộc, nhanh chóng biết được tin tức này từ nha hoàn thân tín của Phương phu nhân.

Nàng ta và trượng phu Lưu Thúc Dục bàn bạc kỹ một phen, cuối cùng kết luận không thể để nhà anh cả chiếm lợi.

Hai vợ chồng tính toán rất ăn ý, đặt tài sản lên trên tất cả lợi ích chung, do vậy sau một phen trao đổi đã tới chính viện để gặp Phương phu nhân.

Từ khi trượng phu qua đời, Phương phu nhân liền nhốt những tiểu thiếp của chồng ở trong thôn, còn bản thân thì ngày ngày nhốt mình trong phật đường, lấy ăn chay niệm phật là nhiệm vụ chính. Bà đang niệm kinh thì nghe thấy nha hoàn chạy vào bẩm báo: “Tam thiếu gia, tam nãi nãi tới!”

Hai vợ chồng kẻ xướng người họa, biểu hiện vô cùng hiền lành, ngôn từ cực kỳ thành khẩn, sau một hồi nói chuyện thì đề cập đến tình huynh đệ, tình cảm chị em dẫu tốt đẹp, kiên quyết muốn để đứa trẻ trong bụng làm con thừa tự của nhị phòng.

Phương phu nhân cũng là người phụ nữ lớn lên trong chốn lầu son gác tía, trải qua vô số phen gia đấu mà lớn lên, đến lúc này sao có thể không nhìn ra tâm tư của vợ chồng đứa con trai thứ ba?

Trượng phu đã qua đời, bà không dám đắc tội với bất cứ đứa con trai nào, sau nhiều lần cân nhắc, bà bèn quyết định: “Vậy thì đợi một thời gian, đợi bọn trẻ ra đời rồi để nhị tẩu các người lựa chọn.”

*****

Mùa xuân là mùa vạn vật sinh trưởng, cỏ mọc chim bay, cũng là mùa Mân Nương tràn ngập xuân tình.

Nàng luôn ở bên Hồ Lân, luyện khí rất nhiều, ban ngày thì ôm tiểu hồ ly nằm đọc sách thiêu hoa, ban đêm thì lăn lộn trên giường với hần, cuộc sống trôi qua giống như thần tiên, ai ngờ cuộc sống đó của nàng lại bị nhà anh cả và chú ba đánh vỡ.

Nàng bỗng trở thành đối tượng được tam phòng và đại phòng quan tâm. Hôm nay thì Hồng Đại nãi nãi sai nha hoàn đưa bánh tới, ngày mai thì Trương tam nãi nãi tự mình mang giò điểm tâm đến.

Giờ Ngọ hôm đó, gió mát thổi nhẹ, mang theo hương hoa phiêu đảng, Lý Mân và Hồ Lân đang âu yếm nhau trên chiếc giường nhỏ gần cửa sổ, đang lúc nóng bỏng thì nghe thấy Thanh Hồ lớn tiếng thông báo ở bên ngoài: “Cô, có tam thiếu phu nhân tới thăm ngài!”

Hồn phách của Mân Nương đang phiêu đảng lập tức trở về, nàng cuống quýt muốn xuống giường thì lại bị Hồ Lân kéo trở về: “Mân Nương, nàng muốn không mặc gì mà chạy ra ngoài sao?”

Mân Nương nhìn đôi mắt hồ ly mang ý trêu chọc của hần, đành phải làm nũng, xin Hồ Lân dùng pháp thuật giúp nàng mặc áo chài đầu để đi gặp Trương tam nãi nãi.

Hồ Lân nhìn đôi mắt mở to tràn ngập xuân ý của nàng, lại thêm giọng nói mềm nhẹ như oanh yến, quả là vừa đáng thương vừa đáng yêu, hần bèn niệm thần chú, khiến Mân Nương lập tức trở nên rạng rỡ, quần áo chỉnh tề đi gặp Trương tam nãi nãi.

Lại đến một tối nọ, mưa nhỏ rơi tí tách rả rích.

Sau khi dùng cơm chiều, Lý Mân sai Thanh Hòe đóng cửa cài then, sau đó nàng đi ngủ.

Nàng cầm cuốn ‘Si Bà Truyền’ của Hồng Cừ cho trước kia, nhàn nhả nằm trên giường để đọc. Hồ Lân hóa thành hình người nằm cạnh nàng cùng đọc, hai người đọc một hồi thì dần động tình, thế là lại lẫn lộn trên giường.

Hồ Lân mới động được vài cái, bên ngoài đã có tiếng người gõ cửa: “Đệ muội, muội ngủ chưa, chị dâu tới thăm muội đây.”

Lý Mân nhận ra tiếng của Hồng đại nãi nãi, trong lòng cảm thấy phiền não, nàng giả chết không muốn ra, ý muốn để Hồng đại nãi nãi gọi mãi không thấy ai thì sẽ bỏ đi. Hồ Lân không động, nàng bèn kẹp vật đó của hắn không thả, tự mình nhẹ nhàng lên xuống.

Hồ Lân nhìn dáng vẻ nóng nảy của nàng, mắt hồ ly híp lại ngắm nàng, hắn cũng dứt khoát không động nữa, để nàng tự động.

Nhưng trước giờ Hồng đại nãi nãi chưa từng bị người khác cự tuyệt, cũng từ chối việc bị người khác phớt lờ, do vậy nàng ta gõ cửa viện Thu Hương mãi, bấm riết không tha, đến nỗi lời được Thanh Hòe cũng đang giả chết ra mở cửa.

Thanh Hòe vừa ra mở cửa vừa cao giọng nhắc Lý Mân: “Đến đây! Đến đây! Là đại nãi nãi đó sao?”

Sau khi Mân Nương bị quấy rầy mấy lần thì không chịu nổi nữa, nàng bèn cầu Hồ Lân: “Chàng không phải là yêu tinh sao, giúp ta nghĩ ra cách gì đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 101: Khó Lòng Phòng Bị

Hồ Lân thấy dáng vẻ gấp gáp của Mân Nương, trong lòng buồn cười bèn nói: “Mân Nương ngọc, Phương phu nhân muốn ném củ khoai lang nóng bỏng tay này cho nàng, chẳng lẽ nàng không muốn ném lại?”

Mân Nương nghe vậy thì có chút suy nghĩ.

Hồ Lân ôm nàng vào lòng, suy xét một hồi, sau đó nói: “Mân Nương, nàng cùng ta ẩn cư nơi núi sâu đi.”

Mân Nương cả kinh, cúi đầu không đáp.

Nàng thích Hồ Lân, cũng muốn ở bên hắn đời đời kiếp kiếp, nhưng nếu bảo nàng và Hồ Lân cùng nhau ẩn cư, nàng lại không có được loại quyết tâm đó. Thứ nhất là vì nàng đã quen nơi phồn hoa của nhân thế, trong núi sâu cái gì cũng không có, đến lúc đó biết làm sao? Thứ hai là vì nhà nàng có cha già, nếu nàng bỏ đi theo Hồ Lân cho xong việc, đến lúc đó cha nàng sẽ bị bêu danh thay nàng, ông là một người coi trọng giáo lý đến thế, hẳn là sẽ tức mà chết...

Hồ Lân thấy nàng im lặng thì không nói nữa.

Hắn yêu Mân Nương, do vậy muốn để nàng làm chủ, nàng ở đâu thì hắn sẽ ở đó là được.

Lần tiếp theo khi Hồng đại nãi nãi và Trương tam nãi nãi tới làm phiền, Mân Nương nói thẳng: “Trước giờ ta không có ý kiến gì, mọi việc cứ để phu nhân làm chủ.”

Trương tam nãi nãi biết nàng ít nói, đã nói là nói thật, do vậy cũng không dây dưa nữa.

Còn Hồng đại nãi nãi bắt nạt nàng đã quen, nàng ta cho rằng Mân Nương quả là lớn gan khi dám thách thức mình, do vậy quyết định ra tay chinh đòn Mân Nương, để cho nàng biết được lợi hại của bà đây.

Mấy ngày nay Mân Nương có một cảm giác là lạ, giống như cảm giác bị người theo dõi.

Sau giờ Ngọ hôm đó, Hồng đại nãi nãi phái nha hoàn thân tín tới thông báo với Mân Nương, nói là cần tu sửa hoa cỏ trong viện Thu Hương, buổi chiều sẽ có người trồng hoa tới sửa cây, vì vậy nàng cần đưa nha hoàn tránh đi.

Đến buổi chiều, Mân Nương thay một bộ áo váy lụa mỏng, ôm tiểu hồ ly, khóa cửa phòng, sau đó mang theo Thanh Hòe rời khỏi viện Thu Hương. Nàng chậm rãi tới bên bờ ao sen trong viện, ngồi chơi đùa trong đình bên cạnh ao.

Bên trong ao nuôi khá nhiều hoa sen, vì đang là mùa xuân, còn chưa đến mùa sen nở nên trong ao chỉ có lá sen non nót, chưa có hoa.

Mân Nương chơi đến tận lúc trời tối, còn đến chỗ phu nhân ăn cơm rồi mới ôm tiểu hồ ly trở về viện.

Có lẽ do thợ làm vườn đã tu sửa hoa cỏ xong rồi nên trong viện Thu Hương rất yên tĩnh, không một tiếng động, giống như không có người.

Thanh Hòe đã chuẩn bị nước tắm, Mân Nương ôm tiểu hồ ly, hai người cùng nhau tắm rửa, thay quần áo, sau đó lại nằm trên ghế dài đọc sách.

Tuy Hồng Cừ không thấy tắm hơi, nhưng những cuốn tiểu thuyết của Hồng Cừ thì vẫn còn đây, lúc Mân Nương rảnh rỗi sẽ lại mang ra đọc một lúc.

Trong những cuốn tiểu thuyết đó, nàng thích nhất là ‘Si Bà Truyền’, cách mấy ngày sẽ đọc lại một lần.

Nàng đọc xong ‘Si Bà Truyền’ thì thân thể lại có phản ứng, bèn nhẹ nhàng hôn một cái lên tai tiểu hồ ly, nhỏ giọng nói: “Hòe Lân, chúng ta về phòng đi?”

Trước kia nếu nàng đề nghị như vậy, Hòe Lân nhất định sẽ hoan hô nhảy nhót, biến thành hình người theo lời nàng, nhưng tối nay hắn lại dưng thẳng lỗ tai, giống như đang nghe ngóng cái gì đó, có vẻ không nhiệt tình với nàng.

Mân Nương đặt hắn vào lớp áo bên trong của mình, để hắn dán vào ngực nàng, dụ dỗ hắn.

Nhưng Hòe Lân vẫn hờ hững với nàng như cũ.

Mân Nương rất tức giận, bèn lôi tiểu hồ ly từ trong ngực ra, giả bộ muốn ném hắn xuống đất.

Nhưng rốt cuộc nàng vẫn mềm lòng, không nỡ ném hắn vắng đi, bèn chỉ ‘hừ’ một tiếng, nhẹ nhàng đặt tiểu hồ ly trên ghế dài, bản thân nàng thì xoay người trở về phòng ngủ.

Mân Nương nằm trên giường, chờ đợi Hòe Lân tới cầu xin nàng, nhưng nàng lẩn qua lộn lại nửa buổi vẫn không thấy tiểu hồ ly đâu.

Nàng bắt giấc ngủ thiếp đi mất.

Đêm thật dài.

Khi mảnh trăng non hình lưỡi liềm treo trên bầu trời, trong viện Thu Hương vô cùng yên tĩnh, toàn bộ cây cối được bao phủ trong ánh trăng.

Đèn lưu ly trong phòng do Mân Nương thấp đội tiểu hồ ly cuối cùng cũng cạn dầu, lập lòe rồi phụt tắt.

Đột nhiên có tiếng kêu đau đớn truyền tới, ngoài sân vang lên tiếng bước chân, bắt đầu từ chỗ ngoài cửa sổ phòng Mân Nương tới chỗ tường bao bên ngoài viện.

Một bóng đen nhanh chóng chạy tới bên tường, nhảy lên rồi bay ra ngoài.

Tiếng bước chân dần đi xa.

Nửa đêm khi Lý Mân đang ngủ thì duỗi tay ra sờ Hòe Lân theo thói quen, nhưng nàng lại không đụng tới hắn, bèn lập tức tỉnh ngủ. Nàng vội ngồi dậy, phát hiện tiểu hồ ly vẫn chưa trở về phòng.

Mân Nương ngồi trên giường nghĩ ngợi một lát, nàng đã quen ở bên tiểu hồ ly, bây giờ không có hắn thì trong lòng nàng thấy trống vắng.

Sau khi cân nhắc nhiều lần, Mân Nương ngồi dậy, mặc áo mỏng xuống giường, nàng muốn đến phòng ngoài để tìm tiểu hồ ly.

Nàng không tìm thấy đá đánh lửa, không có cách nào để đốt đèn, bèn mở cửa phòng ngoài để ánh trăng chiếu vào, trong phòng lập tức sáng lên, nhưng ghế dài trong phòng trống không, chẳng thấy tiểu hồ ly đâu.

Trong lòng Mân Nương nảy lên một cái thật mạnh, nàng hoang mang, phảng phất như vừa mất cái gì đó, đến nỗi sắp không thờ được.

Nàng ngồi xuống ghế dài trong phòng, trong đầu tràn ngập những tưởng tượng đáng sợ: Hòe Lân đến bên nàng chỉ vì hiếu kỳ nhất thời, bây giờ hắn đã chơi đủ nên đã bỏ đi, không bao giờ về nữa, để lại một mình nàng cô độc, mãi cho đến chết...

Mân Nương bị tưởng tượng của mình khiến cho sợ hãi, bật khóc thút thít.

Cứ nghĩ đến tương lai thê thảm ảm đạm không có tiểu hồ ly bầu bạn, nàng lại khóc càng thương tâm hơn, chẳng bao lâu đã khóc ướt đẫm một cái khăn tay.

Chính vào lúc đó, có tiếng bước chân từ xa truyền đến ngày càng gần, một thân ảnh thon dài đứng ở cửa phòng ngoài, giọng nam sáng sủa dễ nghe tràn ngập thắc mắc: “Mân Nương, nàng khóc cái gì vậy?”

Mân Nương: “...Hòe Lân? Hòe Lân!”

Nàng thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

Hồ Lân đi tới đối diện, ngồi xuống bên cạnh nàng, hấn bẻ nàng lên, đặt lên đùi mình: “Mân Nương, nàng sao vậy?”

Trong lòng Mân Nương vô cùng mừng rỡ, giống như vừa được Bồ Tát sống giáng trần cứu giúp, trong nước mắt cũng mang ý cười: “Hồ Lân, chàng đi đâu vậy?”

Ngón tay thon dài của Hồ Lân búng một cái về phía đèn gần đó, đèn lập tức sáng lên.

Hắn làm động tác đóng cửa về phía cửa phòng, cửa phòng kêu ‘Két’ một tiếng, lập tức đóng lại, thậm chí còn tự động cài then.

Mân Nương chà lau nước mắt, trên hàng lông mi cong dài còn vương nước mắt long lánh, nàng tha thiết nhìn động tác của Hồ Lân, ánh mắt không rời khỏi hắn.

Hồ Lân làm xong mấy việc kia thì quay sang nàng, hắn nhìn thấy hai mắt nàng rung rung, long lánh nước mắt, trên mặt cũng đầy nước mắt, trong lòng hắn nhói đau, vội hỏi: “Mân Nương, vì sao khóc vậy?”

Lý Mân nhìn hắn không chớp mắt, khuôn mặt tinh xảo của Hồ Lân lập lòe trong ánh nến, xinh đẹp giống như một bức họa, nàng dán khuôn mặt đã khóc ướt đầm vào má hắn, thút tha thút thít nói: “Ta cho rằng chàng đã bỏ đi, không cần ta nữa...”

Hồ Lân nghe vậy, trong lòng co rút đau đớn một trận, trái tim giống như bị người khác nắm trong tay rồi bóp chặt, hắn ôm chặt Mân Nương, nói: “Mân Nương, ta sẽ mãi không rời khỏi nàng.”

Hắn lại giải thích: “Hong đại nãi nãi sai người hầu đóng giả người làm vườn đến viện của chúng ta, hắn nhân lúc trời chiều, chúng ta lại không có nhà để nấp trốn, có lẽ muốn rình coi gì đó nhưng bị ta phát hiện, đã dọa hắn chạy mất rồi.”

Hắn ôm Mân Nương, khẽ đựng đưa: “Mân Nương, nàng yên tâm, ta sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng.”

Nhưng Hồ Lân không ngờ, chẳng bao lâu sau, hắn đã bị ép phải nuốt lời.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 102: Sinh Ly Tử Biệt

Thời tiết cuối xuân tại thành Lâm An ở Giang Nam dường như đã tiến vào mùa hạ, nóng đến nỗi làm người ta khó chịu.

Mân Nương và Thanh Hòe cùng nhau bận rộn tới trưa, cuối cùng cũng giặt sạch và phơi phóng hết chỗ váy áo mùa hạ, phơi đầy cả sân viện.

Chiều tối, nàng dặn Thanh Hòe trông viện Thu Hương, còn nàng thì thay bộ áo sẫm màu cùng váy vàng nhạt, ôm tiểu hồ ly tản bộ trong hoa viên, thuận tiện đi thăm hỏi phu nhân.

Từ sau khi Lưu Cung qua đời, tinh thần Phương phu nhân ngày một sa sút, ngày ngày ở trong viện của mình, ăn chay niệm Phật, sao chép kinh Phật, giống như đã ngăn cách với trần thế, rất ít khi gặp người.

Tuy tuổi Mân Nương còn nhỏ nhưng cũng đã thủ tiết gần hai năm, nàng cảm thấy rất đồng cảm với tình cảnh cô quả của mẹ chồng sau khi trượng phu qua đời. Tuy khi cha chồng nàng còn sống có cơ thiệp cả bày, nhưng dù sao vẫn là một người còn sống sờ sờ, năm ngày nửa tháng vẫn phải trở về nhà với phu nhân, bây giờ người đã chết rồi, phu nhân nhất định sẽ thật cô đơn.

Nàng cảm thông với phu nhân nên ban ngày rảnh rỗi thường tới thăm, nói chuyện với bà.

Ban ngày Hồ Lân không tiện hóa thành hình người, lại không nỡ tách khỏi Mân Nương. Hắn lo nàng bị nguy hiểm nên vẫn đi theo nàng, cuộn người trong lòng nàng.

Mân Nương ôm tiểu hồ ly, chậm chậm đi đến chính viện.

Bồn hoa ngoài cửa chính viện trồng mấy khóm hoa hồng đỏ đang nở rộ rực rỡ, trên tường cũng phủ đầy dây leo cây hoa hồng, tỏa hương thơm ngào ngạt.

Mân Nương thích hoa hồng nên ôm tiểu hồ ly ngắm cảnh một lúc. (Kui: hoa mân côi cũng là hoa hồng).

Nha hoàn Liễu Nương thấy nàng thì lại gần chào hỏi: “Nhị thiếu nãi nãi, thời tiết hôm nay nóng như vậy, người còn ôm tiểu hồ ly, không sợ nóng sao?”

Mân Nương “Ừ” một tiếng, cúi đầu vuốt ve thân thể mềm mại của tiểu hồ ly, trên mặt hiện ra vẻ vô cùng dịu dàng.

Cặp mắt xanh ngọc của tiểu hồ ly nhìn nàng một lát, sau đó nhẹ nhắm mắt lại, thân thể hần chỉ cách thân thể Mân Nương một lớp áo mỏng, hần dán sát vào nàng nên cả hai rất gần nhau, cảm giác tê tê, vô cùng thích ý và thoải mái.

Liễu Nương cười: “Con hồ ly này của nhị thiếu nữ thật hiểu tiếng người, rất thân thiết với người a!”

Mân Nương cười cười, không tiếp lời, nàng đang muốn đi vào trong viện thì nghe thấy phía sau truyền tới giọng cao vút ra vẻ trưởng giả của Hồng đại nãi nãi: “Ồ, thì ra phía trước là nhị đệ muội, chờ ta đi cùng a!”

Mân Nương bắt đầu đi đành phải dừng bước, nghiêng người đứng ở ven đường chờ Hồng đại nãi nãi đuổi kịp.

Trông Hồng đại nãi nãi dạo này gầy đi, gần đây nàng ta phải đấu với trượng phu Lưu Bá Đường khi nhà có đại tang, sau đó lại phải đấu với mấy cơ thiếp của Lưu Bá Đường, càng đấu càng hăng, cả người cũng gầy đi. Nàng ta mặc bộ áo màu xanh tảo, đeo vòng vàng rực rỡ trên cổ khiến xương gò má càng có vẻ cao, da mặt xanh vàng, ngay cả làn da nơi cổ cũng có vẻ trong suốt.

Nàng ta mang theo hai nha hoàn đuổi kịp, liếc mắt đánh giá Lý Mân một lúc, sau đó nhìn tiểu hồ ly trong lòng nàng chăm chú, ác ý nói: “Chao ôi, nhị đệ muội a, người và tiểu hồ ly của người đúng là như hình với bóng a!”

Đối với vị đại tẩu âm hiểm này, xưa nay Mân Nương vừa sợ vừa chán ghét. Nàng lấy lại bình tĩnh, đáp lời: “Đại tẩu cứ nói đùa, ta không được như đại tẩu, dưới gối con trai con gái đủ cả, ta luôn cô đơn, tiểu hồ ly có thể ở cùng ta, giải buồn giúp ta, đương nhiên là ta yêu thích nó.”

Hồng đại nãi nãi đột nhiên dựa sát vào Mân Nương, vươn tay muốn sờ tiểu hồ ly trong lòng nàng: “Cho ta xem là hồ ly đực hay cái!”

Lúc trước nàng ta đã hỏi qua Mỹ Ný, đương nhiên biết đây là hồ ly đực, chẳng qua bây giờ muốn kiểm chứng một chút mà thôi.

Động tác của Hồng đại nãi nãi rất nhanh, Mân Nương không kịp tránh, nhưng khi tay của nàng ta sắp đụng đến tiểu hồ ly, mắt hồ ly đột nhiên mở ra, con ngươi xanh ngọc bắn ra những tia sáng lạnh, giống như đang đấu mắt với Hồng đại nãi nãi.

Trời nóng mà Hồng đại nãi nãi vẫn run mình một cái, rút tay trở về.

Mân Nương thừa cơ lùi lại phía sau hai bước, giọng cười nói: “Đại tẩu, mau đi thăm phu nhân thôi.”

Hồng đại nãi nãi liếc nhìn tiểu hồ ly trong lòng Mân Nương, phát hiện hai mắt nó đã nhắm lại, nàng ta vội đưa tay vuốt ve ngực mình, vừa rồi thật là dọa người.

Hai chị em dâu nán nã trong phòng phu nhân hơn một canh giờ, sau đó cùng dùng cơm chiều với Phương phu nhân.

Vì Mân Nương ở trong viện Thu Hương rất xa xôi, lại không mang theo nha hoàn, nàng bèn nhân lúc trời chưa tối ngó ý muốn trở về.

Hồng đại nãi nãi luôn chờ nàng rời đi, nàng vừa đi, nàng ta liền cười nói với Phương phu nhân: “Mẹ, dạo này con mới nghe được một chuyện người ta đồn trong trấn.”

Phương phu nhân ngẩng đầu nhìn, đợi nàng ta nói tiếp.

Hàng ngày bà không bước chân ra khỏi nhà, mỗi ngày đều thật nhàm chán, do vậy rất thích nghe những truyện bên ngoài do con trai và con dâu kể.

Câu chuyện này Hồng đại nãi nãi đã nghĩ ra từ lâu, bởi vậy nói rất sinh động, giống như đích thân nàng ta có mặt ở đó vậy: “Đầu trấn phía Tây có một nhà họ Hàn làm nghề săn bắn, hai vợ chồng vất vả qua ngày, dưới gối chỉ có một đứa con trai. Mùa xuân năm trước, ngoài việc săn bắn bình thường, nhà họ Hàn còn săn được một con hồ ly lông đỏ rất đẹp. Họ Hàn vốn muốn giết hồ ly, lột da lông để bán lấy tiền, nhưng nương tử họ Hàn thấy hồ ly xinh đẹp nên đã cầu chồng thả hồ ly ra. Họ Hàn không lay chuyển được ý định của nương tử nên đã đưa hồ ly lông đỏ cho nương tử. Hàn nương tử rất thích con hồ ly này, dù là ban ngày hay ban đêm đều ôm vào trong ngực, không bao lâu sau, thợ săn họ Hàn đột nhiên học máu chết, Hàn nương tử bèn ở góa.”

Nàng ta thấy phu nhân nghe chăm chú thì cố ý dừng một chút, bụng chén trà uống một ngụm rồi mới nói tiếp: “Mọi người đều khuyên Hàn nương tử tái giá, nhưng Hàn nương tử không muốn, nàng ta ở bên con trai và tiểu hồ ly sống qua ngày. Nhưng con trai nàng ta ngày càng lớn, dần hiểu chuyện. Hần thấy mẹ hần mỗi đêm đều ngủ cùng hồ ly thì cảm giác là lạ, trong lòng bắt đầu sinh nghi. Một đêm hè có trăng, hần giả vờ ngủ, đợi mẫu thân ôm tiểu hồ ly vào phòng ngủ mới lặng lẽ rời giường, rón rén tới trước cửa sổ phòng mẫu thân. Hần nhìn vào bên trong, phát hiện mẹ hần và một công tử tuần tú mặc đồ đồ đang... điên loạn đào phượng!”

“Đứa trẻ này rất có tâm kế, trước tiên hần giả vờ không biết, công mẫu thân đi tìm cao tăng đắc đạo, trước hết nhốt hồ ly tinh vào trong trận do cao tăng lập ra, sau đó dùng lửa hỏa thiêu. Từ khi hồ ly tinh chết, mẫu thân của hần cũng dần chuyển biến tốt lên.”

Hồng đại nãi nãi nhìn vẻ mặt có phần xanh mét của mẹ chồng, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, nhị đệ muội nàng ấy.. cả ngày lẫn đêm đều ôm con tiểu hồ ly...”

Phương phu nhân liếc nhìn con dâu cả, trầm giọng nói: “Ta đã biết, người trở về đi.”

Hồng đại nãi nãi kính cẩn ‘Vâng’ một tiếng, quỳ gối hành lễ rồi rời khỏi.

Nàng ta chính là ngựa mất Mân Nương, không muốn để nàng được sống tốt!

Hồng Tú Châu nàng xuất thân danh môn, tam nãi nãi Trương thị cũng xuất thân quyền quý lại phải làm chị em dâu với đứa con gái nghèo hèn kia, quả là xấu mặt quá xá.

Hừ, còn muốn chia tài sản, muốn sống qua ngày, ta muốn xem ngươi làm thế nào sống qua ngày!

Phuong phu nhân đợi Hồng đại nãi nãi rời khỏi mới gọi mấy nha hoàn thân tín vào, hỏi họ xem có phải lúc nào nhị thiếu nãi nãi cũng ôm con tiểu hồ ly kia hay không.

Mấy nha hoàn này đều không coi là việc quan trọng, chỉ cười nói: “Tuổi nhị thiếu nãi nãi còn nhỏ, vẫn còn tâm tính của trẻ con, đương nhiên là thích chó mèo a!”

Phuong phu nhân im lặng, một lát sau mới khoát tay áo, nói: “Các người lui xuống đi.”

Bà suy xét một đêm, cuối cùng quyết định: vì gia phong của nhà họ Lưu, thà giết nhầm một trăm, còn hơn bỏ sót một cái.

Phuong phu nhân ngồi trong phật đường, nhìn đôi tay của mình trong làn hương khói lượn lờ. Tuy năm nay bà đã gần sáu mươi, nhưng mười ngón tay không phải làm việc, lại bảo dưỡng cẩn thận, cho nên vẫn trắng nõn đầy đặn.

Lúc còn trẻ trên tay bà cũng từng dính không ít máu – có vị chủ mẫu nào lớn lên nơi nhà cao cửa rộng lại tay không dính máu kia chứ?

Nhưng bây giờ bà ăn chay niệm Phật, không muốn tự tay sát sinh.

Phuong phu nhân gọi Liễu Nương đến, dặn dò: “Ngươi đi gọi đại thiếu nãi nãi tới đây, nói ta có việc tìm nàng.”

Những chuyện xấu xa trong nhà đành phải để con dâu đi làm, không thể để đám đàn ông biết.

Một ngày mùa hạ, đồng ruộng quanh khuôn viên Lưu gia trang đồng loạt chín rộ, nhà nhà bận rộn thu hoạch lúa, cảnh tượng rất bận rộn. Sáng sớm hôm đó, Phuong phu nhân gọi Mân Nương tới, hiền lành nói: “Mân Nương, ta nhớ nhà mẹ đẻ của con có mấy chục mẫu đất vườn, đều trồng lúa vụ đông sao?”

Mân Nương khẽ gật đầu.

Quả thật nhà nàng có hơn năm mươi mẫu đất, nhưng đều là đất ruộng gò, thiếu nước, bởi vậy chỉ có thể trồng lúa vụ đông, đến đầu hạ sẽ thu gặt.

“Vậy chẳng phải bây giờ ông thông gia đang bận rộn lắm hay sao,” – Phuong phu nhân mỉm cười nhìn nàng – “Mân Nương, đã lâu con không về thăm nhà đúng không?”

Mân Nương khẽ gật đầu, nàng nhìn phu nhân, trong mắt mang theo chút mong đợi. Đã lâu nàng không được gặp phụ thân, đương nhiên là có nhớ ông.

Phuong phu nhân nâng chén trà lên uống một ngụm, sau đó mới nói: “Hôm nay thời tiết rất tốt, ta để con và Thanh Hòe về nhà mẹ đẻ một chuyến, ta sẽ cho người chuẩn bị quà tặng.”

Mân Nương vội đứng dậy nói lời cảm ơn.

Phuong phu nhân lắc đầu trong màn hương khói: “Trở về vấn an phụ thân con, cứ ở lại mấy ngày rồi đợi ta phái người đi đón con, con hãy trở về.”

Bà nhìn Mân Nương, nói tiếp: “Tiểu hồ ly của con thì không cần mang theo, đã là phụ nữ xuất giá còn ngây thơ như vậy, để người ta nhìn thấy không tốt lắm.”

Trong lòng Mân Nương rất không muốn, vừa muốn mở miệng từ chối, Phuong phu nhân đã lại cười nói: “Cứ để tiểu hồ ly ở nơi này của ta, ta kêu Liễu Hà chăm sóc nó cho.”

Mân Nương bất đắc dĩ đành phải đồng ý.

Nàng vốn muốn trở về rồi thương lượng với Hồ Lân một chút, ai ngờ Phuong phu nhân lại nói: “Để Thanh Mai đi cùng con trở về đón tiểu hồ ly đi.”

Đại nha hoàn Thanh Mai của Phuong phu nhân cùng Mân Nương trở về viện Thu Hương.

Mân Nương đành phải giao Hồ Lân cho nàng ta, còn mình thì mang theo Thanh Hòe ngồi kiệu trở về nhà mẹ đẻ.

Mấy ngày ở nhà mẹ đẻ, quả thực nàng sống không bằng chết, vô cùng khó chịu.

Phụ thân nàng Lý Hồ Lâm không thạo việc đồng áng nên giao hết mọi việc cho cháu trai Lý Chí Cường, còn mình thì ở lại nhà, ngày ngày bắt Mân Nương đọc “Nữ Giới”, “Nữ Tắc”, khiến nàng chết đi sống lại.

Hơn nữa nàng nhớ Hồ Lân, còn chưa ở đủ ba ngày đã gấp gáp muốn trở về.

Phu nhân vẫn không phải người tới đón, Mân Nương bèn sai Thanh Hòe đi thuê một cỗ kiệu, ngồi kiệu trở về nhà chồng.

Sau khi trở lại Lưu gia trang, Mân Nương lập tức tới viện của phu nhân, nghĩ muốn gặp Hồ Lân, thuận tiện thỉnh an mẹ chồng.

Nàng vào chính viện nhưng không thấy tiểu hồ ly đâu, cũng không nhìn thấy Liễu Nương có nhiệm vụ chăm sóc tiểu hồ ly.

Nàng vào trong nhà để gặp Phương phu nhân, mẹ chồng mang về mặt từ ái, hỏi han tình hình nhà nàng.

Mân Nương như ngồi trên đệm châm, không nhịn được hỏi: “Mẹ, tiểu hồ ly của ta đâu?”

Về mặt Phương phu nhân thân nhiên: “Tiểu hồ ly của người? Nó chạy mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 103: Gặp Lại Kiến Tú

Mân Nương buột miệng nói ra: “Mẹ, không thể nào!” Phương phu nhân nheo mắt: “Chỉ là một con súc sinh thôi, cũng không hiểu tiếng người, sao lại không thể?”

Mân Nương còn muốn nói tiếp, Phương phu nhân đã mất bình tĩnh nói: “Người trở về đi, ta còn muốn tụng kinh!”

Thấy sắc mặt trầm trọng của phu nhân, Mân Nương không dám chống lại, đành đứng dậy rồi đi.

Trong lòng nàng hoang mang, nghiêng ngả lão đảo ra khỏi phòng của phu nhân, cũng quên gọi Thanh Hòe đang đứng đợi ở bên ngoài, cứ thế mà đi.

Thanh Hòe thấy nàng như vậy, vội vàng đuổi theo.

Sau khi đuổi theo, hần không dám dúi đỡ Mân Nương, chỉ có thể theo sát sau người nàng.

Tà váy của Lý Mân rất dài, nàng cũng không màng nhắc váy, chân giẫm lên váy, lập tức té ngã trên mặt đất.

Thanh Hòe cuống quýt bước tới, đỡ nàng đứng dậy.

Hần nhìn khuôn mặt xanh mét của Mân Nương, không nhịn được hỏi: “Cô, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Mân Nương ngơ ngẩn ngồi dậy, lúc này nàng mới cảm thấy đau đớn từ trong xương tủy lan ra toàn thân. Nàng mờ mịt nhìn bốn phía, vô thức gọi một tiếng: “Hồ Lân?”

Thế nhưng không có người trả lời nàng.

Nàng nhắc váy, tiếp tục đi về hướng viện Thu Hương.

Cửa lớn viện Thu Hương không khóa, nàng vừa đẩy, cửa đã mở ra.

Mân Nương nhanh chóng đi vào, thẳng tiến nhà chính.

Trong nhà chính vắng vẻ trống không, không có tiểu hồ ly.

Nàng vào phòng ngủ, lục tủ và giường mấy lần, cũng không tìm thấy tiểu hồ ly.

Nàng mờ mịt loạng quạng bước ra ngoài, muốn tới gian phòng khác để tìm Hồ Lân.

Thanh Hòe ngăn nàng lại: “Cô, không thấy công tử đâu! Quả thực không thấy đâu!”

Nàng tìm những phòng còn lại, cũng tìm khắp trong viện, đều không có bóng dáng tiểu hồ ly.

Thanh Hòe nhìn Mân Nương, hần bắt mình phải tỉnh táo, bắt đầu dùng thần thức để tìm kiếm Hồ Lân, nhưng không có kết quả. Dường như Hồ Lân đã

biến mất tại thế giới này, không thể tìm thấy.

Mân Nương nhìn sắc mặt Thanh Hòe, tia hy vọng cuối cùng cũng tiêu tan.

Nàng đã rõ, tiểu hồ ly đã bỏ đi, đúng là đã bỏ đi.

Mân Nương cầm tay Thanh Hòe, trong cặp mắt đỏ bừng không có nước mắt, chỉ có sợ hãi: “Thanh Hòe, không phải ngươi là thuộc hạ của Hồ Lân sao? Ngươi đi tìm chàng cho ta, có được không?”

Thanh Hòe nhìn nàng, hần vờn tay cầm tay nàng, cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt – trong lòng bàn tay của Mân Nương toàn là mồ hôi lạnh.

Hần nhìn Mân Nương chăm chú: “Cô lên giường nằm nghỉ đi, ta đi núi Thanh Khâu để thám thính tin tức của công tử, người đừng có lo lắng.”

Mân Nương liên tục gật đầu: “Được, ta đợi tin tức của ngươi.”

Thanh Hòe rời khỏi.

Mân Nương bị bao phủ trong sợ hãi, nhưng nàng vẫn không cam tâm buông tha tia hy vọng cuối cùng. Nàng nằm cuộn người trên giường, dùng chăn bao quanh mình, cả người rụt thành một trái bóng.

Thật lâu sau đó, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại, nàng tự nói với mình, nhất định phải tìm hiểu đã có chuyện gì xảy ra!

Sau khi rời đi, phu nhân đã đưa tiểu hồ ly của nàng cho Liễu Nương, nhất định Liễu Nương biết cái gì đó.

Mân Nương cảm thấy bình tâm hơn, nàng lấy ra từ tủ quần áo một bộ váy áo gọn gàng sạch sẽ, sau đó ngồi xuống trước bàn trang điểm, cời bỏ búi tóc rối bù. Nàng dùng lược chải mái tóc dài, vừa chải vừa suy nghĩ.

Đến khi nghĩ xong, Mân Nương mới cầm một cây trâm bạc, búi một búi tóc đơn giản, sau đó nàng lấy từ tủ quần áo bao tiền mà Hồ Lân đưa cho nàng, nhét mấy đỉnh vàng vào trong tay áo. Nàng ngắm ngội một lát, lấy thêm một thỏi bạc và ít bạc vụn, sau đó đi ra ngoài.

Nàng chậm rãi đi tới nhà chính, chọn một nơi được hoa cỏ bao phủ, thấp thoáng khó quan sát để đứng đợi. Khi thấy tiểu nha hoàn Lục Ngọc chịu trách nhiệm tưới cây đi ra từ trong viện của phu nhân, nàng vẫy tay gọi: “Lục Ngọc, tới đây một chút!”

Năm nay Lục Ngọc mới mười hai tuổi, chính là độ tuổi hồn nhiên chân chất nhất. Nàng vừa thấy nhị thiếu nữ nài nỉ vẫy tay với mình thì luống cuống buông bình tưới để chạy tới.

“Lục Ngọc báii kiến nhị thiếu nữi nài, nhị thiếu nữi nài có chuyện gì phân phó?”

Mân Nương cố gắng dùng cơ mặt để nặn ra một nụ cười: “Lục Ngọc a, ngươi nhất định phải giúp ta chuyện này.”

Nàng lại nhét chút bạc vụn vào trong tay Lục Ngọc: “Bạc này ngươi cầm đi mua dây buộc tóc.”

Lục Ngọc thấy bạc, mặt này lập tức hớn hờ: “Cảm ơn nhị thiếu nữi nài! Nhị thiếu nữi nài có chuyện gì muốn hỏi?”

Mân Nương cố gắng cười: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là sau khi ta trở về, tiểu hồ ly do ta nuôi đã không thấy đâu, trong lòng có chút buồn bực.”

Lục Ngọc vội nói: “Đúng rồi a, lúc bắt đầu thì nói để Liễu Nương chăm sóc, nhưng Liễu Nương vốn không có đưa tiểu hồ ly đến nhà chính a!”

Mân Nương cảm thấy như sắp nắm được cái gì đó, vội hỏi: “Bây giờ Liễu Nương ở đâu?”

Lục Ngọc cười nói: “Phu nhân cho Liễu Nương nghỉ phép mấy ngày, Liễu Nương về nhà rồi.”

Mân Nương lại lấy ra một lạng bạc trước mặt Lục Ngọc: “Lục Ngọc, nếu ngươi có thể chuyển tin của ta tới chỗ Liễu Nương, chỗ bạc này sẽ cho ngươi.”

Lục Ngọc nhìn thấy lạng bạc kia, trong mắt lộ ra khát vọng. Nàng ngắm nghĩ rồi nói: “Ca ca của ta phụ trách canh cửa sau, ta có thể tùy thời lên ra khỏi phủ, ta cũng biết nhà Liễu Nương, có thể nhắn tin cho Liễu Nương.”

Mân Nương vui mừng, hạ giọng nói: “Lục Ngọc, nếu ngươi có thể đưa ta ra khỏi phủ, cái này sẽ là của ngươi.”

Nàng lấy ra một thỏi bạc lớn, mở tay ra để Lục Ngọc nhìn thấy.

Mắt Lục Ngọc nhìn thỏi bạc lớn trở nên sáng ngời, nàng ta nuốt mấy ngụm nước bọt, cuối cùng khẽ gật đầu: “Được!”

Mân Nương nhìn nàng: “Ta ở trong viện Thu Hương đợi tin tốt của ngươi, nếu ngươi có thể làm được thì đến viện Thu Hương tìm ta.”

Tiếp theo, Mân Nương thẳng sống lưng đi về phía phòng bếp.

Bây giờ Thanh Hòe không có ở đây, nàng phải tự mình đi lấy com — nàng phải đi tìm Hồ Lân, nhất định phải giữ gìn thể lực!

Đêm hôm sau, Lục Ngọc mang theo Mân Nương ăn mặc như nha hoàn trốn ra từ cửa sau Lư gia trang.

Nàng biết mình đi theo Lục Ngọc như vậy rất nguy hiểm, nhưng nàng không màng bất cứ giá nào, không có Hồ Lân, nàng sống còn có ý nghĩa gì?

Dùng một lượng vàng làm mồi dụ, cuối cùng Lý Mân cũng biết được chút tin tức — sau khi nàng và Thanh Hòe rời khỏi Lư phủ, Hồng đại nãi nãi ra lệnh cho Liễu Nương đưa tiểu hồ ly trở về viện Thu Hương, sau đó khóa trái cửa lại.

Còn lại, Liễu Nương cũng không biết.

Cuối cùng, sau nhiều lần Mân Nương gặng hỏi, cộng thêm ánh vàng lấp lánh từ thoi vàng, Liễu Nương mới tiết lộ: “Ta nghe nói, đại thiếu nãi nãi nửa đêm đưa một hòa thượng rời khỏi phủ.”

“Hòa thượng?” — Mân Nương hỏi.

“Đúng là một hòa thượng!” — Liễu Nương khẳng định — “Ta nghe Hồ bà bà chuyên hầu hạ đại thiếu nãi nãi nói, đó là một hòa thượng rất tuấn tú, trông giống như Kiến Tú hòa thượng của Đào Tiên Tự..”

“Hòa thượng Kiến Tú?” — Mân Nương nắm lấy tay Liễu Nương — “Không phải Kiến Tú đã chết cháy ở Đào Tiên Tự sao?”

Liễu Nương gỡ đầu gối tại: “Hồ bà bà nói như vậy, ta cũng không biết a! Đúng rồi, bà ta còn nói khi hòa thượng tuấn mỹ rời khỏi, trong tay dường như còn cầm một cuốn sách mỏng..”

Sau khi bí mật trở về Lư phủ với Lục Ngọc, Mân Nương bắt đầu điên cuồng tìm kiếm trong đồng sách của mình. Khi Kiến Tú rời khỏi chỉ đem theo một quyển sách, như vậy có lẽ quyển sách này chính là mấu chốt của sự tình!

Tìm một hồi lâu, Mân Nương đã phát hiện nàng chỉ mất một quyển sách — cuốn ‘Si Bà Truyền’ của Hồng Cừ đưa cho nàng.

Mân Nương cố gắng nghĩ.

Nếu Hồng Cừ là yêu tinh, Kiến Tú cũng là yêu tinh, như vậy nhất định cuốn ‘Si Bà Truyền’ kia cũng có vấn đề!

Mân Nương quyết định đi Đào Tiên Tự một chuyến, xem thử có thể tìm thấy Kiến Tú hay không.

Nàng đã hạ quyết tâm, nàng muốn rời khỏi nơi lầu son gác tía nhưng ẩn chứa âm mưu và tranh đấu này!

Ngày hôm sau, Mân Nương lại dùng hai lượng vàng làm mồi câu, từ nha hoàn thân tín của Hồng đại nãi nãi biết được chân tướng sự tình — Hồng đại nãi nãi kêu nàng dẫn đường cho hòa thượng Kiến Tú, giấu Kiến Tú trong viện Thu Hương, thừa dịp tiểu hồ ly bị Liễu Nương ném vào trong viện thì dùng một quyển sách để thu phục tiểu hồ ly.

Mân Nương nghe xong thì cười như mếu: “Kiến Tú đã đi đâu, người có biết không?”

Nha hoàn nghe thấy nàng hỏi hướng đi của tiểu hồ ly thì trong lòng có chút ngần ngại, nhưng khi nhìn về phía hai lượng vàng kia, nàng ta quyết định biết gì sẽ nói ra hết: “Ta nghe Hồng đại thiếu nãi nãi nói, từ khi Đào Tiên Tự bị cháy, hòa thượng Kiến Tú vẫn cư ngụ ở am Đào Hoa phía Nam thành Lâm An.”

Mân Nương trở lại viện Thu Hương, bắt đầu thu dọn hành lý của mình.

Hồ Lân đã từng nói muốn nàng ẩn cư nơi núi sâu với hắn, là do nàng không muốn chấm dứt những ngày tháng nhàn nhã nên mới hại đến Hồ Lân. Nàng muốn đi tìm hắn, cho dù phải trả giá tất cả cũng cam lòng.

Có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ.

Sau khi cho Lục Ngọc một lượng vàng, ca ca Vương Thành của Lục Ngọc thừa dịp đêm tối, lén đưa Mân Nương ra khỏi phủ.

Đó là một buổi tối không trăng, Mân Nương mặc trang phục nam giới, lưng còng một bọc đồ nhỏ, nàng đi ra từ cửa sau, rời khỏi Lư gia trang.

Vương Thành và Lục Ngọc cũng đi cùng nàng.

Bọn họ thả Lý Mân đi, trong phủ nhất định sẽ tra ra, thay vì bị đánh chết, không bằng bây giờ chạy trốn luôn.

Huynh muội Vương Thành quyết định vượt sông đi về hướng Giang Bắc, bọn họ đã thuê thuyền từ trước.

Ba người ngồi thuyền mui đen để tới thành Bắc.

Sau khi xuống thuyền, Mân Nương ngồi trên xe ngựa do Vương Thành thuê giúp nàng, đi về phía Nam thành Lâm An, còn huynh muội Vương Thành thì tiếp tục ngồi thuyền đi xa.

Đến trước cửa am Đào Hoa, Mân Nương xuống xe, sau khi trả tiền cho phu xe, nàng đi vào trong am.

Lúc này trời đã sáng.

Am Đào Hoa chỉ là một am nhỏ nhỏ, từ lâu đã không có hương khói, cửa am cũ nát bị dây leo và hoa tường vi đỏ che phủ, đã sắp không nhìn ra. Mân Nương khó khăn lắm mới tìm được cửa vào.

Nàng biết bên trong am là Kiến Tú, là nam nhân suýt chút nữa đã xâm phạm nàng.

Nhưng nàng vẫn dùng hết sức để gõ cửa am.

Cửa am mở ra, một hòa thượng tuấn mỹ mặc áo tăng xanh nhạt hiện ra phía bên trong cửa, con ngươi hấn đen nhánh, sâu thẳm khó dò, trên mặt lại ẩn chứa ý cười ngại ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 104: Trò Chơi Bắt Đầu

Mân Nương nghĩ đến những thủ đoạn của hấn đối với mình thì muốn phát run, nhưng cứ nghĩ đến việc rất có thể Hồ Lâm đã rơi vào tay hấn, ý nghĩ muốn chạy trốn của nàng đột nhiên biến mất không thấy đâu. Nàng ngẩng đầu nhìn Kiến Tú, cố gắng khiến bản thân có vẻ không khẩn trương: “Ta tới tìm Hồ Lâm! Hồ Lâm đang ở đâu?”

Sâu trong mắt Kiến Tú ẩn chứa vẻ khó dò, hấn lẳng lặng nhìn nàng không chớp mắt.

Ánh mặt trời ngày hè chiếu xuyên qua lá xanh và bụi tường vi, đổ bóng râm loang lổ trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, một trận gió nhẹ thổi lướt qua, khiến mặt nàng lúc sáng lúc tối.

Hấn sống đã trên vạn năm, nhưng nữ nhân này là người đầu tiên khiến hấn động tình.

Nhưng trông nàng yếu ớt như thế, nhỏ bé như thế, đơn bạc như thế...

Con ngươi của nàng vốn lạnh như nước đã trở nên âm trầm, dưới mắt còn có quầng thâm, làn môi đỏ tươi nờn nà giờ trở nên nhạt màu, khô khốc mất nước, mái tóc đen như mây thường được chải vuốt tỉ mỉ giờ chỉ vẫn thành một búi đơn giản, dùng một cây trâm bạc để cố định...

Nhưng khi thấy thân thể nàng run rẩy đứng ở chỗ đó, vì con hồ ly kia mà dừng cảm nói “Ta tới tìm Hồ Lâm! Hồ Lâm đang ở đâu?”, hấn chỉ muốn ôm nàng vào lòng, khiến nàng trở thành cảm giác của mình.

Hấn thừa nhận mình có dục vọng mãnh liệt đối với nàng, hấn muốn nhìn xem cực hạn chịu đựng của nàng.

Hấn đã cô đơn rất lâu, có lẽ, chơi một trò chơi lớn cũng không phải ý tồi...

Kiến Tú chậm rãi đi tới, vươn tay cầm tay Lý Mân.

Tay của nàng giống như con người nàng, vô cùng nhỏ bé mềm mại, mang theo chút cảm giác mát lạnh, khiến người ta chỉ muốn ôm chặt nàng vào lòng.

Hấn nắm tay nàng đi vào trong sân.

Cửa am cũ nát kêu ‘Két’ một tiếng, tự động đóng lại sau lưng hấn.

Tay Kiến Tú ấm áp khô ráo, ngón tay thon dài, bao chặt bên ngoài tay của Mân Nương.

Nàng bị hấn kéo vào trong sân, lúc đó mới phát hiện thì ra bên trong là một khoảng trời riêng.

Bên ngoài đã là giữa hè, nơi nơi đều là cỏ xanh mơn mơn, chỉ có hoa mận cô, hoa hồng và hoa tường vi, hoa lựu là còn nở rộ, nhưng bên trong am Đào Hoa lại có hoa đào đang nở, màu phấn hồng ngập mắt.

Nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Mân Nương, Kiến Tú không khỏi cũng có chút thất thần, hấn buông tay nàng ra, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, dịu dàng nói: “Mân Nương của ta, ta là hoa đào tình vạn năm mà.”

Eo mẫn cảm của Mân Nương bị hấn ôm, không khỏi nổi da gà toàn thân, nhưng nàng có việc phải cầu tên yêu tinh này, do vậy không dám phản kháng,

nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng nàng mở miệng hỏi: “Rốt cuộc Hồ Lân đang ở đâu?”

Kiến Tú liếc nàng một cái, cười khê: “Không phải Hồng Cừ đã đưa cho nàng một quyển sách sao? Bây giờ Hồ Lân đang ở trong quyển sách đó.”

Mân Nương: “...” Sẽ không phải là cuốn ‘Si Bà Truyền’ kia đó chứ.. Đột nhiên nàng cảm thấy chột dạ...

Kiến Tú dừng bước, đứng đối diện Mân Nương, ý cười trên mặt đã không còn vẻ ngại ngùng mà mang theo vẻ ác ý: “Không phải nàng rất thích xem quyển sách kia sao? Vì nàng thường lật xem nên trên sách tràn đầy hơi thở của nàng, nó hóa thành hình dạng của nàng, lập tức mê hoặc tên hồ ly, sau đó hút hồn vào.”

Tay phải của hắn vươn ra, một quyển sách xuất hiện từ hư không.

Mân Nương nhìn cuốn sách trong tay Kiến Tú không chớp mắt. Nàng chỉ nhìn thoáng qua là không cần nhìn lại lần thứ hai nữa — kia đúng thực là ‘Si Bà Truyền’, cái bìa màu xanh là do chính tay nàng dán, ba chữ ‘Si Bà Truyền’ cũng do chính tay nàng viết...

Kiến Tú nhìn khuôn mặt bỗng dưng đỏ bừng của Mân Nương, tiếp tục thần nhiên nói: “Sau khi Hồ Lân bị hút vào trong quyển sách này đã mất đi pháp lực, cũng quên hết mọi chuyện trước kia, biến thành một nhân vật trong sách. Hắn ở bên trong sách, phải trải qua vui buồn li hợp, nhưng không có cách nào thoát khỏi, chỉ có thể chịu đủ dày vò khổ sở...”

Thân thể Mân Nương run lên.

Nàng nghĩ đến những chi tiết loạn luân, np, cường gian,... trong ‘Si Bà Truyền’, trong lòng đột nhiên rối loạn.

Thấy sắc mặt nàng nháy mắt trở nên trắng bệch, trong lòng Kiến Tú có chút thỏa mãn, hắn nhìn nàng không chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Nhưng Mân Nương, nàng vẫn có thể đi cứu hắn nha.”

Mân Nương bỗng như được nghe thấy tiếng chuông trời, ngẩng đầu nhìn Kiến Tú.

Trên mặt Kiến Tú phảng phất ý cười, trong con ngươi sâu thẳm ẩn chứa dụ hoặc, hắn cố tình hạ giọng, nói nhẹ như lông vũ: “Chỉ cần nàng cũng tiến vào trong quyển sách này, trở thành một nhân vật trong sách, sau đó tìm được hồ ly, các người nhận ra nhau, hơn nữa còn... Như vậy cả hai đều có thể thoát khỏi quyển sách này.”

Mân Nương nhìn hắn chằm chằm: “Vì sao ngươi muốn làm như vậy? Ngươi có mục đích gì?”

Kiến Tú khẽ mỉm cười, hắn nhìn hoa đào đang nở rộ bên cạnh, trên mặt hiện ra vẻ cô đơn: “Nếu nàng có thể sống hơn một vạn năm, nàng cũng sẽ cô đơn. Ta cô đơn đã hơn vạn năm, lúc nào cũng muốn tìm đồ chơi mới, vốn ta định trộm nội đan của hồ ly, đáng tiếc nàng đã trả lại cho hắn, trò chơi đó bèn kết thúc. Bây giờ, ta muốn bắt đầu một trò chơi mới. Mân Nương, hoan nghênh nàng gia nhập.”

Mân Nương liếc hắn: “Trên đời sẽ có chuyện dễ dàng như vậy sao?”

“Đương nhiên không có” – Kiến Tú không nhìn được, vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt má Mân Nương, quả là vừa non mềm vừa nhắn mịn – “Ta cũng sẽ gia nhập, Hồng Cừ cũng sẽ gia nhập. Nếu nàng nhận lầm ta hoặc Hồng Cừ thành hồ ly, tên hồ ly kia sẽ vĩnh viễn chết đi, mà đối với ta và Hồng Cừ, nàng sẽ trở thành...”

Hắn le lưỡi, nhìn Mân Nương, sau đó liếm liếm môi, lộ ra ý cười thâm loạn.

Đúng lúc đó, Mân Nương nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng, nàng quay đầu nhìn, nhận ra Hồng Cừ mặc quần áo màu đỏ đang đứng phía sau nàng cười dài.

Hồng Cừ chậm rãi đi tới trước mặt Mân Nương, nhìn nàng nói: “Mân Nương, hồ ly đang ở trong tay chúng ta. Nếu nàng đồng ý chơi trò chơi này, có lẽ hắn còn có một đường sống. Nhưng nếu nàng không đồng ý, vậy sau khi nàng chết đi, Hồ Lân sẽ vĩnh viễn sống bên trong ‘Si Bà Truyền’. Cứ nghĩ mà xem, nếu hắn trở thành Doanh Lang trong truyện...”

“Doanh Lang.”, Mân Nương nghĩ tới nhân vật nam phải dùng cục hoa để hầu hạ tất cả đám người luyện đồng và đoạn tụ trong thiên hạ, nàng không khỏi cắn chặt môi, bị rách da chảy máu cũng không biết...

Kiến Tú nở một nụ cười xán lạn như hoa đào nở rộ, trong tay nâng một cuốn sách mỏng, một cơn gió nhẹ thổi qua, trang sách bị gió lật giờ, phát ra tiếng ‘lào xào’..

Hồng Cừ mặc một thân đồ đỏ đứng bên cạnh khê cười..

Mân Nương cảm nhận được từng đợt áp lực, nàng nhắm hai mắt, ngửa đầu suy tư, một lát sau, nàng mở miệng nói: “Được!”

Từ sau khi nàng mở miệng đồng ý, không khí chung quanh dường như đông lại, bốn phía im lặng đến đáng sợ, không còn tiếng gió, tiếng chim đỗ quỳen cũng biến mất, tiếng sâu nhò bò trong lùm cây bụi cỏ cũng biến mất, hương hoa đào thanh mát như ẩn như hiện cũng biến mất...

Hồng Cừ khẽ mỉm cười, hắn tiến lên một bước, liếc Mân Nương một cái, sau đó thân thể thon dài bỗng hóa thành một luồng sáng, nháy mắt chui vào trong quyển sách.

Mân Nương đã làm xong công tác chuẩn bị tư tưởng, nàng muốn nhanh chóng vào trong để tìm Hồ Lân, nhưng trên lưng nàng vẫn toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Kiến Tú nâng ‘Si Bà Truyền’ trên tay, vươn đến trước mặt Mân Nương, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại xuất hiện ý cười ngại ngùng, giọng nói của hắn dường như truyền đến từ một chân trời xa xôi nào đó: “Mân Nương, đến lượt nàng.”

Mân Nương cảm thấy bìa xanh của cuốn ‘Si Bà Truyền’ tỏa ra một lực hút to lớn, thân thể không điều khiển được, tự động bay lên.

Trong khoảnh khắc đầu nàng chạm vào bìa sách, nàng lập tức ngất đi.

Thấy Mân Nương biến mất trong sách rồi, Kiến Tú mới khẽ quát một tiếng “Lên”, cuốn ‘Si Bà Truyền’ đột nhiên bay lên, lửng lơ trôi nổi giữa không trung.

Kiến Tú chỉnh lại áo tắng xanh nhạt trên người, hắn mỉm cười, lầm bầm: “Đúng là một trò chơi khiến người ta háo hức a!”

Lời nói vừa dứt, thân thể hắn lập tức hóa thành một luồng sáng trắng, bay vào trong trang sách.

Cuốn ‘Si Bà Truyền’ đã hút ba người vào đột nhiên bị bao phủ trong ánh sáng xanh lục, lóe lên một cái, sau đó cũng biến mất.

Trong am Đào Hoa không còn một bóng người, chỉ có hoa đào cô đơn nở rộ...

HẾT QUYỂN 6

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 105: Tiến Vào Trong Sách

Mân Nương mơ mơ màng màng, cảm thấy giống như mình đang nằm trên giường. Nàng vươn tay sờ ván giường, nhận ra nó vừa hẹp vừa cứng, chân đạp trên người cũng vừa nhỏ vừa mỏng.

Mân Nương mở to mắt, phát hiện nơi nàng đang nằm là một cái kháng.

Vì là giường kháng nên rất hẹp, Mân Nương không dám nhúc nhích chút nào, chỉ sợ bản thân bị rơi xuống đất.

Trong gian phòng hơi tối nhưng vẫn có thể thấy ánh sáng, xem ra bên ngoài trời đang là ban ngày.

Thân thể Mân Nương cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, nàng nhắm mắt lại, bắt đầu nghĩ xem mình đã biến thành nhân vật nào trong ‘Si Bà Truyền’.

Nàng bắt đầu điểm danh những nhân vật nữ chủ yếu trong ‘Si Bà Truyền’.

Nữ chính đương nhiên là Thượng Quan A Na, nữ phụ là muội muội của A Na – Thượng Quan Nhân Quyên, còn có thiếu phụ Kiến Bắc là người dạy dỗ A Na, đại tẩu bên nhà chồng của A Na – Cát thị, còn lại chính là tỷ nữ Phi Đào và Thanh Liên.

Hiện giờ nàng đang ngủ trên giường kháng, do vậy đương nhiên nàng không phải là nữ chính Thượng Quan A Na, có nhiều khả năng nàng là tỷ nữ Phi Đào hoặc Thanh Liên.

Mân Nương nằm trên kháng, dụng tâm suy nghĩ, nhưng suy nghĩ của nàng vô tình cứ bay về với Hồ Lân – rốt cuộc Hồ Lân đã biến thành người nào trong sách? Kiến Tú và Hồng Cừ lại là ai?

Cứ nghĩ đến Hồ Lân, lòng nàng lại đau như bị xoắn.

Nàng đang suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng kêu ‘kêu kệt kêu kệt’, thì ra là người đang ngủ trên giường lớn xoay người.

Nắng mai bên ngoài chiếu xuyên qua giấy dán màu đỏ trên cửa sổ, trong phòng trở nên sáng hơn rất nhiều.

Mân Nương lặng lẽ ngồi dậy, nhìn về phía giường lớn.

Nàng chỉ thấy một nữ nhân đang nằm thẳng người trên giường, tuổi khoảng mười bảy, mười tám, da thịt non mịn, môi mọng duyên dáng, tuy hai mắt đang nhắm nghiền nhưng cũng có thể nhận ra đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp.

Tìm Mân Nương đập ròn lên: nữ nhân này xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ là Thượng Quan A Na...

Không bao lâu sau, rèm châu nơi cửa phòng bị người vén lên, một tiểu nha hoàn mặc đồ đen có dáng vẻ thanh tú, tuổi tầm mười bảy, mười tám bước vào. Nàng ta nhìn thấy Mân Nương đã tỉnh bèn cười nói: “Phi Đào tí tí, đã là giờ Mão canh ba, còn không mau gọi nhị tiểu quân (Thượng Quan A Na) rời giường?”

Lúc đó Mân Nương mới biết nàng đã biến thành tỷ nữ Phi Đào của nữ chính Thượng Quan A Na, nàng không khỏi thở phào – may mà nàng không phải Thượng Quan A Na.

Trong ‘Si Bà Truyền’, nữ chính Thượng Quan A Na thông dâm với biểu đệ, luyện ái với phụ thân, quan hệ với trượng phu Khắc Thung, Doanh Lang, ác nô Đại Đồ, đại bá Khắc Xa, bố chồng Loan lão, bằng hữu của Doanh Lang là hòa thượng Như Hải ở Túc Không Tự, sư phụ của Như Hải, tiểu thúc Khắc Tham, trượng phu của muội muội Thượng Quan Nhân Quyên, đào kép Hương Thiềm, thầy giáo của con trai – Cốc Sinh. Tuy Mân Nương hoa tâm nhưng nàng cũng chỉ có một nam nhân là Hồ Lân, chưa từng nghĩ tới chuyện ‘biến rộng chứa trăm sông’.

Sau đó Thượng Quan A Na tỉnh ngủ.

Mân Nương và nha hoàn Thanh Liên hầu hạ nàng ta rửa mặt, trang điểm.

Thượng Quan A Na ngồi trước bàn trang điểm, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của mình trong gương, thở dài nói: “Ta mỹ mạo như vậy, lại chỉ có thể một mình một bóng, aii...”

Mân Nương nhìn hình ảnh của mình trong gương, nàng phát hiện tướng mạo của mình vẫn như cũ, không khỏi có phần kinh ngạc.

Nàng lại nhìn nửa bộ ngực tuyết trắng non mềm lộ ra bên ngoài của Thượng Quan A Na, âm thầm tặc lưỡi: Đại Đường này cũng thật thoáng a!

Thượng Quan A Na trang điểm mất gần nửa canh giờ mới xong, sau đó đi thỉnh an cha mẹ chồng. Mân Nương (Phi Đào) và Thanh Liên đương nhiên phải đi theo sát phía sau nàng ta.

Thân hình Thượng Quan A Na đầy đặn, da thịt non mịn trắng nõn, bộ đồ màu đỏ mới mặc hơi để hở vạt áo lụa bên phải, phía dưới là eo nhỏ, mông vênh và váy dài màu trắng thêu hoa kéo lê trên đất.

Cổ áo của nàng ta để hở rất rộng, bên trong lại không mặc áo lót, một nửa bộ ngực tuyết trắng lộ ra bên ngoài.

Mẹ chồng của Thượng Quan A Na bị bệnh, luôn không rời giường, chỉ có bố chồng Loan lão đang ngồi ở ghế chủ nhân, nhận thỉnh an của Thượng Quan A Na.

Mân Nương và Thanh Liên đứng phía Tây chính đường, nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của Loan lão dán vào bộ ngực của con dâu Thượng Quan A Na, dường như đã bị dính chặt vào nơi đó, tùm cùm không ra.

Nàng cảm thấy từng con chán ghét dâng lên, quả thực muốn nôn mửa.

Dường như Thượng Quan A Na bị nam nhân này nhìn đã quen, nàng ta mỉm cười, cúi đầu hành lễ, khiến rãnh ngực phía trước càng thêm rõ ràng. Sau khi hành lễ xong, nàng ta đưa mắt nhìn bố chồng đang mê đắm, xoay người rời đi.

Mân Nương: “...” Thực không hổ là nữ chủ trong truyện diễm tình siêu cấp, dám khoe khoang câu dẫn bố chồng ngay ở nơi này...

Nàng ngưng thần nhìn Loan lão thật sâu, sau đó rõ ràng Loan lão không phải là Hồ Lân; Hồ Lân sẽ không có ánh mắt mê đắm như vậy, cũng không phải là Kiến Tú hay Hồng Cừ, tuy hai người họ là yêu quái, nhưng khí chất cũng thiên về hướng đàng hoàng.

Hiện tại chính là lúc xuân về hoa nở, vườn hoa trong Loan phủ tràn ngập sắc màu rực rỡ, hương thơm mê người.

Thượng Quan A Na nhàn nhã dạo chơi trong vườn hoa, ý muốn hái hoa làm trâm cài búi tóc.

Mân Nương và Thanh Liên đi theo phía sau nàng ta.

Ba chủ tớ đi đến bên cạnh một lùm hoa mẫu đơn, Thượng Quan A Na đang muốn duỗi tay hái hoa, Mân Nương liền nghe thấy một giọng nam giới dịu dàng từ không xa truyền tới – “Doanh Lang bái kiến nhị tiểu quân.”

Mân Nương quay đầu nhìn, nhận ra đó là một nam tử trắng nõn mỹ mạo, thân mặc áo xanh lục, độ hai mươi một tuổi.

Nàng vội nhìn hẩn chăm chú, muốn xem có phải Hồ Lân hay không.

Trong mắt Doanh Lang mỹ mạo kia chỉ có Thượng Quan A Na, giống như không hề trông thấy Mân Nương và Thanh Liên.

Mân Nương đang muốn nhìn hành động tiếp theo của hắn để tiến hành phán đoán thì Thượng Quan A Na lại thấp giọng nói: “Phi Đào, Thanh Liên, các người đi ra ngoài trước, đợi ta ở cửa hoa viên.”

Mân Nương đang sừng sốt thì bị Thanh Liên kéo đi.

Sau khi đi được một đoạn, Thanh Liên mới nhỏ giọng nói: “Nhị tiểu quân muốn làm chuyện tốt với Doanh Lang, hai chúng ta đến cửa vườn hoa để canh chừng.”

Mân Nương và Thanh Liên đứng gần bụi hoa ở cửa vườn hoa, hai người giả bộ đang hái hoa nhưng thực chất là đang canh chừng.

Mân Nương nghĩ đến khả năng Doanh Lang chính là Hồ Lân lại đang bị Thượng Quan A Na lạm dụng, trong lòng nàng nôn nóng, giống như có cái móng mèo đang cào.

Thanh Liên nhìn dáng vẻ vội vàng của nàng, cười nhẹ nói: “Phi Đào tử tử, có phải ngươi muốn đi nhìn trộm nhị tiểu quân và Doanh Lang không?”

Mân Nương: “..” Có thể nhìn sao?

Thanh Liên thấy dáng vẻ nàng ngây ngốc, cười nói tiếp: “Phi Đào tử tử, đi theo ta!”

Nàng ta vươn tay dắt tay Mân Nương, hai người chia hoa rẽ liễu, bước đi về phía bên trong vườn hoa.

Khi sắp đến gần bụi mẫu đơn, Thanh Liên bước nhẹ chân, Mân Nương cũng bắt chước nàng ta, bước chân thật nhẹ.

Khi đã tới rất gần bụi hoa, Thanh Liên và Mân Nương cùng nhau trốn sau một lùm cây, lặng lẽ gạt cành lá, dõi mắt nhìn về hướng bụi hoa mẫu đơn.

Chỉ thấy thấp thoáng trong bụi hoa, Thượng Quan A Na đang cúi đầu, đưa lưng về phía Doanh Lang đang đứng, tư thế hai người dường như rất ấm muội, nhưng hình như vẫn chưa bắt đầu.

“Có người sắp tới!” – Thượng Quan A Na thở hồng hộc nói.

“Có người tới ta cũng mặc kệ, ta chính là muốn nàng!” – Doanh Lang vừa vén váy Thượng Quan A Na vừa làm nũng.

Tiếp đó hai người bắt đầu hoạt động.

Phi Đào nhìn thấy cảnh đó, hai chân nhũn ra, lập tức được Thanh Liên đỡ lấy.

Thanh Liên kẻ miệng sát lỗ tai Mân Nương, nói nhỏ: “Xuân cung đồ sống như vậy là chuyện ngày nào cũng thấy, sao Phi Đào tử tử còn thẹn thùng?”

Tai Mân Nương bị nàng ta khiến cho hơi tê tê, vội nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra xa một chút.

Lúc này tiếng động của Thượng Quan A Na và Doanh Lang ở bên kia đã thay đổi, tiếng phát ra giống như tiếng heo con liếm máng, liên tục không ngừng, thỉnh thoảng còn có tiếng thân thể đánh vào nhau, phát ra tiếng ‘Ba ba ba ba’.

Đây là lần đầu tiên Mân Nương nghe thấy người khác quan hệ với nhau, chân nàng mềm nhũn, đang muốn rời đi thì lại bị Thanh Liên giữ chặt, nàng không dám giãy dụa nữa, đành phải tiếp tục rình coi.

Cuối cùng Doanh Lang ở bên kia cũng thở dài thỏa mãn, sau đó tất cả yên tĩnh, Mân Nương nghe thấy hắn nói: “Sướng chết ta!”

Từ động tác và thói quen khi giao hoan của Doanh Lang, Mân Nương đã rõ đây không phải Hồ Lân nên không muốn nhìn nữa. Nàng cũng sợ bị phát hiện, đang muốn kéo Thanh Liên rời đi thì lại bị Thanh Liên giữ chặt lần nữa. Thanh Liên kẻ sát tai nàng nói: “Lại có người tới!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 106: Ai Là Hồ Lân

Thanh Liên nắm tay Mân Nương, lặng lẽ ẩn người đằng sau bóng râm của một lùm cây gần đó. Tay nàng ta thon dài mảnh mẽ, nắm tay Mân Nương rất chặt.

Tĩnh tĩnh Mân Nương vốn nhu thuận, tuy nàng không muốn nhìn tiếp nhưng lại không tự chủ được nghe theo lời nàng ta.

Lúc này Thượng Quan A Na đứng trên bậc thang trong đình hoa, đang khom người vịn lan can, còn Doanh Lang vẫn duy trì trạng thái giao hợp, dè trên thân thể nàng ta không rời.

Hai người bọn họ đang đắm chìm trong bể dục, không hề chú ý đến tiếng bước chân từ xa đang đến gần.

Mân Nương và Thanh Liên đứng trên chỗ cao hơn nên có thể thấy một nam nô bộc mặc đồ đen thấp thoáng trên hàng lang dưới hàng cây. Người thanh niên này cao lớn, da thịt thô vàng, ngũ quan thô kệch, hần chưa bước lên bậc thang đã thấy quần áo bị vứt tán loạn trên bậc thang, vội khom lưng nhặt lên.

Thứ hần đang cầm trong tay chính là quần lót màu đỏ chót của Thượng Quan A Na.

Nhìn thấy nam nhân xấu xí này để quần lót của Thượng Quan A Na ở trước mũi, hơn nữa còn thả lên trên mũi miệng mà xoa xoa, Mân Nương cảm thấy vô cùng chán ghét.

Nàng cảm thấy nam tử xấu xí này không thể là Hồ Lân.

Hồ Lân có thể đã biến dạng, nhưng tuyệt đối sẽ không có hành vi dâm loạn như vậy!

Nàng không tin người này là Hồ Lân, rồi lại sợ hần chính là Hồ Lân nên không muốn nhìn nữa, nhưng Thanh Liên lại đang hứng trí bưng bưng. Nàng ta kẻ sát bên tai Mân Nương nói nhỏ: “Đây là Đại Đồ, là người hầu làm việc trong phủ.”

Mân Nương đã đọc ‘Si Bà Truyền’ rất nhiều lần nên đương nhiên biết nam nhân xấu xí có tên Đại Đồ này, nàng cau mày quan sát Đại Đồ.

Đại Đồ nhét cái quần lót đỏ chót kia vào trong ngực, tiếp tục đi về hướng bậc thang.

Sau khi bước lên bậc thang rồi, hần nhanh chóng thấy được Thượng Quan A Na và Doanh Lang đang thiếp hợp thân thể với nhau, quần áo tán loạn.

Áo ngoài của Thượng Quan A Na đã bị Doanh Lang cởi bỏ, áo yếm đỏ chót cũng bị kéo xuống, váy trắng bị vén lên, phía dưới trần trùng trực, quần lót cũng không thấy đâu, lộ ra hai cái đùi trắng như tuyết.

Mà Doanh Lang đang đè trên lưng nàng thì vẫn áo sớ chỉnh tề, chỉ cởi bỏ đai lưng mà thôi.

Thấy đáng vẻ này của Thượng Quan A Na, Đại Đồ giả vờ kinh ngạc nói: “Doanh Lang? Nhị Tiểu Quân? Các người, các người sao lại làm như vậy? Doanh Lang, sao người dám làm cái chuyện mạo hiểm này a? Chẳng lẽ người không sợ chết hay sao?”

Thân thể Thượng Quan A Na nằm vắt trên thành lan can, trên mặt hiện ra vẻ chán ghét xen lẫn sợ hãi.

Doanh Lang vẫn không buông nàng ta ra, vẫn đứng dán vào như trước, im lặng không nói.

Đại Đồ dương dương tự đắc nói: “Ai chà, ta gặp các người đang gian dâm nhưng lại không đi báo với chủ nhân, về sau biết giải thích với chủ nhân thế nào đây?”

Hần tỏ vẻ như đang lưỡng lự, liên tục lắc đầu, luôn miệng thờ dài.

Mân Nương thờ ơ, nàng cảm thấy Đại Đồ này so với miêu tả trong ‘Si Bà Truyền’ còn khoa trương hơn. Đại Đồ trong sách cũng chỉ muốn chiếm tiện nghi của Thượng Quan A Na một lát mà thôi, Đại Đồ này sao lại biểu diễn xuất thần như vậy?

Nàng nheo mắt, quan sát Đại Đồ một lần nữa.

Tên Đại Đồ này thoát nhìn thô kệch, nhưng khi nhìn kỹ lại mới nhận ra hần chính là loại nam tử mũi cao mày rậm mắt to, ngũ quan tuấn lãng, chỉ là da thịt thô ráp vàng vọt, do vậy mới tạo ấn tượng xấu cho người khác.

Mân Nương dùng tay bịt miệng, sợ chính mình nói ra lời điều này.

Lúc này Thượng Quan A Na mới mở miệng, vẻ mặt nàng ta tràn đầy oán hận: “Đại Đồ, nhờ người che giấu giúp ta một chút.”

Trên mặt Doanh Lang hiện ra nụ cười yếu ớt: “Đại Đồ, đã bị người phát hiện, ta bèn đưa nhị tiểu quân cho người chơi vậy.”

Mân Nương gần như thuộc ‘Si Bà Truyền’, do vậy nàng biết sau đó Đại Đồ sẽ trả lời ra sao.

Nàng nhớ rằng theo như trong sách, Đại Đồ sẽ vô cùng vui mừng đồng ý.

Đối với bức xuân cung đồ một nữ hai nam sắp xảy ra tiếp theo, thực ra Mân Nương rất muốn nhìn một cái. Thứ nhất là vì cảnh tượng như vậy thật sự khó gặp, thứ hai nàng muốn căn cứ vào động tác và thói quen của Đại Đồ để xác định rốt cuộc hần có phải Hồ Lân hay không.

Tuy Mân Nương muốn xem nhưng lại có chút chột dạ, nàng liếc sang Thanh Liên, phát hiện ánh mắt Thanh Liên sáng ngời, trên mặt mỉm cười, khoe miệng cong lên, rõ ràng đang rất vui vẻ!

Mân Nương: “...” Vậy thì nàng yên tâm rồi, có Thanh Liên cùng nhìn với mình, nàng cũng có thêm can đảm...

Đại Đồ tiếp tục biểu diễn, hần ngửa mặt, cười lên rất khoa trương: “Ha ha ha hà! Đã là vật đưa tới miệng Đại Đồ ta, đương nhiên là ta —”

Mân Nương nhớ tới lời kịch tiếp theo mà hần sẽ nói theo như trong sách: “đương nhiên là ta sẽ kín miệng như bình”, sau đó vui vẻ chiếm hữu Thượng

Quan A Na, do vậy ánh mắt nàng không khỏi quắc lên, nhìn hấn chòng chọc.

Ai ngờ Đại Đồ lại cười ‘haha’ hai tiếng, sau đó hấn quan sát nét mặt chán ghét của Thượng Quan A Na, dựa sát vào nàng ta, cười nói: “Đương nhiên là ta không muốn!”

Điều này chẳng những khiến Mân Nương và Thanh Liên đang rình xem kinh ngạc mà ngay cả trên mặt Thượng Quan A Na và Doanh Lang cũng hiện lên vẻ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Thân thể hai người vốn vẫn đang liền một chỗ, vừa nghe Đại Đồ nói thế, hai người lập tức tách ra. Thân thể Thượng Quan A Na mềm nhũn, quy trên mặt đất; Doanh Lang dùng tay xách đai quần, trên mặt hiện ra vẻ e ngại.

Đại Đồ ôm ngực, đi vòng quanh Thượng Quan A Na và Đại Đồ một vòng, trên mặt hiện ra vẻ xảo trá: “Muốn bùng kín miệng ta, kỳ thật rất đơn giản...”

Thượng Quan A Na vội nói: “Đại Đồ, ngươi muốn cái gì?”

Đại Đồ nheo mắt, nhún vai, nói như xướng ca: “Ta muốn cùng tỷ nữ Phi Đào của ngươi vui vẻ một đêm.”

Thanh Liên: “...” Nàng ta chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Mân Nương.

Mân Nương phản ứng không nhanh, khi thấy ánh mắt đỏ của Thanh Liên, nàng mới nhớ ra, “Phi Đào” chính là nàng a!

Mân Nương: “...”

Thượng Quan A Na cau mày nói: “Phi Đào làm người rất kiên trinh...”

Mắt Đại Đồ lấp lánh: “Nhưng Đại Đồ ta rất sợ chủ nhân nha, nói không chừng ta sẽ...”

Doanh Lang: “Tiểu quân!”

Thượng Quan A Na: “..Được rồi, để ta sắp xếp.”

Thanh Liên nghe đến đó thì vội dùng sức kéo ống tay áo Mân Nương, lặng lẽ lùi người về phía sau.

Mãi cho đến khi hai người cách đám Thượng Quan A Na một đoạn kha khá rồi, Thanh Liên mới thấp giọng nói: “Sợ là nhị tiểu quân sắp ra ngoài, nếu không thấy chúng ta thủ hộ ở đó, nhất định sẽ quất roi chúng ta.”

Mân Nương im lặng không nói.

Nàng nghĩ: biểu hiện của Đại Đồ này hoàn toàn không giống như trong sách, mọi chuyện cũng phát triển khác với truyện gốc, như vậy chẳng lẽ Đại Đồ cũng giống như nàng, đã được thay thế bằng một người khác? Nếu là như vậy, rốt cuộc hấn là Hồ Lân, Kiến Tú hay Hồng Cừ?

Thanh Liên thấy nàng phát ngốc thì liếc nàng một cái, nói: “Phi Đào tí tí, Đại Đồ nhìn trúng ngươi, phải xử lý thế nào đây?”

Mân Nương nhìn nàng ta, không nói gì.

Thanh Liên bỗng nhiên cười hi hi, dựa sát vào Mân Nương nói: “Phi Đào tí tí, chẳng lẽ ngươi cũng đã sớm nhìn trúng Đại Đồ?”

Mân Nương: “..Làm sao có thể?”

Thanh Liên kéo eo Mân Nương, thấp giọng thì thầm: “Phi Đào tí tí, nếu như tí không muốn, ta có một cách.”

Hơi thở của nàng ta phun trên tai Mân Nương, nàng chỉ cảm thấy tai tê ngứa ngứa. Mân Nương đẩy nàng ta ra xa một chút, đang muốn hỏi nàng ta có cách gì thì nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, nghe có vẻ là Thượng Quan A Na. Nàng vội đẩy Thanh Liên ra, sau đó đi cùng nàng ta, một trước một sau đi ra ngoài.

Hai má Thượng Quan A Na ửng hồng, tóc mai tán loạn, váy áo xộc xệch, trên tay cầm quần lót đỏ chói, ngay cả nhìn cũng không nhìn Mân Nương và Thanh Liên một cái, chỉ đi thẳng về phía trước.

Mân Nương và Thanh Liên vội đi theo.

Mân Nương nhớ rằng trong truyện, Thượng Quan A Na đang lẫn lộn với Doanh Lang và Đại Đồ thì nghe thấy tiếng ho khan từ xa của anh trai chồng Khắc Xa nên phải chặt vật chạy trốn, không ngờ bị Khắc Xa chặn đường, bị vũ nhục một phen, sau đó hai người lại phát sinh gian tình.

Mân Nương vừa đi theo sau Thượng Quan A Na vừa nhìn lên về phía sau vài lần, ý muốn nhìn thấy đại công tử Loan Khắc Xa, hy vọng nội dung truyện có thể quay trở lại quỹ đạo.

Đáng tiếc, đến khi Thượng Quan A Na trở về viện của nàng ta và trượng phu Khắc Thung vẫn không thấy tăm hơi Loan Khắc Xa đâu.

Đến buổi chiều, Thượng Quan A Na tắm gội xong thì gọi Mân Nương tới. Nàng ta đánh giá một phen, sau đó nói: “Phi Đào, thì ra người đẹp như vậy a.”

Mân Nương: “...” Dung mạo của nàng hiện giờ giống y như dung mạo thực sự của nàng, do vậy đương nhiên là xinh đẹp, nhưng bị Thượng Quan A Na khen như vậy, nàng lập tức nghĩ đến chuyện giữa nàng ta và Đại Đồ, không khỏi sợ hãi.

Thượng Quan A Na trầm tư một chút, sau đó nói: “Phi Đào, tiến lên để ta nhìn xem.”

Mân Nương tiến lên, cúi đầu đứng trước mặt Thượng Quan A Na.

Thượng Quan A Na vươn tay, cách lớp quần áo cảm ngực Mân Nương.

Mân Nương: “...” Chẳng lẽ Thượng Quan A Na là Hồ Lân/ Kiến Tú/ Hồng Cừ?!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 107: A Na Phong Lưu

Mân Nương cúi đầu, đôi mắt trong như nước có thần nhìn đôi tay của Thượng Quan A Na đang làm càn trước ngực mình.

Trong số phụ nữ, Thượng Quan A Na cũng tính là cao, thân hình cũng rất đầy đặn, nhưng tay nàng ta lại không lớn, hơn nữa vừa trắng vừa mềm, mười ngón thon thon, móng tay như được điêu khắc tinh tế, son màu đỏ tươi. Đây sao có thể là tay của Hồ Lân? Hồ Lân là một nam tử hán như vậy, sao hắn có thể đi son móng tay, sao có thể nằm dưới thân nam nhân khác? Quan trọng nhất là, khi Hồ Lân sờ ngực nàng, hắn sẽ không nghiêm chỉnh chỉ cảm như vậy, mà hắn...

Sau khi Thượng Quan A Na chơi đùa một hồi, nàng ta nhìn thấy cặp mắt trong như nước hồ thu của Mân Nương đang ngó tay mình không chớp, đáng vẻ Mân Nương giống như con gà chọi, trong lòng nàng ta cảm thấy nhàm chán, vì vậy tiện tay buông ra.

Trong lòng Mân Nương thả lỏng, rất không có tiền đồ lùi về sau nửa bước, kéo dài khoảng cách giữa nàng và Thượng Quan A Na.

“Phi Đào, đi trải giường chiếu đi, ta muốn ngủ.”

“Dạ”, Mân Nương khụy gối hành lễ, lùi một bước, sau đó đi trải giường chiếu giúp Thượng Quan A Na.

Giường của Thượng Quan A Na được trang trí rất diễm lệ — màn giường màu phấn hồng, bên trong treo mấy túi lụa thêu hoa hồng, chăn gối thêu hoa mận cô, cánh hoa hồng rắc dưới gối, kèm theo một bộ xuân cung đồ...

Đáng tiếc rằng, hằng đêm lại chỉ có mình Thượng Quan A Na nằm ngủ trên chiếc giường diễm lệ này. Trượng phu Loan Khắc Thung của nàng ta có một người vợ đẹp như thế này mà lại thường lấy cớ đi học đề rồi khỏi nhà, mấy tháng không về, chẳng biết trong lòng hắn nghĩ cái gì.

Mân Nương đang cảm thông với A Na thì nghe thấy giọng nói kiều mỹ pha chút khăn khăn của A Na truyền tới từ sau lưng nàng: “Phi Đào, đêm nay người ngủ cùng ta đi.”

Mân Nương lập tức cứng đờ tại chỗ.

Thượng Quan A Na cởi bỏ áo lụa mỏng bên ngoài, trên người chỉ mặc một cái váy ngủ màu hồng nhạt thêu dây leo màu xanh, sau đó nàng ta ôm lấy Mân Nương, thờ dài một tiếng: “Phi Đào, ta thật sự rất cô đơn..”

Mân Nương cảm nhận được bộ ngực của A Na đang ma sát với lưng mình, một lần nữa nàng xác định A Na không phải Hồ Lân – Hồ Lân sẽ không cọ sát với lưng nàng, mà sẽ trực tiếp dùng miệng gặm cắn lưng nàng...

Nghĩ tới Hồ Lân, thân thể nàng ớn lạnh căng thẳng.

Mân Nương nắm chặt tay thành quyền, nàng dự định nếu Thượng Quan A Na không buông mình ra, nàng sẽ dùng vũ lực liều một phen!

“Tiểu quân, nó thì thích.. nam nhân, đúng, là nam nhân!” – Mân Nương cố gắng nhấn mạnh từ ‘nam nhân’, gắng sức cường điệu.

A Na thấy lỗ tai nàng đỏ bừng, cười ‘phì’ một tiếng, nhanh chóng đi về giường, nàng ta nằm xuống, lưng đưa về phía Mân Nương: “Nha đầu ngốc!”

Mân Nương nhìn tấm lưng và tiếng cười khúc khích của nàng ta mới biết A Na đang trêu chọc mình, do vậy thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nàng cảm thấy mình thật là ngốc a, A Na thích cùng nam nhân ấy ầy như vậy, sao nàng ta có thể là Hồ Lân, cho dù là Kiến Tú hay Hồng Cừ cũng không thể a!

Mân Nương tiến đến đắp chăn mỏng cho A Na, tiếp theo buông rèm giường.

Nàng đang muốn đi lấy chăn của mình thì thấy Thanh Liên vén rèm phòng ngủ, đang vẩy tay về phía nàng.

Mân Nương liếc mắt quan sát Thượng Quan A Na.

A Na dường như đã ngủ say, đưa lưng về phía Mân Nương không nhúc nhích.

Nàng rón rén đi đến cạnh để cầm nệm, chụp lồng lên trên.

Trong phòng ngủ lập tức tối om.

Lúc đó Mân Nương mới đi cùng Thanh Liên ra khỏi phòng.

Thanh Liên cười với nàng, hai má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện: “Phi Đào tí tí, người chưa tắm rửa đúng không?”

Mân Nương đã không tắm hai ngày rồi, vốn tâm sự nàng đang nặng nề nên không có cảm giác, nhưng vừa nghe Thanh Liên nói như vậy, nàng liền cảm thấy trên người ngứa ngáy, vô cùng khó chịu.

Thanh Liên kéo tay nàng: “Ta đưa tí đến nơi này, tí tí đi theo ta.”

Khát vọng được tắm rửa khiến Mân Nương buông lỏng cảnh giác, nàng đi theo Thanh Liên.

Nơi Thanh Liên dẫn nàng đi chính là suối nước nóng trong khuôn viên của Thượng Quan A Na.

Đến khi Mân Nương và Thanh Liên đã cởi hết đồ, cùng nhau ngâm trong suối nước nóng, nàng mới nhận ra đây là một cơ hội tốt để tra xét Thanh Liên.

Trăng tròn sáng rõ treo trên bầu trời, ánh trăng như nước chảy, chiếu lên phần cơ thể Thanh Liên lộ ra trên mặt nước. Đêm thật lạnh, vì vậy nàng ta dút khoát ngồi lý trong hồ, để nước suối ngập đến tận cổ.

Mân Nương nhìn một lúc, nhưng chỉ nhìn được mỗi mặt của Thanh Liên.

Dung mạo Thanh Liên rất thanh tú, lông mày đen mảnh, lông mi thật dài, mắt dài nhỏ, trên khuôn mặt trắng nõn dính chút bọt nước. Dưới ánh trăng, trông nàng ta như tinh linh lọt vào thế gian. . .

Cho dù đã nhìn quen mỹ nam cao cấp Hồ Lân, Mân Nương vẫn cảm thấy hơi động tâm, nhưng đó không phải là cảm giác bị dụ hoặc. Nàng nhìn ngực Thanh Liên trắng nõn dưới mặt nước, rất muốn nhìn xem rốt cuộc nàng ta là nam hay nữ.

Cuối cùng, nàng nghĩ ra một cách. Nàng cười dịu dàng: “Thanh Liên, người tới đây, ta giúp người kỳ lưng”

Mân Nương cố tình nhấn mạnh vào hai chữ ‘tới đây’.

Thanh Liên mỉm cười đáp: “Được thôi.”

Nàng ta vẫn giấu thân thể dưới mặt nước, chẳng biết di chuyển kiểu gì, nháy mắt đã tới bên cạnh Mân Nương, đưa lưng về phía nàng: “Mân Nương, bắt đầu đi.”

Mân Nương cầm khăn cạo vài cái trên người nàng ta, sau đó không nhìn nổi nữa, nàng quăng khăn đi, đôi tay mò về phía trước mặt Thanh Liên, ý muốn tập kích bộ ngực của nàng ta.

“A?” – Mân Nương phát ra một tiếng kêu kinh hãi – “Chỗ này của Thanh Liên người sao lại bằng phẳng như vậy?”

Thanh Liên bình tĩnh đẩy tay của nàng ra hai bên: “Đâu có.”

Nàng ta xoay người về phía Mân Nương, thân thể lộ ra khỏi mặt nước, để Mân Nương nhìn thấy bộ ngực cao ngất đầy đặn của mình.

Mân Nương nhìn chăm chú, đang muốn vươn tay ra sờ thì Thanh Liên lại thẹn thùng né ra: “Phi Đào tí tí, người làm cái gì đấy. . .”

Mân Nương: “.. Hắc hắc.. Sờ chút thôi mà. . .” Nàng cảm thấy bản thân mình thật thô tục! ORZ

Khi Thanh Liên bước ra khỏi suối nước nóng, Mân Nương vẫn ở lại trong nước. Nàng mở to mắt nhìn Thanh Liên không chớp, nhìn từ ngực tới phía dưới, đến khi xác định phía dưới của Thanh Liên không có vật gì thừa ra mới nhẹ lòng.

Nàng quyết định, nếu sau này có cơ hội sẽ thử một lần nữa, nàng muốn xem xem Thanh Liên có dục vọng đối với nàng hay không. Nếu là có, nói như vậy nàng ta có khả năng là Hồ Lân, cho dù không phải Hồ Lân thì cũng có khả năng là Kiến Tú hoặc Hồng Cừ.

Bởi vì nàng vẫn nhớ, Kiến Tú và Hồng Cừ đều có dục vọng đối với mình.

Nàng lấy chăn của mình trải trên giường A Na, xong xuôi mới đắp tắt nệm, nằm xuống giường.

Qua thêm mấy ngày nữa, Thượng Quan A Na vẫn không hề nhắc tới chuyện hiến nàng cho Đại Đồ, do vậy Mân Nương cũng dần buông lỏng cảnh giác.

Nàng nghĩ tới nội dung tiếp theo trong truyện, ý muốn nắm được bao quát thế cục.

Đáng tiếc rằng, tuy nàng gần như thuộc nằm lòng cuốn ‘Si Ba Truyền’ nhưng lại không lường trước được việc A Na không cùng dâm loạn với Doanh Lang và Đại Đồ, cũng không bị Khắc Xa làm nhục. Câu chuyện này có thể sẽ đi theo bất kỳ hướng nào, do vậy nàng chỉ có thể tiếp tục quan sát, tùy cơ ứng biến.

Cuối cùng, một việc nhỏ xảy ra đã khiến Mân Nương gần như muốn ngửa mặt lên trời cười như điên.

Sau giờ Ngọ hôm ấy, A Na lấy cớ đi hái hoa làm tràm cài tóc một lần nữa để dặn Thanh Liên trông cửa hoa viên, còn mình thì mang theo Mân Nương đi vào trong.

Mân Nương sợ A Na sẽ đưa mình cho Đại Đồ để hấn cường hiếp, do vậy nàng đã sớm giấu trong tay áo một cái kéo để chuẩn bị. Đến lúc đó, nếu Đại Đồ dám làm càn, hơn nữa nếu hấn lại không phải là Hồ Lân, nàng sẽ ra tay hoạn luôn hấn! (Kui: Mân tỷ máu quá XD)

Đến cửa hoa viên, A Na liếc nhìn Mân Nương, thấp giọng nói: “Phi Đào, người trốn trong bụi cây để canh cửa hoa viên, nếu Doanh Lang tới thì người nói với hấn tới đình Mẫu Đơn tìm ta; nếu là người khác tới, người phải lớn tiếng chặn lại.”

Mân Nương: “...Dạ.”

Không bao lâu sau, Doanh Lang mặc áo bào lụa màu trắng, dáng vẻ phong lưu, môi hồng răng trắng loạng đi tới – hấn vốn là luyện đồng do đại công tử Khắc Xa bao dưỡng, chuyên hầu hạ trong thư phòng của Khắc Xa. Khoảng cách từ thư phòng của Khắc Xa đến hoa viên rất gần, hấn luôn đợi Khắc Xa ngủ trưa rồi sẽ lên chạy ra ngoài.

Mân Nương thấy hấn tới thì vội thò đầu ra khỏi bụi cây, nhìn hấn thấp giọng nói: “Nhị tiểu quân đang đợi người ở đình Mẫu Đơn.”

Đôi mắt đẹp của Doanh Lang cong lên, hấn cười khoái trá, vừa đắc ý vừa láo xược. Hấn vươn tay nheo mắt Phi Đào, buông lời trêu đùa: “Phi Đào, người thật là càng lớn càng xinh đẹp, có muốn ca ca hầu hạ người một lần không?”

Hấn cười thật dâm tà, vì Mân Nương đã xác định hấn không phải là Hồ Lân nên trong lòng nàng chỉ có chán ghét. Nàng dùng ống tay áo chà lau mặt mình, lạnh nhạt nói: “Nhanh đi đi, sợ là nhị tiểu quân đang chờ đến sốt ruột.”

Hai khắc sau, Mân Nương vẫn giữ vững vị trí công tác của mình trong bụi cây gần cửa hoa viên, làm nhiệm vụ canh chừng cho Doanh Lang và A Na.

Lúc đó nàng nhìn thấy một nam tử độ hai lăm, hai sáu tuổi đi tới gần.

Mân Nương đang muốn lớn tiếng đánh động A Na thì nhìn thấy trên đầu nam tử này đội kim quan lấp lánh, áo bào xanh nhạt quý giá, do vậy nàng lập tức thay đổi chủ ý – người này rất có khả năng chính là đại công tử chuyên buôn bán – Khắc Xa!

Nếu lúc này Khắc Xa đi vào trong, như vậy hấn sẽ bắt gặp gian tình của A Na và Doanh Lang, sau đó nhanh chóng khiến nội dung vở kịch quay trở lại quỹ đạo ban đầu...

Mân Nương trầm mặc, đứng sau bụi cây không hề nhúc nhích, trơ mắt nhìn nam tử đội kim quan lấp lánh bước nhanh tới.

Sau khi suy nghĩ một lát, Mân Nương quyết định cùng vào trong để xem thế nào.

Chỉ cần có một cơ hội để nhận ra Hồ Lân, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha.

Mân Nương đi chưa được bao xa đã nghe thấy tiếng nam tử buông lời trêu chọc vắng ra từ dưới mái hiên phủ hoa lãng tiêu: “Nhị nương đang hẹn hò đó sao?”

Nàng vội dừng bước, lặng lẽ vạch lá sồi xanh hai bên để nhìn về phía trước. A Na muốn túm váy bước nhanh về phía trước thì lại bị nam tử đội kim quan lấp lánh kia túm lại: “Vây người cũng phải cho ta chơi một lát. Nếu không cho ta làm, ta sẽ tố cáo chuyện này với nhị đệ!”

Rốt cuộc Mân Nương cũng xác định được, cảm thú mặc áo gấm này chính là đại công tử Loạn Khắc Xa – anh trai của chồng Thượng Quan A Na.

A Na dừng bước, chần chừ một chút, sau đó nàng ta cười khê, nũng nịu ngọt như đường: “Đại ca nói với nam nhân của ta, ta đây sẽ nói với đại tẩu...”

Khắc Xa kéo nàng ta lại, ôn nhu hỏi: “Muội muốn nói cái gì?”

A Na cười ngọt ngào, thần nhiên nói: “Nói người muốn đến chỗ ta để...”

“Ta còn chưa có chơi đâu! Để cho ta chơi rồi, người muốn nói gì thì nói.”

Hai người mỉm cười nhìn nhau, đáng vẻ rõ ràng đã đạt đến thỏa thuận.

Mân Nương dụi dụi mắt, nàng muốn nhìn động tác của Khắc Xa cho rõ một chút, để xem hắn có phải Hồ Lâm hay không.

Giọng Khắc Xa dịu dàng, nhưng động tác lại vô cùng thô tục. Hắn nhấc A Na, bắt A Na vịn vào lan can, đưa lưng về phía mình, sau đó hắn vén váy A Na, nhắm ngay miệng vĩnh của A Na để tiến vào.

Mân Nương cảm thấy Loan Khắc Xa không phải Hồ Lâm. Mỗi khi ái ân, nếu dùng loại tư thế này, động tác của Hồ Lâm kịch liệt hơn so với hắn nhiều. Nàng không muốn nhìn thêm nữa, xoay người rời đi.

Nàng vẫn có thể nghe thấy giọng Loan Khắc Xa với ý vũ nhục truyền đến từ sau lưng: “Hừ! Rốt cuộc là do tên nào bắn, bắn cả tay ta...”

Nàng bước nhanh hơn để rời khỏi.

Một canh giờ sau, Thượng Quan A Na đầu tóc rối bù mới chậm rãi đi ra.

Mân Nương không nói gì, đỡ nàng ta đi từng bước.

Nàng ngửi được mùi nam tính sau ái ân nồng nặc trên người A Na, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút áy náy với nàng ta.

Đến buổi chiều, bỗng nhiên A Na đưa một túi đựng hạt giống hoa cho Mân Nương: “Phi Đào, người đưa bao hạt giống hoa này tới cửa hoa viên cho Đại Đồ.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 108: Gian Tình Bất Luân

Tuy biết chuyện này sớm muộn cũng sẽ phát sinh, Mân Nương vẫn có chút hoảng hốt.

Phi Đào sắp phải đi gặp Đại Đồ, nhưng trong ‘Si Bà Truyền’ không hề có chuyện này a!

Cứ nghĩ đến nội dung vở kịch khó khăn lắm mới trở về đúng quỹ đạo đã lại sai lệch lần nữa, Mân Nương có cảm giác ngọt ngào không nói nên lời.

Nàng còn nhớ từng nghe lên Đại Đồ đề xuất với A Na: “Ta muốn vui vẻ một đêm với tỷ nữ Phi Đào của người”, cứ nghĩ đến đã cảm thấy khó chịu.

Khi nàng mới được gả đến Lưu gia trang, nàng còn rất ngây ngô, vì Lưu Trọng Văn nằm liệt giường nên khi đó, dù chỉ một gã nô tài bình thường cũng khiến nàng nhẹn không được, nhìn không rời mắt.

Từ khi có Hồ Lâm, nàng mới biết, thì ra mối quan hệ yêu nhau giữa nam nữ chính là quan hệ cộng sinh, chính vì có yêu nên mới muốn kết hợp, muốn cùng hạnh phúc.

Vì vậy, nàng không muốn có loại quan hệ kia với bất kỳ ai ngoài Hồ Lâm.

Mân Nương cầm bao hạt giống hoa đi ra ngoài. Khi đi qua phòng mình, nàng lặng lẽ lấy ra một thứ từ trong khay đựng kim chỉ và đồ thêu, nhét vào đai lưng.

Hiện đã rất muộn, bầu trời tối nay không có trăng.

Trong phòng Thượng Quan A Na sáng ánh nến, nhưng trong viện chỉ có phòng ngoài cùng là có ánh sáng hắt ra, những chỗ khác vẫn chìm trong bóng đêm.

Mân Nương nhìn áo ngoài bằng vải mỏng màu phấn hồng, váy dài trắng trên thân và thắt lưng đỏ chót trên eo, nàng suy nghĩ, cảm thấy bộ dạng này trong đêm đã khá là dọa người nên rất vừa lòng.

Chính vào lúc đó, sau lưng nàng truyền tới một tiếng cười ‘Phi’.

Mân Nương quay lại nhìn, thì ra là Thanh Liên.

Vốn Thanh Liên đang bị A Na kêu vào trong phòng chải đầu cho A Na, nhưng do thấy Mân Nương nên bèn lấy cớ đi lấy trà hoa quả để ra ngoài.

Trong tay nàng ta cầm lược chải đầu bằng gỗ đào, nàng ta đi đến phía sau Mân Nương, vươn tay cời bỏ dây buộc tóc sau ót Mân Nương, khiến tóc nàng xõa xuống như thác nước.

Làm xong việc này, nàng ta ngắm nhìn Mân Nương một lát, sau đó cười nói: “Thế này mới giống nữ quý chứ, lúc này chưa đủ đáng sợ.”

Thanh Liên có khuynh hướng theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ. Nàng ta ngắm nhìn một hồi, cảm thấy chưa hoàn hảo nên lại chải tóc cho Mân Nương. Đến khi mái tóc dài rối tung của Mân Nương được chải mượt rồi, Thanh Liên mới bước lùi lại: “Mân Nương, đợi ta đi lấy cho tỷ cái đèn lồng.”

Nàng ta nhanh chóng cầm một cái đèn lồng tú cầu nhỏ đã thắp sáng đến.

Sau khi đưa đèn tú cầu cho Mân Nương, Thanh Liên nhoen cười đáng yêu, lúm đồng tiền nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện: “Như vậy mới giống nữ quý!”

Nàng ta rút ra cái kéo giấu trong đai lưng của Mân Nương, sau đó đưa cho Mân Nương một con dao găm nhỏ, giấu trong ống tay áo, đôi mắt dài nhỏ nhìn Mân Nương không chớp: “Nếu có người bắt nạt tỷ, tỷ dùng cái này đâm hấn, đâm bị thương là được, đừng nên chết người.”

Mũi Mân Nương cay cay, mắt cũng ướt át.

Tay phải nàng xách đèn tú cầu, tay trái cầm dao găm, muốn ôm Thanh Liên một cái cũng không được, nàng đành phải ghé mặt lại gần, thom một cái lên má Thanh Liên, nhỏ giọng nói: “Cám ơn người, Thanh Liên.”

Mùi hương trên người Thanh Liên rất dễ chịu, giống như đã từng ngửi thấy ở nơi nào đó rồi.

Khi nàng vừa ghé tới gần, Thanh Liên dường như sững sờ một lát, nhưng rất nhanh lại cười: “Phi Đào, đều là người mình cả, đừng khách khí.”

Hiện tại đã là giờ Tuất canh ba, trời đã tối đen, mọi người trong phủ họ Loan đều đã ở trong phòng của mình, hầu như không có ai tới hoa viên.

Trong phủ rất im ắng, chìm trong bóng tối.

Mân Nương xách đèn tú cầu đi trên hành lang thông tới hoa viên, hai bên hành lang có trồng hoa hồng, hoa đã nở, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Trong hương thơm như thấm vào ruột gan đó, lòng Mân Nương đã bình tĩnh trở lại. Mục đích của nàng rất đơn giản, đó là vừa phải rút lui một cách nguyên vẹn, vừa phải kiểm tra xem rốt cuộc Đại Đồ có phải là Hồ Lân hay không.

Sắp đến cửa hoa viên, Mân Nương vẫn không thấy bóng dáng Đại Đồ đâu.

Nàng bước chậm lại, quan sát bốn phía.

Mân Nương đang quan sát thì chợt nghe thấy tiếng một nam tử xa lạ: “Phi Đào muội muội!”

Nàng nhìn về hướng phát ra tiếng nói, phát hiện Đại Đồ đã xuất hiện ở cửa hoa viên từ lúc nào.

Mân Nương nâng cao đèn tú cầu để chiếu vào hấn.

Mấy ngày không gặp, dường như Đại Đồ trở nên anh tuấn hơn một chút, khuôn mặt hấn vốn vàng vọt đã trắng ra không ít, trông cũng không khô ráp nữa mà trở nên trơn nhẵn, kết hợp với đôi mày rậm, mắt to và cái mũi cao, nhìn rất tuấn lãng.

Hấn mặc trên người bộ áo vải màu trắng, bên hông chỉ đeo một chiếc thắt lưng màu đen, không có trang sức khác nhưng lại toát ra vẻ ngọc thụ lâm phong.

Mân Nương nhìn bộ đồ vải trắng của hấn thì lại nhớ đến Hồ Lân thích mặc màu đen nhất, trong lòng nàng không khỏi nhói lên chút thương tâm.

Đại Đồ khoanh tay trước ngực, dáng vẻ lười nhác đứng tại chỗ, hấn nheo mắt nói: “Phi Đào, không ngờ nhị tiểu quân quả thực đã tặng người cho ta.”

Mân Nương cúi đầu, rũ mắt, không hề nhúc nhích.

Đại Đồ nhìn nàng chăm chú, sải đôi chân dài bước nhanh tới.

Hấn vươn tay tóm đèn tú cầu trong tay Mân Nương, sau đó dùng hai ngón tay nhẹ nhàng chụp trên bắc đèn, bốn phía lập tức trở nên tối đen.

Mắt Mân Nương đã quen sáng, sau khi đèn lồng bị Đại Đồ dập tắt, trước mắt nàng trở nên tối om, chẳng nhìn thấy cái gì.

Nàng cảm nhận được một cơ thể ấm áp dường như đang nhích lại gần mình, vừa muốn lùi về sau thì hai cánh tay đã bị bắt được.

Mân Nương nhắm mắt, nắm chặt dao găm trong tay, để mặc cho Đại Đồ hành động.

Đại Đồ thấy nàng không phản kháng bèn vươn tay trái kéo eo nàng, khiến thân thể nàng dán sát vào người hấn, sau đó tay phải cầm cằm nàng, cúi đầu hôn môi Mân Nương.

Mân Nương ngậm chặt môi, không cho đầu lưỡi Đại Đồ tiến vào.

Đại Đồ lẻ lười liếm vai cái nhưng không được Mân Nương đáp lại, hần bèn há mồm cắn lên bờ môi mềm mại của nàng.

Mân Nương bị đau, nàng mở miệng, đầu lưỡi của Đại Đồ lập tức chui vào, quấy mát bên trong.

Mân Nương ném được vị rỉ sắt của máu tươi.

Nàng không phản kháng, cả người đứng lặng như pho tượng. Động tác hôn môi của Đại Đồ có vẻ quen thuộc, loại hương vị trong miệng trong veo kia dường như nàng cũng từng nếm qua, nhưng không phải Hồ Lân. . .

Rốt cuộc hần là ai?

Cuối cùng Đại Đồ cũng không chà đạp môi Mân Nương nữa, hần dùng tay đẩy vạt áo Mân Nương, cầm hạt châu đỏ tươi bên trái, ngậm vào trong miệng.

Mân Nương đã xác định Đại Đồ không phải Hồ Lân nên đã khôi phục bình tĩnh, nàng nắm chặt dao găm trong tay, bắt đầu tìm kiếm cơ hội ra tay. Kiến Tú từng nói, hần và Hồng Cừ cùng vào trong sách, cũng sẽ mất đi pháp lực giống như Hồ Lân. Chẳng qua Hồ Lân đã quên mất mình là ai, còn hai người bọn họ thì vẫn nhớ.

Đại Đồ tiếp tục bận rộn, hần vừa cầm vú trái đầy đặn trắng như tuyết của nàng để xoa bóp, vừa ngậm hạt ngọc bên phải, liếm láp cắn nhẹ.

Mân Nương nghe thấy tiếng ‘chiêm chiếm’ phát ra từ động tác của Đại Đồ, cảm giác tê dại bắt đầu tràn ra từ sống lưng, nhanh chóng truyền khắp toàn thân nàng.

Nàng nhịn không được, ngửa đầu thở ra một hơi.

Đại Đồ dùng sức cắn nhẹ một cái, thân thể đột nhiên dán về phía trước.

Mân Nương cảm nhận được hưng khí cứng nóng kia cách một lớp quần áo mỏng — Đại Đồ đã động tình!

Nàng cũng động tình.

Nhưng nếu nàng không khống chế được dục vọng của mình, không chỉ bản thân nàng sẽ sa vào luyến ái với Kiến Tú và Hồng Cừ mà ngay cả Hồ Lân cũng sẽ vĩnh viễn không trở về được, chỉ có thể mãi mãi sống trong ‘Si Bà Truyền’ biến thái này.

Nghĩ tới Hồ Lân, rốt cuộc Mân Nương cũng áp chế được dục vọng trong cơ thể, tay trái nàng nhanh chóng vuron ra cầm đồ vật đang đứng thẳng của Đại Đồ, dao găm trong tay phải xé gió lao đến.

Đại Đồ ngã người trong giây lát, hần buông Mân Nương ra — lưỡi dao găm lạnh buốt chỉ cách nơi nhô lên dưới quần hần một khoảng rất nhỏ!

Trên trán Đại Đồ chảy xuống mồ hôi lạnh: “Phi Đào, sao phải đến nỗi này.. Ta không ép nàng là được chứ gì?”

Mân Nương nhắm chuẩn góc độ, nàng xoay người, đâm dao găm vào đùi Đại Đồ, sau đó rút dao ra, nhanh chóng chạy đi.

Đại Đồ bị đau, ngã trên mặt đất, hần duỗi tay ra sờ, chỉ thấy ướt đầm đìa, hần là máu.

Mân Nương trở lại viện của Thượng Quan A Na.

Xưa nay Thượng Quan A Na vẫn là người không tim không phổi, mới đó đã đi ngủ, còn Thanh Liên vẫn đang đợi Mân Nương trong phòng chính.

Vừa nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, nàng ta đã nhảy dựng lên, lập tức kéo Mân Nương vào.

Thanh Liên quan sát Mân Nương dưới ánh nến.

Làn môi Mân Nương bị cắn rách, trên môi dường như vẫn đang rỉ máu, môi cũng bị sưng, trông có vẻ rất thê thảm.

Áo của nàng có chút tán loạn, trên bộ ngực trắng như tuyết còn lưu lại mấy vết tích đỏ sẫm. . .

Giọng Thanh Liên có phần run rẩy: “Phi Đào, Đại Đồ chưa làm gì ngươi đó chứ?”

Mân Nương lắc lắc đầu: “Chưa có làm gì. Ta đâm hần một nhát.”

Thanh Liên: “...Tỷ thực lợi hại.”

Mấy ngày sau Đại Đồ cũng không xuất hiện, trong lòng Mân Nương nóng như lửa đốt, ngày nào cũng mở to mắt quan sát nam nữ tử xung quanh mình, nhưng trước sau vẫn chưa có thu hoạch gì.

Mùa xuân nhanh chóng qua đi, hoa tường vi nở rộ báo hiệu mùa hè đến.

Trong phủ họ Loạn cũng phát sinh rất nhiều chuyện.

Đại công tử Loạn Khắc Xa ra ngoài buôn bán thay phụ thân Loạn lão, còn chồng của A Na – nhị công tử Khắc Thung vẫn không trở về, đại tiểu quân Cát thị và nhị tiểu quân A Na đồng thời lâm vào cảnh phòng không chiếu bóng.

Mân Nương tìm được giấy bút trong thư phòng của trưởng phu A Na, ghi lại nội dung kế tiếp của ‘Si Bà Truyền’.

Nội dung vở kịch tiếp theo như trong truyện chính là Loạn lão cưỡng gian con dâu cả Cát thị.

Bệnh của mẹ chồng A Na ngày càng nặng, đã không thể rời giường, ánh mắt Loạn lão nhìn hai con dâu Cát thị và A Na ngày càng vô si hơn. Mân Nương hồ hững, chỉ cảm thấy hai mắt Loạn lão thiếu chút nữa là phóng ra tia lửa.

Nàng chưa hoàn toàn xác định được Loạn lão có phải Hồ Lân hay không, vì vậy vẫn ôm chút hy vọng. Nhưng thấy Loạn lão thô tục như vậy, quả thực đến nhìn lên hân sinh hoạt vợ chồng nàng cũng thấy ghê tởm.

Mân Nương nhìn ánh mắt Loạn lão như muốn xuyên thủng Cát thị tới quỷ gối thành an ninh, nàng chỉ cảm thấy từng đợt ghê tởm bốc lên trong dạ dày, thiếu chút thì nôn.

Nàng thâm niệm trong lòng: vì Hồ Lân, ta chết còn không sợ, huống gì chỉ là đi nhìn một lão già thô tục?

Sau khi củng cố tinh thần xong, Mân Nương bắt đầu tìm cơ hội nhìn xem gian tình của Loạn lão và Cát thị.

Trong viện của A Na trồng không ít hoa mân côi, trong số đó, hoa có cánh màu phấn hồng là đẹp nhất.

Sáng hôm ấy, Mân Nương dậy sớm để cắt mấy cành hoa hồng, nàng chọn một đóa lớn nhất để gài lên búi tóc A Na, sau đó nói: “Nhị tiểu quân, chúng ta còn dư mấy đóa hoa hồng, hôm qua đại tiểu quân có nói, khi hoa hồng màu phấn nhạt này nở cũng muốn lấy mấy đóa để làm trâm cài.”

Thanh Liên đang đứng trước tủ quần áo chọn đồ giúp A Na, nghe vậy thì nhanh chóng đi tới, cười một tiếng rồi nói: “Tiểu quân, để Phi Đào đi đưa hoa cho đại tiểu quân đi, miễn để một chuyện nhỏ lại đắc tội đại tiểu quân...”

A Na nghe vậy thì chỉ lười nhác đáp: “Được thôi, Phi Đào đem mấy đóa hoa còn thừa này đến cho chị dâu ta đi.”

Khoảng cách từ viện của A Na tới viện của Cát thị không xa, Mân Nương ôm bó hoa hồng, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Cửa viện mở nhưng trong viện không có bóng người. Mân Nương bước nhẹ, lặng lẽ đi về hướng phòng chủ nhân.

Trước phòng Cát thị có trồng một lùm cây lựu, cành lá rậm rạp, Mân Nương nhanh chóng ẩn người bên trong bụi cây.

Vì đang là mùa hạ nên cửa sổ phòng ngủ không đóng, Mân Nương vừa vận nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện diễn ra trong phòng.

Cát thị đang đứng rửa mặt trước bàn trang điểm.

Mân Nương nhìn thấy Loạn lão lén lút vào phòng ngủ của Cát thị, sau đó rón rén đi tới phía sau Cát thị, nhào lên ôm lấy nàng ta từ phía sau.

Mân Nương nhớ rõ những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Nàng ẩn người trong lùm cây, nhìn tình tiết trong truyện xảy ra trước mặt mình. Loạn lão gừng càng già càng cay, rốt cuộc đã kéo được con dâu Cát thị tới trên giường.

Cát thị vừa giãy dụa vừa xấu hổ hỏi: “Vì sao phụ thân lại làm thế này?”

Loạn lão cời bỏ quần lót của nàng ta, tách hai đùi nàng ta ra, quỷ gối giữa hai đùi mà nói rằng: “Bảo bối, số ta thật là khổ. Ngươi chính là mệnh của ta a...”

Một đoạn hội thoại buồn nôn truyền ra, Mân Nương thiếu chút nữa thì ói.

Nàng khép nửa mắt, nghe Cát thị và Loạn lão tán tỉnh nhau.

“Ta đi nói cho phu nhân biết..”

“Ngươi là do ta cưới về, đương nhiên phải cho ta nếm mùi vị, ngươi đi gặp phu nhân ta thì có chuyện gì mà nói?”

Vừa nói chuyện, lão vừa gác hai bắp đùi trắng nõn của Cát thị lên eo mình.

Mân Nương vô cùng do dự, hoặc là nàng để mặc cho Loạn lão dâm ô con dâu, khiến nội dung vở kịch đi theo đúng quỹ đạo; hoặc là nàng xông vào bên trong, khiến Cát thị không bị Loạn lão làm nhục...

Nàng mở mắt ra, đang muốn hành động thì lại thấy cặp chân trắng nõn của Cát thị chụm lại sau lưng Loạn lão, đầu ngón chân còn cuộn tròn, cho thấy cũng đang rất khoái lạc.

Mân Nương nhìn thấy vậy thì hiểu ra ngay, thì ra không phải là bị cưỡng gian mà là thuận gian, phản kháng vừa rồi chỉ là để thêm phần thú vị a!

Trong phòng ngủ, Loan lão thở hồng hộc, ra sức mà động, trong miệng liên tục gọi bậy ‘bảo bối’, ‘tâm can’ gì gì đó, vô cùng buồn nôn.

Lần này nàng đã xác định rõ ràng, lão già này không phải Hồ Lâm, Hồ Lâm làm gì cũng đều thích kiểu nói cách điệu, không bao giờ buông lời thô tục, buồn ói như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 109: Khắc Thung Trở Về

Trong phòng ngủ Cát thị, một già một trẻ đang đại chiến.

Sau một phen mưa gió, Loan lão thân thể yếu kém đã không còn sức để động, Cát thị khó nhịn bèn cười trên người Loan lão.

Lúc đó nàng ta mới phát hiện chưa buông màn che, trong lòng hơi hoảng, không vội động nữa mà vội vuron tay hạ màn xuống.

Đã không nhìn được nữa nên Mân Nương cũng quyết định rời đi.

Mắt Mân Nương nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng, nàng giống như con chuột nhỏ hết nhìn Đông lại ngó Tây, rón ra rón rén, cuối cùng cũng thành công rời khỏi sân viện của Cát thị.

Nàng đã xác định được Loan lão không phải Hồ Lâm, nội dung vở kịch cũng đã trở về với quỹ đạo. Cứ nghĩ đến đó là nàng đã cảm thấy thoải mái vô cùng, khoe miệng không nhin được cong lên, chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng để biểu đạt sự vui sướng của chính mình.

Thương thế của Đại Đồ đã lành, không biết đã trở về từ lúc nào, nhưng hẳn cũng không đi tìm nàng báo thù, cũng không tố cáo với Thượng Quan A Na, không biết hẳn lại đang có chủ ý xấu xa nào trong đầu.

Mặt trời càng lên càng cao, ban ngày càng lúc càng nóng, tuy vẫn đang là buổi sáng nhưng Mân Nương đã nóng đến nỗi toát mồ hôi đầy trán.

Mân Nương dùng khăn lụa lau mồ hôi trên trán, nàng cúi đầu nhìn, lúc đó mới phát hiện trong tay mình còn ôm mấy bông hoa hồng đã hơi héo rũ.

Nàng vội ôm hoa hồng, xách tà váy chạy thật nhanh — nếu nàng chạy đủ nhanh, kịp thời cắm mấy đóa hoa này vào bình trong phòng A Na thì chúng còn có thể tươi mấy ngày nữa.

Thời tiết mùa hè rất nóng, Thượng Quan A Na và Thanh Liên đều không ra ngoài.

A Na mặc áo lụa mỏng, làn da trắng như phấn, đang đưa lưng về phía cửa sổ dưới mái hiên cạnh giường trúc, có vẻ như đã ngủ.

Thanh Liên kê lại ghế nhỏ, đang ngồi bên cạnh A Na thêu thùa.

Mân Nương nhận ra đồng đồ thêu trong tay Thanh Liên chính là công việc của nàng đang làm dở dang.

Thấy hai người tĩnh lặng như vậy, Mân Nương cảm thấy không ổn lắm, giống như nàng đã làm sai chuyện gì vậy.

Thanh Liên thấy Mân Nương trở về thì vội để đồ thêu trong tay xuống, bước ra nghênh đón.

Mân Nương đang muốn mở miệng nói chuyện, Thanh Liên đã nhẹ nhàng xua tay áo, nàng ta kéo Mân Nương ra mái hiên, vào trong phòng của mình ở phía Tây viện.

Thanh Liên thấy tóc trên trán Mân Nương bị mồ hôi khiến cho ướt nhẹp, dính cả lên da thịt trắng nõn, trong lòng sinh ra chút thương xót.

Nàng ta bèn nhấn Mân Nương ngồi xuống giường mình, nói: “Tỷ cứ ngồi ở đây, mọi việc còn lại cứ để ta làm”

Từ khi Mân Nương xuyên vào sách, người tốt với nàng vô điều kiện chỉ có Thanh Liên, vì vậy nàng cũng đã sớm coi Thanh Liên là người của mình. Tính cách của Mân Nương thuộc loại nghe lời nên nàng ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, để mặc cho Thanh Liên làm gì thì làm.

Trước hết Thanh Liên bưng một chậu nước nóng tới, nàng ta ngâm khăn vải mà bản thân dùng hàng ngày vào trong nước, làm ướt hoàn toàn rồi vắt khô. Nàng ta đỡ cằm Mân Nương, nhẹ nhàng lau mặt Mân Nương.

Sau khi giặt khăn vải, nàng ta lại dùng khăn để chà lau phần cổ và phần ngực lộ ra bên ngoài của Mân Nương.

Thanh Liên vừa lau vừa lẩm nhẩm: “Trời nóng như vậy, lau bằng nước lạnh sẽ dễ nổi rôm.. Mân Nương, cởi áo ngoài ra, ta giúp tỷ lau lưng, tỷ ra nhiều mồ hôi như vậy, nếu không lau sẽ nổi rôm thật đó.”

Thanh Liên vừa nói như vậy xong, Mân Nương lập tức cảm thấy lưng mình gọn gọn ngưa ngứa, giống như thể đã nổi rôm thật vậy. Dù sao đều là nữ nhân cả, để Thanh Liên lau hộ nàng một lần cũng có sao?

Mân Nương uể oải giang hai tay, nàng liếc Thanh Liên: “Thanh Liên, ngươi cởi giúp ta.”

Đôi mắt dài nhỏ của Thanh Liên chợt lóe, khóe miệng cong lên. Nàng ta cầm khăn vải trong tay, đi tới đối diện, đứng bên cạnh Mân Nương. Thanh Liên rũ mắt, giúp Mân Nương cởi bỏ áo bên ngoài màu phấn hồng thêu hoa, để lộ cái yếm đỏ chót.

Vì có Hồ Lân bám riết không buông, kiên trì vuốt ve nên bộ ngực Mân Nương cực kỳ đầy đặn. Ngực nàng căng phồng dưới lớp yếm, đường nét miêu tả quả thực rất sinh động.

Thanh Liên nhìn ngực Mân Nương chăm chú, nửa buổi vẫn không rời mắt.

Mân Nương được nàng ta cởi bỏ áo ngoài, ngực, lưng và cánh tay đều lộ ra ngoài, nàng cảm thấy không được tự nhiên bèn quay sang nhìn Thanh Liên, lúc đó mới nhận ra biểu hiện kì quái của Thanh Liên, nàng vội hỏi: “Thanh Liên, sao vậy?”

Một vết đỏ ửng thoáng nổi lên trên tai Thanh Liên, nhanh chóng lan đến gò má trắng nõn, khiến khuôn mặt Thanh Liên phớt phớt có màu ửng hồng như hoa đào.

Nàng ta mất tự nhiên rời mắt đi chỗ khác, nói: “Không sao.”

Đến khi Thanh Liên lau người giúp Mân Nương xong, nàng mới nghĩ ra không hợp lý ở chỗ nào.

Theo như nội dung nguyên bản trong ‘Si Bà Truyền’, khi Loạn lão cường gian Cát thị lần đầu tiên, Thượng Quan A Na đi tìm Cát thị vì một chuyện nhỏ nhưng không gặp thị nữ nên đã trực tiếp đi vào phòng ngủ của Cát thị. Đúng lúc đó, A Na thấy rèm giường Cát thị rũ xuống, khung giường rung lắc phát ra tiếng, móc ngọc treo trên rèm đánh vào nhau, phát ra tiếng ‘đình đàng’ như chuông.

A Na cho rằng Cát thị đang trốn trong màn để hù dọa mình cho vui nên cố ý cười nhạo nàng ta. Tuy nhiên khi vén rèm giường lên, A Na lại phát hiện bố chồng mình đang khóa thân nằm trên, đại tẩu Cát thị khóa thân nằm dưới...

Cuối cùng nàng ta ồm ồm, bị Loạn lão lôi kéo lên giường với Cát thị, Loạn lão tiến thành một lần giao hoan hai nữ một nam...

Mân Nương lặng lẽ suy tư, rốt cuộc nàng đã hiểu ra chỗ nào không ổn!

Nàng đi tới viện của Cát thị thay Thượng Quan A Na, còn A Na lại ở trong phòng mình không ra ngoài, dẫn đến nội dung vở kịch thay đổi lần nữa!

Vừa nghĩ đến đó, trên lưng Mân Nương phớt phớt toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nàng nắm quyền thật chặt: nhất định ta sẽ khiến nội dung vở kịch trở về quỹ đạo!

Thanh Liên thấy sắc mặt Mân Nương thay đổi liên tục thì vội hỏi: “Phi Đào, tỷ sao vậy?”

Mân Nương không kịp nói nhiều với nàng ta, chỉ nói: “Ta đi gặp nhị tiểu quân trước, chút nữa lại tới tìm ngươi.”

Sau khi chạy được mấy bước chân, Mân Nương mới nhận ra trên người mình không mặc áo ngoài nên cảm thấy mát mẻ. Nàng bật cười chạy trở về, cầm áo ngoài Thanh Liên phủ trên ghế dựa, nhanh chóng mặc lên người.

Nàng vừa mặc vừa không quên dặn Thanh Liên: “Lát nữa nhị tiểu quân gọi ngươi đến, ngươi nhất định không được trả lời đó! Nhớ nhé!”

Tuy Thanh Liên không rõ ý định của Mân Nương nhưng vẫn cười đồng ý.

Đến mái hiên, Mân Nương bước nhẹ chân, nàng cố ý đi khập khiễng, cả nhắc đi tới trước giường trúc, nhẹ nhàng đẩy đẩy Thượng Quan A Na: “Nhị tiểu quân, tỉnh tỉnh! Mau tỉnh, nhị tiểu quân!”

Dưới sự kêu gọi của Mân Nương, Thượng Quan A Na nhanh chóng mở mắt: “Phi Đào? Có chuyện gì vậy?”

Mân Nương giả vờ nhăn nhó, nàng nói: “Tiểu quân tha tội, nô tì không hoàn thành lời ngài dặn, nô tì vừa ra khỏi nhà đã bị trẹo chân. Nô tì không đưa hoa đến, chậm trễ đại tiểu quân trang điểm, đại tiểu quân nhất định sẽ không vui...”

Thượng Quan A Na vốn cũng không ngủ say, nghe nàng nói vậy thì nhanh chóng tỉnh táo. Nàng ta chậm rãi ngồi dậy, đưa mắt nhìn hoa hồng đã ủ rũ trong tay Mân Nương: “Ngươi đi cắt thêm mấy đóa đi.”

Mân Nương đi cả nhắc ra ngoài, gian nan dùng móng tay ngắt mấy đóa hoa hồng đỏ chót.

Thượng Quan A Na đã chỉnh trang lại dung nhan xong xuôi, nàng ta muốn gọi Thanh Liên tới đưa hoa cho Cát thị, nhưng gọi lớn mấy lần vẫn không nghe thấy Thanh Liên đáp lại.

“Nha đầu chết tiệt này, không biết lại đi đâu rồi!” – Thượng Quan A Na bực mình oán trách mấy câu, quyết định tự mình đi đưa hoa cho Cát thị, thuận tiện nói chút chuyện phiếm giết thời gian với Cát thị.

Mân Nương đứng dưới mái hiên cạnh cửa sổ, nàng nhìn thân ảnh thướt tha mềm mại của Thượng Quan A Na biến mất ở cửa viện, trong lòng lập tức thả lỏng, đặt mông ngồi trên giường trúc của A Na.

Trong lòng nàng vẫn có một chút áy náy.

Cứ nghĩ đến chuyện này Thượng Quan A Na đi sẽ trở thành bánh bao chó gặm, bị lão già họ Loan kia gặm, trong lòng Mân Nương lại cảm thấy khó chịu, cảm thấy chính mình đã làm chuyện xấu.

Đến lúc dùng cơm trưa, Thượng Quan A Na mới trở về từ chỗ Cát thị.

Dường như nàng ta vừa tắm rửa qua, trên tóc tỏa ra hương hoa sen nồng nặc, mặt phấn ản chứa ý xuân, đôi mắt đẹp mọng nước, môi hồng đào sưng đỏ — rõ ràng là bộ dáng sau khi ái ân kịch liệt.

Thượng Quan A Na nói muốn ngủ trưa một lát.

Mân Nương đi cà nhắc, nhiệm vụ tháo trang sức cho A Na liền rơi xuống người Thanh Liên.

Thượng Quan A Na ngồi trước bàn trang điểm, ánh mắt như nước quyền rũ, eo nhỏ khê dong đưa, trong miệng ậm ừ khúc ca.. Thấy nàng ta vui vẻ như vậy, chút áy náy trong lòng Mân Nương lập tức biến mất sạch.

Thanh Liên đứng phía sau A Na để gỡ búi tóc, nhìn thấy phần cổ trắng nõn của A Na có nhiều vết gặm cắn đỏ lấm chấm thì không khỏi liếc sang Mân Nương đang đứng bên cạnh.

Mân Nương cũng thấy, nàng chớp chớp mắt với Thanh Liên.

Tại Thanh Liên lại bắt đầu đỏ.

Mùa hè nhanh chóng qua, mùa thu lại tới nhân gian.

Lúc chạng vạng tối, mặt trời xuống núi, cảm giác mát mẻ chậm rãi lan tỏa. Thượng Quan A Na muốn tắm suối nước nóng trong viện nên bảo Mân Nương đi canh cửa, còn bản thân mình thì búi tóc thật cao, cởi sạch quần áo, ngâm mình vào trong suối nước nóng.

Trong lúc Thượng Quan ngâm tắm, ca hát du dương, Mân Nương và Thanh Liên đứng bên cạnh hầu hạ nước và trái cây.

Thượng Quan A Na ngâm mình đến khi trăng lên tới đỉnh rặng liễu vẫn chưa chịu đứng lên.

Mân Nương đang muốn khuyên nàng ta thì nghe thấy một trận tiếng đập cửa.

Mất Thượng Quan A Na sáng lên: “Mân Nương, mau đi coi xem là ai!”

Mặt A Na hơi đỏ, không biết là do thẹn hay do ngâm mình, giọng nói nàng ta thấp lại, hơi khàn khàn: “Nếu là Doanh Lang hoặc đại công tử hoặc bố chồng ta thì... dẫn đến đây; nếu là người khác thì nói ta đã ngủ rồi.”

Mân Nương vừa mở cửa viện đã nhìn thấy một thanh niên tuấn mỹ, nàng nhất thời ngây người, sau nửa buổi mới nói: “...Người là...”

Cặp mắt của người này thật giống Hồ Lân.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 110: Đoạn Chương

Mân Nương ngây ngốc nhìn người thanh niên tuấn mỹ đó.

Quả thực hần rất giống Hồ Lân, ngoại trừ độ tuổi.

Trông Hồ Lân có vẻ ngoài khoảng mười bảy, mười tám, còn thanh niên tuổi này rõ ràng khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

Hơn nữa khí chất trên người cũng không giống, Hồ Lân là loại hình mỹ thiếu niên kỳ ảo linh hoạt, còn nam tử này là loại hình thư sinh nho nhã...

Người thanh niên thấy Mân Nương phát ngôn thì trên mặt cũng không tỏ vẻ bức mình, chỉ ôn nhu hỏi: “Phi Đào, sao vậy?”

Mân Nương nghe thấy hắn gọi ‘tên’ mình thì đã biết người này có lẽ chính là nam chủ tử Loạn Khắc Thung. Trong lòng nàng phút chốc hoảng loạn — nếu người này chính là Hồ Lân thì nàng phải làm thế nào đây?

Thanh Liên luôn nghe ngóng động tĩnh phía bên này, lúc đó bèn đi tới.

Nàng ta rất thông minh, nhìn thấy xa xa rõ ràng chính là nhị công tử nên lập tức chào đón nhiệt tình: “Mừng nhị công tử trở về!”

Mân Nương đang đứng mê mang, nàng vừa nghe thấy Thanh Liên gọi ‘nhị công tử’ thì lập tức tỉnh táo lại: “Nô tì bái kiến nhị công tử!”

Loan Khắc Thung cười như không cười, liếc nàng rồi nói: “Mới hơn một năm không gặp, sao Phi Đào ngươi đã không nhận ra ta rồi?”

Mân Nương còn chưa mở miệng, Thanh Liên đã cười chuyển đề tài: “Công tử, tiểu quân đang tắm suối nước nóng, để ta đưa ngài qua đó.”

Nụ cười trên mặt Loan Khắc Thung lập tức biến mất, hắn đi theo Thanh Liên tới chỗ suối nước nóng.

Trong lòng Mân Nương rối loạn, nàng không muốn nhìn thấy Loan Khắc Thung có vẻ ngoài giống Hồ Lân này biểu diễn vợ chồng hân hoan, tiểu biệt thắm tắn hôn với A Na, do vậy nàng không đi cùng mà lặng lẽ rút vào phòng Thanh Liên ở phía Tây viện.

Sau khi vào phòng, nàng nhẹ nhàng khép cửa, tiếp theo lập tức nhào lên giường Thanh Liên, nước mắt chảy ra.

Nếu Loan Khắc Thung này đúng là Hồ Lân, nàng lại không thể đi câu dẫn một người đàn ông đã có vợ, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn không thể đưa Hồ Lân ra khỏi cuốn ‘Si Bà Truyền’, hơn nữa còn phải ngày ngày nhìn thấy Hồ Lân ‘chàng chàng thiếp thiếp’ với nữ nhân khác...

Mân Nương cảm giác được bản thân thật bất lực trước vận mệnh tàn khốc trước mặt.

Nàng vốn là người nhu nhược, chỉ vì muốn cứu Hồ Lân mới có thể dũng cảm lên, đi vào thế giới ‘Si Bà Truyền’ biến thái này. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thay đổi như vậy, sức chống đỡ của nàng phút chốc biến mất tăm hơi, nàng như lại trở về làm Mân Nương mềm yếu suốt ngày bị Hồng đại nãi nãi bắt nạt kia...

Mân Nương vui mừng vào trong chăn của Thanh Liên.

Trong chăn có một mùi hương thanh đạm, chính là hương vị trên người Thanh Liên, thơm thơm, nhẹ nhàng lại có chút ngọt ngào, người rất dễ chịu. Mùi miệng Mân Nương quanh quẩn làn hương thanh đạm này, nàng dần bình tĩnh lại.

Cửa phòng bị đẩy ra, tiếp đó là tiếng bước chân mà Mân Nương quen thuộc — Thanh Liên đang đi vào.

Thanh Liên đi đến cạnh giường, ngồi xuống bên cạnh Mân Nương.

Nàng ta không hỏi tại sao Mân Nương không nhận ra nhị công tử, cũng không hỏi vì sao Mân Nương khóc, chỉ hạ giọng nói: “Ta đi lấy cho tỷ chậu nước rửa mặt. Một lát nữa hai chúng ta chắc chắn sẽ phải đi hầu hạ bên kia.”

Mân Nương cọ nước mắt lên chăn mềm của Thanh Liên, ấp úng hỏi: “...Bọn họ đang làm gì...”

Thanh Liên cười ‘phì’ một tiếng: “Có thể làm cái gì? Nhị công tử không giống như lão gia và đại công tử đâu. Tỷ mau dậy đi, chờ lát nữa tỷ sẽ biết thôi.”

“Mau dậy đi!” — Thanh Liên dùng ngón tay gãi gãi eo Mân Nương.

Nơi đó của Mân Nương rất mẫn cảm, nàng cảm thấy ngứa bèn lập tức xoay vặn eo.

Thanh Liên thấy cách này thật hiệu quả bèn chọt thêm vài cái, Mân Nương buồn quá không chịu nổi, đành phải cầu xin tha thứ: “Thanh Liên tốt, ta dậy ta dậy! Ngươi nhanh mang nước tới đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 111: Mân Nương Đấu Tranh

Tuy trong lòng Mân Nương không muốn nhìn thấy cảnh Loan Khắc Thung với vẻ ngoài giống Hồ Lân thân mật với A Na, nhưng xưa nay nàng vẫn tin tưởng Thanh Liên, lòng hiếu kỳ bị Thanh Liên khơi dậy, nàng bèn ngồi dậy từ trên giường.

Thanh Liên nhìn thấy nàng đầy mặt nước mắt, mí mắt ửng hồng, con ngươi ngập nước trong suốt, đáng vẻ giống như đóa hoa dại nở rộ trên sườn núi cực kỳ thanh diễm thì giật mình, vội nói: “Tỷ nghỉ đi, để ta hầu hạ tỷ là được.”

Hầu hạ Mân Nương rửa mặt xong, Thanh Liên lại chải đầu búi tóc giúp nàng, sau khi thấy nàng bình thường trở lại mới yên lòng.

Mân Nương đang muốn đi ra ngoài với Thanh Liên thì nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền tới — Loan Khắc Thung và A Na đang cãi nhau!

Thanh Liên nhìn Mân Nương, vẻ mặt giống như đang nói ‘Đó, ta nói có sai đâu’.

Mân Nương kinh ngạc.

Thanh Liên hạ giọng, lựa lời nói với nàng: “Có vẻ phương diện kia của nhị công tử không được, nhị tiểu quân rất không hài lòng...”

Mân Nương: “...” đám Kiến Tú các người đang đùa ta đó sao..

Nàng nhũm mày trầm tư, nhớ lại những chi tiết trong ‘Si Bà Truyền’ có liên quan đến chuyện phòng the của Loan Khắc Thung và A Na.

Vì cuộc sống nhàm chán, cũng không có sách khác thú vị để đọc, truyện lại ướm át kích thích nên nàng mới đọc gần như thuộc lòng cuốn truyện, trong óc nàng lập tức xuất hiện những miêu tả về đêm tân hôn của Loan Khắc Thung và Thượng Quan A Na: “Phụ đề ta, ta kêu đau, phụ nữ được một lúc, ta già vờ hôn hên, rên khe khẽ để dời lực chú ý. Phụ nữ tin ta là xử nữ.”

Nghĩ đến đó, nàng nhìn Thanh Liên, buột miệng nói ra: “Sao có thể như vậy?”

Thanh Liên nhìn Mân Nương, mắt hạnh trong suốt tỏa ra ánh sáng bà tám: “Phi Đào, chẳng lẽ tỷ chưa nghe qua chuyện phòng the của bọn họ...”

“Ta chưa có” – Mân Nương lập tức vô cùng đứng đắn phủ nhận, nàng thấy Thanh Liên nghi ngờ nên cường điệu thêm: “Ta là người rảnh đến vậy sao?” Thực ra nàng chính là người rảnh đến vậy đó, tuy nàng chưa từng nghe qua chuyện phòng the của Loan Khắc Thung và A Na, nhưng đã tận mắt trông thấy không ít xuân cung đồ sống...

Nghĩ vậy, mặt Mân Nương hơi nóng lên, có lẽ đã ửng đỏ.

Bên ngoài, Loan Khắc Thung và A Na cãi nhau càng kịch liệt hơn.

Chỉ nghe Loan Khắc Thung lớn tiếng nói: “Thượng Quan A Na, người có bản lĩnh thì cùng ta đi gặp mẫu thân, người cho rằng ta không biết người đã làm ra những chuyện bại hoại thể nào sao!”

A Na cũng không cam chịu yếu thế: “Có bản lĩnh thì tự người đi mà nói! Có bản lĩnh thì chứng minh cho ta nhìn một lần xem! Hừ, hoạn quan!”

Thanh Liên nghe đến đó thì lập tức kéo Mân Nương trở về: “Hai chúng ta vẫn giả chết thì hơn.”

Loan Khắc Thung dường như bị câu nói đó của Thượng Quan A Na khiến cho cứng miệng, nửa buổi không nói được gì thêm.

Mân Nương và Thanh Liên ngồi trên giường, nghe thấy bên ngoài truyền tới một tiếng ‘Rầm’, giống như tiếng cửa lớn bị người ta đập ra.

Ngay sau đó là tiếng A Na gào thét truyền tới: “Thanh Liên Phi Đào! Các người chết hết rồi à? Ngay cả đóng cửa cũng không có ai làm sao?!”

Thanh Liên che miệng cười, kéo Mân Nương ra ngoài.

Mân Nương đi đóng cửa lớn, Thanh Liên đi hầu hạ Thượng Quan A Na.

Mân Nương cài then cửa xong thì cũng đi tới chỗ suối nước nóng.

Lúc này trời đã tối, vầng trăng tròn treo trên cao, trong sân viện sáng trưng.

A Na ghé vào bờ suối nước nóng, hơn nửa thân thể lộ ra ngoài, trông đầy đặn trắng nõn rất kích thích. Nàng ta có vẻ vẫn tức giận, biểu cảm trên mặt khá hung tợn.

Mân Nương thấy Thanh Liên im lặng đứng bên cạnh thì khe khẽ nhích qua, đứng sòng vai với Thanh Liên.

Thượng Quan A Na nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thằng nhãi Loan Khắc Thung này thật ghê tởm, ta nhất định phải cho hắn biết tay!”

Nàng ta suy tư một lát, sau đó nói: “Thanh Liên, người đi chuẩn bị một chút, ngày mai ta muốn tới Túc Không Tự để xem bói và cầu nguyện.”

Đêm hôm đó Mân Nương không thể ngủ yên, nàng không ngừng lắng tai nghe động tĩnh từ cửa chính. Nàng muốn Loan Khắc Thung trở về để kiểm tra xem rốt cuộc hắn có phải Hồ Lân hay không; nhưng nàng cũng muốn Khắc Thung đừng trở về, nàng không muốn thấy một người trông giống Hồ Lân ở

cùng một chỗ với A Na, cho dù là cãi nhau cũng không muốn...

Mân Nương mở to mắt nằm trên kháng trong phòng A Na, nhìn ánh trắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Nàng bỗng nhớ lại trước kia, nàng và Hồ Lân cũng ở chung một chỗ lâu như vậy nhưng chưa từng cãi nhau, trong lòng nàng không kiềm được dâng lên một trận thê lương, nước mắt lại chảy ra.

Đêm đó Loan Khắc Thung không hề trở về.

Hôm sau Thượng Quan A Na dậy từ sớm, chỉ huy Thanh Liên và Mân Nương giúp mình ăn diện một phen.

Không thể không nói, Thượng Quan A Na rất giỏi về khoản ăn diện, cách nàng ta búi tóc, trang điểm, mặc váy áo khiến những ưu điểm của nàng ta trở nên nổi bật, hơn nữa lại khéo léo che đi những khuyết điểm.

Mân Nương thấy A Na xinh đẹp động lòng người như vậy, trong lòng nàng rất lo Hồ Lân lâu ngày sinh tình với nàng ta, chớ nói mình phần son thô tục.

Thượng Quan A Na tới chính viện để thỉnh an cha mẹ chồng, mang theo cả Thanh Liên và Phi Đào.

Loan phu nhân bệnh nặng, đã khó mà rời giường, lần này Loan Khắc Thung trở về chính là vì bệnh tình của mẫu thân.

Mân Nương và Thanh Liên cùng A Na đi vào phòng của phu nhân, nhìn thấy Loan lão đang ngồi cạnh bàn, nhị công tử Loan Khắc Thung và tam công tử Loan Khắc Tham đứng hầu một bên.

Thượng Quan A Na tiến đến thỉnh an cha chồng.

Mân Nương để ý thấy biểu hiện của Loan lão khi có mặt hai con trai rất nghiêm chỉnh, ánh mắt lão không còn nhìn con dâu một cách mê đắm không che dấu mà đã khoát lên vẻ ngoài đạo mạo trang nghiêm của bậc trưởng bối.

Mắt nàng không kiềm được liếc sang Loan Khắc Thung đang đứng yên ở sườn Đông.

Loan Khắc Thung mặc áo nhà nho màu lam nhạt, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, trong sáng ngay thẳng, tuy tuấn mỹ nhưng lại không giống như lần đầu nàng gặp Hồ Lân...

Mân Nương hơi kinh ngạc, liếc một cái, tiếp tục liếc thêm một cái.

Nàng đang liếc thì Loan Khắc Thung đột ngột nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người vừa vặn giao nhau.

Mân Nương cảm thấy cặp mắt thanh lãnh của hắn dường như lóe lên, giống như đang cười, lại giống như chẳng có gì.

Nàng vội nhìn sang chỗ khác.

Thượng Quan A Na cúi chào xong thì nói: “Bệnh của mẫu thân ngày càng nặng, con dâu thật sự lo lắng, con dâu có nghe người ta nói, Tứ Không Tự ở thành Tây rất linh nghiệm, vì vậy con dâu muốn tới đó cầu nguyện cho mẫu thân, mong lão gia chấp thuận.”

Nói xong, nàng ta giương mắt liếc Loan lão một cái, cả người Loan lão lập tức mềm nhũn, vội đáp: “Đây là chuyện tốt a, đi đi đi đi.”

Rốt cuộc lão cũng nhớ tới con trai mình, nhìn Loan Khắc Thung mà nói: “Khắc Thung, hay ngươi cũng đi cùng thê tử đi.”

Loan Khắc Thung chấp tay hành lễ, đáp: “Phụ thân, hôm nay nhị tử có hẹn gặp bằng hữu cùng trường trong quận Hân, không thể lỡ hẹn.”

Loan lão cũng không dây dưa nhiều, nói: “Vậy thì để Đại Đồ đánh xe, cho Doanh Lang đi theo vậy.”

Còn Loan Khắc Thung thì không mang theo người hầu, một mình rời phủ mà đi.

Mân Nương, Thanh Liên và Thượng Quan A Na đi tới tiền viện. Mân Nương nhìn theo thân ảnh Loan Khắc Thung đang bước nhanh, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Ước chừng hai khắc sau (1 khắc = 15 phút), đến khi Thượng Quan A Na bắt đầu lên con ngựa chửi Mân Nương và Thanh Liên, Đại Đồ mới chậm chạp đánh một chiếc xe ngựa tới, Doanh Lang ngồi cạnh hắn.

Thấy Đại Đồ và tinh lang Doanh Lang, Thượng Quan A Na lập tức không mở miệng mắng người nữa, nàng ta thay về nũng nịu ảm áp dịu dàng mềm mại, mắt to mỹ lệ liếc về phía Doanh Lang.

Doanh Lang cũng nhìn về phía Thượng Quan A Na, ánh mắt hai người chạm nhau, rất nhanh lại tách ra.

Đại Đồ giục ngựa chạy xe.

Hôm nay hắn vẫn có bề ngoài anh tuấn sạch sẽ, mắt nhìn về phía Mân Nương.

Mân Nương làm ra vẻ không thấy hấn, nàng đỡ A Na trèo lên xe, sau đó ngồi xuống cạnh Thanh Liên.

Xe ngựa chạy về phía thành Tây.

Bây giờ chính là mùa lá phong chuyển đỏ, hoa quế tỏa hương, phong cảnh ngoài thành đẹp không sao tả xiết, nhưng Mân Nương lại không có lòng dạ nào để thưởng thức cảnh ngoài cửa xe như A Na, nàng còn đang bận nhớ lại nội dung tiếp theo của ‘Si Bà Truyền’.

Mân Nương nhớ rằng ở Tức Không Tự, Thượng Quan A Na sẽ gặp được hòa thượng Như Hải ‘duyên dáng như mỹ nữ’, sau đó phát sinh loại chuyện kia với Như Hải và sự phụ của Như Hải. Khi Mân Nương đọc truyện, ấn tượng sâu nhất của nàng đối với Như Hải chính là đoạn: “Như Hải chỉ từng tìm vui với đám tiểu tăng, khó hiểu nam nữ khác biệt, chỉ biết đùa nghịch hậu đình của ta”, hấn vừa tiến công lần đầu đã dừng ngay phía sau của A Na.

Vừa nghĩ đến Như Hải chẳng ràng nam nữ khác biệt, Mân Nương đã thấy cúc hoa của mình căng thẳng, đau thay cho A Na.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 112: Diễm Ngộ Ở Tức Không Tự

Vì Tức Không Tự ở phía Tây thành có tiếng là linh nghiệm nên rất nổi tiếng trong vùng phụ cận, chỉ có điều đường lên núi gập ghềnh nên ít khi có nữ nhân đến, cả ngôi chùa rất thanh tịnh.

Sau khi xe ngựa của Loan phủ vào núi, đường đi rất xấu, may mắn kỹ thuật đánh xe của Đại Đồ cao siêu nên vẫn an toàn chạy qua đoạn đường đó.

Khi sắp đến Tức Không Tự, đường bắt đầu trở nên rộng hơn, ven đường có rất nhiều cây đại thụ che trời, rừng cổ mộc âm sâm, con đường dẫn đến chùa lọt thỏm trong bóng râm mát.

Khi đến nơi, vì Doanh Lang thường đến Tức Không Tự nên xuống xe trước để đi thông báo.

Người của Tức Không Tự phái tới đón nhóm người Thượng Quan A Na là một hòa thượng mặc áo trắng, mắt to lông mi dài, môi rất đỏ, trông không quá hai mươi tuổi, xinh đẹp khiến người khác say mê, giống như một đóa hoa đang nở rộ, phát ra hương thơm ngát.

Mân Nương liếc hấn một cái, vô cùng yêu thích dung mạo của hấn, do vậy không nhịn được liếc thêm lần thứ hai, liếc lần thứ hai rồi lại không nhịn được liếc thêm lần thứ ba.

Khi liếc lần cuối cùng, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ — hòa thượng này không làm hòa thượng thì rất có tố chất trở thành đào kép hạng nhất đó nha.

Tuy Thượng Quan A Na từng gặp qua không ít mỹ thiếu niên, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng ta trông thấy một nam tử xinh đẹp đến như vậy, không nhịn được cũng nhìn không rời mắt.

Hòa thượng xinh đẹp có cặp mắt to đen thẫm như nước hồ không đáy, lông mi vừa dày vừa đậm, mỗi khi chớp mắt với Doanh Lang, hàng lông mi như cánh quạt phẩy phẩy, quả là quyến rũ vô hạn. Trông hấn giống nữ tử, nhưng thân hình cao gầy mảnh khảnh, rõ ràng là một nam tử.

Doanh Lang và hấn vốn thân nhau, đương nhiên hiểu ý, hấn cười giới thiệu với Thượng Quan A Na: “Nhị tiểu quân, đây là hòa thượng Như Hải của Tức Không Tự.”

Mắt Thượng Quan A Na chớp chớp, tựa như thẹn như không, nàng ta nhìn về phía Như Hải.

Mắt to của Như Hải hơi híp lại, ánh mắt như biết nói, đăm đũa ân tình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, giống như đọc được suy nghĩ của đối phương.

Cặp mắt to trong suốt của Như Hải mang ý cười, hấn nhìn Thượng Quan A Na, duyên dáng cười nói: “Tiểu quân, mời.”

Khi Thượng Quan A Na đi ngang qua Như Hải, Mân Nương tận mắt trông thấy tay Như Hải khẽ vuốt qua móng A Na, động tác thông thả mà dâm dăng.

Trông thấy động tác dâm tà của Như Hải, trong lòng Mân Nương nổi lên một trận chán ghét, ấn tượng tốt lúc ban đầu một đi không trở lại, nàng nhìn đi chỗ khác, không thèm ngăm hấn nữa.

Sau khi Thượng Quan A Na khấn vái trong đại điện, mọi chuyện tiếp theo diễn ra giống y như nội dung của ‘Si Bà Truyền’. Nàng ta bị Như Hải và Doanh Lang dẫn vào phòng của phương trượng, còn Mân Nương, Thanh Liên và Đại Đồ được đưa tới nhà bếp của chùa để dùng cơm.

Tuy bếp nhà chùa sơ sài nhưng rất sạch sẽ, ở giữa đặt một cái bàn vuông, ba người Mân Nương ngồi quanh bàn dùng cơm — Mân Nương ngồi phía

Nam, Thanh Liên ngồi bên trái Mân Nương, Đại Đồ bên ngồi xuống bên phải Mân Nương.

Mân Nương vừa ăn đồ chay vừa nhớ lại nội dung miêu tả giờ phút này trong ‘Si Bà Truyền’, nghĩ bụng không biết có nên đi quan sát một chút hay không.

Sau khi Thượng Quan A Na và Doanh Lang đến Tức Không Tự, mọi chuyện xảy ra được miêu tả rất đơn giản, chỉ nói Như Hải đưa A Na vào phòng phượng trưng, tay nắm tay trèo lên giường.

Thượng Quan A Na bị Như Hải chưa từng biết mùi nữ sắc khai phá cúc hoa, đau nhiều hơn vui, sau đó lại bị lão sư phụ của Như Hải bắt hầu hạ, cuối cùng thành ra trên đau dưới đau, lúc đi ra ngoài lại phát hiện Doanh Lang đang cùng mấy tiểu hòa thượng đùa nghịch cúc hoa...

Mân Nương ngẫm nghĩ, nàng nhớ tới đôi mắt xanh ngọc long lanh của Hồ Lân, sau đó nghĩ tới cặp mắt tuy xinh đẹp nhưng thâm tà của Như Hải. Nàng quyết định tin tưởng trực giác của bản thân — Như Hải tuyệt đối không phải Hồ Lân, nàng có thể khẳng định chắc chắn như vậy!

Nàng nghĩ đến mức xuất thần, quên cả gấp đồ ăn, chỉ yên lặng ăn cơm trắng.

Thanh Liên và Đại Đồ đều chú ý đến điều này.

Thanh Liên biết Mân Nương thích ăn cà nướng, bèn gấp một đĩa cà nướng vào trong bát của Mân Nương. Đại Đồ cũng đồng thời gấp cho Mân Nương một đĩa đậu que xào mộc nhĩ, đĩa hai người chạm nhau trong bát của Mân Nương.

Cặp mắt dài nhỏ của Thanh Liên lóe hàn quang, trừng mắt nhìn Đại Đồ.

Đại Đồ cười lạnh, không hề lép vế trừng lại Thanh Liên.

Trong lúc hai người trừng mắt với nhau, Mân Nương vẫn chưa tỉnh hồn, nàng hồn nhiên dùng đũa gấp cả cà nướng và đậu đĩa xào mộc nhĩ lên ăn.

Thanh Liên bèn không trừng Đại Đồ nữa, tiếp tục gấp thức ăn cho Mân Nương.

Đại Đồ cũng không thèm để ý nàng ta nữa, hần đứng dậy, đi múc một bát canh đậu hũ, đặt ở trước mặt Mân Nương.

Tuy Mân Nương mãi nghĩ ngợi nhưng bản năng ăn cơm vẫn còn. Nàng ăn chút thức ăn cùng cơm, sau đó bưng bát canh lên uống.

Ăn uống no đủ rồi, Mân Nương nhìn sang thì thấy Thanh Liên và Đại Đồ đang vội vã ăn cơm, nàng thấy lạ bèn hỏi: “Ô? Sao các người ăn chậm vậy?”

Thanh Liên: “...” Vì mãi gấp đồ ăn cho người...

Đại Đồ: “...” Vì mãi múc canh cho người...

Lúc Doanh Lang và Thượng Quan A Na đi ra ngoài, xuất phát từ một loại tâm lý tò mò thích tìm hiểu, Mân Nương lặng lẽ quan sát tư thế đi đường của A Na.

Quả nhiên y như nàng đoán, tuy vẻ mặt Thượng Quan A Na rất bình thường, nhưng khi đi đường, hai cái đùi hơi mở ra, hơn nữa đi rất chậm, dáng đi không hề có vẻ thực nữ, khác hẳn thói quen để ý lễ nghi và phong thái trước kia của nàng ta.

Mân Nương lo lắng nhìn Thượng Quan A Na khó khăn thay đổi vị trí đặt mông và nơi đặt hai cái đùi, cảm thấy thương hại thay nàng ta — trong suy nghĩ của Mân Nương, cúc hoa của nữ tử bị nam tử xâm nhập chắc giống như nhét chân ghế vào lỗ mũi, hẳn là sẽ đau muốn chết!

Trở lại Loan phủ, Đại Đồ dừng xe ngựa trước cửa tiền viện, Thanh Liên và Mân Nương diu dờ A Na xuống xe.

Đáng thương cho A Na, thể xác và tinh thần đều bị thương, sau khi bị Như Hải bạo cúc hoa, bị sư phụ của Như Hải bắt hầu hạ còn phải đến chỗ cha chồng báo cáo kết quả lên chùa thắp hương. Cả người nàng ta run rẩy, được Thanh Liên và Mân Nương đỡ đến chính viện.

Không ngờ mẹ chồng của A Na đang hôn mê, đại phu đang cứu chữa, Loan lão nói rằng vì thương cảm cho bệnh tình của thê tử, mắt không thấy lòng không phiền nên trốn vào trong thư phòng đọc sách — nói là đọc sách, trên thực tế lại đang mua vui cùng đám nam đồng.

Mân Nương và Thanh Liên đành phải đưa A Na tới thư phòng của Loan lão.

Thư phòng của Loan lão, tuy nói là thư phòng, nhưng thực ra cái sân nhỏ trước cửa chiếm phần nhiều, trong sân trồng cây quế, hoa quế nở rộ, gió thơm tràn đầy viện.

Thanh Liên Mân Nương đỡ A Na vào trong.

Nam đồng Tuệ Tĩnh của Loan lão ra đón.

Hắn là một thiếu niên độ mười sáu, mười bảy tuổi, dáng vẻ mượt mà thanh diễm, rất có ý tứ.

Tuệ Tĩnh dẫn A Na vào thư phòng, sau đó đóng cửa, ngăn Mân Nương và Thanh Liên ở bên ngoài.

Mân Nương và Thanh Liên nhìn nhau, vì cả hai người đều biết bên trong sẽ phát sinh chuyện gì nên rất bình tĩnh, hai nàng tay nắm tay tới phòng khách ở góc Đông Bắc của viện, ngồi nghỉ ngơi chờ A Na.

Viện rất nhỏ, tiếng thờ của nam nhân, tiếng rên rỉ của A Na lúc hưng phấn rồi mờ truyền tới chỗ các nàng.

Mân Nương nghe thấy thì không khỏi sững sờ.

Thanh Liên cũng sững sờ.

Mân Nương luôn coi Thanh Liên là người mình, nàng lập tức nói không hề nghĩ ngợi: “Sao ta nghe như có tiếng hai nam tử?”

Thanh Liên nhỏ nhẹ đáp: “...Không phải còn có Tuệ Tĩnh sao..”

Mân Nương đọc tiểu thuyết diễm tình trường kỳ, vừa nghe vậy đã lập tức tưởng tượng ra cảnh Thượng Quan A Na nằm dưới cũi, Tuệ Tĩnh dán sau lưng nàng, ‘cách núi đốt lửa’, còn Loan lão dán sau lưng Tuệ Tĩnh, dùng sức ‘cán bánh nướng’... (Kui: sắc nữ chính hiệu là đây, nói ngắn gọn là Mân tử mê xem H văn, hô hô hô)

Mặt nàng đỏ lên, cảm thấy bản thân thật là hư hỏng, sao nàng có thể lấy suy nghĩ dâm uế như vậy để tưởng tượng về A Na và Loan lão cơ chứ?

Thanh Liên thấy mặt Mân Nương chàm rãi đỏ lên, ngay cả lỗ tai cũng đỏ thì buột miệng nói: “Tỷ đoán không sai, bọn họ chính là đang làm như vậy...”

Mân Nương nghe vậy thì kinh hãi: “Thanh Liên, ngươi có thể đọc được suy nghĩ của ta?”

Thanh Liên vội cười: “Ha Ha! Ta sao có thể! Ta nói bừa vậy thôi! Ha ha...”

Tuy Mân Nương không nói gì nữa, nhưng cách một lúc lại liếc Thanh Liên, khiến Thanh Liên cảm thấy rất không thoải mái.

Thực ra Mân Nương đoán không sai, dáng vẻ của A Na, Loan lão và Tuệ Tĩnh lúc này giống y hệt tưởng tượng của nàng.

Loan lão đã có tuổi, lực chiến đấu không bền, nhanh chóng tiết thân rồi đè trên người Tuệ Tĩnh. Tuệ Tĩnh bị giáp công hai mặt, vô cùng động tình, hân cũng tiết thân, hai nam nhân nằm chồng lên nhau, đè A Na mạnh mai phía dưới, thiếu chút tắt thở.

Đợi đến khi A Na đi ra, tóc mai đã hỗn loạn, mặt cũng biến thành xanh trắng. Mân Nương rất cảm thông đối với nàng ta, khi diu đỡ đã cố tình để nàng ta dựa lên người mình.

Thanh Liên thấy Mân Nương tổn sức liền nói: “Nhị tiểu quân, nô tì sức lớn, để nô tì công người.”

Sau đó nàng ta cũng A Na đi thật.

Mân Nương được giải phóng, xách bọc đồ đi phía sau — lụa trắng, bạc, hương, nến trong bọc đồ của A Na cũng giống như chủ nhân chúng, đều đã hiến hết cho hòa thượng ở Tứ Không Tự.

Trở lại viện của A Na, Mân Nương phát hiện nhị công tử Loan Khắc Thung có ở nhà.

Loan Khắc Thung nhìn dáng vẻ tóc tai tán loạn, sắc mặt xanh trắng của A Na, hân ‘hừ’ một tiếng đầy ghét bỏ, xoay người đi về phòng ở mé Đông.

Thanh Liên và Mân Nương hầu hạ A Na nằm ngủ xong mới ra ngoài.

Hai nàng vừa ra khỏi cửa đã thấy Loan Khắc Thung đang đứng ở cửa phòng phía Đông.

Loan Khắc Thung nhìn Mân Nương, hân nói: “Trời tối rồi, Phi Đào tới trải giường chiếu cho ta.”

Mân Nương và Thanh Liên không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy bầu trời xanh thẫm, mây trắng từng cụm nhón nhơ trôi, mặt trời tuy đang dần lui về phía Tây nhưng vẫn chưa hề lặn, nói là buổi chiều còn thấy sớm, nhị công tử sao ngài có thể mờ mắt nói dối như vậy a?

Mặt Loan Khắc Thung tuấn mỹ nhưng da mặt cũng thật dày, hân làm như không thấy động tác của Mân Nương và Thanh Liên, trầm giọng nói: “Phi Đào, ngay cả lời của ta ngươi cũng không nghe sao?”

Mân Nương rùng mình, vội nói: “Nô tì tới ngay!”

Nàng đi ngang qua người Loan Khắc Thung, bước vào phòng phía Đông.

Thanh Liên đang muốn qua cùng thì Loan Khắc Thung nói: “Thanh Liên, ngươi tới phòng bếp nấu cho ta một nồi cháo đậu xanh.”

Thanh Liên do dự không nhúc nhích. Nấu cháo đậu xanh rất mất thời gian, trong khoảng thời gian này, Phi Đào khó mà không gặp chuyện a!

Thấy nàng ta chần chừ, Loan Khắc Thung lạnh lùng nói: “Thanh Liên, ngươi còn không mau đi!”

Thanh Liên đành phải bắt đầu đi rồi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 113: Trong Bấy Có Bấy

Mân Nương đi vào phòng phía Đông, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Phòng phía Đông này hình như vẫn là phòng ngủ của Loan Khắc Thung. Trước khi Loan Khắc Thung về nhà, Thượng Quan A Na chưa từng cho người mở cửa phòng này.

Tuy do lâu không có người ở, trên giường không có đệm chăn, màn cũng bị thu vào, nhưng bày biện trong phòng rất tinh mỹ: bàn vuông, ghế dựa khảm nạm, bàn trà tròn đẹp đẽ, bình phong và giường đều bằng gỗ sơn hồng khắc hoa, vô cùng tinh xảo.

Mân Nương thấy phòng sạch sẽ, chỉ có giường là không có đệm chăn bèn tới phía Đông của giường, lấy ra từ ngăn tủ một bộ đệm màu xanh đậm, nhanh chóng trải xong mọi thứ.

Khi Mân Nương bận rộn làm việc, Loan Khắc Thung ngồi thẳng trên ghế dựa, mười ngón tay đan chéo vào nhau, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi xong việc, Mân Nương tới chỗ Loan Khắc Thung để xin chỉ thị, cặp mắt hẹp dài của hắn lóe lóe, nói: “Phi Đào, đi pha cho ta ấm trà.”

Mân Nương ‘Dạ’ một tiếng, nàng lùi về sau mấy bước, rồi khỏi phòng để đi pha trà cho Loan Khắc Thung.

Nàng định tới phòng bếp nhỏ trong viện để lấy nước sôi, ai ngờ vừa ra khỏi phòng, còn chưa kịp tới nơi đã thấy Thanh Liên lấp ló đằng sau một bụi cỏ tươi tốt, nhìn nàng cười ‘hì hì’.

Mân Nương biết nàng ta quan tâm mình nên mới trốn ở chỗ này, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp, bèn đi tới bụi cỏ, vươn tay kéo tay Thanh Liên: “Nhị công tử muốn ta tới phòng bếp pha trà.”

Thanh Liên và Mân Nương sóng vai nhau đi tới phòng bếp nhỏ. Nàng ta nói với Mân Nương: “Ta đặt nồi cháo đậu xanh xong, trong lòng không yên nên mới đi tìm ты.”

Mân Nương cảm thấy biết ơn trong lòng, nàng nghiêng đầu nhìn nàng ta, nói: “Thanh Liên, cảm ơn ngươi.”

Thanh Liên nhoen cười với nàng, hai hạt gạo trên má lúc ẩn lúc hiện, trong ráng trời chiều vàng óng, nụ cười của Thanh Liên xinh đẹp như một bức họa.

Trong lòng Mân Nương hơi động, nàng cảm thấy bản thân là lạ, bèn cúi đầu nhìn sang nơi khác.

Sau khi pha cho Loan Khắc Thung một ấm trà, Mân Nương dùng hai tay nâng một chén trà tới trước mặt hắn.

Đôi mắt hẹp dài của Loan Khắc Thung liếc qua nàng, hắn duỗi tay ra nhưng không tiếp lấy cái chén, trái lại nắm tay Mân Nương.

Tay Mân Nương run lên, nàng rũ mắt nói: “Nhị công tử, chén trà rất nóng.”

Loan Khắc Thung nhìn nàng, khóe miệng cong lên thành một nụ cười khê, hắn chậm rãi buông tay nàng ra.

Mân Nương cảm thấy ánh mắt của Loan Khắc Thung như có mạng móc, tim nàng đập tăng tốc, mặt cũng hơi nóng lên, nàng vội vàng rời đi.

Hôm nay Thượng Quan A Na ngủ đến giờ Hợi canh ba mới dậy.

Khi Mân Nương và Thanh Liên đang hầu hạ nàng ta thì nghe thấy giọng Loan Khắc Thung truyền tới từ bên ngoài: “Phi Đào, tới hầu hạ ta tắm rửa!”

Mân Nương đang giúp Thượng Quan A Na uống nước, nghe vậy thì sửng sốt, nàng lập tức nhìn về phía A Na.

Thượng Quan A Na vốn đang mảnh mai vô lực ngồi dựa vào Mân Nương, để nàng hầu hạ uống nước, vừa nghe vậy thì lập tức ngồi thẳng người, lớn tiếng nói: “Phi Đào, bóp đùi cho ta!”

Trước khi thành thân, nàng ta đã được nhấm nháp mùi vị tình ái, vì vậy cũng tràn ngập ảo tưởng tốt đẹp đối với cuộc sống tân hôn, ai ngờ sau khi được gả vào Loan phủ, nàng ta phát hiện, cho dù nàng ta đùa nghịch thế nào, nơi đó của trượng phu Loan Khắc Thung vẫn mềm nhũn như một cục thịt, cần

bản là không thể cưỡng được.

Thượng Quan A Na vốn định tạm thời nhịn chuyện này xuống, dù sao nàng cũng đã có Doanh Lang, nhưng lần này Loan Khắc Thung trở về đã chống đối nàng ra mặt, khiến nàng cảm thấy rất tức giận.

Lúc trước nàng coi trọng phu là trụ cột, không dám phản kháng, nhưng hiện tại nàng đang được cha chồng sủng ái, anh trai chồng nâng niu, nàng có chỗ dựa vững chắc, nàng mới không thêm sợ Loan Khắc Thung!

Nghĩ vậy, Thượng Quan A Na lớn tiếng nói: “Loan Khắc Thung ngươi là cái đồ hoạn quan còn dám có ý nghĩ lệch lạc, cũng không biết tự nhìn lại mình xem—”

Tiếng chửi rủa của nàng ta im bặt khi nhìn thấy Loan Khắc Thung.

Loan Khắc Thung mặc một thân đồ trắng, trong tay xách một cái roi bước vào phòng, đôi mắt hẹp dài chứa hàn ý, đôi môi mỏng mím chặt, khuôn mặt tuấn mỹ đằng đằng sát khí.

Mân Nương thấy hấn muốn đánh A Na, nàng vừa định ngăn cản thì bị Thanh Liên lặng lẽ lôi kéo. Nàng nhìn Thanh Liên, Thanh Liên mấp máy môi, nói thẳm: “Đi ra ngoài rồi nói.”

Nàng vội đi theo Thanh Liên rời khỏi phòng.

Loan Khắc Thung lạnh lùng quát: “Đóng cửa lại!”

Ra đến bên ngoài, Thanh Liên mới nói: “Nhị tiểu quân thực sự nên bị giáo huấn một chút, cho dù trượng phu của nàng ta là ai, hễ là nam nhân, chỉ cần có chút tự trọng thì nên dạy dỗ nàng ta một chút.”

Mân Nương không ngờ Thanh Liên bắt mẫn với A Na như vậy, bởi vậy nhìn Thanh Liên chăm chú.

Thanh Liên ấp úng nói: “Chẳng lẽ ta nói sai?”

Mân Nương cũng cảm thấy A Na hư hỏng, bèn khẽ gật đầu nói: “Cũng có đạo lý.”

Chính vào lúc đó, một tiếng roi quát vang lên, tiếng kêu thảm thiết của A Na cất lên.

Loan Khắc Thung không hề lên tiếng, trong phòng ngủ của A Na chỉ có tiếng roi và tiếng A Na chửi rủa, không bao lâu sau, tiếng chửi rủa nhỏ dần.

Mân Nương cảm thấy không ổn, vội nói với Thanh Liên: “Hai chúng ta nhanh vào trong!”

Thanh Liên đã có kinh nghiệm, nàng ta vươn tay cầm tay áo Mân Nương, thấp giọng nói: “Đợi chút nữa còn có kịch hay.”

Mân Nương cảm thấy rất tò mò.

Từng đợt tiếng roi tiếp tục truyền ra từ phòng ngủ. Giọng của A Na đã nhỏ dần, nhưng mỗi lần nàng ta cất tiếng, âm thanh trở nên ngậm nga, giống như đang ngậm xướng, lại tựa như đau đớn, giống như vừa thống khổ vừa thoải mái đến cực điểm. Giọng nàng ta đang thấp bỗng trở nên cao vút, giống như tiếng mèo cái kêu động tình.

Mân Nương: “...Thì ra nhị tiểu quân không sợ đánh a!”

Thanh Liên liếc nàng: “Giờ tỷ mới biết sao.”

Cửa phòng nhanh chóng ‘cách’ một tiếng mở ra, Loan Khắc Thung cầm roi bước ra ngoài, trên mặt hấn là một cảm xúc khó tả, Mân Nương tạm thời gọi đó là ‘thẹn quá hóa giận’.

Trên thực tế, Loan Khắc Thung cảm thấy rất uể oải.

Hắn biết hết những chuyện xấu xa mà Thượng Quan A Na làm, hắn chưa từng gặp một nữ nhân đạt đến trình độ này, bởi vậy chán ghét Thượng Quan A Na vô cùng.

Hắn chán ghét nàng ta, cũng lười cãi nhau với nàng ta, nhưng chỉ cần hắn xuất hiện ở Loan phủ, nàng ta nhất định sẽ khiêu khích hắn.

Loan Khắc Thung thực sự bị bức đến nổi giận, hắn muốn đập Thượng Quan A Na một chút thì phát hiện, Thượng Quan A Na càng bị đánh càng dễ chịu. Mỗi lần hắn đánh Thượng Quan A Na lại giống như hầu hạ nàng ta, loại cảm giác này thật vô cùng đáng ghét! (Kui: A Na quả là cực phẩm.=.)

Sau khi đánh A Na, Loan Khắc Thung cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều bẩn, nhất định phải gột rửa một phen mới có thể cảm thấy sạch sẽ trở lại.

A Na chiếm dụng suối nước nóng, hắn chê bẩn không muốn dùng nên đành dùng bồn tắm trong phòng mình.

Đáng thương cho Thanh Liên và A Na, sau khi hầu hạ A Na vì sượng quá mà ngủ thiếp đi còn phải tới hầu hạ Loan Khắc Thung tắm rửa.

Mân Nương vừa muốn đi lấy khăn tắm, xà bông thơm và mấy thứ linh tinh thì bị Thanh Liên ngăn lại: “Tỷ đi nấu nước đi, để ta hầu hạ nhị công tử.”

Mân Nương bèn tới phòng bếp nhỏ trong viện để đun nước sôi.

Thanh Liên bê bồn tắm tới, đặt bồn ở giữa tấm bình phong và giường ngủ, sau đó lấy dụng cụ tắm rửa ra. Bố trí mọi thứ xong xuôi, Thanh Liên mới xách thùng nhỏ đi lấy nước.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Thanh Liên tới thư phòng để mời Loan Khắc Thung tắm rửa.

Loan Khắc Thung đặt sách xuống, lạnh lẽo liếc nhìn nàng, đôi môi mỏng phun ra một chữ: “Cút!”

Sắc mặt Thanh Liên khẽ biến, cúi đầu lui xuống.

Nàng vừa lui tới cửa thì nghe thấy giọng Loan Khắc Thung truyền tới: “Gọi Phi Đào tới đợi trong phòng ta.”

Sắc mặt Thanh Liên trở nên tái nhợt, nhỏ giọng ‘Vâng’ một tiếng rồi rời khỏi.

Mân Nương còn đang bận nấu nước, nàng đang định đun thêm nước sôi để cho Thanh Liên tắm rửa thì thấy Thanh Liên đi vào, sắc mặt xám xịt không nói.

“Thanh Liên, người sao vậy?” – Mân Nương vội thấp giọng hỏi.

Thanh Liên không ngẩng đầu, giọng nói thật thấp, nhuốm vẻ mệt mỏi: “Nhị công tử muốn tỷ tới hầu hạ hần tắm rửa...”

Mân Nương không do dự, nhanh chóng đi làm nhiệm vụ.

Nàng là người, Thanh Liên cũng là người, tại sao Thanh Liên phải bảo hộ nàng trong mọi chuyện? Hơn nữa, nàng cũng muốn nhân cơ hội này kiểm tra một chút, xem Loan Khắc Thung rốt cuộc có phải Hồ Lâm hay không.

Khi Mân Nương vào trong phòng, Loan Khắc Thung đang đứng cạnh bồn tắm. Hần nghe thấy tiếng bước chân của nàng thì gọi: “Tới đây giúp ta cởi y phục.”

Mân Nương không do dự, trực tiếp bước tới gần.

Từng kiện quần áo trên người Loan Khắc Thung rớt xuống, hần nhanh chóng trở nên trần truồng. Thân hình hần rất được, cao gầy có cơ bắp, vai rộng eo nhỏ, rất có mỹ cảm của đàn ông.

Mân Nương nhìn Hồ Lâm đã quen, đối với khuôn mặt của những nam tử tuấn mỹ, có lẽ nàng sẽ nhìn nhiều một chút, nhưng nàng sẽ không làm như vậy đối với thân thể Loan Khắc Thung. Bởi vì nàng cảm thấy, nếu nàng nhìn thân thể Loan Khắc Thung chăm chú sẽ giống như phản bội Hồ Lâm vậy, do vậy nàng không đưa mắt nhìn nhiều.

Nàng chỉ đơn thuần giúp hần cởi áo, tháo thắt lưng và thoát quần.

Loan Khắc Thung đưa lưng về phía Mân Nương, ngồi trong bồn bắt đầu tắm rửa.

Mân Nương đứng bên cạnh, rũ mắt không nói gì.

“Tới chà xà bông thơm lên lưng ta” – giọng Loan Khắc Thung thật trầm, giống như chứa đựng mê hoặc.

Mân Nương đi tới, lấy xà bông, bắt đầu bôi lên lưng hần.

Mặt Loan Khắc Thung tuấn tú văn nhã, nhưng thân hình lại khá tinh tráng, thoát nhìn mảnh khảnh nhưng cơ bắp dưới da lại rất rắn chắc. Mân Nương dùng khăn thấm nước để xoa xà bông, trong đầu hiện ra khung cảnh khi nàng giúp Hồ Lâm tắm rửa, trong mắt nhanh chóng ướm át...

Thấy Mân Nương không lên tiếng, Loan Khắc Thung xoay người, lập tức trông thấy Mân Nương đang hai mắt rung rung.

Trong lòng hần không khỏi nổi giận, nụ cười trên mặt lại càng trở nên dịu dàng, giọng nói cũng mềm nhẹ: “Phi Đào, đêm nay người thị tắm đi.”

Đôi mắt chứa nước của Mân Nương kinh ngạc nhìn hần.

Loan Khắc Thung cười cười: “Ta thích người.”

Mân Nương không đáp, chỉ cúi đầu.

Loan Khắc Thung đứng dậy, nhắc chân bước ra khỏi bồn tắm, hần bế Mân Nương lên, đi về phía giường ngủ.

Trong tâm Mân Nương lặng như nước, nhưng bên ngoài lại cố ý làm ra vẻ xấu hổ.

Loan Khắc Thung đặt nằng trên giường, bắt đầu cời váy áo của nằng.

Mân Nương phối hợp với hấn, ánh mắt vờ như vô ý liếc về giữa hai đùi của Loan Khắc Thung.

Lúc này toàn thân hấn không một mảnh vải, đồ vật kia không bị che chắn, Mân Nương có thể thấy rất rõ ràng — nơi đó của hấn mềm, lũng lẳng như một khối thịt.

Đến lúc này, Mân Nương đã có thể hơi khẳng định, nếu hấn là Hồ Lâm, nhìn thấy nằng biểu lộ như vậy thì chỉ sợ nơi đó đã sớm cương, như vậy, chẳng lẽ không phải... Nằng quyết định quan sát thêm một chút.

Đến khi trên người chỉ còn lại cái yếm và quần lót, Mân Nương vội lùi về phía bên trong giường, dùng ánh mắt tội nghiệp để nhìn Loan Khắc Thung: “Công tử, ta sợ...”

Dung nhan nằng thanh lệ, đôi mắt như nước hồ thu, đường nét bộ ngực đầy đặn được miêu tả sinh động phía dưới cái yếm đỏ, căng tròn rất kích thích, hơn nữa trên mặt lại lộ ra vẻ đáng thương tội nghiệp như vậy, tất cả khiến Loan Khắc Thung đặc biệt phấn khích, đồ vật kia dưới thân hấn nhảy dựng, vươn lên thẳng đứng.

Mân Nương thấy như vậy thì lại có chút mơ hồ không dám khẳng định.

Loan Khắc Thung đè Mân Nương trên giường, cúi đầu hôn nằng.

Hơi thở trong miệng hấn ấm áp, làn môi rơi xuống trên ngực Mân Nương, đẩy ra cái yếm đỏ chót. Hấn ngậm chặt hạt ngọc của Mân Nương, cắn nhẹ, nhưng rốt cuộc không nhìn được cảm giác muốn bạo ngược trong lòng, vì vậy dùng sức cắn một cái.

Mân Nương bị hấn cắn, phát ra tiếng thét chói tai.

Loan Khắc Thung buông tha đỉnh nhũ đã chảy máu, vừa muốn tiếp tục đẩy dọa bên còn lại thì một chiếc trâm bạc sắc nhọn đã thành linh chĩa về phía trái tim hấn.

Hấn hơi lùi lại, Mân Nương giống như đã biến thành một người khác, nằng cầm chặt chiếc trâm, chĩa mũi nhọn đã được mài đến sáng lóa vào da hấn.

Một giọt máu tươi chảy ra.

Loan Khắc Thung hít vào một hơi, hấn xoay người nhìn ra ngoài, khẽ quát một tiếng: “Đi vào!”

Thanh Liên chậm rãi bước vào phòng, sắc mặt tái nhợt vô hồn, mắt tối u u giống như không có tiêu cự.

Loan Khắc Thung chậm rãi lùi về phía sau, để trái tim mình thoát khỏi mũi trâm nhọn của Mân Nương.

Hấn xuống giường, nhìn về mặt trần định của Mân Nương, sau đó quay đầu nói với Thanh Liên: “Bé nằng ra ngoài.”

Thanh Liên không có phản ứng.

Loan Khắc Thung không để ý việc mình đang lừa thế, đi tới tát Thanh Liên một bạt tai: “Ngươi cho rằng ta không biết ngươi núp bên ngoài làm cái gì sao?!”

Khuôn mặt thanh tú của Thanh Liên bị hấn tát lệch sang một bên, nhờ đó mới tỉnh lại, nằng ta im lặng tiến lên, đứng cạnh giường nhìn Mân Nương.

Mân Nương thấy Thanh Liên tới, cây trâm ‘cách’ một tiếng rơi xuống giường, nằng lao đảo nhào vào trong lòng Thanh Liên.

Thanh Liên ôm nằng vào lòng, nhắm hai mắt lại. Dung mạo Thanh Liên rất thanh tú, lông mày dài nhỏ đậm màu, lông mi dài, cặp mắt hẹp dài, da trắng nõn, đôi mắt có chút giống Loan Khắc Thung, nhưng tú mỹ hơn Loan Khắc Thung. Lúc này, trong mắt Thanh Liên mang theo một chút mờ mịt, nhưng vẻ mờ mịt đó nhanh chóng biến mất.

Thanh Liên nhanh chóng mở mắt, khẽ đẩy Mân Nương ra, sau đó dùng chính áo ngoài của mình bao quanh người Mân Nương, ôm Mân Nương, xoay người ra khỏi phòng.

Thanh Liên vừa tới gần cửa thì nhìn thấy Loan Khắc Thung.

Loan Khắc Thung nhe răng cười với Thanh Liên, tay phải làm động tác ‘Mời’.

Thanh Liên ôm Mân Nương trở về phòng của mình ở phía Tây viện.

Nằng ta đặt Mân Nương lên giường, sau đó đi khép cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 114: Kịch Thước Của Gà Nhỏ(16+)

Trong phòng của Thanh Liên không đốt đèn. Mãn đêm đã buông xuống từ sớm, do vậy trong phòng rất tối.

Mân Nương nằm trên giường, lúc đầu nàng không thấy rõ mặt Thanh Liên, nhưng sau một lát, mắt nàng bắt đầu thích ứng với bóng tối bên trong phòng, có khả năng thấy được hình dáng lơ mờ của Thanh Liên.

Lúc này, Thanh Liên chỉ đứng ở bên giường, lẳng lặng nhìn nàng.

Mân Nương hoảng hốt cảm thấy Thanh Liên có chút khác lạ, nhưng lại không nói rõ được lạ ở chỗ nào. Nàng muốn giải thích chuyện vừa xảy trong phòng Loan Khắc Thung với Thanh Liên, nhưng mở miệng vài lần vẫn không biết nói sao.

Cho dù truyện ‘Si Bà Truyền’ lấy bối cảnh là thời nhà Đường, nhưng cuộc sống của nàng là ở Đại Tống, ở đó, chuyện nam chủ nhân chiếm hữu thị nữ là chuyện cực bình thường đối với đại đa số mọi người.

Chuyện như vậy, ở thời đại của nàng gọi là ‘thông phòng’.

Nhưng mục đích duy nhất của nàng khi vào trong ‘Si Bà Truyền’ là tìm được Hồ Lân, hòa hợp với hắn, sau đó thành công giải cứu Hồ Lân từ trong tay Hồng Cừ và Kiến Tử. Đối với những chuyện khác, nàng có thể mặc kệ hết thảy, trong đó bao gồm cả tình bạn với Thanh Liên.

Nhưng dù sao nàng cũng đã liên lụy tới Thanh Liên luôn quan tâm đến mình, vì vậy trong lòng vô cùng hổ thẹn.

Vừa nghĩ đến đó, rốt cuộc Mân Nương cũng hồi phục được một chút khí lực, nàng chống tay xuống giường, ngồi dậy, ngửa đầu nhìn Thanh Liên nói: “Thanh Liên, thực xin lỗi.”

Thanh Liên không lên tiếng trả lời.

Mân Nương không thấy rõ khuôn mặt của Thanh Liên, nhưng Thanh Liên lại có thể nhìn thấy khuôn mặt Mân Nương rất rõ ràng.

Mân Nương đẹp một cách khó tả, hắn cũng không nói ra được là đẹp ở điểm nào, chỉ cảm thấy chỗ nào của Mân Nương cũng đẹp, chỗ nào cũng tốt, mà đẹp nhất chính là đôi mắt như nước hồ thu của nàng: trong trẻo, đen trắng rõ ràng không pha lẫn tạp chất. Mân Nương xinh đẹp một cách đơn thuần mà sạch sẽ, luôn hấp dẫn hắn tới gần, tựa như con thiêu thân lao đầu vào lửa... (Kui: từ giờ đối xưng hô cho Thanh Liên nhé, \$%!@ tác giả cứ thích chơi bách hợp trá hình! >;v)

Thanh Liên tiến lên một bước, vươn tay đẩy ngã Mân Nương, khiến nàng nằm ngửa trên giường.

Mân Nương giật mình, quên cả phản kháng, chỉ trơ mắt nhìn Thanh Liên ngày càng gần.

Thanh Liên đè trên người Mân Nương, mặt kề sát mặt Mân Nương, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mân Nương lại ngửi được mùi hương thanh nhã kia, cảm giác không giống như mùi hương trên người Đại Đồ và Loan Khắc Thung... Nàng cảm thấy như bắt được một chút manh mối, đang muốn suy nghĩ thật cẩn thận thì thấy môi ngửa ngửa, tựa như vừa bị mổ một cái...

Là Thanh Liên!

Thanh Liên ngẩng đầu, môi nhẹ nhàng mổ trên môi Mân Nương, hắn không nếm ra mùi vị, bèn cúi đầu nhấn môi xuống, cảm giác lại có vẻ không đúng — hắn không hôn được làn môi mềm mại của Mân Nương như trong tưởng tượng mà hôn phải mu bàn tay của nàng!

Mắt Mân Nương mở lớn thành hình tròn, vẻ mặt nàng nghiêm túc: “Thanh Liên, ta thích nam giới, thật đó!”

Thanh Liên: “...”

Cặp mắt hẹp dài của hắn lóe lóe trong đêm tối.

Dường như trong phút chốc, Mân Nương cảm giác được một đồ vật cứng rắn áp cạ vào giữa hai chân mình.

Mân Nương: “...”

Nàng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thể là quyết định tự tay kiểm nghiệm một chút.

Tay Mân Nương chui vào khoảng không giữa nàng và Thanh Liên.

Thanh Liên hơi nâng người, để Mân Nương thuận tiện tới sờ.

Tay Mân Nương với vào trong vạt áo lồng lẻo của Thanh Liên, nhưng không đụng tới hai khóa mềm mại căng tròn mà chỉ đụng tới một hạt nho nhỏ vừa mềm vừa cứng.

Nàng không chết lòng, tiếp tục đi sờ nơi đó của Thanh Liên.

Thanh Liên có vẻ rất nghe lời, hai tay hấn chống hai bên người Mân Nương, khẽ nâng lên bộ phận vừa rồi chọc vào Mân Nương.

Không ngoài dự liệu, Mân Nương đụng tới một đồ vật thẳng tắp cứng rắn.

Đôi mắt hẹp dài của Thanh Liên hơi híp lại, hấn đọi nàng bùng nổ và gãy dựa, sau đó bản thân sẽ thừa cơ áp chế nàng.

Trong bầu không khí 囹圄 như vậy, Mân Nương lại thất thần.

Suốt cuộc đời này nàng chỉ có một nam nhân — Hồ Lâm, cũng chính là tiểu hồ ly, nhưng lại từng thấy tổng cộng năm con gà nhỏ: con gà nhỏ vừa mềm vừa lạnh của Lưu Trọng Văn; con gà màu hồng nho nhỏ của tiểu hồ ly; con gà vừa to, vừa cứng vừa nóng của Hồ Lâm; con gà có vẻ thanh tú nhưng kích thước không hề nhỏ của Kiến Tú; con gà thẳng tắp tú khí của Hồng Cừ...

Mân Nương cảm thấy lại nắm giữ được chút manh mối mơ hồ.

Con gà thẳng tắp tú khí của Hồng Cừ...

Tìm nàng bắt đầu đập nhanh hơn, nàng duỗi tay cầm gà nhỏ của Thanh Liên, ý muốn dùng tay đo đạc một chút.

Nhưng, gà nhỏ của Thanh Liên hình như không thon thả như vậy a!

Thanh Liên nhìn khuôn mặt không ngừng biến ảo cảm xúc của Mân Nương, rốt cuộc không nhịn được, cười ‘phì’ một tiếng.

Gà nhỏ bị Mân Nương nắm trong tay lập tức mềm xuống.

Mân Nương ngược ngừng buông đồ vật trong tay ra.

Thanh Liên nằm xuống cạnh Mân Nương, hai người nửa buổi cũng không nói gì.

Thật lâu sau đó, Mân Nương mới hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Thanh Liên lặng lẽ cười: “Ta là Thanh Liên a.”

Mân Nương: “...Nhưng mà ngươi có gà nhỏ...”

Thanh Liên: “Nào có? Không tin ngươi sờ thử?”

Mân Nương nghiêng người nhìn bộ ngực đã nhô lên như núi của Thanh Liên, không có can đảm đi mò nữa.

Giả giả thật thật, thật thật giả giả, nàng đã không rõ ràng nữa, nhưng có thể khẳng định — gà nhỏ của Thanh Liên không tính là nhỏ!

Thanh Liên và Mân Nương cứ như vậy nằm cạnh nhau, cùng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, khi Mân Nương thức dậy phát hiện bên cạnh trống trơn, không biết Thanh Liên đã dậy từ bao giờ.

Loan Khắc Thung cũng không ở trong viện.

Mãi cho đến khi Mân Nương và Thanh Liên đi theo A Na tới thính an Loan lão, Mân Nương mới nghe thấy A Na nói với Loan lão: Loan Khắc Thung đi gặp thi nhân nổi tiếng Bạch Cừ Dị ở kinh thành. Hắn từng có dịp ngâm xướng thơ ca với Bạch Cừ Dị, cũng từng giúp đỡ Bạch Cừ Dị, bởi vậy hai người trở thành bạn tốt.

Mân Nương nghe thấy cái tên Bạch Cừ Dị nổi tiếng, trong lòng có chút kích động, nhưng nàng cũng không có lòng dạ nào đi gặp Bạch Cừ Dị như Loan Khắc Thung – nàng còn phải tiếp tục tìm kiếm Hồ Lâm của nàng.

Loan Khắc Thung không ở trong phủ, Thanh Liên lại biến về làm Thanh Liên dịu dàng sẵn sàng như trước kia.

Đối với Thanh Liên, Mân Nương cảm thấy rất yên tâm, nàng luôn cảm thấy hắn sẽ không nhẫn tâm cưỡng ép mình.

Đại Đồ lại liên tiếp xuất hiện trước mặt Mân Nương, lúc nào cũng muốn thân cận Mân Nương, nhưng nàng luôn giữ cảnh giác cao độ, luôn mang theo dao găm nhỏ của Thanh Liên cho bên người, khiến Đại Đồ liên tục quấy nhiễu thất bại.

Trước khi xuân tới, A Na ba ngày bốn bữa sẽ ngủ một lần với Loan lão, ngẫu nhiên sẽ cùng Cát thị và Loan lão vui vẻ trên giường với nhau, tình lang

thường xuyên nhất vẫn là Doanh Lang. Trượng phu Loan Khắc Thung của A Na không có ở nhà, Doanh Lang càng được thể lần tới.

Mặc khác, sau khi Doanh Lang và con trai út Loan Khắc Tham của Loan lão cùng trở về từ quê, hấn và Loan Khắc Tham quan hệ với nhau vài lần, sau đó hấn tiến cử Khắc Tham với A Na.

A Na thử một chút, nàng ta phát hiện gà nhỏ của Loan Khắc Tham nhỏ đến thảm hại, hơn nữa ‘vừa vào cửa đã khóc’ thì không khỏi cười phá lên, nói: “Nhỏ quá a!”

Mân Nương và Thanh Liên đứng đợi bên ngoài, đương nhiên nghe thấy lời nhạo báng và đánh giá của A Na.

Thanh Liên: “...” A Na thật ngay thẳng.

Mân Nương: “...” A Na thật thương người.

Lúc này A Na đã mang thai, nàng ta cũng không biết rốt cuộc đứa bé là con ai, nhưng có thể khẳng định, nhất định không phải là của trượng phu Khắc Thung!

Tuy đã mang thai nhưng A Na vẫn bưng bưng dục vọng, từ khi phát hiện ra có bầu cho đến trước khi sinh một canh giờ, nàng ta vẫn không ngừng tham gia loại vận động nào đó.

Thanh Liên nhớ rõ ràng: hôm đó A Na đi ngủ trưa, nàng ta ôm bụng to vận động kịch liệt một nữ hai nam với Doanh Lang và Khắc tham, sau một lúc thì sinh con trai Loan Tú Văn.

Sau khi Loan Tú Văn đầy tháng, Mân Nương nhớ tới nội dung trong ‘Si Bà Truyền’: “Không biết là con của Doanh Lang, Đại Đồ, bá bá, thúc thúc, cha chồng, em chồng hay hòa thượng. Dung mạo con trai không giống ai, ta cũng không thể xác định. Nhưng thiết nghĩ có câu: có sinh tất có cha.” Mân Nương bèn kéo Thanh Liên tới nghiên cứu diện mạo Loan Tú Văn một phen.

Nhưng sau khi nghiên cứu hồi lâu, Mân Nương và Thanh Liên đều phải nhất trí rằng: đứa bé này của A Na quả là chẳng giống ai!

Lòng hiếu kỳ của Mân Nương nổi lên, nàng thật muốn đi hỏi A Na một chút, có phải A Na nhân lúc nàng và Thanh Liên không để ý đã quan hệ với một người khác hay không?

Nhưng đương nhiên, Mân Nương nhớ rõ mục đích của mình là tìm kiếm Hồ Lân, lý trí khiến nàng không đi hỏi A Na chuyện đó.

Mân Nương cố gắng nhớ lại nội dung của ‘Si Bà Truyền’, nàng biết nam chủ lên sân khấu kế tiếp là Phí công tử – trượng phu của em gái A Na. Nàng vốn nghĩ sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu, ai ngờ chuyện không ngờ vẫn xảy ra.

Lúc này đã là đầu mùa thu, đúng lúc Loan lão tròn sáu mươi tuổi, con trai cả Loan Khắc Xa trở về phủ, mời một gánh hát tới hát hí khúc.

Hôm đó Mân Nương bị A Na sai đi tới chỗ Cát thị lấy hoa quế, dọc đường nàng đi ngang qua hồ sen, nghe thấy hai tiểu nha hoàn tán gẫu.

Một tiểu nha hoàn có giọng bén nhọn nói: “Ta cảm thấy Hương Thiềm kia là đẹp nhất, vừa dễ thương, vừa duyên dáng, vừa thanh diễm, thật là một mỹ thiếu niên...”

Mân Nương vừa nghe thấy hai chữ ‘Hương Thiềm’ thì ngây người — không phải Hương Thiềm lên sân khấu sau Phí công tử sau? Sao lại sớm như vậy?

Nàng quyết định tới chỗ gánh hát ở viện Lê Hoa để nhìn Hương Thiềm.

Tiệc mừng thọ trong Loan phủ tổ chức vào buổi tối, gánh hát cũng sẽ diễn vào lúc đó, bây giờ vẫn là ban ngày, bởi vậy khi Mân Nương tới bên ngoài viện Lê Hoa, nàng nghe thấy tiếng nhóm hát đang luyện giọng và tiếng nhạc công đệm đàn truyền ra cách một bức tường.

Cửa chính viện Lê Hoa khép hờ, Mân Nương vừa đẩy đã mở ra.

Nhóm con hát trong viện Lê Hoa đang luyện giọng, nghe thấy tiếng cửa mở thì lập tức ngừng lại, mắt nhìn về phía nha hoàn xinh đẹp thanh lệ đang đứng ở cửa.

Mắt Mân Nương đảo qua đám người, phát hiện ở đây toàn là thiếu niên thiếu nữ thanh tú, nàng bèn dừng lại, mở miệng hỏi: “Ồ đây ai là Hương Thiềm?”

Đám con hát nhìn nhau, trong đó một thiếu nữ có vẻ rất yêu mị nhưng giọng nói thanh thúy như trẻ con nói với nàng: “Hương Thiềm đang trang điểm ở trong phòng.”

Một người khác la lớn: “Hương Thiềm, có người tìm người!”

“Ai tìm ta?” – một giọng trầm thấp khàn khàn truyền ra từ trong phòng, ngay sau đó, một thiếu niên mặc áo xanh đẩy cửa bước ra.

Mân Nương ngây người.

Q.7 - Chương 115: Đại Chiến Trên Giường(16+)

Mân Nương nhìn thiếu niên áo xanh đứng trước mắt. Giọng của thiếu niên trầm thấp khàn khàn, nhưng ai ngờ chân dung lại là một mỹ thiếu niên như hoa lê dưới trăng sáng.

Vẻ đẹp của hắn và Hồ Lâm không hề giống nhau.

Tuy Hồ Lâm tuấn mỹ nhưng là loại mỹ không lẫn lộn giới tính.

Còn thiếu niên này, trong vẻ đẹp lại có chút nữ tính hóa.

Trong lòng Mân Nương thất vọng, nhưng trên mặt cũng không tỏ vẻ gì, nàng mỉm cười thăm dò: “Ta là nha hoàn Phi Đào của nhị tiểu quân, nhị tiểu quân muốn mời Hương Thiềm ngời qua đó.”

Hương Thiềm này có vẻ rất kiêu ngạo, trong cặp mắt to mỹ lệ hiện lên chút xem thường, trên mặt lại treo ý cười, khàn khàn nói: “Vậy xin tí ti nhấn lại, hôm nay cổ họng ta sưng đau, đang phải uống thuốc, không tiện gặp nhị tiểu quân.”

Mân Nương nhìn hắn một lát, sau đó xoay người rời khỏi.

Tuy rằng khí chất của Hương Thiềm này không giống Hồ Lâm, nhưng vẫn có mấy phần khí khái. Mân Nương thích kiểu người như vậy.

Đêm thật dài, Thượng Quan A Na lại không ngủ, sau khi tắm gội, nàng ta đổi sang mặc một cái yếm thêu hoa màu đỏ, bên ngoài chỉ mặc một lớp áo trong mờ màu trắng. Nàng ta ngồi thật lâu trước bàn trang điểm, đến khi trang điểm cho bản thân xinh đẹp giống như tiên nữ hạ trần mới hài lòng đứng lại.

Mân Nương và Thanh Liên đều nhận ra nàng ta khác thường, không khỏi nhìn nhau, trong lòng cả hai đều đoán được — mỗi lần Thượng Quan A Na bỏ công trang điểm như vậy, nhất định là có ước hẹn với tình lang.

Lấy việc canh gác là hàng đầu, Mân Nương tìm cơ trở về phòng mình, nàng nhét dao nhỏ của Thanh Liên cho vào trong tay áo, sau đó mới đi tới chỗ A Na.

Vầng trăng ngoài cửa sổ treo trên cao, rắc xuống hạ giới ngàn vạn tia sáng bạc, Thượng Quan A Na ngồi thẳng người trước cửa sổ, giống như đang chờ đợi.

Lúc đó, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng đập cửa.

Thanh Liên đang muốn ra mở cửa thì Thượng Quan A Na đột nhiên nói: “Đi thôi.”

Nàng ta ngồi dậy, sửa sang váy áo đi ra ngoài.

Mân Nương vội nói: “Tiểu quân, có muốn tắt đèn lòng không?”

A Na cũng không quay đầu lại: “Không cần.”

Thanh Liên kéo áo Mân Nương, hai người cùng đi theo A Na.

Đi đến cửa viện, Thanh Liên bước lên trước, mở cửa chính.

Bên ngoài là nô tài thân tín Độ Hương của đại thiếu gia Khắc Xa, hắn thấy Thanh Liên thì trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra mấy phần mờ ám: “Nhị tiểu quân đâu?”

A Na vốn đang đứng trong bóng tối tiến lên một bước: “Ta ở đây.”

Độ Hương lùi về phía sau mấy bước, cúi đầu nói: “Nhị tiểu quân, mời!”

Độ Hương đi trước dẫn đường, Thượng Quan A Na đi giữa, Mân Nương và Thanh Liên đi sóng vai ở cuối. Một nhóm bốn người vạch hoa rêu liễu, đi trên con đường nhỏ trong vườn hoa.

Trong vườn trồng nhiều cây quế, hương hoa quế thấm vào lòng người, trong đêm yên tĩnh càng khiến tâm tình người ta cảm thấy thoải mái.

Mân Nương vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, nàng đã thấy thư phòng của Loan Khắc Xa thấp thoáng phía xa.

Thư phòng của Loan Khắc Xa nằm ở một góc hoa viên trong Loan phủ, đó là một tòa lầu nhỏ hai tầng lẩn trong đám cây nằm ven hồ, cực kỳ u tĩnh, ban ngày ít có người đến, càng không phải nói đến ban đêm.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp hoa cỏ, thư phòng của Loan Khắc Xa mờ mờ hiện ra — trên tầng hai có ánh đèn, cửa trên lầu được phủ giấy lụa mỏng, trông lơ mơ như một tòa phủ đệ của thần tiên.

Mọi người đi xuyên qua đám cây, dừng lại trước tòa lầu nhỏ, Độ Hương mỉm cười dẫn bọn A Na lên lầu.

Mân Nương theo sát phía sau A Na, men theo cầu thang gỗ để lên lầu hai.

Bốn phía của lầu hai thoáng đãng, cửa bọc giấy lụa mỏng, bên trong thấp đèn đuốc sáng trưng. Bốn góc lầu đặt bốn giá cắm nến màu vàng, chính giữa là giường gỗ tử đàn kích thước lớn, trên mặt giường trải một lớp gấm màu tím, một thiếu niên áo xanh đang bị trói vào cột giường, miệng bị nhét khăn, đang kiệt lực gầy dựa.

Mân Nương nhận ra đó chính là Hương Thiềm của gánh hát sáng nay, nhưng không biết làm thế nào lại bị Loan Khắc Xa bắt tới đây.

Nàng nhìn lướt qua, phát hiện Loan Khắc Xa đang bắt chéo chân ngồi trên ghế thái sư, còn Doanh Lang đứng phía sau, đang bóp vai cho hắn.

Nhìn thấy A Na, trong mắt Khắc Xa hiện lên mấy phần dâm tà, hắn nói: “A Na, tối nay ngủ trên giường lớn này được không?”

A Na đưa mắt nhìn Hương Thiềm, nàng ta phát hiện tuy hắn đang rất chật vật nhưng mặt mũi như vẽ, yếu điệu thanh diễm, trong lòng nàng ta hài lòng, bèn nhẹ nhàng đi bước sen tới gần, yếu điệu hỏi: “Ba nam một nữ sao?”

Mân Nương không để ý Thanh Liên kéo kéo tay áo mình, cũng đi theo A Na.

Thanh Liên đành phải đi theo nàng.

Loan Khắc Xa cười càng dâm tà hơn, trong giọng nói cũng chứa tà khí: “A Na, đêm nay tất cả chúng ta cùng hưởng thụ một phen, có được không?”

Cái lưỡi đỏ tươi của hắn liếm liếm môi, mắt đảo qua A Na, Thanh Liên và Phi Đào sau lưng A Na, Độ Hương, Hương Thiềm đang bị trói vào cột giường, cuối cùng còn vờn tay vỗ vỗ Doanh Lang đứng phía sau.

Mân Nương nhìn thấy cảnh này thì vô cùng chán ghét, nàng khẽ sát vào tai A Na, nói: “Tiểu quân, ta và Thanh Liên xuống lầu trông chừng.”

Con ngươi trong mắt A Na đảo tròn, nàng ta quay đầu liếc nhìn Mân Nương và Thanh Liên. Hai nha hoàn này của nàng chính là hai nọ hoa sắp nở, một khi nở rộ sẽ kiều diễm không gì sánh được, nếu Khắc Xa có được các nàng, chỉ sợ đối với mình sẽ... Nàng vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn!

“Ừm, các người lui xuống đi” – A Na liếc nhìn Loan Khắc Xa, nói khẽ như vậy.

Loan Khắc Xa có tham vọng với hai tiểu nữ nhân Thanh Liên và Phi Đào, hắn không cam lòng, nhưng lại sợ làm mất lòng A Na thì sau này sẽ khó chấm dứt, do vậy quyết định chuyện này tính sau, dù sao tương lai cũng không thiếu cơ hội, cần gì phải gấp gáp.

Hắn cười tít mắt, nhìn Mân Nương và Thanh Liên rời đi.

Mân Nương có ý đi đường vòng, khi đi qua Hương Thiềm bị trói vào cột giường, nàng dùng dao găm giấu trong ống tay áo, đường dao như một ngọn gió khẽ lướt qua đám dây thừng trói buộc hắn.

Vị trí của tòa lầu thật sự rất hẻo lánh, bốn phía là cây bạch dương, đầu thu chưa rụng lá, tán cây xum xuê bao bọc lấy tòa lầu, khiến người ở khoảng cách xa không thể trông thấy chuyện diễn ra trong lầu.

Thanh Liên dắt tay trái Mân Nương đi xuống lầu, sau đó ngồi xuống bộ bàn ghế đá dưới một gốc bạch dương.

Thân cây bạch dương rất to, Thanh Liên và Mân Nương có thể đồng thời dựa lưng vào thân cây mà vẫn còn thừa chỗ.

Thanh Liên nghiêng mặt nhìn Mân Nương: “Phi Đào, giờ tay phải!”

Mân Nương nhìn hắn, cười hi hi giao dao găm trong tay ra.

Thanh Liên quần vãi quanh dao găm, sau đó mới nhét lại vào tay Mân Nương: “Thích lo chuyện bao đồng!”

Mân Nương nhìn Thanh Liên, nhìn đôi mắt sáng long lanh trong ánh trăng của hắn: “Mỹ thiếu niên bị trói kia là Hương Thiềm của gánh hát mới đến. Nếu Hương Thiềm tự nguyện thì ta cũng không có ý kiến, nhưng người cũng thấy tình hình trong đó rồi đấy, Hương Thiềm căn bản là bị ép buộc.”

Thanh Liên vờn tay gỗ lên đầu nàng: “Được được, ta thừa nhận người là nữ hiệp, được chưa?”

Mân Nương thấy vẻ mặt bức bối của Thanh Liên, nàng không nhịn cười được, kéo cánh tay hắn làm nũng: “Thanh Liên tốt nhất!”

Thanh Liên bị nàng làm nũng đến chịu không nổi, đành phải nói: “Được được! Ta mặc kệ, không quản chuyện của người nữa!”

Lúc này, ‘đại hội’ trên lầu hai hình như đã bắt đầu.

Tại Thanh Liên rất thính, hắn vừa lắng nghe vừa tường thuật trực tiếp cho Mân Nương:

“Đại công tử tấn công A Na, Doanh Lang và Độ Hương giúp hắn.”

“Đại công tử chuyển qua Doanh Lang, Độ Hương chuyển qua A Na.”

“Đại công tử lại làm Doanh Lang, Doanh Lang thì muốn làm A Na, Độ Hương giúp hắn.”

“Đại công tử ngồi nhìn xuân cung đồ sống, Doanh Lang và Độ Hương một trước một sau làm A Na.”

...

Mân Nương nghe mà mặt đỏ tía tai, phía dưới đã có phản ứng. Nàng sợ bị Thanh Liên nhìn ra nên khép chặt hai đùi lại.

Thanh Liên giống như không nhận ra, vẫn nghiêng tai lắng nghe và tường thuật.

“Đại công tử nghỉ xong rồi, hắn thấy xuân cung sống của A Na, Doanh Lang và Độ Hương thì bốc lửa, muốn tới chỗ Hương Thiềm!”

“A——” — một tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trên lầu, phá vỡ màn đêm yên tĩnh, ngay sau đó là ‘Vụt’ một tiếng, một bóng người nhanh nhẹn nhảy xuống từ lầu hai.

Thanh Liên tiếp tục bình tĩnh tường thuật: “Thứ đó của đại công tử bị Hương Thiềm đá một cước, Doanh Lang, Độ Hương và A Na vẫn đang triền miên, Hương Thiềm nhảy lầu, lông tóc không hư tổn.”

Hương Thiềm nhảy mấy cái trên mặt đất, hắn liếc nhìn Thanh Liên và Mân Nương đang bình thản ngồi ở nơi đó, sau đó phi người bay lên, nháy mắt đã biến mất trong đám cây.

Mân Nương và Thanh Liên nhìn nhau, khe khẽ mỉm cười, thì thầm: “Không biết trên đó sao rồi?”

Hai người cùng chạy lên lầu hai.

Lầu hai vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước.

Loan Khắc Xa trần truồng lỏa thể, cuộn người thành con tôm hòng che khuất bộ phận nào đó dưới thân, đang thống khổ kêu rên.

Mân Nương nhìn về phía còn lại của giường gấm — Độ Hương và Doanh Lang kẹp A Na ở giữa, vẫn đang một trước một sau dùng lực. A Na vịn vịn thân thể trắng như tuyết: “...Nhanh đến! Nhanh đến.. a ..a A..a...”

Cuối cùng nàng ta cũng tới đỉnh dưới sự giúp công của Độ Hương và Doanh Lang, ba người mềm nhũn, tê liệt ngã xuống giường, chen chúc một chỗ cùng khẽ co giật.

Mân Nương nhìn Loan Khắc Xa đã đau đến ngất đi, sau đó nhìn sang ba kẻ chỉ lo khoái hoạt của bản thân mà mặc kệ sống chết của Loan Khắc Xa, trong lòng nàng thở dài, xoay người nhặt áo khoác của Khắc Xa trên mặt đất, che đậy thân thể hắn.

Nhìn tình cảnh trước mặt, nàng và Thanh Liên cũng không thể gọi người tới giúp Khắc Xa, chỉ có thể để hắn tự sinh tự diệt, ai kêu hắn tự mình gây họa!

Thanh Liên khẽ sát tai Mân Nương, thấp giọng nói: “Đại công tử xem như hỏng rồi.”

Lúc hắn nói chuyện, hơi thở ấm nóng phun bên tai Mân Nương, khiến nàng cảm thấy ngứa ngứa. Mân Nương vội đẩy hắn ra, thấp giọng nói: “Chúng ta cứ đợi như thế này sao?”

Thanh Liên khẽ gạt đầu: “Hai chúng ta chờ một chút, sau đó diu đỡ nhị tiểu quân về là được.”

Sau khi A Na phục hồi tinh thần, nhìn thấy Loan Khắc Xa đã hôn mê cũng chỉ dặn Độ Hương và Doanh Lang: “Chuyện này không cần truyền ra ngoài, hai người ở chỗ này, đợi hắn tỉnh lại rồi tỉnh tiếp.”

Hôm sau, Mân Nương cảm thấy chuyện phát sinh tối qua giống như một giấc mộng, mọi chuyện như chưa từng xảy ra, chỉ có điều từ sớm đã không còn thấy gánh hát, mà đại công tử cũng không tới tìm A Na.

Có một lần, Doanh Lang và Độ Hương tới yêu đương vùng trộm với A Na, Mân Nương đứng bên ngoài nghe thấy Doanh Lang nói với A Na: “Thứ đó của đại công tử bị một cước của Hương Thiềm khiến cho hỏng rồi, bây giờ không cứng được nữa, lạnh ngắt mềm nhũn, mềm giống như một cục thịt vậy, dù là nam nhân hay nữ nhân cũng không sinh ra phản ứng...”

Mân Nương nghĩ đời này mình sẽ không gặp lại Hương Thiềm nữa, trong lòng có chút thần thờ...

Sau khi thần thờ, nàng vẫn tiếp tục tích cực tìm kiếm Hồ Lân.

Tết trung thu ngày mười lăm tháng tám, Thượng Quan A Na mang theo Mân Nương và Thanh Liên về nhà mẹ đẻ.

Tại phủ Thượng Quan, Mân Nương nhìn thấy tình lang tiếp theo của A Na: Phí công tử ‘mũi to như củ cải’!

Nàng còn nhớ trong ‘Si Bà Truyền’, sau khi A Na vụng trộm với Phí công tử đã cảm khái rằng: “Gọi là mũi đại thì giả thô, họ lấy lời nói suông lừa tai ta.” Phiên dịch cho dễ hiểu chính là: “Người đời nói ai mũi to thì thứ kia cũng sẽ to, quả là nói dối a.”

Nghĩ vậy, Mân Nương lặng lẽ quan sát Phí công tử vài lần, nhất là cái mũi được xưng là ‘to như củ cải’ của hắn.

Phí công tử mày kiếm mắt sáng, diện mạo anh tuấn, có điều cái mũi đúng là hơi lớn...

Mân Nương đánh giá khuôn mặt Phí công tử xong thì đảo mắt nhìn phía sau, không ngờ lại thấy được một người nàng đã cho rằng đời này sẽ không gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 116: Đại Đồ Giảng Bấy(16+)

Mân Nương chớp chớp mắt, nàng có chút không dám tin vào mắt mình. Hương Thiềm mặc đồ nô tài màu đen đứng phía sau Phí Sinh, vẻ mặt hân hoan, chỉ là trên mặt có thêm một vết sẹo thật dài, có chút hốc hác.

Hắn thấy Mân Nương nhìn mình thì nghịch ngợm nháy mắt vài cái, vẫn đứng phía sau Phí Sinh như trước.

A Na dường như không hề cô phụ sự kỳ vọng của Mân Nương, nàng ta luôn luôn tiến hành các hoạt động dựa theo nội dung sắp xếp trong ‘Si Bà Truyền’.

Đêm đó, muội muội Nhân Quyên của A Na tới nội viện để nói chuyện với mẫu thân của A Na, A Na bèn để lại Thanh Liên trong phòng, còn bản thân thì mang theo Mân Nương lên tới thư phòng của Phí công tử.

Trong khi A Na và Phí công tử diên loan đào phượng trong thư phòng, Mân Nương chịu trách nhiệm canh giới ngoài phòng, vẻ mặt nàng lúng túng, bên cạnh nàng chính là Hương Thiềm cũng đang lúng túng.

Vì đề phá vỡ bầu không khí ngưng ngưng, Mân Nương khẽ nói với Hương Thiềm: “Chúng ta tới khóm hoa hồng kia ngồi nghỉ một lát đi.”

Hương Thiềm khẽ gật đầu, hai người cùng đi đến hàng ghế phía trước bụi hoa hồng. Hương Thiềm dùng ống tay áo phủ bụi trên mặt ghế rồi mới để Mân Nương ngồi xuống.

Đêm đã khuya, vầng trăng tròn treo trên bầu trời, bốn phía vô cùng yên tĩnh, tiếng A Na và Phí Sinh làm chuyện đó truyền ra rõ ràng rành mạch — ban đầu là tiếng ‘chút chút chút chút’, sau đó pha lẫn tiếng nước như chó liếm máng, cuối cùng biến thành tiếng vang ‘Ba ba ba ba’.

Mân Nương và Hương Thiềm đều rất lúng túng.

Mân Nương đảo mắt nhìn loạn bốn bề, Hương Thiềm cúi đầu không nói.

Vì đề thay đổi lực chú ý, Mân Nương mở miệng hỏi: “Hương Thiềm, sao ngươi không ở lại trong gánh hát?”

Hương Thiềm nghe vậy thì ngẩng đầu, chỉ vào vết sẹo trên mặt mình: “Ban đầu ta bị đốt đứt ở ven đường, được chủ gánh hát nhặt về; có điều giọng ta vốn khàn, không thể hát hay; bây giờ trên mặt lại có thêm vết sẹo này, chủ gánh hát bèn đuổi ta đi. Đúng lúc đó ta gặp được công tử, công tử đang thiếu một tên sai vặt nên ta tự đề cử mình, ký giấy bán thân.”

Hắn mỉm cười nhìn Mân Nương: “Lo miếng ăn trước đã, chuyện sau này dần dần tính.”

Tuy trên mặt Hương Thiềm có đường sẹo kia, nhưng hắn khẽ mỉm cười dưới ánh trăng như vậy vẫn như hoa lê dưới trăng, nét nữ tính hóa trước kia đã biến mất.

Mân Nương bị nụ cười sáng lạn của hấn hấp dẫn, nàng nhìn hấn không chớp mắt hồi lâu, đến khi nhận ra sâu trong đôi mắt to của Hương Thiềm hiện vẻ kinh ngạc, nàng mới cuống quýt dời mắt, ngượng ngùng nói: “Hương Thiềm, người thật là đẹp, ta nhìn mà không rời mắt nổi.”

Hương Thiềm nhìn nàng, hấn thấy nàng rũ mắt giống như đang thẹn thùng thì cười nói: “Nếu là trước kia, người nói vậy ta sẽ tin, nhưng giờ ta đã biến thành bộ dạng này, làm sao tin nổi?”

Mân Nương vội an ủi hấn: “Trước kia trông người giống tiểu cô nương, bây giờ nhìn rất có vẻ nam tử hán khí khái a!”

“Thật sao?” – Hương Thiềm vui mừng – “Ta ghét nhất là người khác coi ta như nữ nhân, ai dám nghĩ ta là tiểu cô nương hay đoạn tụ, ta liền đập...”

Nói tới đây, hấn hơi chột dạ nhìn sang Mân Nương. Tính cách hấn có phần táo bạo, thân thủ lại khá tốt, bởi vậy những người có gan động tới chỗ kỵ của hấn đều bị hấn đập thừa sống thiếu chết, Loan Khắc Xa chỉ là một trong số những kẻ đó.

Mân Nương nhớ tới Loan Khắc Xa bị một cước của Hương Thiềm biến thành thái giám thì nhìn hấn về sùng bái: “Người cũng thật lợi hại nha!”

Dung mạo mỹ lệ, xuất thân nghèo hèn nhưng lại có khả năng tự bảo vệ bản thân, đây là điều khó có được a!

Hương Thiềm được Mân Nương khen như vậy, trong lòng hấn ngáy ngất, mở miệng hỏi: “Phi Đào, năm nay người bao nhiêu tuổi?”

Mân Nương ngẫm nghĩ rồi nói: “Mười tám tuổi.”

Đôi mắt to của Hương Thiềm sáng long lanh: “Ta mười lăm tuổi, ta gọi người là Phi Đào tí ti được không?”

Mân Nương khẽ gật đầu: “Được a!” Nàng rất thích Hương Thiềm, nguyện ý làm tí ti của Hương Thiềm.

Lần này A Na và Phi công tử nán nã với nhau thật lâu.

Hương Thiềm và Mân Nương ngồi cạnh bên ngoài, mãi đến nửa đêm mà bên trong vẫn chưa xong. Hương Thiềm đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, đầu hấn lúc ngả về sau, lúc ngả về phía trước, Mân Nương ngồi bên cạnh thấy vậy không khỏi bật cười.

Một lát sau, đầu Hương Thiềm tựa vào vai Mân Nương, thực sự ngủ thiếp đi.

Mân Nương vốn định đẩy hấn ra, tay nàng đã vươn ra rồi nhưng lại ngửi được mùi hương thanh đậm từ người Hương Thiềm. Mùi hương này vừa giống bạc hà, vừa giống hoa lê, đôi tay đang vươn ra của nàng rút trở về, nàng nhắm mắt ngủ. Giờ phút đó, trong tâm trạng mờ mịt của nàng bỗng sinh ra một loại cảm xúc bi thương thấu xương, nước mắt không kiềm được rơi xuống...

Nàng đã tới thế giới trong sách được mấy năm rồi nhưng vẫn không biết Hồ Lân hiện đang ở nơi nào, nàng cảm thấy rất mệt, rất mệt mỏi...

Nhưng nàng sẽ tiếp tục kiên trì, vì Hồ Lân, cũng là vì chính mình!

Lần này người đánh xe đưa A Na về nhà mẹ đẻ là Đại Đồ.

Đạo này Đại Đồ càng lúc càng anh tuấn, cũng ngày càng biết ăn mặc. Hấn thường bận y phục vải trắng, trên eo chỉ có một chiếc thắt lưng gấm tối màu, mái tóc dài đen nhánh được búi lại trên đỉnh đầu, dùng một dải gấm đen để cố định, phần tóc còn lại xổ xuống vai, tóc to phát phơ trong gió tạo cảm giác phong lưu mà phóng khoáng.

Hấn vẫn có hứng thú rất lớn đối với Mân Nương, thường thể hiện bản thân trước mặt nàng, thi triển đủ loại thủ đoạn.

Đối với hấn, Mân Nương đúng là tránh không kịp.

Sau giờ Ngọ hôm ấy, Thanh Liên hầu hạ A Na đi ngủ, dặn Mân Nương tới ngoài viện cất quần áo đang phơi nắng vào nhà.

Mân Nương vừa định cởi áo chuẩn bị đi ngủ, nghe vậy thì nghe lời đi làm việc.

Nàng đang cất quần áo đã phơi khô bên ngoài viện thì thỉnh thoảng bị ôm lấy từ phía sau.

Mân Nương giật nảy mình, thân thể lập tức hơi nhũn ra.

Hai cánh tay giống như làm bằng sắt của người phía sau ôm chặt lấy eo nàng, hấn cúi đầu ngậm chặt vành tai nàng, nhẹ nhàng liếm láp.

Thân thể Mân Nương đã lâu không bị trêu chọc như vậy, nào có thể chịu nổi, cả người nàng như hóa thành một vũng nước xuân, dựa vào nam tử phía sau...

Người kia cười khẽ một tiếng: “Nàng vẫn mãi cảm như vậy...”

Mân Nương nghe thấy, nhận ra là Đại Đồ!

Nàng vừa muốn giãy dụa thì bị Đại Đồ bế lên, đi về phía lùm cây.

Mân Nương đang muốn kêu cứu, miệng lại bị miệng Đại Đồ ngăn chặn.

Hương vị trong miệng Đại Đồ ập vào nàng, đó là một loại hương thanh ngọt, là hương vị Mân Nương quen thuộc...

Cuối cùng nàng đã khẳng định được, Đại Đồ chính là Kiến Tú!

Nhưng, nàng lại sắp thất thân vào tay Đại Đồ.

Mân Nương bị Đại Đồ ấn nằm xuống bãi cỏ trong lùm cây, nước mắt không ngừng chảy ra.

Đại Đồ đè trên thân thể nàng, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập ý cười tàn khốc, hấn cỡi thất lung của mình, dùng thất lung trói hai cổ tay Mân Nương quanh thân cây. Hấn vừa xé rách váy áo Mân Nương vừa nói: “Ta đã chuẩn bị cho ngày này từ rất lâu, sẽ không có ai tới cứu nàng đâu, nàng chết lòng đi...”

Mân Nương nhắm hai mắt lại, ngậm miệng hồng kháng cự đầu lưỡi Đại Đồ muốn tiến vào.

Đại Đồ nhanh chóng cỡi bỏ quần lót của nàng, hấn tách hai chân Mân Nương, đồ vật cứng rắn nhấm chuẩn muốn đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 117: Trà Lá Liễu

Mân Nương liều mạng gãy dựa, nhưng trời sinh thể lực nam nữ có khác biệt lớn, khiến nàng không thể thoát. Mặt trời giữa trưa rất nóng, nàng nhanh chóng gãy dựa ra một đầu đầy mồ hôi.

Đồ vật kia của Đại Đồ đè ép nơi đó của nàng, từng chút tiến đến gần; mắt hấn nhìn nàng không chớp, tựa như muốn nhìn vào linh hồn sâu bên trong nàng...

Mân Nương không muốn nhìn hấn, nàng nhắm mắt lại, vô lực phản kháng.

Khung cảnh ngọt ngào ngày xưa giữa nàng và Hồ Lân giống như một bức tranh thu nhỏ hiện lên trước mắt nàng, từng việc xảy ra từ khi vào trong ‘Si Bà Truyền’ cũng thoáng hiện ra, nàng cảm thấy mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, nàng đã tới đây mấy năm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hồ Lân...

Không, còn chưa cứu được Hồ Lân, làm sao nàng có thể bỏ cuộc!

Mân Nương mở to mắt nhìn Đại Đồ, cố gắng thay đổi lực chú ý của hấn.

Trong đầu nàng nhanh chóng suy nghĩ trở lại, mở miệng nói với hấn: “Đại Đồ, người là Kiến Tú, đúng không?”

Đại Đồ nghe vậy, động tác phía dưới chậm dần, trên khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm mắt sáng hiện ra vài phần ngưng ngững, nhìn có vẻ rất quý dị.

Hấn cúi đầu nhìn Mân Nương, ánh mắt thâm tình, giọng nói dịu dàng: “Kiến Tú là cách các đệ tử của ta gọi ta, tên ta là Lý Nguyên, nàng gọi ta Lý Nguyên là được.”

Cuối cùng Mân Nương cũng xác định được ai là Kiến Tú, trong lòng nàng hơi vui mừng, lặng lẽ cử động thân dưới, ý muốn tránh nơi cứng rắn kia của hấn xa một chút, nhưng nàng bị Đại Đồ phát hiện, hấn cười dịu dàng, cầm eo Mân Nương kéo nàng trở về.

Đại Đồ dùng một loại ánh mắt ôn nhu khó có thể nói thành lời để nhìn Mân Nương: “Mân Nương, nàng đi theo ta đi, ta lập tức đưa nàng rời khỏi thế giới trong sách này. Từ nay nàng, ta và Hồng Cừ sẽ cùng một chỗ, sống một đời tiêu dao khoái hoạt, há không tốt hơn sao?”

Mân Nương cố gắng không nghĩ tới tình thế nan giải phía dưới thân, nàng cố gắng cử động cơ mật, nặn ra một nụ cười cứng nhắc: “Các người là yêu, ta là người, ta già rồi sẽ xấu, chẳng lẽ các người sẽ không ghét bỏ ta?”

Đại Đồ nheo mắt, cười vô cùng dịu dàng: “Nàng già rồi chúng ta sẽ xoi nàng a! Tuy thịt người già có chút khô dai, nhưng nấu lâu một chút cũng ăn được.”

Mân Nương: “... -_-|||”

Đại Đồ tách hai chân Mân Nương vòng ngang hông mình, hấn lầm bầm: “Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng, chúng ta vẫn nên làm trước nói sau thì hơn.”

Mân Nương cảm thấy phía dưới sắp bị hấn đột phá, nàng dùng răng cắn chặt đầu lưỡi chính mình, cả người vận sức hòng chuẩn bị hành động. Đã đến mức này rồi, cho dù nàng chết cũng không để Kiến Tú thành công!

Chính vào lúc đó, Mân Nương bỗng cảm thấy trên người nhẹ hẫng, nàng mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Hương Thiềm mảnh khảnh đang thoải mái dùng một tay xách cổ Đại Đồ cao to, sau đó ném Đại Đồ xuống đất.

Đại Đồ đang muốn đứng lên, Hương Thiềm lại nhẹ nhàng nhảy qua, đá ra một cước như tia chớp, Đại Đồ lập tức bay lên va vào tường, phát ra một tiếng ‘Ầm’ thật lớn.

Tay Mân Nương bị trời không thể cử động, nhưng mắt nàng mở lớn hết cỡ, nhìn hết một màn Hương Thiềm nhỏ nhắn đập Đại Đồ cao to một trận toi bời.

Lúc đó nàng vui mừng cực kỳ, sau khi tiến vào ‘Si Bà Truyền’, Kiến Tú và Hồ Lân đều đã mất đi pháp lực!

Nắm đấm của Hương Thiềm cũng thường thường, nhưng đôi chân lại đặc biệt lợi hại, mỗi lần đá ra đều giống như tia chớp, vừa nhanh vừa chuẩn vừa hung ác nhắm vào chỗ yếu hại của Đại Đồ. (Kui: o/ go go go!)

Mân Nương đang giận dữ, nhìn không được mở miệng mắng, nàng đến: “Một, hai, ba! Hấn là tướng thú, Hương Thiềm, đá nữa!”

Đại Đồ bị Hương Thiềm đá va vào đá lần thứ ba thì lập tức biến mất.

Hương Thiềm đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn mũi chân của chính mình, sau đó lại nhìn tảng đá lớn nơi Đại Đồ biến mất, tiếp đó nhìn sang Mân Nương đang bị trời tay quanh thân cây — mặt hấn đột nhiên đỏ lên, vết sẹo trên mặt dường như cũng hơi nổi lên.

Mân Nương lặng lẽ khép chân lại.

Váy nàng bị Đại Đồ xé rách, quần lót bị Đại Đồ kéo mở, chính nàng cũng biết dáng vẻ này của mình rất quái dị. . .

Hương Thiềm xoay khuôn mặt đỏ hồng của mình sang phía khác, hấn thoát áo ngoài của mình che trên người Mân Nương, sau đó bắt đầu tới giải dây thừng buộc cổ tay nàng.

Mân Nương thoát thân, vì tự nàng biết hình tượng bây giờ của mình rất chật vật nên nhanh chóng cảm ơn Hương Thiềm rồi lập tức muốn rời khỏi.

Hương Thiềm vẫn đỏ mặt bỗng gọi với theo nàng: “Phi Đào tí tí. . . người kia. . . người kia sao bỗng biến mất?”

Mân Nương cứng họng, nàng cũng không biết Đại Đồ làm thế nào biến mất.

Có điều cứ nghĩ đến Kiến Tú đã biến mất ở thế giới này, nàng vui muốn điên, quả là mừng muốn chết a — không biết tại sao, Mân Nương cứ có một cảm giác, so với Kiến Tú, Hồng Cừ sẽ dễ đối phó hơn, bởi vì nàng cảm thấy Hồng Cừ thật lòng thích nàng.

Thượng Quan A Na lại tới hẹn hò với Phí công tử mấy lần.

Vì dáng vẻ chật vật của mình đã bị tiểu Hương Thiềm nhìn thấy nên Mân Nương cảm thấy ngại ngùng, nàng nhất quyết trốn trong phòng, lần nào cũng đẩy Thanh Liên đi hầu hạ A Na.

Sau khi ở lại nhà mẹ đẻ sáu ngày, cuối cùng A Na cũng đồng ý trở về, nhưng lại phát hiện phu xe Đại Đồ của mình không thấy đâu!

Trải qua một hồi náo loạn, A Na đành phải chấp nhận sự thật phu xe của mình đã ra đi không lời từ biệt.

Phí công tử là em rể của nàng ta, hấn tỏ vẻ phong độ, chẳng chặc chàng hoàng đứng dậy nói với A Na: “Tí tí, để nô tài Hương Thiềm của ta đưa tí trở về.”

A Na giả bộ từ chối một chút, Phí công tử càng thêm cương quyết: “Tí tí, ta muốn để hấn làm phu xe cho tí!”

A Na đành phải đồng ý.

Mân Nương nghĩ tới dung mạo của Hương Thiềm, cuối cùng nàng kết luận: sau khi mặt hấn bị vết sẹo dài kia hủy dung lại có vẻ nam tính hơn trước, đại công tử ra ngoài làm ăn không có trong phủ, hấn là Hương Thiềm sẽ không gặp phiền toái.

Hương Thiềm lái xe ngựa đưa mấy người A Na trở về Loạn phủ xong thì được sắp xếp ở trong viện của người hầu.

Mân Nương nhìn bóng lưng Hương Thiềm đi xa, trong lòng bỗng có chút phiền muộn, nàng cũng không rõ là tại sao.

Ba chủ tớ A Na trở lại viện của mình thì phát hiện cửa viện đã mở. Các nàng vừa vào trong viện đã nghe thấy tiếng động truyền tới từ phòng phía Đông — nhị công tử Loạn Khắc Thung đã trở về.

Nhìn thấy nhị công tử Loan Khắc Thung tuần mỹ đã trở về, trong lòng Mân Nương không vui.

Nàng mơ hồ cảm thấy sự xuất hiện của Loan Khắc Thung và sự biến mất của Đại Đò dường như có chút liên quan đến nhau...

Loan Khắc Thung và A Na gặp mặt, đương nhiên lại là một trận gà bay chó sủa.

Hắn nói không lại A Na bèn lặng lẽ rút về phòng mình. Còn A Na thì đại thắng, dương dương tự đắc trở về phòng ngủ.

Thấy Loan Khắc Thung trở về phòng, Mân Nương có chút e sợ, trong lòng cầu nguyện Loan Khắc Thung không gọi nàng tới hầu hạ. Nàng luôn cảm thấy kẻ bị A Na gọi là hoạn quan này luôn bưng bưng dục vọng đối với mình.

Mân Nương đang lặng lẽ cầu nguyện trong phòng thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Loan Khắc Thung: “Phi Đào, tới đây hầu hạ ta thay quần áo!”

Mân Nương: “...Nhà người về nhà lâu như thế, chẳng lẽ vẫn chưa thay quần áo...”

Nàng không muốn lặp lại chuyện cũ, bèn đẩy Thanh Liên đi.

Nhưng không biết tại sao Thanh Liên lại nhanh chóng trở về, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Mân Nương nhìn Thanh Liên.

Thanh Liên thấy Mân Nương nhìn mình, mặt cũng trắng ra, mắt chớp a chớp, lấp ba lấp bấp nói: “Ta.. ta phải ra ngoài!”

Hắn rất không nghĩa khí bỏ lại Mân Nương, bản thân thì rời đi.

Mân Nương: “...” Nàng lập tức nghĩ đến lần trước Thanh Liên đã sợ Loan Khắc Thung như vậy, cả chuyện lần trước nàng ta cứu mình, trong lòng nàng sáng tỏ, bèn quyết định giải quyết mọi việc bằng sức mình.

Mân Nương ngồi trong phòng, âm thầm cổ vũ bản thân, sau đó nàng chạy tới phòng phía Tây, lấy ra từ đệm giường dao găm Thanh Liên cho nàng.

Ai ngờ lần này Loan Khắc Thung cũng không có hành vi xấu xa nào, đúng là hắn chỉ kêu Mân Nương tới hầu hạ hắn thay y phục, mức nước rửa mặt, sau khi ăn xong cơm chiều thì đi ngủ!

Mân Nương rời khỏi phòng Loan Khắc Thung, lặng lẽ sờ dao găm nhỏ giấu ở thắt lưng. Nàng quyết định đề cao cảnh giác, không cho quân địch một chút cơ hội nào.

Kiến Tú, hay chính là Lý Nguyên đã bị thiếu niên thần cước Hương Thiềm đá bay, trong thế giới ‘Si Bà Truyền’ này, kẻ địch của Mân Nương chỉ còn lại Hồng Cừ.

Đến lúc đi ngủ, Mân Nương vẫn luôn suy nghĩ rốt cuộc ai là Hồng Cừ.

Hiện giờ xét lại, Loan Khắc Thung là kẻ tình nghi số một!

Trước giờ Mân Nương chưa bao giờ cho rằng mình là mỹ nữ thiên tiên hạ phàm gì đó có khả năng khiến một nam nhân bất lực đột ngột khôi phục phong độ nam tính.

Nàng cho rằng mình nên cẩn thận đề phòng Loan Khắc Thung.

Tối hôm sau, Loan Khắc Thung không kêu Mân Nương qua hầu hạ mà gọi Thanh Liên tới.

Mân Nương hầu hạ A Na tháo trang sức, rửa mặt chải đầu, trong lòng lại giống như bị mèo cào, cảm giác bất an nổi lên, nàng rất sợ Khắc Thung sẽ làm gì đó với Thanh Liên.

Sau khi A Na đã ngủ, Mân Nương đáng lẽ phải ngủ trên kháng nhỏ trong phòng A Na suốt đêm lại ngồi dậy. Nàng lặng lẽ rời khỏi phòng A Na, đi tới phòng ngủ của Thanh Liên ở phía Tây.

Từ khe cửa phòng phía Tây toát ra ánh sáng, xem ra Thanh Liên đã trở về.

Mân Nương gõ gõ cửa, Thanh Liên đã thay y phục vải trắng ra mở cửa, để Mân Nương lách vào trong, thấp giọng hỏi: “Phi Đào, sao tỳ còn chưa ngủ?”

Mân Nương đi tới ngồi xuống giường, mắt nhìn Thanh Liên: “Ta lo cho người.”

Nàng hỏi tiếp: “Thanh Liên, nhị công tử không làm gì người chứ?”

Thanh Liên lắc đầu: “Ta chỉ vâng lời hần pha một ấm trà lá liễu.”

“Trà lá liễu?” – Mân Nương nghe xong thì có chút ngạc nhiên.

“Chính là loại trà pha bằng lá liễu phơi khô, nước hơi đỏ, vị chất chát, cho thêm mật ong thì rất ngọt” – Thanh Liên trả lời – “Nhị công tử chỉ uống một chén, phần còn lại thưởng cho ta, tỷ muốn uống một chén không?”

Mân Nương khẽ gật đầu.

Nàng chưa bao giờ uống qua trà lá liễu, bởi vậy rất tò mò. Nàng nghe thấy Thanh Liên nói thế thì thật muốn uống thử một lần.

Thanh Liên đi đến bên bàn vuông, xách ấm trà rót ra hai chén trà nước màu đỏ hơi đặc, một chén cho Mân Nương, một chén cho chính mình.

Mân Nương cảm thấy trà lá liễu ngoài ngọt thì không có hương vị gì khác nên uống thêm một chén.

Thanh Liên uống trà xong thì thu dọn chén trà, chuẩn bị đi ngủ.

Mân Nương bỗng cảm thấy có chút cô đơn, có chút lạnh run, thật muốn tới gần Thanh Liên để có thêm chút ấm áp. Nàng không nhịn được bèn làm nũng với Thanh Liên: “Thanh Liên, ta nghỉ ngủ cùng người...”

“Được thôi” – Thanh Liên cười nhìn nàng – “Nhị tiểu quân ngủ say rồi, vốn là không cần tỷ nữa, sáng mai hai chúng ta tới hầu hạ là được.”

“Ừ...” – Mân Nương cảm thấy thật buồn ngủ, sắp không mở được mắt ra nữa. Nàng nằm nghiêng trên giường, cảm thấy linh hồn như đang thoát ly thể xác, giọng Thanh Liên giống như vọng lại từ một nơi rất xa rất xa: “...Phi Đào, ta giúp tỷ côi y phục...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 118: Thử Xem Lớn Nhỏ

Mân Nương biết Thanh Liên đang giúp mình côi y phục, nàng muốn nói không cần, muốn nói tự nàng côi là được... nhưng đầu óc nàng mê man, cơ thể như đang chìm trong một cơn lốc xoáy không đáy, linh hồn xoay tròn, nhanh chóng bị hút ra.

Nàng nhanh chóng mất đi ý thức.

Trước khi mất ý thức, Mân Nương mơ hồ cảm thấy, hẳn là trà lá liễu có vấn đề...

Sáng hôm sau tỉnh lại, Mân Nương phát hiện trên giường chỉ có mình nàng.

Nàng vô thức sờ soạng trên người, phát hiện áo váy lót vẫn hoàn chỉnh, ngay cả thắt lưng vẫn ngay ngắn, nút thắt còn nguyên — đêm qua chỉ là một giấc mộng sao?

Mân Nương nhắm mắt, cố gắng hồi tưởng lại chuyện phát sinh trước khi ngủ thiếp đi đêm qua, nhưng nàng nghĩ mãi mà trong đầu vẫn chỉ là một mớ hỗn loạn, không nhớ ra cái gì.

Tay nàng lặng lẽ vói vào bên trong quần lót, nàng sờ sờ, phát hiện quả thực có chút ẩm ướt.

Thân thể Mân Nương nháy mắt cứng ngắc.

Nàng cảm nhận hồi lâu, cảm thấy phía dưới không đau nhức, cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chắc là không phát sinh chuyện gì, đúng không?

Mân Nương đang chuyên chú cảm nhận thân thể chính mình thì ‘Cạch’ một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Nàng lập tức ngừng mọi động tác, mở to mắt quan sát.

Thanh Liên mặc váy áo sắc xanh, dung nhan thanh thoát dễ chịu đang xách một bình nước, đẩy cửa bước vào. Hắn thấy đôi mắt to đen lay láy của Mân Nương đang nhìn mình không chớp, cặp mắt hẹp dài liền híp lại thành đường chỉ, khóe môi có chút nhợt nhạt khẽ cong lên: “Phi Đào, ta đưa nước và muối sạch tới, tỷ mau dậy rửa mặt súc miệng, e là nhị tiểu quân sắp tỉnh dậy.”

Dưới sự trợ giúp của Thanh Liên, Mân Nương nhanh chóng hoàn tất việc rửa mặt chải đầu.

Nàng muốn hỏi Thanh Liên hiện tại là giờ nào, Thanh Liên đang đưa lưng về phía nàng gấp quần áo, nàng thấy vậy bèn vỗ nhẹ lên vai Thanh Liên một cái: “Thanh Liên, bây giờ là giờ gì—.”

Thanh Liên bị nàng vỗ vai, cả người bỗng hơi run rẩy.

Mân Nương thấy sắc mặt nàng ta lập tức trở nên yếu ớt, môi cũng trắng ra thì vội tới gần, nhìn Thanh Liên không chớp: “Thanh Liên, ngươi sao vậy?”

Thanh Liên gượng cười: “Ta không sao.”

Hắn xoay người, đang muốn rời khỏi phòng thì bị Mân Nương túm lấy cổ tay.

Mân Nương hít sâu một hơi, nàng vươn tay kéo mở vạt áo Thanh Liên, để lộ áo lót màu trắng bên trong.

Thanh Liên kinh hãi, vừa đẩy nàng vừa lui về phía sau: “Phi Đào, ngươi muốn làm cái gì?!”

Mân Nương cũng không biết mình lấy khí lực từ đâu ra, một tay nàng túm cổ tay Thanh Liên, một tay cời thắt lưng Thanh Liên, kéo mở áo trong của nàng ta.

Trên người Thanh Liên toàn là vết roi sưng đỏ!

Nhìn thấy những vết roi ngằn ngang lộn xộn đó, mắt Mân Nương lập tức ngập đầy nước mắt.

Nàng nhẹ nhàng cởi bỏ lớp áo trong của Thanh Liên.

Động tác của Mân Nương rất nhẹ, nhưng cho dù như vậy, Thanh Liên vẫn đau đến mức không ngừng cắn môi.

Trên lưng Thanh Liên phủ kín vết roi sưng đỏ, có chỗ thậm chí đã da tróc thịt bong, lộ ra huyết nhục đỏ tươi!

“Là hấn làm, đúng không? Là nhị công tử?” – Mân Nương rung rung nhìn Thanh Liên – “Vì sao hấn đánh người? Hấn dựa vào cái gì mà đánh người?”

Thanh Liên dời tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên người hấn không còn áo, thân thể trần trụi trong khí lạnh buổi sớm nhưng dường như hấn không để ý, trong đôi mắt hẹp dài tú lệ tràn ngập hàn ý, khóe môi thoáng cong lên thành một nụ cười khổ như có như không, nhưng hấn không nói gì.

Mân Nương không chờ nàng ta trả lời, nàng thật muốn xông lên mà lay Thanh Liên, lay cho đáp án rơi ra từ Thanh Liên, nhưng nhìn thấy người Thanh Liên đầy vết thương, nàng lại không nỡ khiến Thanh Liên bị đau.

“Nhị công tử chính là Hồng Cừ, đúng không?” – Mân Nương nhìn Thanh Liên không chớp, chậm rãi hỏi.

“Nhị công tử?” – Thanh Liên dường như bị làm cho sợ hãi, lắp bắp trả lời không rõ – “Không... Hồng Cừ? Hồng Cừ là cái gì?”

Mân Nương cảm thấy mình đã đoán đúng.

Nàng cúi đầu, yên lặng suy nghĩ cách đối phó với nhị công tử Loan Khắc Thung.

Sau khi hầu hạ A Na rời giường, Mân Nương tranh thủ lúc rảnh rỗi đi tới phòng phía Đông để tìm Loan Khắc Thung.

Nhưng trên cửa phòng phía Đông lại treo khóa đồng đỏ.

Thanh Liên đi tới đối diện, thấp giọng nói sau lưng nàng: “Sớm hôm nay lão thái gia đã phái người gọi nhị công tử qua, muốn hấn tới Trường An dự đám tang người bạn cũ thay mình. Nhị công tử chưa ăn bữa sáng đã đi rồi.”

Mân Nương: “...” Thực ra nàng cảm thấy rất vui mừng, bởi nàng còn chưa nghĩ ra cách đối phó với nhị công tử.

Đường tới Trường An xa xôi, Loan Khắc Thung đi lần này đã mất hơn hai tháng.

Tới khi tam công tử Loan Khắc Tham thành thân, hấn vẫn chưa trở về.

A Na tặng viện của mình cho đôi phu thê mới, còn mình thì mang theo Phi Đào và Thanh Liên tới tòa lầu phía Tây hoa viên.

Lúc này con trai Loan Tú Văn của A Na đã hai tuổi, đặt tên là Loan Thăng Vũ.

Phụ họ Loan giáo dục con cháu từ rất sớm nên đã mời cho hấn một vị sư gia họ Cốc.

Loan phủ để Cốc tiên sinh cư ngụ tại tòa lầu gỗ hai tầng phía Đông hoa viên, lầu một dùng làm phòng học, lầu hai để Cốc tiên sinh ở.

A Na rất yêu con trai Thăng Vũ, cũng rất quan tâm thầy của Thăng Vũ là Cốc tiên sinh. Ngày nào nàng ta cũng phái Thanh liên đi đưa rượu và thức ăn, trái cây đã được chuẩn bị cẩn thận cho Cốc tiên sinh.

Mân Nương vẫn luôn bận tâm chuyện ai là Hồng Cừ, bởi vậy mãi về sau mới phát hiện thay đổi của A Na.

Thời tiết đã là cuối thu, khí lạnh bức người, nhưng A Na vẫn mặc áo váy hồ hang lên lầu hai, nàng ta đứng trước cửa sổ phía Đông, dáng người đưa đẩy, nị nhàn tung bay.

A Na cũng không lui tới với Loan lão, Doanh Lang, em rể Phí công tử hay em chồng Loan Khắc Tham nữa. Có một lần, Mân Nương ngẫu nhiên hỏi một câu: “Nhị tiểu quân không thích bọn Doanh Lang nữa sao?”

A Na coi nàng là tâm phúc, lại biết nàng kín miệng nên lập tức căm giận nói: “Tuổi cha chồng ta càng lúc càng lớn, ngày càng không còn hứng thú với chuyện đó, Doanh Lang thật không được, mỗi lần vừa vào trong đã bắn; em rể mỗi lần làm đều không kéo dài, cũng rất nhanh đã bắn; còn về phần tiểu thúc (em chồng), gà nhỏ của hắn thực sự là quá nhỏ!”

Mân Nương: “...”, đỏ mặt hỏi.

Một chiều nọ, gió thu khiến lá khô run rẩy phiêu bay, Mân Nương mặc áo kép vẫn cảm thấy lạnh. Nàng lấy ra áo choàng để cho A Na mặc thì lại bị A Na ném ở trên giường.

A Na tự lực lợi, sau hồi lâu thì quyết định mặc một bộ y phục mùa hè lộ ngực thêu uyên ương nghịch nước, cũng không mặc đồ lót, chỉ phủ một tầng áo lông bên ngoài.

A Na không nói một lời đã lên lầu, Mân Nương thấy Thanh Liên đang phải chuẩn bị đồ ăn cho tiểu công tử và Cốc tiên sinh dưới lầu nên đành đi theo A Na.

Sau khi A Na lên lầu thì trực tiếp đi tới cửa sổ phía Đông, nàng ta mở cửa sổ, trông về phía xa.

Mân Nương đứng bên cạnh, trong lòng nghi ngờ: Thế quái nào A Na lại đột nhiên tràn ngập ý thơ như thế? Lại còn biết thưởng thức cảnh thu đầu hiu?

A Na nhìn một hồi, sau đó đột nhiên cởi bỏ áo lông khoác ngoài, để lộ váy áo mùa hè bên trong, sau đó nàng ta lại vươn tay, cởi bỏ áo phía trên.

Mân Nương đứng cạnh, tròn mắt nhìn áo trên của A Na rơi xuống đất, để lộ cặp meo meo lớn, đầy đặn trắng nõn.

A Na cũng không sợ lạnh, áo rớt cũng không vội dùng áo lông che đậy mà thậm chí còn nghiêng người, cánh tay chặn ngang trước ngực khiến hai khỏa trắng nõn tròn trịa chen chúc một chỗ, nhẹ nhàng lay động thân thể...

Mân Nương thấy mà tròn mắt há mồm, nàng vội thò người về phía trước để nhìn, vừa lúc nhìn thấy Hương Thiềm.

Hai tháng không gặp, dường như Hương Thiềm lại lớn thêm một ít. Hắn đứng ở cửa sổ phía Tây, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, đôi mắt to nhìn về phía Mân Nương, hắn dùng tay ra hiệu ‘Mời’, sau đó nhanh chóng biến mất.

Lúc này Mân Nương mới nhìn thấy bên cạnh Hương Thiềm là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, anh tuấn cao trắng.

Nàng lắc người, trốn vào bên cạnh để nhớ lại nội dung ‘Si Bà Truyền’, sau đó lập tức rõ ràng, đây chính là tình nhân mà đời này A Na yêu nhất — Cốc Sinh!

Nàng liếc sang A Na, phát hiện A Na đang si ngốc nhìn về phía cửa sổ có Cốc Sinh, còn Cốc Sinh cũng đang nhìn không chớp mắt về phía... bộ ngực mềm của A Na.

Mân Nương cảm thấy A Na và Cốc Sinh liếc mắt đưa tình rất buồn nôn nên quyết định noi theo Hương Thiềm, lặng lẽ xuống lầu.

Đến dưới lầu, Thanh Liên vẫn đang bận chuẩn bị đồ ăn cho tiểu công tử.

Mân Nương thuận miệng hỏi: “Không phải Hương Thiềm là phu xe do Phí công tử giao cho nhị tiểu quân sao? Sao giờ lại thành nô tài của Cốc tiên sinh rồi?”

Thanh Liên là người chịu trách nhiệm đưa cơm cho tiểu công tử và Cốc tiên sinh nên biết rõ chuyện này, hắn cúi đầu nói: “Nhị tiểu quân đã tặng Hương Thiềm cho Cốc tiên sinh.”

Mân Nương “À” một tiếng.

Thanh Liên đã sắp xếp xong hộp đựng thức ăn, đang muốn đi đưa cho Cốc tiên sinh thì nghe thấy giọng A Na truyền tới từ trên lầu: “Thanh Liên, đợi một chút!”

A Na quần chặt áo lông quanh người, chậm rãi đi xuống lầu.

Nàng ta liếc nhìn Thanh Liên, liếc nhìn Phi Đào, sau đó lại nhìn Thanh Liên, cuối cùng vẫn cảm thấy trong hai người thị nữ của mình, Phi Đào vẫn có vẻ hấp dẫn nam nhân hơn. Nàng ta mở miệng nói: “Hôm nay Phi Đào cũng đi đưa cơm với Thanh Liên đi.”

Mân Nương và Thanh Liên cùng nhìn A Na: “...” Chỉ là một hộp đựng thức ăn mà thôi, còn cần hai người đi đưa sao?

A Na nở nụ cười đáng yêu, chậm rãi nói: “Thanh Liên tới đón con trai Thăng Vũ của ta về, Phi Đào không cản trở về vội, trời gần tối rồi, Phi Đào ở lại hầu hạ Cốc tiên sinh dùng cơm rượu, sau đó thay ta thử một lần...”

Nàng ta nói chưa hết lời đã cúi đầu, cười lên khanh khách.

Thanh Liên nghe thấy rõ ràng thì không khỏi nhủ mảy, hấn chán ghét nhìn A Na, tay đã tạo thành quả đấm trong tay áo.

Mân Nương nghe mà không hiểu lắm, nàng nhìn A Na đang cười một cách kỳ quái, ngây ngốc hỏi lại: “Tiểu quân, thử một lần cái gì?”

A Na ngẩng đầu cười: “Nha đầu ngốc, thay ta thử xem gà nhỏ của Cốc tiên sinh có lớn không, có dài không, thử xem kỹ thuật của hấn ra sao.”

Mân Nương: “...” A Na, ngươi, ngươi, ngươi nói, nói rõ hơn chút có được không...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 119: Sóng Nữ Đãng Nam(18+)

Thanh Liên đang muốn nói, Mân Nương lại liếc mắt ra hiệu cho hấn, Thanh Liên bèn không mở miệng nữa. Thanh Liên xách hộp đựng thức ăn, Mân Nương đi theo hấn, hai người cùng đi về phía tòa lầu phía Đông.

Từ Đông lâu của A Na đến Tây lâu nơi Cốc tiên sinh giảng bài cho Loan Thắng Vũ cần đi qua vườn hoa, lúc này là cuối thu, lá hoa hồng đã tàn tạ, cảnh tượng khô xác tiêu điều.

Mân Nương trầm nghĩ tâm sự.

Nàng còn chưa tìm được Hồ Lân, tuy đã tìm được Kiến Tú nhưng vẫn chưa thấy Hồ Lân đâu. Cứ nghĩ đến Hồ Lân đã mất pháp lực và ký ức, có khả năng đang phải chịu khổ ở chỗ nào đó, lòng nàng liền đau như cắt.

Dựa theo ước định lúc trước với Kiến Tú, Hồ Lân nhất định là nhân vật đã từng xuất hiện trong ‘Si Bà Truyền’, vì vậy cho dù A Na không bảo nàng đi nhìn, nàng cũng muốn đi xem thử Cốc Sinh này có phải Hồ Lân hay không.

Đương nhiên, nếu dựa theo ngoại hình, Cốc tiên sinh và Hồ Lân không giống nhau chút nào.

Vừa rời ở cửa sổ lầu hai, nàng đã nhìn thấy dung mạo Cốc tiên sinh. Cốc Sinh năm nay trên dưới ba mươi tuổi, cao lớn trắng kiện, tướng mạo anh tuấn.

Còn hình người của Hồ Lân lại thuộc kiểu thiếu niên thanh thoát tu mỹ...

Mân Nương ngẩng đầu nhìn một đóa hoa phấn hồng đang co rúm trong gió rét, đáng về Hồ Lân lập tức hiện lên trong đầu nàng — thân hình hấn cao cao, thích mặc áo tơ trắng rộng thùng thình, mái tóc đen dài buông xõa trên áo trắng, màu da trắng nõn, khuôn mặt thon thả, tuấn mỹ dị thường, đôi mắt xanh ngọc, khóe mắt hẹp dài nhếch lên...

Mũi nàng cay cay, nước mắt gần như tràn mi.

Thanh Liên đi trước, hồi lâu không nghe thấy tiếng Mân Nương, quay đầu nhìn thì phát hiện không biết Mân Nương đang nhìn cái gì mà trong mắt nổi sương mù, đáng về khiến người ta thương tiếc.

Hấn quay lại, dặt tay Mân Nương cùng bước về phía trước: “Phi Đào, có ta ở đây.”

Mân Nương xoa mắt, không lên tiếng trả lời.

Thực ra nàng không sợ Cốc tiên sinh kia giờ trở lưu manh, bởi vì còn có Hương Thiềm ở đó.

Cứ nghĩ đến cặp chân dài nhanh như chớp của thiếu niên Hương Thiềm, Mân Nương không tự chủ được nhếch miệng cười — nàng và Hương Thiềm dường như rất có thiên duyên, nàng cứ nghĩ đến Hương Thiềm lại cảm thấy Hương Thiềm thật dễ thương và đáng yêu...

Nàng bỗng nhớ đến miêu tả về Hương Thiềm trong ‘Si Bà Truyền’: A Na rất cuộc cũng câu dẫn được thiếu niên Hương Thiềm đẹp không kém gì mình, sau khi vui vẻ nhiều lần trên giường có nói “Người đẹp như vậy, hoàng tử Tần lại là ai, Phan An cũng đáng là gì?”, quả là nàng ta cực thích sắc đẹp của Hương Thiềm.

Lúc đó Mân Nương mới nhận ra, dựa theo nội dung truyện, A Na muốn nhúng chàm Hương Thiềm. Nàng nhắm tính tuổi chênh lệch giữa A Na và Hương Thiềm, cuối cùng phải thăm ỏi mửa vì khẩu vị nặng của A Na, đến tiêu chính thái kém mình gần mười tuổi cũng muốn vờ ma trao...

Thanh Liên và Mân Nương đến lầu Tây, Hương Thiềm ra đón.

Hắn vừa trải qua thời kỳ vỡ giọng, thân hình cũng cao lên không ít. Mân Nương quan sát, cảm thấy hắn đã cao hơn mình.

Khuôn mặt Hương Thiềm vốn khốc lạnh, trong mắt cũng để lộ hàn ý, nhưng vừa thấy Mân Nương, tuy trên mặt hắn không để lộ cảm xúc nhưng đôi mắt trong suốt đã lập tức trở nên mềm mại, hắn nhìn Mân Nương: “Tiểu công tử mang theo nô tài đi thỉnh an lão thái gia rồi, các người vào đi.”

Cốc tiên sinh quả nhiên là loại người có vẻ ngoài đường hoàng, cử chỉ cũng rất bình thường. Nhưng sau khi hắn nhìn thấy Mân Nương, đôi mắt liền sáng lên, trong mắt giống như mang mầm cây, đã khoét đục Mân Nương đến vài lần.

Mân Nương cũng đã chú ý đến ánh mắt của hắn, trong lòng nàng nghĩ: đó là người còn chưa nhìn thấy A Na, nếu đã thấy A Na rồi mà người còn chú ý ta như vậy, như vậy người có khả năng là Hồ Lân.

Thanh Liên dọn xong cơm canh, liếc mắt ra hiệu với Mân Nương.

Mân Nương biết nàng ta muốn mở miệng dẫn mối cho A Na, bèn nói với Hương Thiềm: “Hương Thiềm, không phải người nói muốn ta giúp người giặt quần áo sao, ta và người cùng nhau đi thôi.”

Hương Thiềm nghe vậy, đôi mi thanh tú như vẽ khẽ nhú lại, cùng ra ngoài với Mân Nương.

Hai người đi tới rừng cây tùng trước lầu, sóng vai ngồi xuống một tảng đá lớn.

Lúc này sắc trời đã tối, cành cây khẽ lay động trong gió thu, trông có chút rợn người.

Mân Nương cảm thấy hơi lạnh, nàng cảm nhận được hơi ấm phát ra từ người Hương Thiềm, nàng rất muốn tới gần, nhưng cứ nghĩ đến Hồ Lân chưa rõ tung tích, nàng bèn nhìn xuống.

Khoảng cách giữa Hương Thiềm và Mân Nương rất gần.

Hắn lén liếc nhìn Mân Nương.

Đôi mắt Mân Nương rất đẹp, ngũ quan không tính là hoàn hảo, nhưng hắn lại luôn muốn nhìn thấy nàng, nghĩ muốn tiếp cận nàng, thật không biết vì sao.

Hương Thiềm vốn có dung mạo xinh đẹp, khi hắn còn ở trong gánh hát, lúc đến nhà khách nhân để hát kịch thường bị đám nam nữ đó trêu ghẹo, bởi vậy tính khí hắn trở nên táo bạo, tính cách cũng dần trở nên quái dị, chẳng những ghét nam nhân, còn ghét cả nữ nhân... Cho đến khi gặp Mân Nương.

Hắn tiếp tục ngẩng đầu nhìn Mân Nương, trong lòng nghĩ: chẳng lẽ nộ tính của ta đã sớm nở, đã thích Mân Nương? Nhưng Mân Nương đã hai mươi, còn ta mới mười lăm a...

Không lâu sau, Thanh Liên xách hộp đựng thức ăn rỗng ra ngoài.

Mân Nương và Hương Thiềm nói lời tạm biệt, nàng đi tới nghênh đón.

“Đã làm xong chưa?” – Mân Nương thấp giọng hỏi Thanh Liên.

“Xong rồi” – Thanh Liên liếc nàng, nói: “Sau khi người trở về thì nói với nhị tiểu quân, nói rằng Cốc tiên sinh rất thích nàng.”

Mân Nương: “...”

Nàng kết luận Cốc tiên sinh không đạo đức như thế nhất định không thể là Hồ Lân. Đã không phải là Hồ Lân, vậy đối với hắn nàng không có hứng thú.

Đến lúc đi ngủ, Mân Nương đang muốn trở về phòng mình thì bị Thanh Liên giữ lại: “Đêm nay người ngủ cùng ta!”

Mân Nương: “...Để làm chi?”

Về mặt Thanh Liên nghiêm túc: “Giờ Tý đêm nay Cốc tiên sinh sẽ tới, ta sợ hắn và tiểu quân...”

Mân Nương nghĩ đến sở thích ngủ cùng nhiều người của A Na, vội nói: “Được a!”

Thanh Liên và Mân Nương nằm ngủ cạnh nhau.

Ngủ đến nửa đêm, Mân Nương tỉnh vì nóng, nàng phát hiện mình bị Thanh Liên ôm vào ngực, trên người Thanh Liên thật nóng, khiến nàng ra một thân mồ hôi.

Mân Nương vừa đẩy tay Thanh Liên ra thì nghe thấy tiếng đập cửa ‘Thùng thùng thùng’ truyền tới từ bên ngoài.

Nàng đang muốn ngồi dậy thì Thanh Liên đang ngủ bên ngoài giường mở to mắt: “Ta đi!”

Thanh Liên khoác thêm áo rồi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Thanh Liên trở về.

Hắn cẩn thận cài then cửa, nằm xuống bên cạnh Mân Nương.

Mân Nương nghiêng người nhìn Thanh Liên: “Thanh Liên, vừa nãy không có chuyện gì chứ?”

Thanh Liên nằm xuống, kéo chăn che trên người: “Có chuyện.”

Mân Nương cả kinh: “Sao vậy?”

Thanh Liên ngẫm nghĩ, tìm từ thích hợp: “Họ Cốc sờ... meo meo của ta và... mông...”

Mân Nương: “Á...” Họ Cốc kia thật đáng ghét!

Thanh Liên rất bình tĩnh: “Ta thui một quyền vào bụng hắn.”

Mân Nương: “Cái này không tệ!”

Đêm nay Mân Nương và Thanh Liên đã định trước sẽ không ngủ được.

Sát với phòng Thanh Liên, chỉ cách nhau một bức tường gỗ ván mỏng chính là phòng A Na. Không bao lâu sau, tiếng náo nhiệt bắt đầu.

Khi bắt đầu, A Na và Cốc Sinh hình như là làm việc trên bộ sàng trúc, bởi vì có tiếng sàng trúc ‘kêu kẹt’ phát ra, pha lẫn với tiếng nước bị bơm, giống như tiếng lợn ăn máng.

Đêm quá yên tĩnh, Mân Nương thậm chí có thể căn cứ độ nặng nhẹ của tiếng động để phán đoán động tác nhanh chậm của A Na và Cốc Sinh.

Tiếng khúc kha khúc khích chậm dần, sau đó nhanh chóng lại vang lên, giọng nói mềm mại của A Na cũng truyền đến: “Một, hai, ba, bốn, năm... năm mươi...”

Bỗng một tiếng ‘Ka ta’, A Na khúc khích cười, tiếng đếm ngừng lại.

Ngay sau đó là một trận tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng ‘chi nha’ như khi phẩy quạt không ngừng, bên trong pha lẫn tiếng A Na cao giọng rên rỉ.

Hơi thở của Cốc tiên sinh càng lúc càng vang, sau một trận tiếng cười lại bắt đầu tiếng ‘Ba ba ba ba’ giống như đánh đòn...

Mân Nương thật sự vô cùng buồn bực, nàng ngồi dậy nhìn Thanh Liên, phát hiện Thanh Liên đang cuộn tròn người, tựa như đang ngủ mê mẫn, nàng đành phải nằm xuống lần nữa.

Sau khi nàng nằm xuống, Thanh Liên vốn vẫn đưa lưng về phía nàng bỗng mở to mắt.

A Na và Cốc tiên sinh quả là cao thủ giường chiếu hội ngộ, nhanh chóng trải qua một phen suôn sẻ cao hứng.

Còn đối với Mân Nương, phiền não duy nhất chính là dù Cốc Sinh đã có được A Na, nhưng cặp mắt gian tà kia vẫn cứ nhìn nàng liên tục, khiến nàng chỉ hận không thể bảo Hương Thiềm dùng một cước biến họ Cốc kia thành thái giám.

Đến một ngày, A Na đang uống canh gà thì kêu Mân Nương tới, nàng ta chỉ vào chén canh gà, nói: “Mân Nương, trời lạnh, uống một chén canh phòng cảm đi.”

Canh gà là do Thanh Liên nấu, Mân Nương không hề nghi ngờ, bưng lên uống.

Canh gà rất thơm, có lẽ vì cho thêm vài vị thuốc nên mùi vị có chút khác lạ.

Sau khi nàng đặt bát xuống, A Na cười nói: “Thanh Liên đưa Thăng Vũ tới thỉnh an lão gia rồi, ngươi cùng ta đi thăm Cốc tiên sinh.”

Hai chủ tớ một trước một sau đi tới lầu Tây.

Hương Thiềm không có mặt, hình như đã ra ngoài mua sách cho Cốc tiên sinh.

A Na vào trong phòng ngủ Cốc Sinh, lúc gần bước vào có dặn Mân Nương: “Ngươi đứng canh ngoài cửa, khi ta gọi thì ngươi vào đưa nước cho ta.”

Tuy Mân Nương hơi lúng túng nhưng vẫn vâng dạ.

Thân hình Cốc tiên sinh cao tráng, khí lực cũng rất lớn, hắn ôm bông A Na tiến vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ truyền ra tiếng trêu đùa như trước, sau đó nhanh chóng biến thành tiếng giường kêu kẹt.

Mân Nương cảm thấy hai người này thật là lớn gan, cửa phòng ngủ chưa đóng đã bắt đầu làm.

Nàng cúi đầu không nhìn bọn hắn, đứng dậy tới đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa, Mân Nương biết Cốc tiên sinh có thiên phú dị bẩm, thời gian làm rất dài nên không ở lại canh cửa mà đi chuẩn bị nước cho bọn họ.

Lấy nước xong, nàng ngồi xuống ghế, canh chừng bên ngoài phòng ngủ.

Lúc này, tiếng động trong phòng ngủ ngày càng lớn hơn.

Mân Nương nghe một hồi, bỗng cảm thấy thân thể có chút khác thường, thân thể nàng nóng nóng, phía dưới trào ra từng đợt sóng nhiệt, hơn nữa trong người trống không khó nhin. . .

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 120: Hòa Hợp(18+)

Nàng nhận ra chuyện này khác thường, cố gắng muốn rời khỏi nhưng thân thể lại mềm như uế oải, căn bản không có cách nào cử động. Cốc tiên sinh tràn trề đi ra mở cửa, trên mặt mang ý cười đậm, nhìn Mân Nương giãy dụa trên mặt đất.

Cửa phòng ngủ mở ra, giọng A Na truyền tới từ bên trong: “Ta cũng đồng ý đưa Phi Đào cho ngươi chơi rồi, sao còn do dự như vậy?”

Cốc Sinh cúi người, quyết định ôm Mân Nương dậy.

Mân Nương cực lực giãy dụa.

Cốc Sinh cười lớn: “Ngươi đã uống xuân dược có dược tính rất mạnh, không có nam nhân giao hợp cùng ngươi, sợ là sẽ...”

Hắn ‘ha ha’ cười vang.

*****

Thanh Liên vâng theo lệnh của A Na, đưa tiểu công tử Thăng Vũ tới thỉnh an lão gia.

Sau khi đưa Thăng Vũ tới chính viện, Thanh Liên bỗng cảm thấy trái tim nhảy lên càng lúc càng nhanh, trong lòng hoang mang, giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

Nàng nghĩ đến A Na bảo mình hãm canh gà, nghĩ đến ánh mắt đói khát của Cốc Sinh đối với Phi Đào, nghĩ đến nụ cười thần bí của A Na... Thanh Liên bỗng nhiên hiểu ra — Phi Đào ! Phi Đào sắp có chuyện !

Thanh Liên mặt kệ hết thấy, nàng gấp gấp chạy về hướng hoa viên.

Nàng cũng không nhớ xuất thân của mình trước khi đến phủ họ Loan, chỉ có nhị công tử Loan Khắc Thung biết, hắn luôn lấy người nhà ra uy hiếp, muốn nàng trợ giúp hắn chiếm hữu Phi Đào, nhưng cho dù trong tình huống bản thân là nữ nhân, Thanh Liên cũng đã bất tri bất giác thích Phi Đào.

Nàng tình nguyện bản thân bị Loan Khắc Thung đánh cũng nhất định bảo vệ Phi Đào không bị hắn nhúng chàm!

Thanh Liên chạy rất nhanh, Đồng lâu của A Na không có người, nàng lại chạy về phía Tây lâu.

Sau một tiếng ‘Cạch rầm’, Thanh Liên phá mở cửa lâu.

Y phục trên người Mân Nương đã bị Cốc tiên sinh xé rách mỗi nơi một mảnh, trên người nàng chỉ còn lại cái yếm, váy vẫn còn, nhưng quần lót đã bị xé rách hết.

Nàng nhắm mắt, khuôn mặt đỏ bừng, liên tục giãy dụa.

Cốc Sinh đang cưỡng ép Mân Nương ngẩng đầu lên nhìn Thanh Liên, trên mặt treo vẻ khinh thường: “Thanh Liên? Ngươi tới đây làm gì? Gia chương mắt ngươi, cắt ra ngoài cho ta!”

Thanh Liên đứng tại chỗ, đôi mắt hẹp dài nheo lại, vẫn không nhúc nhích.

Cốc Sinh đang muốn mở miệng đuổi nàng, A Na đợi trong phòng ngủ sốt ruột bèn tiện tay quần chắn mỏng quanh người, đóng cửa đi ra ngoài.

Nàng ta thấy Thanh Liên đứng ở cửa lâu thì cũng chỉ cười duyên: “Không bằng, để Thanh Liên cũng gia nhập đi.”

A Na bước tới gần hơn, ngó Cốc Sinh: “Ba nữ chúng ta chiến một nam, thật là quá tiện nghi cho người.”

Cốc Sinh vươn tay sờ ngực nàng ta một chút, sau đó cũng mặc kệ Thanh Liên, cúi người muốn ôm lấy Phi Đào đã nửa hôn mê.

Thanh Liên mở to mắt, thấy hắn muốn ôm lấy Phi Đào, trong lòng bỗng dấy lên lửa giận ngập trời, thiếu chút lực phủ ngũ tạng.

Hắn cảm thấy thân thể mình tựa hồ xảy ra biến hóa cực lớn, sức mạnh bỗng tràn đầy tứ chi bách huyết.

Ở tích tắc khi tay Cốc Sinh gần chạm vào Phi Đào, Thanh Liên rút cuộc cũng ra tay.

Hắn vọt tới như tia chớp, hai tay bóp chặt cổ họng Cốc Sinh. “Rắc” một tiếng, đầu Cốc Sinh mềm oặt, nghẹo sang một bên.

Thi thể hắn ‘Uỳnh’ một tiếng, ngã xuống trước mặt A Na.

A Na không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nàng ta nhìn Cốc Sinh bị vạ lây cổ, tiếp đó nhìn Thanh Liên bỗng biến thân thành mỹ nam tử sắc mặt dữ tợn, nàng ta muốn chạy trốn, nhưng chân đã mềm nhũn.

Thanh Liên đứng tại chỗ, không biết tại sao mình lại biến thành nam tử, đầu óc hắn hỗn loạn, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm — giết chết A Na! Giết chết người làm hại Phi Đào!

Hắn tuân theo ý niệm của mình, xoay người lôi A Na lên, tay phải chuyển động, vạ lây cổ của A Na.

Thanh Liên bế Phi Đào lên, chạy khỏi nơi dâm loạn vãn đục này.

Mưa to xối xả, tưới ướt trên thân hắn.

Hắn không biết phải đi đâu.

Đối với biến hóa bất ngờ của cơ thể và năng lực đột ngột thức tỉnh, hắn không biết làm sao để không chế, chỉ biết bản thân muốn bảo hộ nữ nhân trong lòng này — người con gái luôn ở bên hắn.

Mân Nương nằm trong ngực Thanh Liên, nàng bị được lực tra tấn, liên tục vận vẹo gãy dựa.

Mưa to xối xả cũng không thể dập tắt dục vọng của nàng, trái lại khiến dục niệm càng thêm rực cháy. Nàng vận vẹo thân thể mềm mại đầy đặn, cố gắng áp sát cơ thể mình với cơ thể nam nhân cứng rắn mát lạnh kia.

Nàng nhắm mắt, sau đó ngửa đầu, nước mưa thuận theo mặt nàng chảy xuống dưới. Nàng dán người mình vào cơ thể người nọ, hai đùi quần quanh vòng eo thon mảnh mẽ của đối phương, nàng thậm chí đụng đến nơi đã ngẩng cao đầu, đang chọt vào bụng nàng của hắn. . .

Thanh Liên đột nhiên từ nữ biến thành nam, hắn biết Phi Đào muốn làm cái gì, nhưng không biết mình phải phản ứng ra sao.

Hắn ôm Phi Đào trong làn mưa trắng xóa, rút cuộc chạy về phía phòng mình ở lầu Đông.

Vừa mới thả Phi Đào xuống giường, Thanh Liên đang muốn rời khỏi thì thân thể không che đậy của Phi Đào đã áp sát, hai cánh tay mềm mại cuốn lấy hắn.

Mân Nương bị được lực tra tấn, nàng cảm thấy như đang ở trong một giấc mộng xuân, bên trong thân thể nàng trống rỗng, khẩn thiết cần được lấp đầy, mà Hồ Lân yêu dấu của nàng lại đang ở trước mắt nàng. . .

Sợi dây lí trí trong đầu Thanh Liên lập tức bị chặt đứt, hắn bị Phi Đào đẩy ngã xuống giường. . .

Mân Nương bị xuân được điều khiển, hóa thành sắc ma, nàng cởi bỏ quần của Thanh Liên, sau đó ngồi lên. . .

Từ khi Thanh Liên bắt đầu có ký ức, hắn chính là một nữ nhân, tuy rằng đã nhìn quen A Na làm chuyện giường chiếu, nhưng đối với việc nam nhân phải làm thế nào với nữ nhân, hắn lại rất mơ hồ.

Hắn không hiểu phải làm sao, lại không nhẫn tâm thương tổn Phi Đào đã thần chí không rõ, chỉ có thể nhịn xuống, để nàng cười lên người mình không ngừng sờ soạng.

Mân Nương cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao Hồ Lân vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng nàng cũng tìm được nơi đó của Hồ Lân, nàng nâng người, nhắm ngay vị trí đó, chậm rãi ngồi xuống.

Thanh Liên cảm thấy đồ vật mới có kia của mình bị bao chặt trong một nơi ẩm áp ẩm ướt. Hắn ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện đồ vật kia của mình đã tiến

vào trong cơ thể Phi Đào.

Hắn không biết mình phải làm gì, nhưng thân thể có bản năng của chính nó, bắt đầu di động lên xuống.

Trong đầu hắn hỗn loạn, hoàn toàn không thể suy nghĩ, chỉ có thể hoạt động theo bản năng, cảm nhận xúc cảm xa lạ.

Tiếng rên rỉ “Ừ a a” của Mân Nương đánh tỉnh hắn, hắn vội dừng động tác rút cấm, thân thể lại cứng đờ.

Khi hắn dừng lại, Mân Nương gấp đến độ không nhìn được, đành phải tự mình động: “Hồ Lâm, nhanh động a! Nhanh a!”

Thanh Liên không biết tại sao nàng gọi hắn là ‘Hồ Lâm’, hắn không đành lòng nhìn nàng cuồng quít như vậy, đành chậm rãi thăm dò, chậm rãi đi chuyển...

Trong một trận ánh sáng trắng rực rỡ, Thanh Liên đạt tới cao trào, rốt cuộc khôi phục toàn bộ ký ức —— thì ra, ta chính là Hồ Lâm...

Hồ Lâm mở to mắt, phát hiện hắn và Mân Nương đã rời khỏi ‘Si Bà Truyền’, hiện tại đang ở trong một tiểu viện nhỏ tràn ngập hoa đào đang nở rộ.

Sân viện không hề lớn, nhưng hoa đào nở rộ khắp nơi, quanh cảnh nhuốm màu phấn hồng, hương hoa thanh nhã, khiến người ta phải mơ mộng.

Hồ Lâm ôm chặt Mân Nương đã hôn mê, một cước đá văng cửa phòng.

Không gian trong phòng thoáng đãng, đồ đạc đơn sơ, phủ đầy tro bụi.

Một tay Hồ Lâm ôm Mân Nương, một tay nhẹ nhàng quơ, niệm xuất thần chú.

Gian phòng phủ đầy bụi được một làn ánh sáng trắng nhu hòa lướt qua, lập tức trở nên trơn bóng như mới.

Hồ Lâm đặt Mân Nương trên chiếc giường sạch sẽ, cúi đầu nhìn nàng.

Trong lòng hắn đập dồn nháp nhô —— thì ra, Mân Nương của hắn yêu hắn như thế, dũng cảm như thế, vì hắn mà cũng vào trong ‘Si Bà Truyền’.

*****

Mộng này thật là dài, kết thúc cũng tốt đẹp như thế, cuối cùng nàng đã có thể ở bên Hồ Lâm yêu dấu của mình.

Mân Nương thậm chí không muốn tỉnh con mơ, nhưng lại bị một nụ hôn khiến cho tỉnh lại.

Nàng mở mắt, nhìn thấy Hồ Lâm gần trong gang tấc, có cảm giác như vẫn còn đang trong mộng.

Hồ Lâm nhìn bộ dạng hồ đồ của nàng, cười nói: “Mân Nương ngốc, chúng ta đã ra ngoài.”

Mân Nương sững sờ một hồi, nàng đột nhiên bò dậy, ôm lấy Hồ Lâm, nhắm ngay môi mộng của hắn, gắng sức hôn lên.

Hương vị trong veo như vậy, mềm mại như vậy —— là Hồ Lâm!

Nàng buông Hồ Lâm ra, nhìn hắn, cười ngọt ngào.

Hồ Lâm cũng nhìn nàng cười.

Hắn lấy ra từ trong túi không gian một bộ quần áo, đưa cho Mân Nương.

Khi Mân Nương mặc quần áo, hắn nhẹ nhàng nói: “Đào tinh Kiến Tú kia hóa thành Đại Đò, sen tinh Hồng Cừ hóa thành Loan Khắc Thung, hiện tại bọn chúng đều đã ra khỏi ‘Si Bà Truyền’, chúng ta chỉ cần đợi.”

Trong ánh mắt lo lắng của Mân Nương, Hồ Lâm khe khẽ mỉm cười, nụ cười này giống như trăng rằm, hoa quỳnh nở rộ, quả là tình mỹ vô cùng: “Mân Nương, nàng yên tâm. Ta sẽ bảo hộ nàng.”

Hắn buông Mân Nương ra, xoay người nói: “Thanh Hòe, vào đi.”

Thanh Hòe mặc đồ đen cười ‘hì hì’ bước vào, hắn cũng bị Kiến Tú hút vào trong ‘Si Bà Truyền’, cũng đánh mất ký ức, bây giờ đã được Hồ Lâm cứu ra, đã khôi phục trí nhớ.

Hồ Lâm ra ngoài, bố trí một cái kết giới bảo hộ Mân Nương.

Thanh Hòe ở lại để trông chừng Mân Nương, hắn cười bảo Mân Nương đoán xem hắn là ai trong ‘Si Bà Truyền’.

Mân Nương liếc hắn, thân nhiên nói: “Không phải chính là Hương Thiềm sao?”

Thanh Hòe gãi gãi đầu: “...Người đoán đúng rồi...”

Mân Nương: “Ta biết ngay mà!”

Không bao lâu sau, Hồ Lân đã trở về.

Hắn mặc áo tơ trắng, áo ngoài tối màu, nhàn nhã bước vào.

Mân Nương: “Kiến Tú đâu?”

Hồ Lân: “Đào tình kia bị ta đánh về nguyên hình, bị thiên binh mang đi rồi.”

Mân Nương: “Còn Hồng Cừ?”

Hồ Lân: “Bị ta giam cầm trong một cái ao thúi hoắc, không qua mấy trăm năm là không thể thoát thân.”

Lúc đó Mân Nương mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Từ đó, bọn họ liền ở lại trong tiểu viện của Kiến Tú.

Hôm sau, khi Mân Nương nói muốn đi thăm phụ thân thì phát hiện vẻ mặt Hồ Lân khác thường, nàng vội hỏi: “Hồ Lân, sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Lúc này Hồ Lân mới nói: “Mân Nương, bây giờ đã là ba trăm năm sau...”

Mân Nương ngây người.

Thật lâu sau, nàng mới nói: “Hồ Lân, chàng đưa ta đi nhìn nhà của ta đi.”

Hồ Lân mang theo Mân Nương, dịch chuyển tức thời tới quê hương của Mân Nương – trấn Tiệm Thủy.

Ba trăm năm đã trôi qua, thôn trấn phồn hoa năm xưa đã không còn, phố xá cũng hóa thành gạch vụn, sông lớn phía Tây trấn năm đó đã hóa thành con sông nhỏ, các tuyến đường cũng thay đổi...

Phụ thân của Mân Nương đương nhiên không còn, ngay cả phần mộ ở đâu cũng không thể tìm được.

Thì ra, ba trăm năm cứ như vậy đã trôi qua.

Quê hương Tiệm Thủy của nàng đã sớm biến mất trong khói lửa chiến tranh, thay vào đó là ruộng lúa mệnh mông, chỉ có cây hòe cổ thụ xiêu vẹo ở đầu trấn là vẫn kiên cường tồn tại.

Bọn họ cùng nhau đi vào Lưu gia trang.

Lưu phủ một thời huy hoàng, bởi vì chuyện phân chia của cải của lão Đại và lão Tam mà trở nên hỗn loạn, chẳng mấy chốc liền suy tàn.

Đại quân Mông Cổ xâm nhập, trang viện đã xuống dốc của Lưu phủ bị quân Mông cổ cướp sạch, sau đó cho một mối lửa, đã sớm biến thành một đồng đồ nát...

Cảnh chiều hôm mệnh mông, một con quạ bay ngang qua, kêu lên một tiếng ‘Quác’.

Mân Nương và Hồ Lân từ đó ở lại am Đào Hoa.

Hồ Lân luôn ở bên nàng, mãi cho đến khi nàng chết già.

Hồ Lân và Thanh Hòe chôn Mân Nương trong sân của am Đào Hoa.

Khi mai táng Mân Nương, Hồ Lân nay đã biến thành ông lão vì Mân Nương không hề khóc.

Sau đó, hắn biến trở về hình hài thiếu niên, một thân áo trắng đứng trước mộ phần của Mân Nương, cặp mắt hồ ly hơi nheo lại, khóe môi đỏ tươi thoáng hiện nét cười: “Mân Nương, phải đợi ta đến tìm nàng đó. Nếu nàng dám giả cho người khác trước khi ta tìm đến, trước hết ta sẽ bóc từng miếng thịt của kẻ kia, sau đó cướp nàng đi.”

Mân Nương nhất định sẽ chuyển thế, hắn cũng nhất định đi tìm nàng.

Trải qua nhiều kiếp như vậy, Mân Nương đã trở thành lý do sống duy nhất của hắn.

Hồ Lân nhắm mắt, nước mắt đã nhịn nửa ngày rốt cuộc cũng chảy ra.

Hắn giang hai tay, niệm thần chú, am Đào Hoa lập tức bị vây bọc trong làn ánh sáng trắng nhu hòa, chỉ nháy mắt đã biến mất tại nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 121: Làn Đầu Gặp Trong Mưa

Triều Đại Thanh, năm Càn Long thứ bốn mươi lăm, ngoại ô phía Tây huyện Nam Dương, gần kề phủ Nam Dương là thôn Gia Cát nổi tiếng. Khu vực đồi núi phía Tây của thôn Gia Cát mọc đầy cây bạch liên, dân gian gọi là đồi Bạch Liên. Tại đồi Bạch Liên có một thôn nhỏ, vì ngoài cửa thôn có đặt hai tấm bia đá lớn nên thôn được gọi là thôn Nhị Thạch Văn. Hầu hết người trong thôn Nhị Thạch Văn đều mang họ Trương, chỉ có một nhà là khác — nhà họ Lý ở phía Đông thôn.

Gia chủ của nhà họ Lý – Lý lão đại vốn là một người ở rề. Ông là một thợ thủ công, lấy việc chạm khắc để kiếm sống, cũng là nghệ nhân chạm khắc nổi tiếng xa gần trong phạm vi phía Tây thành Nam Dương, chuyên chạm khắc hoa văn trên các loại đồ gỗ.

Ông vốn là người Sơn Đông, đất vườn của gia đình đã bị người Mãn chiếm mất, cha mẹ đều đã chết, đành phải lưu lạc khắp nơi, trong quá trình lưu lạc đã học được tay nghề khắc gỗ.

Sau khi lưu lạc đến thôn Nhị Thạch Văn ở ngoại ô phía Tây phủ Nam Dương, ông nhất kiến chung tình với con gái đầu của Trương lão phía Tây thôn, vì tình yêu mà ở rề nhà họ Trương.

Sau khi mẹ vợ chết, Lý lão đại thành chủ một gia đình, hẩn và thê từ Trương thị sinh được một trai một gái — con trai Trương Nghị và con gái Mãn Nương.

Con trai Trương Nghị theo họ mẹ, nối tiếp hương khói nhà họ Trương.

Lý lão đại luôn muốn sinh thêm một đứa con trai để theo họ của mình, nhưng luôn phải thất vọng. Cho đến năm bốn mươi tuổi, ông cảm thấy mình có khả năng không sinh được con trai cho nhà họ Lý nữa, vì vậy đành để con gái Mãn Nương lấy họ Lý, nuôi nấng như con trai, còn để nàng và Trương Nghị cùng theo mình học nghề khắc gỗ, ý định tương lai sẽ tìm một đứa con rề tốt, tiếp nối hương khói nhà họ Lý.

Tướng mạo Trương Nghị giống cha, mày rậm mắt to, thân hình cao lớn, tính cách lại giống mẹ, rất trầm ổn; còn dung mạo Lý Mãn thì giống mẹ, mày lá liễu mắt như nước hồ thu, vô cùng mỹ lệ, nhưng tính cách lại giống cha, hơi nóng tính.

Đối với con trai Trương Nghị năm nay mười sáu tuổi, Lý lão đại yên lòng một vạn lần; đối với con gái Lý Mãn năm nay mười bốn tuổi, Lý lão đại phiền lòng một vạn lần — Lý Mãn mới mười bốn tuổi đã rất giống ông lúc còn trẻ: đa tình xen lẫn nhiệt tình.

Đó là một ngày cuối tháng tư, lá liễu bay múa trong ánh dương, lúa trong ruộng đã hiện màu vàng lấm tấm giữa màu xanh non, mười ngày nữa sẽ đến độ gặt, nhưng ông trời lại không chiều lòng người, không ngờ lại nổi cơn mưa phùn.

Do nhà Lý lão đại có tay nghề đặc biệt nên được coi là nhà bậc trung trong thôn, trải qua nhiều năm tích góp từng chút một cũng mua được vài mẫu ruộng ở phía Tây thôn. Lúc này lúa trong ruộng cũng đã sắp gặt được, ấy vậy mà trời lại nổi cơn mưa đáng chết này.

Lý lão đại ngồi trong chiếc lán lợp trong sân, vừa cầm đục điêu khắc trên một tấm ván gỗ, vừa cao giọng mắng ông trời.

Trương Nghị ngồi bên cạnh, hẩn dường như không nghe thấy lời phụ thân chửi mắng, chỉ nghiêm chỉnh tuân tự làm việc của mình.

Lý Mãn ngồi phía ngoài cùng, chỉ hơi ngược đầu sẽ có thể nhìn thấy cửa chính ở hướng Bắc. Dường như nàng có chút không tập trung, tay cầm đục khắc vài nhát lại ngẩng đầu liếc ra ngoài một lần.

Lý lão đại mắng ông trời xong thì bắt đầu mắng Trương Cường ở thôn Tây. Trương Cường là nhà giàu trong thôn Nhị Thạch Văn, khi con gái đi lấy chồng có thuê Lý lão đại tới chạm khắc đồ gỗ, có cho Lý lão đại một bộ dụng cụ chạm khắc, sau đó viện dẫn tới cái này để quít tiền công.

Thê từ của Trương Cường lại sắp sinh, ngoài con gái đã xuất giá thì có tổng cộng bốn con trai – Trương Tiểu Nhất, Trương Tiểu Nhị, Trương Tiểu Tam, Trương Tiểu Tứ.

Lý lão đại là người từ bên ngoài tới định cư, hơn nữa sợ hãi đứa con trai vạm vỡ kia của Trương Cường nên không dám tới cửa đòi tiền, chỉ đành ngồi nhà chửi mắng đỡ nguyền.

Trong tiếng chửi mắng của Lý lão đại, Lý Mãn có đôi tai thính vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa nhà mình đang hướng về phía Đông, bên trong pha lẫn một giọng nam sáng sủa quen thuộc.

Lý Mãn vội nhìn sang Lý lão đại, thấp giọng nói: “Cha, Trương Tiểu Tứ tới đây!”

Lý lão đại nghe vậy thì lập tức ngậm miệng, cúi đầu ra bộ nghiêm túc làm việc.

Trương Nghị hé miệng, cúi đầu cười.

Lý Mân lặng lẽ ngược đầu, nhìn cửa chính mở rộng không chớp mắt.

Lúc này, một thanh niên có thân hình cao gầy và một lão nhân mập lùn vừa nói chuyện vừa đi ngang qua cửa chính. Lý Mân mở to mắt, chuyên chú nhìn bóng lưng người thanh niên kia, quên cả hô hấp.

Khi người thanh niên kia sắp rời khỏi tầm mắt của nàng thì bỗng quay lại nhìn nàng, đôi mắt to hai mí của hắn nhìn thật sâu vào Lý Mân trong một thoáng, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Thanh niên kia rời khỏi đã được một lúc, tìm Lý Mân vẫn ‘thình thịch’ nhảy loạn không ngừng. Nàng ngây ngốc nhìn cửa lớn trống không của nhà mình, trái tim thiếu nữ đã sớm rời khỏi cùng thanh niên anh tuấn kia...

Lý lão đại mắng chửi hồi lâu, cảm thấy hơi khô miệng bèn vào nhà chính, muốn tìm vợ uống nước.

Thấy phụ thân rời khỏi, Trương Nghị mới mở miệng khuyên muội muội: “Mân Nương, muội và Trương Tiểu Tứ là không thể, thứ nhất là năm nay Trương Tiểu Tứ đã hai mươi tuổi, muội mới mười bốn tuổi. Muộn nhất thì cuối năm nay Trương Tiểu Tứ sẽ thành hôn, hắn có thể chờ muội sao? Thứ hai là nhà Trương Tiểu Tứ kia có tiền hơn nhà chúng ta, e là cha hắn sẽ không đồng ý hôn sự này đâu.”

Nghe ca ca nói có lý, Lý Mân vẫn bĩu môi: “Ta chỉ đơn phương thích hắn thôi, bản thân Trương Tiểu Tứ còn không biết, bát tự còn chưa xem, ca đã nói nhiều như vậy, hừ, đều là lời vô ích.”

Trương Nghị không nói nữa, yên lặng làm tiếp việc của mình.

Hắn cũng là nam tử, sao có thể không nhận ra ánh mắt Trương Tiểu Tứ nhìn muội muội của mình? Nhưng đã là chuyện không có khả năng thì tốt nhất không cần nói cho muội muội biết, miễn để trái tim nàng càng nhộn nhạo.

Lý Mân vừa làm việc vừa nghĩ ngợi.

Nhà của Trương Tiểu Tứ ở phía Tây, hắn và cha lại cùng đi về phía Đông. Trước giữa trưa, hai cha con họ chắc chắn sẽ lại đi ngang qua nhà mình để về nhà...

Khi đến trưa, Lý Mân bỏ mặc ca ca, đứng dậy trở về phòng mình.

Nàng đóng cửa rồi dùng nước giếng rửa mặt — đêm qua vừa mới tắm xong, sáng cũng đã lau sạch sẽ, nàng cũng không cần rửa lâu.

Lý Mân ngồi trước cửa sổ, đối diện với một cái gương mạ đồng to cỡ bàn tay. Nàng dùng bột đen tô lại lông mày, dùng bột son tô môi, vốn nàng còn định thoa chút phấn, nhưng khi nhìn sang da thịt trắng nõn của mình, nàng lại để hộp phấn bột xuống. Phấn bột rất đắt rất quý, chờ đến tháng năm, sau khi cắt xong lúa, da dẻ nàng nhất định sẽ lại đen như than vì phơi nắng, tốt nhất vẫn nên tiết kiệm phấn đến lúc đó hẵng dùng!

Lý Mân lại nhúng lược gỗ đào vào dầu hoa quế, chải mái tóc dài đen bóng một lần nữa. Nàng dùng dây đỏ mới mua để buộc hai bím tóc tết, tiếp theo thay một bộ áo màu phấn hồng ngắn tay cùng váy dài màu đen.

Nghĩ đến con đường lay lắt bên ngoài, Lý Mân đổi giày thành guốc gỗ đế cao.

Chuẩn bị xong xuôi, Lý Mân lấy ra chiếc dù lợp giấy dầu vẽ hoa ngọc lan trên quý mà cha mẹ và ca ca cũng khôngỡ mượn của nàng, nàng lắc lư bước khỏi cửa, bung dù đi ra ngoài.

Lý lão đại đang ngồi dưới hiên phòng khách uống bát trà, thấy con gái trang điểm lung linh muốn đi ra ngoài thì vội quát hỏi: “Mân Nương, trang điểm thành thế kia để đi đâu đấy?”

Lý Mân cũng không quay đầu lại, nói: “Con tới tiệm tạp hóa phía Đông thôn mua dây đỏ buộc tóc!”

Đợi đến khi bóng lưng Lý Mân biến mất, Lý lão đại mới lầm bầm: “Tiểu nha đầu này hình như nhìn trúng Trương Tiểu Tứ nhà lão Trương Cường.”

Trương thị cười: “Bộ dạng Trương Tiểu Tứ rất khá, mắt to hai mí, mắt đen sẫm giống như biết nói, môi mỏng mỏng, lại biết ăn biết nói, Mân Nương thích hắn cũng là chuyện bình thường thôi.”

Lý lão đại trầm ngâm một chút rồi mới nói: “Ta sợ tiểu tử Trương Tiểu Tứ kia không vừa ý nó...”

Trương thị cười: “Ông cứ lo việc nhà đi đã, ông suy nghĩ quá nhiều rồi, ai không có một thời niên thiếu a? Tình cảm thời niên thiếu, đã bắt đầu há có thể dùng lại, cũng lại thành cái gì đâu?”

Lý lão đại liếc bà một cái: “Hai chúng ta không phải thành đó thôi?”

Trương thị cúi đầu cười: “Đó là vì lúc đó trông ông cũng thanh tú...”

Lý Mân ra khỏi cửa chính, nàng phát hiện Trương Tiểu Tứ còn chưa đến, bèn tiện tay véo lấy một đoá hoa mân côi màu phấn hồng trên tường nhà, cầm trong tay, vừa chơi vừa bung dù đi về hướng Đông, ngóng trông có thể gặp Trương Tiểu Tứ trong mưa.

Hiện tại là đầu hè, hai bên đường thôn mọc đầy rau dền xanh mơn mẫm, cao đến sắp quá đầu người. Từ xa, Lý Mân đã nhìn thấy nơi ngã tư đường hướng Đông, Trương Tiểu Tứ không mang dù, một mình một người đang đi về phía đối diện. Đường thôn cong vẹo, vì vậy trông như hắn đang vạch cỏ dại đi tới.

Tìm nàng bắt đầu đập nhanh hơn, bước chân chậm lại, chậm rãi bước tới.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc Trương Tiểu Tứ cũng tới gần, Lý Mân ngẩng đầu nhìn hắn.

Đúng lúc đó, Trương Tiểu Tứ cũng nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, tim Mân Nương lại đập loạn hơn, mặt như phát sốt, nàng vội vàng cúi đầu. Nàng đã chuẩn bị kỹ càng, muốn mở miệng đưa dù trong tay cho Trương Tiểu Tứ.

Khi con nóng trên mặt đã tan bớt, Mân Nương mới vừa cúi đầu, vừa mở miệng nói: “Ngươi không mang dù, trên người sẽ bị ướt, ta cho ngươi mượn dù đây, nhà ta ở gần đây, tới nhà ta rồi trả dù cũng không muộn.”

“...Được thôi” – giọng nam thanh lịch dễ nghe đứng đối diện hồi đáp.

Lý Mân cảm thấy có chút không đúng, nàng ngẩng đầu nhìn, phát hiện trước mắt là một thiếu niên cực kỳ tuấn mỹ không cạo nửa đầu — hắn mặc một thân đồ trắng, mái tóc dài xõa bay, đuôi mắt xếch lên, cặp mắt đen thẳm như bảo thạch, đôi môi đỏ tươi ónh nhuận...

Mân Nương ngây người: đây là thần tiên sống từ đâu tới? Vì sao cứ nhìn ta không chớp?

Nàng còn đang phát ngốc, thiếu niên tuấn mỹ kia đã vươn tay tiếp lấy dù của nàng, thuận miệng hỏi: “Nhà nàng có xa không? Ở chỗ nào?”

Mân Nương bị sắc đẹp làm mờ mắt, nàng quay người, chỉ tay về phía nhà mình.

Mưa phùn như tơ vẫn bay là tả, trên mặt Lý Mân bị nước mưa tưới ướt khiến cho hơi lạnh, nàng lập tức tỉnh lại: “Trương Tiểu Tứ đâu?”

“Là vị đại thúc lúc nãy sao?” — thiếu niên tuấn mỹ tiện tay chỉ về hướng Tây – “Nàng cứ luôn cúi đầu không nói, đại thúc liền bỏ đi rồi.”

Mặt Lý Mân đỏ bừng: “Hắn... hắn không phải đại thúc!”

“Ai, không để ý người nữa!” – nàng dậm chân một cái muốn rời đi nhưng lại quên dưới đất toàn là bùn nhão, vì vậy lập tức khiến váy và áo trắng của thiếu niên bị vấy lên một lớp bùn dơ.

Về mặt thiếu niên bình tĩnh, hắn nhìn nàng: “Nàng khiến y phục ta bị dơ, phải bồi thường cho ta.”

Lý Mân hoang mang lo sợ, nàng đành phải nói: “Vậy ngươi về nhà với ta, ta giặt sạch cho ngươi.”

“Ừ” – thiếu niên cùng nàng đi về hướng Tây, hắn liếc nàng một cái rồi nói: “Thì ra nàng trang điểm thành ra đáng vẻ này cũng rất đẹp.”

Mân Nương ngẩng đầu nhìn hắn: “...” Ta đây là mỹ nhân đệ nhất trong thôn đấy, không được sao!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 122: Từng Bước

Thiếu niên cao gầy, tay phải trắng nõn thon dài cầm ô lợp giấy dầu có vẽ hoa của Mân Nương, thay nàng che mưa. Mân Nương nghiêng đầu dò xét thiếu niên, phát hiện chất liệu bộ áo trắng của hắn hình như khá quý giá, trong lòng nàng có chút hoảng: đừng có giặt không sạch lại bắt ta bồi thường đó! Trông ta thế này chứ không bồi thường nổi đâu!

Từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, lúc thì sẽ theo phụ thân đi làm việc, lúc thì sẽ giúp mẫu thân làm việc nhà, hoặc là đi theo ca ca và phụ thân làm việc ở nơi khác, tóm lại là không có lúc nào rảnh rỗi. Ấy vậy nhưng mỗi tháng phụ thân chỉ cho nàng mười đồng để tiêu vặt, nàng dành dụm mấy tháng mới đủ tiền mua dầu bôi tóc, bột son, bột phấn, nàng như vậy sao bồi thường nổi bộ y phục có chất liệu quý giá của hắn?

Thiếu niên nhận ra Mân Nương lén nhìn hắn, trong mắt hồ ly có ánh sáng lưu chuyển, hắn điềm tĩnh nhìn Mân Nương, tiếp tục đi về phía trước.

Mân Nương thấy mái tóc dài của thiếu niên đã bị mưa phùn làm cho ướt nhẹp, nước mưa men theo khuôn mặt tròn mịn như ngọc của hắn, chảy xuống dưới. Lúc đó nàng mới nhận ra chiếc ô lợp giấy dầu của mình tuy đẹp nhưng rất nhỏ, mà tuy thiếu niên giơ cao ô trong tay, nhưng toàn bộ ô đều che trên đầu nàng, đầu của hắn không được che đây, lộ ra toàn bộ dưới làn mưa.

Mân Nương nhìn thân hình cao cao của thiếu niên và khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, trong lòng nảy sinh chút thương hương tiếc ngọc, nàng bèn vươn tay, cố gắng đẩy ô về phía thiếu niên: “Này, vị tiểu ca này, thân thể ta khỏe mạnh không ngại, người đừng để bị ướt.”

Nhìn thiếu niên có vẻ mảnh khảnh, khí lực chắc cũng không lớn, Mân Nương vốn tự xưng là mạnh mẽ nên nàng không đẩy mạnh, chỉ thoải mái liếc thiếu niên, sau đó xoay người cời guốc gỗ trên chân, mỗi tay nàng xách một chiếc guốc, cũng không ngại mưa, chân trần đi về phía nhà.

Đất vàng trên đường đã bị mưa dầm thấm ướt từ lâu, vừa ẩm vừa dính. Mân Nương đi chân trần trên bùn, nàng cẩn thận co ngón chân lại, so ra thì nàng đi nhanh hơn thiếu niên kia một chút.

Về đến nhà, Mân Nương kéo thiếu niên vào cửa chính, đang muốn kể lại tình hình cho ca ca Trương Nghị, để ca ca đưa thiếu niên đi thay quần áo thì lại thấy hắn bước lên một bước, hành lễ hỏi Trương Nghị: “Xin hỏi, đây có phải nhà của Lý Đại Lang, người của Lý gia phủ Hà Trạch, huyện Vận Thành hay không?”

Trương Nghị và Mân Nương cùng sững sốt, Trương Nghị nhìn thiếu niên, có chút chần chờ nói: “Đây đúng là nhà của Lý Đại Lang phủ Hà Trạch huyện Vận Thành, dám hỏi ngài là...”

Thiếu niên tuấn mỹ khẽ mỉm cười.

Trương Nghị vẫn còn hoang mang, trong lòng Mân Nương đã chấn động, nàng thầm nghĩ: tiểu tử này cũng quá xinh đẹp a...

Thiếu niên lấy ra từ trong bọc đồ trên người một phong thư, vãi thêm một cái rồi nói: “Ta tên Hồ Lân, tổ phụ ta trước khi lâm chung muốn ta đưa một phong thư tới cho Lý đại thúc.”

Trương Nghị cúi đầu nhìn bấp chần trắng nõn của muội muội và bùn dính trên đó, nói: “Mân Nương, muội ở lại trông cửa, ta đưa vị tiểu ca này tới gặp phụ thân.”

Mân Nương nhìn ánh mắt ca ca, liền biết đây là ca ca ám chỉ nàng mau đi rửa chân.

Nàng cầm guốc gỗ trên tay, mắt cười nheo lại, sau khi thấy ca ca đưa thiếu niên tên Hồ Lân kia tới tiền viện thì mới bước ra cửa chính.

Nhà Lý Mân nằm ở góc phía Nam, cửa chính trông về hướng Bắc. Mân Nương ra khỏi cửa chính, nàng cẩn thận băng qua đường lớn, chỉ sợ sẽ giẫm lên cục đá hòn sỏi gì đó làm đau chân.

Sau khi băng qua đường lớn sẽ tới một nhánh sông nhỏ. Lý Mân vịn tay vào thân cây bạch dương, nàng ngồi xổm xuống rửa sạch guốc gỗ, sau đó mới nhúng chân vào trong nước rửa sạch sẽ, cuối cùng đi guốc, chậm rãi trở về nhà.

Lý Mân cảm thấy chẳng qua nàng chỉ đi rửa chân một lát mà thôi, thế nhưng lúc về nhà, trời đất đã thay đổi — đột nhiên nàng có một vị hôn phu!

Thấy bộ mặt nhăn nhó như cha chết mẹ chết của Lý Mân, Lý Đại Lang lại rất vui vẻ, ông dùng sức vỗ lên vai con gái một cái: “Lý Mân, Hồ tiểu ca tới từ chỗ ông trẻ con, hôn sự do tổ phụ con định ra lúc còn sống, lúc đó còn chưa có con và ca ca con đâu. Nhiều năm không nhận được tin tức gì, không ngờ hắn vẫn có thể tìm tới đây. Thật là quá tốt rồi!”

Lý Đại Lang cười đến nổi miệng cũng sắp méo.

Vợ của ông — Trương thị và con trai Trương Nghị đều gọi Lý Mân là “Mân Nương”, chỉ khi ông muốn nói chuyện nghiêm túc mới gọi con gái là “Lý Mân”. Ông vốn đã nghĩ tới chuyện tìm một đứa con rể tốt cho con gái, kế thừa hương khói của gia đình mình, không ngờ đúng là ‘đang buồn ngủ được tặng gối đầu’, hỏi sao lại không vui mừng? Hơn nữa, có được Hồ tiểu ca tuấn tú như vậy làm con rể, nhất định cháu ngoại tương lai cũng sẽ rất xinh xắn!

Ông vốn là một hán tử phóng khoáng, nói chuyện rất thẳng thắn, trước nay không giấu diếm, trong lòng nghĩ thế nào thì nói như thế, không hề kiêng dè, do vậy đã nói ra chuyện này ngay trước mặt Lý Mân.

Mân Nương nhìn người trong nhà ai nấy đều đang cười toe toét, nàng thật sự là cười không nổi — dù Hồ tiểu ca có tốt thế nào chẳng nữa, người nàng thích vẫn là Trương Tiểu Tử!

Lý lão đại rất vui vẻ, kéo con rể tương lai Hồ tiểu ca đi tham quan nơi làm việc của mình. Đối với ông mà nói, bản thân từ một kẻ tha hương cho tới hiện tại là một người có chút của cải, thật sự là không thể không khoe với đứa cháu mới đến đây một phen.

Trương thị nấu com trong bếp, Lý Mân nghe thấy tiếng mẫu thân kêu nàng đi dọn phòng cho vị Hồ tiểu ca từ trên trời rơi xuống — phụ thân nàng đã để Hồ tiểu ca ở trong phòng phía Tây.

Lý Mân cảm thấy hồ đồ, dù sao cũng là người lạ gặp lần đầu tiên, chỉ dựa vào một phong thư mà phụ thân lại tin tưởng hắn?

Bất mãn thì vẫn bất mãn, nhưng nàng vẫn nghe lời đi dọn phòng phía Tây, khiến nó trở nên sạch sẽ bóng loáng, còn lấy chiếu trúc và đệm sạch trải trên giường gỗ, sau đó mới đi ra.

Tài nấu nướng của Trương thị khá tốt, trong nhà có khách, tuy rằng không đến mức phải lên chợ mua thịt — hơn nữa trời đang mưa nên chợ cũng không hợp, bà vẫn có thể làm được một bữa cơm trưa đầy đủ.

Hồ Lân nhìn thức ăn trên chiếc bàn bát tiên cũ nát: trứng xào rau hẹ, cá nhỏ rán giòn, đậu hũ tẩm hành, gà xào ớt xanh, sau đó nhìn sang Mân Nương đang ăn một cách ngon lành, hân xác định, nàng đã trải qua kiếp này thực khó.

Nhìn thấy Mân Nương dùng đũa gấp một cái cánh gà, ăn sạch sẽ, còn hạnh phúc đến nỗi mắt híp lại, trong lòng Hồ Lân chua xót, có chút co rút đau đớn.

Sau khi hân mơ hồ cảm nhận được nguyên đơn dao động trong cơ thể Lý Mân bèn rời khỏi núi Thanh Khâu, xuất quan tìm kiếm nàng, không ngờ lần này đã nhanh chóng thuận lợi tìm được.

Thấy Hồ tiểu ca quên cả dùng cơm, chỉ lo nhìn Mân Nương, Lý lão đại và thê tử nhìn nhau, trong lòng đều rất vừa ý.

Dùng xong cơm trưa, Trương thị rửa chén bát, Lý đại lang muốn mang Trương Nghị và Lý Mân đi làm việc. Thấy Hồ Lân cũng muốn đi theo, Lý lão đại vui vẻ đồng ý, cao giọng cười nói: “Hà hà, khắc gỗ là một nghề rất tinh tế tỉ mỉ, chỉ những nhà giàu có và địa chủ mới được dùng những đồ gỗ chạm trổ này. Chỉ cần tay nghề tốt, kiếm tiền nuôi sống một gia đình nhỏ là không thành vấn đề, người cũng theo học đi, về sau mở một cửa hàng nhỏ với Lý Mân.”

Nghe thấy những lời chất phác của phụ thân, Trương Nghị mười sáu tuổi đứng cạnh đó mặt, nhưng Hồ Lân lại không đỏ mặt, Lý Mân nam tính hơn cả ca ca cũng không đỏ mặt, ba người đi theo Lý lão đại vào trong lán.

Hồ Lân thấy Lý Mân tuy là con gái nhưng cũng ngồi xuống ghế. Trên đùi nàng trải một tấm vải rách, trên tay cầm một miếng gỗ chưa khắc xong, nàng dùng đầu đục cẩn thận chạm khắc, vụn gỗ nhanh chóng bay lá tả xuống dưới, có một ít rơi xuống tấm vải trên đùi nàng, một ít rơi xuống mặt đất.

Lúc này hân đã hiểu tại sao Lý lão đại gọi con gái mình là Lý Mân mà không phải Mân Nương, thì ra nhạc phụ đại nhân của hân coi nàng như con trai để nuôi a!

Hồ Lân rất thông minh, chỉ nhìn nửa buổi đã có thể mò mẫm ra tay.

Lý lão đại vui mừng vô cùng: “Tốt! Rất tốt! Ngày mai ta cũng chuẩn bị cho cháu một bộ dụng cụ chạm khắc!”

Hồ Lân sáng dạ, nhanh chóng đáp: “Cám ơn nhạc phụ.”

Lý lão đại càng vui vẻ hơn, cả một buổi chiều không ngừng cười toe toét.

Đến lúc chiều tối, mưa nhỏ ngớt dần, Lý lão đại sai con gái: “Lý Mân, con đưa Hồ tiểu ca đi cạo đầu, miễn để người ta lên huyện nha tố cáo.” (Kui: Ta hận nhà Thanh T.T)

Lý Mân ngẩng đầu đánh giá mái tóc dài đen nhánh như tủa sáng của Hồ Lân một chút, than thở một câu: “Tóc hân thật đẹp a, cạo đỉnh đầu rồi, khó coi muốn chết.” (Kui: T^T)

Lý lão đại vươn tay đập lên vai con gái một cái: “Còn không mau đi!”

Lý Mân bị phụ thân đánh một cái lão đảo người, nàng không thêm để ý, trợn mắt với cha.

Hồ Lân đứng bên cạnh nhũn nhũn: Có kiếp nào Mân Nương phải chịu đối xử thế này?

Hân nhẹ nhàng kéo Lý Mân qua, cười nói: “Nhạc phụ, con đi với Mân Nương.”

Lý Mân giẫy khỏi tay hân, xoay người xòe tay trước mặt phụ thân: “Cha, tiền cạo đầu đâu?”

Lý lão đại tuyệt đối không keo kiệt với con rể tương lai, bèn lấy ra năm đồng tiền, cẩn thận đếm hai lần, sau đó đưa cho Lý Mân từng đồng một: “Tóc cạo rụng ta không cần lấy về, như vậy tiết kiệm được một đồng tiền cạo đầu, cạo xong thì tiện đường tới tiệm tạp hóa, mua một ít muối ăn về.”

Mân Nương thuận miệng vâng dạ, dẫn đầu đi ra ngoài.

Hồ Lân vội đi theo, đi sóng vai với Lý Mân.

Tuy mưa đã ngừng, nhưng trên đường vẫn lầy lội như trước, Lý Mân đã cắt đôi guốc gỗ làm dáng kia đi, thay bằng một đôi giày rom cũ.

Hồ Lân cũng đã thay quần áo thôn dã — áo trắng vải thô đuôi ngắn và quần dài, eo thắt đai lưng vải tối màu giống Trương Nghị, cũng không có xà cạp, bên dưới quần dài bằng vải thô màu trắng là đôi giày rom mới, dù vậy trông hân vẫn lanh lợi, tuấn mỹ như trước.

Lý Mân mang theo hấn, chuẩn bị ra khỏi cửa, bỗng nhiên nàng nhớ tới cái gì, lập tức nói với Hồ Lân: “Chờ ta một chút!”, sau đó xoay người chạy về.

Hồ Lân cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng hấn cũng không nói gì, chỉ thản nhiên đứng cạnh cây bạch dương gần cửa chính để đợi Lý Mân.

Bên trong lán, Trương Nghị đang chạm khắc hình một con phượng hoàng trên tấm ván gỗ.

“Đại ca, đây là cái gì?” – Hồ Lân hỏi.

Trương Nghị cười: “Hộp trang sức. Một nhà giàu trong thôn có đứa con gái lớn bị sút môi sắp xuất giá, muốn đặt làm vật này.”

Lúc này Lý Mân đã vội vàng chạy ra, giục Hồ Lân: “Đi thôi!”

Khi nàng chạy ngang qua Hồ Lân, hấn ngửi được mùi hoa quế nhàn nhạt ngọt ngào. Hấn bước nhanh đuổi theo nàng, giả bộ vô ý liếc nhìn Mân Nương, phát hiện chỉ sau một thoáng, Mân Nương đã chải dầu hoa quế lên tóc, tô lại lông mày, trên môi hồng nõn nà đã tô thêm một lớp son đỏ hoa đào.

Lý Mân vừa đi vừa cau mày sờ vành tai — lúc này nàng đi vội, đã quên đeo đôi vòng tai bạc.

Hai người cùng nhau đi về hướng Tây thôn.

Vì sợ bùn đất bắn lên người, cả hai đều đi rất chậm, chẳng rõ Hồ Lân đã cầm tay Lý Mân từ lúc nào.

Tay Lý Mân làm lụng quanh năm, trong lòng bàn tay có một tầng vết chai, sờ có chút thô ráp.

Hồ Lân rất muốn dùng pháp thuật khiến vết chai trong tay nàng biến mất, nhưng hấn lại sợ không có vết chai, khi Lý Mân làm việc lại mài ra vết chai lần nữa, lúc đó càng đau hơn.

Hấn sử dụng thuật Nhiếp Hồn với cha mẹ và ca ca của Lý Mân, khiến bọn họ tin hấn đúng là vị hôn phu nghìn dặm xa xôi tới tìm Lý Mân, nhưng đối với nàng, hấn khinh thường sử dụng những pháp thuật ảo giác đó...

Hai người cùng đi tới cuối đường, cũng là phía Tây của thôn. Lý Mân dắt Hồ Lân rẽ trái, quẹo vào một con đường nhỏ, sau đó đi về hướng Nam.

Phía Tây đường nhỏ có nhiều cây hòe, lá hòe đầu mùa hạ vẫn chưa có màu xanh đậm, vẫn đang còn sắc xanh non nớt.

Hồ Lân nắm tay Lý Mân, trong mắt ngập sắc xanh biếc, tâm tình hấn nhẹ nhàng mà thỏa mãn — hấn bế quan tại núi Thanh Khâu hai trăm năm, sau đó đi tìm Mân Nương trong hai năm, có thể tìm được nàng, nắm tay nàng, chuyện này thật giống như một giấc mơ hạnh phúc.

Lúc này trời đã hơi tối, các hộ gia đình ở phía Đông con đường nhỏ bắt đầu làm cơm chiều. Tuy mỗi nhà đều xây bằng gạch mộc kín kẽ, nhưng khói bếp vẫn lượn lờ, mùi rau xào, ớt xào, khoai tây xào không ngừng truyền tới theo gió nhẹ, tạo thành một bức tranh thôn dã trong ráng chiều.

Đi không được bao lâu, Lý Mân bỗng buông tay hấn ra, nàng bắt đầu vuốt tóc, vuốt môi, chỉnh trang y phục, hấp tấp không ngừng.

Hồ Lân nhìn nàng mà cảm thấy kỳ lạ, không hiểu rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra.

Hấn ngừng đầu nhìn, chỉ thấy một căn nhà xây bằng gạch xanh nổi bật giữa một loạt các căn nhà xây bằng gạch mộc giống như hạc giữa bầy gà, cũng rất dễ nhận ra trong cảnh chiều hôm mênh mông.

Hấn nhìn sang Mân Nương, phát hiện một Lý Mân có dáng đi đường thoải mái oai dũng bỗng trở nên khẽ khàng uyển chuyển.

Trong lòng Hồ Lân lập tức chua là chua loét.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 123: Mâu Thuẫn Lớn Dàn

Trong lòng Hồ Lân chua là chua loét, hấn nhìn Mân Nương, cảm thấy nhìn kiểu gì cũng không thuận mắt. Đôi mắt như nước hồ thu của Mân Nương giống như có gấn móc, nhìn một lần lại thêm một lần, cứ dính chặt vào ngôi nhà gạch xanh kia không rời, Hồ Lân thấy mà đầy một bụng lửa giận.

Chính vào lúc này, một trận tiếng bước chân truyền tới từ bên trong ngôi nhà gạch xanh. Một thanh niên dong dỏng cao, mặc áo màu lam sẫm đuôi ngắn, thắt lưng màu tối, quần dài màu đen bước ra. Hấn nhìn thấy Mân Nương, tựa hồ cũng ngăn người, mắt nhìn nàng không chớp.

Hồ Lân nhận ra người thanh niên này chính là người trao đổi ánh mắt với Mân Nương dưới mưa lúc ban ngày, hấn không khỏi tức giận, hai tay nắm lại thành quả đấm trong ống tay áo, mắt hồ ly hẹp dài u ám khó dò.

Vừa mới nãy Mân Nương còn nhìn nhà của Trương Tiểu Tứ không chớp mắt, nhưng đến khi người thật xuất hiện, nàng lại ngượng ngùng, cúi đầu đỏ mặt, chậm rãi bước đi.

Không biết vì sao, Trương Tiểu Tứ đứng dưới hiên nhà cũng không nói chuyện, chỉ mãi nhìn Mân Nương.

Tuy rằng cánh chiều hôm mênh mông đến vậy, Hồ Lân vẫn có thể nhìn thấy mặt Mân Nương đã đỏ bừng. Hấn nhìn chòng chọc Mân Nương đang mãi nhìn Trương Tiểu Tứ, vươn tay trái cầm tay nàng, giọng nói thanh linh phá vỡ sự tĩnh mịch của buổi chiều: “Mân Nương, về nhà thôi!”

Mân Nương bất chấp việc đang đỏ mặt thẹn thùng, nàng ngẩng đầu nhìn hấn, lông mày nhíu lại: “Không đi cạo đầu sao?”

Hồ Lân “Ừ” một tiếng: “Không muốn cạo!”

Hấn không đợi Mân Nương trả lời, kéo tay nàng xoay người đi về.

Mân Nương muốn giãy dụa, nhưng tay Hồ Lân đã mạnh mẽ giam cầm nàng, nàng không thể không đi theo Hồ Lân.

Khi đi ngang qua Trương Tiểu Tứ, Mân Nương không nhịn được, ngẩng đầu nhìn hấn.

Trương Tiểu Tứ cũng nhìn lại nàng, bốn mắt giao nhau, Mân Nương có chút tham lam nhìn khuôn mặt tuấn tú mà mình ngày nhớ đêm mong của Trương Tiểu Tứ thêm một chút: mắt to hai mí, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, làn da đồng cỏ. Trái tim nàng đập ‘bịch bịch’, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi!

Không đợi cho nàng nhìn đủ, Hồ Lân đã kéo nàng băng qua Trương Tiểu Tứ.

Trương Tiểu Tứ thấy một thiếu niên tuấn mỹ xa lạ kéo tay Mân Nương, môi hấn mấp máy, đang muốn mở miệng hỏi thăm thì nghe thấy cha hấn – Trương Cường kêu hấn đi cắt cỏ cho trâu bò: “Tiểu Tứ nhi, mau đi cắt cỏ cho trâu bò!”

Nam Dương là nơi chăn nuôi trâu bò từ xưa, giống trâu vàng Ngưu Thiên của phủ Nam Dương rất nổi tiếng, mà nhà họ Trương làm giàu chính từ việc chăn nuôi trâu bò. Trương Tiểu Tứ nghe thấy lời của phụ thân, hấn không dám lơ là việc chăm sóc trâu bò nhà mình, không hỏi thăm Mân Nương nữa, xoay người đi vào trong nhà.

Trước mặt Trương Tiểu Tứ, Mân Nương muốn ra vẻ dịu dàng của một tiểu cô nương nên không phản kháng Hồ Lân. Thấy Trương Tiểu Tứ đi vào nhà rồi, nàng bắt đầu hành động.

Nàng bước nhanh hơn Hồ Lân, giày rom cũ dẫm ‘lạch bạch’ trên bùn đất nhão, bắn tóe lên không ít bùn, váy của nàng và quần vải thô màu trắng của Hồ Lân đều bị bắn lên một lớp bùn khá dày.

Hồ Lân nắm tay nàng không buông, bị nàng kéo đi về phía trước.

Mân Nương cảm đầu đi về phía trước, đến khi ánh chừng đã ra khỏi phạm vi Trương Tiểu Tứ có thể nghe thấy, nàng mới dừng bước.

Mặt nàng đỏ bừng, ngửa mặt trừng Hồ Lân, đôi mắt như nước hồ thu ngập tràn phẫn nộ: “Ngươi dựa vào cái gì mà quàn ta? Ngươi cũng không phải cha ta a!”

Hồ Lân cũng tức giận, Mân Nương là của hấn, đời đời kiếp kiếp đều là của hấn, làm sao có thể đi thích người khác?

Hấn nheo mắt nhìn Mân Nương không chớp, lạnh lùng nói: “Nàng là nữ nhân của ta, ta đương nhiên có thể quàn nàng! Ta không chỉ quàn nàng hiện tại, ta còn muốn quàn nàng suốt đời! Đến kiếp sau ta cũng còn quàn nàng!”

Mân Nương giận đến nổi mắt sáng long lanh, vành mắt đã đỏ. Một tên không biết chui ra từ chỗ nào, tự nhiên biến thành vị hôn phu của mình, nàng thực sự không tiếp thu nổi.

Nàng há miệng thở hổn hển, sắp bị tức chết, nhưng miệng lưỡi nàng vụng về, căn bản không biết phải làm sao để cãi nhau với Hồ Lân. Nàng tức đến nổi phát cuồng, đột ngột nâng tay Hồ Lân lên, há mồm cắn xuống.

Hồ Lân lập tức ngậy người.

Trước tiên hấn cảm giác được làn môi mềm mại ấm áp của Mân Nương dán lên mu bàn tay hấn, sau đó là đau — Mân Nương cắn tay hấn!

Mân Nương tức giận bèn cắn Hồ Lân, không ngờ Hồ Lân lại không phản kháng, mà rằng nàng quả là nhơn, đến lúc nếm được một vị mặn mặn, nàng mới ý thức được chẳng những nàng đã ngọam tay Hồ Lân mà còn nếm được vị máu của hấn.

Nàng vừa nóng giận vừa sợ hãi, ngẩng đầu nhìn Hồ Lân cao hơn nàng một cái đầu, làn môi mềm mại nhẹ nhàng.

Hồ Lân nâng tay mình lên nhìn.

Lúc này trời đã tối, nhưng hấn vẫn có thể thấy rõ ràng — trên mu bàn tay trắng nõn của hấn đã bị Mân Nương để lại dấu môi son hồng hồng, giữa dấu son là bốn dấu răng nhỏ, trong đó có hai dấu đã thấm máu...

Hấn liếc Mân Nương, không nói gì.

Mân Nương giỏi nhất là đánh trống lảng, lúc này trong lòng nàng rất sợ hãi, nhưng để chiếm thế thượng phong, nàng vẫn làm con vịt đến chết còn cứng mỏ: “Ngươi... ngươi đi tiểu xong đã rửa tay chưa?”

Nàng nhớ trước khi nàng và Hồ Lân ra khỏi cửa, Hồ Lân từng tới nhà xí đi tiểu một lần.

Hồ Lân nheo cặp mắt hồ ly sáng ngời, hấn cười như không cười với Mân Nương, thành thật đáp: “Không có.”

Thực sự là không có, nước để dùng trong nhà Mân Nương đều phải lấy từ giếng lên, dùng rất bất tiện.

Hấn đỡ cằm, lặng lẽ nhớ lại lúc mình đi nhà xí đã làm cái gì, cuối cùng cũng nhớ ra, lúc hấn đi tiểu có dùng tay phải đỡ gà nhỏ. Hấn nâng tay ngửi ngửi, không ngửi thấy có mùi gì kỳ quái ngoài hương vị son phấn do Mân Nương lưu lại sau khi cắn.

Mân Nương nhìn bộ mặt âm hiểm của Hồ Lân, thêm cả động tác ngửi ngón tay của hấn, còn cái gì không hiểu nữa?

Nàng tưởng tượng đến việc mình vừa gặm cái tay từng sờ cái ấy của Hồ Lân, lập tức cảm thấy chán ghét, làm bộ nôn khan một tiếng, sau đó cầm đầu chạy mất.

Lần này Hồ Lân không vội đuổi theo, hấn ngửi lại tay phải của mình, cảm thấy mùi son trên môi Mân Nương để lại thật dễ chịu.

Hồ Lân chưa cạo tóc đã về nhà, nhưng Lý lão đại, Trương thị và Trương Nghị lại dường như không nhìn thấy, đều không nói gì.

Hôm sau, khi dùng bữa sáng, dựa theo những quy củ ghi trên hai tấm bia đá ngoài cửa thôn, Mân Nương và Trương thị là nữ quyền không được dùng com trên bàn, chỉ có Lý lão đại, Trương Nghị và Hồ Lân là ngồi ăn bên bàn.

Mân Nương bụng thức ăn từ trong bếp ra, đặt trên bàn vuông trong phòng.

Buổi sáng nàng đi cắt cỏ, bữa sáng là do mẫu thân nàng làm, các món rất đơn giản, chỉ có năm quả trứng vịt muối, ba quả trứng ngỗng kho, thêm ba cái bánh bao trắng, hai cái bánh bột ngô, cuối cùng là một nồi cháo ngô mà thôi.

Khi Hồ Lân ăn sáng, Mân Nương xới đồ ăn cho cha, lúc đó mới chú ý tới tóc Hồ Lân — hấn không cạo phần tóc trên trán giống như các nam tử khác mà chỉ bôi cao mái tóc dài đen mượt thành một búi, dùng một chiếc trâm ngọc trắng để cố định, trông rất đẹp... Khoan đã, đẹp cái gì mà đẹp?!

Nàng cảm thấy rất nghi ngờ, sao Hồ Lân không cạo đầu mà phụ thân mình vẫn không nhắc nhở?

Hồ Lân, nhạc phụ đại nhân và anh vợ ngồi cạnh bàn ăn bữa sáng, hấn nhìn sang Mân Nương đã bận rộn cả buổi sáng lại chỉ có thể ngồi trên ghế nhỏ ngoài cửa gặm bánh ngô, trong lòng hấn đau xót, âm thầm so sánh.

Mân Nương ăn sáng rất nhanh, xử lý hết bánh ngô, uống hết cháo như gió cuốn mây tan, sau khi cầm bát tới nhà bếp rửa sạch thì tới chỗ chuồng gà.

Chuồng gà nhà nàng khá lớn, vị trí ở góc Tây Nam của viện, bên trong không những có một đàn gà mà có cả vịt và ngỗng.

Mưa đã ngừng từ chiều hôm qua, xem ra hôm nay sẽ là một ngày nắng, Mân Nương vội vàng cho đám gà vịt ngỗng ăn, tiếp theo còn phải xua chúng tới bờ con sông nhỏ.

Nàng ngồi bên ngoài chuồng gà, đặt cò non mới cắt trên thớt gỗ, dùng dao thái thái băm băm, hất vào trong chuồng.

Đáng lẽ lúc này nên cho đám gà vịt ngỗng ăn hạt thóc hoặc ngô, nhưng lương thực nhà nàng người ăn còn không đủ, nào còn dư thừa đem đi nuôi gia cầm?

May mà đám gà vịt ngỗng nhà nàng khổ đã quen, vừa thấy nàng rắc cỏ đã lập tức xông tới, mổ gỗ không dùng.

Cho gia cầm ăn xong, Mân Nương mở chuồng gà, dùng một cây gậy trúc dài xua chúng nó tới bờ sông.

Trên đùi gà vịt ngỗng nhà Mân Nương đều được nàng buộc sợi chỉ đỏ, khá dễ phân biệt.

Đám gà được thả trên bãi cỏ cạnh bờ sông, chúng cúi đầu bới tới lui, tìm kiếm giun đất; đám vịt và ngỗng lao xuống nước, nhàn nhã bơi qua bơi lại.

Mân Nương cúi đầu, chậm rãi đi trên bãi cỏ — nàng sợ nhất là tối hôm qua lượm sót trứng vịt trứng ngỗng, bởi vậy mỗi sáng đều sẽ tìm lại một lần.

Nàng tìm trứng, nhưng trong lòng lại đang tìm chuyện khác.

Nhà Trương Tiểu Tứ có nuôi mười mấy con trâu, số cỏ mà đám trâu bò đó ăn mỗi ngày quả là khó có thể tưởng tượng ra, do vậy ngày nào Trương Tiểu Tứ và Trương Tiểu Tam cũng mang giỏ to đi cắt cỏ.

Mân Nương biết bờ phía Tây của sông có loại cỏ non mà trâu bò thích ăn nhất, Trương Tiểu Tử nhất định sẽ tới đó cắt cỏ.

Trong lòng nàng tính toán, lặng lẽ lập kế hoạch.

Hồ Lân không ăn bánh bao trắng và trứng ngỗng kho mà gói lại để dành cho Mân Nương ăn. Khi ăn sáng, hắn quan sát Mân Nương rất lâu, nàng chỉ uống một chén cháo ngô, ăn một cái bánh ngô, ngoài ra không ăn gì khác.

Hắn đứng dưới một gốc cây bạch dương bên bờ sông, đứng lúc thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Mân Nương, hắn thấy Mân Nương đang mỉm cười, đôi mắt như nước hồ thu gọn sóng, tình mỹ giống như một bức họa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.8 - Chương 124: Đường Nhỏ Bên Ruộng Lúa

Thấy Mân Nương nhìn về phía mình, Hồ Lân mang theo trứng ngỗng kho và bánh bao trắng đã gói lại đi về phía Mân Nương. Nhà Lý Mân cũng trọng nam khinh nữ giống như những gia đình khác ở nông thôn, nam giới lao động, được ăn những thức ăn tốt nhất trong nhà, còn nữ thì chẳng những không thể ăn trên bàn mà đồ ăn cũng là những thứ tệ nhất. Hơn nữa, Lý lão đại và Trương thị đều có phần thiên vị con trai Trương Nghi, do vậy Mân Nương lớn đến chừng này cũng chưa bao giờ được ăn bánh bao trắng, nàng lập tức vươn tay muốn cầm lấy.

Hồ Lân nhìn thấy trên tay nàng còn dính vụn cỏ xanh xanh vàng vàng, hắn híu mắt cười nói: “Nàng rửa tay trước đã.”

Mân Nương nhìn hắn, nàng lập tức sùng sốt — mặt Hồ Lân quay về hướng Đông, ánh mặt trời vàng kim rọi trên khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ của hắn, khiến người ta hoa mắt, thần hồn mê muội, không nỡ nhìn đi chỗ khác.

Thấy Mân Nương nhìn mình đến phát ngốc, Hồ Lân hé miệng cười: bất kể là kiếp nào, Mân Nương cũng đều bị khuôn mặt của hắn mê hoặc, hắn có nên lấy đó mà kiêu ngạo không đây?

Thấy khóe miệng Hồ Lân hơi nhếch lên, Mân Nương mới nhận ra mình đang thất lễ, nàng cúi đầu nhìn đôi tay lấm bẩn của mình, cảm thấy thật là bẩn. Nàng đi tới thảm cỏ xanh lớn trên bờ sông, ngồi xổm xuống, bắt đầu dùng nước rửa tay.

Sau mấy ngày mưa, mực nước con sông nhỏ dâng cao không ít, bờ cỏ chìm một phần dưới mực nước chỉ lộ ra một chút, nước sông vốn trong suốt cũng đã có chút ô vàng vắn đục.

Mân Nương rửa tay xong lại nhúng giày rom vào nước sông rửa qua rồi mới nhìn về phía Hồ Lân, tay phải duỗi ra.

Hồ Lân cầm bánh bao trong tay nhưng lại giả bộ không hiểu, mắt nhìn Mân Nương mang theo nét nghi ngờ.

Mân Nương không nhìn hắn, nàng chỉ nhìn bánh bao trong tay hắn, xách giày rom đi tới gần.

Hồ Lân mỉm cười nhìn Mân Nương đang đi tới, hắn làm bộ muốn xoa người đi. Hắn mới quay được một nửa, Mân Nương đã chạy tới như con chó con, nàng nhanh chóng cầm cổ tay hắn, sau đó đoạt đi bánh bao trong tay hắn.

Mân Nương tựa người vào thân cây bạch dương, cầm bánh bao cắn một miếng to, chậm rãi nhai nuốt.

Nàng từng ăn bánh ngô, bánh sắn, bánh khoai lang, bánh bột đậu hỗn hợp, đã sớm muốn nếm thử mùi vị của bánh bao trắng — bánh bao trắng thật ngon a, ngọt ngào, cảm giác nhai cũng thật tuyệt...

Nhìn Mân Nương ăn một miếng lại một miếng bánh bao, mũi Hồ Lân cay cay, trong lòng hắn thực khó chịu, bèn dời tầm mắt sang chỗ khác, phóng mắt nhìn sang bờ bên kia sông. Bên kia sông là một thửa đất trồng rau, có khá nhiều mầm rau xanh mơn mẫm, có điều tất cả vẫn còn rất nhỏ, vì vậy Hồ Lân không nhận ra là loại rau gì.

Mân Nương thấy Hồ Lân nhìn thửa đất trồng rau kia, nàng ăn no thì miệng sẽ mềm, vừa ăn bánh bao của Hồ Lân nên ngại không muốn lạnh nhạt hắn. Nàng nuốt bánh bao xuống, sau đó mở miệng giải thích: “Thửa đất trồng rau kia là của nhà ta, bên đó trồng dưa leo, cà chua, cà, ớt xanh, đậu đũa, rau muống và rau dền, bây giờ chúng đang còn non, đợi đến sau khi gặt lúa chúng sẽ chậm rãi lớn lên.”

Hồ Lân thấy nàng nhiệt tình giải thích như vậy, trong lòng đã thầm cảm ơn trời đất, mắt hồ ly hẹp dài của hắn luôn mang ý cười dõi theo nàng, nhìn đến nỗi Mân Nương cũng thấy ngượng. Nàng nói nhỏ một câu ‘Cảm ơn’, sau đó xoay người rời khỏi.

Sáng hôm nay trời xanh trong, sau mấy ngày mưa dầm có thể nhìn thấy ánh mặt trời như vậy, tâm tình cả nhà Lý Mân đều rất vui vẻ.

Công việc chổ đấm người Lý lão đại cũng sắp xong, trong lúc Trương Nghị dùng giấy ráp mài tấm gỗ khắc, Lý lão đại vừa dùng dao khắc gỗ vừa kiên nhẫn truyền nghề cho Hồ Lân.

Hồ Lân một lòng muốn trải qua cuộc sống sau này với Mân Nương một cách an ổn, vì vậy hắn học rất nghiêm túc, chuyên chú theo sát nhạc phụ đại nhân học nghề.

Trương thị bận rửa bát đĩa, giặt quần áo, một khắc cũng không rảnh.

Mân Nương sợ Hồ Lân nghe thấy nên nói thầm với mẹ: “Nương, việc của cha sắp xong rồi, con cũng không có việc gì làm, có cho gà ăn sắp hết, để con đi cắt thêm một ít.”

Trương thị khẽ gật đầu: “Con cầm theo cái giỏ, như vậy mang về được nhiều hơn.”

Mân Nương vâng dạ, lấy lưới liềm treo trên bức tường dưới hiên nhà, cổng giỏ to ra khỏi cửa.

Khi Mân Nương cổng giỏ đi qua lán, Hồ Lân vẫn đang cúi đầu dùng dao khắc trên một tấm ván gỗ, đến khi Mân Nương đi qua rồi, hắn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp dõi theo bóng lưng nàng.

Từ chỗ hai tấm bia đá ngoài cửa thôn đến bờ sông Tây Hà, hai bên con đường nhỏ đều là ruộng lúa trải rộng ngút ngàn. Hiện tại lúa có màu vàng lấm lấm màu xanh, đã sắp chín, lúa đung đưa theo gió dưới ánh mặt trời, tạo thành tầng tầng sóng lúa dập dờn.

Mân Nương cứ nghĩ đến khả năng gặp được Trương Tiểu Tứ, trong lòng nàng liền vô cùng vui vẻ, bước chân cũng nhanh lẹ hơn.

Đi không bao lâu, từ xa xa Mân Nương đã trông thấy cây liễu bên bờ sông, cùng với Trương Tiểu Tứ đứng dưới gốc cây.

Lòng nàng bắt đầu nhảy rộn, nhưng bước chân lại chậm dần.

Chỉ nháy mắt, Trương Tiểu Tứ đã không thấy đâu.

Mân Nương kinh hãi, vội chạy về phía trước. Đến khi tới gần hơn, nàng mới thấy thì ra Trương Tiểu Tứ đang ngồi dựa lưng về phía nàng, đang cắt cỏ non trên bờ sông.

Hiện tại khoảng cách giữa Mân Nương và Trương Tiểu Tứ đã khá gần, nhưng tim nàng đập càng lúc càng nhanh, mặt cũng nóng rát, thực sự không biết phải mở miệng nói với Trương Tiểu Tứ thế nào.

Nàng quyết định đặt giỏ xuống đường nhỏ, bản thân cũng ngồi xổm xuống bãi cỏ bên bờ sông.

Ruộng lúa che khuất hình dáng Mân Nương, nàng nghiêng cổ, có thể miễn cưỡng trông thấy bóng lưng của Trương Tiểu Tứ.

Nàng nhìn bóng lưng Trương Tiểu Tứ không chớp mắt, trong lòng suy nghĩ phải mở miệng nói chuyện với hắn thế nào.

Nàng biết dung mạo Trương Tiểu Tứ rất tuấn tú, thân hình cũng đẹp, nhưng rốt cuộc là đẹp ở chỗ nào thì nàng không diễn tả được, tóm lại chỉ cảm thấy rất tốt.

Mân Nương đang nhìn đến si ngốc, bỗng một người thanh niên khác tiến vào trong tầm mắt nàng — là ca ca Tiểu Tam của Trương Tiểu Tứ!

Mân Nương thấy Tiểu Tam thì giật mình: thì ra Trương Tiểu Tứ không đi một mình a.

Nàng vội cúi đầu, sợ Tiểu Tam phát hiện ra nàng.

Mấy đứa con trai của lão Trương Cường đều không giống cha mà giống người vợ có nhan sắc hồi trẻ xinh đẹp của lão, do vậy đều rất anh tuấn, đương nhiên anh tuấn nhất vẫn là Trương Tiểu Tứ. Ba người ca ca của Trương Tiểu Tứ cũng không tệ, nhưng khi đem so sánh với hắn thì vẫn luôn kém một chút.

Trương Tiểu Nhất hơi thấp, Tiểu Nhị lưng hơi còng, còn Tiểu Tam là ca ca sinh đôi với Trương Tiểu Tứ, bộ dáng cao cao, mặt cũng rất anh tuấn, nhưng hắn lại cũng có một thiếu sót đáng tiếc nho nhỏ...

“Tiểu... Tiểu Tứ, nghỉ... nghỉ một lát đi” — Tiểu Tam đi đến chỗ Tiểu Tứ, ngồi xuống bên cạnh.

Trương Tiểu Tứ vừa kéo đào mấy gốc cỏ non, vừa vung lưới liềm, cắt thêm một mớ cỏ lớn nữa mới ngừng lại, sau đó cũng ngồi xuống cạnh Tiểu Tam.

Mân Nương ngồi trên đường nhỏ cạnh ruộng lúa, nàng cầm lưới liềm trong tay ra về đang cắt cỏ ven đường, nhưng thực tế lại đang đóng tai nghe lén hai anh em họ Trương nói chuyện.

Tiểu Tam túm lấy cái khăn vải vắt trên cổ Tiểu Tứ, vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói: “Thật.. thật...”

Trương Tiểu Tứ bình thản tiếp lời: “Thật nóng.”

“Đ.. Đúng!” – Tiểu Tam nói tiếp – “Vừa mới...”

Trương Tiểu Tứ: “Vừa mới đầu hè.”

Trương Tiểu Tam: “Đã... đã n...”

Trương Tiểu Tứ: “Đã nóng như vậy.”

Trương Tiểu Tam: “Đúng.. Đúng rồi.”

Trương Tiểu Tứ đoạt lấy khăn vải, xoa lau mồ hôi trên trán trên mặt mình, sau đó đứng dậy tới bờ sông để giặt khăn.

Tiểu Tam vội vàng đi theo, lấp ba lấp bấp nói: “Ngươi.. ngươi thực.. thực muốn.. đồng.. đồng ý cái.. cái hôn sự.. kia?”

Trương Tiểu Tứ vục nước rửa mặt: “Bà mới nói Trương Trịnh muốn đưa hồi môn là năm mẫu đất.”

“Nhưng... nhưng...” – Trương Tiểu Tam đầy ắp lời muốn nói mà nói không nên lời, sắp gấp muốn chết.

“Nhưng năm mẫu đất kia là ruộng gò? Có phải không?” – Trương Tiểu Tứ là song sinh với Trương Tiểu Tam nên đương nhiên biết hẳn muốn nói cái gì, lập tức tiếp lời.

Tiểu Tam liên tục gật đầu.

Trương Tiểu Tứ đưa khăn vải đã giặt xong cho ca ca, nói: “Địa phương này của chúng ta mưa thuận gió hòa, ruộng gò thì cũng có sao?”

Tiểu Tam nhận lấy khăn phủ lên đầu, tiếp tục đặt câu hỏi: “Nhà... nhà khác gỗ... có Mân.. Mân Nương, không phải thích.. thích ngươi.. ngươi đó sao? Ta thấy.. nàng luôn.. le...lén nhìn.. ngươi!”

Trương Tiểu Tứ dừng một chút, sau đó mới nói: “Nhà Mân Nương không có của hồi môn, hơn nữa, cha mẹ nàng rất ích kỷ, lại rất thiên vị, chỉ quan tâm đến ca ca Trương Nghị của nàng, lúc nào cũng muốn tuyển một người con rể để chăm sóc cho mình lúc về già, giảm bớt gánh nặng cho ca ca nàng...”

Cuộc đối thoại của hai huynh đệ lọt vào tai Mân Nương, lòng nàng dần lạnh buốt — thì ra, Trương Tiểu Tứ biết nàng thích hẳn; thì ra, Trương Tiểu Tứ là người suy nghĩ lợi ích như vậy; thì ra, bản thân mình đúng là không có chút cơ hội nào...

Tay nàng túm một đám cỏ dại, tay phải cầm lưỡi liềm máy móc đào kéo đám cỏ. Nàng không cẩn thận, khiến lưỡi liềm cắt trên ngón trỏ bên tay trái. Ngón trỏ của nàng đột nhiên tê rần, máu tươi ứa ra từ vết cắt kia, ban đầu chỉ chảy một chút máu, sau đó nhanh chóng trào ra — trên tay trái nàng toàn là máu.

Mân Nương biết tay mình đã bị cắt trúng, chảy rất nhiều máu, nhưng nàng lại không có phản ứng, chỉ ngây ngốc ngồi một chỗ, tay phải vẫn nắm lưỡi liềm.

Một tiếng thở dài truyền tới, tay trái nàng bị một người cầm lên.

Người kia dùng một cái khăn lau đi máu trên tay nàng, sau đó nâng tay nàng lên, thè lưỡi liếm lên ngón trỏ bị cắt của nàng, từng chút, từng chút một.

Mân Nương cảm nhận được xúc giác kỳ lạ trên ngón trỏ bên tay trái, nàng ngẩng đầu nhìn Hồ Lân đang liếm tay nàng.

Hồ Lân ngồi trước mặt nàng, lông mi dài rủ xuống, che khuất sóng mắt sâu thẳm, trên đôi môi đỏ mọng của hắn còn dính một giọt máu tươi, nhìn có vẻ mỉa mai hoặc không nói nên lời...

Đáng tiếc, Mân Nương không nhìn thấy những điều đó, bởi trong mắt nàng đã ngập đầy nước mắt.

Đúng lúc đó, hai anh em Trương Tiểu Tứ nghe thấy tiếng động từ phía ruộng lúa, bèn quay đầu nhìn, đồng thời đứng lên.

Tiểu Tam tự biết mình ăn nói vụng về, giấu dốt không lên tiếng.

Trương Tiểu Tứ nhận ra người mặc áo xanh đang đưa lưng về phía mình, đang vui mặt vào trong lòng tên thiếu niên mặt trắng kia chính là Mân Nương, trong lòng hắn cả kinh, ngừng một chút mới lên tiếng hỏi: “Mân Nương bị sao vậy?”

Hồ Lân ôm Mân Nương vào lòng, quét mắt liếc hắn một cái, đáp: “Ta và Mân Nương cũng tới cắt cỏ.”

Trương Tiểu Tứ nheo mắt dưới ánh mặt trời: “Ngươi là...”

Hồ Lân nhếch khóe miệng, cười đến sáng lạn: “Ta là vị hôn phu của nàng.”

Trương Tiểu Tam: “...”

Trương Tiểu Tứ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 125: Lâu Ngày Sinh Tình

Trong lòng Mân Nương khó chịu đến sắp hụt hơi. Nàng không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia của Trương Tiểu Tứ, nhưng lại không tự chủ được đi nhìn.

Mân Nương nhìn khuôn mặt tuần láng kia, sau đó nghĩ tới những lời hấn vừa nói, trái tim co rút từng cơn.

Nàng biết những điều hấn nói đều là thật, nhưng chính vì bởi những điều hấn nói đều thật lòng, nàng mới càng thương tâm — thì ra, hấn có thích nàng; thì ra, cái thích của hấn nhẹ như vậy, không bằng được nắm mẩu ruộng gò...

Đúng lúc đó một bàn tay mạnh mẽ cầm lấy tay Mân Nương, chống đỡ đằng sau thân thể lung lay sắp đổ của nàng.

Mân Nương nghe thấy giọng nam sáng sủa kia thấp giọng nói: “Mân Nương, chúng ta trở về thôi.”

Hồ Lân vỗ ngực, dắt tay nàng, hai người cùng nhau men theo con đường nhỏ bên ruộng lúa để đi về phía thôn xóm.

Trương Tiểu Tam đứng bên bờ sông, dõi theo bóng lưng Mân Nương và vị hôn phu của nàng dần đi xa, bỗng thấy một trận tim đập nhanh. Hấn nhìn về phía đệ đệ, song sinh có tâm linh tương thông, lúc này Tiểu Tam mới biết, thì ra trong lòng Tiểu Tứ không phải không buồn...

Lúc về đến nhà đã là buổi trưa.

Trương thị dùng đậu tương Mân Nương ngâm để làm mì lủ, sau đó lại nấu một nồi cháo đậu xanh, bởi vì không đợi được Hồ Lân và Mân Nương nên đành bày đồ ăn trên bàn vuông ở nhà chính, để hai cha con Lý lão đại và Trương Nghị ăn trước.

Mân Nương tự ý đi về phía phòng của mình ở phía Tây viện.

Trương thị đang ngồi trên ghế nâng bát ăn cơm, thấy trên mặt con gái mang vẻ giận dữ, ngay cả chào cũng không chào đã đi vào nhà thì nhất thời cáu, lớn tiếng nói: “Mày giận đối cái gì? Bản thân về muộn còn không lễ phép?!”

Trong lòng Mân Nương đang khó chịu, nghe thấy mẫu thân nói mình như vậy thì lại nghĩ tới lời của Trương Tiểu Tứ và Trương Tiểu Tam: ‘Cha mẹ nàng rất ích kỷ, lại rất thiên vị’, trong lòng nàng lập tức giống như bị xúc dầu gió, xoay thân gồng người nhìn mẫu thân, nói: “Ta giận đối cái gì? Ta đi cắt cỏ, cũng không phải chạy đi chơi, nhưng các người có bao giờ đợi ta về ăn cơm? Chỉ có ca ca là do hai người sinh ra? Ta thì không phải do các người sinh ra?”

Nói xong, nước mắt nàng đã chảy ra, xoay người chạy về phòng, ‘Cạch’ một tiếng đóng sập cửa lại.

Trương thị không nói nên lời, sau nửa buổi mới mở miệng: “...Nha đầu này, bản thân về muộn còn vô lễ...” Bà nhìn về phía Hồ Lân, vội vàng trung ra vẻ mặt tươi cười: “Hồ tiểu ca về rồi đây à, nhanh ngồi xuống đi, ta đi múc mì sợi và cháo đậu xanh cho.”

Không biết bà và trượng phu Lý lão đại bị làm sao, khi không gặp vị con rể tương lai Hồ Lân này thì không hề nghĩ đến hấn; nhưng vừa mới nhìn thấy Hồ Lân thì đã cảm thấy rất yêu thích, điều này thực không thể nói rõ.

Hồ Lân thì cười nói: “Cảm ơn nhạc mẫu.”

Mân Nương cần được yên tĩnh một lát, hấn không quấy rầy nàng thì tốt hơn.

Hấn ăn mì, thỉnh thoảng dừng lại quan sát ba người thân của Mân Nương ở kiếp này. Hấn đã phát hiện, Lý lão đại và Trương thị quả là rất thiên vị, khi Lý lão đại ăn mì sợi, ăn một miếng thịt cũng sẽ gấp cho Trương Nghị một miếng. Bọn họ dốc hết lòng cho con trai, coi con gái là nha hoàn và lao động miễn phí.

Trong lòng Hồ Lân có chút chua xót.

Hấn âm thầm quyết tâm, suốt đời sẽ đối tốt với Mân Nương!

Trước giờ Mân Nương không được người nhà coi là đối tượng để quan tâm chú ý, do vậy trong con người nàng cũng không tồn tại cái gọi là yếu ớt.

Nàng nằm một mình trên giường khóc cả buổi trưa, than khóc cho mối tình đầu thất bại của mình.

Đến buổi chiều, nàng nghe thấy phụ thân, ca ca và Hồ Lân ở bên ngoài đều tới lần để làm việc, mẹ nàng cũng đang bắt đầu quay tơ dưới giàn nho trong sân. Tiếng quay tơ xe chỉ ‘lạch cạch’ thì thoảng truyền tới, nàng cũng nằm không nổi nữa, bèn đứng dậy thay váy áo, chải tóc. Lần này nàng không chải kiểu đầu nhà Hán phức tạp nữa mà chỉ tết mái tóc dài đen nhánh thành một bím tóc lớn, dùng một đoạn dây đỏ đã cũ để buộc lại.

Nàng không mặc váy nữa mà thay bộ quần áo xanh hay mặc khi làm việc, sau đó đi ra ngoài.

Mẫu thân nàng thấy nàng đi ra, trong lòng thầm vui mừng. Tính cách Mân Nương từ nhỏ đã rất tiện lợi, tuy cũng có lúc sẽ tức giận bực bội nhưng không quá một đêm sau sẽ tự khuyên giải được bản thân, khiến bậc làm cha mẹ như bọn họ không cần quan tâm.

Mân Nương vào trong sân, dùng ròng rọc kéo nước, lấy một thùng nước lạnh từ giếng lên, đổ vào trong chậu, rửa mặt rồi tới lần để giúp việc. Lu nước trong nhà bếp có nước, nhưng đang là mùa hè, nước ở ngoài cũng ấm, chỉ có nước mới lấy từ giếng lên là mát lạnh, thích hợp để giảm sưng hai mí mắt của nàng.

Trong lán, Lý lão đại, con trai Trương Nghị, con rể tương lai Hồ Lân và con gái Mân Nương yên lặng làm việc. Mọi người đều biết tâm tình Mân Nương đang không tốt nên đều không có hứng nói chuyện.

Tuy chỉ mới học mấy ngày, nhưng kỹ thuật chạm khắc của Hồ Lân đã vượt qua Trương Nghị và Mân Nương. Hắn nhanh chóng làm xong việc của mình, chào hỏi Lý lão đại xong thì ra ngoài.

Mân Nương cầm cái giũa để mài đôi uyên ương do chính nàng chạm khắc ra. Khi nàng làm việc luôn rất nghiêm túc, cũng không ngại chậm, mài giữa từng chút từng chút. Dưới sự tỉ mỉ của nàng, hình khắc đôi uyên ương càng lúc càng trở nên sống động.

Ngoài cửa chính truyền tới một trận tiếng bước chân.

Trương Nghị ngẩng đầu nhìn, ra là Hồ Lân đã trở về.

Hồ Lân mặc áo dài vải thô màu trắng đơn giản, eo quần thắt lưng màu tối, dáng thẳng như một cây trúc xanh, tuấn tú nói không nên lời.

Trương Nghị thấy em rể tương lai xuất chúng như thế thì cũng cao hứng thay muối muối, hắn toét mồm cười: “Tiểu ca, nhanh vậy đã về rồi?”

Hồ Lân cười nói: “Ta thấy mọi người làm việc khổ cực nên đi mua mấy túi điểm tâm.”

Trương Nghị nhìn qua, quả thực thấy Hồ Lân đang xách mấy túi giấy dầu, trong lòng không khỏi yêu thích, hắn hỏi: “Điểm tâm gì vậy a? Cho ta nếm thử chút!”

Trước hết Hồ Lân đưa cho nhạc phụ đại nhân Lý lão đại một túi, thuận tay đưa cho Trương Nghị một túi, sau đó tới giàn nho ở tiền viện đưa cho nhạc mẫu một túi.

Đến khi phân phát điểm tâm cho mọi người xong, hắn mới đưa một bao cuối cùng cho Mân Nương.

Mân Nương đang tuổi lớn, hiện nàng đã sớm đôi muốn chết, chỉ dựa vào chút hơi để miễn cưỡng chống đỡ, bây giờ lại nhận được túi đồ ngọt này. Nàng liếc nhìn Hồ Lân, phát hiện hàng mi cong dài của hắn đã rũ xuống che khuất sóng mắt, tựa hồ không chú ý tới nàng, lúc đó nàng mới cời dây thùng bọc quanh túi giấy dầu, nhặt một khối điểm tâm nhét vào trong miệng — điểm tâm ngon quá, vừa vào miệng đã tan, vừa ngọt vừa thơm, Mân Nương thiếu chút nữa không cẩn thận nuốt cả đầu lưỡi vào.

Mân Nương ăn mấy khối điểm tâm, cảm thấy có chút ngẹn, nàng còn chưa kịp nói, trước mặt đã xuất hiện một bát trà xanh.

Nàng nhận lấy trà, nhìn Hồ Lân, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Là một đứa con gái không được coi trọng, không thể nổi đôi tông đường, trước giờ chưa từng có người quan tâm nàng như vậy...

Hồ Lân khẽ mỉm cười, đứng dậy đi rót trà xanh cho nhạc phụ đại nhân và anh vợ tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 126: Gặp Lại Định Cũ

Ăn điểm tâm xong, bốn người tiếp tục bận làm việc. Công việc hôm nay chỉ gồm các bước hoàn thành, sau khi mài tốt, phủ bụi gỗ, hong khô ba đến năm ngày rồi mài lần nữa là có thể sơn lên.

Làm xong phần việc của mình, Mân Nương là người đầu tiên đứng dậy rời khỏi lán.

Nàng đã đi ra ngoài rồi, lại vô thức quay đầu nhìn Hồ Lân một cái.

Hồ Lân lập tức dùng ánh mắt hỏi lại nàng.

Mân Nương thấp giọng nói: “Ta đi nấu nước tắm rửa”.

Vừa nói xong, nàng mới nhận ra, nàng dường như có thể nhìn hiểu ánh mắt của Hồ Lân...

Hồ Lân đứng dậy nói: “Ta giúp nàng nấu nước.”

Mân Nương khẽ gật đầu, bước đi về phía trước.

Trong lòng nàng cảm thấy là lạ, vừa rồi khi nàng nói “Ta đi nấu nước tắm rửa”, trong lòng lại lập tức đoán được Hồ Lân sẽ đáp lại “Ta giúp nàng nấu nước” — đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, giống như nàng và Hồ Lân đã từng có đoạn đối thoại này từ một kiếp trước nào đó...

Trương thị vẫn đang ngồi quay tơ dưới giàn nho.

Hồ Lân chào hỏi bà, vào bếp múc hơn phân nửa nồi nước, sau đó tới tiền viện ôm tới một bó củi hoa (cành khô của bông vải), ngồi trước bếp lò bắt đầu nấu nước.

Mân Nương đặt bồn tắm vào phòng phía Tây của mình, chuẩn bị khăn vải sát người và váy áo để thay, xong xuôi mới đi lấy bông vải dầu.

Nhà nàng chẳng hề giàu có, không mua nổi xà bông thơm giống như các cô nương nhà tài chủ, chỉ có thể dùng bông vải dầu tự chế để tắm rửa.

Hồ Lân giúp Mân Nương đổ nước ấm vào trong bồn tắm, chuẩn bị hai thùng nước ấm dự phòng, sau đó lập tức ra ngoài.

Mân Nương quấn vòng hai bím tóc trên đỉnh đầu, nàng ngồi trong thùng tắm, ngâm người một lát. Nàng luôn tắm rửa trên người trước tiên, sau đó mới gội đầu.

Nước tắm càng ngâm càng lạnh, đã đến lúc cần dùng bông vải dầu, Mân Nương lưu luyến không rời đứng lên trong thùng tắm, đang muốn vươn tay lấy bông vải thì nghe thấy có người gõ cửa sổ phòng mình.

Mân Nương sùng sốt: “Ai?”

“Là ta”- ngoài cửa sổ truyền tới giọng Hồ Lân — “Ta mua cho nàng xà bông thơm”

Mân Nương nghe xong, trong lòng có trăm cảm xúc lẫn lộn, không biết nên nói gì cho phải.

Dừng lại một thoáng, Mân Nương bước ra khỏi thùng tắm, xách đôi giày rom vẫn đang để bên cạnh thùng, đi đến trước cửa sổ.

Cửa sổ trong phòng nàng chia làm hai bộ phận, bộ phận phía dưới là cố định, nửa trên có thể đẩy mở ra ngoài.

Mân Nương đẩy mở cửa sổ, tạo ra một khe nhỏ, tay duỗi ra ngoài.

Một cái bọc giấy được đặt vào tay nàng.

Mân Nương đóng cửa sổ, mở bọc giấy của Hồ Lân đưa — bên trong là một miếng xà bông thơm cùng một lọ tinh dầu mượt tóc. Nàng ngửi ngửi cục xà bông, là mùi hoa quế, ngửi rất dễ chịu.

Hồ Lân tiếp tục nấu nước trong phòng bếp, Mân Nương tắm rửa xong chắc là phải gội đầu, hấn sợ nước ấm trong phòng không đủ dùng.

Đặt nồi nước xong, Hồ Lân ra ngoài nhà bếp. Hấn vừa mới đi ra đã trông thấy cửa phòng phía Tây mở, Mân Nương mặc áo xanh nhạt, váy đen mềm bước ra ngoài. Do vừa mới tắm rửa, khuôn mặt nàng tròn nhẵn, mày đen nhánh, môi đỏ tươi, trông cực kỳ xinh đẹp.

Hồ Lân nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn của hấn đột nhiên ửng đỏ — hấn vội dúi tầm mắt.

Mân Nương thấy Hồ Lân đã chuẩn bị xong dụng cụ để gội đầu bèn xoa bím tóc, nàng vuốt phần đuôi tóc hơi cong của mái tóc dài đến phía trước, chuẩn bị gội đầu.

Hồ Lân cầm gáo nước đứng bên cạnh, múc một muôi nước ấm từ trong thùng, chậm rãi tưới lên đầu Lý Mân.

Trương thị ngồi dưới giàn nho, nhìn thấy Hồ Lân giúp Mân Nương gội đầu bên giếng, trong lòng bà yêu thích, vội vẫy tay về phía Lý lão đại.

Lý lão đại đi tới đối diện, hai vợ chồng cười tít mắt nhìn Hồ Lân và Mân Nương, trong lòng đều cực kỳ vui thích — con rể tương lai Hồ Lân này xem ra không tệ, cũng đến lúc nên nói chuyện với hấn, xem hấn có đồng ý tới ở rể hay không.

Gội đầu xong, Mân Nương xách cái sọt chuẩn bị ra cửa. Ra đến cửa, nàng quay lại nhìn Hồ Lân, mắt trong veo như nước thu: “Này, ta tới vườn rau, người đi cùng không?”

Hồ Lân nghe vậy, trong lòng vui mừng, khẽ gật đầu đi theo.

Ra khỏi cửa chính, Mân Nương đưa Hồ Lân tới thẳng vườn rau.

Khi trời mưa, con sông nhỏ trước cửa nhà nàng sẽ dâng cao, đến khi trời tạnh, mực nước sẽ lập tức hạ xuống, sông nhỏ nước cạn mỏng, chỉ cần lội là có thể qua sông.

Đến bờ sông, Mân Nương đặt sọt xuống, cúi người đang muốn cởi giày chuẩn bị lội qua sông thì bị Hồ Lân ngăn lại.

Trên khuôn mặt tuần tú của Hồ Lân mang ý cười: “Ta có cách qua.”

Mân Nương nửa tin nửa ngờ, đứng thẳng lên nhìn hắn.

Hồ Lân xoay người cầm sọt lên, giao cho Mân Nương, sau đó khẽ cười, chặn ngang eo Mân Nương bế nàng lên.

Lý Mân có chút thẹn thùng, vội nói: “Nhanh đặt ta xuống, người đến người đi...”

Nàng còn chưa nói xong, Hồ Lân ôm nàng vọt về phía trước, sau đó đặt nàng xuống.

Chân đã chạm đất, Mân Nương vẫn thấy mê muội. Nàng nhìn bốn phía, phát hiện mình và Hồ Lân đã qua sông.

Nàng nhìn bờ bên kia sông, sau đó nhìn hai bắp chân dài của Hồ Lân, trong lòng rất nghi ngờ: cho dù chân Hồ Lân có dài hơn nữa, cũng không thể vừa sai bước đã qua sông được...

Tuy vườn rau không nhỏ, nhưng các loại ớt, cà, cà chua, đậu bên trong đều chưa lớn, bởi vậy Mân Nương chỉ hái một ít rau đủ để xào ăn một bữa, nàng lựa ít kinh giới, thấy măng tây có vẻ đã ăn được bèn nhổ hai cây măng tây.

Hồ Lân dựa theo cách thức lần trước, ôm nàng nhảy qua sông.

Mân Nương vừa mới đứng vững đã nghe thấy có người nói chuyện với mình, nàng tập trung nhìn, nhận ra là mợ cả và em gái mới xuất giá Ngũ Vân của Trương Tiểu Tử.

Mợ cả mặt mang ý cười, lên tiếng thăm hỏi: “Mân Nương, vị này là ai vậy? Thật là tuần tú quá đi!”

Mặt Mân Nương hơi đỏ lên, nàng liếc Hồ Lân, sau đó rũ mắt.

Hồ Lân vươn tay nhận lấy cái sọt từ trong tay Mân Nương, cười cười nói: “Ta họ Hồ, là tướng công của Mân Nương.”

Về mặt Trương thị kinh ngạc: “Ồ, Mân Nương đính hôn? Từ khi nào vậy?”

Dựa theo hai tấm bia đá ngoài cửa thôn, đính hôn là nghi thức trọng yếu không thể thiếu chỉ đứng sau hôn lễ, cái mà người đàn bà này đang nói, chính là ám chỉ Mân Nương và Hồ Lân có quan hệ không minh bạch.

Trong lòng Mân Nương hơi áu, nàng biết cha mẹ sẽ không đồng ý tốn bạc vì chuyện của nàng, lễ đính hôn chắc chắn là không có.

Thấy vẻ mặt lúng túng của Mân Nương, hàng lông mày tinh xảo của Hồ Lân hơi nhướn lên, hắn nói: “Chúng ta được hứa hôn từ nhỏ.”

Người đàn bà kia còn há mồm muốn nói tiếp, Mân Nương đã cười nói: “Xin lỗi, ta phải trở về nấu cơm chiều, có rảnh lại gặp.”

Nàng liếc Hồ Lân, nhắm hướng cửa nhà mà đi.

Hồ Lân tiếp được cái đánh mắt này của nàng, trong lòng ngây ngất, hắn khẽ gật đầu với Trương thị và Ngũ Vân, đi theo Mân Nương vào trong nhà.

Ngũ Vân đi theo mẹ một đoạn, sau đó mới thấp giọng oán trách mẩu thân: “Nương, mẹ thấy tướng công của Mân Nương đẹp trai biết bao, Từ Gia Sáng thì quá xấu!”

Mợ cả cười an ủi con gái: “Trẻ con thì hiểu cái gì? Hồ tiểu ca này tuy bộ dạng đẹp đẽ, nhưng là phận tới nhà họ Trương ở rể thì có thể có của cải gì? Tuy Từ Gia Sáng xấu, nhưng trong nhà có hai mươi mẫu đất, hơn nữa mẹ hắn đã chết sớm, con được gả đi sẽ có thể cai quản việc nhà, há không phải tốt hơn Mân Nương nhiều sao...”

Hai mẹ con vừa nói vừa đi xa.

Cơm chiều do Mân Nương và Hồ Lân cùng làm — Mân Nương nấu bếp, Hồ Lân nhóm lửa.

Mân Nương nấu một nồi khoai lang và cháo ngô, xào rau với tỏi, cuối cùng là chút kinh giới trộn rau diếp.

Bây com chiều dưới giàn nho xong, Hồ Lân cười nói với Lý lão đại: “Cha, trong nhà chỉ có năm người còn chia bàn để ăn com, quá không thuận tiện, hơn nữa cũng không có người ngoài, chúng ta cứ nên ăn chung một bàn đi.”

Lý lão đại được con rể tương lai gọi một tiếng ‘cha’, trong lòng vui vẻ, cũng không cố chấp chuyện nữ quyến không được ăn trên bàn theo quy củ của thôn nữa. Cả nhà ngồi vây quanh bàn đá dưới giàn nho, vui vẻ ăn một bữa com tối.

Dùng com xong, cả nhà ngồi dưới giàn nho tán gẫu về những chuyện trong ngày.

Lý lão đại cười ‘haha’ nằm trên ghế dựa, kể cho Trương Nghị, Hồ Lân và Mân Nương nghe những chuyện tung hoành hồi trẻ.

Trương thị kê ghế nhỏ ngồi bên cạnh, dùng tay khê nhéo Lý lão đại một cái, lúc đó Lý lão đại mới nghĩ đến chuyện chính, không ba hoa nữa mà hỏi Hồ Lân: “Hồ tiểu ca, đại thúc có chuyện muốn hỏi cháu. Nếu cháu đồng ý, vậy về sau liền gọi ta là cha, nếu cháu không đồng ý, chuyện này chúng ta cũng không ép buộc.”

Hồ Lân biết nhạc phụ đại nhân muốn nói chuyện gì, bởi vậy hần cười nói: “Cha, người cứ nói đi.”

Lý lão đại nhìn Mân Nương: “Nếu cháu thật lòng muốn cưới Mân Nương, vậy phải ở rể nhà chúng ta, cháu có bằng lòng không?”

Hồ Lân sáng khoái đáp: “Cháu đồng ý.”

Trong lòng Lý lão đại vui sướng, tiếp tục hỏi: “Con trai đầu tiên phải theo họ Lý, cháu đồng ý không?”

Hồ Lân nhìn sang Mân Nương đang ngồi bên cạnh, đáp: “Cháu đồng ý.”

“Ha ha ha!” – Lý lão đại vô cùng vui vẻ, cười ha hả – “Mẹ bọn nhỏ, ngày mai bà tới Trà Am mua hai mươi đồng tiền thịt để làm mỳ vắn thần, chúng ta phải ăn mừng một phen ra trò!”

Mân Nương: “...” Mua có hai mươi đồng tiền thịt để làm mỳ vắn thần, cha cũng không biết ngược, còn nói ăn mừng một phen. ...

Rạng sáng hôm sau, Hồ Lân vừa ra khỏi cửa đã thấy Lý Mân bê một cái chậu gỗ đi tới, nàng đi lướt qua hần tới bên cạnh giếng.

Hồ Lân đang nhìn theo bóng lưng Mân Nương thì nghe thấy giọng nàng truyền tới từ phía trước: “Người cũng cầm giầy và quần áo tới đây, ta giặt cho.”

Hồ Lân quả không dám tin vào tai mình nữa, hần ngần người một lúc, sau đó mới xoay người chạy về phòng mình, đem ra tất cả quần áo vừa thay, đến bên cạnh giếng, giao cho Mân Nương.

Mân Nương ngồi giặt quần áo, Hồ Lân giúp nàng múc nước.

Lý lão đại nhìn thấy cảnh tượng đó của hai người, trong lòng rất đắc ý, ông đi vào nhà bếp, nói với Trương thị đang làm bữa sáng: “Hắc hắc, bà nhìn đôi vợ chồng son kia.”

Trương thị nhìn lướt ra ngoài, cũng cười cười.

Lý lão đại nghe nói em gái Ngũ Vân của Trương Tiểu Tứ sắp đưa chồng về thăm nhà mẹ đẻ nên ông chuẩn bị tới nhà lão Trương Cường để đòi tiền công còn thiếu khi Ngũ Vân xuất giá.

Ông có ý muốn khoe khoang con rể tương lai của mình nên mang theo Hồ Lân cùng đi.

Tới nhà họ Trương, khi Hồ Lân vừa nhìn thấy Từ Gia Sáng, mắt hần lập tức neho lại, một dòng lệ khí tỏa ra từ quanh thân.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 127: Sinh Tử Được

Từ Gia Sáng là một người trẻ tuổi cao lớn, mày rậm mắt nhỏ, mắt híp mặt hình chữ Quốc (国), tuy ngũ quan bình thường nhưng trên thân mặc bộ áo dài lụa trắng, trông cũng có vẻ phú quý hơn bốn người anh vợ mặc áo trắng vải thô. Trên mặt hần luôn có vẻ tươi cười xán lạn, đang chậm rãi tán chuyện với bốn vị anh vợ ở trong sân. Khoảnh khắc nhìn thấy Hồ Lân, vẻ tươi cười trên mặt hần lập tức đọng lại.

Hồ Lân nhìn hẩn chòng chọc, mắt hơi nheo lại mang chút cảnh cáo, sau đó dần dời tầm mắt sang chỗ khác.

Từ Gia Sáng xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, cũng không dám nhìn hẩn tán chuyện nữa mà lặng lẽ tìm cớ, trốn vào trong nhà.

Sau khi về nhà, Lý lão đại ba hoa với Trương thị: “Ta gặp con rể của lão Cường, chính là tiểu tử nhà lão Từ ở đồi Tây Bắc. Tuy nhà hẩn cũng có chút của cải, nhưng Từ Gia Sáng đứng cạnh Hồ tiểu ca của chúng ta, quả thực là quạ đen so với phượng hoàng a! Ha ha ha!”

Lúc đó Mân Nương đang xách giỏ trúc, chuẩn bị tới phía Tây Trà Am để mua thịt.

Thôn Nhị Thạch Văn không có hàng thịt, người trong thôn muốn mua thịt luôn phải đi vài dặm đường, tới đồi phía Tây của thôn Trà Am.

Nàng vừa nghe phụ thân nói vậy, tầm mắt vô thức nhìn sang ‘phượng hoàng’ trong mắt phụ thân.

Hồ Lân cũng đang nhìn nàng.

Bốn mắt chạm nhau, mặt Mân Nương ửng hồng, nàng vội dời tầm mắt.

Hồ Lân tỏ ra không có chuyện gì, nói với Lý lão đại: “Cha, con cùng đi với Mân Nương.”

Lý lão đại cười tít mắt: “Đi đi đi đi!”

Mân Nương xách giỏ trúc đi phía trước, Hồ Lân đi phía sau nàng.

Vừa ra khỏi thôn, Hồ Lân đã vươn tay đoạt lấy giỏ trúc trong tay Mân Nương.

Hai người đi men theo đường nhỏ bên ruộng lúa, đi về phía Tây.

Chưa tới hai ngày, lúa trong ruộng đã từ màu vàng xanh biến thành màu vàng óng điểm lẹ, bông lúa vàng nhẹ nhàng đong đưa trong gió.

Thấy cảnh tượng như vậy, u ám tích cốp mấy ngày qua trong lòng Mân Nương dần tán đi không ít. Nàng chỉ sang một mảnh ruộng bên trái, nói với Hồ Lân: “Mảnh này là của nhà chúng ta đó!”

Hồ Lân lập tức bắt được ba chữ ‘nhà chúng ta’ trong lời nói của nàng, trong lòng hẩn vui vẻ, không nhịn được bật cười.

Mân Nương ngắt lấy một nhánh lúa từ trong ruộng nhà mình, xoa xoa cho ra mấy hạt lúa còn ít ánh xanh, nàng thả vào trong miệng, ném rồi nói: “Mấy này nữa là cắt được.”

Nàng nhớ tới chuyện cắt lúa năm ngoái, không nhịn được nói: “Hồ Lân, huynh đoán xem trong nhà ta ai cắt lúa nhanh nhất?”

Hồ Lân nhìn cánh tay nhỏ nhắn lộ ra trong ống tay áo hẹp màu xanh nhạt của nàng, hẩn không tin tưởng lắm, nhưng vẫn hỏi: “Chẳng lẽ là nàng?”

Mân Nương ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đương nhiên là ta! Cha và ca ca cũng không sánh bằng ta đâu!”

Hồ Lân nhìn khuôn mặt nàng đỏ bừng do phơi nắng, trong lòng hẩn thương tiếc, ôn nhu nói: “Ta biết, Mân Nương, nàng lợi hại nhất.”

Mân Nương vô cùng đắc ý, cười ‘hắc hắc’ không ngừng.

Đến bờ sông nhỏ, Mân Nương vốn định lội qua, nhưng Hồ Lân đã bế bổng nàng lên, nhảy sang bờ bên kia.

Mân Nương không khỏi nói: “Hồ Lân, huynh cũng thật lợi hại!”

Hồ Lân cong khóe miệng, khẽ cười.

Hiện tại đang là buổi sáng, ánh mặt trời đầu hè xán lạn chiếu lên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hẩn, ngũ quan tuấn mỹ xinh đẹp của hẩn quả thực giống như người trong tranh vậy.

Mân Nương nhìn mà có chút phát ngốc, trái tim nhảy loạn, nàng cảm thấy trên mặt nóng lên, vội dời tầm mắt sang nơi khác, cúi đầu đi về phía trước.

Sau khi qua sông nhỏ chính là một con đường xuống dốc.

Mân Nương và Hồ Lân nhanh chóng tới được thôn Trà Am.

Hàng thịt nhà họ Trịnh nằm trên đường lớn, trên thịt tươi có phủ tấm vải mảnh lớn, trông có vẻ rất sạch sẽ.

Mân Nương lấy ra hai mươi đồng tiền phụ thân đưa, nói với Trịnh đồ tể: “Cắt cho ta hai mươi đồng tiền thịt ba chỉ.”

Trịnh đồ tể bật cười, khuôn mặt bóng nhẫy, đôi mắt bị thịt chen chúc chỉ để lại một đường nhỏ: “Chao ôi u, Lý đại cô nương, hai mươi đồng thì có thể cắt được bao nhiêu thịt? Đủ ăn sao?”

Mân Nương nhíu mày, đang muốn nói thì Hồ Lân đã đặt lên thót mấy hạt bạc vụn.

Trịnh đồ tể nhìn thấy bạc, mặt mày hớn hở nói với con trai Trịnh Long mập: “Long mập, mang cân tiểu ly ra để cân bạc.”

Trên đường về nhà, Hồ Lân đưa cho Mân Nương một cái túi thêu.

Mân Nương mở ra nhìn, phát hiện bên trong có đầy bạc vụn, nàng vội vàng trả túi lại cho Hồ Lân.

Hồ Lân lại không nhận lấy, hẩn học theo bộ dạng của Lý lão đại, nói: “Nàng là thê tử của ta, đương nhiên phải tiêu bạc của ta.”

Mân Nương sững sốt, cúi đầu suy nghĩ lời nói của Hồ Lân. Nàng không biết loại cảm giác này có phải là ‘rung động đến tâm can’ hay không, chỉ cảm thấy trong lòng chua chua, ngứa ngứa, cảm thấy rất yên tâm, toàn thân đều thả lỏng. Nàng chỉ là một tiểu cô nương nông thôn, suốt đời không mong muốn gì nhiều, chỉ là loại nam tử mang lại cảm giác có thể dựa vào như hẩn...

Cảm giác này, nàng không tìm được ở Trương Tiểu Tứ...

Mân Nương dùng ống tay áo xoa xoa mắt, thu lấy túi vải của Hồ Lân, nàng nhìn Hồ Lân, nói: “Ta cảm giúp huynh, huynh cần cứ nói ta.”

Hồ Lân nhìn nàng, cười ‘Ừ’ một tiếng.

Khi hai người về đến nhà, Lý lão đại thấy trong giỏ Hồ Lân xách có nhiều thịt thì cao hứng nhận lấy giỏ, ‘hà hà’ cười nói: “Vẫn là hai người lợi hại, hai mươi đồng lại có thể mua nhiều thịt như vậy! Lân sau hai đứa lại đi nhé!” (Kui: =.=!)

Mân Nương nhìn phụ thân đang vui vẻ, nàng lặng lẽ than thở trong lòng. Điểm này của cha nàng thật không tốt, cứ thích chiếm tiện nghi người ta như vậy, rõ ràng là có thể đoán được Hồ Lân đã chi thêm tiền, nhưng lại vẫn cứ nói như vậy, còn có ý định chiếm tiện nghi của người ta hai ba lần nữa.

Đến tối, người trong nhà đều đã đi ngủ, Hồ Lân nằm trên giường ở phòng phía Đông, lắng tai nghe tiếng ếch kêu ngoài bờ sông, chờ mọi người ngủ say.

Đến giờ Tý, hẩn lặng lẽ rời phòng, thân hình như tia chớp chọt lóe rồi biến mất.

Đêm nay Từ Gia Sáng ngủ tại nhà cha vợ, không trở về nhà mình.

Đến khi có cảm giác bị vấy gọi từ bên ngoài, hẩn thối lên mặt thê tử Ngũ Vân một hơi, thấy nàng ta ngủ như chết rồi mới rời khỏi phòng, thân thể bay phất phơ qua tường cao của nhà cha vợ.

Hồ Lân đang đợi hẩn ở bên ngoài.

Từ Gia Sáng mới đứng vững sau lưng hẩn, Hồ Lân đã xoay người hỏi: “Hong Cừ?”

Thân thể cao lớn của Từ Gia Sáng nhoáng lên một cái, biến thành Hồng Cừ tuần tú cao gầy. Hẩn có chút hoảng loạn, hành lễ với Hồ Lân.

Hồ Lân nhìn hẩn chòng chọc: “Lân này ngươi tới đây có mục đích gì?”

Hồng Cừ vội đáp: “Lân trước được thượng tiên tha không giết, tại hạ rất cuộc không dám giương oai nữa, vì pháp lực thấp kém nên bèn bái làm môn hạ của họ Hoàng ở núi Dương. Họ Hoàng đang làm thí nghiệm để đồ đệ tu tiên và nhân loại sinh ra đời sau, bởi vậy phải ta hóa thân thành Từ Gia Sáng, cưới con gái nhà họ Trương làm thê tử.”

Hồ Lân nghe vậy, mắt sáng lên: “Nhân thú sinh con?”

Khuôn mặt tuần tú của Hồng Cừ hơi co rút: “...” Nói như vậy cũng không sai, chỉ là thực không dễ nghe...

Đôi mắt hồ ly hẹp dài của Hồ Lân sáng long lanh: “Các ngươi đã có thành quả gì chưa?”

Hồng Cừ trầm giọng nói: “Chủ tử của ta nghiên cứu, chế ra một loại đan dược, để ta ăn vào, ta thành thân chưa lâu, còn không biết có tác dụng hay không.”

Hồ Lân vung tay bắt chặt một tay hẩn, mắt sáng quắc nhìn hẩn không chớp: “Nếu thê tử của ngươi mang thai, vậy không được nói cho con chồn kia biết trước, tới báo cho ta trước, rõ chưa?” Nói xong lời cuối, đôi mắt hẩn đã trở nên vô cùng sắc bén.

Hồng Cừ bị khí thế của hẩn chấn nhiếp, chưa chút đáp: “Cẩn tuân mệnh lệnh của thượng tiên...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Kiếp Hồ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

